

ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ

ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ

ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ ਰਚਨਾਵਲੀ :

ਸੰਖੇਪ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਰਸ਼ਨ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਗਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਗਰ, ਗੁਰੂ ਘਰ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦਰਬਾਰੀ ਰਤਨ, ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ, ਪਰਚੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਸਵੀਂ ਕੀ, ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰੀਐ, ਰਹਿਤਨਾਮੇ, ਕਲਾਮ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸੌ ਸਾਖੀ, ਚਾਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ, ਸਾਡੇ ਗੁਰਦੇਵ, ਪੰਜ ਦਰਿਆ, ਪੰਜਾਬੀ ਵਾਰਾਂ, ਪੰਜਾਬੀ ਬਾਰਾਂਮਾਹੇ, ਪੰਜਾਬੀ ਮਾਝਾਂ ਤੇ ਆਸਾਵਰੀਆਂ, ਪੰਜਾਬੀ ਜੰਵਾਂ, ਪੰਜਾਬੀ ਝਗੜੇ, ਵਾਰਸਸ਼ਾਹ, ਬਾਬਾ ਸਾਧੂ ਜਨ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਕਲਾ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਕਵੀ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਕਵਿਤਾ, ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਰੂਪ ਰੇਖਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਲਿਪੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਖਲੀਲ ਜਿਬਰਾਨ ਦੇ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ, ਕਲਮ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ, ਕਲਮ ਦੇ ਧਨੀ (ਦੋ ਭਾਗ), ਸੂਫੀ-ਕਾਵਿਧਾਰਾ, ਹਾਸਮ ਰਚਨਾਵਲੀ, ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੰਜਾਬੀ, ਬਚਨ ਸਾਈਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ, ਪੁਸ਼ਪਾਂਜਲੀ, ਪੰਜਾਬੀ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਸਾਧੂ ਈਸ਼ਰ ਦਾਸ, ਮਿਰਜ਼ੇ ਦੀਆਂ ਸੱਦਾਂ, ਬੋਲੈ ਸ਼ੇਖ ਫ਼ਰੀਦ, ਬਾਬਾ ਵਜੀਦ, ਦਰਸ਼ਨ ਭਗਤ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਗੱਦ ।

ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ

ਕ੍ਰਿਤ :

ਭਾਈ ਸੂਰੂਪ ਸਿੰਘ ਕੌਸ਼ਿਸ਼

ਸੰਪਾਦਕ :

ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ

ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਦਰਜ਼

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

GURŪ KĪĀN SĀKHĪĀN

(A source-book on the life history of the Sikh Gurus
originally written by Bhai Swarup Singh Kaushish in 1790 A.D.)

Edited by

Prof. PIARA SINGH PADAM

ISBN 81-7205-042-9

ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਮਈ 1995
ਚੌਥੀ ਵਾਰ ਫ਼ਰਵਰੀ 1999
ਪੰਜਵੀਂ ਵਾਰ ਜਨਵਰੀ 2003
ਛੇਵੀਂ ਵਾਰ ਸਤੰਬਰ 2008

ਮੁੱਲ : 100-00 ਰੁਪਏ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ :

ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਦਰਜ਼

•

ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ - 143 006

S.C.O. 223-24, ਸਿਟੀ ਸੈਂਟਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ - 143 001

E-mail : singhbro@vsnl.com

Website : www.singhbrothers.com

ਵਾਪਕ :

ਪ੍ਰਿੰਟਵੈੱਲ, 146, ਇੰਡਸਟ੍ਰੀਅਲ ਫ਼ੋਕਲ ਪੁਆਇੰਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਦੋ ਸ਼ਬਦ

9

ਭੂਮਿਕਾ

11

ਮੂਲ ਪਾਠ : ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ

1. ਸਾਖੀ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਚਾਲੀ 37
2. ਸਾਖੀ ਰਾਜਾ ਕਲਿਆਨ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰੀ ਤੇ ਰਾਜਾ ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ ਹੰਡੂਰੀ ਕੀ ਚਾਲੀ 38
3. ਸਾਖੀ ਨਵਾਬ ਨਾਸਰ ਅਲੀ ਖ਼ਾਨ ਰੋਪਰ ਵਾਲੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 40
4. ਸਾਖੀ ਲਖਮੀ ਪੁਰ ਨਗਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਬਿਵਾਹ ਕੀ ਚਾਲੀ 42
5. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ, ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੇ
ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 43
6. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਲਾਲ ਪੁਰ ਜੱਟਾਂ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਕੀ 44
7. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ (ਰਾਮ ਰਾਇ) ਜੀ ਕੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਦਿਹਲੀ
ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 45
8. ਸਾਖੀ ਮੱਕੇ ਸੇ ਆਏ ਬੇਰੋਂ ਕੀ ਚਾਲੀ 47
9. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਮਦਰ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 49
10. ਸਾਖੀ ਕੋਟ ਪਠਾਨਾਂ ਸੇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਕੀ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ
ਮੇਂ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 51
11. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਲਵਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 53
12. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 54
13. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 56
14. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੇ ਮਦਰ ਦੇਸ ਜਾਨੇ
ਕੀ ਚਾਲੀ 57
15. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਧੀਰ ਮੱਲ ਕੇ ਬਕਾਲੇ ਜਾਨੇ ਤੇ ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਕੇ
ਵਿਵਾਹ ਕੀ ਚਾਲੀ 59
16. ਸਾਖੀ ਆਠਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦਿਹਲੀ ਬੁਲਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 60
17. ਸਾਖੀ ਪੰਜੋਖਰਾ ਨਗਰ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਛੱਜੂ ਰਾਮ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਕੇ
ਅਰਥ ਕਰਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 61
18. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੀ ਸ਼ਾਹੀ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 63
19. ਸਾਖੀ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਜੀ ਕੀ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰ ਆਨੇ ਤਥਾ
ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਕੋ ਟਿੱਕਾ ਲਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 66
20. ਸਾਖੀ ਮੱਖਣਸ਼ਾਹ ਬਨਜਾਰੇ ਕੇ ਬਕਾਲੇ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 67
21. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮਾਤਮੀ-ਪਰਚਾਵਨੀ
ਕਟਨ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ 68

22.	ਸਾਖੀ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਤਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰਾਨੇ ਤੇ ਧਮਧਾਨ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	69
23.	ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਸੰਗਤੀਆ ਤੇ ਭਾਈ ਰਾਮਦੇਵ ਕੋ ਵਰ ਦੇਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	70
24.	ਸਾਖੀ ਰਾਜਾ ਦੀਪ ਚੰਦ ਕੀ ਸਤਾਰੂਮੀ ਤੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	71
25.	ਸਾਖੀ ਧਮਧਾਨ ਨਗਰੀ ਸੇ ਦਿਹਲੀ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	73
26.	ਸਾਖੀ ਆਸਾਮ ਸੇ ਦਿਹਲੀ ਔਰ ਮਦਰ ਦੇਸ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	75
27.	ਸਾਖੀ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਬਿਖੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	77
28.	ਸਾਖੀ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਕੀ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਮੇਂ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	78
29.	ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਤੀਨ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਗੈਲ ਸਰਹੰਦ ਸੇ ਹਾਕਮ ਦਿਹਲੀ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	80
30.	ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਤੀਨ ਸਾਥੀ ਸਿਖੋਂ ਕੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	82
31.	ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਿਹਲੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	83
32.	ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦੇਹ ਕਾ ਸਸਕਾਰ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	84
33.	ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸੀਸ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਪਹੁੰਚਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	85
34.	ਸਾਖੀ ਬਾਬਾ ਧੀਰ ਮੱਲ ਜੀ ਕੀ ਗਵ ਰਣਬੰਡੋਰ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਮੇਂ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	86
35.	ਸਾਖੀ ਬਾਬਾ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਕੀ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਸੇ ਫੜੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	88
36.	ਸਾਖੀ ਬਾਬਾ ਭਾਰਮੱਲ ਕਾ ਬਕਾਲਾ ਛੋਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	90
37.	ਸਾਖੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰ ਵਸਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	91
38.	ਸਾਖੀ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਕੀ, ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	92
39.	ਸਾਖੀ ਸਰਮੌਰ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	93
40.	ਸਾਖੀ ਪਾਂਵਟੇ ਨਗਰ ਦੀਪਮਾਲਾ ਪੁਰਬ ਮਨਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	94
41.	ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	95
42.	ਸਾਖੀ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਕੋ ਖੁਰਵੱਧੀ ਕੀ ਗਾਦੀ ਤੇ ਬਿਠਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	96
43.	ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	98
44.	ਸਾਖੀ ਰਾਜਾ ਫਤੇਚੰਦ ਕੀ ਪਾਂਵਟੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੀ ਚਾਲੀ	100
45.	ਸਾਖੀ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰ ਸੇ ਕਪਾਲਮੋਚਨ ਤੀਰਥ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	101
46.	ਸਾਖੀ ਰੋੜੇ ਕੀ ਭਾਠੀ ਸੀਤ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	103
47.	ਸਾਖੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	104
48.	ਸਾਖੀ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਚਾਲੀ	105
49.	ਸਾਖੀ ਨਦੌਣ ਕਾ ਜੰਗ ਤੇ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਕੇ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	105
50.	ਸਾਖੀ ਰਵਾਲਸਰ, ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	107
51.	ਸਾਖੀ ਧਮਧਾਨ ਨਗਰੀ ਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਅਰੁ ਖੁਰਵੱਧੀ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	109
52.	ਸਾਖੀ ਖੁਰਵੱਧੀ ਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	110
53.	ਸਾਖੀ ਰੁਸਤਮ ਲਾਹੌਰੀ ਕੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	112

54.	ਸਾਖੀ ਗੁਲੇਰ ਕੀ ਜੰਗ ਹੋਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	113
55.	ਸਾਖੀ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ ਮੁਅੱਜ਼ਮ ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	115
56.	ਸਾਖੀ ਪਾਂਚ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਮੀਂਏਂ ਕੇ ਮੌੜ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	116
57.	ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਤੇ ਮਸੰਦਾਂ ਕੇ ਸੁਧਾਰ ਕੀ ਚਾਲੀ	118
58.	ਸਾਖੀ ਪਾਂਚ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਸੀਸ ਭੇਟ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	120
59.	ਸਾਖੀ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਦੇਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	122
60.	ਸਾਖੀ ਖਾਲਸਾ ਰਹਿਤ ਮਰਜ਼ਾਦਾ ਕੀ ਚਾਲੀ	124
61.	ਸਾਖੀ ਪਾਂਚ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਚੱਕ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	125
62.	ਸਾਖੀ ਬੱਚੇ ਬੱਚੀ ਕੋ ਪਾਹੁਲ ਦੇਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	126
63.	ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮਦਾਸ ਉਦਾਸੀ ਪਰਗਨਾ ਝੰਗ ਵਾਲੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	127
64.	ਸਾਖੀ ਬਲੀਆ ਚੰਦ ਤੇ ਆਲਮ ਚੰਦ ਸਾਥ ਜੰਗ ਕੀ ਚਾਲੀ	129
65.	ਸਾਖੀ ਗਧੇ ਕੋ ਸ਼ੇਰ ਕੀ ਖਾਲ ਪਹਿਨਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	129
66.	ਸਾਖੀ ਤੀਨ ਦਿਹੂ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਜੰਗ ਤੇ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਜੀਤ ਕੀ ਚਾਲੀ	130
67.	ਸਾਖੀ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਕੀ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਸੇ ਭਾਗਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	132
68.	ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਕੀ ਹਾਥੀ ਮਾਰ ਭਗਾਨੇ ਤੇ ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਕੋ ਮਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	134
69.	ਸਾਖੀ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਤੇ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਛੋੜਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	136
70.	ਸਾਖੀ ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਜੰਗ ਹੋਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	138
71.	ਸਾਖੀ ਬਸਾਲੀ ਨਗਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	140
72.	ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਸਾਲੀ ਨਗਰ ਰਹਿ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	142
73.	ਸਾਖੀ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਸੇ ਹੱਲਾ ਮਹਲਾ ਚੜਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	143
74.	ਸਾਖੀ ਸੋਢੀ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ਤੇ ਰਾਜਾ ਸਾਲਾਹੀ ਚੰਦ ਕੇ ਪਰਲੋਕ ਗਮਨ ਕੀ ਚਾਲੀ	146
75.	ਸਾਖੀ ਦੇਵਕੀ ਦਾਸ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਕੀ ਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਜੰਗ ਕੀ ਚਾਲੀ	147
76.	ਸਾਖੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੇ ਵਿਵਾਹ ਕੀ ਚਾਲੀ	149
77.	ਸਾਖੀ ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤੇ ਬੀਬੀ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਕੋ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਤੋਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	150
78.	ਸਾਖੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੋੜ ਦੇਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	152
79.	ਸਾਖੀ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤੇ ਚਮਕੌਰ ਜੰਗ ਕੀ ਚਾਲੀ	154
80.	ਸਾਖੀ ਚਮਕੌਰ ਮੇਂ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਕੋ ਜਿਗਹ ਕਲਗੀ ਦੇਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	156
81.	ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ ਮੇਂ ਗੁਰਪੁਰੀ ਸਿਧਾਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	157
82.	ਸਾਖੀ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਸੇ ਪੀਰ ਮੁਰੀਦੋਂ ਕੇ ਗੈਲ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	159
83.	ਸਾਖੀ ਕਨੇਚ ਸੇ ਆਲਮਗੀਰ ਤੇ ਹੋਹਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	161
84.	ਸਾਖੀ ਰਾਇ ਕੱਲ੍ਹੇ ਤੇ ਆਲਮ ਖਾਂ ਕੀ ਰਾਇ ਕੋਟ ਸੇ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	162

85.	ਸਾਖੀ ਦੀਨਾ ਨਗਰ ਪਹੁੰਚ ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ ਲਿਖਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	164
86.	ਸਾਖੀ ਦੀਨਾ ਕਾਂਗੜ ਸੇ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	165
87.	ਸਾਖੀ ਮੈਲਾਗਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਚਾਲੀ	166
88.	ਸਾਖੀ ਸੋਢੀ ਕਵਲ ਨੈਨ ਪਾਸ ਢਿੱਲਮੀ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	167
89.	ਸਾਖੀ ਹਰੀਏ ਸਿਖ ਕੀ ਤੇ ਜੋਗਰਾਜ ਜਾਟ ਕੀ ਚਾਲੀ	168
90.	ਸਾਖੀ ਮਝੈਲ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	170
91.	ਸਾਖੀ ਖਿਦਰਾਣਾ ਢਾਬ ਕੇ ਜੰਗ ਕੀ ਚਾਲੀ	171
92.	ਸਾਖੀ ਸਿੰਘਾਂ ਕਾ ਬੇਦਾਵਾ ਪਾੜਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	173
93.	ਸਾਖੀ ਘੰਗੜ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	174
94.	ਸਾਖੀ ਭੂੰਦੜ ਨਗਰ ਵਿਚ ਭੂਤ ਨਿਕਾਲਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	175
95.	ਸਾਖੀ ਕਾਂ ਤੇ ਸਰਪ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕੀ ਚਾਲੀ	176
96.	ਸਾਖੀ ਬੱਗ ਸਰ ਜੱਸੀ ਗਾਮ ਕੀ ਚਾਲੀ	178
97.	ਸਾਖੀ ਪੱਕੇ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਜੰਡ ਕੇ ਕੀਲੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	179
98.	ਸਾਖੀ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਦੇਸ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	180
99.	ਸਾਖੀ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ-ਸਰੂਪ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੌਰ ਕੋ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਮੰਗਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	181
100.	ਸਾਖੀ ਭਾ: ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	182
101.	ਸਾਖੀ ਭਾ: ਰਾਮੇ ਤਿਲੋਕੇ ਕੀ ਤੇ ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਪਹੁੰਚਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	184
102.	ਸਾਖੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਕੇ ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਬੋ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	186
103.	ਸਾਖੀ ਦੱਖਣ ਦਿਸ਼ਾ ਕੂਚ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	187
104.	ਸਾਖੀ ਜਾਜਉਂ ਕੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	188
105.	ਸਾਖੀ ਦੱਖਣ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਤਨਖਾਹ ਲਗਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	190
106.	ਸਾਖੀ ਮਹੰਤ ਜੈਤ ਰਾਮ ਕੇ ਡੇਰੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	192
107.	ਸਾਖੀ ਚਿਤੌੜ ਗੜ੍ਹ ਮੇਂ ਜੰਗ ਹੋਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	194
108.	ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	194
109.	ਸਾਖੀ ਲੂਣੀਏ ਸਿੱਧ ਕੇ ਡੇਰੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	195
110.	ਸਾਖੀ ਨਾਦੇੜ ਮਾਧੋਦਾਸ ਕੇ ਡੇਰੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	196
111.	ਸਾਖੀ ਮਾਧੋਦਾਸ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜਨੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਖੰਜਰ ਲਗਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	198
112.	ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਰਲੋਕ ਪਿਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ	200
(1)	ਅੰਤਿਕਾ — ਸੰਮਤਵਾਰ ਜੀਵਨ-ਘਟਨਾਵਲੀ	203
(2)	ਅੰਤਿਕਾ — ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਿੱਖ ਨਾਮਾਵਲੀ	209
(3)	ਅੰਤਿਕਾ — ਰਿਆਸਤ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਦੀ ਰਾਜ-ਬੰਸਾਵਲੀ	214
(4)	ਅੰਤਿਕਾ — ਕੁਰਸੀਨਾਮਾ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਮਾਂ	215
(5)	ਅੰਤਿਕਾ — ਭੱਟਾਂ ਦੀ ਬੰਸਾਵਲੀ	216

ਦੇ ਸ਼ਬਦ

ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਸਾਖੀ-ਸਾਹਿਤ ਭਰਪੂਰ ਮਾਤ੍ਰਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਵਾਦਾਂ ਤੇ ਸੁਘੜ ਸਾਹਿਤਕ ਸ਼ੈਲੀਆਂ ਦੀ ਸੋਹਣੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸੰਚਿਤ ਹੈ। ਪਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ 'ਪੰਜ ਸੌ ਸਾਖੀ' ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਇਦ 'ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ' ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਗੌਰਵ ਦੀ ਧਾਰਨੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਮਕਾਲੀ ਲਿਖਤਾਂ—'ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ' ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਠਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਸਿਖ ਮਿਸਲਾਂ ਦੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਪਿੰਡ ਭਾਦਸੌ (ਪਰਗਨਾ ਬਾਨੇਸਰ) ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਭਾਈ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਭੱਟ ਦੇ ਦੋ ਵਿਦਵਾਨ ਸਪੁੱਤਰ ਸਨ—ਭਾਈ ਸੂਰੂਪ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ। ਭਾਈ ਸੂਰੂਪ ਸਿੰਘ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ—ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਦੀ ਫੌਲਾਫਾਲੀ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂਆਂ ਬਾਰੇ ਮਿਲਦੀਆਂ ਟੁਕਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ 1790 ਈ: ਵਿਚ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਮਿਲੀ-ਜੁਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਨਸਰ ਵਿਚ 'ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ' ਪੁਸਤਕ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਖਾਨਦਾਨੀ ਰੀਤਿ ਅਨੁਸਾਰ ਭਟਾਖਰੀ ਵਿਚ ਲਿਖ ਕੇ ਰੱਖੀ। ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਨੇ 1803 ਈ: ਦੇ ਲਾਗੇ ਚਾਗੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਚਰਿਤ੍ਰ ਬਾਰੇ 'ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ' ਪੁਸਤਕ ਛੰਦਾਬੰਦੀ ਵਿਚ ਰਚੀ। ਅੱਗੇ ਇਸੇ ਹੀ ਖਾਨਦਾਨ ਦੇ ਭਾਈ ਛੱਜੂ ਸਿੰਘ ਭੱਟ ਹੋਏ ਜਿਸ ਨੇ 'ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ' ਦਾ 1868 ਈ: ਵਿਚ ਤੇ 'ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ' ਦਾ 1870 ਵਿਚ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਿਚ ਲਿਪਿਅੰਤਰ ਕੀਤਾ। 'ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ' ਦਾ ਗੁਰਮੁਖੀ ਖਰੜਾ ਭੱਟ ਮੋਹਲੂ ਰਾਮ ਦੇ ਘਰੋਂ ਕਰਸਿੰਧੂ ਵਾਸੀ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਭੱਟ ਦੀ ਸੱਜਣਤਾ ਨਾਲ ਗਿਆਨੀ ਗਰਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ 1961 ਈ: ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। 'ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ' ਦਾ ਖਰੜਾ ਭੱਟਾਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਨਾ ਮਿਲ ਸਕਿਆ।

ਇਸ ਦੀ ਇਕ ਨਕਲ ਮਲੋਟ ਲਾਗੇ ਪਿੰਡ ਦੱਬ ਵਾਲੀ ਮਲਕੋਂ (ਭੱਬ ਵਾਲੀ ਮੰਡੀ ਹੋਰ ਹੈ) ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਸੰਤ ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਸੰਤ ਧਿਆਨ ਦਾਸ ਗੱਗੜ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਹੋਈ। ਇਹੋ ਉਤਾਰਾ ਸਾਡੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਗੱਲ ਬੜੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਪੋਥੀ 1790 ਵਿਚ ਰਚੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ 70-80 ਸਾਲ ਬਾਦ ਭਾਈ ਛੱਜੂ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਭਟਾਖਰੀ ਤੋਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ-ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਫਿਰ ਜਿਸਨੇ ਇਸਦਾ ਉਤਾਰਾ ਕੀਤਾ; ਉਹ ਵੀ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਉਤਾਰੇ ਤੋਂ ਗਿਆਨੀ ਗਰਜਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨਕਲ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਨਕਲ ਕਰਦਿਆਂ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਅਜੇਹੇ ਪਾਏ ਲਗਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਮੂਲ ਖਰੜੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੋਸੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ। ਕੇਵਲ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਤਾਰੇ ਤੋਂ ਉਤਾਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਹਰ ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਹੁਤ ਖੁਲ੍ਹ ਲਈ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਖੁਲ੍ਹ ਦਾ ਜ਼ਬਾਨ ਉਤੇ ਅਸਰ ਪਿਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਦੱਬ ਵਾਲੀ ਮਲਕੋਂ ਜਾ ਕੇ ਉਹ ਖਰੜਾ ਲੱਭਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਪਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਫਿਰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਥਾਨੇਸਰ ਲਾਗੇ ਭਾਦਸੋਂ ਪਿੰਡ (ਜ਼ਿਲਾ ਕੁਰਖੇਤਰ) ਜਾ ਕੇ ਵੀ ਚੁੰਡ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਪਰ ਬੇਅਰਥ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਉਥੇ ਭੱਟਾਂ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੋ ਹੁਣ ਇਹ ਗਿਆਨੀ ਗਰਜਾ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਨਕਲ ਦਰ ਨਕਲ ਖਰੜਾ ਹੀ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੋਮਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਤੇ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਉਤੇ ਹੋਰ ਮੋਹਰ ਲਾਈ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਿਥੋਂ ਤਕ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸੰਮਤਾਂ ਮਿਤੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਲੀਆਂ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ ਬੰਸਾਵਲੀਆਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਸਚਮੁੱਚ ਅਮੋਲਕ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ।

ਮੇਰਾ ਅਨੁਮਾਨ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ 'ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ' ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਉਤਰਾਰਥ ਹੈ, ਪੂਰਬਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ। ਅਜੇਹਾ ਕਿਆਸ ਕਰਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਰਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਹੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਰਤਾ ਇਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਸ੍ਰੋਤ ਆਦਿ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਚਰਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਾਖੀ ਇਥੋਂ ਚਲਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੰਗਾਂ ਉਪਰੰਤ 1692 ਬਿ: ਵਿਚ ਕੀਰਤਪੁਰ ਆ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਾਖੀਕਾਰ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਦੱਸਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਨਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੁਖ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਰਜ ਕਰਦਾ ਪਰ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਭਾਈ ਸੂਰੂਪ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸੂਝ ਬੂਝ, ਮਿਹਨਤ ਤੇ ਲਗਨ ਲਈ ਕ੍ਰਿਤੰਗ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਵਿਚ ਖਿਲਰੇ-ਪੁਲਰੇ ਮਸਾਲੇ ਨੂੰ ਜਿਲਸਲੇਵਾਰ ਸਾਖੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੰਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਗਿਆਨੀ ਗਰਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ (1904-1977 ਈ:) ਦਾ ਵੀ ਧੰਨਵਾਦ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਉਤਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਫੁਟਨੰਟ ਲਾਏ ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬੜੀ ਉਦਾਰਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ-ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੋ, ਸੋਧ ਸਵਾਰ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਸਾਹਵੇਂ ਰਖੋ।

ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਇਸ ਖਰੜੇ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲ ਲਾ, ਸੋਧ ਸੰਵਾਰ ਕੇ ਸੰਪਾਦਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੈਰ-ਟ੍ਰਕਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਕਾਂਟ-ਛਾਂਟ ਤੇ ਵਾਧਾ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਲੰਮੀ ਭੂਮਿਕਾ ਤੇ ਅੰਤਿਕਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਨਾਲ ਲਾਈਆਂ ਹਨ। ਅਣਛਪੀ ਰਚਨਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਗਰ ਦੀ ਡੂੰਘਿਆਈ ਵਿਚ ਦੱਬਿਆ ਮੱਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਸ ਹੈ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਮੱਤੀ ਨੂੰ ਜੋਹਰੀ ਪਛਾਣਨਗੇ ਤੇ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਦੇ ਹੋਰ ਖਜ਼ਾਨੇ ਚੁੰਡ ਕੇ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਗ੍ਰੰਥ ਇਤਿਹਾਸ ਖੋਜਣ ਦਾ ਉਪਗ੍ਰਹਾ ਕਰਨਗੇ।

ਅਗਸਤ 1986

ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ

ਕਲਮ ਮੰਦਿਰ,

ਲੋਧਰ ਮਾਲ, ਪਟਿਆਲਾ

ਭੂਮਿਕਾ

ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਯੋਗਦਾਨ ਅਦੁੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਜਕ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਲਿਆ ਕੇ ਰਾਜਸੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਹ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਧਾਰਮਿਕ ਜਾਗ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਆਦਰਸ਼ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਭਿਮਿਕ ਸਾਵਧਾਨੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਸੱਚ ਤੇ ਨਿਆਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਮਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਤਤਪਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂਆਂ ਇਉਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਣੀ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਭਾਂਤ ਫਲ ਲੱਗੇ; ਉਹ ਨਰੋਏ, ਨਿਵੇਕਲੇ ਧਰਮ ਦੇ ਹੀ ਮੋਢੀ ਨਾ ਰਹੇ, ਸਗੋਂ ਨਵੀਂ ਸਟੇਟ ਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕ ਵੀ ਸਿੱਧ ਹੋਏ। ਮੀਰੀ-ਪੀਰੀ ਦੇ ਵਾਲੀ ਹੋਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਵੀ ਇਹੋ ਸੀ। ਰਾਜ-ਜੋਗ ਦਾ ਸੰਗਮ ਭਾਵੇਂ ਇਕ ਬਿਖਮ ਤੇ ਅਨੋਖਾ ਤਜਰਬਾ ਸੀ ਪਰ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਭਾਰਤੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਤੱਕਿਆ ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਤਕੜੀ ਪੂਰਨਾ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ।

ਇਹ ਇਕ ਅਫ਼ਸੋਸਨਾਕ ਹਕੀਕਤ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਇਸ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਦੇਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਬਿਉਰਾ ਅੰਕਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜਨਮ ਸਾਖੀਆਂ ਕੁਝ ਚਮਤਕਾਰੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੱਸ ਕੇ ਚੁੱਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਮਿਤੀਵਾਰ ਵਿਸਤਾਰ ਤਾਂ ਦਸਦੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਉਣਤਾਈ ਹੈ ਜੋ ਸੰਮਤਾਂ ਮਿਤੀਆਂ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਕਾਲ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਹੋ ਕੇ ਕੇਵਲ ਰੰਚਕ ਘਟਨਾਵਲੀ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਆਈ ਹੈ, ਕਾਵਿਕਤਾ ਨੇ ਉਂਜ ਯੁਗ-ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਮੁਹਾਂਦਰਾ ਉਘੜਨ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਭਾਵਕਤਾ ਵਿਚ ਡੋਬਦੀ ਰਹੀ।

ਭੱਟ

ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਗੱਲ ਮੁਸਲਿਮ ਤਾਰੀਖਦਾਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸੁਰੂ ਹੋਈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਸਥਾਨ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪਾਤਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿਤੀ ਜਾਵੇ। ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਹਰ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਾਸ ਬੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਕੇ ਵਿਰਸੇ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਵਿਰਾਸਤ ਜਾਂ ਮੀਰਾਸ ਨੂੰ ਸਾਂਭਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਇਹ ਲੋਕ 'ਮੀਰਾਸੀ' ਕਹਿਲਾਏ। ਮੀਰਾਸੀ ਅਰਬੀ ਪਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਪੁਸ਼ਤੈਨੀ ਯਾ ਖਾਨਦਾਨੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਇਹ ਕੰਮ ਭੱਟ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਆਮ ਰਵਾਇਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖਤ੍ਰੀ ਬੰਸ ਵਿਚੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਲੋਕ ਸਨ। ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਸੱਤ ਰਿਸ਼ੀ ਹੋਏ —

ਗੌਤਮ, ਅਤ੍ਰੀ, ਭਾਰਦ੍ਵਾਜ, ਜਮਦਗਨ, ਕੱਸਪ, ਵਿਸ਼ਵਾਮਿਤ੍ਰ ਤੇ ਵਿਸ਼ਿਸ਼ਟ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਭੱਟਾਂ ਸਮੇਤ ਸਮੂਹ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹਨ। ਵੈਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਮੋਟੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਹਨ—ਸਾਰਸੁਤ ਤੇ ਗੌੜ। ਭੱਟਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਗੌੜ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨਾਲ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਜਜਮਾਨੀ ਪਰੋਹਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਲੋਕ ਜਜਮਾਨਾਂ ਦੇ ਖੁਸ਼ੀ ਗਮੀ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਵਧਾਈਆਂ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣਾ ਲਾਗ-ਦੱਛਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦਾ ਧੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਵਹੀਆਂ ਰੱਖਦੇ ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ, ਜਜਮਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਪਤੇ ਤੇ ਬੰਸਾਵਲੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਬਿਉਰਾ ਵੀ ਅੰਕਿਤ ਕਰ ਲੈਂਦੇ। ਇਸ ਦਾ ਲਾਭ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਜਜਮਾਨਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਸਮਾਗਮ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਕੁਰਸੀਨਾਮੇ ਤੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣਾ ਕੇ ਵਡਾਰੂਆਂ ਦੀਆਂ ਖਾਸ-ਖਾਸ ਬੀਰਤਾ ਤੇ ਦਾਨ ਦੀਆਂ ਉਭਰਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸ ਕੇ ਨਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੁਲਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਤਤਪਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ

ਸੋ ਇਹ ਵਹੀਆਂ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਧਾਰ ਸਨ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪੀੜ੍ਹੀ-ਦਰ-ਪੀੜ੍ਹੀ ਅਨੇਕਾਂ ਘਰਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮੋਟੇ-ਮੋਟੇ ਹਾਲਾਤ ਸੰਚਿਤ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੱਟਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ ਤੇ ਉਸ ਵੰਡ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਭੱਟ ਆਪਣੇ ਜਜਮਾਨਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿਚਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਜਦ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਸੁਣਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਖਾਤੇ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰ ਲੈਂਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਵਿਦਵਾਨ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਲਿਖਣਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਖਾਤਰ ਆਪਣੇ ਜਜਮਾਨ ਖਾਨਦਾਨ ਦੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ ਦੀ ਘਟਨਾਵਲੀ ਅੰਕਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕਿ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਤਿਆਰ ਰਹੇ।

ਇਹ ਵੀ ਇਕ ਹਕੀਕਤ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਜਮਾਨ ਵਧੇਰੇ ਰਾਜਪੂਤ ਘਰਾਣੇ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਚੰਗੇ ਰੱਜੇ-ਪੁੱਜੇ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਬੀਰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਗੌਰਵਮਈ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਰਾਜਪੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਮੁੱਖ ਮੂੰਹੀਆਂ ਹਨ :

ਚੌਹਾਨ, ਪੰਵਾਰ, ਰਾਠੌਰ, ਤੂਮਰ, ਜਾਦੋਂ।

ਭੱਟ ਵਧੇਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਪਰੋਹਤ ਸਨ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਜੱਸ ਗਾਉਂਦੇ ਦੇਖੀਏ ਹਨ।

ਭੱਟਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸਿੱਖ ਲਹਿਰ ਨਾਲ ਤੀਜੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਤੇ ਪੰਚਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਨੇਕਾਂ ਭੱਟ ਸਿੱਖ ਬਣ ਗਏ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੀਆਂ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਪੱਤਾ ਯਥਾ-ਸ਼ਕਤਿ ਆਪਣੀਆਂ ਵਹੀਆਂ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਖਿੱਲਰੀਆਂ-ਪੁੱਲਰੀਆਂ ਟੂਕਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਂ, ਸਥਾਨ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹਰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਵਲਦੀਅਤ ਵੀ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਜ਼ਿਲਿਆਂ ਅੰਦਰ ਭੱਟਾਂ ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੈ — ਸੰਗਰੂਰ, ਕਰਨਾਲ ਤੇ ਹਿਸਾਰ। ਪੁਰਾਣੀ ਰਿਆਸਤ ਜੀਂਦ ਦੇ (ਜ਼ਿਲਾ ਕਰਨਾਲ) ਕਰਸਿੰਧੂ ਤੇ ਤਲਉਂਦੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਭੱਟਾਂ ਦੇ ਕਈ ਘਰ ਹਨ, ਜ਼ਿਲਾ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਪਿੰਡ ਸਰਸਾ, ਅਟੇਲਾ, ਭਾਦਸੌਂ ਆਦਿ ਵਿਚ ਵੀ ਕੁਝ ਭੱਟ ਪਰਿਵਾਰ ਹਨ। ਜ਼ਿਲਾ ਹਿਸਾਰ ਦੇ ਥਾਣਾ ਬਰਵਾਲਾ ਪਿੰਡ ਬਨਭੌਰੀ ਵਿਚ ਲਗਭਗ 25-30 ਘਰ ਹਨ। ਲਾਡਵੇ ਵਾਲੇ ਰਾਜਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਭੱਟਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਪਿੰਡ ਲੁਹਾਰੜਾ (ਰਿਹਾੜਾ) ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸੋ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੱਟਾਂ ਦੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਥੇ ਉਥੇ ਇਹ ਵੱਸਦੇ ਗਏ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਨਵੇਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਜੌਹਰ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਤੇ ਥਾਂ ਜਾ ਬਣਾਉਂਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਹਲਕੇ ਦੇ ਮੁੱਖ ਘਰਾਣਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬੰਸਾਵਲੀਆਂ ਯਾਦ ਕਰ ਕੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਤੋਰ ਲੈਂਦੇ। ਇਹ ਭੱਟ ਇਕੱਲੇ-ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤੀ ਵਾਰ ਟੌਲੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਚਰਦੇ ਸਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ ਤੇ ਆਪਣੇ ਹਲਕੇ ਦੇ ਜਜਮਾਨਾਂ ਪਾਸ ਹੀ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਲੈਣ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਇਲਾਕਿਆਂ, ਖ਼ਾਨਦਾਨਾਂ ਜਾਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਹਨ—ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਦਾ, ਭੱਟ ਵਹੀ ਕਰਸਿੰਧੂ, ਭੱਟ ਵਹੀ ਭਾਦਸੌਂ, ਭੱਟ ਵਹੀ ਪੂਰਬੀ ਦੱਖਣੀ, ਭੱਟ ਵਹੀ ਜਾਦੋ ਬੰਸੀਆਂ ਕੀ। ਕਰਸਿੰਧੂ (ਪਰਗਣਾ ਸਫ਼ੇਦੌਂ) ਨਿਵਾਸੀ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪਾਸ 20 ਮਣ ਤੋਂ ਉੱਤੇ ਵਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਕ ਮੋਹਰਾਂ ਵਾਲੀ ਵਹੀ ਐਸੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਬਾਰੇ ਬੜੀ ਅਮੁੱਲਕ ਸਮੱਗਰੀ ਸੰਚਿਤ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਵਰਣਨ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਭੱਟ ਨੌਜੁਆਨ, ਪਿਤਾ-ਪੁਰਖੀ ਵਾਲਾ ਕਿੱਤਾ ਛੱਡ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤੇ ਭਟਾਖਰੀ ਨਾ ਜਾਣਨ ਕਾਰਨ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਪੜ੍ਹਨੋਂ ਵੀ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ। ਦੂਜੀ ਅਫਸੋਸਨਾਕ ਅਵਸਥਾ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ ਵਹੀਆਂ ਦੀ ਲੰਡਿਆਂ ਵਰਗੀ ਲਿਖਾਈ ਨੂੰ ਉਠਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਪੰਡਾ ਵਹੀਆਂ

ਜਿਵੇਂ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਭੱਟ ਫਿਰ ਤੁਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਜਜਮਾਨਾਂ ਪਾਸੋਂ ਦਾਨ-ਦੱਫ਼ਟਾਂ ਲੈਂਦੇ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬੰਸਾਵਲੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਵਹੀਆਂ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ,

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਸ-ਖਾਸ ਵੱਡੇ ਤੀਰਥਾਂ ਉੱਤੇ ਪਾਂਡਿਆਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਏ ਜਜਮਾਨ ਦਾ ਦਿਨ, ਸੰਮਤ, ਪਿਤਾ-ਪਿਤਾਮਾ ਤੇ ਪਿੰਡ ਇਲਾਕਾ ਲਿਖਦੇ ਤੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪਿਛਲਾ ਕੁਰਸੀਨਾਮਾ ਅੰਕਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਕੱਲ੍ਹ ਅਗਦ ਉਸੇ ਅੰਸ-ਬੰਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਦੱਸ ਸਕਣ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਵਡਾਰੂ ਇਹ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਸੀ ਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰੋਹਤ ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਾਨ ਦੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਾਂ ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਂਡੇ ਹਰਿਦੁਆਰ, ਪਹੋਏ, ਕੁਰਖੇਤਰ, ਮਣਨ (ਕਸ਼ਮੀਰ) ਤੇ ਗਯਾ ਆਦਿ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਭਾਵੇਂ ਦੁਆਰਕਾ, ਜਗਨਨਾਥਪੁਰੀ, ਪਟਨਾ, ਬਨਾਰਸ, ਮਥਰਾ, ਬਿੰਦੂਬਨ ਆਦਿ ਤੀਰਥਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਪਾਂਡੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ ਵਾਸਤਾ ਘੱਟ ਹੈ । ਪੰਜਾਬ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਫੁੱਲ ਪਾਉਣ ਲਈ ਹਰਿਦੁਆਰ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਜਾਂ ਫਿਰ ਪਿੰਡ ਭਰਾਉਣ ਲਈ ਪਹੋਏ ਜਾਂ ਗਯਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਪੰਡਾ ਵਹੀਆਂ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਬਾਰੇ ਕਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਟੂਕਾਂ ਮਿਲ ਸਕਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ।

ਵਹੀਆਂ ਤੇ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ

ਅਸੀਂ ਗੁਰੂਆਂ ਬਾਰੇ ਸਮੱਗਰੀ ਲੱਭਣ ਵਿਚ ਰੁਚੀ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ । ਜੋ ਕੁਝ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਤੇ-ਕਿਤੇ ਪੰਡਾ ਵਹੀਆਂ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਲੱਭਦੀ ਹੈ । ਇਸ ਤੋਂ ਉਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ । ਭਾਵੇਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਵਿਗਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਹੀਆਂ ਦੀ ਘੋਖ-ਪੜਤਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਭੰਡਾਰਾਂ ਬਹੁਤ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਨ ਕਰ ਕੇ ਛੁਪੀ ਅਸਲੀਅਤ ਲੱਭੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ । ਮਿਸਾਲ ਲਈ ਬਾਬਾ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਹਾੜ 1713 ਬਿ. ਵਿਚ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਭੱਟ ਵਹੀ ਵਿਚ ਬੜੀ ਕੀਮਤੀ ਟੂਕ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੋਂ ਗਏ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੌਣ-ਕੌਣ ਸੀ । ਹਾਲਾਂ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਚੁੱਪ ਹਨ ਤੇ ਉਹ ਇਹੋ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ 20 ਸਾਲ ਬਕਾਲੇ ਤਪ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਲੇਕਿਨ ਵਹੀਆਂ ਦੇ ਨੋਟ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਲੰਮੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਗਏ ਸਨ । ਭੱਟ ਵਹੀ ਦੀ ਟੂਕ ਹੈ :

(1) ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਮਹਲ ਛਟੇ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਕਾ, ਸੌਢੀ ਖੜੀ ਬਾਸੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪਰਗਣਾ ਕਹਿਲੂਰ ਸੰਮਤ ਸਤ੍ਰਾਂ ਸੈ ਤੇਰਾਂ ਅਸਾਢ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਗਿਆਰਾਂ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ । ਗੈਲੋਂ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਆਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ, ਮਾਤਾ ਨੇਤੀ ਜੀ ਆਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਕੀ, ਮਾਤਾ ਹਰੀ ਜੀ ਆਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਕੀ, ਬਾਵਾ

ਬਾਲੂ ਹਸਨਾ ਤੇ ਬਾਵਾ ਅਲਮਸਤ ਜੀ ਆਏ, ਚੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਕੇ। ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਆਈ ਇਸਤਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੀ। ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਬਾਬਾ ਲਾਲ ਚੰਦ ਸੁਭਿਖੀ ਕਾ, ਦੀਵਾਨ ਦਰਗਾਹ ਮੱਲ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਫਿਬਰ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕਾ, ਸਾਧੂਰਾਮ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਧਰਮਚੰਦ ਖੋਸਲੇ ਕਾ, ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਪਦਮ ਰਾਇ ਹਜ਼ਾਬਤ ਚੌਹਾਨ ਕਾ, ਦਰੀਆ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਮੂਲ ਚੰਦ ਜਲੂਨੇ ਪੁਆਰ ਕਾ, ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਪੁਆਰ ਬਲਉੱਤ ਕਾ, ਚਉਪਤਿ ਰਾਇ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਪੇਰਾ ਰਾਮ ਫਿਬਰ ਕਾ। ਹੋਰ ਸਿਖ ਫਕੀਰ ਆਏ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉੱਚਾ ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ

ਮਾਲੂਮ ਇਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਯਾਤਰੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੈਦਲ ਤੁਰਦਾ ਤੇ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਪੜਾਉ ਕਰਦਾ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਹਰਿਦੁਆਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ, ਜੈਸਾ ਕਿ ਉਥੋਂ ਦੀ ਵਹੀ ਵਿਚ ਦਰਜ ਹੈ :

(2) ਲਿਖਤ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਾ, ਬਾਸੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਤਾਅਲਕਾ ਰਾਜ ਕਹਿਲੂਰ, ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਤੇਰਸ, ਮਾਘ ਮਾਸ ਕੀ ਪੂਰਨਮਾ ਕੇ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਏ। ਸਾਬ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਆਏ, ਸਾਬ ਇਸਤਰੀ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਆਈ ਸਣੇ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀਆਂ, ਸੁਖ ਦੇ ਇਸਨਾਨ।

[ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਭਵਾਨੀ ਦਾਸ, ਹਵੇਲੀ ਸੌਂਢੀਆਂ ਹਰਿਦੁਆਰ

ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਖੁਦ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਫੂਲ ਹਰਿਦੁਆਰ ਲੈ ਕੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਦਾ ਇੰਦਰਾਜ ਭੱਟ ਵਹੀ ਵਿਚ ਇਉਂ ਹੈ :

(3) ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਾਇ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮਹਲ ਸੱਤਮੇ ਕਾ.. ਬਾਸੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪਰਗਣਾ ਕਹਿਲੂਰ ਸੰਬਤ ਸਤ੍ਰਾਂ ਸੈ ਇਕੀਸ ਮਾਹ ਜੇਠ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪਖੇ ਤੇਰਸ ਕੇ ਦਿਹੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੀਆ ਅਸਤੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਗਿਆ। ਗੈਲੋਂ ਮਾਤਾ ਸੁਲਖਨੀ ਜੀ ਆਈ, ਮਾਤਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੀ, ਗੈਲ ਦੀਵਾਨ ਦਰਗਾਹ ਮੱਲ ਫਿਬਰ ਆਇਆ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ

ਹੁਣ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਦਾ ਲੰਬ ਵੀ ਧਿਆਨ ਯੋਗ ਹੈ

(4) ਲਿਖਤ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਾਇ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕਾ, ਪੱਤਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਕਾ...ਸੌਂਢੀ ਖਤਰੀ ਬਾਸੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪਰਗਣਾ ਕਹਿਲੂਰ, ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕੀਸ ਜੇਠ ਬਦੀ ਤੇਰਸ ਕੋ ਅਪਣੇ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਜੀ ਕੇ ਫੂਲ ਲੈ ਕੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਇਆ, ਸਾਬ ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਣੀ ਆਈ, ਸਾਬ ਦੀਵਾਨ ਦਰਗਾਹ ਮੱਲ ਫਿਬਰ ਆਇਆ।

[ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਭਵਾਨੀ ਦਾਸ, ਹਵੇਲੀ ਸੌਂਢੀਆਂ ਹਰਿਦੁਆਰ

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਬਾਰੇ

(5) ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਮਹਲ ਨਾਮਾਂ ਕਾ, ਪੱਤਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਾ...ਸੌਂਢੀ ਖਤਰੀ ਬਾਸੀ ਪਟਨਾ ਸ਼ਹਿਰ ਤਟ ਨਦੀ ਜਮਨਾ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਅਠਾਰਾਂ

ਪੱਖ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਸਪਤਮੀ ਬੁਧਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਢਲੀ ਰੈਨ ਜਨਮ ਹੂਆ ਦਿਹੂੰ ਦਢੇ । ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਗਰੀਬ ਗੁਰਬੇ ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਆ, ਰੈਣ ਪਈ ਦੀਪਮਾਲਾ ਹੂਈ, ਬੜਾ ਕੰਤੂਹਲ ਹੂਆ । ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇ ਰਹਾ, ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ, ਜਨਮ ਸਉਰੈਗਾ ਗੁਰੂ ਹਰ ਥਾਇੰ ਸਹਾਈ ਹੋਗੁ । [ਭੱਟ ਵਹੀ ਪੂਰਬੀ ਦੱਖਣੀ]

ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਡੇਹਰਾਦੂਨ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਿਆਂ 1751 ਬਿ. ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਹਰਿਦੁਆਰ ਗਏ ਸਨ । ਉਸ ਬਾਰੇ ਵਹੀਆਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ।

(6) ਲਿਖਤੋਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ, ਸੌਢੀ ਖਤਰੀ ਬਾਸੀ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਤੱਲਕਾ ਰਾਜ ਕਹਲੂਰ । ਸੰਬਤ 1751 ਚੇਤਰ ਮਾਸ ਕੀ ਪਹਿਲੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਏ, ਸੁਖ ਕੇ ਇਸਨਾਨ । ਸਾਬ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਆਈ ਇਸਤਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕੀ, ਸਾਬ ਦੀਵਾਨ ਧਰਮਚੰਦ ਛਿੱਬਰ ਆਇਆ, ਸਾਬ ਦੀਵਾਨ ਮਨੀ ਰਾਮ ਆਇਆ । [ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਹਵੇਲੀ ਸੌਢੀਆਂ, ਪੰਡਤ ਭਵਾਨੀ ਦਾਸ]

(7) ਲਿਖਤੋਂ ਮਨੀਰਾਮ ਬੇਟਾ ਨਾਇਕ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਮੂਲੇ ਕਾ, ਜਤੀਆ ਪੁਆਰ, ਬੰਸ ਬੀਝੇ ਕਾ ਬੰਝਰਉਂਤ ਜਲ੍ਹਾਨਾ । ਬਾਸੀ ਅਲੀਪੁਰ ਪਰਗਣਾ ਮੁਲਤਾਨ ਸੰਬਤ 1751 ਮਿਤੀ 2 ਚੇਤ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਸਾਬ ਦੀਵਾਨ ਹੋਇ ਕਰ ਹਰਿਦੁਆਰ ਆਏ, ਸੁਖ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ।

[ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਪੰਡਤ ਖੇਮਚੰਦ ਚੂਨੀਲਾਲ, ਹਰਿਦੁਆਰ]

(8) ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਲ ਦਸਮਾ, ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪਚਾਵਨ ਮੰਗਲਵਾਰ ਵੈਸਾਖੀ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਪਾਂਚ ਸਿਖੋਂ ਕੋ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਦੀ, ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਰਾਖਾ । ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਦੈਆਰਾਮ ਸੰਪਤੀ ਖਤਰੀ ਬਾਸੀ ਲਾਹੌਰ ਖਲਾ ਹੂਆ, ਪਾਛੈ ਮੰਹਕਮ ਚੰਦ ਛੀਪਾ ਬਾਸੀ ਦਵਾਰਕਾ, ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਨਾਈ ਬਾਸੀ ਬਿਦਰ (ਜਫਰਾਬਾਦ), ਧਰਮਚੰਦ ਜਵੰਦਾ ਜਾਟ ਵਾਸੀ ਹਸਤਨਾਪੁਰ, ਹਿੰਮਤਚੰਦ ਝੀਵਰ ਵਾਸੀ ਜਗਨਨਾਥ ਬਾਰੋ ਬਾਰੀ ਖਲੇ ਹੂਏ, ਸਬ ਕੋ ਨੀਲ ਅੰਬਰ ਪਹਿਨਾਇਆ । ਵਹੀ ਵੇਸ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ।

ਹੁੱਕਾ, ਹਲਾਲ, ਹਜਾਮਤ ਹਰਾਮ, ਟਿਕਾ ਜੰਵੁ ਧੋਤੀ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਾਇਆ । ਮੀਣੇ, ਧੀਰ ਮੱਲੀਏ, ਰਾਮ ਰਾਈਏ, ਸਿਰ ਗੁੰਮੇ, ਮਸੰਦਾਂ ਕੀ ਵਰਤਨ ਬੰਦ ਕੀ ।

ਕੰਘਾ, ਕਰਦ, ਕੇਸਗੀ, ਕੜਾ, ਕਛਹਿਰਾ ਸਭ ਕੋ ਦੀਆ, ਸਭ ਕੇਸਾਧਾਰੀ ਕੀਏ ।

ਸਭ ਕਾ ਜਨਮ ਪਟਨਾ, ਵਾਸੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਬਤਾਈ । ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰੂ ਜਾਣੇ, ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ, ਗੁਰੂ ਹਰ ਥਾਈਂ ਸਹਾਈ ਹੋਗੁ । [ਭੱਟ ਵਹੀ ਭਾਦਸੋਂ ਪਰਗਣਾ ਥਾਨੇਸਰ]

(9) ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਲ ਦਸਮਾ, ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪੈਂਸਠ ਅਸੁਵ ਦਿਹੂੰ ਚਾਰ ਗਏ, ਗਾਮ ਨਦੇੜ ਦੇਸ ਦੱਖਣ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੈਆ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਾ — ਮਾਧੋਦਾਸ ਸ਼ਸਤਰ ਬਸਤਰ ਸਜਾਇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਨੇਜਾ ਪਕੜਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਾਹਵੇਂ ਆਇ ਖਲਾ ਹੂਆ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸੇ ਅਪਨੇ ਦਸਤਿ ਮੁਬਾਰਕ ਸੇ ਪਾਹੁਲ ਦੀ, ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਨਾਉਂ ਰਾਖਾ । ਇਸੇ ਰਹਿਤ ਬਹਿਤ ਬਤਾਈ । [ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ]

(10) ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਲ ਦਸਮਾ, ਬੋਟਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ—ਨੇ
—ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪੈਂਸਠ ਕਾਰਤਕ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਤੀਜ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਗਾਂਮ ਨਦੇੜ,
ਦੇਸ ਦੱਖਣ ਤਟ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸੇ—ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਮਦ੍ਰ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਕਾ ਬਚਨ ਹੁਆ। ਗੈਲੋਂ
ਬਾਵਾ ਬਿਨੋਦ ਸਿੰਘ, ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ, ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਕੁਇਰ ਸਿੰਘ, ਬਾਜ ਸਿੰਘ—ਪਾਂਚ
ਸਿਖ ਤਿਆਰ ਕੀਏ।

ਛੀਏ ਸਿਖ ਬਣਜਾਰਾ ਟਾਂਡਾ ਮੇਂ ਪੰਜਾਬ ਆਏ। [ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ

(11) ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਲ ਦਸਮਾ, ਬੋਟਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ,
ਮੁਕਾਮ ਨਦੇੜ ਤਟ ਗੁਦਾਵਰੀ ਦੇਸ ਦੱਖਣ, ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪੈਂਸਠ ਕਾਰਤਕ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਚਉਥ
ਸੁਕਲਾ ਪੱਖੇ ਬੁਧਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਭਾਈ ਦੇਆ ਸਿੰਘ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ—ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਲੇ
ਆਓ—ਬਚਨ ਪਾਇ ਦੇਆ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਲੈ ਆਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਾਂਚ ਪੈਸੇ ਏਕ
ਨਲੀਏਰ ਆਗੇ ਭੋਟਾ ਰਾਖ ਆਥਾ ਟੋਕਾ। ਸਰਬਤ ਸੰਗਤਿ ਸੇ ਕਹਾ—ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਹੈ, ਮੇਰੀ
ਜਗਹ ਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੋ ਜਾਨਨਾ। ਜੋ ਸਿਖ ਜਾਨੈਗਾ, ਤਿਸ ਕੀ ਘਾਲ ਥਾਇ ਪਏਗੀ,
ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਕੀ ਬਾਹੁੜੀ ਕਰੇਗਾ, ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਨਾ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਢਾ, ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਲਾਭ-
ਦਾਇਕ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ ਦੇ ਬੰਸ ਬਾਰੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿਉਂ
ਦਰਜ ਹੈ :

(12) ਸ਼ੱਮਸ ਖਾਨ ਬੋਟਾ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਖਾਨ ਪੋਤਾ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਕਾ ਪੜਪੋਤਾ ਮੁਹੰਮਦ
ਇਸਹਾਕ ਖਾਨ ਕਾ, ਬੰਸ ਸੁਲੇਮਾਨ ਕੀ ਬਾਸੀ ਕੋਟ ਪਠਾਣਾਂ, ਪਰਗਣਾ ਰੋਪੜ ਸਾਲ ਸੱਲਾ
ਸੈ ਬਾਨਮੇ ਸਾਵਣ ਮਾਸ ਕੀ ਪੂਰਨਮਾ ਕੇ ਦਿਹੂੰ—ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ
ਆਇਆ। ਬੇਗਮ ਨੇ ਬੋਟੇ ਆਲਮ ਖਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਿਜਦਾ ਕੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਾ ਕੋਟ ਪਠਾਣਾ ਮੇਂ ਆਨਾ ਸੁਣਿ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਕੀ ਸੰਗਤ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇਕੇ
ਆਈ। ਬਡਾ ਕੰਤੂਹਲ ਹੋਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਭਸ ਕੀ ਮਨਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕੀ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਢਾ, ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ

ਇਹ ਪਠਾਣ ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਨ। ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ ਅਤਿ ਸੰਕਟ ਵੇਲੇ ਵੀ ਗੁਰੂ
ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸਾਦਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਬਾਰੇ

ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਦਿਲਾਵਾ ਗੁਰੂਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤਿੰਨ ਘਰਾਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਰਖਦੇ
ਹਨ—ਮਟਨ ਦਾ ਦੌਤ ਘਰਾਣਾ, ਕਰਿਆਲੇ ਦਾ ਛਿੱਬਰ ਘਰਾਣਾ ਤੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦਾ
ਰਾਜਪੂਤ ਘਰਾਣਾ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹੋਰ ਲੋਕ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ
ਨਹੀਂ ਆਏ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਅਹਿਮੀਅਤ ਨਹੀਂ। ਗੱਲ ਇਤਨੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਰਾਣੇ—
ਭੱਟਾਂ ਦੇ ਜਜਮਾਨ ਸਨ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰੀਂ ਭੱਟਾਂ ਦਾ ਆਉਣ ਜਾਣ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ

ਦੀਆਂ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਬਣੀਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਸ ਹੋਰ ਵਧਾਇਆ। ਭਾਈ ਮਤੀਦਾਸ ਤੇ ਸਤੀਦਾਸ ਦੇ ਬਲੀਦਾਨ ਨੂੰ ਕੌਣ ਭੁਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ-ਭਰੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕਿਵੇਂ ਵਿਸਾਰੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਭੱਟਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਦਿਆਨਤ-ਦਾਰੀ ਨਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਤੇ ਪੰਡਾ ਵਹੀਆਂ ਦੇ ਇੰਦਰਾਜ ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਮਾਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਥੇ ਕੁਝ ਟੁਕਾਂ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਵਧੇਰੇ ਗਿਆਨੀ ਗਰਜਾ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿਤ ਹਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਾਈਆਂ ਸਨ।

(ੳ) ਮਟਨ ਦਾ ਦੌਤ ਘਰਾਣਾ

(13) ਕ੍ਰਿਪਾਰਾਮ, ਸ਼ਿਵਦਾਸ, ਚੇਲਾ ਰਾਮ — ਬੇਟੇ ਅੜ੍ਹ ਰਾਮ ਕੇ, ਪੌਤੇ ਨਰੈਣਦਾਸ ਕੇ, ਪੜਪੌਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮਦਾਸ ਕੇ, ਬੰਸ ਠਾਕਰ ਦਾਸ ਕਾ। ਸਿਵ ਦਾਸ ਆਇਆ ਸੰਮਤ 1723 ਮੇਂ ਮਾਤਾ ਸਰਸੁਤੀ ਕੇ ਫੂਲ ਲੈ ਕੇ, ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਇਆ। ਸਾਥ ਕਬੂਲਾ ਆਇਆ, ਬੇਟਾ ਪ੍ਰਾਗ ਦਾਸ ਛਿਬਰ ਕਾ। [ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਪੰ. ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਮ ਬੇਟਾ ਭਗੀਰਥ ਕਾ, ਹਰਿਦੁਆਰ

(14) ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ, ਹਰਿਚਰਨ ਦਾਸ ਬੇਟੇ ਠਾਕਰ ਦਾਸ ਕੇ, ਨਰੈਣ ਦਾਸ ਬੇਟਾ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ ਕਾ, ਅੜ੍ਹ ਰਾਮ, ਅਲੂ ਰਾਮ ਬੇਟੇ ਨਰੈਣਦਾਸ ਕੇ। ਕ੍ਰਿਪਾਰਾਮ, ਸ਼ਿਵਦਾਸ, ਚੇਲਾਰਾਮ — ਬੇਟੇ ਅੜ੍ਹ ਰਾਮ ਕੇ। ਧਰਮ ਚੰਦ, ਈਸਰ ਦਾਸ ਬੇਟੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਕੇ ਸੰਬਤ 1727 ਕਾਰਤਕ ਮਾਸੇ ਪੂਰਣਮਾ ਕੇ ਦਿਹੂ, ਮਟਨ ਮਾਰਤੰਡ ਤੀਰਥ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਆਇਆ, ਸੁਖ ਕੇ ਇਸਨਾਨ, ਸਾਥ ਮਾਤਾ ਸਰਸੁਤੀ, ਸਾਥ ਇਸਤਰੀ ਸੁਮਿਤਰਾਂ ਦੇਈ ਆਈ।

[ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਪੰਡਤ ਈਸਰਦਾਸ ਮਾਰਤੰਡ ਮਟਨ (ਸਾਰਦਾ ਲਿਪੀ)]

(15) ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਬੇਟਾ ਅੜ੍ਹ ਰਾਮ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਨਰੈਣ ਦਾਸ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਬ੍ਰਹਿਮ ਦਾਸ ਕਾ, ਬੰਸ ਠਾਕਰ ਦਾਸ ਕੀ, ਗੱਤ ਗੱਤ ਮੁਝਾਲ ਬ੍ਰਹਮਣ ਵਾਸੀ, ਮਟਨ, ਦੇਸ ਕਸ਼ਮੀਰ, ਸੰਬਤ ਸਤ੍ਰਾਂ ਸੈ ਬਤੀਸ, ਜੇਠ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਇਕਾਦਸੀ ਕੇ ਦਿਹੂ ਬੰਤਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਗੋਲ ਲੈ, ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਪਰਗਣਾ ਕਹਿਲੂਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਮਹਲ ਨਾਵਾਂ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਆਇ ਫਰਿਆਦੀ ਹੂਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਧੀਰਜ ਦਈ, ਬਚਨ ਹੋਆ — 'ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਰਖਿਆ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਕਰੇਗਾ।' [ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ]

(ਅ) ਛਿੱਬਰ ਘਰਾਣਾ

ਛਿੱਬਰ ਰਾਮਦਾਸ, ਬਾਸੀ ਕਰਿਆਲੇ ਕੇ

(16) ਬਾਵਾ ਗੋਤਮ ਰਾਮਦਾਸ, ਬਾਵਾ ਪੇਰਾ, ਬਾਵਾ ਪ੍ਰਾਗ ਦਾਸ — ਬੇਟੇ ਗੋਤਮ ਕੇ, ਬਾਵਾ ਛੁੱਟੇ ਮੱਲ, ਭਾਈ ਚਉਪਤਿ, ਬਾਵਾ ਕਬੂਲ — ਬੇਟੇ ਬਾਵਾ ਪੇਰੇ ਕੇ। ਬਾਵਾ ਗਵਾਲ ਦਾਸ ਬੇਟਾ ਬਾਵਾ ਛੁੱਟੇ ਮੱਲ ਕਾ, ਬਾਵਾ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਬੇਟਾ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰਾਗ ਦਾਸ ਕਾ।

ਬਾਵਾ ਦਰਗਾਹ ਮੱਲ ਰਾਮਦਾਸ, ਬਾਵਾ ਹੀਰਾ ਮੱਲ — ਬੇਟੇ ਬਾਵਾ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਕੇ, ਦੀਵਾਨ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਬਾਵਾ ਦਰਗਾਹ ਮੱਲ ਕਾ, ਦੀਵਾਨ ਮਤੀਦਾਸ, ਦੀਵਾਨ ਸਤੀਦਾਸ

ਜਤੀਦਾਸ — ਬੇਟੇ ਬਾਵਾ ਹੀਰਾ ਮੱਲ ਕੇ, ਦਰੋਗਾ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਦੀਵਾਨ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਦੀਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ, ਮੁਕੰਦ ਸਿੰਘ ਬੇਟੇ ਦੀਵਾਨ ਮਤੀਦਾਸ ਕੇ । ਭਾਈ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ; ਸੰਤ ਸਿੰਘ, ਬੇਟੇ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕੇ, ਬਾਵਾ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਕਾ ।

ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਇਆ, ਸੰਬਤ 1801 ਮੇਂ, ਸੁਖ ਕੇ ਇਸਨਾਨ, ਸਾਥ ਬਾਵਾ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ।

[ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਪੰਡਤ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਮ, ਛਿੱਬਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਹਾਤਾ ਜੰਦਾਲ ਹਰਦੁਆਰ

ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਭਾਈ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਛਿੱਬਰ ਕਰਤਾ ਬੰਸਾਵਲੀ ਨਾਮਾ, ਦੀ ਲਿਖਾਈ ਹੋਈ ਹੈ । ਇਕ ਅੱਧ ਉਕਾਈ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਯੋਗ ਹੈ ।

(17) ਦਿਆਲਦਾਸ ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਬੱਲੂ ਰਾਉਂ ਕਾ...ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਗੋਲੇਂ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਤੀਸ ਮਗਸਰ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਦਿਲੀ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਂਕ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ, ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਗੈਲ ਮਾਰਾ ਗਿਆ । ਸਾਥ ਮਤੀਦਾਸ, ਸਤੀਦਾਸ ਬੇਟੇ ਹੀਰਾ ਮੱਲ ਕੇ ਪੌਤੇ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਕੇ ਭਾਰਗਵ ਗੌਤਰੇ ਛਿੱਬਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਾਰੇ ਗਏ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਦਾ, ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ

(ੲ) ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦਾ ਰਾਜਪੂਤ ਘਰਾਣਾ

ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਬਾਰੇ ਕਈ ਅਮੁੱਲ ਟੁਕਾਂ ਗਿਆਨੀ ਗਰਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ 'ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ' ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਫੁਟ ਨੋਟਾਂ ਵਿਚ ਦਿਤੀਆਂ ਹਨ । ਮਿਸਾਲ ਲਈ ਬੱਲੂ ਰਾਇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦਾ ਬਾਬਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ 1634 ਈ. ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹੋਈ ਜੰਗ ਅੰਦਰ ਮੁਰਤਜ਼ਾ ਖ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ । ਇਹ ਮੁਰਤਜ਼ਾ ਖ਼ਾਂ ਉਹੋ ਸੀ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਕਈ ਕਿਸਮ ਦੇ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ਸੀ ।

(18) ਬੱਲੂ ਬੇਟਾ ਮੂਲੇ ਕਾ ਪੌਤਾ ਰਾਉ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਚਾਹੜ ਕਾ ਚੰਦ੍ਰਬੰਸੀ ਭਾਰਦਵਾਜੀ ਗੌਤਰ ਪੁਆਰ ਬੰਸ, ਬੀਂਝੇ ਕਾ ਬੰਝਰਉਂਤ ਰਦਉਂਤ ਜਲ੍ਹਾਨਾ । ਸਾਲ ਸੱਲਾਂ ਸੈ ਇਕਾਨਮੇ ਬੰਸਾਖ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਸਤਾਰਾਂ ਸੌਮਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਗੁਰੂ ਚੱਕ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਪਰਗਣਾ ਨਿਝਰਆਲਾ, ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਸਾਹਵੇਂ ਮਾਥੇ ਰਣ ਮੇਂ ਮੁਰਤਜ਼ਾ ਖ਼ਾਨ ਕੋ ਮਾਰ ਕੇ ਮਰਾ । ਗੋਲੇਂ ਕੀਰਤ, ਬੇਟਾ ਭਿਖੇ ਕਾ ਪੌਤਾ ਰਈਏ ਕਾ, ਪਰਪੌਤਾ ਨਰਸੀ ਕਾ, ਬੰਸ ਭਗੀਰਥ ਕੀ, ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਗੌਤਰ ਗਉੜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਾਰਾ ਗਿਆ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਕਰਸਿੰਧੂ ਪਰਗਣਾ ਸਫੈਦੋਂ

ਇਹ ਬੱਲੂ ਰਾਉ ਹੁਰੀਂ ਕਈ ਭਾਈ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ — ਬੱਲੂ, ਨਾਨੂ, ਪੂਰਾ, ਰੀਝਾ, ਦਰੀਆ, ਬਾਘਾ, ਗੋਪੀ, ਮਿਨ੍ਹ, ਲਾਲਚੰਦ, ਬੁਧਾ, ਜੀਤਾ, ਜੈਸੀ, ਕਾਲੂ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮਾ ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦਰੀਏ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਸੀ ਤੇ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਗੁਲਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸੀ, ਜੋ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਅੱਗੇ ਬੱਲੂ ਦੇ 12 ਪੁੱਤਰ ਸਨ — ਮਲ੍ਹਕਾ, ਮਾਈਦਾਸ, ਰੂੜੀਆ, ਰੂਪੀਆ, ਜੈਮਲ, ਬੀਰੀਆ, ਨਠੀਆ ਨੈਤਾ, ਸਾਹੂ, ਸੁੰਦਰ, ਮਾਧੋ, ਰਈਆ, ਸੁਹੇਲਾ । ਬੱਲੂ ਦੀ ਧੀ ਮਲ੍ਹਕੀ (ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦੀ ਭੂਆ) ਸੀ, ਜੋ ਰਠੌਰ ਗੋਤ ਦੇ ਸੁਖੀਏ ਮਾਂਡਨ ਨੂੰ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮਾਈਦਾਸ ਚੰਗੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਦੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸੀ। ਸਮਕਾਲੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ :

ਮਾਈਦਾਸ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਕੋਂ ਮਿਲਿਆ, ਦੇਖੋ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਮਾਈਦਾਸ ਤੇਰੇ ਤੰਬੂ ਗੈਣ ਮੇਂ ਬੁਲੈਂ, ਡਿਉਢੀ ਬਾਹਰਿ ਖੜੇ ਦਰਬਾਨ।

[ਚੌਖਾ ਭੱਟ (1692 ਬਿ.)]

ਮਾਈਦਾਸ (ਦੋ ਪਤਨੀਆਂ ਮਧਰੀਬਾਈ ਤੇ ਲਡਿਕੀ) ਦੇ 12 ਪੁੱਤਰ ਸਨ ਜੇਠਾ, ਦਿਆਲ ਦਾਸ, ਮਨੀ ਰਾਮ, ਦੁਨੀ ਚੰਦ, ਮਾਨ ਚੰਦ, ਅਮਰ ਚੰਦ, ਰੂਪ ਚੰਦ, ਜਗਤ ਰਾਮ, ਸੋਹਣ ਚੰਦ, ਲਹਿਣਾ ਸਿੰਘ, ਰਾਇ ਚੰਦ, ਹਠੀ ਚੰਦ। ਅਮਰ ਚੰਦ ਪਹਿਲੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਵੇਸੇ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਕੀ 11 ਗੁਰੂ ਕੇ ਲਾਲ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਾ ਜਾਮ ਪੀ ਕੇ ਹੀ ਇਥੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋਏ। ਭਾਈ ਦਿਆਲਾ ਦੇਗ ਵਿਚ ਉਥਾਲਿਆ ਜਾ ਕੇ ਤੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਬੰਦ-ਬੰਦ ਕੱਟ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾਈ ਸੀ। ਭਾਈ ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਪੁੱਤਰਾਂ—ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੀਤਲ ਸਿੰਘ ਸਮੇਤ ਮੁਕਤਸਰ ਜੂਝ ਕੇ ਗੁਰਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਬਿਰਾਜਿਆ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਦੋ ਭਾਈ ਵੀ ਰਣ ਤੱਤੇ ਵਿਚ ਲੜ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਦਾ ਇਕ ਪੁੱਤਰ ਬਾਘ ਸਿੰਘ ਅਗੰਮਗੜ ਭਾਦੋਂ 1757 ਬਿ. ਵਿਚ ਰਣ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅੱਗੋਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦਸ ਪੁੱਤਰ ਸਨ—ਚਿਤਰ ਸਿੰਘ, ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ, ਉਦੈ ਸਿੰਘ, ਅਨਿਕ ਸਿੰਘ, ਅਜਬ ਸਿੰਘ, ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ, ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ, ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ, ਬਲਰਾਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ। ਭਾਈ ਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਲਾਹੌਰ 24 ਜੂਨ 1734 ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ। ਅਨਿਕ ਸਿੰਘ, ਅਜਬ ਸਿੰਘ, ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਤਿੰਨੋਂ ਚਮਕੌਰ ਬਲੀਦਾਨ ਦੇ ਗਏ ਸਨ। ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਹੀ ਟਿੱਬੀ 'ਤੇ ਲੜਦਾ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਇਵੇਂ ਭਾਈ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਕਾਰੀ ਜ਼ਖਮ ਖਾ ਕੇ ਕੱਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਸਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਥੇ ਹੀ ਬੱਸ ਨਹੀਂ, ਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਲੜਕੇ ਕੇਸੇ ਸਿੰਘ, ਸੈਣਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹਾਠੂ ਸਿੰਘ ਸੂਰਬੀਰਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਮਰੇ। ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪੁੱਤਰ ਸੰਗਰਾਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹੀਦੀ ਗਾਨੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਮੌਏ। ਸੰਗਰਾਮ ਸਿੰਘ ਚਪੜਚੜੀ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਤੇ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਨਾਲ ਦਿੱਲੀ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਮਹਿਬੂਬ ਸਿੰਘ ਤੇ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਚਪੜਚੜੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਜੂਝੇ ਤੇ ਅਲਬੇਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਸਢੌਰੇ ਲੜ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਪੁਆਰ ਰਾਜਪੂਤ ਗੁਰਸਿੱਖ ਸਨ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਵਹੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹਨ।

ਭੱਟ ਕੀਰਤ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬੋਹਥ ਲਿਖਦਾ ਹੈ :

(19) ਬਧਾਈ ਲੀ ਮਨੀ ਰਾਮ ਕੀ ਬੇਟਾ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕਾ ਪੋਤਾ ਬੱਲੂ ਕਾ ਪੜਪੋਤਾ ਮੂਲੇ ਕਾ...ਸੰਬਤ 1701 ਬਰਖੇ ਮਾਹ ਚੇਤਰ ਸੁਦੀ ਦੁਆਦਸੀ ਰਵੀਵਾਰ ਸੁਭ

ਘੜੀ ਜਨਮ ਹੁਆ, ਕੁਲ ਪਰੋਹਤ ਬੋਹਥ ਭੱਟ ਕੋ ਮਾਨਾ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੜਾਹੀ ਕੀ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਘੀ]

(20) ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਮੂਲੇ ਕਾ, ਸਾਹੀ ਹੁਕਮ ਗੋਲ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕਾਨਮੇ ਅਸਾਢ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਲਾਹੌਰ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਛੇ ਘਰੀ ਦਿਹੂ ਚਢੇ ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਾਟਾ, ਭੂੰ ਕਾਟ ਆਇਆ । ਗੋਲੋਂ ਜਗਤ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ, ਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਗੁਰਬਖਸ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕਾ ਮਾਰੇ ਗਏ । ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਆਪ ਭਾਣੇ ਕਾ ਖਾਵਿੰਦ, ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ, ਜਨਮ ਸਉਰੈਗਾ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਘੀ]

(21) ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਨਠੀਏ ਕਾ, ਰਣ ਸਿੰਘ ਨਠੀਏ ਕਾ, ਪੌਤੇ ਬੱਲੂ ਕੇ, ਪੜਪੌਤੇ ਮੂਲੇ ਕੇ ..ਚੰਦ੍ਰਬੰਸੀ ਭਾਰਦੁਆਜੀ ਗੱਤ੍ਰੇ ਪੁਆਰ, ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕਾਨਮੇ ਅਸਾਢ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਲਾਹੌਰ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਛੇ ਘੜੀ ਦਿਹੂ ਚਢੇ ਲਵਪੁਹ, ਨਿਖਾਸ ਚੌਂਕ ਮੇਂ ਲਾਇ, ਕਾਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸਾਬ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਗੋਲੋਂ ਖਿੜੇ ਮਾਥੇ ਸਹਾਦਤ ਪਾਇ ਗਏ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਪੂਰਬੀ ਦੱਖਣੀ, ਭੱਟ ਵਹੀ ਕਰਸਿੰਧੂ]

(22) ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਦਰੀਏ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਮੂਲੇ ਕਾ, ਚੰਦ੍ਰਬੰਸੀ ਭਾਰਦੁਆਜੀ ਗੱਤ੍ਰੇ ਪੁਆਰ ਬੰਡਰਉਂਤ ਜਲ੍ਹਾਨਾ, ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕਾਨਮੇ ਅਸਾਢ ਸੁਦੀ ਦਿਹੂ ਪੰਚਮੀ ਨਿਖਾਸ ਚਉਂਕ ਗੋਲੋਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕੇ ਸਾਹੀ ਹੁਕਮ ਸਾਬ ਮਾਰਾ ਗਿਆ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਢਾ ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ]

(23) ਗੁਲਜਾਰ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਕਾ ਪੌਤਾ ਦਰੀਏ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਮੂਲੇ ਕਾ, ਚੰਦ੍ਰਬੰਸੀ ਭਾਰਦੁਆਜੀ ਗੱਤ੍ਰੇ ਪੁਆਰ ਬੰਡਰਉਂਤ ਜਲ੍ਹਾਨਾ, ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕਾਨਵੇ ਅਸਾਢ ਸੁਦੀ ਦਿਹੂ ਪੰਚਮੀ ਲਾਹੌਰ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ, ਗੋਲੋਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ...ਕੇ ਸਾਬ ਮਾਰਾ ਗਿਆ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਢਾ ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ]

ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦਾ ਚਾਚਾ ਨਠੀਆ ਸੀ ਤੇ ਅੱਗੇ ਨਠੀਏ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਨ — ਭਾਗੂ, ਕੁਰੀਆ, ਬਾਜੂ, ਰਣਸੀ, ਸਾਮਾ, ਸੁੱਖਾ, ਸੰਤਾ ਤੇ ਸੰਗਤਾ ।

ਇਹੋ ਸਿੰਘ ਸੱਜ ਕੇ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਕੌਰ ਸਿੰਘ, ਬਾਜ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਕਹਿਲਾਏ । ਬਾਜ ਸਿੰਘ ਸਰਹੰਦ ਦਾ ਹਾਕਮ ਬਣਿਆ ਸੀ । ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਟਾਂਡੇ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਇਹੋ ਸਨ ਤੇ ਅੰਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿੱਲੀ ਜੂਨ 1716 ਈ ਵਿਚ ਸਹੀਦੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ।

(24) ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਕਉਰ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਬਾਜੂ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਪੌਤੇ ਬੱਲੂ ਰਾਉ ਕੇ, ਪੜਪੌਤੇ ਨਾਇਕ ਮੂਲ ਚੰਦ ਕੇ ਚੰਦ੍ਰਬੰਸੀ ਭਾਰਦੁਆਜੀ ਗੱਤ੍ਰੇ ਪੁਆਰ, ਬੰਸ ਬੀਝੇ ਕਾ ਬੰਡਰਉਂਤ ਜਲ੍ਹਾਨੇ, ਸੰਬਤ 1713 ਅਸਾਢ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਏਕਮ ਕੇ ਦਿਵਸ ਸਵਾ ਪਹਰ ਦਿਹੂ ਚਢੇ ਬਖਤਿਆਰ ਕਾਕੀ ਕੇ ਮਕਬਰੇ ਪਾਸ ਜਮਨਾ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ

ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ । ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਆਪ ਭਾਣੇ ਕਾ ਖਾਵੰਦ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਗਤ ਭੁਰ੍ਹ
ਜਾਣੇ, ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ, ਜਨਮ ਸਉਰੇਗਾ । [ਭੱਟ ਵਹੀ ਭਾਦਸੰ]

(25) ਕੰਵਰ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਬਾਬ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਸਾਮ
ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਨਠੀਆ ਕਾ ਪੌਤੇ ਬੱਲੂ ਕੇ ਚੰਦ੍ਰਬੰਸੀ ਭਾਰਦੁਆਜੀ ਗੱਤਰੇ ਪੁਆਰ ਸਾਲ
ਸਤਰਾ ਸੈ ਤਿਹੱਤਰ ਅਸਾਢ ਸੁਦੀ ਏਕਮ ਕੇ ਦਿਵਸ ਦਿਲੀ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਜਮਨਾ ਨਦੀ ਕੇ
ਤੀਰ ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਗੈਲ ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਸਾਬ ਮਾਰੇ ਗਏ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਦਾ ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ]

ਨਠੀਏ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਸੁੱਖਾ ਸਿੰਘ, ਲਾਲ ਸਿੰਘ 1767, ਮੱਘਰ 15 ਨੂੰ ਸਰਹੰਦ
ਲੜ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾ ਗਏ ਸਨ ।

ਚਮਕੌਰ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਬੰਗੋਸ਼ਰੀ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ
ਭਾਈ ਸਨ । ਬੰਗੋਸ਼ਰੀ ਨਾਂ ਇਸ ਲਈ ਵੱਜਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈਆਂ ਭਗਵੰਤ
ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਮੁਗ਼ਲਾਂ ਤੇ ਪਠਾਣਾਂ ਦੀਆਂ ਰੋਜ਼-ਰੋਜ਼ ਦੀਆਂ ਟੱਕਰਾਂ ਤੋਂ ਲਾਭ
ਉਠਾ ਕੇ ਲੁੱਡੇ ਤੇ ਅਟਕ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਇਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਰਿਆਸਤ ਕਾਇਮ
ਕਰ ਲਈ ਸੀ । ਉਸ ਬੰਨੂ ਕੋਹਾਟ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਨੂੰ ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਜਾਤਿ ਬੰਗਸ਼ ਕਰਕੇ,
ਬੰਗਸ਼ ਦੇਸ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ।

ਹਰਿਦੁਆਰ ਦੀਆਂ ਵਹੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸ ਘਰਾਣੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੈ । ਬਾਵਾ ਦਿਆਲ ਦਾਸ 1716 ਬਿ. ਵਿਚ ਗੰਗਾ ਗਿਆ ਸੀ ।

(26) ਲਿਖਤਾਂ ਨਾਇਕ ਦਿਆਲ ਦਾਸ, ਬੇਟਾ ਨਾਇਕ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕਾ ਪੌਤਾ ਬੱਲੂ
ਰਾਉ ਕਾ ਜਤੀਆ ਪੁਆਰ ਬੰਸ ਬੀਂਝੇ ਕਾ ਬੰਝਰਉਂਤ ਬਾਸੀ ਅਲੀਪੁਰ ਪਰਗਣਾ
ਮੁਲਤਾਨ ਸੰਬਤ ਸਤਰਾ ਸੈ ਸੌਲਾਂ ਜੇਠ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਅਪਣੀ ਮਾਤਾ ਮਧਰੀ ਬਾਈ ਵ ਭਾਈ
ਅਮਰੂ ਕੇ ਫੂਲ ਲੈ ਕੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਇਆ ।

[ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਚੂਨੀ ਲਾਲ ਜਮਨਾ ਦੱਤ ਹਰਿਦੁਆਰ]

(27) ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਕਾ ਬੇਟਾ ਮਥਰਾ ਦਾਸ 1737 ਵਿਚ ਗੰਗਾ ਗਿਆ ਸੀ :

ਮਾਈ ਦਾਸ—ਜੇਠਾ, ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਬੇਟੇ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕੇ ਪੌਤੇ ਬੱਲੂ ਕੇ ਹਰੀ ਚੰਦ,
ਈਸ਼ਰ ਦਾਸ ਬੇਟੇ ਜੇਠੇ ਕੇ ਪੌਤੇ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕੇ, ਮਥਰਾ ਦਾਸ, ਕਲਿਆਣ ਦਾਸ, ਬੇਟੇ
ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਕੇ । ਚਿਤ੍ਰ, ਬਚਿਤ੍ਰ, ਉਦਾ ਬੇਟੇ ਮਨੀਰਾਮ ਕੇ, ਜਤੀਆ ਪੁਆਰ
ਬੰਝਰਉਂਤ ..ਸੰਬਤ ਸਤਰਾ ਸੈ ਸੈਂਤੀ ਬੈਸਾਖ ਵਦੀ ਪੰਚਮੀ ਕੇ ਦਿਹੂ ਮਥਰਾਦਾਸ
ਆਇਆ ਗੰਗਾ ਜੀ, ਮਾਤਾ ਸੈਂਧਾ ਬਾਈ ਕੇ ਫੂਲ ਲੈ ਕੇ, ਸਾਬ ਹਰੀ ਚੰਦ ਭਾਈ ਆਇਆ,
ਗਾਮ ਅਲੀਪੁਰ ਪਰਗਣਾ ਮੁਲਤਾਨ ਸੇ ।

[ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਪੰਡਤ ਚੂਨੀ ਲਾਲ ਜਮਨਾ ਦੱਤ ਹਰਿਦੁਆਰ]

ਭਾਈ ਜੇਠੇ ਦਾ ਪੌਤਰਾ ਛੱਜੂ 1747 ਬਿ. ਵਿਚ ਹਰਿਦੁਆਰ ਗਿਆ ਸੀ :

(28) ਹਰੀ ਚੰਦ, ਈਸ਼ਰਦਾਸ ਬੇਟੇ ਜੇਠੂ ਰਾਮ ਕੇ ਪੌਤੇ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕੇ । ਮਥਰਾ

ਦਾਸ, ਕਲਿਆਣਾ ਬੇਟੇ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਕੇ ਪੋਤੇ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕੇ । ਚਿਤ੍ਰ ਦਾਸ, ਬਚਿਤ੍ਰ ਦਾਸ, ਉਦੇ ਰਾਇ ਬੇਟੇ ਮਨੀ ਰਾਮ ਕੇ ਪੋਤੇ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕੇ ਛੱਜੂ, ਗੁਰਦੇਵ, ਸੁਖਾ, ਨੰਦ ਬੇਟੇ ਹਰੀ ਚੰਦ ਕੇ ਜਤੀਆ ਪੁਆਰ ਬੰਝਰਉਂਤ ਸੰਬਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸੰਤਾਲੀ ਜੇਠ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਨਾਵੀਂ ਕੇ ਦਿਵਸ ਅਲੀਪੁਰ ਪਰਗਣਾ ਮੁਲਤਾਨ ਸੇ ਛੱਜੂ ਰਾਮ ਆਇਆ, ਫੂਲ ਮਾਤਾ ਕਰਮਾ ਬਾਈ ਕੇ ਲੈ ਕੇ, ਸਾਬ ਕਲਿਆਣਾ ਆਇਆ ।

[ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਖੇਮ ਚੰਦ ਚੂਨੀ ਲਾਲ ਹਰਿਦੁਆਰ

(29) ਮਾਈ ਦਾਸ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਮਲੂਕਾ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਰੂੜੀਆ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਰੂਪਾ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਜੈਮਲ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਬੀਰੀਆ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਨਠੀਆ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਸਾਹੂ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਸੁੰਦਰ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਮਾਧੋ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਰਈਆ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਸੁਹੇਲਾ ਬੱਲੂ ਕਾ ;

ਭਾਗੂ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਕੁਰੀਆ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਬਾਜੂ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਰਣਸੀ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਸ਼ਾਮਾ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਸੁਖਾ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਸੰਤਾ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਸੰਗਤਾ ਨਠੀਆ ਕਾ ;

ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਕੁਇਰ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਬਾਘ ਸਿੰਘ ਕੁਇਰ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਨਾਹਰ ਸਿੰਘ ਬਾਜ਼ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਬਾਜ਼ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਬਾਜ਼ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਅਲਬੇਲ ਸਿੰਘ ਬਾਜ਼ ਸਿੰਘ ਕਾ ;

ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਹੁਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਾ ਜਤੀਆ ਪੁਆਰ ਬੰਸ ਬੀਝੇ ਕਾ, ਬੰਝਰਉਂਤ ਜਲ੍ਹਾਨੇ । ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਇਆ, ਸਾਬ ਦਲੇਲ ਸਿੰਘ ਆਇਆ, ਸੁਖ ਕੇ ਇਸਨਾਨ, ਸੰਬਤ 1770 ਬੈਸਾਖ ਮਾਸ ਕੀ ਪੂਰਨਮਾ ਕੇ ਦਿਵਸ ।

[ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਖੇਮ ਚੰਦ ਚੂਨੀ ਲਾਲ ਹਰਿਦੁਆਰ

(30) ਬੱਲੂ ਰਾਇ—ਮਾਈ ਦਾਸ ਬੱਲੂ ਰਾਇ ਕਾ । ਜੇਠਾ, ਦਿਆਲ ਦਾਸ, ਮਨੀ ਰਾਮ ਦੁਨੀ ਚੰਦ, ਮਾਨ ਚੰਦ, ਅਮਰ ਚੰਦ, ਰੂਪ ਚੰਦ, ਜਗਤ ਰਾਮ, ਸੌਹਣ ਚੰਦ, ਲਹਿਣਾ, ਰਾਇ ਚੰਦ, ਹਰੀ ਚੰਦ ਬੇਟੇ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕੇ । ਹਰੀ ਸਿੰਘ, ਚੈਨ ਸਿੰਘ, ਭੂਪਤ ਸਿੰਘ ਬੇਟੇ ਜੇਠਾ ਸਿੰਘ ਕੇ । ਮਥਰਾ ਸਿੰਘ, ਕਲਿਆਣ ਸਿੰਘ ਬੇਟੇ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਕੇ । ਚਿਤ੍ਰ ਸਿੰਘ, ਬਚਿਤ੍ਰ ਸਿੰਘ, ਉਦੇ ਸਿੰਘ, ਅਨਕ ਸਿੰਘ, ਅਜਬ ਸਿੰਘ, ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ, ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ, ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ, ਬਲਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟੇ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕੇ । ਕੇਸੋ ਸਿੰਘ, ਸੈਣਾ ਸਿੰਘ, ਗਰਜਾ ਸਿੰਘ, ਹਾਠੂ ਸਿੰਘ ਬੇਟੇ ਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਕੇ । ਸੰਗਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ, ਭਾਗੂ ਸਿੰਘ ਬੇਟੇ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਕੇ । ਮਹਿਬੂਬ ਸਿੰਘ, ਅਜੂਬ ਸਿੰਘ, ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ, ਅਲਬੇਲ ਸਿੰਘ, ਮੌਹਰ ਸਿੰਘ, ਬਾਘ ਸਿੰਘ, ਅਨੇਖ ਸਿੰਘ .. ਬੇਟੇ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਕੇ ।

ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ, ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ, ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ, ਰਾਜਾ ਸਿੰਘ; ਬੇਟੇ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕੇ । ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਖੜਗ ਸਿੰਘ, ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ, ਜੈਮਲ ਸਿੰਘ; ਵਜ਼ੀਰ ਸਿੰਘ ਬੇਟੇ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ।

ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਬਾਸੀ ਮਰਲ, ਪਰਗਣਾ ਲਾਹੌਰ ਸੰਬਤ 1881 ਮਿਤੀ ਹਾੜ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਕੋ ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਇਆ -- ਪਿਤਾ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਵ ਭਾਈ ਖੜਗ ਸਿੰਘ ਕੋ ਫੁਲ ਲੈ ਕੇ, ਸਾਬ ਫਤਿਹ ਸਿੰਘ ਆਇਆ । [ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਚੁਨੀ ਲਾਲ ਜਮਨਾ ਦੱਤ ਹਰਿਦੁਆਰ

(31) ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਹਿਬੂਬ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਉਦੰ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਪੜਪੋਤਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕਾ ਜਤੀਆ ਪੰਵਾਰ, ਬੰਸ ਬੀਝੇ ਕਾ ਬੰਝਰਉਂਤ ਜਲ੍ਹਾਨਾ, ਬਾਸੀ ਕਾਨ੍ਹਾ ਕਾਛਾ ਪਰਗਣਾ ਲਾਹੌਰ, ਮਿਤੀ ਕੱਤਕ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ 18੮੭ ਕੋ ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਇਆ; ਸਾਬ ਦੀਨਰ ਆਇਆ । [ਵਹੀ ਪੰਡਾ ਬੇਮ ਚੰਦ ਹਰਿਦੁਆਰ

ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਪੁਤਰਾਂ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੀਤਲ ਸਿੰਘ ਸਮੇਤ ਮੁਕਾਸਰ ਜੂਝ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਬੰਸਾਵਲੀ ਇਉਂ ਚਲਦੀ ਹੈ ।

(32) ਮਾਈ ਦਾਸ

ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕਾ ।

ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਸੀਤਲ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਕਾ ।

ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਕਾ ।

ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਸੀਤਲ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ ਕਾ ।

ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਰਾਜਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਕਾ ।

ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਸਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਕਾ ।

ਸੁਚਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਕਾ ।

ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਭਾਰ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਭੋਲਾ

ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਦਲ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਕਾਲਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਕਾ ।

ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕਾ; ਚੜਤ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕਾ ।

ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕਾ ।

ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕਾ ।

ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕਾ ।

ਮਹਿਬੂਬ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕਾ । [ਭੱਟ ਵਹੀ ਸਾਰਸਾ, ਪਰਗਣਾ ਥਾਨੇਸਰ ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਦੀ ਟੂਕ ਵੀ ਧਿਆਨ ਗੋਚਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ :

(33) ਲਿਖਤੁਮ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਭਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਦਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੁੱਤਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਕੇ ਜੰਮਤ ਅਠਾਰਾਂ ਸੌ ਅਠਾਸੀਆ ਪਰੋਹਤ ਪਹੋਏ ਕਾ ਨਾਨਕ ਚੰਦ; ਹਮਾਰੀ ਕੁਲ ਕਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਇਨ ਕੋ ਮਾਨੇ ।

ਮਰਲਾਂ* ਕੋ ਰਾਜਪੂਤ ਪ੍ਰਮਾਰ ਬੰਝਰਉਂਤ ਉਲਾਦ ਮਾਈਦਾਸ ਕੀ ।

*ਮਰਲ ਮਾੜੀ ਪਿੰਡ ਤਸੀਲ ਤੇ ਜ਼ਿਲਾ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਹੈ । ਇਥੇ ਵਧੇਰੇ ਭਾਈ ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਦੀ ਔਲਾਦ ਵਸਦੀ ਰਹੀ ਹੈ ।

ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਭਾਰ ਸਿੰਘ, ਦਲ ਸਿੰਘ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਕੇ, ਪੌਤੇ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਕੇ, ਪੜਪੌਤੇ ਮਹਾ ਸਿੰਘ ਕੇ । ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ, ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ, ਦਾਨ ਸਿੰਘ, ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ —ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਕੇ, ਪੌਤੇ ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਕੇ, ਪੜਪੌਤੇ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕੇ ।

ਬੋਟੇ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ਫੁਲ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਲਿਆਇਆ; ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੇ ਸਾਥ ਕੁੰਭ ਨੂੰ ।
[ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਮਾਝੇ ਦੀ, ਪੰਡਤ ਨੀਲ ਕੰਠ ਜੌਤਸੀ, ਸਪੁੱਤਰ ਪੰਡਤ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਪਹੋਵਾ
(34) ਬਾਬਾ ਮੱਖਣਸ਼ਾਹ-ਲੁਬਾਣੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਉਲਾਦ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਕੀ, ਪੋਲੀਏ
ਖਾਸੀ ਰਾਜੇ ਜਸਪਾਲ ਕੇ, ਬਾਬਾ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਬੋਟਾ ਦਾਸੇ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਅਰਥੇ ਕਾ,
ਪੜੋਤਾ ਬਨੇ ਕਾ, ਨਾਤੇ ਬਹੜ ਕੇ, ਉਲਾਦ ਸੁਉਣ ਕੀ ।

ਲਾਲ ਦਾਸ ਬੋਟਾ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਦਾਸੇ ਕਾ, ਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ, ਜੀਤ ਮੱਲ, ਜਟ
ਮੱਲ ਬੋਟੇ ਲਾਲ ਦਾਸ ਕੇ, ਪੌਤੇ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਕੇ ।

ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ, ਬਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਬੋਟੇ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਕੇ, ਪੌਤੇ ਲਾਲ ਦਾਸ ਕੇ ।

ਹਰਿਜਸ, ਨੌਧ ਸਿੰਘ, ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ, ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ, ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਬੋਟੇ ਭਗਵਾਨ
ਦਾਸ ਕੇ, ਪੌਤੇ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਕੇ ।

ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਬੋਟਾ ਹਰਿਜਸ ਕਾ, ਦੀਦਾਰ ਸਿੰਘ ਬੋਟਾ ਨੌਧ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਬੋਟਾ
ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਚੰਦ ਸਿੰਘ ਬੋਟੇ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਕੇ ਪੌਤੇ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ।

ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਆਏ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਿਆਲਾਂ ਕੇ ਫੁਲ ਆਣੇ, ਬਸਦਾ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਮਾਈ
ਕਰਮ ਕੇ ਸਾਥ ।

ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਪਿਤਾ ਕੇ ਫੁਲ, ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਕੇ ਫੁਲ, ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਬੋਟਾ
ਨੌਧ ਸਿੰਘ ਕਾ । ਜੇ ਸਿੰਘ, ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਬੋਟੇ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਕੇ ਪੌਤੇ ਪਿਆਰ ਸਿੰਘ ਕੇ ।

ਬੀੜਾ ਸਿੰਘ, ਵਜੀਰ ਸਿੰਘ, ਅਮਰ ਸਿੰਘ, ਸਮੀਰ ਸਿੰਘ, ਹਰਿਨਾਮ ਸਿੰਘ ਬੋਟੇ ਦੇਵਾ
ਸਿੰਘ ਕੇ ਪੌਤੇ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਕੇ । ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਕੇ ਫੁਲ ਆਣੇ । ਮਾਈ
ਸਾਹਿਬ ਦੇਵੀ, ਭਰਜਾਈ ਸਲਜਈ ਦੀਦਾਰ ਸਿੰਘ ਸਾਥ, 1890 ।

[ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਲੁਬਾਣਿਆਂ ਵਾਲੀ, ਪੰਡਤ ਪੂਰਨਾਨੰਦ ਬੋਟਾ ਪੰਡਤ ਸਰਧਾ ਰਾਮ ਪਹੋਆ

ਲੱਖੀ ਰਾਇ ਵਣਜਾਰਾ

ਲੱਖੀ ਰਾਇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸ਼ਹੁਰਾ ਸੀ । ਇਸ ਦੀ ਧੀ ਸੀਤੋਂ ਬਾਈ ਮਨੀ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਇਸ ਨੇ ਰਕਾਬ ਗੰਜ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਆਪਣੀ ਛੱਪਰੀ ਨੂੰ
ਅੱਗ ਲਾ ਕੇ ਨੌਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਪੜ ਸਸਕਾਰਿਆ ਸੀ ।

(35) ਲੱਖੀ ਰਾਇ ਬੋਟਾ ਗੋਧੂ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਠਾਕਰ ਦਾਸ ਕਾ, ਬੰਸ ਪੁਰਸੋਤਮ ਕੀ
ਚੰਦ੍ਰਬੰਸੀ ਯਾਦਵ ਗੋਤ੍ਰ, ਬੜਤੀਆ ਕਨਾਉਂਤ, ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸੈਂਤੀਆ, ਜੇਠ ਸੁਦੀ
ਇਕਾਦਸੀ, ਰਕਾਬਗੰਜ ਕੇ ਮਲਾਨ ਦਿਲੀ ਨਗਰੀ, ਗਾਮ ਰਸੀਨਾ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦਿਹੂ ਚੜ੍ਹੇ
ਪਰਲੋਕ ਪਿਆਨਾ ਕੀਆ ।

ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰੂ ਜਾਣੇ, ਗੁਰੂ ਆਪ ਭਾਣੇ ਕਾ ਖਾਵਿੰਦ, ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਅਟੇਲਾ, ਪਰਗਣਾ ਕੈਂਬਲ

(36) ਨਗਾਹੀਆ, ਹੇਮ ਚੰਦ, ਹਾੜੀ, ਹੀਰਾ, ਪੁੰਡੀਆ, ਬਖਸ਼ੀ, ਬਾਲਾ, ਜਮਾਹਰ, ਬੇਟੇ ਲੱਖੀ ਰਾਇ ਕੇ, ਪੱਤੇ ਗੋਧੂ ਕੇ ਪੜਪੱਤੇ ਠਾਕਰ ਦਾਸ ਕੇ ਜਾਦਵਬੰਸੀ, ਉਲਾਦ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕੀ, ਬੜਤੀਆ ਕਨਾਉਂਤ, ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਅਠੱਤੀਆ, ਭਾਦਵ ਮਾਸ ਕੀ ਅਮਾਵਸ ਕੇ ਦਿਹੂ ਨਗਾਹੀਆ ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਇਆ, ਫੂਲ ਪਿਤਾ ਲੱਖੀ ਰਾਇ ਕੇ ਲੈ ਕੇ, ਸਾਥ ਹੇਮਚੰਦ ਆਇਆ, ਸਾਥ ਮਾਤਾ ਕੰਤੋ ਆਈ। [ਭੱਟ ਵਹੀ ਖੇਮਚੰਦ ਚੂਨੀ ਲਾਲ ਹਰਿਦੁਆਰ

(37) ਨਗਾਹੀਆ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਲੱਖੀ ਰਾਇ ਕਾ ਪੱਤਾ ਗੋਧੂ ਕਾ, ਪੜਪੱਤਾ ਠਾਕਰ ਦਾਸ ਕਾ ਚੰਦਰਬੰਸੀ ਅਤ੍ਰਿਸ ਜਾਦਵਬੰਸੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਦਾਸ ਕਾ ਬੜਤੀਆ ਕਨਾਉਂਤ, ਸੰਬਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਛਿਆਹਟਾ ਬਿਸਾਖ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਨਾਵੀਂ ਗੁਰੂ ਚੱਕ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ, ਰਣ ਮੇਂ ਸਾਮ੍ਹੇ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕਰਿ ਮਰਾ, ਗੈਲੋਂ ਕਰਨ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਕੀਰਤ ਕਾ, ਪੱਤਾ ਕੇਵਲ ਕਾ ਪੜਪੱਤਾ ਆਂਡੂ ਕਾ ਚੰਦਵੰਸੀ ਅਤ੍ਰਿਸ ਗੋਤ੍ਰਾ ਤ੍ਰਮਰ ਬਿੰਜਲਉਂਤ ਮਰਾ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਜਾਦੋਬੰਸੀਆਂ ਬੜਤੀਆਂ ਕੀ

(38) ਨਗਾਹੀਆ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਲਖੀਏ ਕਾ ਪੱਤਾ ਗੋਧੂ ਕਾ, ਜਾਦੋਬੰਸੀਆਂ ਬੜਤੀਆ ਕਨਾਉਂਤ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਛਿਆਹਟ ਬੈਸਾਖ ਦਿਹੂ ਨੈਂ ਗਏ ਗੁਰੂ ਚੱਕ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਦੀਵਾਨ ਹਰਿ ਰਾਇ ਪੱਟੀ ਗੈਲ ਲੜ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾਈ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਜਾਦੋਬੰਸੀਆਂ ਬੜਤੀਆਂ ਕੀ

ਇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਜੰਗ ਦਾ ਅੱਖੀਂ ਡਿਠਾ ਹਾਲ ਭਗਤ ਦਰਸ਼ਨ ਨੇ 'ਵਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕੀ' ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

[ਦੇਖੋ, ਪੰਜਾਬੀ ਵਾਰਾਂ — ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ (1989)]

ਭੱਟ ਤੇ ਵਣਜਾਰੇ ਸ਼ਹੀਦ

ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਦਮਨ-ਚੌੜ ਚਲਾਇਆ ਤਾਂ ਥਾਂ ਥਾਂ ਕਈ ਬੇਗੁਨਾਹ ਸਿਖ ਮਾਰੇ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ 10 ਦਸੰਬਰ 1710 ਈ. ਦਾ ਸ਼ਾਹੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇਹ ਸੀ —

'ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸਤਾਂ ਰਾ ਹਰ ਜਾ ਬ ਯਾਬੰਦ ਬਕਤਲ ਰਸਾਨੰਦ।'

11 ਅਕਤੂਬਰ 1711 ਈ. ਨੂੰ ਆਲੋਵਾਲ (ਪਰਗਣਾ ਲਾਹੌਰ) ਦੇ ਮੁਕਾਮ ਤੇ ਕੁਝ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਗੱਡ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ 7 ਭੱਟ ਵੀ ਸਨ —

(39) ਕੇਸੋ ਸਿੰਘ ਬੋਹਥ ਕਾ, ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਬੋਹਥ ਕਾ, ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਬੋਹਥ ਕਾ — ਪੱਤੇ ਕੀਰਤ ਕੇ ਪੜਪੱਤੇ ਭਿਖੇ ਕੇ, ਨਰਬਦ ਸਿੰਘ ਕੇਸੋ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਕਾ। ਕੈਸ਼ਿਸ ਗੋਤ੍ਰੇ.. ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਗੈਲ ਸਾਡੇ ਭੱਟ ਕੱਤਕ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ 9, ਸੰਬਤ 1768 ਕੋ ਆਲੋਵਾਲ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਪਰਗਣਾ ਲਾਹੌਰ, ਭੂਮੀ ਮੇਂ ਗਾਡ ਕਰ ਮਾਰ ਦੀਏ। [ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਦਾ, ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਤੋਂ 40 ਵਣਜਾਰਿਆਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਫੜ ਕੇ

†ਅਸਲ ਨਾਂ ਹਰਿ ਸਹਾਇ ਸੀ !

ਇਲੀ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤੇ ਇਕ ਟੋਲੀ ਇਥੇ ਹੀ ਮਾਰ ਮੁਕਾ ਦਿਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(40) ਜੇਠਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ, ਪੱਤਾ ਬੱਲੂ ਰਾਇ ਕਾ। ਰੂਪ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ ਚੰਦ੍ਰਬੰਸੀ ਭਾਰਦਵਾਜ ਗੰਤੂ ਪੁਆਰ। ਜੇਠਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਛਕੀਲੇ ਕਾ ਪੱਤਾ ਚੰਦਾ ਕਾ ਚੰਦ੍ਰ ਬੰਸੀ ਬਾਤਸ ਗੰਤੂ ਚਾਹਿਮਾਨ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਅਠਸਠ, ਕਾਰਤਕ ਮਾਸੇ ਦਿਹੂ ਨੇਂ ਗਏ ਗਾਮ ਅਲੋਵਾਲ ਪਰਗਣਾ ਲਾਹੌਰ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਸੈਂਤੀ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਸਵਾ ਪਹਰ ਦਿਹੂ ਚਢੇ ਮਾਰ ਗਏ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਦਾ ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ

(41) ਜੇਠਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਛਬੀਲ ਸਿੰਘ ਕਾ ਪੱਤਾ ਚੰਦਾ ਕਾ ਪੜਪੱਤਾ ਲੱਧੇ ਕਾ ਚੰਦ੍ਰਬੰਸੀ ਬਤਸ ਗੰਤੂ ਚੁਹਾਨ ਪੁਟਾਣਾ ਸੰਬਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਅਠਾਹਠ ਕਾਰਤਕ ਮਾਸੇ ਦਿਹੂ ਨੇਂ ਰੁਦ ਅਲੋਵਾਲ ਪਰਗਣਾ ਲਾਹੌਰ, ਸਾਹੀ ਹੁਕਮ ਗੈਲ ਚਾਲੀਆਂ ਕੀ ਚਉਂਕੀ ਮੇਂ ਮਾਰਾ ਗਿਆ। ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਆਪ ਭਾਣੇ ਕਾ ਖਾਵੇਂਦ, ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ, ਜਨਮ ਸਉਰੇਗਾ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਗਾਮ ਅਟੇਲਾ, ਪਰਗਣਾ ਕੈਂਥਲ

‘ਅਖਬਾਰਾਤਿ ਦਰਬਾਰਿ ਮੁਅੱਲਾ’ ਦੀ 11 ਅਕਤੂਬਰ 1711 ਈ. 10 ਰਮਜ਼ਾਨ, ਹਿਜਰੀ 1123, ਸੰਨ ਪੰਚਮ ਬਹਾਦਰਸ਼ਾਹੀ —ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

‘ਦਹਮ ਰਮਜ਼ਾਨ ਸਨ ਪੰਜ ਬਹਾਦਰਸ਼ਾਹੀ, ਬਿ. ਸਰਬਰਾਹ ਖਾਂ ਕੌਤਵਾਲ ਹੁਕਮ ਸੁਦ ਕਿ ਦਿਹਲ ਨਫਰ ਬਨਜਾਰਾ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸਤਾਂ, ਅਜ ਨਵਾਹ ਮੁਲਤਾਨ ਵਗੈਰਾ — ਦਰ ਚਬੂਤਰਾ ਕੌਤਵਾਲੀ ਰਸੀਦਾ। ਅਗਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਵੈਂਦ ਬਿਹਤਰ, ਵ ਇਲਾ ਬਿਕੁਸ਼ੀਦ। ਬ ਅਰਜ ਰਸੀਦ ਕਿ ਅਜ ਕੂਫਰ ਬਰਗਸਤ ਨਮੀਸਵੈਂਦ। ਹੁਕਮ ਸੁਦ—ਬਿਕੁਸ਼ੀਦ।’

ਸਰਬਰਾਹ ਖਾਂ ਕੌਤਵਾਲ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਤੋਂ 40 ਵਣਜਾਰੇ ਸਿਖ ਕੌਤਵਾਲੀ (ਦਿਲੀ) ਲਿਆਏ ਗਏ ਹਨ। ਜੇ ਉਹ ਇਸਲਾਮ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲੈਣ ਤਾਂ ਵਾਹ ਭਲਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਦਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨੇ, ਕੂਫਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮੁੜੇ। ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮਾਰ ਦਿਓ।

ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ

ਸਾਲ ਸਤਰਾ ਸੈ ਬਹੱਤਰਾਂ ਪੰਖ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਸਪਤਮੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਟਾਂਡਾ ਢੋਟਾ ਤੱਅਲਕਾ ਰਿਆਸੀ (ਜੰਮੂ) ਸੇ ਖਾਲਸੇ ਕੇ ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਨੇ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਹੋਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਦੀਆ। ਬੀਵੀ ਸਾਹਿਬ ਕੌਰਾਂ ਸੇ ਬਮੈ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਮਿਹਰ ਸਿੰਘ ਧੂਤੇ ਕੇ ਹਾਂ ਬੁਦਬਾਸ ਕਰਨਾ ਕਹਾ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਏਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬੀੜ ਜਿਸੇ ਦਮਦਮੀ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਥਾ, ਜਿਸੇ ਗੁਰਤਾ ਦੀ ਥੀ — ਜੋ ਨਾਏੜ ਸੇ ਸਰਹੰਦ ਕੇ ਮੁਕਾਮ ਪਰ ਆਈ ਸੀ, ਏਕ ਤਲਵਾਰ ਜਿਸੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੱਖਣ ਸੇ ਇਸੇ ਪੰਜਾਬ ਆਤੇ ਦੀ ਥੀ...ਦੇ ਕਰ ਕਹਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਸੁਬਹ ਸ਼ਾਮ ਦੀਵਾਰ ਕਰਨਾ, ਧੂਪ ਦੀਪ ਕਰਨਾ, ਗੁਰੂ ਸਹਾਈ ਹੋਏਗਾ।

[ਅਹਿਵਾਲ ਮੁਤੱਲਕਾ ਖਾਨਦਾਨ ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ, ਪੰਨਾ 22
ਲੇਖਕ— ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਮੁਲਤਾਨੀ (1800 ਈ.)

(42) ਭਾਈ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ, ਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ—ਬੇਟੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ, ਪੋਤੇ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੇ, ਪੜਪੋਤੇ ਸਾਹਿਬ ਬੰਦਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਬੰਸ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ, ਸੰਮਤ 1880 ਮੇਂ ਪਿਤਾ ਸਾਹਿਬ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਫੂਲ ਲਿਆਏ ਗੰਗਾ ਜੀ ।
[ਵਹੀ ਸੋਚੀਆਂ ਹਰਿਦੁਆਰ]

(43) ਭਾਈ ਫਤਿਹ ਸਿੰਘ ਜੀ' ਬੇਟੇ ਸਾਹਿਬ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ, ਪੋਤੇ ਸਾਹਿਬ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਪੜਪੋਤੇ ਸਾਹਿਬ ਬੰਦਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ, ਬੰਸ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਸੰਮਤ 1901 ਮੇਂ ਕੁੰਭ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਪਰ ਆਏ, ਗੰਗਾ ਜੀ, ਸਾਬ ਇਸਤਰੀ ਭਾਗਭਰੀ, ਕਿਸ਼ਨ ਦੇਈ, ਨਾਰਾਇਣ ਦੇਈ, ਗੁਲਾਬ ਦੇਈ ਚਾਰੇ ਆਈਆਂ, ਟਹਿਲਣਾਂ—ਰਾਮਦੇਈ, ਦੌਰਾਂ, ਮਲਾਵੀ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਾਬ ਆਈਆਂ ।

[ਵਹੀ ਸੋਚੀਆਂ ਪੰਡਤ ਭਵਾਨੀ ਦਾਸ, ਹਰਿਦੁਆਰ]

ਇਹ ਪੰਡਾ ਵਹੀਆਂ ਤੇ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਟੁਕਾਂ ਅਸਾਂ ਵੰਨਗੀ ਵਜੋਂ ਇਸ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਖੋਜੀ ਪਾਠਕ ਜਾਣ ਸਕਣ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੰਡਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਕੌਹੋ ਜੇਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਲੁਕੀ ਛਿਪੀ ਪਈ ਹੈ । ਇਹ ਗੱਲ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਹਿ ਚੁਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਆਲਮ ਫ਼ਾਜ਼ਲ ਤੁਰੀਖ਼ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਮਨੋਰਥ ਲਈ ਇਹ ਵਹੀਆਂ ਲਿਖ ਰਹੇ ਸਨ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਜਜਮਾਨੀ ਪਰੋਹਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ ਤੇ ਏਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਆਪਣੇ ਜਜਮਾਨਾਂ ਦੇ ਕੁਰਸੀਨਾਮੇਂ ਤੇ ਖਾਸ ਖਾਸ ਕਾਰਨਾਮੇਂ ਅੰਕਿਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ । ਪਰ ਇਹ ਵਹੀਆਂ ਦਾ ਅਣ-ਵਰਤਿਆ ਤੇ ਅਣਗੌਲਿਆ ਭੰਡਾਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਲਈ ਬਹੁਮੁੱਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਅਨੇਕ-ਭਾਂਤ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹਾਸਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ।

'ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ' ਪੁਸਤਕ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂਆਂ ਬਾਰੇ ਮਿਲਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਤੱਤ ਸਾਰ ਹੈ, ਜੋ 1692 ਬਿ. ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ 1765 ਬਿ. ਤੇ ਜਾ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਬਿਰਾਜਣ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਛੇਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪੰਤਾਲੀ ਸਾਲ ਦੇ ਹਾਲਾਤ (1647-1692 ਬਿ.) ਜਾਣਨ ਲਈ ਅਸੀਂ ਚਾਹਾਂਗੇ ਕਿ ਪਾਠਕ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਣ । ਇਕ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਨਵੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੇਗੀ, ਦੂਜੇ ਸਾਨੂੰ ਭੱਟਾਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤਰੀਕੇ ਤੇ ਲਿਖਣ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਲੀਆਂ ਦਾ

1. ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਸਨ—ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਅਜੈ ਸਿੰਘ । ਅਜੈ ਸਿੰਘ 4 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਹੀਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਸਨ । ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਸੀ । ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਖੜਕ ਸਿੰਘ, ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਦਾ ਦਯਾ ਸਿੰਘ, ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ, ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਰਦੂਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਅੱਗੇ ਇਸ ਦਾ ਤੇਜਿੰਦਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਹੋਇਆ ।

ਬਿਉਰਾ ਦਰਜ ਕਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਬਾਰੇ

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜਨਮ-ਸੰਮਤ, ਆਮ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ 11 ਹਾੜ 1652 ਬਿ. ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲਿਖਤਾਂ 1647 ਬਿ. ਦਸੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੈਸਾ ਕਿ ਭਾਈ ਸੀਤਲ ਸਿੰਘ ਬਹੁਰੂਪੀਏ ਕ੍ਰਿਤ 'ਰਹਿਤਨਾਮਾ ਤੇ ਅਰਦਾਸਾਂ' ਅਤੇ 'ਬੰਸਾਵਲੀਨਾਮਾ' ਕਿਰਤ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਛਿੱਬਰ ਨੇ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਦਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਾਦੀ ਮਊਂ ਗਿਰਾਂ ਵਿਚ ਵਿਸਾਖੀ 1622 ਬਿ. ਨੂੰ ਸੂਰੀ ਖੜੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਰਾਮ ਦੇਈ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਾਫੀ ਅਰਸਾ ਕੋਈ ਸੰਤਾਨ ਨਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਸ਼ਾਦੀ ਰਿਖਰਾਉ ਗੋਤ ਦੇ ਸੰਗਤ ਰਾਉ ਦੀ ਲੜਕੀ ਗੰਗਾਦੇਈ ਜੀ ਨਾਲ 22 ਹਾੜ 1646 ਬਿ. ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤੇ 21 ਹਾੜ 1647 ਬਿ. ਨੂੰ ਵਡਾਲੀ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ । ਭੱਟ ਵਹੀ ਦਾ ਲੇਖ ਹੈ :

‘ਬਧਾਈ ਲੀ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਮਹਲ ਪੰਚਮ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਸੰਬਤ ਸੌਲਾਂ ਸੈ ਸੰਤਾਲੀਸ ਮਾਂਹ ਅਸਾਢ ਦਿਹੂ ਇਕੀਸ ਗਿਆ, ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਰੈਣ ਰਹੀ ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ ਉਦਰ ਥੀਂ ਗਾਮ ਬਡਾਲੀ ਪਰਗਣਾ ਗੁਰੂ ਚੱਕ ਮੇਂ, ਏਕ ਚਮਤਕਾਰੀ ਬਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁਆ, ਨਾਉਂ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਰਾਖਾ, ਕੁਲ ਪਰੋਹਤ ਸਿੰਘਾਂ ਕੋ ਮਾਨਾ । ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੜਾਹੀ ਕੀ । ਅਤਿਥੀ ਗਰੀਬ ਗੁਰਬੇ ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਆ ।’

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ ਲਿਖਤ ਕੀਰਤ ਭੱਟ, ਬੇਟਾ ਭੱਟ ਭਿਖੇ ਕਾ

ਜੇਠ ਸੁਦੀ ਏਕਮ 1663 ਬਿ. ਨੂੰ ਗੁਰਆਈ ਦੇ ਕੇ ਪੰਚਮ ਗੁਰੂ ਲਾਹੌਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਜੇਠ ਸੁਦੀ ਚੌਥ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦੀ ਹੋਈ । ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਸੌਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸੀ ਤੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ 22 ਭਾਦੋਂ 1661 ਬਿ. ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਡੱਲੇ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰ ਗਏ ਸਨ । ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਨਜ਼ਾਕਤ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸਮੇਤ ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ ਡਰੋਲੀ ਆ ਗਏ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਇਕ ਘਣੇ ਜੰਗਲ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਸੀ ਤੇ ਆਮ ਆਵਾਜਾਈ ਨਾ-ਮਾਤਰ ਸੀ । ਭੱਟ ਵਹੀ ਦਸਦੀ ਹੈ—

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਮਹਲ ਛਟਾ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਾ, ਬਾਸੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਚੱਕ ਪਰਗਣਾ ਨਿਝਰਿਆਲਾ ਸੰਮਤ ਸੌਲਾਂ ਸੈ ਤ੍ਰੈਸਠਾ ਜੇਠ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਅਸ਼ਟਮੀ ਕੇ ਦਿਹੂ, ਗੋਇੰਦਆਲ ਸੇ ਜੰਗਲ ਦੇਸ ਗਾਮ ਡਰੋਲੀ ਪਰਗਣਾ ਡਗਰੂ ਭਾਈ ਸਾਈਂਦਾਸ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਆਏ । ਗੈਲੋਂ ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਦੇਈ ਤੇ ਇਸਤਰੀ ਦਮੋਦਰੀ ਜੀ ਆਈ । ਏਕ ਬਰਖ ਛੇ ਮਾਸ ਡਰੋਲੀ ਗਾਮ ਮੇਂ ਬਾਸ ਕਰ ਕੇ ਗੋਇੰਦਆਲ ਆਏ । [ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ

ਅੱਸੂ ਦੀ ਪੂਰਨਮਾਸੀ 1665 ਬਿ. ਨੂੰ ਆਪ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਪੁੱਤਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਡਰੋਲੀ ਵਿਖੇ ਹੀ ਹੋਇਆ, ਜੈਸਾ ਕਿ ਭੱਟ ਦਸਦਾ ਹੈ :

ਬਧਾਈ ਲੀ ਗੁਰਦਿਤਾ ਕੀ, ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਮਹਲ ਛਟੇ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਾ...ਸੰਬਤ ਸੌਲਾਂ ਸੈ ਪੈਂਸਠ ਅੱਸੂ ਕੀ ਪੂਰਨਮਾ ਕੇ ਦਿਹੂ ਮਾਤਾ ਦਮੋਦਰੀ ਕੇ

ਉਦਰ ਥੀਂ। ਸੁਭ ਘਰੀ ਜਨਮ ਹੋਆ, ਗਾਮ ਡਰੋਲੀ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਜੰਗਲ ਦੇਸ ਮੇਂ। ਭੱਟ ਬਿਹਾਰੀ ਕੋ ਮਾਨਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੜਾਹੀ ਕੀ। [ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਦਾ, ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ

ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 'ਤੱਜਕਿ ਜਹਾਂਗੀਰੀ' ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਕਿ ਪੰਚਮ ਗੁਰੂ ਦਾ ਬਾਲ ਬੱਚਾ ਮੁਰਤਜ਼ਾ ਖਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਲੇਕਿਨ ਸਿਆਣੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਰਾਇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਮਾਲਵੇ ਵਲ ਆ ਗਏ ਤੇ ਸਾਲ ਡੇਢ ਸਾਲ ਡਰੋਲੀ ਟਿਕੇ ਰਹੇ। ਸਰਕਾਰੀ ਸੂਹੀਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿਚ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਪਰਤੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਹੋਈ। ਭਾਈ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹੋਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 1667 ਬਿ. ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿਦੁਆਰ ਗੰਗਾ ਗਏ ਤੇ ਉਥੋਂ ਦਿਲੀ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਅਤੇ ਦਿਲੀ ਤੋਂ ਕੈਦ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੜ੍ਹ ਗੁਆਲੀਅਰ ਵਿਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਰਿਹਾ ਕਦੋਂ ਹੋਏ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਵਿਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮਤਭੇਦ ਹੈ। ਸਮਕਾਲੀ ਲੇਖਕ ਮੁਹਸਨ ਫਾਨੀ 'ਦਬਿਸਤਾਨਿ ਮਜ਼ਾਹਬ' ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਰਹਿਣਾ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਇਕ ਦੋ ਸਾਲ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਭੱਟ ਵਹੀ ਪਹਿਲੀ ਲਿਖਤ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਦਸਦੀ ਹੈ —

'ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਮਹਲ ਛਟਾ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਾ, ਸੰਦੀ ਖਤ੍ਰੀ ਚੱਕ ਗੁਰੂ ਕਾ, ਪਰਗਣਾ ਨਿਭਰਿਆਲਾ, ਸੰਮਤ ਸੋਲਾਂ ਸੈ ਫਿਹਤ੍ਰਾ ਕੱਤਕ ਮਾਸੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪੱਖੇ ਚੌਦਸ ਕੇ ਦਿਹੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਵਨ ਰਾਜਯੋਂ ਕੇ ਗੈਲ ਗੜ੍ਹ ਗੁਆਲੀਅਰ ਸੇ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ ਹੂਏ।'

ਨਾਇਕ ਹਰੀਰਾਮ ਦਰੋਗਾ ਬੇਟਾ ਨਾਇਕ ਹਰਬੰਸ ਲਾਲ ਕਾ ਚੰਦਬੰਸੀ ਜਾਦਵ ਬੜਤੀਆ ਕਨਾਵਤ ਨੇ ਬੰਦੀ ਛੋੜ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਬੰਧਨ-ਮੁਕਤ ਹੋਨੇ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮੇਂ ਦੀਪਮਾਲਾ ਕੀ। ਏਕ ਦਿਵਸ ਨਾਇਕ ਹਰੀਰਾਮ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਗੁਆਲੀਅਰ ਸੇ ਬਿਦਾਇਗੀ ਲੀ। ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਆਗਰੇ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਜਾਦੋਬੰਸੀਆਂ ਬੜਤੀਆਂ ਕੀ।

ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਦਰੋਗੇ ਦਾ ਨਾਮ ਹਰੀਦਾਸ ਜਾਂ ਹਰਿਦਾਸ ਦਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੰਜਾਬ ਪਰਤਦੇ ਹਨ :

'ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਮਹਲ ਛਟਾ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਾ, ਬਾਸੀ ਚੱਕ ਗੁਰੂ ਪਰਗਣਾ ਨਿਭਰਿਆਲਾ, ਗਵ ਗੁਆਲੀਅਰ ਸੇ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਗਾਮ ਕਲਾਨੌਰ ਪਰਗਣਾ ਬਟਾਲਾ ਮੇਂ ਆਏ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜਹਾਂਗੀਰ ਕੇ ਗੈਲ, ਸੰਮਤ ਸੋਲਾਂ ਸੈ ਫਿਹਤ੍ਰਾ ਫਲਗੁਨ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ, ਪਹਿਲੀ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਕੇ ਦਿਹੂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਣਿ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਬੇਟਾ ਬਾਬਾ ਸੁੱਘਾ ਰੰਧਾਵੇ ਕਾ, ਗੁਰਦਾਸ ਬੇਟਾ ਈਸ਼ਰਦਾਸ ਭੱਲੇ ਕਾ, ਬੱਲ੍ਹਰਾਇ ਬੇਟਾ ਮੂਲਚੰਦ ਜਲ੍ਹਾਨੇ ਕਾ, ਪਦਮਰਾਇ ਬੇਟਾ ਕੈਲਾਦਾਸ ਹਜਾਵਤ ਕਾ, ਹੋਰ ਸਿਖ ਫਕੀਰ ਆਏ।'

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਦਾ, ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ

ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੱਗਣ 1676 ਬਿ. (1619 ਈ.) ਵਿਚ ਹੀ ਕਲਾਨੌਰ ਦੇ ਮੁਕਾਮ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜਹਾਂਗੀਰ ਇਧਰ ਆਇਆ ਸੀ ਤੇ ਦੇਸ

ਰਿਹਾਈ ਵਿਚ ਹਜ਼ਰਤ ਮੀਆਂ ਮੀਰ, ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਤੇ ਬੇਗ਼ਮ ਨੂਰ ਜਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰਨਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਰਿਹਾਈ ਤੋਂ ਫ਼ੌਰਨ ਬਾਦ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਤਾਇਆ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥੀ-ਚੰਦ ਦੀ ਮੁਕਾਣ ਦੇਣ ਲਾਹੌਰ ਲਾਗੇ ਪਿੰਡ ਹੋਹਰ ਜਾਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ 12 ਵਿਸਾਖ 1676 ਬਿ. ਨੂੰ ਦੇਹਾਂਤ ਪਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਭੱਟ ਵਹੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ : —

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਮਹਲ ਛਟਾ, ਤਾਉ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਕੀ ਮੁਕਾਣ ਦੇਣ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸੇ ਗਾਮ ਹੋਹਰ ਪਰਗਣਾ ਪੱਟੀ, ਗੁਰੂ ਮੇਹਰਬਾਨ ਕੇ ਘਰ ਆਏ, ਸਾਲ ਸੋਲਾਂ ਸੇ ਸਤੱਤਰ ਪੰਖ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਅਠਾਈ, ਦਿਹੂੰ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਕੇ। ਸਾਬ ਅਰਜਾਨੀ ਸਾਹਿਬ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਕਾ ਪੱਤਾ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਮਹਲ ਤੀਜੇ ਕਾ, ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਰਾਮ-ਦਾਸ ਬੇਟਾ ਸੁੱਘੇ ਰੰਧਾਵੇ ਕਾ, ਗੁਰਦਾਸ ਬੇਟਾ ਈਸਰਦਾਸ ਭੱਲੇ ਕਾ, ਬੱਲੂ ਬੇਟਾ ਮੂਲੇ ਜਲ੍ਹਾਨੇ ਪੰਵਾਰ ਕਾ ਆਇਆ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਖਾਤਾ ਜਲ੍ਹਾਨੇ ਕਾ]

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆ ਕੇ ਬਿਰਾਜਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਵੀ ਭੱਟ ਵਹੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ :

'ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਮਹਲ ਛਟਾ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਾ ਸੰਮਤ ਸੋਲਾਂ ਸੇ ਸਤੱਤਰ ਮਾਘ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਪਹਿਲੀ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਹੋਹਰ ਨਗਰੀ ਸੇ ਚਲ ਗਾਮ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚੱਕ, ਪਰਗਣਾ ਨਿਝਰਆਲਾ ਆਏ, ਗੋਲੋਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜਾਨੀ ਸਾਹਿਬ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਕਾ, ਗੁਰੂ ਮੇਹਰਬਾਨ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਜੀ ਕਾ, ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਰਾਮਦਾਸ ਬੇਟਾ ਸੁੱਘੇ ਰੰਧਾਵੇ ਕਾ, ਗੁਰਦਾਸ ਬੇਟਾ ਈਸਰਦਾਸ ਭੱਲੇ ਕਾ, ਬੱਲੂ ਰਾਇ ਬੇਟਾ ਮੂਲਚੰਦ ਜਲ੍ਹਾਨੇ ਕਾ, ਕੋਲ ਜੀ ਦਾਸ ਬੇਟਾ ਅੰਬੀਏ ਹਜ਼ਾਵਤ ਕਾ, ਹੋਰ ਸਿਖ ਫਕੀਰ ਆਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਨੇ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮੇਂ ਦੀਪਮਾਲਾ ਕੀ ਗਈ। ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇਂ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਗੁਰੂ ਮੇਹਰਬਾਨ ਕੀ ਲਾਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਜੇ ਦਿਹੂੰ 'ਗੁਰੂ ਚੱਕ' ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਮੇਂ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ।'

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਵਾ, ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ]

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਦ ਰੁਹੀਲਾ ਪਿੰਡ ਦੀ ਜੰਗ ਇਕ ਅਹਿਮ ਘਟਨਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ 28 ਅੱਸੂ 1678 ਬਿ. ਨੂੰ ਹੋਈ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਚੰਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਕਰਮਚੰਦ ਤੇ ਕਾਨ੍ਹੇ ਭਗਤ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਭਗਵਾਨੇ ਘੋਰੜ ਤੇ ਪੱਤਰੇ ਰਤਨ ਚੰਦ ਵਲੋਂ ਫ਼ਤਖ਼ਾਨੀ ਕਰਨ ਤੇ ਹੋਈ। ਇਹ ਅਸਲੀਅਤ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਚੰਦ ਦੀ ਮਾੜੀ ਕਰਤੂਤ ਦਾ ਫਲ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਇਆ ਸੀ। ਕਾਨ੍ਹੇ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ ਸੀ ਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਏਸ ਗੱਲੋਂ ਔਖੇ ਸਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕਾ ਤਾੜਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ-ਕਿਵੇਂ ਘੇਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਲੇਕਿਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬੀਰ ਜੋਧਿਆ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਉਂਤ ਪੁੱਗਣ ਨਾ ਦਿਤੀ ਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸਖਤ ਹਾਰ ਦਿਤੀ। ਪਹਿਲੀ ਝੜਪ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਤੇ ਦੂਜੀ ਝੜਪ ਜੋ 3 ਕੱਤਕ ਨੂੰ ਹੋਈ, ਇਸ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਰਤਨ ਚੰਦ ਤੇ ਚੰਦ ਦਾ ਬੇਟਾ ਕਰਮਚੰਦ ਦੋਵੇਂ ਗੁਰੂ-ਦੇਖੀ ਮਾਰੇ ਗਏ। ਇਧਰੋਂ ਭਾਈ ਪਰਾਗਾ, ਭਾਈ ਨਾਨੂ ਤੇ ਮਥਰਾ ਭੱਟ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ।

ਇਹ ਹਵਾਲੇ ਧਿਆਨ ਯੋਗ ਹਨ —

ਮਾਂਡਨ ਬੇਟਾ ਉਦੇ ਕਾ ਪੌਤਾ ਨਾਥੂ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਜੱਲੇ ਕਾ, ਬਿਹਾਰੀ ਬੇਟਾ ਮਾਂਡਨ ਕਾ ਉਦਾਨੇ, ਧੂੜਾ ਬੇਟਾ ਗੋਦੜੀਏ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਰਣ ਮੱਲ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਰਾਮਾ ਕਾ ਰਮਾਣਾ, ਗਾਮ ਰੁਹੀਲਾ ਪਰਗਣਾ ਬਟਾਲਾ, ਭਗਵਾਨਾ ਬੇਟਾ ਕਾਨ੍ਹੇ ਕਾ ਘੋਰੜ ਗੱਤ ਖਤਰੀ ਕੇ ਸਾਬ ਜੂਝ ਕਰਿ ਘਾਇਲ ਹੁਏ । ਸੋਲਾਂ ਸੈ ਅਠੱਤ੍ਰਾਂ ਅਸੁਜ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਅਠਾਈ ਕੋ ਭਗਵਾਨਾ ਘੋਰੜ ਮਾਰਾ, ਇਸ ਕਾ ਬੇਟਾ ਰਤਨ ਚੰਦ ਘਾਯਲ ਹੋਯਾ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ, ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ]

ਨਾਨੂ ਬੇਟਾ ਮੂਲੇ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਰਾਉ ਕਾ ਪੜਪੌਤਾ ਚਾਹੜ ਕਾ, ਬੰਸ ਬੀਝੇ ਕਾ ਬੰਝਰ-ਉਂਤ ਸਾਲ ਸੋਲਾਂ ਸੈ ਅਠੱਤ੍ਰਾਂ ਕੱਤਕ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਤੀਜ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਗਾਮ ਰੁਹੀਲਾ ਪਰਗਣਾ ਬਟਾਲਾ ਕੋ ਮਲ੍ਹਾਨ, ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਰਤਨਾ ਬੇਟਾ ਭਗਵਾਨੇ ਕਾ, ਕਰਮਾ ਬੇਟਾ ਚੰਦੂ ਕਾ ਬਾਸੀ ਕਲਾਨੌਰ ਕੋ ਮਾਰ ਕੇ ਮਰਾ । ਗੈਲੋਂ ਮਥਰਾ ਬੇਟਾ ਭਿਖੇ ਕਾ ਪੌਤਾ ਰਈਏ ਕਾ ਪੜਪੌਤਾ ਨਰਸੀ ਕਾ ਬੰਸ ਭਗੀਰਤ ਕਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਗੱਤ ਗੋੜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਪਰਾਗਾ ਬੇਟਾ ਗੋਤਮ ਕਾ ਭਾਰਗਵ ਗੱਤ ਛਿੱਬਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਹੋਰ ਰਣ ਜੂਝੰਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜੋਧੇ ਸਾਮ੍ਹੇ ਮਾਥੇ ਰਣ ਮੇਂ ਜੂਝ ਕਰ ਮਰੇ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਖਾਤਾ ਬੰਝਰਉਂਤ ਕਾ]

ਜਹਾਂਗੀਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ 1684 ਬਿ. ਵਿਚ ਦੇਹਾਂਤ ਪਾ ਗਿਆ ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਗੱਦੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ । ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੇ ਫਿਰ ਸਿਰ ਉਠਾਇਆ ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਾਹਜਹਾਨ ਨੂੰ ਵਰਗਲਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਮਕ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ ਫੌਜ ਬਣਾਈ ਬੈਠਾ ਹੈ । ਚੁਨਾਚਿ ਵਿਸਾਖ 1691 ਬਿ. ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਪਣੀ ਬੇਟੀ ਵੀਰੋ ਦਾ ਵਿਆਹ ਨੀਯਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਫੌਜਦਾਰ ਮੁਖਲਸ ਖਾਂ ਗੋਰਖਪੁਰੀ ਦੀ ਕਮਾਨ ਹੇਠ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੁਗਲ ਫੌਜ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚੱਕ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਈ ਤੇ ਮੁਰਤਜ਼ਾ ਖਾਂ ਵੀ ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ । ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬਾਬੇ ਬੱਲੂ ਰਾਇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਥਾਂ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਆਪ ਵੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾਈ ।

ਬੱਲੂ ਬੇਟਾ ਮੂਲੇ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਰਾਉ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਚਾਹੜ ਕਾ ਰਦਉਂਤ ਜਲ੍ਹਾਨਾ ਸਾਲ ਸੋਲਾਂ ਸੈ ਇਕਾਨਮੇ ਵਿਸਾਖ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਸਤਾਰਾਂ ਗੁਰੂ ਚੱਕ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਸਾਮ੍ਹੇ ਮਾਥੇ ਰਣ ਮੇਂ ਮੁਰਤਜ਼ਾ ਖਾਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕੇ ਮਰਾ । ਗੈਲੋਂ ਕੀਰਤ ਬੇਟਾ ਭਿਖੇ ਕਾ ਪੌਤਾ ਰਈਏ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਨਰਸੀ ਕਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਗੱਤ ਗੋੜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਾਰਾ ਗਿਆ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ]

ਬਖਸ਼ੀ ਫ਼ਰੀਦ ਖਾਂ (ਮੁਰਤਜ਼ਾ ਖਾਂ) ਵਰਗੇ ਫੌਜਦਾਰਾਂ ਦਾ ਮਰ ਜਾਣਾ ਕੋਈ ਸਾਧਾਰਣ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਇਸ ਤੋਂ ਚਿੜ੍ਹ ਕੇ ਸੂਬਾ ਲਾਹੌਰ ਨੇ 17 ਪੰਚ 1678 ਬਿ. ਨੂੰ ਸਿਖ ਸੈਨਾ ਦਾ ਪਿਛਾ ਕਰਦਿਆਂ ਫਿਰ ਮਰ੍ਹਾੜ ਲਾਗੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾ ਘੇਰਿਆ । ਮਾਂਡਨ ਦੇ ਬੇਟੇ ਸੁਖੀਏ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦੀ ਭੂਆ ਮਲ੍ਹਕੀ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸ

ਜੰਗ ਵਿਚ ਚੰਗੇ ਜੌਹਰ ਦਿਖਾਏ ਤੇ ਮੌਹਰੀ ਫੌਜਦਾਰ ਇਬ੍ਰਾਹੀਮ ਖਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਖੁਦ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾਈ ।

‘ਸੁਖਾ ਬੇਟਾ ਮਾਂਡਨ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਉਦੇ ਕਾ, ਪੜਪੋਤਾ ਨਾਥੂ ਕਾ, ਉਦਾਨਾ, ਸਾਲ ਸੌਲਾਂ ਸੈ ਇਕਾਨਵੇਂ ਪੰਖ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਸਤਾਰਾਂ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਮਰੂਝ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਗੈਲ ਸਾਮ੍ਹੇ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕਰਿ ਮਰਾ ।’

[ਭੱਟ ਵਹੀ, ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਖਾਤਾ ਉਦਾਨ ਕਾ]

ਇਸ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਬਾਦ ਚੌਥੀ ਲੜਾਈ ਵਿਸਾਖ ਦੇ ਅੰਤ 1692 ਬਿ. ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਲੋਕਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੇ ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਨੂੰ ਮਿਹਣੇ ਮਾਰ ਬੇਈਮਾਨ ਕਰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਉਹ ਬੇਵਫਾ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਤੇ ਅਸਮਾਨ ਖਾਂ ਝਾਂਗੜੀ ਬਸੀ ਪਠਾਣਾਂ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾ ਲਿਆਇਆ । ਇਹ ਲੜਾਈ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲੋਂ ਅਮੀਆ ਤੇ ਫੱਤਾ ਬੇਟੇ ਧਰਮੇ ਦੇ, ਕਿਸ਼ਨਾ ਬੇਟਾ ਕਉਲੇ ਦਾ ਅਤੇ ਭਾਈ ਮਾਧੋ ਬੇਟਾ ਬੱਲੂ ਦਾ ਆਦਿ ਸੂਰਬੀਰ ਸਿਖ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ ।

‘ਫੱਤਾ ਬੇਟਾ ਧਰਮਾ ਕਾ, ਅਮੀਆ ਬੇਟਾ ਧਰਮਾ ਕਾ, ਪੋਤੇ ਭੱਜੇ ਕੇ, ਪੜਪੋਤੇ ਰਣ ਮੱਲ ਕੇ ਰਮਾਣੇ, ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਪਰਗਣਾ ਜਲੰਧਰ ਸਾਲ 1692 ਬੈਸਾਖ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ 29 ਐਤਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਰਣ ਜੂਝੰਤੇ ਸੂਰਿਓਂ ਗੈਲ ਸਾਹਵੇਂ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕਰਿ ਸੁਆਸ ਦੀਏ ।’

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਖਾਤਾ ਰਮਾਨੋਂ ਕਾ]

‘ਕਿਸ਼ਨਾ ਬੇਟਾ ਕਉਲੇ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਅੰਬੀਏ ਕਾ, ਪੜਪੋਤਾ ਉਦੈਕਰਨ ਕਾ, ਬਤਸ ਗੋਤਰ ਚਾਹਮਾਨ ਆਠਮੇ ਸੇ ਕੁਰਾ ਹਜਾਵਤ ਆਂਬਿਆਨਾ ਸਾਲ ਸੌਲਾਂ ਸੈ ਬਾਨਮੇਂ ਬੈਸਾਖ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਤੀਸ ਸੋਮਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਪਰਗਣਾ ਜਲੰਧਰ ਸਾਮ੍ਹੇ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕਰਿ ਮਰਾ, ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਭਾਣੇ ਕਾ ਖਾਵਿੰਦ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰੂ ਜਾਣੇ ।’

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਖਾਤਾ ਹਜਾਵਤੋਂ ਕਾ]

‘ਨਠੀਆ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਮਾਧੋ ਬੱਲੂ ਕਾ—ਪੋਤੇ ਮੂਲੇ ਕੇ, ਪੜਪੋਤੇ ਰਾਉ ਕੇ ਬੰਝਰਉਂਤ ਸਾਲ ਸੌਲਾਂ ਸੈ ਬਾਨਮੇਂ ਬੈਸਾਖ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਇਕਤੀਸ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਪਰਗਣਾ ਜਲੰਧਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਅਸਮਾਨ ਖਾਂ ਝਾਂਗੜੀ ਗੈਲ ਭਿੜੇ, ਤੀਨ ਪਹਰ ਘੋਰ ਜੁੱਧ ਹੁਆ । ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਲਿਤ ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਆ ਜੋ ਖਾਲੀ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਰਤਾਮੇ ਵਾਰ ਸੇ ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਮਾਰਾ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਜੀਤ ਹੁਈ । ਭਾਈ ਮਾਧੋ ਰਣਭੂਮੀ ਮੇਂ ਸਾਮ੍ਹੇ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕਰਿ ਮਰਾ, ਨਠੀਆ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜੋਧਾ ਕਈ ਰਣ ਜੂਝੰਤੇ ਸੂਰਿਓਂ ਗੈਲ ਲੜ ਕੇ ਘਾਇਲ ਹੋਆ ।’

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਖਾਤਾ ਬੰਝਰਉਂਤ ਜਲ੍ਹਾਨੋਂ ਕਾ]

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸ਼ਾਮ ਪਈ ਤੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਤੋਂ ਫਗਵਾੜੇ ਵਲ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਆਈ । ਜੇਠ ਦੀ ਸੰਗ੍ਰਾਹ ਸੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਪਲਾਹੀ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੇ ਫਿਰ ਝੜੱਪ ਹੋਈ । ਇਸ ਵਿਚ ਭਾਈ ਬੱਲੂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾਸਾ ਤੇ ਸੁਹੇਲਾ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦਾ ਬੇਟਾ ਜੱਗੂ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਇਆ । ਯਾਦ ਰਹੇ ਇਹ ਮਾਧੋ, ਦਾਸਾ ਤੇ ਸੁਹੇਲਾ ਆਦਿ ਸਿਖ ਭਾਈ

ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਚਾਚੇ ਲਗਦੇ ਸਨ । ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸ 'ਸੁਹੇਲਾ' ਘੋੜੇ ਦਾ ਨਾਂ ਦਸਦੇ ਹਨ ਜੋ ਫ਼ਲਤ ਹੈ ।

'ਦਾਸਾ ਬੇਟਾ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਸੁਹੇਲਾ ਬੇਟਾ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਪੌਤੇ ਮੂਲੇ ਕੇ, ਪੜਪੌਤੇ ਰਈਆ ਕੇ ਜਲ੍ਹਾਨੇ, ਜੱਗੂ ਬੇਟਾ ਧਰਮੇ ਕਾ ਪੌਤਾ ਭੋਜੇ ਕਾ ਰਮਾਣਾ, ਵਾਸੀ ਲਾਡਵਾ ਪਰਗਣਾ ਬਾਨੇਸਰ, ਸਾਲ ਸੋਲਾਂ ਸੈ ਬਾਨਮੇ ਜੇਠ ਮਾਸ ਕੀ ਸੰਕ੍ਰਾਤ ਦਿਹੁ ਬੁਧਵਾਰ ਫਗਵਾੜਾ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਪਰਗਣਾ ਜਲੰਧਰ, ਪਾਛੇ ਆ ਰਹੀ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਗੈਲ ਸਾਮ੍ਹੇ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕਰਿ ਮਰੇ ।'

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਦਾ, ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ, ਖਾਤਾ ਰਮਾਨੋਂ ਕਾ]

ਉਪਰੋਕਤ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਚਾਰੇ ਜੰਗਾਂ ਦੇ ਸੰਮਤ ਤੇ ਤਰੀਕਾਂ ਅਤੇ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਸੂਰਬੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸਾਡੇ ਆਮ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਹੋ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਦੇ ਬਿਉਰਿਆਂ ਦਾ ਖਾਸ ਮਹੱਤਵ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਫਗਵਾੜੇ ਦੀ ਜੰਗ ਬਾਦ 3 ਜੇਠ 1692 ਬਿ. ਨੂੰ ਕੀਰਤਪੁਰ ਆ ਬਿਰਾਜੇ ਜਿਥੇ ਕਿ ਉਹ ਚੇਤ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ 1701 ਬਿ. ਨੂੰ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਏ । ਕੀਰਤਪੁਰ ਨਿਵਾਸ ਸਮੇਂ ਕੀ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਬਾਰੇ 'ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ' ਪੁਸਤਕ ਕੁਝ ਵਿਖਿਆ ਦਸਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਤੇ ਆਧਾਰਤ ਹੈ ।

ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਗੁਰ-ਇਤਿਹਾਸ ਸਬੰਧੀ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖੇ ਗਏ—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੋਭਾ ਸੈਣਾ ਸਿੰਘ (1741), ਗੁਰਬਿਲਾਸ — ਕੁਇਰ ਸਿੰਘ (1751), ਬੰਸਾਵਲੀਨਾਮਾ — ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ (1769), ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ — ਬਾਵਾ ਸਵਰੂਪ ਚੰਦ (1776), ਗੁਰਬਿਲਾਸ — ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ (1797) ।

ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ

ਇਸ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਗਈ 'ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ' — ਪੁਸਤਕ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਬਾਰੇ ਟੁਕਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਲੇਖਕ ਨੇ 1790 ਵਿਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਖੋਜ ਭਾਲ ਕੇ ਤੇ ਸੰਮਤਵਾਰ ਤਰਤੀਬ ਦੇ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਉਪਰੋਕਤ ਗ੍ਰੰਥਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਸਮੱਗਰੀ ਲਈ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਜਾਪਦਾ ਇਉਂ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਵਰੂਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇਖੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਨੇ ਤਾਂ ਨਿਰੋਲ ਵਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੁਖ ਅਧਾਰ ਬਣਾਇਆ । ਜੋ ਸੰਮਤ ਮਿਤੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਬੰਸਾਵਲੀਨਾਮੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ।

ਇਹ 112 ਸਾਖੀਆਂ ਦੀ ਪੱਥੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ 1692 ਬਿ. ਵਿਚ ਕੀਰਤਪੁਰ ਆ ਕੇ ਬਿਰਾਜਣ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ 1765 ਬਿ. ਵਿਚ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾ ਜਾਣ ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਇਸ ਵਿਚ ਪੰਜ ਗੁਰੂਆਂ ਬਾਰੇ ਸਾਖੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ —

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ—4

ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ—9

ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ—5

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ—17

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ—77

ਕੁਲ ਜੋੜ—112

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ 73 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਗੁਰ-ਇਤਿਹਾਸ ਕਿਲਕੁਲ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਬਹੁਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਗ੍ਰੰਥ ਛੰਦਾਬੰਦੀ ਵਿਚ ਹਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਅਲੰਕਾਰਕ ਉਕਤੀਆਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਸਰਲ ਵਾਰਤਕ ਵਿਚ ਹੈ ਤੇ ਕਰਤਾ ਨੇ ਹਰ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਸਿਧੇ-ਸਾਧੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੱਸ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਮਿਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਭੱਟ ਵਹੀਆ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਸਾਰਾਂ ਮਿਤੀਆਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਉਕਾਈ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦਮ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਵੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਮਿਸਾਲ ਲਈ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤਿਆਗ ਦੀ ਤਰੀਕ 15 ਮਾਘ 1762 ਬਿ. ਪੁਰਾਤਨ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤੇ 17 ਨੂੰ ਚਮਕੌਰ ਦਾ ਜੰਗ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਿ ਮੱਘਰ ਸੁਦੀ ਤੋਦਸੀ ਸੀ। ਇਹ ਮਿਤੀ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ, ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ (ਗੁਰਪ੍ਰਣਾਲੀ) ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਆਮ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ 6 ਪੋਹ ਨੂੰ ਕੂਚ ਕੀਤਾ ਤੇ 8 ਪੋਹ ਨੂੰ ਚਮਕੌਰ ਯੁਧ ਹੋਇਆ। 78 ਨੰਬਰ ਸਾਖੀ ਵਿਚ ਇਹੋ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਤਰੀਕ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਸੋ ਭਾਵੇਂ ਭੱਟਾਂ ਨੇ ਹਰ ਥਾਂ ਸੰਸਾਰ ਆਦਿ ਦਿਤੇ ਹਨ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘੱਖ-ਪੜਤਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਭੱਟ ਵਹੀ ਵਿਚ ਭਾਈ ਮਤੀਦਾਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀਰਾ ਮੱਲ ਜਾਂ ਹੀਰਾਨੰਦ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਪਰ ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਵਿਚ ਕਬੂਲਦਾਸ ਦਸਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਥੇ ਮਤੀਦਾਸ ਤੇ ਸਤੀਦਾਸ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਵਿਚ ਕਬੂਲਦਾਸ ਨੂੰ ਪੇਰੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਵਿਚ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਗੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅੰਕਿਤ ਹੈ, ਇਥੇ ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਸਹੀ ਨਹੀਂ, ਭੱਟ ਵਹੀ ਦਾ ਲੇਖ ਦਰੁਸਤ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਦਾ ਸੋਮਾ ਵਧੇਰੇ ਸਰੋਤ-ਗਿਆਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਿਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਗਲਤ ਦਸ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਇਹ ਉਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਰਿਕਾਰਡ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਇਸੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ 'ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ' ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਗੱਲ ਹਰ ਥਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਜੋਂ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਤੇ ਨ ਕਿਤੇ ਉਕਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭੱਟ ਕੋਈ ਵਿਦਵਾਨ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਤਿਹਾਸ ਲਿਖਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਆਪਣੀ ਜਜਮਾਨੀ ਪਰੋਤੀ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਯਾਦਦਾਸਤਾਂ, ਵਹੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖ ਛਡਦੇ ਸਨ ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਉਂ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਾਖੀ ਭੱਟ ਦੀ ਵਹੀ ਲਈ ਤੇ ਉਸਤੋਂ ਲੱਭੀਂਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅੰਕਿਤ ਕੀਤੀ ਤੇ ਅਪਣਾ ਬੁੱਤਾ ਸਾਰ ਲਿਆ।

ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ 'ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ' ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਚਮੁਚ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਸਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਸਾਡੀ ਗਿਆਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਰਨ ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸ 'ਚ ਬਹੁਤ ਗਲਤ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਗਲਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਸਮੇਂ 11 ਸਾਲ ਦਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਨੂੰ 9 ਸਾਲ ਦਾ ਬਾਲ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਪੁਰਾਤਨ ਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਸਿਧ ਹੈ ਕਿ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਉਦੋਂ 16 ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ ਤੇ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੇ। ਇਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ (ਜਨਮ 1709 ਬਿ.) ਗੁਰਿਆਈ

ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ, ਪੰਜ ਦੇ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੋਰ ਸਾਖੀਕਾਰਾਂ ਲਿਖ ਛੱਡਿਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਬਾਬਾ ਰਾਮਰਾਇ ਤੇ ਧੀਰਮੱਲ ਨੂੰ ਵਿਗੋਂਦੇ ਨਹੀਂ ਥੱਕਦੇ। ਸਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬੁੱਲ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰਹਿ ਗਏ ਤੇ ਬਾਬਾ ਧੀਰਮੱਲ ਤੇ ਉਸਦਾ ਸਪੁੱਤਰ ਰਾਮਚੰਦ ਤਾਂ ਦਿਲੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਖਤੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਅੰਤ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਅਗਿਆਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿਤਾ। ਹਾਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਿਛੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੋਲਿਆਂ ਨੇ ਵੱਖਰੀ ਗੱਦੀ ਲਾਉਣ ਲਈ ਵਖੇਵੇਂ ਵਧਾ ਲਏ ਤੇ ਸਿਖ ਲਹਿਰ ਨਾਲ ਵਿਰੋਧ ਪਾ ਲਿਆ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਰਾਮਰਾਈਆਂ ਤੇ ਧੀਰਮੱਲੀਆਂ ਨਾਲ ਨਾ-ਮਿਲਵਰਤਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਰਕਾਰੀ ਪੱਖ ਤੇ ਰਹਿਣ ਲਗ ਪਏ ਸਨ। ਇਕ ਹੋਰ ਗੱਲ, ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਭੰਗਾਣੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਗੈਰਾ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿਚ ਰਾਜਾ ਭੀਮਚੰਦ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮੋਹਰੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਸਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਹਕੀਕਤ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤਿਵਾਨ ਸੀ ਤੇ ਉਸਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਅੱਛੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਉਹ 1749 ਕਿ. ਵਿਚ ਦੇਹਾਂਤ ਵੀ ਪਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਪਿਛੋਂ ਇਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਜਮੇਰਚੰਦ ਗੱਦੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਜਿਸ ਸਾਰਾ ਝਗੜਾ ਵਧਾਇਆ। ਹਾਂ, ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਭੀਮਾ ਕਟੋਚੀਆ ਸੀ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਪਰ ਭੀਮਚੰਦ ਬਿਲਾਸਪੁਰੀਏ ਨੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀਆਂ ਜੰਗਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਇਤਿਹਾਸਿਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜੰਗ 1757-62 ਬਿ. ਵਿਚ ਹੋਏ।

ਇਹ ਸਾਖੀਆਂ ਭਾਵੇਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਹਨ ਪਰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਭੁੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਲੇਖਕ ਪੜ੍ਹਿਆਂ-ਲਿਖਿਆਂ ਵਿਚ ਵਰਤੀਂਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਇਵੇਂ ਹੀ ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਬੀਤਿਆ, ਇਹੋ ਗੱਲ ਇਸ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਹਿਮੀਅਤ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਖੀ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਕਾਲੀ ਲਿਖਤਾਂ ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣ ਕਾਰਣ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਆਵੱਸ਼ਕ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਦਾ ਦਾਸ—
ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ

ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ

(ਕ੍ਰਿਤ ਭਾਈ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਕੋਸ਼ਿਸ਼)

1. ਸਾਖੀ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਏਕ ਸਮੇਂ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮੇਂ ਨਿਮਾਣੀ ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਕਾ ਪੁਰਬ ਹੋਆ ਜਿਸ ਕਾ ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇ ਰਹਾ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਾ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸੇ ਆਨਾਂ ਸੁਨ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇੜੇ ਦੂਰ ਸੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਆਈਆਂ। ਰਾਮਦਾਸ ਗਾਉਂ ਸੇ ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਕਾ ਭਾਨਾ ਆਇਆ, ਸੰਗਤ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ, ਅਲੀਪੁਰ ਸ਼ਮਾਲੀ ਸੇ ਭਾਈ ਬੱਲੂ ਕਾ ਮਾਈਦਾਸ ਆਇਆ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸੰਗਤ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ, ਦਬਰਜੀ ਸੇ ਅੰਬੀਏ ਕਾ ਕਉਲਾ ਆਇਆ ਸਿਆਲਕੋਟੀ ਸੰਗਤ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ, ਭਾਈ ਕੇ ਫਫੜਿਆਂ ਸੇ ਬਹਿਲੋਂ ਆਇਆ ਸੰਗਤ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ, ਰਾਜਾ ਕਲਿਆਨ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰ ਸੇ ਆਇਆ, ਬੋਟੇ ਤਾਰਾ ਚੰਦ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ, ਹੰਡੂਰ ਸੇ ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ ਆਇਆ, ਦੀਵਾਨ ਧਰਮਚੰਦ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ। ਚਮ੍ਹਾਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਆਈਆਂ, ਸਭਨਾਂ ਆਪੋ-ਆਪਣੀ ਭੋਟਾ ਚਾੜ੍ਹੀ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ।

ਭਾਈ ਨਾਨੂ ਸਿੱਖ ਨੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਇਨ ਰਾਜਯੋਂ ਨੇ ਐਸਾ ਕਉਨ ਸਾ ਖੋਟਾ ਕਰਮ ਕੀਆ ਥਾ ਜਿਸੇ ਇਨੈਂ ਕਈ ਬਰਖ ਗੜ੍ਹ ਗਵਾਲੀਅਰ ਮੇਂ ਬੜਾ ਤਸੀਹਾ ਪਾਨਾ ਪੜਾ। ਐਸਾ ਇਨ ਕਉਨ ਸਾ ਅੱਛਾ ਕਰਮ ਕੀਆ ਜਿਸੇ ਇਨ ਕਾ ਅਬ ਸਾਰੇ ਪਰਬਤ ਮੇਂ ਜਸ ਫੈਲਾ ਹੂਆ ਹੈ। ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਇਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਨਵਿਰਤ ਕਰੀਏ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਸਿਖਾ ! ਤੈਂ ਨੇ ਯਥਾਰਥ ਪੂਛਾ ਹੈ, ਦੇਖੀਏ ਤਪੋਂ ਰਾਜ—ਰਾਜ ਸੇ ਨਰਕਗਾਮੀ ਹੋਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ। ਇਨ ਰਾਜਯੋਂ ਕਾ ਬੜਾ ਲਾਹੌਂਡੀਆ ਨਾਮ ਕਾ ਰਾਜਾ ਥਾ ਜੋ ਯਹਾਂ ਪੁਰਬ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ ਆਇਆ ਥਾ ਜਿਸ ਪੁਰਬਲੇ ਜਾਮੇਂ ਮੇਂ ਬੜੀ ਕਠਿਨ ਤਪੋਂ ਸਿਆ ਸਾਧੀ ਥੀ। ਉਹ ਆਪਨੇ ਸਮੇਂ ਕਾ ਬੜਾ ਦਾਨੀ ਧਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਸ਼ ਥਾ, ਗੁੱਜਰਾਂ ਇਸ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ, ਰਹਿਨੈ ਕੇ ਲੀਏ ਉਸੇ ਟਿਕਾਨਾ ਦੀਆ।

ਇਨ ਗੁੱਜਰਾਂ ਕੀ ਜਾਤੀ ਮੇਂ ਸੇ ਏਕ ਜਸਬੀਰ ਨਾਮੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਾਲ ਮੇਂ ਨੌਕ ਪੁਰਸ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸ ਲਾਹੌਡੀਏ ਕੋ ਆਪਨੇ ਪਾਸ ਰਾਖਾ । ਲਾਹੌਡੀਏ ਕੋ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਨੇ ਕਾ ਬੜਾ ਸਉਕ ਥਾ, ਏਕ ਦਿਵਸ ਸ਼ਿਕਾਰ ਜਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਹੁਆ । ਇਸ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਗ੍ਰਾਮ ਕਾ ਚੌਧਰੀ ਜਸਬੀਰ ਵੀ ਆਇਆ ਦੱਸੇ ਗਾਉਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਕਹਿਲੂਰ ਕੀ ਠੇਹੀ ਤੇ ਜਾਇ ਖਲੇ ਹੁਏ । ਲਾਹੌਡੀਏ ਕੇ ਪੂਛਨੇ ਸੇ ਜਸਬੀਰ ਨੇ ਇਸੇ ਬਤਾਇਆ ਕਿ ਯੇ ਠੇਹੀ ਬੜੀ ਅਜ਼ਮਤ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਯਹਾਂ ਭਾਰਦਵਾਜ ਰਿਸ਼ੀ ਨੇ ਤਪੱਸਿਆ ਸਾਧੀ ਥੀ । ਹਮ ਨੇ ਬਡੇਂ ਸੇ ਸੁਨਾ ਹੈ ਕਿ ਏਕ ਦਿਵਸ ਭਾਰਦਵਾਜ ਰਿਸ਼ੀ ਸਮਾਧੀ ਮੇਂ ਇਸਥਿਤ ਥੇ, ਰਿਸ਼ੀ ਕੀ ਗਾਇ ਕੁਟੀਆ ਕੇ ਲਵੇ ਘਾਸ ਚੁਗ ਰਹੀ ਥੀ । ਇਸੇ ਦੇਖ ਗਾਇ ਪਰ ਸ਼ੇਰ ਆਇ ਲਪਕਾ, ਗਾਇ ਨੇ ਸ਼ੇਰ ਕੋ ਮਾਰ ਭਫਾਇ ਦੀਆ । ਇਸ ਵਾਕਿਆ ਸੇ ਕੁਛ ਕਾਲ ਬਾਦ ਯਹਾ ਇਸੀ ਠੇਹੀ ਪੇ ਬਕਰੀ ਔਰ ਚੀਤਾ ਮੇਂ ਲੜਾਈ ਹੁਈ, ਚੀਤਾ ਬੱਕਰੀ ਸੇ ਮਾਰ ਖਾਇ ਕੇ ਭਾਗ ਗਿਆ ।

ਇਸੀ ਠੇਹੀ ਤੇ ਭਾਰਦਵਾਜ ਰਿਸ਼ੀ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਕਹਿਲੂਰ ਨਾਮੀ ਹਾਜੇ ਨੇ ਘੋਰ ਤਪੱਸਿਆ ਕੀ ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਬਡਾ ਹੁਆ ਹੈ ਯੇ ਸਮਾਧ ਉਸੀ ਕੀ ਹੈ । ਹਮਾਰੇ ਲੱਗ ਹਰ ਵੀਰਵਾਰ ਕੋ ਯਹਾਂ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ । ਇਸੀ ਰਾਜਾ ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਕਹਿਲੂਰ ਕੀ ਠੇਹੀ ਪੜਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ, 'ਭਾਈ ਨਾਨੂ ! ਇਸੀ ਠੇਹੀ ਤੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਾਇ ਲਾਹੌਡੀਏ ਨੇ ਏਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਤਿਆਰ ਕੀਆ, ਜਿਸੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਰਖ ਬੀਤ ਚੁਕੇ ਹੈਂ । ਇਸੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਨੈਨਾਂ ਦੇਵੀ ਕਾ ਠਿਕਾਨਾ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਇਆ ਅਤੇ ਹੰਡੂਰ ਕਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਇਸ ਕੇ ਪਾਛੇ ਤਿਆਰ ਹੁਆ ਥਾ । ਰਾਜਾ ਕਲਿਆਣ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰੀ ਤੇ ਰਾਜਾ ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ ਹੰਡੂਰੀ ਦੋਮੇਂ ਲਾਹੌਡੀਏ ਕੀ ਬੰਸ ਸੇ ਚੰਦਰਬੰਸੀ ਰਾਜਾ ਹੈਂ । ਰਾਜਾ ਕਲਿਆਣ ਚੰਦ ਨੇ ਹੰਡੂਰ ਕੀ ਹੱਦ ਤੇ ਆਪਨੇ ਨਾਮ ਸੇ ਕਿਲ੍ਹਾ ਤਿਆਰ ਕੀਆ, ਜਿਸੇ 'ਕੋਟ ਕਲਿਆਣ' ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ । ਏਕ ਇਸ ਨੇ ਗਾਮ ਬਸਾਇਆ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਵੀ 'ਕੋਟ ਕਲਿਆਣ' ਹੀ ਰਾਖਾ, ਯਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਝਗੜੇ ਕਾ ਕਾਰਣ ਬਨਾ । 1 ।

2. ਸਾਖੀ ਰਾਜਾ ਕਲਿਆਣ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰੀ ਤੇ ਰਾਜਾ ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ ਹੰਡੂਰੀ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਨਾਨੂ ! ਹੰਡੂਰ ਕਾ ਰਾਜਾ ਨਰੈਣ ਚੰਦ ਥਾ ਜੋ ਏਕ ਲੜਾਈ ਮੇਂ ਰਾਜਾ ਕਲਿਆਣ ਚੰਦ ਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਮਾਰਾ ਗਿਆ । ਇਸ ਕੀ ਮਿਰਤੂ ਕੇ ਬਾਦ ਹੰਡੂਰ ਕੀ ਗਾਦੀ ਤੇ ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ ਬੈਠਾ । ਭਾਵੀ ਪ੍ਰਬਲ, ਜਹਾਂਗੀਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਹਿਲੂਰੀ ਤੇ ਹੰਡੂਰੀ ਦੋਨੋਂ ਰਾਜਯੋਂ ਕੋ ਲਵਪੁਰ ਬੁਲਾ ਭੇਜਾ । ਇਨ ਕੇ ਜਾਨੇ ਪਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਨੇ ਬਤਾਇਆ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਖੁਸਰੋ ਕਾ ਸਾਥ ਦੀਆ ਥਾ । ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੇ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਬੰਦੀਵਾਨ ਬਨਾਇ ਗੜ੍ਹ ਗਵਾਲੀਅਰ ਮੇਂ ਭੇਜ ਦੀਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ! ਗਢ ਗਵਾਲੀਅਰ ਸੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਹੀ ਬੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੋਇਕੋ ਬਾਹਰ ਆਤਾ ਸੀ । ਕਿਲੇ ਮੇਂ 103 ਬੰਦੀਵਾਨ ਥੇ, ਜਿਨ ਮੇਂ ਸੇ ਬਾਵਨ ਰਾਜੇ ਲੰਬੀਆਂ ਕੈਦਾਂ ਵਾਲੇ ਥੇ । ਗੜ੍ਹ ਗਵਾਲੀਅਰ ਕਾ ਦਰੋਗਾ ਹਰਿਦਾਸ ਬਨਜਾਰਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਥਾ ।

ਇਸ ਕੇ ਪਾਸ ਮਦਰ ਦੇਸ ਸੇ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ, ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ, ਭਾਈ ਬੱਲੂ, ਭਾਈ ਪਰਾਣਾ, ਭਾਈ ਕੀਰਤੀਆ ਆਦਿ ਸਿੱਖ ਪੰਜਾਬ ਸੇ ਆਤੇ ਜਾਤੇ ਰਹਿਤੇ ਸੀ।

ਏਕ ਦਿਵਸ ਹਰਿਦਾਸ ਦਰੋਗਾ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਬੋਲਾ, ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਜਹਾਗੀਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜਬ ਰਾਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਮਹਿਲੇਂ ਮੇਂ ਸੌਤਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਡਰਾਵਨੀਆਂ ਸੂਰਤਾਂ ਆਇ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੀ ਹੈਂ ! ਇਸੇ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਕੇ ਅਗੰਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਹਿੰਦ ਕੇ ਪੀਰ ਕੋ ਗੜ੍ਹ ਗਵਾਲੀਅਰ ਮੇਂ ਬੰਦੀਵਾਨ ਬਨਾ ਰਾਖਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਛੋੜ ਦੇ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਨਜ਼ੂਮੀ ਬੁਲਾਇ ਪੂਛਾ, ਉਨੂੰ ਕਹਾ, ਹਜ਼ਰਤ ! ਤੇਰੀ ਕੈਦ ਮੇਂ ਕਾਈ ਰੱਕੀ ਬੰਦਾ ਹੈ ਉਸੇ ਛੋਰ ਦੇਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਭਾਈ ਨਾਨੂੰ ! ਏਕ ਦਿਹੂ ਦਰੋਗਾ ਫੇਰ ਆਇਆ, ਬੋਲਾ ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਦਿਲੀ ਸੇ ਆਪ ਕੀ ਬੰਦ-ਖਲਾਸੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਲੈਂ ਕੇ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲੀਏ ਆਪ ਕਾ ਡਿਆ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਉਧਰ ਹਮਾਰਾ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਕੇ ਚਲਾ ਜਾਨਾ ਸੁਨ ਰਾਜੇ ਬੜੇ ਭੱਭੀਤ ਹੁਏ। ਸਾਰਿਆਂ ਘਿਗਿਆਇ ਕੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਉਂ ਪਕੜ ਲੀਏ, ਕਹਾ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ! ਆਪ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਹਮਾਰੀ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਪਹਿਲੇ ਹਮ ਕੇ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ ਕਰਾ ਲੀਆ ਜਾਏ, ਪਾਛੇ ਆਪ ਨੇ ਜਾਨਾਂ।

ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ! ਅਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦਈ, ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਹਮ ਨੇ ਕਹਾ, ਜਬ ਤਕ ਇਨ ਬੰਦੀਵਾਨੋਂ ਕੀ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਜਾਤੀ, ਹਮ ਏਸ ਗੜ੍ਹ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਇੰਗੇ। ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਇਹ ਸੁਨਕੇ ਗੜ੍ਹ ਗਵਾਲੀਅਰ ਸੇ ਵਾਪਸ ਦਿਹਲੀ ਪਰਤ ਆਇਆ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੇ ਬੋਲਾ, ਪੀਰ ਜੀ ਨੇ ਹਮੇਂ ਕਹਿ ਦੀਆ ਹੈ ਕਿ ਜਬ ਤੀਕ ਯੇ ਕੈਦੀ ਛੋਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹਮ ਗੜ੍ਹ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਇੰਗੇ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਾਰੀ ਦਾਸਤਾਨ ਸੁਨ ਇਸੇ ਪਰਵਾਨਾ ਲਿਖਾਇ ਕੇ ਦੀਆ ਕਿ ਬੋੜੀ ਮਿਆਦ ਵਾਲੇ ਕੈਦੀ ਸਭ ਛੋਰ ਦੀਏ ਜਾਏਂ। ਬੜੀ ਕੈਦਾਂ ਵਾਲੇ ਜੋ ਪੀਰ ਕਾ ਜਾਮਾ ਪਕੜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਗੜ੍ਹ ਸੇ ਆਇ ਜਾਇੰ ਉਨ ਕੀ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਕੀ ਜਾਏ। ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ! ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਵਾਨਾ ਲੈ ਕੇ ਰਸਤੇ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਗੜ੍ਹ ਗਵਾਲੀਅਰ ਮੇਂ ਫਿਰ ਆਇ ਗਿਆ।

ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਨੇ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਵਾਨਾ ਦਰੋਗਾ ਸੇ ਜਾਇ ਦੀਆ। ਇਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਪਰਵਾਨਾ ਵਾਚ, ਛੋਟੀਆਂ ਕੈਦਾ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਕੈਦੀ ਰਿਹਾ ਕਰ ਦੀਏ। ਸਾਰੇ 'ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ', ਅਲਾਪਦੇ ਕਿਲੇ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਇ ਗਏ। ਲੰਬੀਆਂ ਕੈਦਾਂ ਵਾਲੇ ਇਕ ਸੌ ਇਕ ਕੈਦੀ ਜੋ ਪੀਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਥੇ, ਅਸਾਂ ਸਭ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦਈ। ਦਰੋਗਾ ਸੇ ਹਮ ਨੇ ਪੂਛਾ ਕਿ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਨ ਕੇ ਮੁਤਲਕ ਕਿਆ ਲਿਖਾ ਹੈ ! ਦਰੋਗਾ ਹਾਥ ਬਾਧ ਬੋਲਾ, ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਤੇਰੀਆਂ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਣੇਂ। ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਵਾਨਾ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਬੜੀਆਂ ਕੈਦਾਂ ਵਾਲੇ ਕੈਦੀ ਹੈਂ - ਉਹ ਆਪ ਕਾ ਜਾਮਾ ਪਕੜ ਜਿਤਨੇ ਬਾਹਰ ਆਇ ਜਾਏਂ ਉਨੇ ਛੋਰ ਦੀਆ ਜਾਏ ! ਭਾਈ ਨਾਨੂੰ ! ਅਸਾਂ ਹਰਿਦਾਸ ਸੇ ਕਹਾ, ਹਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲਿਖਾ ਸੁਨ ਲੀਆ ਹੈ—ਅਸੀਂ ਗੜ੍ਹ ਕਾ ਤਿਆਗਨ ਫਜ਼ਰੇ ਕਰਾਂਗੇ। ਦਰੋਗਾ ਗੁਰੂ ਕਾ

ਸਿੱਖ ਥਾ, ਅਸਾਂ ਉਸੇ ਕਹਿ ਕੇ ਏਕ ਸੌ ਏਕ ਕਲੀਆਂ ਵਾਲਾ ਚੋਗਾ ਬਨਵਾਇ ਲੀਆ, ਭੋਰ ਹੋਤੇ ਸਬ ਰਾਜਯੋਂ ਕੇ ਏਕ ਏਕ ਚੋਗੇ ਕੀ ਕਲੀ ਫੜਾਇ ਸਭ ਕੀ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਕਰਾਇ ਦਈ। 2।

3. ਸਾਖੀ ਨਵਾਬ ਨਾਸਰ ਅਲੀ ਖਾਨ ਰੋਪਰ ਵਾਲੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਕੀਰਤਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਦੀਵਾਲੀ ਕਾ ਪੁਰਬ ਹੋਆ, ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇੜੇ ਦੂਰ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈਆਂ ! ਰਾਜਾ ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ 'ਹੰਡੂਰੀ' ਦੀਵਾਨ ਧਰਮਚੰਦ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੂਆ ! ਇਨ੍ਹੇ ਹਾਬ ਬਾਂਧ ਅਰਜ਼ ਕੀ, ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼, ਰੋਪੜੀਆ ਨਵਾਬ ਨਾਸਰ ਅਲੀ ਖਾਨ ਕਈ ਬਾਰ ਹਮ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੀਏ ! ਬਚਨ ਹੋਆ ਰਾਜਨ ! ਜਬ ਨਵਾਬ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਏ ਹਮੇਂ ਬਤਾਇ ਦੇਨਾ ! ਰਾਜਾ ਵਾਪਸ ਹੰਡੂਰ ਚਲਾ ਆਇਆ ! ਕੁਝ ਕਾਲ ਬਤੀਤ ਹੋਆ ਨਵਾਬ ਨੇ ਸਰਸਾ ਪਾਰ ਕਾ ਇਲਾਕਾ ਇਸ ਕਾ ਖੋਲ ਲੀਆ ! ਰਾਜਾ ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ ਨੇ ਦੀਵਾਨ ਧਰਮ ਚੰਦ ਕੋ ਕੀਰਤਪੁਰ ਭੇਜ ਇਮਦਾਦ ਮਾਂਗੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੇਟਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਕੋ ਚੋਣਮਾਂ ਸੌ ਅਸਵਾਰ ਦੇ ਕੇ ਇਸੇ ਰਾਜੇ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੇ ਲੀਏ ਭੇਜਾ। ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਸੰਮਤ ਸੋਲਾਂ ਸੈ ਬਾਨਮੇਂ ਸਾਵਨ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਪਹਿਲੀ ਕੇ ਦਿਹੂ ਰਾਜਾ ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ ਕੇ ਸਾਬ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਕੇ ਤਟ ਪਰ ਆਇ ਗਏ।²

1. ਜਹਾਂਗੀਰ ਮਰਜ਼ੀ ਗੁਰ ਜਾਨੀ। ਲਿਖ ਜਬਾਬ ਸ਼ਰਤ ਯਹ ਠਾਨੀ। 45।
ਜੋ ਦਾਮਨ ਪਕੜ ਗੁਰ, ਬਾਹਰ ਆਵੇ। ਸੋ ਭਏ ਖਲਾਸ ਆਪਨੇ ਘਰਿ ਜਾਵੇ।

ਦੌਹਰਾ

ਜਾਮਾਂ ਕਰੋ ਤਯਾਰ ਅਬ ਏਕ ਸੌ ਇੱਕ ਹੋਇ ਪਾਟ।

ਇਕਸੇ ਸਭ ਦਾਮਨ ਪਕੜ, ਕੀਆ ਬੰਦ-ਛੁਟਾਵਨ ਘਾਟ। 47। [ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

2. ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਮਹਲ ਛਟੇ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕਾ, ਬੰਸ ਬਾਬਾ ਹਰਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ। ਸੂਰਜ ਬੰਸੀ ਗੋਸਲ ਗੋਤਰਾ ਸੋਢੀ ਖੱਤਰੀ ਬਾਸੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪਰਗਨਾਂ ਕਹਿਲੂਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਏਕ ਸਦ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਰਾਜਾ ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ 'ਹੰਡੂਰੀ' ਕੀ ਇਮਦਾਦ ਕਰਨੇ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਕੇ ਤਟ ਪਰ ਆਇਆ।

ਸੰਮਤ ਸੋਲਾਂ ਸੈ ਬਾਨਮੇਂ ਸਾਵਨ ਮਾਸ ਕੀ ਸੰਕਰਾਂਤ ਕੇ ਦਿਹੂ ਨੰਗਲ ਗੁੱਜਰਾਂ ਕੇ ਮਲਾਨ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਨਵਾਬ ਨਾਸਰ ਅਲੀ ਖਾਨ ਰੋਪਰੀ ਕੇ ਭਤੀਜੇ ਮੁਹੰਮਦ ਬੇਗ ਕੇ ਸਾਬ ਘੋਰ ਜੁਧ ਹੂਆ, ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਰਹਾ। ਮੁਹੰਮਦ ਬੇਗ ਬੰਦੇ ਮਰਵਾਇ ਘਾਇਲ ਹੋਇ ਭਾਗ ਕੇ ਰੋਪਰ ਮੇਂ ਆਇ ਗਿਆ। ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਜੀਤ ਕਾ ਡੰਕਾ ਬਜਾਤੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਾਉਂਦਾ, ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ

ਤੀਜੇ ਪਹਿਰੇ ਨੰਗਲ ਗੁੱਜਰਾਂ ਕੇ ਮੈਦਾਨ ਮੇਂ ਦੁੱਹ ਤਰਫਾਂ ਥੀਂ ਜੰਗ ਸੁਝੂ ਹੋਈ।
 ਏਕ ਪਹਿਰ ਲੰਹੇ ਕੇ ਸਾਥ ਲੰਹਾ ਖੜਕਿਆ। 'ਫੜੋ' 'ਮਾਰ ਲੋ' ਕੇ ਨਾਹਰੇ ਦੋਹਾਂ ਤਰਫਾਂ
 ਸੇ ਲਾਏ ਗਏ। ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨ ਛੋਰਾ। ਨਵਾਬ ਕਾ ਭਤਰੀਆ ਮੁਹੰਮਦ ਬੇਗ
 ਬੰਦੇ ਮਰਵਾਇ ਹਾਰ ਖਾਇ ਮੈਦਾਨ ਛੋਰ ਕੇ ਭਾਗ ਗਿਆ। ਰਾਜਾ ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ ਨੇ ਬਾਬਾ
 ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਸੇ ਇਨ ਕਾ ਪੀਛਾ ਮਲਕਪੁਰ ਰੰਘੜਾਂ ਤਕ ਕੀਆ।
 ਮੁਹੰਮਦ ਬੇਗ ਬੜਾ ਨੁਕਸਾਨ ਉਠਾਇ ਰੋਪਰ ਆਪਨੇ ਟਿਕਾਣੇ ਜਾਇ ਪੁਜਾ। ਬਾਦ ਮੇਂ
 ਨਵਾਬ ਰੋਪਰ ਸੇ ਪਤਾ ਚਲਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਕੀਰਤ ਪੁਰ ਵਾਲਾ ਰਾਜਾ ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ ਕਾ ਇਮਦਾਦੀ
 ਥਾ, ਜਿਸ ਕੀ ਵਜ੍ਹਾ ਸੇ ਹਮੇਂ ਹਾਰ ਉਠਾਨੀ ਪੜੀ। ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਮੁਨਸ਼ੀਆਂ ਮੁਸੱਦੀਆਂ
 ਅਰਜ਼ ਕੀ, ਜੀ ਖਾਨ ਸਾਹਿਬ! ਰਾਜਾ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮੇਂ ਲੜਾਈ ਰਾਖਨੀ ਅਬ ਠੀਕ ਨਹੀਂ,
 ਗੁਰੂ ਉਸ ਕੀ ਮੱਦਦ ਮੇਂ ਹੈ। ਹਮੇਂ ਆਪਸ ਮੇਂ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਲੇਨਾ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ।
 ਖਾਨ ਜੀ ਇਹ ਗੁਰੂ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸੇ ਕਈ ਮਰਤਬਾ ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜਾਂ ਕੋ
 ਸ਼ਿਕਸਤ ਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਗੁਰੂ ਨੇ 'ਹੰਫੂਰ' ਨਗਰੀ ਕੇ ਲਵੇ ਆਇ ਡੇਰਾ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ, 'ਕਹਿਲੂਰੀ'
 ਆਦਿ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜੇ ਸਭ ਇਸੀ ਕੇ ਦਰ ਕੇ ਮੁਰੀਦ ਹੈਂ। ਇਹ ਗਾਦੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹ ਕੀ ਹੈ ਜਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਮੇਂ ਸਿਜਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ ਪੜੋਸੀ ਹੈ,
 ਹਮੇਂ ਇਸ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਬਨਾਇ ਰਖਨੀ ਵਾਜਬ ਰਹੇਗੀ। ਆਗੇ ਜਨਾਬ ਵਾਲਾ ਕੀ
 ਮਰਜ਼ੀ, ਹਮ ਨੇ ਤੋ ਆਪ ਕੋ ਸਹੀ ਰਸਤਾ ਬਤਾਇ ਦੀਆ ਹੈ। ਨਵਾਬ ਨੇ ਇਨ ਕੀ ਰਾਇ
 ਕੋ ਠੀਕ ਮਾਨਾ। ਕੋਟ ਪਠਾਣਾਂ ਕੇ ਸਰਦਾਰ-ਸ਼ੱਮਸ ਖਾਨ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ
 ਕੀਰਤਪੁਰ ਭੇਜਾ। ਇਸ ਨੇ ਨਵਾਬ ਰੋਪਰੀ ਕਾ ਦੀਆ ਬਿਨੈ ਪੱਤਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ
 ਜਾਇ ਰਾਖਾ। ਆਗੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਸ਼ੱਮਸ ਖਾਨ! ਹਮ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਝਗੜਾ
 ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੇ। ਇਹ ਦੋਮੇਂ ਆਪੋ-ਆਪਨੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੇ ਟਿਕੇ ਰਹਿਨ, ਇਸ ਮੇਂ ਇਨ ਕਾ
 ਭਲਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਾਇ ਦੀਆ। ਬਾਦ ਮੇਂ ਨਵਾਬ ਨਾਸਰ
 ਅਲੀ ਖਾਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਆਪਨੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬਿਖੇ ਰੋਪਰ ਬੁਲਾਇ ਭੇਜਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ
 ਕੀ ਅਧੀਨਗੀ ਦੇਖ ਇਸ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਰੋਪਰ ਆਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ।

ਨਵਾਬ ਨਾਸਰ ਅਲੀ ਖਾਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ-ਭਗਤ ਕੀਆ—
 ਸਹਿਤ ਪਰਵਾਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਪਾਂਉਂ ਚੁਮੇਂ। ਬਚਨ ਹੋਆ— ਖਾਨ ਜੀ! ਝਗੜਾ ਵਧਾਨੋਂ ਸੇ
 ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਲੇਸ਼ ਬਢਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਇਸ ਲੀਏ
 ਆਪਸ ਮੇਂ ਮਿਤਰਤਾ ਰਾਖਨੀ ਅੱਛੀ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਏਕ ਦਿਵਸ ਰੋਪਰ ਨਵਾਬ
 ਨਾਸਰ ਅਲੀ ਖਾਨ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਚੌਧਰੀ ਸ਼ੱਮਸ ਖਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਕੋਟ ਪਠਾਣਾਂ
 ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਕੋਟ ਪਠਾਣਾਂ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਨਾ ਸੁਨ ਚਾਰੇ ਦਿਸ਼ਾ ਕੀਆਂ
 ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਆਈਆਂ। ਕੋਈ ਕਿਸੀ

ਭਾਵਨਾ ਵਾਲਾ ਕਾਈ ਕਿਸੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਨ ਸਭਨਾਂ ਕੀਆਂ ਮਨ-ਬਾਂਛਤ ਭਾਵਨਾਂ ਪੂਰਨ ਕੀਆਂ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੋ ਦਿਵਸ ਚੌਧਰੀ ਸ਼ੱਮਸ ਖਾਂ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਰਾਖਾ । 3।

4. ਸਾਖੀ ਲਖਮੀ ਪੁਰ ਨਗਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਬਿਵਾਹ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਲਖਮੀਪੁਰ¹ ਨਗਰੀ ਕੀ ਏਕ ਬਿਰਧ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਲਛਮੀ ਥਾ ਇਹ ਹਰ ਸਾਲ ਹਾਥ ਸੇ ਖੱਦਰ ਤਿਆਰ ਕਰਾਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਮੇਂ ਲੈ ਜਾਇਆ ਕਰਤੀ ਸੀ । ਉਮਰ ਬਡੇਰੀ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਕੀਰਤ ਪੁਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਨਾ ਜਾਨਾਂ ਰਹਿ ਗਿਆ ਥਾ । ਇਸੇ ਪਤਾ ਚਲਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਟ ਪਠਾਨਾਂ ਗਾਂਉ ਮੇਂ ਆਏ ਹੁਏ ਹੈਂ, ਇਹ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਬੜੀ ਉਤਾਵਲੀ ਹੁਈ । ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਕੋ ਦੇਖ ਭਾਈ ਕੀਰਤੀਏ ਸਿੱਖ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਇਨ ਕੇ ਗਾਂਉ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ । ਏਸ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕੀਰਤੀਏ ਆਵਾਜ਼ ਦਈ, ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਜਿਸੇ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਇ ਗਏ ਹੈਂ । ਮਾਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖ ਬੜੀ ਬਿਗਸੀ, ਜਾਮੇਂ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਮਾ ਰਹੀ, ਦੋਸੇਂ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਪਾਉਂ ਪਰ ਆਇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ । ਗਾਂਉਂ ਕੇ ਨਰ ਨਾਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਮਾਤਾ ਲੱਛਮੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਆਨਾਂ ਸੁਨ ਸਭ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਏ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ, ਖਿਚੜੀ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਛਤਾਈ । ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮਾਂਗੀ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਖੱਦਰ ਕੇ ਰੇਸੇ ਪਰ ਪਾਂਚ ਰੁਪਏ ਟਿਕਾਇ ਮਾਥਾ ਟੇਕਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਖਮੀਂ ਪੁਰੇ ਸੇ ਚਲ ਕੀਰਤ ਪੁਰ ਨਗਰੀ ਕੋ ਆਏ ।

ਏਕ ਦਿਹੂੰ ਦੈਆ ਰਾਮ ਸਿੱਲ੍ਹੀ ਖੱਤਰੀ ਅਰੂਪ ਨਗਰੀ² ਸੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਆਇਆ । ਇਸੇ ਅਪਨੀ ਬੇਟੀ ਸੁਲੱਖਣੀ ਕੀ ਮੰਗਨੀਂ (ਗੁਰੂ) ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਕੀ । ਤੀਜੇ ਬਰਖ ਇਸ ਸਾਹੇ ਕੀ ਚਿਠੀ ਲਿਖਾਇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਭੇਜੀ । ਪਰੋਹਤ ਸਿਲੀਆਂ ਕਾ ਅਰੂਪ ਨਗਰੀ ਸੇ ਚਲ ਕੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਆਇ ਗਿਆ । ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਜਹਾਂ ਦੁਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ (ਸ੍ਰੀ ਧੀਰ ਮਲ ਤੇ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ) ਕੋ ਬਿਠਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਾਇ ਰਹੀ ਥੀ । ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮਲ ਪਰੋਹਤ ਕੋ ਲੈ ਕੇ ਵਹਾਂ ਆਇ ਗਿਆ । ਆਗੇ ਸੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਪਰੋਹਤ ਕੋ ਬੈਠਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਮੂੜਾ ਦੀਆ । ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਨੇ ਸਾਹੇ ਕੀ ਚਿਠੀ ਬਾਚ ਕੇ ਸੁਨਾਈ । ਕਹਾ ਮਾਤਾ ਜੀ - ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਸੁਭ-ਬਿਵਾਹ ਕਾ ਦਿਵਸ ਸੰਮਤ ਸੱਲਾਂ ਸੇ ਸਤਾਨਮੇਂ ਸਤਰਾਂ ਹਾੜ ਕਾ ਹੈ, ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ । ਕੀਰਤਪੁਰ ਨਗਰੀ ਸੇ ਅਰੂਪ ਗਾਂਉਂ ਜਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਜਨੇਤ ਤਿਆਰ ਹੋਨੇ ਲਗੀ । ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ

1. ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ ਲਾਗੇ ਦਾ ਇਕ ਪਿੰਡ

2. ਇਹ ਪਿੰਡ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਗੁਜਰਾਂਵਾਲਾ ਵਿਚ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਹੈ ।

ਜੀ ਨੇ ਬੋਟੇ ਅਣੀ ਰਾਇ ਕੋ ਸਾਰੀ ਬਾਰਤਾ ਸਮਝਾਇ ਕੇ ਤਿਆਰ ਕੀਆ। ਜਨੇਤ ਕੇ ਸਾਥ ਸ੍ਰੀ ਸੂਤਜ ਮਲ ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਧੀਰ ਮੱਲ ਜੀ ਆਇ ਸਾਰੇ ਆਏ।

ਜਨੇਤ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਚਲ ਦਰਿਆਇ ਸਤਲੁਦਰ, ਬਿਆਸ, ਰਾਵੀ ਪਾਰ ਹੋਇ ਕੇ ਅਰੂਪ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੀ। ਦੋਆ ਰਾਮ ਸਿੱਲੀ ਨੇ ਇਨ ਕੇ ਆਨੇ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਹੂ ਇਸ ਕੀ ਬੋਟੀ ਸੁਲਖਨੀ ਕਾ ਬਿਵਾਹ ਹਰਿਰਾਇ ਜੀ ਸੇ ਹੂਆ, ਤੀਜੇ ਦਿਹੂ ਡੋਲੀ ਅਰੂਪ ਗਾਉ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਈ। ਜਨੇਤ ਵਾਪਸੀ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਕੀਰਤਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਗਈ। ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਨੇ ਬੋਟੇ ਕੇ ਵਿਆਹ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮੇਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਗਨ ਮਨਾਏ, ਅਤਿਥ ਅਰਥੀ ਕੋ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਦਾਨ ਦੀਆ। ਪਾਂਚ ਦਿਹੂ ਡੋਲੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮੇਂ ਰਹਿ ਕੇ ਵਾਪਸ ਅਰੂਪ ਨਗਰੀ ਕੋ ਆਈ। ਦਯਾ ਰਾਮ ਕੁਝ ਕਾਲ ਅਰੂਪ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਰਹਿ ਕੇ --ਕੱਟ ਕਲਿਆਨ ਪੁਰ ਮੇਂ ਚਲਾ ਆਇਆ। ਦੂਜੇ ਬਰਖ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਨਤਿੰਨਮੇਂ ਅਸਾਫ਼ ਸੁਦੀ ਤੀਜ ਕੇ ਦਿਹੂ ਬੋਟੀ ਸੁਲਖਨੀ ਦਾ ਮੁਕਲਾਵਾ ਤੋਰਾ। ਕੀਰਤਪੁਰ ਮੇਂ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਨੇ ਸਿਰ ਵਾਰਨਾਂ ਕੀਆ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾਈਆਂ। ਅਤਿਥ ਅਰਥੀ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਦਾਨ ਪਾਇਆ। 14।

5. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ, ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੇਂ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਤੀਨ ਚੇਤ ਬਦੀ ਪੰਚਮੀਂ ਸੰਮਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਮਾਤਾ ਸੁਲਖਨੀ ਜੀ ਕੀ ਕੁੱਖ ਕੋ ਭਾਗ ਲਗਾ। ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹੀ ਏਕ ਚਮਤਕਾਰੀ ਬਾਲ ਪੈਦਾ ਹੂਆ। ਦਾਦੀ ਬੱਸੀ ਨੇ ਪੰਡਤ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਭੇਜਾ। ਇਥੇ ਆਇ ਸੁਭ ਘਰੀ ਸੁਭ ਨਛੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿ ਸੰਧ ਕੇ ਬਾਲਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਰਾਮਰਾਇ ਰਾਖਾ। ਜਬ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲਕ ਕਾ ਮੁਖ ਦੇਖਾ ਤਾ ਸੁਤੇ ਸੁਭਾ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਏਸ ਕੇ ਕਹੇ ਬਚਨ ਸਤਿ ਹੋਇੰਗੇ। ਇਹ ਆਪਨਾ ਨਾਉਂ ਜਗਤ ਮੇਂ ਰੋਸ਼ਨ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਭੇਜਾ ਉਸ ਕੀ ਜੋਤਿ ਹੈ, ਹਮ ਇਸ ਕਾ ਨਾਉਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਰਖਤੇ ਹੈਂ। ਬਾਲਕ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜਬ ਤੀਨ ਬਰਖਾਂ ਕਾ ਹੂਆ ਤੇ ਇਸ ਕੀਆਂ ਮਿਠੀਆਂ ਮਿਠੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਸੁਨ ਕੇ ਦਾਦੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਦੋਮੇਂ ਜਾਮੇ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਮਾਂਦੀਆਂ। ਰਾਮ ਰਾਇ ਸਭਨਾਂ ਕੋ ਪਿਆਰਾ ਲਗਤਾ। ਇਸ ਕਾ ਚੰਨ ਜਿਹਾ ਮੁਖੜਾ ਦੇਖ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਫੂਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਮਾਂਦਾ।

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਬਾਦ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਛਠ ਵੈਸਾਖ ਸੁਦੀ ਸਾਤ ਕੇ ਦਿਹੂ ਮਾਤਾ ਸੁਲਖਨੀ ਕੇ ਉਦਰ ਥੀਂ ਏਕ ਬਾਲਕੀ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਯਿਹ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰ ਥੀ। ਇਸ ਕਾ ਨਾਉਂ ਦਾਦੀ ਬੱਸੀ ਨੇ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਰਾਖਾ। ਜਬ ਰਾਮ ਰਾਇ ਪਾਂਚ ਬਰਖਾਂ ਕਾ ਹੂਆ ਦਾਦੀ ਬੱਸੀ ਨੇ ਇਨੈਂ ਪੜ੍ਹਨੇ ਪਾਇਆ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਇਸੇ ਪੜ੍ਹਾਨੈ ਲਾਗਾ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਛੇ ਬਰਖਾਂ ਕੇ ਹੂਏ ਮਾਤਾ ਸੁਲਖਨੀ ਕੀ ਕੁੱਖ ਕੋ ਫੇਰ ਭਾਗ ਲਾਗਾ। ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਨਾਵਾਂ ਸਾਵਨ ਵਦੀ ਦਸਮੀ ਕੇ ਦਿਹੂ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਰੰਨ ਰਹੀ ਏਕ ਚਮਤਕਾਰੀ ਬਾਲ ਪੈਦਾ ਹੂਆ। ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਨੇ ਕੁਲ ਪਰੋਹਤ ਕੋ

ਬੁਲਾਇ ਭੇਜਾ। ਪੰਡਤ ਘਰੀ ਸ਼ੁਭ ਨਵੰਤਰ ਸੱਧ ਕੇ ਬਾਲਕ ਕਾ ਨਾਉਂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਾਖਾ। ਜਬ ਪੰਡਤ ਨੇ ਬਾਲਕ ਕਾ ਮਸਤਕ ਦੇਖਾ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਚੁਪ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਕੇ ਪੂਛਨੇ ਸੇ ਬਤਲਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਕੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਉਤਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹੈ, ਇਸ ਕੀ ਜਗਤ ਮੇਂ ਪੂਜਾ ਹੋਇਗੀ। ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਮੁੜ ਅਉਤਾਰ ਲੀਆ ਹੈ।

ਪੰਡਤ ਕੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਸੁਨ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਬੜੀ ਪਰਸੰਨ ਹੁਈ। ਇਸੈ ਮਨ-ਬਾਛਤ ਦਾਨ ਦੀਆ। ਅਬ ਮਾਤਾ ਸੁਲਖਨੀ ਕੇ ਤੀਨ ਬੱਚੇ ਥੇ ਜਿਨ ਕੇ ਸਾਥ ਦਾਦੀ ਬੱਸੀ ਮਨ-ਪਰਚਾਵਾ ਕਰਤੀ ਥੀ। ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਸੁਲਖਨੀ ਕੋ ਤਿਰਬੈਨੀ, ਕਭੀ ਕੋਟ ਕਲਿਆਨੀ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਤੀ ਥੀ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਤੇਰਾਂ ਬਰਖਾਂ ਕੇ ਹੁਏ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਿਹਲੀ ਤਖਤ ਤੇ ਐਂਗਰੇਜ਼ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੀ, ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸੱਲਾਂ ਮੇਂ ਦਾਰਾ ਸ਼ਿਕੋਹ ਭਾਗ ਕੇ ਲਵਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇਆ, ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜਾਂ ਇਸਕੇ ਪੀਛੇ ਆ ਰਹੀਆਂ ਥੀਂ। ਦਾਰਾ ਸ਼ਿਕੋਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਇਮਦਾਦ ਸੇ ਬਚ ਨਿਕਲਾ, ਯਿਹ ਲਵਪੁਰ ਸੇ ਭਾਗ ਕੇ ਮੁਲਤਾਨ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਵਪੁਰ ਸੇ ਸੂਰੀ ਖਤਰੀ ਭਾਈ ਸਬਲਾ ਕੇ ਗੈਲ ਦਰਿਆਇ ਚਨਾਬ ਪਾਰ ਕਰ ਕੇ ਜਲਾਲ ਪੁਰ ਜੱਟਾਂ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। 5।

6. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਲਾਲ ਪੁਰ ਜੱਟਾਂ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਕੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਲਾਲ ਪੁਰ ਜੱਟਾਂ ਆਨਾਂ ਸੁਨ ਚਾਰੇ ਦਿਸ਼ਾ ਕੀਆਂ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਕਾਈ ਕਿਸੀ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲਾ, ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ, ਕਾਈ ਪਾਰਾ ਵਾਰ ਨਾ ਰਹਾ। ਭਾਈ ਸਬਲਾ—ਇਸ ਕੀ ਇਸਤਰੀ ਸੋਮਾਂ ਅਤੇ ਬੇਟੇ ਬਖਤ ਮੱਲ ਆਦਿ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਤਨ ਮਨ ਸੇ ਸੇਵਾ ਕੀ। ਚੁਮਾਸਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ, ਭਾਈ ਸਬਲਾ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਰਹਿ ਕੇ ਪੂਰਾ ਕੀਆ। ਯਹਾਂ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਭਾਈ ਪਦਮਾ ਸਿੱਖ ਆਪਨੇ ਨਗਰ ਦਬਰਜੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇ ਗਿਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਇਸ ਕੇ ਹਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਸਿਆਲ ਕਾ ਮੌਸਮ ਭਾਈ ਕੀਰਤੀਏ ਕੀ ਨਗਰੀ ਗਲੋਟੀਆਂ ਖੁਰਦ ਮੇਂ ਜਾਇ ਬਿਤੀਤ ਕੀਆ। ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸਤਾਰਾਂ ਕੋ ਬੈਸਾਖੀ ਕਾ ਤਿਉਹਾਰ ਰਾਜੇ ਸ਼ੱਲ ਕੀ ਨਗਰੀ—ਸ਼ੱਲਕੋਟ ਮੇਂ—ਜਾਇ ਮਨਾਇਆ। ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਆਪਣੇ ਦੂਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਭਾਗ ਮੱਲ, ਬਾਗ ਮੱਲ ਕੇ ਗੈਲ ਲੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਸ਼ੱਲ ਕੋਟ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ।

ਭਾਈ ਮੱਖਨ ਸਾਹ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਥਾ, ਇਸ ਕਾ ਟਾਂਡਾ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਜਾਇ ਰਹਾ ਥਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸ ਕੇ ਟਾਂਡੇ ਮੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਨਗਰ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ। 1

1. ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਮਹਿਲ ਸੱਤਮਾਂ ਬੇਟਾ ਬਾਬਾ ਗੁਰਚਿੱਤਾ ਜੀ ਕਾ . ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸਤਾਰਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਪਖੇ ਜੇਠ ਮਾਸ ਕੀ ਪੰਚਮੀ ਕੇ ਦਿਹੀ ਸ੍ਰੀ ਨਗਰ ਆਏ ਕਸ਼ਮੀਰ—

ਭਾਈ ਦਾਸਾ, ਭਾਈ ਅੜ੍ਹ ਰਾਮ ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਗੈਲਿ ਸ੍ਰੀ ਨਗਰ ਸੇ ਚੱਲ ਕੇ ਮਟਨ ਮਾਰਤੰਡ ਤੀਰਥਾਂ ਕੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਕੇ—ਭਾਈ ਮੱਖਨ ਸ਼ਾਹ ਕੀ ਨਗਰੀ ਮੱਟੇ ਟਾਂਡੇ ਮੇਂ ਜਾਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਭਾਵੀ ਵੱਸ ਭਾਈ ਮੱਖਨ ਸ਼ਾਹ ਕਾ ਪਿਤਾ—ਭਾਈ ਦਾਸਾ ਮੱਟੇ ਟਾਂਡੇ ਮੇਂ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਈ ਮੱਖਨ ਸ਼ਾਹ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇਸ ਦਾ ਦਉਰਾ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਵਾਪਸੀ ਮੇਂ ਅਖਨੂਰ ਆਇ ਨਗਰਾਂ ਥੀ ਹੋਤੇ ਹੁਏ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਅਨਿੰਨ ਭਗਤ-ਸ੍ਰੀ ਜਾਮਾਂਵੰਤ ਕੀ ਨਗਰੀ ਜੰਮੂ ਵਿਖੇ ਆਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜੰਮੂ ਨਗਰੀ ਆਨਾ ਸੁਨ, ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹਾ ਇਲਾਕੇ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ—ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਆਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਨੋਂ ਕਾਮਨਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰੀਆਂ।

ਜੰਮੂ ਨਗਰੀ ਸੇ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਰਾਮਗੜ੍ਹ, ਖਿਰੜੀ, ਸਾਂਬਾ ਆਦਿ ਨਗਰਾਂ ਥੀਂ ਵਿਚਰਦੇ ਹੁਏ ਪਠਾਨ ਕੋਟ ਗਾਉ ਕੇ ਲਵੇ ਏਕ ਟਿੱਲੇ ਤੇ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਦੋਇ ਦਿਵਸ ਇਸ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨਿਵਾਸ ਰਾਖਾ। ਏਕ ਦਿਵਸ ਏਕ ਬੁੱਢੀ ਮਾਈ ਆਪਨੇ ਪੋਤੇ ਕੇ ਸਾਥ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਾ ਮਾਤਾ! ਏਸ ਬਾਲਕ ਕੋ ਕੰਨ ਸਾ ਦੁਖ ਹੈ ਹਮੇਂ ਬਤਾਈਏ। ਮਾਤਾ ਹਉਕਾ ਭਰ ਕੇ ਬੋਲੀ, ਮਹਾਰਾਜ! ਇਸੇ ਸੋਕੇ ਕਾ ਦੁਖ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਬਗੈਰ ਇਸ ਕੇ ਹੋਰ ਕਾਈ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਕੀ ਦਰਦ ਭਰੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਨ ਕੇ ਕਹਾ, ਮਾਤਾ! ਏਸ ਟਿੱਲੇ ਕੇ ਸਾਥ ਵਾਲੀ ਛਪੜੀ ਸੇ ਪਾਨੀ ਲੈ ਕੇ ਪਾਂਚ ਬਾਰੀ ਛੱਟੇ ਏਸ ਕੇ ਬਦਨ ਤੇ ਮਾਰੋ, ਯਿਹ ਠੀਕ ਹੋਇ ਜਾਇਗਾ। ਇਹ ਛਪੜੀ ਬੜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਯਹਾਂ ਏਸ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬਤਸ਼ ਰਿਸ਼ੀ ਨੇ ਰਪਸਿਆ ਕੀ ਥੀ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਪਾਂਚ ਦਫਾ ਛਪੜੀ ਸੇ ਪਾਨੀ ਲੈ ਕੇ ਆਪਨੇ ਪੋਤੇ ਕੇ ਬਦਨ ਤੇ ਛੱਟੇ ਮਾਰੇ ਜਿਸ ਸੇ ਲੜਕੇ ਕਾ ਦੁਖ ਜਾਤਾ ਰਹਾ। ਦੇਖਨੇ ਵਾਲੇ ਸਭ ਲੋਗ ਅਚੰਭਾ ਹੋਇ ਗਏ। ਸਭਨਾਂ ਮੁਖ ਥੀਂ 'ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ' ਅਲਾਪਿਆ। 6।

7. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ (ਰਾਮ ਰਾਇ) ਜੀ ਕੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਦਿਹਲੀ ਜਾਨੇਂ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੰ ਸਤਾਰਾਂ ਕੇ ਆਖਰੀ ਦਿਹੂ ਮੇਂ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ (ਕੀਰਤਪੁਰ) ਮੇਂ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਆਨਾ ਸੁਨ ਬੈਸਾਖੀ ਕੇ ਪੁਰਬ ਤੇ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ

←ਦੇਸ਼ ਮੇਂ, ਗੈਲੇ ਮਖਨ ਸ਼ਾਹ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਦਾਸੇ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਬਿੰਨੇ ਕਾ, ਨਾਤੇ ਬਹੱੜ ਕੇ ਬੰਸ ਸਾਉਨ ਕੀ, ਪੋਲੀਆ ਗੱਤਰ ਬਨਜਾਰਾ।...

ਗੈਲੇ ਮੱਖੂ ਚੰਦ ਆਇਆ ਚੇਲਾ ਅਲਮਸਤ ਜੀ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਚੇਲਾ ਬਾਵਾ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਕਾ, ਨਾਦੀ ਬੰਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ, ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਫਕੀਰ ਆਏ, ਮੱਖਨ ਸ਼ਾਹ ਕੇ ਟਾਂਡੇ ਮੇਂ ਚਾਰ ਮਾਸ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇਸ ਰਹੇ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਵਾ, ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ

ਆਈਆਂ। ਇਸੀ ਦਿਹੂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕਾ ਭੋਜਾ ਅੰਬਰ ਵਾਲੇ ਰਾਜੇ ਜੈ ਸਿੰਘ ਸਿਰਜਾ ਕਾ ਦੀਵਾਨ, ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਮੇਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਇਸ ਨੇ ਕਹਾ, 'ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਤੁਝੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦਿਹਲੀ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ, ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਲੋਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ।' ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਸੇ ਸਾਰੀ ਬਾਰਤਾ ਸੁਨ ਕੇ ਦਰੀਏ ਸਿੱਖ ਸੇ ਕਹਾ, ਤੁਮ ਰਾਮਰਾਇ ਕੋ ਬੁਲਾ ਲਾਈਏ। ਉਸ ਇਨ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੀ ਕਚਹਿਰੀ ਮੇਂ ਦਿਹਲੀ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਇਨ ਕੀ ਗੈਲ ਜਾਨਾ ਹੈ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬੇਟਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕੋ ਰਬ ਬਹਿਲੀ ਮੇਂ ਬਿਠਾਇ ਕੇ ਥਾਪਨਾਂ ਦਈ, ਕਹਾ ਕਿ 'ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਅੰਗ-ਸੰਗ ਹੋਂ, ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਮਾਨਨਾਂ, ਨਿਸੰਕ ਹੋਇ ਕੇ ਆਗੇ ਸੇ ਉਤਰ ਦੇਨਾ।'

ਬਚਨ ਹੁਆ ਬੇਟਾ ! ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਆਪ ਸੇ ਜੋ ਪੂਛੇ, ਜਿਉਂ ਕਾ ਤਿਉਂ ਕਹਿ ਦੇਨਾਂ ਢੀਲ ਨਹੀਂ ਪਾਨੀ। ਆਪ ਕੇ ਕਹੇ ਬਚਨ ਸਭ ਸਤਿ ਹੋਇੰਗੇ। ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਦਰ ਸੇ ਸਭ ਰਿੱਧੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਬਖਸ਼ ਦਈ ਹੈਂ। ਪਾਸ ਖਲੇ ਰਾਈ ਬਹਿਲੋਂ ਕੇ ਗੁਰਦਾਸ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ, ਆਪ ਜਾਇੰ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੋ ਲੈ ਆਈਏ। ਆਪ ਨੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਕੇ ਸਾਥ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਜਾਨਾਂ ਹੈ। ਜਹਾਂ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਡੇਰਾ ਕਰੋਂ, ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਨਾ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸਹਾਈ ਹੋਇਗਾ, ਸਤਿ ਕਰ ਕੇ ਮਾਨਨਾ। ਬੈਸਾਖੀ ਸੇ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ, ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਨਾਮ ਬਾਨੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੁਏ ਦਿਹਲੀ ਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਬਾਹਰ ਏਕ ਟੱਭੇ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਆਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਇਨ ਕਾ ਆਨਾ ਪਾਇ—ਕਾਜ਼ੀ ਕੇ ਹਾਥ ਜਹਿਰ ਸੇ ਭਿਗੀ—ਏਕ ਖੂਬਸੂਰਤ ਪੁਸ਼ਾਕ ਭੇਜੀ। ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜਾਨ ਗਏ, ਇਹ ਬਿਖ ਸੇ ਭਿਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। 'ਸਤਿਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ' ਕਹਿ ਕੇ ਇਸੇ ਗਲੇ ਮੇਂ ਪਾਇ ਲੀਆ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੰਦਨ ਕੇ ਬਿਰਛ ਸੇ ਲਾਗਤੇ ਹੀ ਸਤਪ ਕੋ ਸੀਤਲਤਾ ਮਿਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਸ਼ਾਕੀ ਕਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਬਦਨ ਸੇ ਫੂਹਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਬਿਖ ਕਾ ਅਸਰ ਜਾਤਾ ਰਹਾ। ਇਹ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੀ ਪਹਿਲੀ ਕਰਾਮਾਤ ਥੀ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜਾ ਅਸਚਰਜ ਹੁਆ। ਕਾਜ਼ੀ ਸੇ ਪੂਛ ਇਨ ਕਾ ਆਸਨ ਏਕ ਗਹਿਰੇ ਕੁੰਏ ਕੇ ਉਪਰ ਲਗਾਇ ਦੀਆ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਜਾਨਾ ਕਿ ਇਸ ਮੇਂ ਭੀ ਕਪਟ ਹੈ। 'ਸਤਿਨਾਮ' ਕਹਿ ਕੇ ਏਸ ਲਗੇ ਆਸਨ ਤੇ ਆਇ ਬੈਠੇ। ਆਸਨ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਕੀ ਤਰਹਿ ਅਚੱਲ ਹੋਇ ਗਿਆ, ਇਹ ਇਨ ਕੀ ਦੂਜੀ ਅਜਮਤ ਥੀ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਜ਼ੀ ਸੇ ਪੂਛਾ ਅਬ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਆਗੇ ਸੇ ਕਾਜ਼ੀ

1. ਇਹ ਬੀੜ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਡੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿਖੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਦਾ ਨੀਸਾਣ ਹੈ। ਸੰਸਤ ਇਉਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ : 'ਸੰਸਤ 1716 ਵਰਖੇ ਮਾਂਹ ਵੈਸਾਖ ਵਦੀ 1 (ਇਕ) ਦੇ ਦਿਨ ਗਰੰਥ ਲਿਖਾ।'

ਬੋਲਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ! ਇਸ ਮੇਂ ਕਾਈ ਗ਼ੈਬੀ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਇਸ ਕੀ ਇਹ ਤਾਕਤ ਖਤਮ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਇਸੇ ਗਾਂਇ ਕਾ ਗ਼ੋਸ਼ਤ ਖਿਲਾਨਾ ਚਾਹੀਏ ਜਿਸ ਸੇ ਏਸ ਕਾ ਧਰਮ ਨਸ਼ਟ ਹੋਇ ਜਾਇ। ਐਸਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਏਸ ਮੇਂ ਜੋ ਕਾਈ ਗ਼ੈਬੀ ਤਾਕਤ ਹੈ ਉਹ ਜਾਤੀ ਰਹੇਗੀ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਜ਼ੀ ਕਾ ਦੀਆ ਮਸ਼ਵਰਾ ਸਹੀ ਮਾਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਲੀਏ ਫਾਂਇ ਕਾ ਗ਼ੋਸ਼ਤ ਰਿਧਵਾਇ ਬਵਰਚੀ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਦੇ ਭੇਜਾ। ਗ਼ੈਲ ਇਸ ਕੇ ਦਰੋਗਾ ਆਇਆ। ਜਾਨੀ ਜਾਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਏ ਥਾਲ ਕੋ ਦੇਖ ਮੁਸਕਰਾਇ ਕਹਾ ਕਿ ਯੇ ਖਾਨਾ ਹਮੇਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਜ਼ੀ ਕੇ ਕਹਨੇ ਸੇ ਭੇਜਾ ਹੈ, ਲਾਈਏ ਏਸ ਮੇਂ ਕਿਆ ਹੈ। ਐਸਾ ਕਹਿ ਕੇ ਦਾਂਏ ਬਾਜ਼ੂ ਸੇ ਥਾਲ ਸੇ ਪੜਦਾ ਉਠਾਇਆ—ਸਭ ਫੂਲ ਹੀ ਫੂਲ ਨਜ਼ਰ ਆਏ। ਦਿਹਲੀ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੀ ਤੀਜੀ ਕਰਾਮਾਤ ਥੀ।

8. ਸਾਖੀ ਮੱਕੇ ਸੇ ਆਏ ਬੇਰੋਂ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਡੇਰਾ ਦਰਿਆਇ ਜਮਨਾਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਚੰਦਰਾਵਲ ਨਾਮੀਂ ਖੇੜੇ ਮੇਂ ਲਗਵਾਇ ਦੀਆ। ਦਿਹਲੀ ਨਿਵਾਸੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਆਨੇ ਜਾਨੇ ਲਾਗ ਗਈਆਂ। ਏਕ ਦਿਵਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਲੰਗਰ ਕੇ ਲੀਏ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਏਕ ਬੱਕਰਾ ਭੇਜਾ। ਸਾਹਿਬ ਰਾਮਰਾਇ ਜੀ ਜਾਨ ਗਏ ਕਿ ਇਸ ਮੇਂ ਵੀ ਕਾਈ ਕਪਟ ਹੈ, ਬੱਕਰਾ ਮਾਰਾ ਗਿਆ। ਏਸ ਕੀ ਏਕ ਟਾਂਗ ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਜ਼ੀ ਕੋ ਦੇ ਭੇਜੀ, ਬਾਕੀ ਰਸੋਈ ਮੇਂ ਪਾਇ ਲੀਆ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਬਚਨ ਹੂਆ ਬੱਕਰੇ ਕੀ ਖਾਲ ਤੇ ਅਸਥੀਆਂ ਏਸ ਗੜ੍ਹੇ ਮੇਂ ਪਾਇ ਦੀਜੀਏ, ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਐਸਾ ਹੀ ਕੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਰਾਮਰਾਇ ਜੀ ਕੋ ਆਪਨੇ ਪਾਸ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਕਹਾ ਕਿ ਪੀਰ ਜੀ ! ਇਹ ਬੱਕਰਾ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਭੇਜਾ ਗਿਆ ਥਾ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ ਕਾ ਰਾਖਵਾਂ ਸੀ, ਉਹ ਮਾਂਗ ਰਹਾ ਹੈ, ਅਬ ਕਿਆ ਕੀਆ ਜਾਏ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ—ਤੁਮ ਜਾਇਕੇ—ਗੜ੍ਹੇ ਸੇ ਬੱਕਰਾ ਲੈ ਆਉ—ਬੱਕਰਾ ਵਹਾ ਤੀਨ ਟਾਂਗੋਂ ਕੇ ਸਹਾਰੇ ਖਲਾ ਹੈ। ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਬਚਨ ਪਾਇ ਬੱਕਰਾ ਲੈ ਆਇ—ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬੱਕਰਾ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੇਖ ਵੱਹੀ ਹੈ?—ਏਸ ਬੱਕਰੇ ਕੀ ਚੌਥੀ ਟਾਂਗ ਤੇਰੇ ਕਾਜ਼ੀ ਪਾਸ ਹੈ, ਉਸੇ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਲਗਵਾਇ ਲੇਨੀ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਇਹ ਦੇਖ ਬੜਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਆ—ਇਹ ਸਾਹਿਬਾਂ ਕੀ ਚੌਥੀ ਕਰਾਮਾਤ ਸੀ।

ਏਕ ਦਿਹੂੰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਆਗਰੇ ਸੇ ਦੇਹਲੀ ਆ ਰਹਾ ਥਾ, ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਇਨ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਥਾ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੋ ਕਿਸੀ ਸ਼ਖਸ ਨੇ ਮੱਕੇ ਸੇ ਲਾਏ ਬੇਰੀ ਕੇ ਫਲ ਦੀਏ। ਇਨ੍ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ, ਪੀਰ ਜੀ ! ਖਾਈਏ ਇਹ ਮੱਕਾ ਸ਼ਰੀਫ ਸੇ ਆਏ ਪਾਕ ਬੇਰ ਹੈਂ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੁਨ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਏ—ਬਚਨ ਹੂਆ—‘ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਇਹ ਪੰਛੀਆਂ ਕੇ ਠੰਗੇ ਹੋਏ ਨਾਪਾਕ ਬੇਰ ਹੈਂ, ਲਉ ਹਮ ਆਪ ਕੋ ਮੱਕਾ ਸ਼ਰੀਫ ਸੇ ਪਾਕ ਬੇਰ ਮੰਗਵਾਇ ਦੇਤੇ

ਹੈ।' ਐਸਾ ਕਹਿ ਆਪਨਾ ਦਾਇਆਂ ਹਾਥ ਪਸਾਰਾ, ਤਾਜ਼ੇ ਬੇਰਾਂ ਸੇ ਭਰੀ ਹੂਈ ਮੁਠੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੇ ਲਾਇ ਦਈ। ਇਹ ਬੇਰ ਨੂੰਗੇ ਹੂਏ ਬੇਰਾਂ ਸੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੀਠੇ ਬੇ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਐਸਾ ਦੇਖ ਬੜਾ ਅਸਚਰਜ ਹੁਆ—ਕਹਾ, ਪੀਰ ਜੀ! ਤੇਰੀਆਂ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਣੇਂ। ਇਹ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੀ ਪਾਚਮੀ ਕਰਾਮਾਤ ਸੀ। ਏਕ ਦਿਵਸ ਸ਼ਾਹੀ ਮੌਲਾਨੇਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੇ ਕਹਾ, 'ਜਨਾਬ ਆਲੀ! ਆਪ ਕੇ ਹਾਂ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ, ਏਸ ਕੇ ਸਾਥੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਫੜਰੇਂ ਕੁਫਰ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ, ਇਸ ਕੀ ਆਮ ਚਰਚਾ ਹੈ। ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਮੁਸਲਮੀਨ ਕੀ ਮਾਟੀ ਏਕ ਦਫਾ ਜ਼ਰੂਰ ਜਲੇਗੀ। ਇਹ ਸ਼ਰ੍ਹਈ ਮਸਲਾ ਹੈ ਇਸੇ ਪ੍ਰਫਨਾਂ ਚਾਹੀਏ। ਦੂਜਾ ਏਸ ਕਾ ਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਇਹ ਭੀ ਨਾਮ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਕੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਹੈ। ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਏਸ ਕੀ ਵੀ ਆਮ ਚਰਚਾ ਹੈ, ਹਮਨੇਂ ਆਇ ਕੇ ਤੁਝੇ ਬਤਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ। ਜਨਾਬ ਖੁਦ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਮਸਲੋਂ ਕੋ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰ ਸੇ ਪ੍ਰਫ ਕੇ ਮੌਮਨਾਂ ਕੀ ਹੱਕ ਤਲਫ਼ੀ ਦੂਰ ਕੀ ਜਾਏ। ਏਸ ਮੇਂ ਦੇਰ ਲਾਨੀ ਠੀਕ ਨਾ ਹੋਇਗੀ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸੇ ਪ੍ਰਫਾ, ਪੀਰ ਜੀ—ਹਮੇਂ ਬਤਲਾਈਏ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਸਾਂਝਾ ਮਾਨਾ ਹੁਆ ਪੀਰ ਬਾ। ਉਨ੍ਹੇ ਐਸਾ ਫਿਕਰਾ ਕਿਉਂ ਕਹਾ ਜੈਸਾ ਕਿ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਫੜਰੇ ਆਪ ਕੇ ਡੇਰੇ ਬੋਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਮੇਂ ਆਪ ਹਮਾਰੀ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰੀਏ ਉਸ ਕੇ ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਯੇ ਹੈਂ :

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ, ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮਿਆਰ ॥

ਘੜਿ ਭਾਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ, ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪੁੜੀ, ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥

ਨਾਨਕੋ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥2॥

ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੇ ਸੁਨਕੇ ਸੁਤੇ-ਸੁਭਾ ਇੰਜ ਬਚਨ ਕੀਆ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸੱਚ ਕਹਾ ਹੈ—ਉਹ ਕਦਾਚਿਤ ਕੂੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਲਾਪਦੇ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਇਸ ਕਰੇ ਸੇਅਰ ਕਾ ਮਾਯਨਾ ਤੁਝੇ ਸਮਝਾਤਾ ਹੂੰ, ਦੇਖੀਏ ਜਿਹੜਾ ਪਾਕ ਮੁਸਲਮੀਨ—ਉਸ ਲਾਸ਼ਰੀਕ² ਖੁਦਾ ਕੋ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ, ਉਸ ਕੀ ਮਾਟੀ ਨਹੀਂ ਜਲੇਗੀ। ਜੈਸਾ ਕਿ ਭਗਤ ਕਬੀਰ, ਫਰੀਦ, ਸਧਨਾ ਬਗੈਰਾ—ਪੁਜੇ ਹੂਏ ਫਕੀਰ ਸਾਰੇ ਮਾਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ। ਜਿਹੜਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬੇਈਮਾਨ ਖੁਦਾ ਸੇ ਨਮੁਕਰ ਐਸ਼ਪ੍ਰਸਤ ਹੈ, ਉਨ ਕੀ ਮਾਟੀ ਏਕ ਦਫਾ ਜ਼ਰੂਰ ਜਲੇਗੀ। ਖੁਦਾ ਐਸੇ ਬੰਦਿਆਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ੇਗਾ, ਉਹ ਮਰ ਕਰ ਦੋਸ਼ਕ ਮੇਂ ਜਾਇਗੇ।'

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸੇ ਯਿਹ ਸੁਨ ਕੇ ਬੋਲਾ ਕਿ ਪੀਰ ਜੀ! ਇਸ ਮੇਂ ਤੋਂ ਹਮਾਰੀ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਇ ਗਈ। ਦੂਸਰਾ ਮਸਲਾ ਏਕ ਅਉਰ ਹੈ—ਜਿਸ ਕੀ ਮੁਸਲਮੀਨੋਂ ਮੇਂ ਆਮ ਚਰਚਾ ਹੈ—ਆਪ ਬਤਲਾਈਏ—ਦੇਖਨਾਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਤਾਲਾ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਹੈ ਉਸ ਕੇ ਬਿਲ-ਮੁਕਾਬਲੇ ਅਉਰ ਦੂਜਾ ਕਾਈ ਨਹੀਂ। ਆਪ ਮੁਝੇ ਬਤਲਾਈਏ ਫਿਰ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੈਸੇ ਹੁਆ ? ਜੇ ਤੋਂ ਨਾਮ ਮਸਵਾਇ—ਉਸ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦੂਜੇ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਸਕਤਾ। ਆਪ ਬਰਾਇ ਮੋਰਬਾਨੀ ਪਹਿਲੇ ਮਸਲੇ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸੇ ਵੀ ਹੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਕਿ ਹਮਾਰੀ ਨਿਸ਼ਾ ਸਹੀ ਹੋਇ ਜਾਇ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਯੋਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੋ ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜੇ ਹੰਸੇ, ਕਹਾ ਹਮ ਤੋਂ ਕਿਸੀ ਸੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤੇ ਕਿ ਹਮੋਂ ਕੋਈ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਏ। ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਸੇ ਦੋ ਨਾਮ ਹੈਂ—ਏਕ ਰਾਮ ਰਾਇ, ਤੇ ਦੂਜਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਅਗੇ ਸੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਇ ਲੀਆ ਕਰਨਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਯਿਹ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁਆ, ਕਿਹਾ—ਮੈਂ ਆਜ ਸੇ ਆਪ ਕਾ ਤੀਜਾ ਨਾਉਂ ਪੀਰ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਇ ਲੀਆ ਕਰੂੰਗਾ। ਯਿਹ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਦਸਰਥ ਕੇ ਬੇਟੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦਰ ਜੀ ਕਾ ਥਾ, ਆਪ ਉਸੀ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈਂ।

9. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਮਦਰ ਦੇਸ਼ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ, ਕਲਿਆਨਾਂ ਆਇ ਜਿਹੜੇ ਮੁਖੀਏ ਸਿੱਖ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਗੈਲ ਬੇ, ਉਨ੍ਹੇ ਇਹ ਕੀਆ ਅਰਥ ਨਾ ਸੁਖਾਇਆ। ਜਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਵਾਪਸ ਆਪਨੇ ਡੇਰੇ ਚੰਦਰਾਵਲ ਖੇੜੇ ਆਏ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਹਾਥ ਥਾਪ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਆਪ ਕਾ ਕੀਆ ਅਰਥ ਗੁਰਆਸ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਗੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਨੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖ ! ਆਪ ਕਾ ਕਹਿਨਾ ਦਰੁਸਤ ਹੈ। ਯਿਹ ਹਮਾਰੇ ਸੇ ਬੜੀ ਭੁਲ ਹੂਈ ਹੈ ਜੋ ਹਮ ਨੇ ਅਰਥ ਕਾ ਅਨਰਥ ਕੀਆ ਹੈ। ਯਿਹ ਹਮ ਸੇ ਸੁਤੇ-ਸੁਭਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਨ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਮੋਂ ਬਖਸ਼ ਦੇਇਗੇ, ਉਹ ਬਖਸ਼ਨ ਯੋਗ ਹੈ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ, ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਤੇ ਕਲਿਆਨਾਂ ਆਇ ਸਿੱਖਾਂ ਆਪਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਫਰਜ਼ ਸਮਝ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਲਿਖਾ।¹ ਯਿਹ ਲਿਖੀ ਪਾਤੀ² ਲੈ ਕੇ ਭਾਈ ਦਰੀਆ ਸਿੱਖ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ, ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਜੀ ਮੇਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਇਸੇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਆਇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੀ ਦਈ ਪਾਤੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਗੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਜਾਇ ਰਾਖੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਾਤੀ ਆਈ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਾਚੀ, ਵਾਪਸੀ ਲਿਖਾ, ਬੇਟਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ! ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਅਰਥ ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਕੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਭੇਜਾ ਥਾ, ਤੁਸਾਂ ਤੁਰਕ ਕੀ ਮਾਟੀ ਜਲਤੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦਿਖਲਾਈ। ਅਬ ਤੁਮ ਮੁਝੇ ਪਿਆਰੇ ਨਹੀਂ ਲਗਤੇ, ਆਪ ਸੇ ਯਿਹ ਹੋਈ ਭੁਲ ਬਖਸ਼ਨ ਜੋਗ ਨਹੀਂ।

ਇਹ ਲਿਖੀ ਪਾਤੀ ਭਾਈ ਦਰੀਆ ਲੈ ਕੇ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਦਿਹਲੀ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇਆ। ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਦਿਹਲੀ-ਚੰਦਰਾਵਲ ਖੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਪਾਤੀ ਇਨ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਦਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ

1. ਬਖਤ ਮੱਲ ਕ੍ਰਿਤ 'ਖਾਲਸਾਨਾਮਾ' ਵਿਚ ਵੀ ਭਾਈ ਕਲਿਆਣਾ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਖਬਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੀ ਲਿਖੀ ਹੈ।
2. ਚਿੱਠੀ।

ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੀ ਆਯੁ ਕੇਵਲ ਪੰਦਰਾਂ ਬਰਖਾਂ ਕੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹੇ ਪ੍ਰਥਮੇਂ ਪਤਰੀ ਸੀਸ ਤੇ ਰਾਖ ਫੇਰ ਸੀਨੇ ਨਾਲ ਲਾਇ ਕੇ-ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਾਚੀ। ਪਾਤੀ ਵਾਚਨੇ ਸੇ ਏਕ ਬਾਰ ਜਾਰ ਜਾਰ ਆਖੇਂ ਸੇ ਆਸੂ ਵਹਿ ਤੁਰੇ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੀ ਦਸਾ ਦੇਖ ਸਭ ਕਾ ਧੀਰਜ ਛੁਟ ਗਿਆ। ਏਕ ਘਰੀ ਬਾਦ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੀ ਤਰਫ ਨੈਨ ਉਘਾਤ ਕੇ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੁਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖ! ਸਾਡਾ ਕੀਆ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਤੁਕ ਕਾ ਅਰਥ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੁਖਾਇਆ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਅਸਾਂ ਸੇ ਬੜਾ ਅਨਰਥ ਹੁਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸਾਂ ਕਾ ਯਹਾਂ ਰਹਿਨਾ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾਮਲ ਸੇ ਬਚਨ ਹੁਆ—ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ, ਅਸੀਂ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਪਾਸ ਜਾਨਾਂ ਹੈ। ਹਮ ਸੇ ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ! ਬੜੀ ਅਵੱਗਿਆ ਹੁਈ ਹੈ—ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕੇ ਇਸ ਹੁਈ ਭੁਲ ਕੋ ਬਖਸ਼ਾਨਾਂ ਹੈ।

ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ—ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕੇ—ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਨੇ ਗਿਆ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਕਹਾ ਪੀਰ ਜੀ! ਆਪ ਵਾਪਸ ਪੰਜਾਬ ਨ ਜਾਈਏ, ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਜਾਨੈ ਨਹੀਂ ਦੁੰਗਾ। ਆਗੇਂ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ! ਫਕੀਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ। ਇਨ ਕੀ ਰਜਾਇ ਜਿਧਰ ਜਾਨਾਂ ਚਾਹੇਂ ਜਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬੋਲਾ ਬਤਲਾਈਏ ਪੀਰ ਜੀ! ਆਪ ਕੈਸੇ ਜਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੇ ਸੁਨ ਕੇ ਅਕਾਸ਼ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਾਦਲ ਹੋਇ ਆਇ। ਬਰਖਾ ਜੋਤ ਸੇ ਹੋਨੇਂ ਲਾਗੀ। ਅਉਲਾ ਤੇ ਤੂਫਾਨ ਬੜਾ ਆਇਆ—ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇ ਸਾਥੀ ਸਭ ਭਾਗ ਗਏ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੋਆ—ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਪ ਅਉਲੇਂ ਕੀ ਮਾਰ ਨਾ ਖਾਈਏ ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਇ ਜਾਈਏ—ਵਰਨਾ ਆਪ ਇਸ ਆਈ ਆਫਤ ਸੇ ਕਿਸੀ ਤਰਹਿ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੁਨ ਕੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ ਗਇਆ। ਇਸ ਨੇ ਕਿਆ ਦੇਖਾ ਕਿ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫੀਂ ਅਉਲਾ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ। ਯਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਖਲੇ ਹੈਂ ਵਹਾਂ ਨਾ ਆਂਧੀ, ਨਾ ਅਉਲਾ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬੜਾ ਭੈਭੀਤ ਹੁਆ, ਜਾਨ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪੁਜੇ ਹੁਏ ਫਕੀਰ ਹੈਂ ਇਨ ਕੇ ਸਾਥ ਅੜਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਮਤਾਂ ਕਾਈ ਔਰ ਕਹਿਰ ਨਾ ਲਿਆਇ ਦੇਂ ਜਿਸੇ ਰੋਕਨਾਂ ਅਸੰਭਵ ਹੋਇ ਜਾਇ। ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੋਲਾ ਪੀਰ ਜੀ! ਮੇਰੇ ਸੇ ਭੁਲ ਹੁਈ ਹੈ। ਆਪ ਜਹਾਂ ਚਾਹੇਂ, ਜਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ, ਮੈਂ ਆਗੇਂ ਸੇ ਆਪ ਕੋ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕੂੰਗਾ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕੀ ਛੇਮੀਂ ਕਰਾਮਾਤ ਸੀ।

ਡੇਰੇ ਆਇ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੇ ਬਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਮਦਰ ਦੇਸ ਜਾਨੇਂ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਜਿਹੜੀ ਭੇਟਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜਾਂ ਕਿਸੀ ਅਹਿਲਕਾਰ ਨੇ ਦੀ, ਉਸੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾਮਲ ਸੇ ਕਹਿ ਕੇ ਸਭ ਫਕੀਰ ਅਤਿਬੋਂ ਕੋ ਬਾਂਟ ਦਈ। ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਰੱਪਰ ਨਗਰੀ ਕੇ ਪਾਸ ਕੋਟ ਪਠਾਨਾਂ (ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ) ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਇ ਗਏ। ਯਹਾਂ ਸੇ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਬਾਰਾਂ ਕੋਸ ਰਹਿ ਗਿਆ ਥਾ। ਗੁਰੂ ਕਿਆਂ ਕਾ ਘੋੜਾ ਅੜੀ ਕਰ ਖਲਾ, ਪਾਸ ਥੀਂ ਭਾਈ ਦਰੀਏ ਸਿੱਖ ਨੇ ਇਸੇ ਛਿਛਕੇਰਾ, ਘੋੜੇ ਨੇ ਆਗੇਂ ਸੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਗੈਲ ਜਲ ਰਹੀ ਭਾਠੀ ਤੇ ਜਾਇ ਖਲਾ

ਹੁਆ।' ਭਾਠੀ ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ ਹੋਇ ਗਈ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬੈਰਾਗ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਘੋੜੇ ਸੇ ਉਤਰ ਸਭ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੁਆ, ਅਸਾਂ ਏਥੇ ਹੀ ਠਹਿਰਨਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ — ਅਸਾਂ ਉਸ ਰਾਜਕ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੇਂ ਚਲਨਾਂ ਹੈ, ਦੇਖੀਏ ਕਿਆ ਰੰਗ ਖਿਲਾਤਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਦਰੀਏ ਸਿਖ ਨੇ ਬਚਨ ਪਾਇ ਰੋੜਾਂ ਕੀ ਭਾਠੀ ਤੇ ਆਸਨ ਬਿਛਾਇ ਦੀਆ, ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਬਿਛਾਉਨੇ ਤੇ ਚਉਂਕੜਾ ਮਾਰ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ।' ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕੀ ਸਾਤਮੀਂ ਕਰਾਮਾਤ ਸੀ।

10. ਸਾਖੀ ਕੋਟ ਪਠਾਨਾਂ ਸੇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਕੀ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਬਚਨ ਹੋਆ — ਭਾਈ ਸਿੱਖ ! ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤ ਕਰਤਾ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਉਸ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਪਾਛੇ ਏਕ ਔਰ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਯਹਾਂ ਆਏਗਾ, ਉਸ ਕੇ ਗੈਲ ਵੀ ਯਹੀ ਕੋਤਕ ਵਰਤੈਗਾ² ਜੋ ਆਪ ਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ। ਇਤਨਾਂ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਤਤ ਛਿਨ ਸਮਾਧੀ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੋਇ ਗਏ। ਏਕ ਘਰੀ ਉਪਰੰਤ ਆਖ ਉਠਾਇਕੇ ਸਭ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮਲ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ — ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੀ ਤਰਫੋਂ ਅਰਦਾਸ ਲਿਖ ਕੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਕੋਟ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਲੈ ਜਾਈਏ। ਉਸ ਮੇਂ ਲਿਖਾਇ ਕੇ ਲਾਨਾਂ, ਮੇਰੇ ਲੀਏ ਕਿਆ ਹੁਕਮ ਹੈ ? ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ

1. ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਾਇ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਮਹਿਲ ਸੱਤਮੇਂ ਕਾ ਪੋਤਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਕਾ ਪੜਪੋਤਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਾ। ਬੰਸ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੀ ਸੂਰਜ ਬੰਸੀ ਗੋਸਲ ਗੋਤਰਾ ਸੋਢੀ ਖੱਤਰੀ, ਬਾਸੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਰਾਜ ਕਹਿਲੂਰ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਅਠਾਰਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪੱਖ ਜੇਠ ਮਾਸੇ ਬਦੀ ਪੰਚਮੀ ਕੋ ਦੇਹਲੀ ਸੇ ਕੋਟ ਪਠਾਨਾਂ ਰੋਪਰ ਮੇਂ ਆਏ। ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਘੋਰੇ ਕੀ ਲਗਾਮ ਹਿਲਾਈ, ਘੋਰਾ ਅਰੀ ਕਰ ਖਲਾ ਗੈਲ ਦਗ ਰਹੀ ਏਕ ਰੋਰਾਂ ਕੀ ਭਾਠੀ ਤੇ ਜਾਇ ਚੜਾ। ਜਲ ਰਹੀ ਭਾਠੀ ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ ਹੋਇ ਗਈ।

[ਕੋਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਦਾ ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ, ਖਾਤਾ ਬੰਝਰਉਂਤੇ ਕਾ

2. ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਮਹਲ ਦਸਮਾਂ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ... ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪੋਤਾਲੀਸ ਮਗਹਰ ਬਦੀ ਅਮਾਵਸ ਕੇ ਦਿਹੀਂ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਪਰਗਣਾਂ ਰੋਪਰ ਆਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਘੋਰਾ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਸੇ ਰੁਕ ਖਲਾ। ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੇ ਇਸੇ ਕੋਰਰਾ ਦਿਖਾਇਆ। ਘੋਰੇ ਛਲਾਘ। ਾਰੀ, ਜਝ ਰਹੀ ਏਕ ਰੋਰਾਂ ਕੀ ਭਾਠੀ ਤੇ ਜਾਇ ਖਲਾ ਹੁਆ। ਭਾਠੀ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ ਹੋਇ ਗਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖ ! ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਬੜੀ ਅਜਮਤ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਯਹਾਂ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਬਤਸ਼ ਰਿਸ਼ੀ ਕਾ ਆਸਨ ਥਾ। ਉਸੇ ਯਹਾਂ ਸਤਿਲੁਦਰ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਘੋਰ ਤਪਸਿਆ ਕੀ ਸੀ। ਅਸਾਂ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਇਸੀ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਇਹੋ ਕੋਤਕ ਖੁਰਵਧੀ ਵਾਲੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਕੇ ਗੈਲ ਹੁਆ ਥਾ।

[ਕੋਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਖਾਤਾ ਜਲ੍ਹਾਨੇ ਹਜਾਵਤੋਂ ਕਾ

ਘਰੀ ਪਾਉ ਕੀ ਢੀਲ ਨਹੀਂ ਪਾਨਾ । ਕੋਟ ਪਠਾਨਾਂ ਕਾ ਚੌਧਰੀ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੋਲਾ, ਗਰੀਬ-
ਨਵਾਜ਼ ! ਆਪ ਕੇ ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾਂ ਕਈ ਬਾਰ ਯਹਾਂ ਆਤੇ ਜਾਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਆਪ ਭੀ ਮੇਰੇ
ਗ੍ਰਹਿ ਕੋ ਪਾਵਨ ਕਰੀਏ । ਬਾਬਾ ਜੀ ਇਸ ਕੀ ਅਧੀਨਗੀ ਕੋ ਦੇਖ ਇਨ ਕੇ ਗੋਲ ਇਸ ਕੇ
ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ । ਪਠਾਨ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ-ਭਗਤ ਕੀਆ ।
ਸਹਿਤ ਪਹਿਵਾਰ ਇਨ ਕੇ ਪਾਉਂ ਚੁਮੇ, ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਾ ਆਸਨ ਇਕਾਂਤ ਕੋਠੜੀ ਮੇਂ
ਲਾਇ ਦੀਆ ।

ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਸਵੇਰੇ ਭਾਈ ਕੀਰਤੀਏ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ - ਦੇਖ ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ! ਕੋਟ
ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਕੌਨ ਕੌਨ ਆਇ ਰਹਾ ਹੈ । ਇਸੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ !
ਮੁਝੇ ਤਾਂ ਕਾਈ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹਾ । ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਫਿਰ ਕਹਾ ਭਾਈ
ਕੀਰਤੀਆ ਅਬ ਦੇਖ, ਦੋ ਸਿੱਖ ਕੋਟ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਆਇ ਰਹੇ ਹੈਂ । ਕੀਰਤੀਏ ਬਚਨ
ਮਾਨ ਫਿਰ ਦੇਖਾ—ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੋਲਾ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ! ਤੇਰੀਆਂ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਨੇਂ । ਏਕ
ਜਿਸੇ ਆਪ ਭੇਜਾ ਬਾ, ਵਹੀ ਆ ਰਹਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਏਸ ਕੇ ਗੋਲ ਬਿੰਨਾ ਉਪਲ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ
ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਪਠਾਨ ਕੀ ਹਵੇਲੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਇ ਖਲੇ ਹੁਏ । ਏਨੇ ਚਿਰ ਮੇਂ
ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਤੇ ਭਾਈ ਬਿੰਨਾ ਉਪਲ ਕੋਟ ਪਠਾਨਾਂ ਮੇਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ । ਬਦਨ
ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਕੁਮਲਾਏ ਹੁਏ ਥੇ, ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਪਾਵਨ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਮਸਤਕ
ਟੇਕਾ, ਬਾਦ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਦਈ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਦਈ ।
ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਇਸੇ ਸੀਸ ਤੇ ਰਾਖਾ, ਫੇਰ ਸੀਨੇ ਸੇ ਲਗਾਇ ਇਸੇ ਖੋਲ੍ਹ
ਕੇ ਵਾਚਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਬਾ ਕਿ ਬੇਟਾ ! ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਅਰਥ
ਹਮੇਂ ਨਹੀਂ ਸੁਖਾਇਆ । ਅਬ ਤੁਸੀਂ ਮੁਝੇ ਪਿਆਰੇ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੇ, ਪਾਤੀ ਮਿਲਨ
ਸਮੇਂ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਆਪ ਕਾ ਮੂੰਹ ਹੋਏ—ਇਕੋਲੇ ਉਸੀ ਪਾਸੇ ਚਲੇ ਜਾਨਾਂ, ਯਹਾਂ
ਨਹੀਂ ਆਨਾਂ ।

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਵਾਚ ਕੇ ਇਸੇ ਮਸਤਕ ਤੇ ਲਾਇਆ । ਉਪਰੰਤ
ਖੀਸੇ ਮੇਂ ਪਾਇ ਲੀਆ । ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਪੂਛਾ, ਸਾਹਿਬ
ਜੀ ! ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਤੀ ਮੇਂ ਕਿਆ ਲਿਖਾ ਹੈ । ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲੇ ਆਪ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਥੇ ਮੇਰੇ ਸੇ
ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇ ਪੂਛਨੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਕੀ ਏਥ ਤੁਕ ਕਾ ਅਰਥ
ਗੁਰ ਆਸ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁਆ । ਇਹ ਮੇਰੇ ਸੇ ਘੋਰ ਅਪਰਾਧ ਹੁਆ !
ਇਸ ਲੀਏ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮੁਝੇ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ । ਅਬ ਹਮ ਇਕੋਲੇ ਹੀ ਜਿਸ ਪਾਸੇ
ਅਸੀਂ ਮੁਖ ਕਰ ਕੇ ਖਲੇ ਹਾਂ, ਜਾਨਾ ਹੈ, ਤੁਸਾਂ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਪਹੁੰਚ ਕੇ
ਹਮਾਰੀ ਤਰਫ ਸੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਮਸਤਕ ਟੇਕਨਾ । ਉਪਰੰਤ ਬਚਨ
ਕਰਨਾ ਕਿ ਰਾਮ ਰਾਇ ਆਪ ਕੀ ਪਾਤੀ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਉਸ ਕਾ ਮੁਖ ਬਾ
ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਦਰੀਏ ਸੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ
ਸਿੱਖਾ ! ਹਮਾਰਾ ਘੋੜਾ ਲੈ ਆਈਏ, ਬਚਨ ਪਾਇ ਦਰੀਆ ਘੋੜਾ ਲੈ ਆਇਆ । ਬਾਬਾ
ਜੀ ਨੇ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਤਰਫ ਮੁਖ ਕਰ ਕੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ

ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਕਹਾ—ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਅਭੁੱਲ ਹੋ, ਮੈਂ ਭੁੱਲਣਹਾਰ ਹਾਂ, ਤੁਸਾਂ ਹਰ ਥਾਇੰ ਸਹਾਈ ਹੋਣਾ। ਉਪਰੰਤ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਆਦਿ ਸਭਨਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਬੀ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਲਵਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲੇ ਗਏ।

11. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਲਵਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਸੁਨਾਂ ਕਿ ਰਾਮ ਰਾਇ ਸਾਡੀ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਡੋਲਾ ਨਹੀਂ, ਬਚਨ ਪਾਇ ਜਿਸ ਤਰਫ ਉਹ ਮੁਖ ਕਰ ਕੇ ਖਲਾ ਥਾ, ਉਸੀ ਤਰਫ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਵਲੋਂ ਤੀਜੀ ਪਰਖ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋਟ ਪਠਾਨਾਂ ਸੇ ਚਲ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਇ ਸਨੇ-ਸਨੇ ਲਵਪੁਰ ਨਗਰੀ ਕੇ ਲਵੇ ਪੀਰ ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਕੇ ਮਕਬਰੇ ਕੇ ਗੈਲ ਏਕ ਟਿਲੇ ਤੇ ਜਾਇ ਆਸਨ ਕੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਅਠਾਰਾਂ-ਅੰਧੇਰੇ ਪੱਖ ਕੀ ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਉਮਡ ਆਈਆਂ। ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਸੇ ਇਕ ਬਿਰਧ ਮਾਤਾ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਉਂ ਸੁਮਿਤਰਾ ਸੀ, ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੋਲੀ, ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼! ਮੇਰਾ ਨਿਮਾਣੀ ਕਾ ਇਹ ਏਕ ਹੀ ਬੋਟਾ ਹੈ ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਅਰਸਾ ਸੇ ਬੀਮਾਰ ਚਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਜ ਆਪ ਕਾ ਯਹਾਂ ਆਨਾ ਸੁਨ ਇਸੇ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ ਆਪ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਆਈ ਹਾਂ। ਇਸ ਕਾ ਪਿਤਾ ਪਰਲੋਕ ਪਿਆਨਾ ਕਰ ਚੁਕਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਏਸ ਕੇ ਸਹਾਰੇ ਪੀਹਣਾ-ਕੱਤਣਾ ਕਰ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਆਪ ਮੇਰੇ ਤੇ ਰਹਿਮਤ ਕਰੀਏ।

ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਆਖ ਉਠਾਇ ਏਸ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ ਮਾਤਾ ਏਸ ਟਿਲੇ ਕੇ ਨੀਚੇ ਸਾਮ੍ਹੇ ਗੜ੍ਹੇ ਮੇਂ ਸੇ ਪਾਂਚ ਦਫਾ ਏਸ ਕੇ ਬਦਨ ਤੇ ਛੱਟੇ ਮਾਰੇ—ਜਿਸ ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਦੁਖ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ। ਮਾਤਾ ਨੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਆਪਨੇ ਬੋਟੇ ਕੇ ਬਦਨ ਤੇ ਚਲ੍ਹੇ ਸੇ ਪਾਂਚ ਦਫਾ ਛੱਟੇ ਮਾਰੇ, ਜਿਸ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਸੇ ਬੋਟੇ ਕਾ ਦੁਖ ਜਾਤਾ ਰਹਾ। ਦੇਖਨੇ ਵਾਲੇ ਸਭ ਨਰ ਨਾਰੀ ਅਚੰਭਾ ਸਾ ਰਹਿ ਗਏ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕੀ ਆਠਮੀ ਕਰਾਮਾਤ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਸੁਤੇ ਸੁਭਾ ਬਚਨ ਕੀਆ ਕਿ ਹਰ ਮਾਸ ਅੰਧੇਰੇ ਪੱਖ ਕੀ ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਮਨ ਬਿਰਤੀ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਕੇ ਜੋ ਇਸ ਦੁਬੱਚੇ ਮੇਂ ਨ੍ਹਾਇਗਾ ਉਸ ਕੀਆਂ ਮਨ ਕਾਮਨਾਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇਗੀਆਂ। ਓਧਰ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ—ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੁਨਾ ਕਿ ਰਾਮ ਰਾਇ ਲਵਪੁਰੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਉਥੇ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕੇ ਨਾਉਂ ਏਕ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਲਿਖਵਾਇ ਕੇ ਭੇਜਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਿੱਖ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੋ ਕੌਡੀ, ਦਮੜੀ, ਧੋਲਾ ਪੈਸਾ ਕਾਈ ਭੋਟਾ ਨਾ ਦੇ। ਜਿਹੜਾ ਸਿੱਖ ਐਸਾ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਮੇਰਾ ਸਿੱਖ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਲਵਪੁਰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਦੇਖ ਕੇ ਡੋਲ ਗਈ ਤੇ ਪਰਸਪਰ ਕਹਿਨੇ ਲਾਗੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਐਸੇ ਸਤ ਬਚਨੀ ਬੋਟੇ ਕੋ ਕਿਉਂ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ।

ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਸੇ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸੰਕਾ ਕੀਰਤਪੁਰ ਗੁਰੂ ਕੇ

ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕੇ ਹੀ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋਇਗੀ। ਅਬ ਹਮੇਂ ਕਿਆ ਕਰਨਾਂ ਚਾਹੀਏ। ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਸਾਡੀ ਨਗਰੀ ਆਏ ਹੁਏ ਹੈਂ। ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਸੇ ਭਾਈ ਹੀਰਾ ਬੋਲਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ! ਹੁਕਮਨਾਮੇਂ ਮੇਂ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੋ ਮਿਲਨਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਆ—ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰੁਪਇਆ, ਮੋਹਰ ਭੇਟਾ ਦੇਨੀ ਬੰਦ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਚਲੋ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਦੇਹਲੀ ਸੇ ਜੀਤ ਆਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਈਏ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ। ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਭਾਈ ਹੀਰਾ, ਭਾਈ ਤਿਲੋਕਾ, ਭਾਈ ਕਿਸਨਾਂ ਆਇ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਲਵਪੁਰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕੋ ਮੇਲ ਕੇ ਯਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਆਸਨ ਲਗਾ ਹੁਆ ਸੀ, ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਇਕਾਂਤ ਅਨੰਦ ਮਗਨ ਮੇਂ ਬੈਠੇ ਬੇ। ਕਿਸੀ ਕੀ ਤਰਫ ਨਾ ਦੇਖਾ। ਏਕ ਘਰੀ ਬਾਦ ਨੇਤਰ ਉਘਾਰੇ—ਲਵਪੁਰ ਕੀ ਆਈ ਸੰਗਤ ਕੋ ਦੇਖਾ। ਬਚਨ ਹੋਆ ਭਾਈ ਹੀਰਾ! ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਕਿਆ ਲੋਨੇ ਆਏ ਹੋ—ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਮਿਲ ਚੁਕਾ ਹੈ—ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਿੱਖ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕੋ ਕੰਡੀ ਦਮੜੀ ਧੋਲਾ ਪੈਸਾ ਕਾਈ ਭੇਟਾ ਨਾਂ ਕਰੇ—ਜੋ ਸਿੱਖ ਐਸਾ ਕਰੇਗਾ—ਉਹ ਮੇਰਾ ਸਿੱਖ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਐਸਾ ਤੁਸਾਂ ਕਿਉਂ ਕੀਆ—ਏਥੇ ਕੀ ਲੋਨੇ ਆਏ ਹੋ। ਜਾਓ, ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਈਏ ਤੇ ਯਿਹ ਹੋਈ ਭੁਲ ਉਨ੍ਹੀਂ ਸੇ ਬਖਸ਼ਾਈਏ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੀ ਨਾਵੀਂ ਅੰਤਰਯਾਮਤਾ ਹੈ॥੧॥

12. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਨਿਕਟ ਬਹਾਇ ਕੇ ਕਹਾ, ਦੇਖ ਭਾਈ ਹੀਰਾ! ਜੋ ਸਿੱਖ ਲੋਕ-ਲੋਜਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੇਂ ਚਾਲਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਿੱਖ ਕਾ ਦੁਹੀਂ ਜਹਾਨੀਂ ਭਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਲਵਪੁਰ ਸੇ ਆਈ ਸੰਗਤ ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕੇ ਅਚੰਬਾ ਹੋਇ ਗਈ। ਸਾਰੇ ਆਪਸ ਮੇਂ ਕਹਿਨੇ ਲਾਗੇ—ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਤਾਂ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਅਸਾਂ ਕੋ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਇਥੇ ਇਕਾਂਤ ਬੈਠੇ ਕੈਸੇ ਜਾਨ ਗਏ। ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਇਹੋ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪੂਰਨ ਜੋਗੀ ਤੇ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਕੀ ਸੂਝ ਰਾਖਨੇ ਵਾਲੇ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਦਰਸੀ ਹੈਂ। ਸਭਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਸੇ ਖਿਮਾਂ ਮਾਂਗੀਂ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਕੇ ਲਵਪੁਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੀ ਨਾਵੀਂ ਕਰਾਮਾਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਵਲੋਂ ਚੌਥੀ ਪਰਖ ਸੀ। ਓਧਰ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮੇਂ ਏਕ ਦਿਹੂ ਲਵਪੁਰ ਮੇਂ ਬੀਤੀ ਸਾਰੀ ਬਾਰਤਾ ਕਿਸੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਆਇ ਸੁਨਾਈ। ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਸਿੱਖ ਸੇ ਸਾਰਾ ਬਿਰਤੰਤ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜੇ ਹੱਸੇ, ਬਚਨ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ! ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਮੇਰੀ ਜੋਤ ਹੈ। ਉਸ ਮੇਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮੇਂ—ਰੰਚ ਮਾਤਰ ਭੇਦ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨੇ ਲਘੂ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਮੇਰੇ ਬਚਨਾਂ ਕੋ ਮਾਨਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪੂਰਨ ਸਿੱਖ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਿਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾਂ ਕੀ ਹੈ। ਦੇਖੀਏ ਪਹਿਲੀ ਦਫਾ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਕੀ ਲਘੂ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਦੇਹਲੀ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਡੋਲਿਆ ਤੱਕ ਨਹੀਂ।

ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਮੇਰੀ ਪਾਤੀ ਜਾਨੇ ਤੇ ਦੇਹਲੀ ਸੇ ਚਲਾ ਆਇਆ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਤੇ ਵਹਾਂ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ। ਤੀਜਾ ਮੇਰਾ ਲਿਖਾ ਹੁਕਮ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਇਕੋਲਾ ਹੀ ਕੋਟ ਪਠਾਨਾਂ ਸੇ ਲਵਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਗੈਲ ਕਾਈ ਸਿੱਖ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸਾਂ ਸੁਨ ਹੀ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਮ ਰਾਇ ਮੇਰਾ ਕੈਸਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬੋਟਾ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਲਵਪੁਰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕੇ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜਾਰੀ ਕੀਆ ਕਿ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਇਸੇ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਨ ਕੇ ਕੌਡੀ, ਦਮਤੀ, ਪੈਸਾ ਧੋਲਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕੀ ਭੋਟਾ ਨਾ ਕਰੇ। ਪਰੰਤੂ ਬਾਵਜੂਦ 'ਹੁਕਮਨਾਮਾ' ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਲਵਪੁਰ ਨਿਵਾਸੀ ਸੰਗਤ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਚਲੀ ਗਈ। ਸਭਨਾਂ ਜਾਇ ਕੇ-ਰੁਪਏ ਮੰਹਰਾਂ ਭੋਟਾ ਕੀ। ਆਗੇ ਸੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਨੇ ਕਹਾ, ਯਹਾਂ ਕਿਆ ਲੈਨੇ ਆਏ ਹੋ। ਜਬ ਕਿ ਆਪ ਕੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਮਿਲ ਚੁਕਾ ਹੈ, ਆਪ ਕੀਰਤਪੁਰ ਜਾਈਏ, ਇਸੀ ਮੇਂ ਆਪ ਕਾ ਭਲਾ ਹੈ। ਸਿੱਖੀ ਇਸੀ ਕਾ ਹੀ ਨਾਉਂ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨਾਂ ਕੋ ਮਾਨੈ, ਆਗੇ ਸੇ ਕਿੰਤੂ ਨਾ ਕਰੇ। ਸਾਬ ਭੀੜਾ ਪਏ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨਾਂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰੇ।

ਲਵਪੁਰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਏਥੋਂ ਤੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਹੁੰਚ ਸਕੀ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਸੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਉਹ ਮੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੈ—ਜੋ ਇਸ ਕਰੜੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਮੇਂ ਪੂਰਾ ਉਤਰਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ! ਇਹ ਸਿੱਖੀ ਮਾਰਗ ਖੰਨਿਓ ਤੀਖਾ ਤੇ ਵਾਲੋਂ ਸੇ ਅਤੀ ਨੀਕਾ ਹੈ। ਏਸ ਕਲੂਕਾਲ ਕੇ ਪਹਿਰੇ ਮੇਂ ਕਾਈ ਵਿਰਲਾ ਸਿੱਖ ਪੂਰਾ ਉਤਰੇਗਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਕਲਿਜੁਗ ਸਭ ਕੋ ਗ੍ਰਾਸ ਲਏਗਾ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਬਚਨ ਹੂਆ ਤੁਸਾਂ ਲਵਪੁਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੋ ਮੇਲ ਲਾਓ। ਹੁਣ ਉਨ ਕਾ ਵਹਾਂ ਠਹਿਦਨਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਕੇ ਗੈਲ ਭਾਈ ਦਰੀਆ, ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ, ਭਾਈ ਕਲਿਆਨਾਂ, ਭਾਈ ਅਝਰਾਮ ਤੇ ਭਾਈ ਨਾਨੂ ਰਾਮ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖ ਦੀਏ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖੋਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਲਵਪੁਰ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਯਹਾਂ ਪਹੁੰਚ ਭਾਈ ਹੀਰਾ, ਕਿਸਨਾਂ ਆਇ ਸਿੱਖੋਂ ਕੋ ਲਵਪੁਰੀ ਮੇਂ ਆਨੇ ਕਾ ਸਾਰਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸੁਨਾਇਆ। ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਲਵਪੁਰੀ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਾ ਆਇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ। ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਲਿਖੀ ਪਾਤੀ ਇਨ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਦੀ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਸੇ ਪਹਿਲੋਂ ਮਸਤਕ ਤੇ ਲਾਇਆ ਤੇ ਫੇਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਾਚੀ। ਜਿਸ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਥਾ, ਬੋਟਾ ਤੁਸੀਂ ਏਸ ਕਰੜੀ ਪਰੀਖਿਆ ਮੇਂ ਸੇ ਪੂਰੇ ਉਤਰੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਮਾਨ ਕੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਆਇ ਜਾਈਏ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਦੀਵਾਨ

1. ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਾਇ ਬੋਟਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਮਹਲ ਸੱਤਮੇਂ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਕਾ ਪੜਪੋਤਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਾ ਬੰਸ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੀ—ਸੂਰਜ ਬੰਸੀ ਗੋਸਲ ਗੋਤਰਾ ਸੋਢੀ ਖਤਰੀ, ਬਾਸੀ ਰਾਮ ਕੀਰਤਪੁਰ, ਪਰਗਨਾਂ ਕਹਿਲੂਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ—ਨਗਰ ਲਵਪੁਰੀ ਸੇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਕੇ ਗੈਲ ਕੀਰਤਪੁਰ ਆਏ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਢਾ ਪਰਗਨਾ ਜੀਂਦ, ਖਾਤਾ ਜਲ੍ਹਾਨੇ ਪੁਆਰੋਂ ਕਾ

ਦਰਬਾ ਮੱਲ ਕੇ ਗੈਲ ਲਵਪੁਰ ਨਗਰੀ ਸੇ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਸੰਮਤ 1718 ਜੇਠ ਮਾਸੇ ਬਦੀ ਇਕਾਦਸੀ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਬੀਚ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਥੇ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਵਨ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਜਾਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ — ਰਾਮ ਰਾਇ ਕਾ ਦਾਇ ਹਾਥ ਸੇ ਬਾਜੂ ਪਕੜ ਕੇ ਇਸੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਬਿਠਲਾਇ ਕੁਸਲਤਾ ਪੂਛੀ, ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਬਾਦਲ ਛਾਇ ਗਏ।

13. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੋ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਆਇਆਂ ਅਜੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਹੀ ਬਿਤੀਤ ਹੁਆ ਥਾ। ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਮੇਂ ਏਕ ਦਿਵਸ ਰਾਨੀ ਚੰਪਾ ਨੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ, ਰਾਜਨ ! ਕੀਰਤਪੁਰ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬੜਾ ਬੇਟਾ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਸ਼ਾਹੀ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਸੇ ਬਿਜੈ ਹਾਸਲ ਕਰ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਪਰਬਤ ਮੇਂ ਆਮ ਦੰਤ-ਕਥਾ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੋਟ ਪਠਾਨਾਂ ਵਾਲੇ ਖਾਨ ਕੀ ਰੋਰਾਂ ਕੀ ਭਾਠੀ ਠਾਂਢੀ ਸੀਤ ਕਰ ਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹੇਂ ਇਸ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨਾਂ ਚਾਹੀਏ। ਆਗੇ ਸੇ ਰਾਜਾ ਦੀਪ ਚੰਦ ਨੇ ਕਹਾ ਰਾਨੀ ! ਆਪ ਕਾ ਕਿਹਾ ਯਥਾਰਥ ਹੈ। ਹਮਾਰੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਇਸੀ ਗਾਦੀ ਕੇ ਸੇਵਕ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਹਮੇਂ ਭੀ ਇਸੇ ਮਾਨਨਾਂ ਚਾਹੀਏ। ਦੇਖਨਾ, ਮੇਰੇ ਦਾਏ ਕਲਿਆਨ ਚੰਦ ਕੋ ਬੈਕੁੰਠ ਵਾਸੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਗੜ੍ਹ ਗਵਾਲੀਅਰ ਸੇ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ ਕਰਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਰਾਜਾ ਤਾਰਾ ਚੰਦ ਜੀ ਕੇ ਗੈਲ ਕੀਰਤਪੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਜਾਇਆ ਕਰਦਾ ਸਾਂ, ਅਬ ਭੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ, ਰਾਨੀ ਚੰਪਾ—ਰਾਜਾ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਈ—ਆਗੇ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਐਸੇ ਸ਼ੁਭ ਕਾਮ ਮੇਂ ਅਬ ਡੇਰੀ ਲਗਾਨੀ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ, ਉਨ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਛੇਤੀ ਪਾਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਰਾਜਾ ਦੀਪ ਚੰਦ ਨੇ ਵਜ਼ੀਰ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਪਾਤੀ ਲਿਖ ਕੇ ਦੀ, ਕਹਾ—ਤੁਮ ਕੀਰਤਪੁਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਵਜ਼ੀਰ ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਨਗਰੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ।

ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੇ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੀ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦੇ ਦਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਜ਼ੀਰ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਅਠਾਰਾਂ ਭਾਦਵ ਮਾਸ ਕੀ ਇਕੀਸ ਕੋ—ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕੋ ਵਜ਼ੀਰ ਕੇ ਗੈਲ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਆਗਿਆ ਦਈ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵਜ਼ੀਰ ਕੇ ਗੈਲ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਆ। ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬਿਸਰਾਮ ਪਾਇਆ। ਚੌਥੇ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮਾਂਗੀ, ਰਾਨੀ ਚੰਪਾ ਨੇ - ਸੁੰਦਰ ਬਸਤਰ ਤੇ ਭੂਖਨ ਅਰਪਨ ਕੀਏ। ਰਾਜਾ ਦੀਪ ਚੰਦ ਨੇ—ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਗੈਲ ਲਗਦਾ ਚਰਨੌਲੀ ਗਾਮ ਕਾ ਰਕਬਾ

ਘੋੜੇ ਕੀ ਚਰਾਦ ਕੇ ਲੀਏ ਭੇਟ ਕੀਆ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਪਾਇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਇ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ। ਏਕ ਦਿਵਸ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕਾ ਭੇਜਾ ਅਹਿਲਕਾਰ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਆਇਆ। ਇਸੇ ਗੁਰਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ—ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼! ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਕੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਯਾਦ ਕੀਆ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਕਹਾ, ਰਾਮ ਰਾਇ! ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਜਾਨਾ ਚਾਹੀਏ! ਦਿਹਲੀ ਪਤਿ ਬੁਲਾਇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੰਗਤ-ਬੀਚ ਬੈਠੇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ, ਮੁਨਸ਼ੀ ਕਲਿਆਨਦਾਸ, ਭਾਈ ਕਉਲਾ, ਭਾਈ ਦਰੀਆ ਅਤੇ ਬਹਿਲ ਕੋ ਗੁਰਦਾਸ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ—ਤੁਮ ਪਾਂਚੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਕੇ ਗੈਲ—ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਜਾਈਏ। ਬਚਨ ਪਾਇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖੋਂ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੂਏ। ਸਨੇ ਸਨੇ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੇਤੇ ਦਿਹਲੀ ਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅਹਿਲਕਾਰ ਭੇਜ ਇਨ ਕਾ ਆਸਨ ਜਮਨਾਂ ਨਦੀ ਕੇ ਤੀਰ ਚੰਦਰਾਵਲ ਖੇੜੇ ਮੇਂ ਲਵਾਇ ਦੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬੇਗਮ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਪਾਨੇ ਆਇਆ। ਏਕ ਦਿਹੁ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਤੇ ਨਾਨੂਰਾਮ ਦੋਹਾਂ ਦਿਲ-ਵਾਲੀ ਸਿੱਖਾਂ ਆਇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼! ਸੁਬਾਹ ਅਸ਼ੂ ਮਾਸ ਕੀ ਪੂਰਨਮਾਂ ਕਾ ਦਿਹੁ ਹੈ—ਭਾਈ ਕਲਿਆਨੇਂ ਸਿੱਖ ਕੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਮੇਂ ਹਰ ਸਾਲ ਛੇਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਯਾਦ ਮੇਂ ਮੇਲਾ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਪਾਵਨ ਚਰਨ ਪਾਇ ਕੇ ਏਥੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੋ ਨਿਵਾਜਿਆ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖੋਂ! ਹਮ ਸੁਬਾਹ ਪੂਰਨਮਾਂ ਕੇ ਦਿਹੁ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਮੇਂ ਆਇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਦਿਹਲੀ ਵਾਸੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕਾ ਭਾਈ ਕਲਿਆਨੇਂ ਕੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਮੇਂ ਕਾਈ ਕਿਸੀ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲਾ, ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਲੈ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਇਆ। ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨ ਰਹਾ। ਗੁਰੂ ਕਿਆਂ ਸਭ ਕੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾਂ ਪੂਰਨ ਕੀਆਂ। ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਚੰਦਰਾਵਲ ਖੇੜੇ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਅਜੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੋ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਆਇਆਂ ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਹੀ ਹੋਏ ਸੀ—ਕਿ ਪੀਛੋਂ ਸੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਅਠਾਰਾਂ ਕਾਰਤਕ ਬਦੀ ਅਠੇਂ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਟੀਕਾ ਲਾਇ ਕੇ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਰਵੀਵਾਰ ਕੋ ਬੈਕੁੰਠ ਪਿਆਨਾ ਕਰ ਗਏ। 13।

14. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਤਬਾ ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੇ ਮਦਰ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਮਾਤਾ ਸੁਲਖਨੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕੀ ਮਾਤਮੀ ਸੁਨਾਉਨੀ ਭਾਈ ਅਝੂ ਰਾਮਦੱਤ।

1. ਇਹ ਪੰਡਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਮਟਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ।

ਕੇ ਹਾਂਥ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਲਿਖਾਇ ਭੇਜੀ । ਇਹ ਸਿੱਖ ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਦਿਹਲੀ ਚੰਦਰਾਵਲ ਖੇੜੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ । ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਪਾਤੀ ਵਾਚ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਬਚਨ ਕੀਆ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ ਅਸਾਂ ਮਦਰ ਦੇਸ ਜਾਨਾ ਹੈ । ਬਾਦਸਾਹ ਬੇਗਮ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਚੰਦਰਾਵਲ ਖੇੜੇ ਆਇ ਅਫਸੋਸ ਕੀਆ । ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਆਗੇ ਸੇ ਕਹਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ! ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਫਾਨੀ ਹੈ, ਸਭ ਨੇ ਏਕ ਦਿਹੁ ਜਹਾਂ ਸੇ ਜਾਨਾਂ ਹੈ । ਇਹ ਜੋ ਰਾਜਨ ਕੀ ਰਚਾਈ ਰਚਨਾ ਦਿਸ ਰਹੀ ਹੈ ਸਭ ਪੂੰਏ ਕਾ ਏਕ ਪਹਾੜ ਹੈ, ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਨੇ ਵਾਲੀ ਕਾਈ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ । ਹਮ ਆਪ ਕੀ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਮੇਂ ਥੇ । ਅਬ ਹਮੇਂ ਮਦਰ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਕੀ ਰੁਖਸਤ ਦੀਜੀਏ । ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਚੰਦਰਾਵਲ ਖੇੜੇ ਸੇ ਤਿਆਰੀ ਬਜਾਈ । ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼, ਭਾਈ ਨਾਨੂੰ ਰਾਮ ਅਤੇ ਆਗਿਆ ਰਾਮ ਆਦਿ, ਮੁਖੀਏ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਇਨ ਕੋ ਗੈਲ ਆਏ । ਸਭਨਾਂ 'ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ' ਕਾ ਰਾਹ ਪਕੜਾ । ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਕੀ ਵਸਾਈ ਨਗਰੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮੇਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ । ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ, ਦਾਦੀ ਬੱਸੀ, ਮਾਤਾ ਸੁਲਖਨੀ, ਭੈਣ ਰੂਪ ਕੁਇਰ, ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਧੀਰ ਮਲ ਆਦਿ ਸਾਰਿਆਂ ਸੇ ਮਾਤਮੀ ਪਰਚਾਵਨੀ ਕੀ ।

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਮਾਤਮੀ ਸਫ ਤੇ ਬੈਠ ਸਭ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦੇਨੇ ਲਾਗੇ । ਸਤਾਰਮੀ ਤੇ ਕਾਰਤਕ ਸੁਦੀ ਦਸਮੀਂ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੋ ਰਾਖੇ ਪਾਠ ਕਾ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ਗਿਆ । ਸਾਰਿਆਂ — ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇ, ਸਭਨਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਪਰਚਾਵਨੀ ਕੀ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦੀ । ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਾ, ਇਹ ਭਾਣਾ ਅਮਿਟ ਹੈ ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ । ਕਿਆ ਰਾਣਾਂ ਕਿਆ ਰੰਕ ਸਭ ਨੇ ਇਸ ਫਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲਨਾ ਹੈ । ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਨੇ ਵਾਲੀ ਕਾਈ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਆਗੇ — ਕਿਸੇ ਪਾਛੇ ਸਭ ਚਲੇ ਚਲੀ ਕਾ ਮੇਲਾ ਹੈ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਦੋਇ ਵੇਲੇ ਲਾਗਨੇਂ ਲਾਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕੋ ਚਲਾਨੇ ਲਾਗੇ । ਦਾਦੀ ਬੱਸੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸੁਲਖਨੀ ਜੀ ਬਾਹਰੋਂ ਆਈਆਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਤੇ ਘਰ ਕੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕੋ ਚਲਾਨੇ ਲਗੀਆਂ । ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਸੋਢੀਆਂ ਕੇ ਤੀਨ ਘਰ ਥੇ — ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਕਾ — ਦੂਜਾ ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਜੀ ਕਾ ਤੇ ਤੀਜਾ ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ । ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਤਾਂ ਪੀਛੇ-ਦੋ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸ੍ਰੀ ਧੀਰ ਮੱਲ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕੋ ਛੋਰ ਕੇ ਆਪ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਪਰਲੋਕ ਗਮਨ ਕਰ ਗਏ ਥੇ । ਬਾਕੀ ਰਿਹਾ ਦੋਵੇਂ ਘਰ — ਜਿਨ ਮੇਂ ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਜੀ ਨੇ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਰਾਖਾ ਸੀ ।

ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲਾਂ ਕੀ ਆਯੂ ਮੇਂ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਤੇਰਾਂ ਅਸਾਵ ਸੁਦੀ ਏਕਮ ਕੇ ਦਿਹੁ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸੇ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੇ ਚਲੇ ਆਏ ਥੇ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵਨੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਸਮੇਤ ਪਰਿਵਾਰ ਪਟਨਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਥੇ । ਏਥੇ ਹੀ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਅਠਾਰਾਂ ਪੰਖ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਸਪਤਮੀਂ

ਬੁਧਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਲੀਆ। ਮਦਰ ਦੇਸ ਸੇ ਦੂਰ ਹੋਨੇ ਕੇ ਕਾਰਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਪਰਲੋਕ ਗਮਨ ਕਰ ਜਾਨੇ ਕਾ ਪਤਾ ਛੇਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਾਗ ਸਕਾ। ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਆਪ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਇਕੀਸ ਮੇਂ ਮਾਤਮੀ ਪਰਚਾਵਨੀਂ ਕਰਨ ਦਿਹਲੀ, ਫੇਰ ਮਦਰ ਦੇਸ ਮੇਂ ਆਏ। 14।

15. ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਧੀਰ ਮੱਲ ਕੇ ਬਕਾਲੇ ਜਾਨੇ ਤੇ ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਕੇ ਵਿਵਾਹ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਪਰਲੋਕ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਘਰ ਕਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਬੜੇ ਬੋਟੇ ਸ੍ਰੀ ਧੀਰ ਮੱਲ ਸੇ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਕਰਤੀ ਸੀ। ਏਕ ਦਿਹੁ ਸ੍ਰੀ ਧੀਰ ਮੱਲ ਕਾ ਸੁਸਰ ਬੀਰਭਾਨ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਸੇ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਆਇਆ, ਇਸੇ ਬੋਟੀ ਸ੍ਰੀ ਗੋਮਾਂ ਦਈ ਤੇ ਦਾਮਾਦ ਧੀਰ ਮੱਲ ਸੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਗਾਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਛੋਰ ਕੇ ਬਕਾਲਾ ਚਲੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਬੀਚਾਰ ਕੀ। ਬੀਰ ਭਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਸੇ ਤਿਆਰ ਹੁਏ। ਇਹ ਬੋਟੀ ਗੋਮਾ ਦੇਵੀ ਦਾਮਾਦ ਧੀਰਮੱਲ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇ ਗਿਆ। ਇਸ ਕੇ ਸਾਬ ਸ੍ਰੀ ਧੀਰ ਮੱਲ ਕੇ ਦੋਇ ਬੋਟੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰ ਮੱਲ ਵੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਆਇ ਗਏ।

ਸ੍ਰੀ ਬੀਰਭਾਨ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਉਨੀਸ ਚੇਤ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਚੌਦਸ ਕੇ ਦਿਹੁ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਗਿਆ। ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸੇ ਧੀਰ ਮੱਲ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਏਕ ਘਰ ਸ੍ਰੀ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਜੀ ਕਾ ਦੂਜਾ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਜੀ ਕਾ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਇਸੀ ਸਾਲ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਉਨੀਸ ਕੀ ਬੈਸਾਖੀ ਕਾ ਤਿਉਹਾਰ ਆਇਆ। ਸੰਗਤਾਂ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਸੇ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇਕੇ ਆਈਆਂ। ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਚਾਰੇਂ ਦਿਸ਼ਾ ਮੇਂ ਕਾਈ ਆ ਰਹਾ ਤੇ ਕਾਈ ਜਾਇ ਰਹਾ ਸੀ। ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਜੈਸੀ ਜੈਸੀ ਕਿਸੇ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਵੈਸੀ ਹੀ ਪੂਰਨ ਕੀ। ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ, ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ ਜੀ ਬਾਹਰੋਂ ਆਈਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਕੀ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਰਾਮ ਆਦਿ ਮੁਖੀਏ ਸਿੱਖ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਮੇਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕੋ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਸ਼ੱਲਕੋਟ ਦੇਸ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮੇਂ ਨਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈ। ਇਸ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਪਸਰੂਰ ਨਿਵਾਸੀ ਭਾਈ ਪੈੜਾ ਮੱਲ ਖੱਤਰੀ ਸਮੇਤ ਪਰਿਵਾਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਇਆ। ਇਸ ਕਾ ਬੋਟਾ ਖੇਮ ਕਰਨ ਇੱਕ ਹੋਨਹਾਰ ਲੜਕਾ ਸੀ, ਇਸੇ ਦੇਖ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਨੇ ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਕੀ ਸਗਾਈ ਏਸ ਕੇ ਗੈਲ ਕਰ ਦਈ। ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਕੀ ਆਯੂ ਤੇਰਾ ਬਰਖਾਂ ਕੀ ਹੋਇ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਕੇ ਵਿਵਾਹ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋਨੇ ਲਾਗੀ। ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਉਨੀਸ ਮਗਹਰ ਸੁਦੀ ਤੀਜ ਕੇ ਦਿਹੁ ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਕਾ ਵਿਵਾਹ ਸ੍ਰੀ ਖੇਮ ਕਰਨ ਕੇ ਗੈਲ ਹੋਇ ਗਿਆ।

ਭੌਲੀ ਵਿਦਿਆ ਕਰਨੇ ਸਮੇਂ ਦਾਦੀ ਬੱਸੀ ਨੇ ਜਿਥੇ ਹੋਰ ਦਾਜ ਦਾਵਨ ਦੀਆ, ਓਥੇ

ਪਾਂਚ ਪਾਵਨ ਪੂਜਨੀਕ ਵਸਤੂ ਦੇ ਕੇ ਕਹਾ, ਇਨ੍ਹੇ ਸਹਿਤ ਅਦਬ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਗੈਲ ਰਖਨਾ । ਇਨ ਪਾਂਚ ਵਸਤੂਆਂ ਕੇ ਨਾਮ ਇਹ ਸਨ—ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਸੇਲੀ ਤੇ ਟੋਪੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ, ਏਕ ਕਟਾਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਗਾਤਰੇ ਕੀ, ਏਕ ਪੌਥੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮੁੰਹਿ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ, ਪਾਂਚਮੀ ਰੇਹਲ ਜਿਸ ਤੇ ਪੌਥੀ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੀ । ਸੇਲੀ ਤੇ ਟੋਪੀ—ਦੋਮੇਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਬਾਵਾ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਕੋ ਦਈ ਸੀ—ਆਗੇ ਇਨੇ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਕੋ ਦੇ ਕੇ ਨਿਵਾਜਿਆ । ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਇਹੁੰ ਚਢੇ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਨੇ ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਕੀ ਡੋਲੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਵਿਦਾ ਕੀ । ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਡੋਲੀ—ਦਰਿਆਇ ਸਤਲੁਜ, ਬਿਆਸ ਤੇ ਰਾਵੀ ਪਾਰ ਹੋਇ ਕੇ ਪਸਰੂਰ ਨਗਰੀ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੀ । ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਸਹੁਰਾ ਘਰ ਰਹਿ ਕੇ ਚੌਥੇ ਦਿਹੁੰ ਪਸਰੂਰ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਈ । ਰਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮੇਂ ਆਇ ਗਈ । ਇਸ ਕੇ ਬਾਦ ਬੀਬੀ ਸਹੁਰਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਗਈ । ਇਸ ਨੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਲਵੇ—ਕੋਟ ਕਲਿਆਨ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਲੀਆ । 15 ।

16. ਸਾਖੀ ਆਠਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦਿਹਲੀ ਬੁਲਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਮੇਂ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਕੋ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਂਦਿਆਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਿਆ । ਉਧਰ ਦਿਹਲੀ ਦਰਬਾਰ ਸੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕਾ ਭੇਜਾ ਅੰਬੋਰਪਤੀ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਕਾ ਦੀਵਾਨ, ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ । ਇਸ ਅਸਟਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ । ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ ਜੀ—ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼—ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਯਾਦ ਕੀਆ ਹੈ, ਜਾਨਾ ਚਾਹੀਏ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਮੁਨਸ਼ੀ ਕਲਿਆਨ ਦਾਸ ਸੇ ਕਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾ ਲਾਈਏ, ਉਨ੍ਹੇ ਦਿਹਲੀ ਜਾਨਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਬੜੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ, ਹਮੇਂ ਦਿਹਲੀ ਜਾਨੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਦੀਜੀਏ । ਅਸਾਂ ਕੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਯਾਦ ਕੀਆ ਹੈ ।

ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਨੇ ਧੀਰਜ ਸੇ ਕਹਾ, ਬੇਟਾ ਰਾਮਰਾਇ ! ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਨਾ ਤੇ ਤੇਰਾ ਵੀਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਲਘੂ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਹੈਂ, ਸਾਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਆਪ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੀ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਕਹਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਹੋ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੀਏ । ਮੇਰੇ ਵੀਰ ਕੇ ਬੀਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਜੋਤਿ ਕਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ । ਹਮ ਜਲਦੀ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਇੰਗੇ । ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦਾਦੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਕੇ ਦਿਹਲੀ ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਹੁਏ ! ਧੀਰੇ-ਧੀਰੇ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਦਿਹਲੀ ਰਾਇ ਸੀਨਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ । ਕੰਵਰ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕੀ ਮਾਤਾ ਸ੍ਰੀ ਪੁਸ਼ਪਾ ਦੇਵੀ ਨੇ ਇਨ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ, ਇਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਰਾਜ ਮਹਿਲੋਂ ਮੇਂ ਕੀਆ ਗਿਆ । ਇਨ ਕੇ ਆਨੇ ਕੀ ਖਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕੋ ਦੀ ਜਿਸੇ ਸੁਨ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁਆ । ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਮੁਨਸ਼ੀ ਕਲਿਆਨ ਦਾਸ ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਸ਼ਾਹੀ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਏ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ

ਨੇ ਇਨ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬਤਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ । ਨਿਕਟ ਬਹਾਇ ਇਨ ਸੇ ਕੁਸਲਤਾ ਪ੍ਰਛੀ । ਏਕ ਦਿਵਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸੇ ਕਹਾ, ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ! ਆਪ ਕੇ ਲਘੂ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕਾ ਹਮ ਦੀਦਾਰ ਪਾਨਾ ਚਾਹਤੇ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹੇ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਬੁਲਾਨਾਂ ਚਾਹੀਏ । ਆਗੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਉਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਆਗੇ ਆਪ ਕੀ ਰਜਾਇ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫਿਰ ਕਹਾ, ਹਮੇਂ ਉਨ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਪਾਨਾ ਹੈ, ਔਰ ਕਾਈ ਚਾਹਨਾਂ ਨਹੀਂ । ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਕਹਾ ਜਿਮੇਂ ਆਪ ਕੀ ਇੱਛਾ ਆਪ ਉਨ੍ਹੇ ਬੁਲਾਇ ਲੀਜੀਏ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅੰਬੇਰੀ ਰਾਜੇ - ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਕੇ ਬੁਲਾਇ ਇਸੇ ਰਬ ਬਹਿਲੀ ਦੇ ਕੇ 'ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ' ਮੇਂ ਭੇਜਾ ।

ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਚਲ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਇ ਕੇ—ਰਮਾਂ ਰਮੀਂ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਮੇਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਇ ਸੰਗਤਾਂ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ । ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਨੇ ਆਇ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ । ਇਸੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ—ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਯਾਦ ਕੀਆ ਹੈ । ਹਮੇਂ ਇਸੇ ਲੀਏ ਰਬ ਬਹਿਲੀ ਜੋੜ ਕੇ ਯਹਾਂ ਭੇਜਾ ਹੈ, ਜਾਨਾ ਚਾਹੀਏ, ਆਗੇ ਆਪ ਕੀ ਰਜਾਇ । ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਦਰੀਏ ਸਿੱਖ ਸੇ ਕਹਾ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ, ਯਹਾਂ ਸੇ ਦਿਹਲੀ ਨਗਰੀ ਜਾਨੇ ਕੀ । ਗੁਰੂ ਜੀ—ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਕੇ ਗੈਲ—ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬੀਸ ਚੇਤੰਰ ਵਦੀ ਪੰਚਮੀ ਕੇ ਦਿਹ੍ਰੇ ਦਿਹਲੀ ਕੀ ਤਰਫ ਕੂਚ ਕੀਆ । ਗੈਲ ਦਾਦੀ ਬੱਸੀ, ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ, ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਆਦਿ ਚੱਲ ਕੇ ਆਏ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਰਗ ਮੇਂ—ਰੋਪਰ, ਬਨੂੜ, ਰਾਜਪੁਰਾ, ਅੰਬਾਲਾ ਆਦਿ ਨਗਰਾਂ ਬੀਂ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਪੰਜੋਖਰਾ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ । ਏਸ ਗਾਮ ਮੇਂ ਏਕ ਲਾਲ ਚੰਦ ਬ੍ਰਹਮਨ ਰਹਿਤਾ ਬਾ । ਯਿਹ ਚਾਰ ਬੇਦ, ਖਟ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਨ, ਸਤਾਈ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਆਂ ਕਾ ਵਕਤਾਬਾ । ਇਸੇ ਪਤਾ ਚਾਲਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਗਾਦੀ ਤੇ ਬੈਠਾ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾਮੀ 'ਗੁਰੂ' ਆਇਆ ਹੈ, ਜਿਸੇ ਉਸ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰੀ—ਆਠਮਾਂ ਨਾਨਕ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ । ਇਹ ਵੀ ਸੁਨਾਂ ਜਾ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇ ਸੇਵਕ ਭਗਵਾਨ ਰਾਮ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕਾ ਸਾਖਿਆਤ ਅਵਤਾਰ ਜਾਨ ਕੇ ਪੂਜਤੇ ਤੇ ਦਰਸਨ ਪਾਤੇ ਹੈਂ । ਇਸੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸੰਕਲਪ ਧਾਰਾ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ ਕੀ ਕਹੀ ਗੀਤਾ ਜੀ—ਕੇ ਵੁਹ ਅਰਥ ਕਰ ਕੇ ਮੁਝੇ ਸੁਨਾਏ । 16 ।

17. ਸਾਖੀ ਪੰਜੋਖਰਾ ਨਗਰ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਛੱਜੂ ਰਾਮ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਕੇ ਅਰਥ ਕਰਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਪੰਡਤ ਲਾਲ ਚੰਦ—ਐਸੀਆਂ ਮਨ ਮੇਂ ਗੀਟੀਆਂ ਗਿਨਤਾ ਹੁਆ ਘਰ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੀ ਪੋਥੀ ਮੋਢੇ ਤੇ ਪਾਇ ਕੇ ਗੁਰਦਰਬਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇਆ । ਇਸੇ ਆਇ ਕੇ ਕਿਆ ਦੇਖਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਸੇ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕਾ ਸਰੂਪ ਮਾਨਾਂ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਕੀ ਆਯੂ

ਬੜੀ ਛੁਟੇਰੀ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਸੇਵਕ ਚਵਰ ਝੁਲਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸੇ ਦੇਖ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੁਆ, ਭਾਈ ਸਿਖੋਂ ! ਇਸੇ ਆਗੇ ਆਨੇ ਦੀਜੀਏ, ਇਹ ਹਮਾਰੇ ਸੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਰਥ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਆਇਆ ਹੈ। ਲਾਲ ਚੰਦ ਬਡੇਰੀ ਉਮਰ ਕਾ ਥਾ, ਇਨ੍ਹੇ ਜਾਨਾਂ ਕਿ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੈ ਤਦੇ ਏਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਬਾਤ ਬੂਝ ਲਈ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਕਹਾ ਆਪ ਪੰਡਤ ਜੀ ਸੇ ਕਹੋਂ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੁਦ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰੇਂਗੇ, ਕਿਸੀ ਸੇ ਕਰਾਇੰਗੇ। ਕਿਸੀ ਅਨਪੜ੍ਹ-ਸਾਧਾਰਨ ਬੰਦੇ ਕੋ ਲੈ ਆਏ। ਹਮ ਉਸ ਮਹਾਂਕਾਲ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਰਥ ਕਰਾਇ ਦੇਂਗੇ। ਬਚਨ ਪਾਇ ਪੰਡਤ ਨੇ ਗਾਉਂ ਸੇ ਛੱਜੂ ਰਾਮ ਝੱਲੇ ਨਾਮੀ ਮਹਰੇ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਭੇਜਾ। ਛੱਜੂ ਰਾਮ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੁਾਵੇਂ ਖਲਾ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਏਸ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ—ਪੰਡਤ ਛੱਜੂ ਰਾਮ ਜੀ ! ਨੀਚੇ ਬੈਠ ਜਾਈਏ। ਛੱਜੂ ਰਾਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਏਸ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਆਪਨੀ ਛਟੀ ਰਾਖੀ, ਇਹ ਤ੍ਰੈਕਾਲ-ਦਰਸੀ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਛੱਜੂ ਰਾਮ ! ਪੰਡਤ ਲਾਲ ਚੰਦ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਅਰਥ ਕਰ ਕੇ ਸੁਨਾਈਏ, ਇਹ ਗੀਤਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਪੰਡਤ ਲਾਲ ਚੰਦ ਨੇ ਮੱਢੇ ਸੇ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੀ ਪੱਥੀ ਉਤਾਰ ਕੇ ਪੱਥੀ ਸੇ ਏਕ ਕਠਿਨ ਸਲੋਕ ਬੋਲਾ। ਛੱਜੂ ਰਾਮ ਨੇ ਸਭਾ ਬੀਚ ਏਸ ਕੇ ਮਾਇਨੇ ਕਰ ਕੇ ਪੰਡਤ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰ ਦਈ। ਲਾਲ ਚੰਦ ਕਾ ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਿਆ, ਉਸ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਆਪਨੀ ਭੂਲ ਬਖਸ਼ਾਈ।

ਛੱਜੂ ਰਾਮ ਤੇ ਪੰਡਤ ਦੋਵੇਂ ਤਨ ਮਨ ਸੇ ਚਰਨ ਪਾਹੁਲ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਬਣ ਗਏ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਪੰਜੋਖਰੇ ਸੇ ਕੁਰਖੇਤਰ ਤੀਕ ਆਏ। ਯਹਾਂ ਸੇ ਇਨ ਦੋਹਾਂ ਕੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਦੀ। ਆਪ ਆਗੇ ਕਰਨਾਲ ਆਇ ਨਗਰਾਂ ਥੀਂ ਹੋਤੇ ਹੁਏ ਦਿਹਲੀ ਰਸੀਨਾਂ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਕੇ ਬੰਗਲੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ। ਰਾਣੀ ਪੁਸ਼ਪਾ ਦੇਵੀ ਨੇ ਯਿਹ ਮਨ ਮੇਂ ਬਰਤ ਧਾਰਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਮੇਰੀ ਗੋਦ ਮੇਂ ਆਇ ਕੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕਾ ਸਰੂਪ ਮਾਨੂੰਗੀ। ਰਾਣੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪਰਖ ਕੇ ਲੀਏ ਅਪਨੇ ਬਸਤਰ ਗਹਿਣੇ ਉਤਾਰ ਕੇ ਏਕ ਦਾਸੀ ਕੋ ਪਹਿਨਾਇ ਦੀਏ, ਆਪ ਉਸ ਕੇ ਬਸਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੀਏ। ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਇ, ਰਾਣੀ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਕੀ ਜਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਰਨਬਾਸ ਮੇਂ ਆਇ ਰਾਣੀ ਕੀ ਗੋਦ ਮੇਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਮੁਖ ਥੀਂ ਬਚਨ ਕੀਆ—‘ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਜਿਸੇ ਤੁਮ ਯਾਦ ਕੀਆ ਹੈ ਹਮ ਆਇ ਗਏ ਹਾਂ।’ ਰਾਣੀ ਪੁਸ਼ਪਾ ਦੇਵੀ ਆਖ ਉਠਾਇ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲ ਦੇਖਾ, ਇਨ੍ਹੇ ਸਾਖਿਆਤ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਾ ਸਰੂਪ ਦਿਖਾਈ ਦੀਆ। ਰਾਣੀ ਕੋ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ-ਗਿਆਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਇ ਗਈ। ਚਰਨ ਪਾਹੁਲ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਿੱਖੀ ਧਾਰਨ ਕੀ। ਮੁਖ ਥੀਂ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਲਾਪਨੇ ਲਾਗੀ। ਕਹਾ—ਜੈਸਾ ਸੁਨਾ ਬਾ ਵੈਸਾ ਹੀ ਆਜ ਦੇਖਾ ਹੈ। ਦੀਵਾਨ ਸੇ ਕਹਾ, ਜਾਓ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਲਾਈਏ। ਉਨ੍ਹੇ ਕਹਿਨਾ ਆਪ ਕੇ ਛੋਟੇ ਵੀਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਰਸੀਨੇ ਨਗਰ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਆਇ ਗਏ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ

ਹੁਣੇ—ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੰਗਲਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਮੇਂ ਆਇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਦੋਹਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ । ਉਪਰੰਤ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ । ਉਧਰ ਪਟਨਾਂ ਨਗਰੀ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਪੀਛੇ ਛੱਡ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕੀ ਪਰਚਾਵਨੀ ਕਰਨੇ ਮਦਰ ਦੇਸ ਆਏ । ਸਾਬ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਹਰੀ ਜੀ—ਪਤਨੀ ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਜੀ ਕੀ ਆਈ ।

ਬਾਬਾ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਦਿਹਲੀ ਭਾਈ ਕਲਿਆਨੇ ਸਿੱਖ ਕੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਮੇਂ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ । ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਇਨ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਸਾਵਨ ਕੇ ਬਾਦਲੋਂ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਸ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਆਈਆਂ । ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ—ਰਸੀਨਾ ਨਗਰ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਕੇ ਬੰਗਲੇ ਆਏ । ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਮਾਤਮੀ ਪਰਚਾਵਨੀ ਕੀ । ਉਪਰੰਤ ਦਿਹਲੀ ਆਨੇ ਕਾ ਕਾਰਨ ਪੂਛਾ, ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸੁਨਾਇਆ । ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਵਿਥਿਆ ਸੁਨ ਕੇ ਕਹਾ ਕਿ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਬਤਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਦੇਖਨਾਂ ਤੁਰਕ ਕਾ ਵਿਸਾਹ ਨਹੀਂ ਖਾਨਾ । ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਆਗੇ ਕਈ ਦਫ਼ਾ ਦਿਹਲੀ ਆਏ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਹਿਲੀ ਬਾਰ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਆਏ ਹੈਂ । ਇਹ ਆਗੇ ਯਹਾਂ ਨਹੀਂ ਆਏ । ਅਸੀਂ ਜਹਾਂ ਸੇ ਮਦਰ ਦੇਸ ਜਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਤੁਸਾਂ ਇਨ ਕਾ ਖਾਸ ਖਿਆਲ ਰਾਖਨਾਂ, ਹਮੇਂ ਵਿਦਾਇਗੀ ਦੀਜੀਏ । ਅਸੀਂ ਯਹਾਂ ਸੇ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਠਹਿਰੇਂਗੇ । ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੋ ਦਿਵਸ ਬੰਗਲਾ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਰਹਿ ਕੇ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਮਦਰ ਦੇਸ ਕੀ ਤਰਫ ਆਏ । ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਮਾਝੇ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਗਰੀ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਮੇਂ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ । ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਾ ਨਾਨਕਾ ਗਾਉਂ ਸੀ, ਇਨ ਕੇ ਆਨੇ ਕੀ ਸਭ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ, ਦੀਪਮਾਲਾ ਕੀ ਗਈ । ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ, ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਨਾਂ ਸੁਨ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਕੀਆਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕਾਲੇ ਬਾਦਲੋਂ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਉਮਡ ਆਈਆਂ । ਕਾਈ ਪਾਰਾ ਵਾਰ ਨਾ ਰਹਾ, ਸਭਨਾਂ ਆਇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ, ਬਕਾਲਾ ਮੇਂ ਬੜੀ ਚਹਿਲ-ਪਹਿਲ ਹੋਨੇਂ ਲਾਗੀ । 17 ।

18. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੀ ਸ਼ਾਹੀ ਦਰਬਾਰ ਸੋਂ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕੀਸ—ਚੇਤਰ ਸੁਦੀ ਅੱਠੇਂ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਰਸੀਨਾ ਨਗਰ ਸੇ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਕਾ ਦੀਵਾਨ ਸ਼ਾਹੀ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਭੇਜਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੋ ਪਤਾ ਕੀਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਇ ਗਏ ਹੈਂ । ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਖਬਰ ਪਾਇ ਅਪਨਾਂ ਅਹਿਲਕਾਰ ਭੇਜ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਭੇਜਾ । ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਪਾਲਕੀ ਮੇਂ ਬਹਾਇ ਸ਼ਾਹੀ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਲੇ ਆਂਦਾ । ਇਨ ਕੋ ਏਕ ਮੂੜੇ ਪੇ

1. ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਮਹਲ ਅੱਠਮਾਂ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕਾ ।... ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕੀਸ ਚੇਤਰ ਮਾਸੇ ਸ਼ੁਕਲਾ ਪੱਖੇ ਥਿਤ ਨਾਮੀ ਗੁਰੂਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਸਵਾ→

ਬੈਠਾਇਆ ਗਿਆ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਆ। ਬਾਦ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸੇ ਪੂਛਨਾਂ ਕੀ, ਪੀਰ ਜੀ ! ਹਮਾਰੀ ਸ਼ੰਕਾ ਕੋ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰੀਏ। ਦੇਖੀਏ ਆਪ ਬਡੇ ਬੇ, ਤੁਮੇਂ ਯਿਹ ਪਦਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦੇਈ ਗਈ। ਆਪ ਇਸ ਮੇਂ ਮੇਰੀ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰੀਏ। ਕਿਆ ਆਪ ਕਾ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ? ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੋਆ—ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਗੁਰਿਆਈ ਕਿਸੇ ਕੀ ਮਲਕੀਤੀ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ, ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਰਬ-ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਬੇ। ਮੁਝੇ ਉਨ੍ਹੇ ਯਹਾਂ ਭੇਜ ਦੀਆ ਬਾ, ਹਮ ਉਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਯਹਾਂ ਆਇ ਗਏ ਸੀ। ਉਪਰੰਤ ਉਨ੍ਹੇ ਇਸੇ ਸਹੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇਖ ਇਨ ਕੋ ਗੁਰਤਾ ਦੇ ਦਈ ਹੈ। ਮਰਯਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਣ ਇਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਗਾਦੀ ਤੇ ਇਸਥਿਤ ਹੈ, ਹਮ ਅਬ ਇਨ ਕੇ ਬਚਨਾਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈਂ। ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਸੁਨ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਇ ਗਈ। ਆਗੇ ਸੇ ਕਹਾ—ਪੀਰ ਜੀ ! ਅਬ ਆਪ ਅਪਨੇ ਨਿਵਾਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਜਾਈਏ। ਕੱਲ੍ਹ ਸੇ ਫਿਰ ਇਨ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਪਾਇੰਗੇ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਰਸੀਨਾ ਨਗਰੀ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਕੇ ਬੰਗਲਾ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ।

ਭਾਵੀ ਬੱਸ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਰਾਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤਾਪ ਕੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੋਇ ਗਈ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸੰਮਤ 1721 ਚੇਤਰ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਦਸਮੀਂ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਬੜੀ ਚੇਚਕ ਨੇ ਆਇ ਦਿਖਾਈ ਦੀ। ਇਸੇ ਦੇਖ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਡੋਲ ਗਈਆਂ। ਕਹਿਨੇ ਲਗੀਆਂ ਅਬ ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ। ਚੀਚਕ ਕਾ ਜ਼ੋਰ ਇਨ ਬਦਿਨ ਵਧਦਾ ਗਿਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਪਾਸ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ, ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਸਨ ਯਾਂ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਜੀ ਆਤੇ ਜਾਤੇ ਸੀ। ਪਾਂਚਮੇਂ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਜੀ ਸੇ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਬਚਨ ਕੀਆ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਆਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ, ਸਾਡਾ ਅੰਤਮ ਸਮਾਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ, ਸੰਗਤ ਕੋ ਕਿਸ ਕੇ ਲੜ ਲਾਇ ਚਾਲੇ ਹੈਂ ? ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਖ ਉਘੋੜ ਇਨ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਧੀਮੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ—ਪਾਂਚ ਪੈਸੇ ਨਲੀਏਰ ਲੈ ਆਉ। ਬਚਨ ਪਾਇ ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਜੀ ਗੁਰਿਆਈ ਕੀ ਸਮੱਗਰੀ ਲੈ ਆਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਹਾਥ ਛੁਹਾਇ ਤੀਨ ਦਫਾ ਦਾਈਂ ਭੁਜਾ ਹਿਲਾਇ ਕੇ ਕਹਾ—‘ਹਮਾਰੇ ਪੀਛੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ, ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਹੈ, ਉਨ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਏ ! ਦੀਵਾਨ ਜੀ ! ਇਹ ਗੁਰਿਆਈ ਕੀ ਸਮੱਗਰੀ ਬਕਾਲਾ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਲੈ ਜਾਇ ਕੇ ਬਾਬਾ ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਆਗੇ ਭੇਟਾ ਕਰ ਦੇਨੀ। ਅਸਾਂ ਕੇ ਬਾਦ ਆਜ ਸੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕਾ

←ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚੌਥੇ ਪਾਲਕੀ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਦਿਹਲੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਏ। ਗੈਲੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਆਏ, ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਮਹਲ ਸੱਤਮੇਂ ਕੇ—ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਆਇਆ, ਬੇਟਾ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਛਿਬਰ ਕਾ। ਕੰਵਰ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਆਇਆ, ਬੇਟਾ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਅੰਬੇਰੀ ਕਾ। ਗੁਰਬਖਸ਼ ਆਇਆ, ਬੇਟਾ ਬਾਘੇ ਛੀਪੇ ਕਾ। ਮਨੀ ਰਾਮ ਆਇਆ, ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਜਲਹਾਨੇ ਕਾ। ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਫਕੀਰ ਆਏ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਢਾ, ਪਰਗਨਾਂ ਜੀਂਦ, ਖਾਤਾ ਜਲਹਾਨੇ ਪੁਆਰੇਂ ਕਾ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਵਾਲਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹਨ। ਸੰਗਤਾਂ ਜਾਣਿ ਕੇ ਉਨਾਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਵਣ।¹ ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਲਿਵ ਉਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਗੈਲ ਲਗ ਗਈ, ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ ਹੋਨੇ ਲਾਗਾ। ਇਸੀ ਦਿਵਸ ਚੇਤਰ ਸੁਦੀ ਚਉਦਹ ਬੁਧਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਦੇ ਘੜੀਆਂ ਰੈਨ ਖਿਤੀਤ ਹੋਈ ਉਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਜੋਤਿ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਗਏ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ, ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਆਦਿ ਮੁਖੀਆਂ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਪੂਰਨਮਾਂ ਕੇ ਦਿਹੂ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਭੋਗਲਪੁਰ ਨਗਰੀ ਕੇ ਪਾਸ ਨਦੀ ਜਮਨਾਂ ਦੇ ਤੱਟ ਪਰ ਜਾਇ ਦਾਹ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰ ਦੀਆ।

ਵਾਪਸੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਬਹਿਲੋਂ ਕੇ ਗੁਰਦਾਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਮਿਤ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਪਰਾਰੰਭ ਕਰਾਇਆ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਤੇ ਮੁਨਸ਼ੀ ਕਲਿਆਨ ਦਾਸ ਕੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਰਲੋਕ ਗਮਨ ਕਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਮਾਤਮੀ ਸੁਨਾਉਨੀ ਦੇਨੇ ਰਸੀਨਾ ਨਗਰ ਸੇ ਮਦਰ ਦੇਸ ਭੇਜਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਇ ਕੱਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਜਾਇ ਮਾਤਮੀ ਪਰਚਾਵਨੀ ਕੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਇ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੋ ਬਕਾਲੇ ਨਗਰ ਆਇਆਂ ਅਜੇ ਬੋਝਾ ਹੀ ਸਮਾ ਹੁਆ ਬਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਜਾਇ ਮਾਤਮੀ ਸੁਨਾਉਨੀ ਕੀ। ਆਗੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਸੁਨ ਕੇ ਕਹਾ, ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ! ਭਾਣਾ ਅਮਿੱਟ ਹੈ ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਟੀਕ-ਠਾਕ ਛੋਰ ਕੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਅਜ ਉਨ ਕੇ ਪਰਲੋਕ ਗਮਨ ਕਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਸੁਨਾਉਨੀ ਵੀ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੇਅੰਤ ਹੈ, ਉਸ ਕੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕਿਸੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ, ਸਭ ਨੇਤ ਨੇਤ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਜਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ। ਇਹ ਦੋਮੇਂ ਸਿੱਖ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਠਹਿਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਦਿਹਲੀ ਕੀ ਤਰਫ ਆਏ। ਉਧਰ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀਆਂ ਅਸਤੀਆਂ ਚੁਨਵਾਇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਦੁਆਰ ਮੇਂ ਭਿਜਵਾਇ ਦੇਈਆਂ।¹ ਪੀਛੇ ਰਹੀ ਬਿਭੂਤੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਕੇ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਗਰੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮੇਂ ਭੇਜੀ ਗਈ।² ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਇਕੀਸ ਸਾਵਨ ਮਾਸ ਕੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਮੇਂ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ

1. ਲਿਖਤਮ ਗੁਰੂ ਰਾਮਰਾਇ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕਾ...ਉਲਾਦ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਸੋਢੀ ਖੱਤਰੀ ਬਾਸੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਰਾਜ ਕਹਿਲੂਰ ਸੰਮਤ 1721 ਜੋਨ ਬਦੀ ਤੇਰਸ ਕੇ ਦਿਹੂ, ਆਪਣੇ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੇ ਵੂਲ ਲੈ ਕੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਇਆ। ਸਾਬ ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ ਜੀ ਆਈ, ਸਾਬ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਛਿੱਬਤ ਆਇਆ।

[ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਪੰਡਤ ਭਵਾਨੀ ਦਾਸ ਕੀ, ਹਵੇਲੀ ਸੋਢੀਆਂ ਹਰਿਦੁਆਰ

2. ਸੰਗਤ ਬੇਟਾ ਬਿੰਨਾ 'ਉਪਲ' ਕਾ ਬਾਸੀ ਅੰਬ ਮਾੜੀ ਪ੍ਰਗਨਾਂ ਮੀਏਂ ਕੀ ਮੋੜ, ਨਾਨੂੰ ਰਾਮ ਬੇਟਾ ਬਾਘੇ ਛੀਪੇ ਕਾ ਬਾਸੀ ਮਹੱਲਾ ਦਿਲਵਾਲੀ ਦਿਹਲੀ, ਜੱਗੂ ਬੇਟਾ ਪਦਮੇ ਕਾ ਬਾਸੀ ਦੁਬਰਜੀ ਪਰਗਨਾਂ ਸੋਹਦਰਾ, ਦਰੀਆ ਬੇਟਾ ਮੂਲੇ ਕਾ ਬਾਸੀ ਅਲੀਪੁਰ ਸਮਾਲੀ ਪ੍ਰਗਨਾਂ ਮੁਲਤਾਨ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੀ ਭਸਮ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਲੈ ਕੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਆਏ→

ਜੀ ਨੇ ਸੰਗਤ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਮਦਰ ਦੇਸ ਆਏ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਬਜਾਈ। ਰਸਤੇ ਕਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮਲ ਆਇ ਮੁਖੀਏ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਕੇ ਗੋਲ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਕੇ ਨੇੜੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। 18।

19. ਸਾਖੀ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਜੀ ਕੀ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰ ਆਨੇ ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਕੋ ਟਿੱਕਾ ਲਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੋ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਮੇਂ ਆਇਆਂ ਪਾਂਚ ਮਾਸ ਕੇ ਕਰੀਬ ਹੋਇ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਰਦਾਸੀਏ ਸਿੱਖ ਨੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬਚਨ ਕੀਆ, ਮਹਾਰਾਜ! ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਜੀ ਦਿਲਵਾਲੀ ਸੰਗਤ ਕੋ ਗੋਲ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਗੇ ਸੇ ਭਾਈ ਦਿਆਲਦਾਸ ਸੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਕਿ ਸੰਗਤ ਕੋ ਆਗੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਲਾਈਏ। ਭਾਈ ਦਿਆਲਦਾਸ ਬਚਨ ਪਾਇ ਦਿਲਵਾਲੀ ਸੰਗਤ ਕੋ ਗੋਲ ਲੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਲਾਗੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਇ ਗਿਆ। ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ ਨੇ ਆਗੇ ਆਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਬੰਦਨਾਂ ਕੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਾਸ ਬਹਾਇ ਇਨ ਕੇ ਆਇ ਕਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਆ, ਪਰਸਪਰ ਮਾਤਮੀ—ਪਰਚਾਵਨੀ ਕੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਉਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਅਮਿਟ ਹੈ, ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਦੇਖੋ, ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਦਈ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਬਕਾਲੇ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਹੀ ਹਾਂ, ਪੀਛੇ ਸੇ ਹਮੇਂ ਉਨ ਕੇ ਪਰਲੋਕ ਗਮਨ ਕਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਸੁਨਾਉਨੀ ਆਇ ਗਈ। ਦੇਖੀਏ ਪੀਛੇ ਜਿਤਨੇ ਅਵਤਾਰ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਹੋਇ ਚੁਕੇ ਹੈ—ਸਭ ਨੇ ਉਸ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਸਤਿ ਕਰ ਮਾਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੇ ਬਚਨ ਕਹਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦਈ, ਆਗੇ ਸੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿ ਕਰ ਮਾਨਾਂ। ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਪਾਇ ਭਾਦਵ ਮਾਸ ਕੀ ਅਮਾਵਸ ਕਾ ਬੜਾ ਮੇਲਾ ਲਾਗਾ ਜਿਸ ਕਾ ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਹਾ। ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਅੰਸ ਬਾਬਾ ਅਰਜਾਨੀ ਸਾਹਿਬ ਆਏ, ਬੋਟੇ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਕੋ ਗੋਲ ਲੈ ਕੇ—ਇਨ ਕੇ ਸਾਥ ਭਾਈ ਗੜ੍ਹੀਆ ਆਇ ਨਾਮੀ ਸਿੱਖ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਮੇਂ ਆਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ। ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਸੇ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਆਈਆਂ। ਕਾਈ ਕਿਸੀ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲਾ, ਕਾਈ ਕਿਸੀ ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਕੋ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ।

ਰਾਮਦਾਸ ਨਗਰੀ ਸੇ ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਕਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ 'ਰੰਧਾਵਾ' ਆਇਆ, ਗੁਰੂ ਚੱਕ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਕੇ। ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਚੰਦ ਆਇਆ ਨੰਦ ਚੰਦ ਭਾਈ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਕਰ, ਗੜ੍ਹਵਾਲ ਦੇਸ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਆਏ ਇਨ ਕੇ ਗੋਲ ਭਾਈ ਬਹਿਲੋਂ ਕਾ ਗੁਰਦਾਸ ਆਇਆ। ਸਭਨਾਂ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਆਏ ਗੁਰੂ ਪਰਵਾਰ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ। ਸਰਬਤਰ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਪਰਚਾਵਨੀ ਕੀ। ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਜੀ ਨੇ ਬਿਰਧ ਬਾਬਾ ਸ੍ਰੀ ਅਰਜਾਨੀ

←ਪ੍ਰਗਨਾਂ ਕਹਿਲੂਰ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕੀਸ ਭਾਦਵ ਬਦੀ ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਕੋ। ਬਭੂਤੀ ਸਤਿਲੁਧਰ ਨਦੀ ਮੇਂ ਪਵਾਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਕੜਾਹੀ ਬਾਂਟੀ...।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਦਾ, ਪਰਗਨਾਂ ਜੀਂਦ

ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਨਿਕਟ ਬਹਾਇ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਆਈ ਗੁਰਿਆਈ ਕੀ ਵਸਤੂ ਮੰਗਵਾਇ ਲਈ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਜੀ ਨੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਪਾਂਚ ਪੈਸੇ ਏਕ ਨਲੀਏਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਆਗੇ ਰਾਖ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ। ਬਾਬੇ ਬੁਢੇ ਕੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਨੇ ਦਾਇੰ ਹਾਥ ਸੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਟੀਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮਸਤਕ ਤੇ ਲਾਇਆ। ਏਕ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਹੋਆ, ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜਾਨਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੀ ਮਾਤਮੀ ਪਰਚਾਵਨੀ ਕਰਨੇ। ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਅਰਜਾਨੀ ਸਾਹਿਬ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਆਇ ਕਹਾ, ਸਭਨਾਂ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਬੇਟਾ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਕਾ, ਚਉਪਤ ਰਾਇ ਬੇਟਾ ਪੈਰੇ ਛਿੱਕਰ ਕਾ, ਸੰਗਤ ਬੇਟਾ ਬਿੰਨੇ ਉਪਲ ਕਾ, ਦਿਆਲ ਦਾਸ, ਮਨੀ ਰਾਮ-ਬੇਟੇ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕੇ। ਜੱਗੂ ਬੇਟਾ ਪਦਮੇਂ ਕਾ, ਗੁਰਬਖਸ਼ ਔਰ ਨਾਨੂ—ਬੇਟੇ ਬਾਘੇ ਕੇ। ਸਤੀਦਾਸ ਸਤੀਦਾਸ ਬੇਟੇ ਹੀਰਾ ਮਲ ਕੇ ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਫਕੀਰ ਗੈਲ ਆਏ। ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕੀਸ ਭਾਵਦ ਸੁਦੀ ਦਸਮੀ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਸਭਨਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਪਰਚਾਵਨੀ ਕੀ। ਦੋ ਦਿਵਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ 'ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ' ਮੇਂ ਰਹੇ। 19।

20. ਸਾਖੀ ਮੱਖਣਸ਼ਾਹ ਬਨਜਾਰੇ ਕੇ ਬਕਾਲੇ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕੀਸ ਕੋ ਦੀਵਾਲੀ ਕਾ ਪੁਰਬ ਹੋਆ, ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਸੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਬਕਾਲਾ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਬੜਾ ਕੰਤੂਹਲ ਹੋਆ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਹਾ। ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਬਨਜਾਰਾ ਸੰਗਤ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਇਆ।¹ ਇਸ ਕਾ ਬੜਾ ਦਰਿਆਇ ਬੀਚ ਤ੍ਰੇਮੁੰ ਕੇ ਪੱਤਨ ਮੇਂ ਭੰਵਰ ਬੀਚ ਫਾਸਾ ਥਾ। ਇਸੇ ਇੱਕ ਸੈ ਮੋਹਰ ਭੋਟਾ ਦੇਨੀ ਮਾਨੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੁਹਰੈਂ ਲੈ ਕੇ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਆਇਆ। ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਧੀਰ ਮੱਲ ਜੀ ਕਾ ਘਰ ਥਾ, ਮਸੰਦ ਬਨਜਾਰੇ ਕੋ ਇਸ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਲੈ ਆਏ। ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪਾਂਚ ਮੁਹਰੈਂ ਭੋਟਾ ਕੀ, ਇਸ ਕੀ ਇਸਤਰੀ ਸੋਲਜਈ ਤੇ ਤਿਹਾਂ ਬੇਟਿਆਂ ਚੰਦੂ ਲਾਲ, ਲਾਲ ਚੰਦ ਤੇ ਕੁਸ਼ਾਲ ਚੰਦ ਨੇ ਦੋਇ ਦੋਇ ਮੋਹਰਾਂ ਭੋਟਾ ਰਾਖੀਂ। ਇਨ ਸਭਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ

1. ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਬੇਟਾ ਦਾਸੇ ਸ਼ਾਹ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਅਰਬੇ ਕਾ, ਪੜਪੋਤਾ ਬਿੰਨੇਂ ਕਾ, ਬੰਸ ਬਹੋੜੁ ਸ਼ਾਹ ਕੀ।

ਲਾਲ ਚੰਦ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਕਾ, ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਮਖਣ ਸ਼ਾਹ ਕਾ, ਕੁਸ਼ਾਲ ਚੰਦ ਮਖਣ ਸ਼ਾਹ ਕਾ, ਸੋਲਜਈ ਇਸਤਰੀ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਕੀ ਗੋਤਰ ਪੋਲੀਆ ਬਨਜਾਰਾ। ਬਾਸੀ ਮੋਟਾ ਟਾਂਡਾ ਪ੍ਰਗਨਾਂ ਮੁਜਫਰਾਬਾਦ, ਕਸ਼ਮੀਰ, ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕੀਸ ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਬਕਾਲੇ ਨਗਰ ਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਮਹਲ ਨਾਮੇਂ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਇੱਕ ਸੈ ਮੋਹਰੈਂ ਭੋਟਾ ਕੀ। ਗੈਲ ਧੂਮਾਂ ਬੇਟਾ ਨਾਇਕ ਕਾਨ੍ਹੇ ਬਿੰਜਲਉਂਤ ਕਾ ਆਇਆ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤੰਮਰ ਬਿੰਜਲਉਂਤੋਂ ਕੀ

ਸਿਰਪਾਇ ਦੇ ਕੇ ਡੇਰੇ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਕੀਆ। ਮੱਖਨ ਸਾਹ ਯਹਾਂ ਸੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਤੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਆਇਆ। ਪਾਂਚ ਮੁਹਰੇਂ ਭੇਟਾ ਕੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਨਜਾਰੇ ਸੇ ਆਪਨੀ ਮਾਨੋਤ ਮਾਂਗੀ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਮੱਖਨ ਸਾਹ ! ਤੇਰੀ ਇਸਤਰੀ ਸੂਹੇ ਰਾਂਗ ਕੀ ਬੈਲੀ ਮੇਂ ਜਿਸ ਕਾ ਡੇਰਾ ਹਰੇ ਰਾਂਗ ਕਾ ਹੈ ਮੋਹਰਾਂ ਪਾਇ ਕੇ ਲਾਈ ਹੈ। ਬੈਲੀ ਤੇਰੇ ਬੜੇ ਬੇਟੇ ਪਾਸ ਹੈ ਜੋ ਪੀਛੇ ਖਲਾ ਹੈ। ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਆਗੇ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਬੈਲੀ ਭੇਟਾ ਕੀ। ਮੱਖਨ ਸਾਹ ਬਾਹਰ ਆਇ ਪੱਲੂ ਫੇਰਿਆ, ਕਹਾ 'ਭੂਲੀਏ ਸੰਗਤੇ ! ਗੁਰੂ ਲਾਧੋ ਰੇ' ਤੀਨ ਬਾਰ ਐਸਾ ਬਚਨ ਕੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਨਜਾਰੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਗਸੇ, ਇਨੇ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ ਦੀਆ। 20।

21: ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮਾਤਮੀ-ਪਰਚਾਵਨੀ ਕਰਨ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਏਕ ਦਿਵਸ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਲਾਗਾ ਹੂਆ ਥਾ। ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ ਕਾ ਭੇਜਾ—ਏਕ ਸਿੱਖ ਮਾਤਮੀ ਸੁਨਾਉਨੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਇਸੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਜੀ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇੱਕੀਸ ਕਾਤਕ ਵਦੀ ਚਉਥ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਡੇਵ ਪਹਿਰ ਹੋਨ ਗਈ ਪਰਲੋਕ ਪਿਆਨਾਂ ਕਰ ਗਏ ਹਨ। ਉਨ ਕੀ ਸਤਾਰੂਮੀ ਕਾ ਦਿਵਸ ਕਾਰਤਕ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕਾ ਹੈ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਹਮੇਂ ਭੇਜਾ ਹੈ। ਬਚਨ ਪਾਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਆਇ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਸੇ ਰਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਸਤਾਰੂਮੀਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਰਾਖੇ ਪਾਠ ਕਾ ਭੰਗ ਪਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ, ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਚੰਦ, ਨੰਦ ਚੰਦ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਸੇ ਇੰਜ ਬਚਨ ਕੀਆ। ਕਹਾ—ਆਪ ਕੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮੇਂ ਕੇਵਲ ਤੀਨ ਘਰ ਹੀ ਹੈਂ, ਵਡਿੱਕੇ ਸਾਰੇ ਪਰਲੋਕ ਪਿਆਨਾਂ ਕਰ ਗਏ ਹੈਂ। ਤੁਸਾਂ ਤੀਨੋਂ ਘਰ ਮਿਲ ਕੇ ਰਹਿਨਾ, ਇਸੀ ਮੇਂ ਤੁਸਾਂ ਕਾ ਭਲਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਆਪ ਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੋਇਗਾ। ਸਤਾਰੂਮੀ ਸੇ ਤੀਜੇ ਦਿਹੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਕੁਛ ਦਿਹੂ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ, ਮੱਖਨ ਸਾਹ ਸੇ ਕਹੋ ਤਿਆਰੀ ਕਰੇ, ਸੁਧਾਸਰੋਵਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਕੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਸੇ ਚੱਲ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਮੱਘਰ ਮਾਸ ਕੀ ਪੂਰਨਮਾ ਕੇ ਦਿਹੂ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਨਗਰੀ ਗੁਰੂ ਚੱਕ ਮੇਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਅਕਾਲ ਬੁੰਗੇ ਕੈ ਪਾਸ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਗਰੀ ਆਨਾਂ ਸੁਨ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈਆਂ। ਬਾਬਾ ਹਰਿ ਜੀ ਬੇਟੇ ਕਵਲ ਨੈਨ (ਕੌਲ) ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ ਆਇ, ਪਰਸਪਰ ਆਪਸ ਮੇਂ ਚਰਨ-ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਕੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਸੇ ਕੁਸਲ ਖੋਮ ਪੁਛੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੱਖਨ ਸਾਹ ਆਇ, ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ। ਅਗਲੇ

ਦਿਵਸ ਏਕਮ ਕੇ ਦਿਹੂ ਸੁਧਾਸਰੰਵਰ ਸੇ ਚਲ ਕੇ ਵੱਲੇ ਵੇਰਕੇ ਆਇ ਗਏ। ਯਹਾਂ ਸੇ ਆਗੇ ਘੁਕੇਆਲੀ, ਨਿਝਵਾਲਾ, ਤਰਨ ਤਾਰਨ, ਖੰਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਹੋਤੇ ਹੁਏ ਪੇਖ ਮਾਸ ਕੀ ਅਮਾਵਸ ਕੇ ਦਿਹੂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਉਲੀ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਆਇ ਦਰਸਨ ਕੀਆ। ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਚਵਾ ਦਿਸਾ ਸੇ ਦੀਦਾਰੇ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਭਾਈ ਰਘੁਪਤ ਰਾਇ¹ ਨਿਝਰ ਖੋਮਕਰਨੀਆ ਅਪਨੇ ਬੇਟੇ ਮੂਲਚੰਦ ਕੇ ਸਾਥ ਅਮਾਵਸ ਕੇ ਮੇਲੇ ਤੇ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਬਿਨੈ ਕਰ ਕੇ ਆਪਨੀ ਨਗਰੀ ਖੋਮਕਰਨ ਮੇਂ ਲੈ ਆਇਆ। ਯਹਾਂ ਗਾਉਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਬੜੀ ਟਹਿਲ ਕੀ, ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਵਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਰਹੇ। ਭਾਈ ਰਘੁਪਤ ਰਾਇ ਨੇ ਦੋਕ ਸੁੰਦਰ ਘੋੜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਕੇ ਲੀਏ ਭੇਟਾ ਕੀ। 21।

22. ਸਾਖੀ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਤਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰਾਨੇ ਤੇ ਧਮਧਾਨ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਖੋਮਕਰਨ ਨਗਰੀ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਮਾਝੇ ਦੇਸ ਮੇਂ ਦੋਇ ਮਹੀਨੇ ਰਟਨ ਕੀਆ। ਨਦੀ ਬਿਆਸ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਚੱਲਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਭਾਈ ਹੀਰੇ ਢਾਢੀ ਕੇ ਘਰ ਗੁਜ਼ਾਰ ਕਰ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨਦੀ ਬਿਆਸ ਸਤਿਲੁਜ ਪਾਰ ਕਰ ਕੇ ਜ਼ੀਰਾ, ਮੰਗਾ ਆਦਿ ਨਗਰਾਂ ਬਾਣੀ² ਵਿਚਰਦੇ ਹਏ ਭਾਈ ਸਾਈਂਦਾਸ² ਕੇ ਘਰ ਡਰੋਲੀ ਮੇਂ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ। ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਡਰੋਲੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਠਹਿਰ ਕੇ ਯਹਾਂ ਸੇ ਸਨੇ ਸਨੇ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਕਈ ਏਕ ਨਗਰਾਂ ਮੇਂ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਚੱਕਰ ਚਲਾਤੇ ਹੁਏ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਦੇਸ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਗਰ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਜਾਇ ਬਿਸਰਾਮ ਪਾਇਆ। ਇਸ ਨਗਰੀ ਕੇ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ-ਕਰਤ ਕੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਚਤਦੇ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਬਾਈਸ ਕੋ ਬੈਸਾਖੀ ਕਾ ਤਿਉਹਾਰ ਇਸੀ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਮਨਾਇਆ। ਇਸ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਪਾਣੀ ਕੀ ਬੜੀ ਤਰੋਟ ਸੀ। ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਬੜੀ ਢਾਬ ਨਾ ਹੋਨੇ ਕਰਕੇ ਮਾਲ ਮਵੇਸ਼ੀ ਤਿਹਾਇਆ ਰਹਿਤਾ ਸੀ। ਬਿਸਾਖੀ ਕੇ ਲਗੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਗਾਉਂ ਕੇ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਾਂ ਇਸ ਘਾਟ ਕੋ ਪੂਰਾ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਮਹਾਰਾਜ! ਅਸਾਂ ਤੇ ਮੋਹਰ ਕਰ ਕੇ ਅਸਾਂ ਕੋ ਪਾਨੀ ਕਾ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ। ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਆ, ਕੱਸੀਆਂ ਲੈ ਆਉ, ਸਿੱਖ ਗਾਉਂ ਕੇ ਕੱਸੀਆਂ ਲੈ ਆਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਆਪ ਕੱਸੀ ਪਕੜ ਸਤਿਨਾਮ ਕਹਿ ਕੇ ਪਾਂਚ ਟੱਕ ਲਾਏ—ਉਪਰੰਤ ਨਗਰ-ਵਾਸੀਆਂ ਤਲਾ ਖੋਦਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੀਆ।

1. ਇਸੇ ਰਘੁਪਤਿ ਰਾਇ ਨਿਝਰ ਦਾ ਇਕ ਪੁੱਤਰ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਸੀ ਜੋ ਪਿਛੋਂ ਬੰਦਈਆਂ ਦਾ ਆਗੂ ਬਣਿਆ।

2. ਇਹ ਭਾਈ ਸਾਈਂਦਾਸ ਨੌਮੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਮਾਸੜ ਲਗਦਾ ਸੀ।

ਦਸ ਦਿਵਸ ਮੇਂ ਤਲਾ ਖੋਦਾ ਗਿਆ। ਯਾਰਮੇਂ ਦਿਹੁ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਖਲੋ ਹੋਇ ਅਕਾਸ਼
ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਾਦਲ ਹੋਇ ਆਏ। ਬਾਰਸ਼ ਇਤਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਤਾਲ ਪਾਨੀ ਸੇ ਭਰ
ਗਿਆ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਕਹਿ ਕੇ ਤਰਾ ਤਰੀ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀ ਦੇਗ
ਵਰਤਾਈ। ਨਗਰ ਵਾਸੀਆਂ ਤਹਿ ਦਿਲ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾ
ਇਸ ਸਰੋਵਰ ਕਾ ਨਾਉਂ 'ਗੁਰੂ ਸਰ' ਰਾਖਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੰਦਰਾ ਦਿਹੁ ਸਾਥੋਂ ਕੀ, ਤਲਵੰਡੀ
ਰਹਿ ਕੇ ਅਨੇਕਾਂ ਜੀਆਂ ਕੀ ਕਲਿਆਨ ਕੀ। ਯਹਾਂ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ
ਅਨੇਕਾਂ ਨਗਰਾਂ ਥੀਂ ਵਿਚਹਦੇ ਹੂਏ ਬਾਗਰ ਦੇਸ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਗਰ ਧਮਧਾਨ ਮੇਂ ਆਇ
ਗਏ। ਇਸ ਨਗਰੀ ਕਾ ਬਸ਼ਿੰਦਾ ਭਾਈ ਦਗੋ ਇਲਾਕੇ ਕਾ ਮਸੰਦ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ। ਏਕ ਦਿਵਸ ਏਸ ਨੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ ਜੀ
ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਆਪ ਆਪਨਾ ਇਸੀ ਨਗਰ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਰਾਖੇਂ! ਆਪਨਾ ਸਾਰਾ
ਪਰਿਵਾਰ ਪਟਨੇ ਸੇ ਯਹਾਂ ਲੈ ਆਈਏ। ਏਥੇ ਰਹਿਨਾ ਆਪ ਕਾ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ। ਗੁਰੂ
ਜੀ ਏਸ ਕੀ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇਖ ਏਸ ਤੇ ਬੜੇ ਬਿਗਸੇ, ਮਕਾਨ ਤੇ ਕੁੰਆ ਲਗਾਨੇ ਕੀ ਆਗਿਆ
ਦੇ ਦਈ। 22।

23. ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਸੰਗਤੀਆ ਤੇ ਭਾਈ ਰਾਮਦੇਵ ਕੋ ਵਰ ਦੇਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਏਕ ਦਿਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਕਾਨ ਤੇ ਕੁੰਆ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਨੇ ਨਿਵਾਸ-ਅਸਥਾਨ ਸੇ
ਬਾਹਰ ਆਏ, ਯਹਾਂ ਏਕ ਬੜੇ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਮਾਝੇ ਦੇਸ ਦਾ ਏਕ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਸੰਗਤੀਆ
ਜਿਸ ਕਾ ਗਾਉਂ ਪਰਗਨਾਂ, ਮੀਏਂ ਕੇ ਮੌੜ ਮੇਂ ਅੰਬ ਮਾੜੀ ਥਾ, ਇਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਿਆਰ
ਸੇ 'ਭਾਈ ਫੇਰੂ' ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਇਹ ਮਾਟੀ ਸੇ ਭਰਾ ਹੂਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕੇ ਪਾਉਂ ਪਰ ਆਇ ਪੜਾ, ਆਪਨੀ ਦਾਹੜੀ ਸੇ ਚਰਨ ਝਾੜਨੇ ਲਾਗਾ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਫਨੇ ਤੇ ਭਾਈ ਦਗੋ ਬੋਲਾ, ਮਹਾਰਾਜ! ਆਪ ਕੇ ਸਿੱਖ ਸਾਰੇ ਏਕ ਤੋਂ
ਏਕ ਸਵਾਇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਇਹ 'ਸੰਗਤੀਆ' ਸਿੱਖ ਸਭ ਸੇ ਅਨੰਧਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸੇ ਕਈ
ਦਿਹੁ ਸੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੂੰ ਇਹ ਇਤਨਾ ਕਾਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੀ ਸੁਧ
ਭੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਕੋ ਬਾਜੂ ਸੇ ਪਕੜ ਕੇ ਉਠਾਇਆ, ਏਸ ਕੀ
ਦਾਹੜੀ ਦੇਖ ਇੰਜ ਬਚਨ ਹੋਆ :

ਭਾਈ	ਫੇਰੂ	ਤੇਰੀ	ਸੱਚੀ	ਦਾਹੜੀ।
ਭਾਈ	ਫੇਰੂ	ਤੇਰੀ	ਸੇਵਾ	ਗਾੜੀ।
ਭਾਈ	ਫੇਰੂ	ਤੇਰੀ	ਕਰਨੀ	ਸਾਰੀ।
ਭਾਈ	ਫੇਰੂ	ਜਗ	ਤੁਲਹਾ	ਭਾਰੀ।
ਭਾਈ	ਫੇਰੂ	ਕਉ	ਸਤਿਗੁਰ	ਬਲਿਹਾਰੀ।

1. ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਬਚਨ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਵੇਲੇ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਸੰਦਾਂ ਦੀ ਪਰਖ
ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਸਿਧ ਹੋਇਆ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਦਗੋ ! ਇਹ ਸੱਤਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਮੇਂ ਨਗਰਾਂ ਮੇਂ ਸੇ ਘੀਉ ਕੀ ਫੇਰੀ ਲਾਇਆ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਨਿਕਾਲ ਗੁਰੂ ਕੇ ਲੰਗਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਆਇ ਜਾਤਾ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਦੇਖ ਬੜੇ ਬਿਗਯੇ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਸਿੱਖ ! ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕੀ ਹੋ ਅਤੇ ਕਿਆ ਬਿਹਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ? ਆਗੇ ਸੇ ਇਸ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਕਹਾ, ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸੰਗਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਘੀ ਕੀ ਫੇਰੀ ਲਾਇਆ ਕਰਤਾ ਹੂੰ। ਬੀਚ ਮੇਂ ਸੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਨਿਕਾਲ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਆਏ ਲੰਗਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਾਤਾ ਹਾਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਸੰਗਤੇ ਵਲ ਦੇਖ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੋਆ 'ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਆਜ ਸੇ ਘੀ ਕੀ ਫੇਰੀ ਲਾਨੇ ਵਾਲਾ ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਹੂਆ।' ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਕੋ ਐਸਾ ਬੈਰਾਗ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸੇ ਨਿੱਤ ਕੀ ਕਿਰਤ ਘੀ ਕਾ ਫੇਰਾ ਲਾਨਾ ਛੋਰ, ਰੈਨ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਭਾਈ ਸਿੱਖ ! ਹੁਣ ਵੀ ਇਹ ਅਨੇ ਪਹਿਰ ਲੰਗਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਮਗਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਆਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੀ ਘਾਲ ਥਾਇ ਪਈ ਹੈ। ਏਸ ਕਾ ਅਤੰਤ ਲੰਗਰ ਵਰਤੋਗਾ।

ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਸਿੱਖ ! ਏਸ ਕਾ ਪੰਥ ਚਾਲੇਗਾ। ਸੰਗਤ ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਸੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇਂ ਆਏਂਗੀ। ਇਹ ਬਖਸ਼ਸ਼ਾਂ ਕਾ ਮਾਲਕ ਹੋਇਗਾ। ਇਤਨਾਂ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਆਗੇ ਏਕ ਔਰ ਸਿੱਖ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਏਸ ਕਾ ਨਾਉਂ ਰਾਮਦੇਵ ਥਾ। ਏਸ ਕਾ ਕਾਮ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਦੀਵਾਨ-ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਮਸ਼ਕ ਗੈਲ ਜਲ ਛਿੜਕਾਨਾ ਸੀ। ਉਪਰੰਤ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ਲਾਤਾ ਸੀ, ਬਾਂਗਰ ਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ਕੀ ਬੜੀ ਕਿੱਲਤ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ਕੀ ਤਰੋਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਨੇ ਦੇਤਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਏਸ ਕੀ ਗਾੜ੍ਹੀ ਸੇਵਾ ਦੇਖ ਏਸ ਕਾ ਨਾਉਂ ਮੀਂਹ ਬਰਸਾਨੇ ਵਾਲਾ -- 'ਮੀਹਾਂ' ਨਾਮ ਰਾਖਾ। ਉਸੀ ਦਿਹੁ ਸੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਇਸੇ ਮੀਹਾਂ ਨਾਮ ਸੇ ਬੁਲਾਨੇ ਲਾਗ ਗਈਆਂ। ਇਹ ਦੰਵੇਂ ਸਿੱਖ - ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਤੇ ਮੀਹਾਂ ਦਸਮੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੇ ਸਮੇਂ ਉਦਾਸੀ ਭੇਖ ਕੀਆਂ ਛੇ ਬਖਸ਼ਸ਼ਾਂ ਮੇਂ ਸੇ ਦੁੰਹ ਬਖਸ਼ਸ਼ਾਂ ਕੇ ਮੁਖੀਏ ਬਨੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਆਰੰਭ ਕਰਾਏ, ਧਮਧਾਨ ਨਗਰੀ ਸੇ ਚੱਲੇ, ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਮੇਂ ਆਇ ਬਿਨਾਜੇ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੀ ਮਾਤਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਲੱਖਨੀ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ। ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਬਾਈਸ ਬੈਸਾਖ ਮਾਸ ਕੀ ਤੀਸ ਕੋ ਰਾਜਾ ਦੀਪਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰੀ ਕਾਲ-ਵਸ ਹੋਆ। ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਨੇ ਅਹਿਲਕਾਰ ਭੇਜ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸੇ ਸਤਾਰੂਮੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਭੇਜਾ। ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਸਤਾਰੂਮੀ ਤੇ ਆਇ ਕੇ ਆਪ ਅਸਾਂ ਕੋ ਨਿਵਾਜੀਏ। 23।

24. ਸਾਖੀ ਰਾਜਾ ਦੀਪ ਚੰਦ ਕੀ ਸਤਾਰੂਮੀ ਤੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਮਸੰਦਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਜੇਠ ਮਾਸ ਕੀ ਪੰਦਰਸ ਕੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕਾ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਸਤਾਰੂਮੀ ਕਾ ਦਿਹੁ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਪਹਿਲੇ ਜਾਨਾਂ ਚਾਹੀਏ, ਬਚਨ ਪਾਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਡਿਆਰੀ ਕੀ। ਗੈਲੋਂ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ, ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ, ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ ਜੀ, ਮਾਤਾ ਹਰੀ ਜੀ, ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ,

ਦੀਪਚੰਦ ਤੇ ਨੰਦ ਚੰਦ ਆਏ। ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ-ਭਗਤ ਕੀਆ, ਰਹਿਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਇਕਾਂਤ ਥਾਂਇ ਦਈ। ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਆਇਆਂ ਕੋ ਹੋਇ ਗਿਆ ਬਾ। ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਸਤਾਰ੍ਹਮੀ ਤੇ ਫਾਰਗ ਹੋਇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪਾਸ ਆਈ। ਇਸੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪਾਉਂ ਪਕੜ ਬੇਨਤੀ ਕੀ— ਜੀ ਅਸਾਂ ਸੁਨਾਂ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਛੋਰ ਬਾਂਗਰ ਦੇਸ ਜਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਐਸਾ ਨਾ ਕੀਜੀਏ, ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਨਾ ਚਾਹਤੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਯਾ ਗਾਮ ਬਸਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਹੋਰ ਭੁਇਂ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਕੀ ਅਧੀਨਗੀ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਾ, ਅੱਛਾ ਰਾਣੀ ! ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਇੰਗੇ। ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਨੇ ਗਾਮ ਬਸਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਲੋਦੀ ਪੁਰ, ਮੀਆਂ ਪੁਰ ਤੇ ਸਹੋਟੇ ਗਾਮਾਂ ਕੀ ਭੁਇਂ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਨਗਰੀ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ— ਕਿ ਇਨ ਤੀਨ ਗਾਮਾਂ ਮੇਂ ਸੇ ਕਾਈ ਅੱਛੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਖੋ ਜਹਾਂ ਨਯਾ ਗਾਉਂ ਬਸਾਇਆ ਜਾਏ।

ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਾਈਸ ਅਸਾਵ ਮਾਸ ਕੀ ਇਕੀਸ ਕੇ ਦਿਹੂ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਰੰਧਾਵਾ ਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਸਹੋਟੇ ਗਾਉਂ ਕੇ ਰਕਬਾ ਮੇਂ ਮਾਖਿਆਲ ਕੇ ਬੋਹ ਤੇ ਮੋੜੀ ਗਾਡੀ। ਇਸ ਨਏਂ ਗਾਉਂ ਕਾ ਨਾਮ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਰਾਖਾ। ਇਸੇ ਦੇਖ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਬਾਦਲ ਛਾਇ ਗਏ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਨੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਤਰਾ ਤਰੀ ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਂਟਾ ਗਿਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਏਸ ਸਾਲ ਕਾ ਚੁਮਾਸਾ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਮੇਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ। ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ—ਤਿਆਰੀ ਕਰੋ ਹਮੈ ਭਾਈ 'ਦੋਗੇ' ਨੇ ਯਾਦ ਕੀਆ, ਅਸਾਂ ਬਾਂਗਰ ਦੇਸ ਜਾਨਾਂ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ— ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਨੇ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਸੇ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਰੋਪੜ, ਬਨੂੜ, ਰਾਜਪੁਰਾ ਆਦਿ ਨਗਰਾਂ ਥੀਂ ਹੋਤੇ ਹੂਏ ਸੈਫਾਬਾਦ ਮੇਂ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਹੂਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗਲੇ ਦਿਹੂ ਏਸ ਨਗਰੀ ਸੇ ਚੱਲ ਕੇ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਢੋਡਾ, ਸੁਨਾਮ, ਛਾਜਲੀ, ਲਹਿਰਾ ਗਾਗਾ ਆਦਿ ਨਗਰਾਂ ਥੀਂ ਹੋਤੇ ਹੂਏ ਧਮਧਾਨ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਭਾਈ ਦੋਗੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ। ਇਨ ਕਾ ਡੇਰਾ ਨਵੇਂ ਮਕਾਨ ਮੇਂ ਲਾਇ ਦੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਹੂ ਏਕ ਖਟ-ਸਾਸਤਰੀ ਫਕੀਰ ਕੇ ਸਾਥ ਗੱਜਟਿ ਹੂਈ। ਲੰਗ ਇਸ ਕੀ ਬੜੀ ਮਾਨਤਾ ਕਰਤੇ ਬੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਸੇ ਕਹਾ—ਧਰਮ ਕੇ ਰਾਸਤੇ ਨਾ ਜਾਨਾ, ਭੇਖਧਾਰੀ ਬਨ ਕੇ ਫਿਰਨਾ, ਇਹ ਸਭ ਪਖੰਡ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਭੇਖ ਧਾਰ ਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲੁਟੀ ਜਾਇ ਸਕਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਨਿਰੰਕਾਰ ਏਸ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਫਾਸਤਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕੇ ਇਸ ਫਕੀਰ ਕੀ ਪੂਰੀ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਇ ਗਈ। ਇਸ ਖਲੇ ਹੋਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਉਂ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ ਅਤੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੋਲਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਮੈਂ ਭੁਲਨਹਾਰ, ਤੂੰ ਮੁਝੇ ਬਖਸ਼ ਲੈਨਾ।

ਦੀਵਾਲੀ ਕਾ ਪੁਰਬ ਨੇੜੇ ਆਇਆ। ਸੰਗਤਾਂ ਬਾਂਗਰ ਦੇਸ ਕੀਆਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇਕੇ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈਆਂ। ਸਿੱਖ ਸਾਧ ਸਭ ਚਲ ਕੇ ਆਏ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇ ਰਹਾ। ਦੀਵਾਲੀ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਬੜਾ ਜੱਗ ਹੋਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ! ਇਹ ਅਸਥਾਨ ਬਾਂਗਰ ਦੇਸ ਮੇਂ ਬੜਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਇਗਾ। ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਯਹਾਂ ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਸੇ ਚਲ ਕੇ ਆਇ ਗੀਆਂ, ਗੁਰੂ ਕਾ ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਾਲੇਗਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਧਮਧਾਨ ਨਗਰੀ ਸੇ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਭਾਈ ਦਗੋਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਕਾਰਤਕ ਕੀ ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਤੀਕ ਇਥੇ ਹੀ ਠਹਿਰਾਇ ਲੀਆ। ਬਚਨ ਹੋਆ ਮਹਾਰਾਜ! ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਾ ਸੂਝ ਦਿਹਾੜਾ ਆਇ ਗਿਆ ਹੈ, ਯਹਾਂ ਹੀ ਮਨਾਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਦਗੋਂ! ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੁਰਛੇਤਰ ਕੀ ਭੂਮੀ ਦੇਖਨਾ ਚਾਹਤੀ ਹੈਂ ਯਹਾਂ ਕੋਰਵਾਂ ਤੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਕਾ ਘੋਰ ਜੁੱਧ ਹੂਆ ਥਾ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਪੂਰਨਮਾਂ ਕਾ ਦਿਵਸ ਇਥੇ ਹੀ ਮਨਾਵਾਂਗੇ। ਪੁਰਬ ਮੇਂ ਕੇਵਲ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਹੂੰ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਹੈਂ, ਦੇਖੀਏ ਕਿਆ ਰੰਗ ਖਿਲਤਾ ਹੈ। ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਚੁਪ ਸਾਧ ਲੀ - ਏਕ ਘਰੀ ਬਾਦ ਬੋਲੇ ਕਿ ਪੂਰਨਮਾਂ ਕਾ ਦਿਵਸ ਤਾਂ ਆਇਆ ਹੈ— ਪਰੰਤੂ ਉਸ ਕਾਦਰ ਕੀ ਕੁਦਰਤ ਕਿਆ ਦਿਖਾਤੀ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਕਰਤਾ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੇਂ ਚਾਲਨਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਦ੍ਰਿਹ ਚਲਾਇ ਤਿਵੇਂ ਰਹਿਨਾਂ ਹੈ। ਏਕ ਦਿਹੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰੋਹੀ ਮੇਂ ਗਾਉਂ ਸੇ ਦੁਰਾਡੇ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲ ਮੇਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੋਲਨੇ ਗਏ, ਏਕ ਬਿਰਛ ਕੇ ਤਲੇ ਕੁੰਏ ਪਰ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਭਾਈ ਦਗੋਂ ਸਿੱਖ ਨੇ ਆਸਨ ਬਿਛਾਇਆ—ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਤੇ ਬਿਰਾਜ ਗਏ। 24।

25. ਸਾਖੀ ਧਮਧਾਨ ਨਗਰੀ ਸੇ ਦਿਹਲੀ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਏਕ ਸਿੱਖ ਭੰਨਾ ਭੰਨਾ¹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ, ਇਸੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ! ਤੁਰਕ ਚੌਂਕੀ ਯਹਾਂ ਸੇ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਚਲੇ ਜਾਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ! ਕਰਤਾਰ ਕੋ ਜੋ ਭਾਵੇ ਸਭ ਕਿਛ ਉਸ ਰਾਜਕ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੇਂ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ। ਇਤਨੇਂ ਅਰਸਾ ਮੇਂ ਚੌਂਕੀ ਕਾ ਸਰਦਾਰ ਕੁੰਏ ਤੇ ਆਇ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕੇ ਬੋਲਾ, ਜਿਸੇ ਹਮ ਖੋਜਤੇ ਬੇ, ਉਸੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ। ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਘੋੜੇ ਸੇ ਉਤਰ ਕੇ ਕਹਾ, ਪੀਰ ਜੀ! ਤੁਮੇਂ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ।² ਇਹ ਦੇਖ ਸਿੱਖਾਂ ਕਾ ਧੀਰਜ ਛੂਟ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਸੇ ਧੀਰਜ ਦਈ।

1. ਦੌੜਿਆ ਦੌੜਿਆ

2. ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਮਹਲ ਨਾਮਾਂ ਕੋ ਗਾਮ ਧਮਧਾਨ ਪਰਗਨਾਂ ਬਾਂਗਰ ਸੇ ਆਲਮ ਖਾਨ ਰੁਹੇਲਾ ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਗੈਲ ਦਿਹਲੀ ਕੋ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਬਾਈਸ ਕਾਰਤਕ ਮਾਸੇ ਸ਼ੁਕਲਾ ਪਖੇ ਗਿਆਰਸ ਕੋ। ਸਾਥ ਦੀਵਾਨ ਮਤੀਦਾਸ, ਸਤੀਦਾਸ ਆਏ ਬੇਟੇ ਹੀਰਾਨੰਦ 'ਫਿੱਬਰ' ਕੇ, ਗੁਆਲ ਦਾਸ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਛੁਟੇ ਮੱਲ ਫਿੱਬਰ ਕਾ, ਗੁਰਦਾਸ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਕੀਰਤ ਬੜਤੀਏ ਕਾ, ਸੰਗਤਾ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਬਿੰਨੈ—

ਬਚਨ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ ! ਭਾਣਾ ਅਮਿੱਟ ਹੈ, ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ, ਦੇਖੋ ਉਹ ਕਰਤਾ
ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਕੇ ਰੰਗ ਨਿਆਰੇ ਹੈਂ । ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਘੋੜੀ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ
ਚੌਂਕੀ ਸਰਦਾਰ ਕੇ ਗੈਲ ਦਿਹਲੀ ਕੋ ਆਏ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਗੈਲ ਮਤੀਦਾਸ, ਸਤੀਦਾਸ,
ਦਗੋ, ਦਿਆਲਦਾਸ, ਸੰਗਤਾ, ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਸਾਧ ਪਕੜੇ ਆਏ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕੋ ਕਤਲ ਕਰਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਦੀਆ । ਕੰਵਰ ਰਾਮ ਸਿੰਘ 'ਕਛਹਾਰਾ' ਨੇ ਐਸਾ ਕਰਨੇ ਸੇ
ਰੋਕਾ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕੰਵਰ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਇਨ੍ਹੇ ਇਸ ਕੀ ਮਿਸਲ ਮੇਂ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਮਤੀਦਾਸ ਆਦਿ ਸਾਥੀਆਂ ਸਮੇਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰ ਦੀਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ
ਬੰਦੀਵਾਨ ਹੋਨਾ ਸੁਨ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਤੇ ਚਉਪਤਰਾਇ ਆਦਿ ਸਿੱਖ ਦਿਹਲੀ
ਮੇਂ ਰਸੀਨਾ ਨਗਰੀ ਆਏ । ਰਾਣੀ ਪੁਸ਼ਪਾ ਦੇਵੀ ਨੇ ਇਨ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਸਤਿਕਾਰ
ਕੀਆ, ਰਹਿਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਇਕਾਂਤ ਥਾਇ ਦਈ । ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਨੇ ਰਾਣੀ ਸੇ
ਪੁਛਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਕਿਆ ਹਾਲ ਹੈ । ਆਗੇ ਸੇ ਰਾਣੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਧੀਰਜ ਦਈ,
ਕਹਾ - ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਲਦੀ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਇੰਗੇ । ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਾਈਸ
ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਪੱਖੇ ਪੱਖ ਮਾਸ ਕੀ ਪੰਚਮੀ ਕੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੋ ਮਾਸ ਤੀਨ ਦਿਹੁ ਬੰਦੀਵਾਨ ਰਹਿ
ਕੇ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਸੇ ਬਾਹਰ ਰਾਣੀ ਪੁਸ਼ਪਾ ਦੇਵੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ ।

ਰਾਣੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ । ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਉਂ ਪਰਸੇ, ਰਾਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਦੀਪਮਾਲਾ ਕੀ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ—ਰਸੀਨਾ
ਨਗਰੀ ਰਾਣੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬਿਖੇ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਕੇ ਪਟਨਾ ਨਗਰੀ ਤਰਫ ਜਾਨੇ ਕੀ
ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੀ । ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇ ਕੇ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਮਥਰਾ, ਆਗਰਾ, ਇਟਾਵਾ
ਆਦਿ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਹੋਤੇ ਹੁਏ ਪ੍ਰਾਗਰਾਜ ਤੀਰਥ ਕਾ ਜਾਇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ । ਯਹਾਂ ਸੇ
ਚਲ ਬਨਾਰਸ, ਸਸਰਾਮ, ਗਯਾ ਜੀ ਆਦਿ ਤੀਰਥਾਂ ਸੇ ਹੋਤੇ ਹੁਏ ਪਟਨਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ
ਜਾਇ ਬਿਰਾਜੇ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਆਇਆਂ ਦੋ ਕੁ ਬਰਖ ਕਾ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ
ਹੋਇ ਗਿਆ ਥਾ ਕਿ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਸੇ—ਅਸਾਮ ਕੀ ਮੁਹਿੰਮ ਤੇ
ਜਾਤਾ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਪਟਨਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਠਹਿਰਾ । ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਇਸੇ ਆਤੇ ਸਮੇਂ
ਏਸ-ਕੀ ਮਾਤਾ ਰਾਣੀ ਪੁਸ਼ਪਾ ਦੇਵੀ ਨੇ ਕਹਾ ਬਾ ਕਿ ਬੇਟਾ ! ਅਸਾਮੀ ਲੋਕ ਬੜੇ
ਜਾਦੂਗਰ ਦੱਸੀਦੇਂ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਉਧਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਂ, ਪਟਨੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਲੈਨਾ ।
ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਟਨੇ ਆਇ ਪ੍ਰਥਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਸੇ ਪੁਛਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹਾਂ ਹੈਂ ! ਇਨੇ ਬਤਾਇਆ—ਰਾਜਨ ! ਉਹ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੇ ਬੁਲਾਵੇ ਤੇ ਬਾਹਰ ਗਏ
ਹੁਏ ਹੈਂ । ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਪਟਨਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਠਹਿਰ ਆਗੇ ਕੀ ਤਰਫ
ਚਲਾ ਗਿਆ । ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਾਇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ । ਇਨ੍ਹੇ ਮਾਤਾ ਪੁਸ਼ਪਾ

←ਉਪਲ ਕਾ । ਜੇਨਾ, ਦਿਆਲਦਾਸ ਆਏ— ਬੇਟੇ ਮਾਈ ਦਾਸ ਜਲਹਾਨੇਂ ਬਲਉਂਤ ਕੇ ।
ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਫਕੀਰ ਫੜੇ ਆਏ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਜਾਦਵਬੰਸੀਆਂ ਕੀ, ਖਾਤਾ ਬੜਤੀਓਂ ਕਾ

ਦੇਵੀ ਕਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀਆ। ਬਾਦ ਮੇਂ ਸਹਿਤ ਅਧੀਨਗੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀ ਕਿ ਆਪ ਮੇਰੇ ਗੈਲ ਆਈਏ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮੁਝੇ ਆਤੇ ਸਮੇਂ ਕਹਾ ਬਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਜਾਨਾ ਮਾਨ ਲੀਆ। ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਅਸਾਮ ਦੇਸ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ।¹

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕਾ ਅਸਾਮੀਆਂ ਸੇ ਕਈ ਮਾਸ ਘੋਰ ਜੁੱਧ ਹੂਆ। ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਾਲ 1726 ਕੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਹੋਈ। ਅਸਾਮੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਈਨ ਮਾਨ ਲੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਕਾ ਮੇਲ ਕਰਾਇ ਦੀਆ। ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਏਸ ਹੋਈ ਫਤੇ ਕੀ ਯਾਦ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਪਰ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਏਕ ਉੱਚਾ ਟਿਲਾ ਬਨਵਾਇਆ। ਅਸਾਮਪਤੀ ਰਾਜਾ ਸੁੱਗਦੇਉ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਆਪਨੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਲੈ ਆਇਆ। ਰਾਜਾ ਤੇ ਰਾਣੀ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉਭਗਤ ਕੀਆ। ਰਾਣੀ ਨੇ ਸਹਿਤ ਨਿਮਰਤਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀ ਮਹਾਰਾਜ ! ਮੇਰੀ ਕੁੱਖ ਕੋ ਭਾਗ ਲਾਈਏ, ਮੇਰੀ ਔਰ ਕਾਈ ਚਾਹਨਾਂ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਬੋਟੀ ! ਤੇਰੇ ਉਦਰ ਥੀਂ ਬੜੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਬੋਟਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਗਾ। ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਦਾਇੰ ਹਾਥ ਕੀ ਉਂਗਲੀ ਸੇ ਛਾਪ ਉਤਾਰ ਇਸ ਕੇ ਸਿਰ ਤੇ ਲਾਇ ਦਈ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਰਾਣੀ ਤੇਰੇ ਬੋਟੇ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਏਸ ਮੋਹਰ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੋਇਗੀ, ਉਸ ਕਾ ਨਾਮ ਰਤਨ ਰਾਇ ਰਾਖਨਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕੇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਏਕ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ, ਤੁਸਾਂ ਵਾਪਸ ਅਜੇ ਠਹਿਰ ਕੇ ਆਨਾ ਹੈ, ਅਸਾਂ ਕੋ ਜਾਨੇ ਦੀਜੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਵਾਪਸ ਮਦਰ ਦੇਸ ਕੀ ਤਰਫ ਆਏ। ਰਾਸਤੇ ਸੇ ਦੀਵਾਨ ਮਤੀਦਾਸ ਕੋ ਭੇਜ ਪਟਨਾ ਸੇ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਲੀਆ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਸੁਭਿੱਖੀ ਸੇ, ਤੁਸਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਕੋ ਗੈਲ ਸਭ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਕੇ ਸੀਧੇ ਲਖਨੌਰ ਮੇਂ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਰਸੀਨਾ ਨਗਰ ਰਾਣੀ ਪੁਸ਼ਪਾ ਦੇਵੀ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਵਹਾਂ ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਠਹਿਰੇਂਗੇ। ਅਸਾਂ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਤੁਸਾ ਪੀਛੇ ਲਖਨੌਰ ਆਇ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਤਨਾਂ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਇਨ੍ਹੇ ਰਵਾਨਾ ਕੀਆ।²⁵¹

26. ਸਾਖੀ ਆਸਾਮ ਸੇ ਦਿਹਲੀ ਔਰ ਮਦਰ ਦੇਸ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰਵਾਰ ਕੋ ਲਖਨੌਰ ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਆਂਦਿ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਦਿਹਲੀ—ਭਾਈ ਕਲਿਆਨੇ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਰਾਣੀ ਪੁਸ਼ਪਾ ਦੇਵੀ ਨੇ ਅਪਨੀ ਨੂੰਹ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ। ਬਾਦ ਮੇਂ ਇਨ ਸੇ ਕੁਸ਼ਲ ਖੇਮ ਪੁਛੀ। ਰਾਣੀ ਨੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਕੇ ਪੂਛਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਮੇਰਾ ਬੋਟਾ ਆਪ ਕੋ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਵੱਧ ਕਹਾਂ ਹੈ ? ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖ ਉਠਾਇ ਰਾਣੀ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ, ਤੇਰੇ ਬੋਟੇ ਕੀ ਅਸਾਮ ਦੇਸ ਮੇਂ ਜੀਤ ਹੂਈ ਹੈ, ਉਹ ਛੇਤੀ

1. ਗੁਰੂ ਤਿਆਗ ਮੱਲ ਕਾਇਮ ਮੁਕਾਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਰ ਅਸਾਮ, ਹਮਰਾਹ ਬੈਕੁੰਠਗਾਮੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀਉ ਬੂਦ। [ਅਖਬਾਰਾਤਿ ਦਰਬਾਰ ਮੁਅੱਲਾ]

ਵਾਪਸ ਆਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ, ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕਾ ਅੰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਰਾਣੀ ਨੇ ਸਹਿਤ ਨਿਮਰਤਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਬੰਗਲਾ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਮੇਂ ਲੈ ਆਈ। ਰਸੀਨਾਂ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਬਾਦਲ ਛਾਇ ਗਏ, ਦਿਹਲੀ ਵਾਸੀ ਸੰਗਤ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਰਾਣੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਰਹਿ ਕੇ ਮਦਰ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਚੱਲ ਕੇ ਸਨੇ ਸਨੇ ਰੋਹਤਕ, ਕੁਰਖੇਤਰ, ਪਹੋਵਾ ਆਦਿ ਥਾਂਵਾਂ ਥੀਂ ਹੋਤੇ ਹੂਏ ਲਖਨੌਰ ਨਗਰੀ ਆਪਨੇ ਸਸੁਰਾਲ ਘਰ ਮੇਂ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਭਾਈ ਮੇਹਰ ਚੰਦ ਸੁਭਿੱਖੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬਡਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ। ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਗੈਲ ਇਨ੍ਹੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ।¹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੁਝ ਕਾਲ ਲਖਨੌਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਭਾਈ ਮੇਹਰ ਚੰਦ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮਾਂਗੀ। ਲਖਨੌਰ ਗਾਉਂ ਸੇ ਚੱਲ ਕੇ ਅੰਬਾਲਾ, ਕਬੂਲਪੁਰ ਆਦਿ ਨਗਰਾਂ ਥੀਂ ਹੋਤੇ ਹੂਏ ਅਪਨੇ ਸਾਦਕ ਨਵਾਬ ਸੈਫ ਖਾਨ ਪਾਸ ਆਇ ਬਿਸਰਾਮ ਲੀਆ। ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਸੈਫਾਬਾਦ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਰਹਿ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਨੇਂ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਲਹਿਲ, ਲੰਗ, ਮੂਲੋਆਲ, ਸ਼ੇਖਾ, ਠੀਕਰੀਆਲ ਨਗਰਾਂ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆ।

ਠੀਕਰੀਆਲ ਦੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਕਈ ਏਕ ਨਗਰਾਂ ਥੀਂ ਹੋਤੇ ਹੋਏ ਬਹਿਨ ਵੀਰੋ ਕੀ ਨਗਤੀ ਮੱਲੂ ਰਾਮ ਮੇਂ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ। ਬਹਿਨ ਵੀਰੋ ਨੇ ਛੋਟੇ ਵੀਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਤੋਂ ਸਿਰ ਵਾਰਨਾਂ ਕੀਆ, ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬੜੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਸ੍ਰੀ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਕੋ ਦੇਖ ਸੰਗੋ ਸਾਹ ਤੇ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਆਦਿ ਇਨ ਕੇ ਬੱਚਿਆਂ² ਨੇ ਉਨ ਕੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਗੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀ, ਬੜੀ ਚਹਿਲ ਪਹਿਲ ਹੋਈ। ਏਕ

1. ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਬੋਟਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਮਹਲ ਨਾਮੇ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਾ, ਪੜਪੋਤਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਾ, ਬੰਸ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਗੋਸਲ ਗੋਤਰ, ਸੱਦੀ ਖੱਤਰੀ, ਲਖਨੌਰ ਆਏ, ਪਰਗਨਾਂ ਅੰਬਾਲਾ, ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਸਤਾਈਸ ਅਸੁਮਾਸੇ ਸੁਕਲਾ ਪਖੇ, ਨਾਵੀਂ ਕੇ ਦਿਹ੍ਹੇ। ਗੈਲ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਆਏ, ਇਸਤਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੀ, ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਆਇਆ ਬੋਟਾ ਲਾਲ ਚੰਦ 'ਸੁਭਿੱਖੀ' ਕਾ, ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਆਇਆ ਬੋਟਾ ਧਰਮੋ ਖੋਸਲੇ ਕਾ, ਚਉਪਤ ਰਾਇ ਆਇਆ ਬੋਟਾ ਪੈਰੇ 'ਛਿੱਬਰ' ਕਾ। ਗੁਆਲ ਦਾਸ ਆਇਆ ਬੋਟਾ ਛੁਟ ਮੱਲ 'ਛਿੱਬਰ' ਕਾ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਆਇਆ ਬੋਟਾ ਅਝੁਰਾਮ ਦੱਤ ਕਾ। ਦਸਮੀ ਕੇ ਰੋਜ਼ ਮਾਮੂ ਮੇਹਰ ਚੰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਜ਼ਮੁਰਦੀ ਰੰਗ ਕੀ ਪਾਗ ਬੰਧਾਈ। ਸਿਰ-ਵਾਰਨਾਂ ਕੀਆ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਜਿਧੀ]

2. ਸ੍ਰੀ ਸੰਗੋ ਸਾਹ, ਜੀਤ ਮੱਲ, ਗੰਗਾ ਰਾਮ, ਗੁਲਾਬ ਰਾਇ ਤੇ ਮਾਹਰੀ ਚੰਦ, ਇਹ ਪੰਜ ਬੀਬੀ ਵੀਰੋ ਤੇ ਪਿਤਾ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਜੀ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦਾ ਢੁੱਫੜ ਲੱਗਦਾ ਸੀ।

ਮਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹਿਨ ਵੀਰੋ ਕੇ ਪਾਸ ਰਹਿ ਕੇ ਚਲਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਨਦੀ ਸੱਤਲੁਧਰ ਪਾਰ ਹੋਇ ਕੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ। ਯਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਸੁਰ ਲਾਲ ਚੰਦ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਲਖਨੌਰ ਨਗਰੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਛੋਰ ਕੇ ਯਹਾਂ ਆਇ ਰਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਮੇਂ ਠਹਿਰ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਹੁਏ। ਨਦੀ ਬਿਆਸ ਪਾਰ ਹੋਇ ਕੇ ਰਮਾਂ ਰਮੀ ਨਾਨਕੇ ਨਗਰੀ ਬਕਾਲਾ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਕਾਲੇ ਆਨਾ ਸੁਨ ਸ੍ਰੀ ਧੀਰਮੱਲ ਜੀ ਸਹਿਤ ਪਤਨੀ ਗੋਮਾਂਦੇਈ ਕੇ, ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਇਆ। ਹੋਰ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਸਭਨਾਂ ਆਇ ਦਰਸਨ ਕੀਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਸੇ ਗਿਆਂ ਪਾਂਚ ਸਾਲ ਕਾ ਅਰਸਾ ਹੋਇ ਗਿਆ ਥਾ, ਚਾਰੇਂ ਦਿਸਾ ਸੇ ਸੰਗਤ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਆਈਆਂ, ਕਾਈ ਵਾਰ ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ। ਡੇਢ ਸਾਲ ਕਾ ਅਰਸਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਏਸ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬਿਤੀਤ ਕੀਆ। ਮਾਝਾ, ਮਾਲਵਾ, ਪੋਠੋਹਾਰ ਕੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਬਕਾਲੇ ਹੀ ਆਨੇ ਜਾਨੇ ਲਾਗ ਗਈਆਂ। 26।

27. ਸਾਖੀ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਬਿਖੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਏਕ ਦਿਵਸ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਅਪਨੇ ਧਿਆਨ ਮੇਂ ਮਗਨ ਬੈਠੇ ਥੇ, ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਦਾਦੀ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠਾ। ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੋਲਾ, ਅੰਮਾ ਜੀ ! ਆਪ ਕੇ ਨਾਉਂ ਕਾ ਗਾਉਂ ਕਉਨ ਸਾ ਹੈ, ਹਮੇਂ ਕਬ ਦਿਖਾਏਂਗੇ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਏਕ ਦਿਹੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਛਨੇ ਸੇ ਬਤਲਾਇਆ ਸੀ ਕਿ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਪਰਬਤਾਂ ਵਿਖੇ ਹੈ, ਅਜੇ ਠਹਿਰ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਨੇ ਕਹਾ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਸਹੀ ਕਹਿ ਰਹਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਚਾਉ ਹੈ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕੇ ਬਾਧੇ ਹੁਏ ਗਾਉਂ ਦੇਖਨੇ ਕਾ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਦੀਵਾਨ ਜੀ, ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਸੇ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਕਾ ਭੋਜਾ ਅਹਿਲਕਾਰ ਆਇਆ ਥਾ, ਇਸੀ ਬਰਖ ਚੇਤ ਮਾਸ ਮੇਂ ਜਾਨੇ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਹੈ। ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਉਨੱਤੀਸ ਕੇ ਅਰੰਭ ਮੇਂ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਨਦੀ ਬਿਆਸ ਪਾਰ ਕਰ ਕੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਯਹਾਂ ਸੇ ਚਲ ਕੇ ਕਈ ਕੁ ਨਗਰਾਂ ਥੀ ਹੋਤੇ ਹੁਏ ਵੈਸਾਖੀ ਕਾ ਤਿਉਹਾਰ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਮੇਂ ਜਾਇ ਮਨਾਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਸੇ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਆਨਾ ਸੁਨ ਚਾਰੇ ਦਿਸਾਂ ਕੀਆਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਸਾਵਨ ਕੇ ਬਾਦਲਾਂ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਮਡ ਆਈਆਂ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇ ਰਹਾ। ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਨੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਸੇ ਏਕ ਹਲਕਾਰੇ ਕੋ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਭੋਜਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਬੜਾ ਸਮਾਂ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸਹਿਤ ਪਰਵਾਰ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਬੰਬੀਹੇ ਵਾਂਗ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸੀ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਸਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਕੀ ਤਰਹ ਸਾਂਤ ਆਇ ਗਈ। ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਰਾਣੀ ਨੇ ਸਿਰ ਵਾਰਨਾਂ ਕੀਆ। ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਣੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਚੌਥੇ ਦਿਵਸ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮਾਂਗੀ। ਰਾਣੀ ਨੇ ਸੁੰਦਰ ਬਸਤਰ ਭੂਖਨ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਲਈ ਅਰਪਨ ਕੀਏ। ਦੋਹਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ

ਨੇ ਰਾਣੀ ਕੋ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਨਗਰੀ ਸੇ ਚਲ ਕੇ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ
'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਮੇਂ ਆਇ ਬਿਸਰਾਮ ਪਾਇਆ। 27।

28. ਸਾਖੀ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਕੀ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਮੇਂ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਏਕ ਦਿਵਸ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਛਿੱਬਰ ਨੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ ਮਹਾਰਾਜ ! ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਆਰਥਲਾ ਬਾਰਾਂ ਬਰਖਾਂ ਕੀ ਹੋਇ ਗਈ ਹੈ। ਇਸੇ ਘੋੜੇ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਸਿਖਾਨੀ ਚਾਹੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਏ। ਬਚਨ ਹੋਆ ਬੱਜਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਬੁਲਾਏ, ਇਹ ਉਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਗਾਤੇ ਹਾਂ। ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਤੀਸ ਜੇਠ ਮਾਸ ਕੀ ਸੰਕਰਾਂਤ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਲਵਪੁਰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਹਰਿਜਸ ਰਾਇ ਸੁਭਿਖੀ ਆਪਨੀ ਇਸਤਰੀ ਤੇ ਬੇਟੀ ਜੀਤਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਆਇਆ। ਇਨ ਕੇ ਆਨੇ ਕੀ ਖਬਰ ਭਾਈ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਛਿੱਬਰ ਨੇ ਮਹਲਾਂ ਮੇਂ ਦਈ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਇਨੈਂ ਬੁਲਾਇ ਇਨ ਕਾ ਆਉਭਗਤ ਕੀਆ, ਬੈਰੀਅਤ ਪੁਛੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਬਿਵਾਹ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ, ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਗਨ ਮਨਾਏ। ਜੇਠ ਮਾਸ ਕੀ ਪੰਦਰਸ ਕੋ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਮੇਂ—ਏਕ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਠੇਰੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਬੇਟੀ ਜੀਤਾਂ ਕੇ ਸਾਥ ਬਿਵਾਹ ਕੀਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਠੇਰੀ ਨੈਨਾ ਦੇਵੀ ਜੀ ਕੇ ਮੰਦਰ ਸੇ ਆਗੇ ਹੈ ਤੇ ਏਸ ਠੇਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਯਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਬਿਵਾਹ ਹੂਆ ਥਾ, 'ਗੁਰੂ ਕਾ ਲਾਹੌਰ' ਰਾਖਾ। ਏਕ ਦਿਵਸ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਹੋਆ। ਮੋਵੜੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਸ਼ੱਲ ਕੋਟ ਕੇ ਗਿਰਦ ਨਿਵਾਹ ਕੀ ਸੰਗਤ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈ ਹੈ। ਬਚਨ ਹੋਆ ਇਸੇ ਮੇਲ ਲਾਓ।

ਇਸ ਆਈ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਦੁਰਗੁ 'ਰਾਮਦਾਸ' ਕਾ ਬੇਟਾ—ਆਲਮ ਚੰਦ ਜਿਸ ਕੀ ਆਯੂ ਤੇਰਾ ਕੁ ਬਰਸਾਂ ਕੀ ਥੀ, ਪੀਛੇ ਖਲਾ ਰਿਹਾ। ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੋਆ ਬੇਟਾ ! ਤੇਰੀ ਆਯੂ ਫੁਟੇਰੀ ਹੈ, ਅਜਮਤ ਤੈਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਮਾਂਗ ਲਈ ਹੈ। ਲਾਉ ਪਾਂਚ ਪੈਸੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਤੁਝੇ ਸੰਗਤ ਕੇ ਗੈਲ ਆਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀਏ ਥੇ। ਦੇਖ ਬੇਟਾ ਆਲਮ ਚੰਦ ! ਇਹ ਪੈਸੇ ਤੇਰੇ ਗੀਝੇ ਪਏ ਹੂਏ ਹੈਂ— ਆਲਮ ਚੰਦ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਅਸਚਰਜ ਹੂਆ— ਪੈਸੇ ਨਿਕਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਭੇਟਾ ਕੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਮੇਂ ਆਇਆਂ ਦੋਇ ਬਰਖ ਕਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਤੀਸ ਜੇਠ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਏਕਾਦਸੀ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਇਸੀ ਦਿਵਸ ਭਾਈ ਅਝੂ ਰਾਮ 'ਦੱਤ' ਮਟਨ ਨਿਵਾਸੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ' ਬੱਡਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ

1. ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਹਯੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ। ਦੱਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਟਨ ਗ੍ਰਾਮ।
ਹਮਰੇ ਬਲ ਅਬ ਰਹਯੋ ਨਹਿਂ ਕਾਈ। ਹੇ ਗੁਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਰਾਈ।
ਗਜ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟਨਹਾਰੇ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹੈਂ ਅਵਤਾਰੇ।
ਜਿਮ ਦੁੱਪਤੀ ਰਾਖੀ ਲਾਜ। ਦੀਯੋ ਸਵਾਰ ਸੁਦਾਮੇ ਕਾਜ।

→

ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਕੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇਸ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਇ ਫਰਿਆਦੀ ਹੁਆ । ਇਸ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇਸ ਕਾ ਹਾਕਮ ਹਮੇਂ ਜਬਰੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਨਾਏ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਹਾਈ ਹੋਨਾ । ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਸੀਂ ਦੁਖੀਏ ਆਪ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਏ ਹਾਂ, ਹੋਰ ਸਾਡੀ ਫਰਿਆਦ ਸੁਣਨੇ ਵਾਲਾ ਕਾਦੀ ਨਹੀਂ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਨੈ ਧੀਰਜ ਦਈ, ਕਹਾ ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰੇਗਾ, ਦੇਖੋ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਅਕਾਸ਼ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ । ਏਕ ਘਰੀ ਬਾਦ ਸੰਗਤ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਬਚਨ ਹੋਆ, ਸੀਸ ਦੀਏ ਬਿਨਾਂ ਏਹ ਕਾਰਜ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ, ਆਗੇ ਸੀਸ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੀਆ ਬਾ, ਅਬ ਹਮੇਂ ਦੇਨਾ ਪਏਗਾ—ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਸਮਾਧੀ ਮੇਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ ਗਏ ।

ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਤੀਸ ਸਾਵਨ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਅੱਠੇ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਹੋਆ, ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਬਚਨ ਕੀਆ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ । ਹਮੇਂ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਕੋ ਗੁਰਿਆਈ ਦੇਨੀ ਹੈ, ਦੀਵਾਨ ਜੀ ! ਤੁਸੀਂ ਗੁਰਿਆਈ ਕੀ ਸਮੱਗਰੀ ਲੈ ਆਈਏ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਕੋ ਸਸਤਰ ਬਸਤਰ ਸਜਾਇ ਆਪਨੇ ਆਸਨ ਤੇ ਲਿਆਇ ਬੈਠਾਇਆ । ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਨੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕੀ ਸਮੱਗਰੀ ਲਿਆਇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਕੇ ਆਗੇ ਰਾਖ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਾ ; ਬਾਬੇ ਬੁਢੇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੁਇਰ ਨੇ ਨੰਨ੍ਹੀ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਭਾਲ ਮੇਂ ਚੰਦਨ ਕਾ ਟੀਕਾ ਕੀਆ । ਬਚਨ ਹੋਆ, 'ਭਾਈ ਸਿੱਖੇ ! ਆਗੇ ਸੇ ਅਸਾਂ ਕੀ ਬਾਂਇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰੂ ਜਾਨਨਾਂ, ਜੋ ਜਾਨੇਗਾ ਤਿਸ ਕੀ ਘਾਲ ਬਾਂਇ ਪਏਗੀ । ਅਸਾਂ ਹਣ ਇਥੇ ਆਏ ਫਰਿਆਦੀ-ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੀ ਖਾਤਰ ਦਿਹਲੀ ਜਾਏਂਗੇ ।' ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖ ਥੀਂ ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਕਾ ਧੀਰਜ ਛੁਟ ਗਿਆ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਭ ਕੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਈ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ, ਚਉਪਤਰਾਇ ਆਦਿ ਕੋ ਸਮਝਾਇ ਬੁਝਾਇ ਦਿਹਲੀ ਕੀ ਤਰਫ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ । ਆਪਨੇ ਹਮਰਾਹ ਦੀਵਾਨ ਮਤੀਦਾਸ, ਸਤੀਦਾਸ ਰਸੋਈਆ ਅਤੇ ਬਾਵਾ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੁਏ । ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਮੇਂ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ । ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਕੇ ਦੋਏ ਬੇਟੇ—ਸ੍ਰੀ ਦੀਪ ਚੰਦ ਤੇ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੇ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ । ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ ਤੇ ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਿਹਲੀ ਜਾਨਾ ਪਾਇ ਬੜਾ ਵੈਰਾਗ ਕੀਆ । ਸ਼ਾਂਤਿ-ਮੂਰਤਿ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਸਭਨਾਂ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦਈ ! ਇਸਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਹੋਤੇ ਰਾਤ੍ਰੀ ਥਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਈ । 28 ।

← ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਆਏ ਥਾਰੇ । ਥਾਕ ਪਰੇ ਹਉਂ ਤਉਂ ਦਰਬਾਰੇ ।

ਸੇਵਾ ਹਰੀ ਇਮ ਅਰਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰੀ । ਤੁਮ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰੀ । 35।

[ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ—ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਪੰਨਾ 60

29. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਤੀਨ ਸਿੱਖੋਂ ਕੇ ਗੈਲ ਸਰਹੰਦ ਸੇ ਹਾਕਮ ਦਿਹਲੀ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਹਾਕਮ ਸਰਹੰਦ ਸੇ ਪਤਾ ਚਲਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਕੀ ਫਰਿਆਦ ਲੈ ਕੇ ਦਿਹਲੀ ਜਾ ਰਹਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹੇ ਹਿਰਾਸਤ ਮੇਂ ਲੈ ਲੇਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਨਾਜ਼ਮ ਸਰਹੰਦ ਨੇ ਚਉਂਕੀ ਸਰਦਾਰ ਰੋਪਰ ਸੇ ਲਿਖਾ ਕਿ ਉਸੇ ਬਮੈ ਹਮਰਾਹੀ ਸਿੱਖਾਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਕੇ ਮੇਰੇ ਰੋਬਰੂ ਸਰਹੰਦ ਮੇਂ ਲਾਇ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਆ ਜਾਏ। ਉਧਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਮੈ ਤੀਨ ਸਿੱਖੋਂ ਕੇ ਨਦੀ ਸਰਸਾ ਪਾਰ ਹੋਇ ਕੇ ਮਲਕਪੁਰ ਰੰਘੜਾਂ ਭਾਈ ਨਗਾਹੀਏ ਸਿੱਖ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸੁਬਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਕੁੰਏ ਸੇ ਪਾਨੀ ਲੈਨੇ ਆਇਆ। ਭਾਵੀ ਪ੍ਰਬਲ, ਮਤੀਦਾਸ ਹਰਟ ਕੀ ਲੱਕੜੀ ਸੇ ਪਾਉਂ ਰਾਖ ਪਾਨੀ ਨਿਕਾਲਨੇ ਲਾਗਾ, ਇਸ ਕਾ ਪੈਰ ਫਿਸਲ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਸੇ ਮਤੀਦਾਸ ਕੁੰਏ ਮੇਂ ਗਿਰ ਪੜਾ। ਇਸ ਕੇ ਗਿਰਨੇ ਕੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਨ ਕੇ ਗਿਰਦ ਨਿਵਾਹ ਕੇ ਲੋਕ ਆਇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੁਏ। ਦੀਵਾਨ ਮਤੀਦਾਸ ਕੋ ਗਾਉਂ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਨਿਕਾਲਾ। ਪ੍ਰਫਨੇ ਸੇ ਪਤਾ ਚਲਾ ਕਿ ਇਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮੇਤ ਨਗਾਹੀਏ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਠਹਿਰਾ ਹੁਆ ਹੈ। ਨਗਰ-ਵਾਸੀ ਰੰਘੜਾਂ ਨੇ ਰੋਪਰ ਕੀ ਚੌਂਕੀ ਮੇਂ ਆਇ ਪਤਾ ਦੀਆ ਕਿ ਹਮਾਰੇ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਸਿੱਖੋਂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਆਇਆ ਹੁਆ ਹੈ। ਚਉਂਕੀ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਮਲਕ ਪੁਰ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਤੀਨ ਸਿੱਖੋਂ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਪਕੜ ਰੋਪਰ ਮੇਂ ਲੈ ਆਂਦਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਹੁ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ

1. ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਮਹਲ ਨਾਮਾਂ ਕੋ ਨੂਰ ਮੁਹੰਮਦ ਖਾਨ ਮਿਰਜਾ ਚਉਂਕੀ ਰੋਪਰ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਤੀਸ ਸਾਵਨ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਬਾਰਾਂ ਕੇ ਦਿਹੁ ਗਾਮ ਮਲਕਪੁਰ ਰੰਘੜਾਂ, ਪਰਗਣਾ ਘਨੌਲਾ ਸੇ ਪਕੜ ਕੇ ਸਰਹੰਦ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ! ਗੈਲ ਦੀਵਾਨ ਮਤੀਦਾਸ, ਸਤੀਦਾਸ ਬੇਟਾ ਹੀਰਾ ਮੱਲ 'ਛਿੱਬਰ' ਬਲਉਂਤ ਕਾ ਪਕੜਾ ਆਇਆ। ਚਾਰ ਮਾਸ ਬੱਸੀ ਪਠਾਨਾਂ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਬੰਦ ਰਹੇ। ਦੁਸ਼ਟਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਘਣਾ ਕਸ਼ਟ ਦੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਣੇ ਕੋ ਮਾਨਾਂ! ..

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਖਾਤਾ ਜਲ੍ਹਾਨੇ ਬਲਉਂਤੋਂ ਕਾ

ਪਿੰਡ ਤੇ ਰੰਘੜ ਆਏ ਧਾਇ। ਗਹਿ ਲੀਤੇ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸਤੀਦਾਸ ਜਾਇ।
ਮਤੀਦਾਸ ਭੀ ਖੂਹ ਤੇ ਕਢਿਆ ਮੰਗਾਇ।... ਭੇਜ ਆਦਮੀ ਫੌਜ ਰੋਪੜੋਂ ਮੰਗਾਈ।
ਜੋ ਕੁਛ ਆਹਾਂ ਸੋ ਖੋਹਿ ਲੀਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦਿੱਤਾ ਪਕੜਾਈ।
ਰੋਪੜ ਵਾਲਿਆਂ ਆਦਮੀ ਭੇਜਿਆ ਸਰਹੰਦ।
'ਆਉ ਫੌਜ ਲੈ ਜਾਉ, ਅਸਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕੀਤੇ ਬੰਦ।' 76।
ਸੋ ਪਿੰਜਰਾ ਲੋਹੇ ਕਾ ਕਰ ਲਿਆਇ। ਸਾਹਿਬ ਤਿਸ ਵਿੱਚ ਲੀਤੇ ਪਾਇ।...
ਚਉਥੇ ਮਹੀਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦਿੱਲੀ ਜਾਇ ਪਹੁੰਤੇ। ਵਿਚ ਮਾਰਗ ਦੁਖ ਪਾਇ ਬਹੁਤੇ।

[ਬੰਸਾਵਲੀਨਾਮਾ, ਨੌਵਾਂ ਚਰਣ — ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਛਿੱਬਰ

ਸੈ ਬਤੀਸ ਸਾਵਨ ਪ੍ਰਵਿਸਣੇ ਤੇਰਾ ਕੋ ਇਨ੍ਹੇ ਹਾਕਮ ਸਰਹੰਦ ਕੋ ਪੇਸ਼ ਕੀਆ ਗਿਆ। ਇਨ ਕੋ ਬਸੀ ਪਠਾਣਾ ਕੀ ਹਵਾਲਾਤ ਮੇਂ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਦਿਹਲੀ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਇਤਲਾਹ ਭੇਜ ਦਈ।

ਸਰਹੰਦ ਵਾਸੀ ਭਾਈ ਭੰਡਾਰੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਮੇਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੋ ਪਤਾ ਕੀਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਸੀ ਤੀਨ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਬਸੀ ਹਵਾਲਾਤ ਮੇਂ ਬੰਦ ਹੈਂ। ਸਰਹੰਦ ਸੇ ਆਈ ਖਬਰ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਕੇ ਚਮ੍ਹਾ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਫੈਲ ਗਈ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਅੰਰ ਚਉਪਤ ਹਾਇ ਕੋ - ਭੰਡਾਰੀ ਸਿੱਖ ਕੋ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਭੇਜ ਕੇ ਸਾਰਾ ਪਤਾ ਕੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਨ ਮਾਸ ਸੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਸੀ ਪਠਾਣਾ ਕੇ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਬੰਦ ਰਹੇ, ਦੁਸ਼ਟਾ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਘਣਾਂ ਕਸਟ ਦੀਆ। ਤੀਨ ਮਾਸ ਬਾਦ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਪਰਵਾਨਾਂ ਆਨੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਲੇਹੇ ਕੇ ਪਿੰਜਰੇ ਮੇਂ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਦਿਹਲੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਕੀਆ ਗਿਆ। ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਤੀਸ ਮੰਗਸਰ (ਮੱਘਰ) ਵਦੀ ਤੋਂਦਸੀ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਪੁਚਾਇ ਦੀਆ। ਹਾਕਮ ਦਿਹਲੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਇਨ੍ਹੇ ਕੋਤਵਾਲੀ ਮੇਂ ਰਾਖਾ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਇਨ੍ਹੇ ਸਾਹੀ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਆ ਗਿਆ। ਸੂਬਾ ਦਿਹਲੀ ਕੇ ਪੂਛਨੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਹੀ ਪਰਜੋਜਨ ਬਤਾਇ ਦੀਆ। ਸੂਬਾ ਦਿਹਲੀ ਨੇ ਕਹਾ, 'ਪੀਰ ਜੀ ! ਯਿਹ ਬਾਤ ਆਪ ਕੀ ਪਾਛੇ ਸੁਨੀ ਜਾਏਗੀ। ਹਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੀ ਤਰਹ ਅਜ਼ਮਤ ਦੇਖਨੇ ਕੇ ਸੁਕੀਨ ਹੈਂ, ਹਮੇਂ ਕਾਈ ਅਜ਼ਮਤ ਦਿਖਾਈਏ। ਦੇਖੀਏ, ਯਹਾਂ ਪੀਰ ਰਾਮ ਰਾਇ ਨੇ ਕਈ ਅਜ਼ਮਤੇਂ ਦਿਖਾਈਂ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਉਸ ਕਾ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਮੰਡਾ। ਅਗਰ ਆਪ ਵੀ ਦਿਖਾਏਂਗੇ—ਆਪ ਕਾ ਕਹਾ ਮਾਨਾਂ ਜਾਏਗਾ—ਜੋ ਆਪ ਕਹੇਂਗੇ।' ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ - 'ਕਰਾਮਾਤ ਨਾਉਂ' ਕਹਿਰ ਕਾ ਹੈ, ਫਕਰ ਕਰਾਮਾਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਤੇ। ਅਗਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਕਾਈ ਅਜ਼ਮਤ ਦਿਖਾਈ ਹੈ, ਇਹ ਉਨ ਕਾ ਸਮਾਂ ਥਾ। ਹਮ ਅਜ਼ਮਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇੰਗੇ—ਹਮ ਸੇ ਕਹਿਰ ਨਾ ਮਾਂਗੇ—ਔਰ ਜੋ ਪੂਛਨਾਂ ਹੈ ਪੂਛੀਏ, ਹਮ ਬਤਾਇੰਗੇ।'

ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਸਾਹੀ ਕਾਜੀ ਬੋਲਾ, ਦੇਖਾ, ਇਸ ਨੇ ਕੈਸਾ ਗੁਸਤਾਖੀ-ਭਰਾ ਜਬਾਬ ਦੀਆ ਹੈ, ਇਸ ਕੀ ਇਨ੍ਹੇ ਸਜਾਇ ਮਿਲਨੀ ਚਾਹੀਏ। ਇਹ ਹਿੰਦੂ ਪੀਰ ਇਸਲਾਮ ਕੇ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ, ਇਸੇ ਮੌਮਨ ਬਨਾਇ ਲੈਨਾ ਨਿਹਾਇਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਹਿੰਦ ਮੇਂ ਮਾਨਾਂ ਹੂਆ ਪੀਰ ਹੈ, ਇਸ ਕੇ ਸਾਬ ਕਿਸੀ ਕਿਸਮ ਕੀ ਰਿਆਇਤ ਕਰਨੀ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗੀ। ਆਪ ਕੋ ਪਤਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਖੋਆਲ ਸੇ ਕਸਮੀਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਨੋਂ ਕੀ ਫਰਿਆਦ ਲੈ ਕੇ ਦਿਹਲੀ ਕੀ ਤਰਫ ਆ ਰਹਾ ਥਾ। ਇਸੇ ਨਾਜ਼ਮ ਸਰਹੰਦ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਿਰਾਸਤ ਮੇਂ ਲੈ ਲੀਆ ਥਾ। ਅਬ ਆਪ ਕੇ ਸਾਹਵੇਂ ਪੇਸ਼ ਹੈ। ਸੂਬਾ ਦਿਹਲੀ ਨੇ ਕਾਜੀ ਕਾ ਕਹਾ ਸੁਨਾ। ਏਸ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਮੌਕਾ ਦੀਆ, ਕਿ ਆਪ ਸੰਜੀਦਗੀ ਸੇ ਇਸ ਮਸਲੇ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ। ਇਤਨਾਂ ਕਹਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਤੀਨੋਂ ਸਾਬੀਓਂ ਕੇ ਗੈਲ ਕੁਤਵਾਲੀ ਮੇਂ ਭੇਜ ਦੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਫਿਰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਸੂਬਾ ਦਿਹਲੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ—ਹਮਾਰੀ ਤੀਨ ਸ਼ਰਤੇਂ ਹੈਂ, ਜਿਹੜੀ ਆਪ ਕੋ ਆਛੀ ਲਾਗੇ, ਮਾਨ ਲੋਂ। ਦੇਖੀਏ

ਯਿਹ ਤੀਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹੋ :

1. ਪ੍ਰਿਥਮੋਂ ਅਜਮਤ ਦਿਖਾਨਾ ।
2. ਇਸਲਾਮ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ।
3. ਮਰਨੋਂ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਹੋਨਾ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਯੇ ਤੀਨੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਾਕਮ ਦਿਹਲੀ ਕੀਆਂ ਸੁਨ ਕੇ ਕਹਾ, ਹਮੇਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਹੀ ਦੋਏ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ । ਅਗਰ ਆਪ ਕਾ ਯਹੀ ਇਤਾਦਾ ਹੈ ਤਾ ਹਮੇਂ ਤੀਜੀ ਸ਼ਰਤ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ । ਸੁਬਾ ਦਿਹਲੀ ਯਿਹ ਸੁਨ ਕੇ ਬੋਲਾ, ਇਤਨਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਵਿਸਵਾਸ, ਇਹ ਮਰਨੋਂ ਕੇ ਲੀਏ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਹੈ ਮਗਰ ਆਪਨਾ ਮਤ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਨ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ । ਐਸਾ ਦੇਖ ਕਾਜ਼ੀ ਬੋਲਾ, ਮੈਂ ਨੇ ਆਗੇ ਹੀ ਕਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਬ ਤੀਕ ਇਹ ਇਸਲਾਮ ਨਾ ਕਬੂਲ ਲੇ, ਇਸੇ ਕਾਈ ਰਿਆਇਤ ਨਾ ਦੀ ਜਾਏ । 29 ।

30. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਤੀਨ ਸਾਖੀ ਸਿੱਖੋਂ ਕੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸੁਬਾ ਦਿਹਲੀ ਨੇ ਕੌਤਵਾਲ ਕੇ ਨਾਉਂ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਆ ਕਿ ਇਸੇ ਇਸਲਾਮ ਮੇਂ ਲਾਨੋ ਕੇ ਲੀਏ ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਛੋਰੋਂ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੁਬੇ ਕਾ ਯਿਹ ਹੁਕਮ ਸੁਨ ਕੇ ਕਹਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਰੱਬ ਸਭ ਕਾ ਸਾਝਾ ਹੈ, ਕਿਆ ਰਾਣਾ ਕਿਆ ਰੋਕ ਉਹ ਕਿਸੇ ਏਕ ਫਿਰਕੇ ਕਾ ਨਹੀਂ । ਉਸ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਕਾਈ ਐਸਾ ਦੀਨ ਹਰਗਿਜ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਕੇ ਜੋਰ ਫੈਲਾਇਆ ਜਾਏ । ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਆਖਰ ਸੱਚ ਕੀ ਜੈ ਹੋਏਗੀ, ਕੁਫਰ ਕਾ ਭਾਂਡਾ ਚੁਰੱਸਤੇ ਮੇਂ ਫੂਟੇਗਾ । ਹਾਕਮ ਦਿਹਲੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹੋਂ ਕੌਤਵਾਲੀ ਮੇਂ ਭੇਜ ਦੀਆ । ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਮਗਹਰ ਸੁਦੀ ਪਹਿਲੀ ਐਤਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਸਖਤੀ ਕਾ ਦਊਰ ਸੁਰੂ ਹੁਆ । ਸਾਹੀ ਕਾਜ਼ੀ ਕੌਤਵਾਲੀ ਮੇਂ ਆਇ ਕੌਤਵਾਲ ਸੇ ਬੋਲਾ - ਇਸੇ ਇਸਲਾਮ ਮੇਂ ਲਾਨੋ ਕੇ ਲੀਏ ਕਾਈ ਕਸਰ ਬਾਕੀ ਨਾ ਛੋਰੋਂ । ਅਗਰ ਇਸੇ ਪਿਆਸ ਲਾਗੇ ਤਾਂ ਪਾਨੀ ਪੀਨੋ ਕੇ ਲੀਏ ਨਹੀਂ ਦੇਨਾ । ਕੌਤਵਾਲ ਨੇ ਸਾਹੀ ਕਾਜ਼ੀ ਕਾ ਫੁਰਮਾਨ ਸੁਨ ਕੇ ਇਸ ਤੇ ਪੂਰਾ ਅਮਲ ਕੀਆ । ਦਰੰਗਾ ਜੇਲ੍ਹ ਨੇ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਘਣਾਂ ਕਸ਼ਟ ਦੀਆ, ਇਨ ਕੇ ਬਦਨ ਔਰ ਸੀਸ ਤੇ ਗਰਮ ਰੋਤ ਪਾਈ ਗਈ, ਜਿਸਮ ਸਾਰਾ ਛਾਲੇ ਛਾਲੇ ਹੋਇ ਗਿਆ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਭਾਣੇ ਕੋ ਮਾਨਾਂ । ਸਾਹੀ ਕਾਜ਼ੀ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਆਤਾ ਰਹਾ । ਇਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਨਾ ਚਾਹਾ, ਆਗੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲੇ । ਚੰਬੇ ਦਿਵਸ ਏਕ ਬੰਸ ਤਪਾਇ ਕੇ ਇਨ੍ਹੋਂ ਪੁੱਠਾ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਲਾਇਆ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੁਖ ਥੀਂ ਕਾਈ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾ । ਪਾਂਚਮੇ ਦਿਹੂ ਮੰਗਸਰ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਕੁਤਵਾਲੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਬਰੰਟੇ ਕੇ

1. ਬੰਭ ਤਪਾਵਤ ਲੋਹ ਕੇ ਨੀਰ ਦੇਤ ਨਹਿ ਰੰਚ ।

ਤਪਤ ਅਧੋ ਮੁਖ ਕਰਤ ਹੈਂ, ਰੇਤ ਤਪਤ ਅਤਿਅੰਤ । 31 ।

ਯਾ ਬਿਧ ਕਰਤ ਸਾਸਨਾ ਯੁਨਾ । ਕੌਨ ਕਹੈ ਤਾਂਕਾ ਵਖਿਆਨਾ । 32 ।

[ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾ: ੧੦—ਕੁਇਰ ਸਿੰਘ (1751 ਈ.)]

ਨੀਚੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਤੀਨੋਂ ਸਿੱਖ ਇਨ ਕੇ ਗੈਲ ਆਏ ।

ਸਾਹੀ ਕਾਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਇਨ ਤੀਨ ਸਿੱਖੋਂ ਕੋ ਫਤਵਾ ਦੀਆ, ਕਹਾ—ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਏਸ ਕੇ ਸਾਥੀ ਏਸ ਕੇ ਸਾਹਵੇਂ ਮਾਰ ਦੀਏ ਜਾਏਂ । ਅਗਰ ਫਿਰ ਵੀ ਨਾ ਮਾਨਾ ਤਾਂ ਇਸੇ ਵੀ ਅਗਲੇ ਜਹੱਨਮ ਤੌਰ ਦੀਆ ਜਾਏ । ਅਵਲ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਕੋ ਏਕੇ ਰੀਝਤੇ ਦੇਗੇ ਮੇਂ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਮਾਰਾ । ਇਸ ਕੇ ਬਾਦ ਮਤੀਦਾਸ ਕੋ ਆਰੇ ਗੈਲ ਚੀਰਾ ਗਿਆ । ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਤੀਜੇ ਸਾਥੀ ਸਤੀਦਾਸ ਕੋ ਹੁੰਦੀ ਮੇਂ ਵਲ੍ਹੇਟ ਜ਼ਿੰਦਾ ਜਲਾਇ ਦੀਆ । ਇਨ ਤੀਨ ਸਿੱਖੋਂ ਕੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖੋਂ ਸੇ ਦੇਖੀ । ਬਚਨ ਹੋਆ, 'ਧੰਨ ਸਿੱਖੀ ਧੰਨ ਸਿੱਖੀ' ਕਹਿ ਕੇ ਬੋਲੇ, ਇਨ ਸਿੱਖੋਂ ਕੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨੇ ਤੁਰਕ ਰਾਜ ਕੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਖੋਲੀਆਂ ਕਰ ਦੇਈ ਹੈਂ, ਇਹ ਰਾਜ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ । ਜਬ ਤੀਕ ਜ਼ਿੰਮੀ ਤੇ ਅਸਮਾਨ ਖਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਾਂਦ ਤੇ ਸੂਰਜ ਕਾਇਮ ਹੈ, ਇਨ ਕਾ ਨਾਉਂ ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਰੋਸਨ ਰਹੇਗਾ । ਇਨ ਤੀਨ ਸਿੱਖੋਂ ਕੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਖ ਸਾਰੇ ਹਾਹਾਕਾਰ ਮੱਚ ਗਈ, ਸਭ ਕੇ ਮੁਖ ਥੀਂ ਨਿਕਲ ਰਹਾ ਥਾ ਕਿ ਜੁਲਮੀ ਰਾਜ ਸਦਾ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ । ਸਾਹੀ ਕਾਜੀ ਇਨ ਕੀ ਸ਼ਹਾਦਤੋਂ ਦੇਖ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਵਾਕ ਸੁਨ ਕੇ ਸਿਰ ਮਾਰਾ ਕਿ ਇਤਨਾਂ ਹਠ, ਇਸੇ ਜ਼ਰਾ ਮਾਤਰ ਘਬਰਾਹਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹੋਂ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਦੇਈ ਹੈ । 30 ।

31. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਿਹਲੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਵੇਂ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਬੜੇ ਦੁਰਬਲ ਹੋਇ ਗਏ ਸੀ, ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਕਰਕੇ ਬੜੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਨ । ਏਕੇ ਸ਼ਖਸ ਦੇਖਨੇ ਵਾਲੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਬੋਲਾ, ਪੀਰ ਜੀ ! ਤੁਸਾਂ ਠੀਕ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਰਾਮਾਤ ਨਾਮ ਕਹਿਰ ਦਾ ਹੈ । ਮੈਂ ਜਾਨਤਾ ਹਾਂ ਕਿ ਫਕੀਰ ਉਸ ਰਾਜਕ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੇਂ ਚਾਲਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜ਼ਮਤ ਦਿਖਾਨਾ ਕਹਿਰ ਮਾਨਤਾ ਹੈ । ਪੀਰ ਜੀ ! ਆਪ ਕਾ ਸਮਾਂ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਇ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਤੇ ਦਫਾ ਤਾਂ ਕਾਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਮਾ ਦਿਖਾਇ ਜਾਈਏ । ਆਈ ਖਲਕਤ ਕੋ ਯਕੀਨ ਹੋਇ ਜਾਏ ਕਿ ਪੀਰ ਜੀ ਅਜ਼ਮਤ ਸੇ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਥੇ । ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਖੁਦਾ ਕੀ ਖੁਦਾਈ ਵਲ ਐਸਾ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਨਾ ਥੇ । ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਖ ਉਠਾਇ ਏਸ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ ਕਹਾ ਭਾਈ ! ਦਿਖਾਈ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੇ ਕਹਿਨੇ ਸੇ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ । ਭਾਈ ਸਜਨਾਂ ! ਜੇ ਅਜ਼ਮਤ ਦੇਖਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਹਮੇਂ ਬੜ੍ਹਾ ਸਾ ਕੁੰਏ ਸੇ ਪਾਨੀ ਮੰਗਾਇ ਕੇ ਦੀਆ ਜਾਇ ਤਾਂ ਕਿ ਹਮ ਮੁਖ ਤੇ ਅਤੇ ਬਦਨ ਤੇ ਛੱਟੇ ਮਾਰ ਲਈਏ । ਕਾਜੀ ਸੇ ਕਹੋ ਕਿ ਏਕ ਧਾਗਾ ਮੰਗਵਾਇ ਹਮਾਰੇ ਗਲੇ ਕੇ ਰਾਬ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਸੇ ਬਾਧ ਦੇਵੇ । ਬਾਦ ਮੇਂ ਤੁਸਾਂ ਦੇਖਨਾ

1. ਬਚਨ ਕੀਤਾ 'ਅਜ਼ਮਤ ਹੈ ਕਹਿਰ ਨ ਅਜ਼ਮਾਈਏ ।

ਪਰ ਇਕ ਧਾਗਾ, ਹਮ ਉਰ ਮੇਂ ਡਾਰੇ ।

ਰੋਮ ਨ ਕਟੀਐ ਲੱਖ ਲੱਗੇ ਤਲਵਾਰੇ ।' 120 ।

[ਬੰਸਾਵਲੀਨਾਮਾ (ਨੌਵਾਂ ਚਰਣ)]

ਜੱਲਾਦ ਕੀ ਤਲਵਾਰ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਧਾਗਾ ਨਹੀਂ ਕਾਟ ਸਕੇਗੀ। ਸਾਹੀ ਕਾਜ਼ੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਰ ਅਲਫਾਜ਼ ਸੁਨ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਕਹਿਨੇ ਲਾਗਾ, ਆਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਬੁਲਾਇਆ ਬੋਲਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਬ ਏਕ ਅਜਨਬੀ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਤੇ ਅਜਮਤ ਵਿਖਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਜ਼ੀ ਨੇ ਕੁੰਏ ਸੇ ਪਾਨੀ ਮੰਗਵਾਇ ਦੀਆ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੁਖ ਤੇ ਬਦਨ ਤੇ ਛੱਟੇ ਮਾਰ ਲੀਏ। ਬਾਦ ਮੇਂ ਕਾਜ਼ੀ ਨੇ ਕੱਤਵਾਲ ਸੇ ਕਹਿ ਕੇ ਧਾਗਾ ਮੰਗਵਾਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਗਲੇ ਮੇਂ ਬਾਂਧ ਦੀਆ। ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕੀਆਂ ਪਾਚ ਪਉੜੀਆਂ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ ਕੇ ਆਖਰੀ ਸਲੋਕ ਕਾ ਮੁਖ ਥੀਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ, ਦਮੇਂ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਸੀਸ ਕੇ ਝੁਕਾਇਆ, ਜੱਲਾਦ ਨੇ ਅਪਨਾ ਵਾਰ ਕੀਆ। ਸਿਰ ਧੜ ਸੇ ਜੁਦਾ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਗਲੇ ਸੇ ਬਾਂਧੇ ਧਾਗੇ ਕੇ ਆਂਚ ਤੀਕ ਨਹੀਂ ਲਾਗੀ। ਸਾਰੀ ਖਲਕਤ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਦੇਗ ਰਹਿ ਗਈ। ਹਰ ਏਕ ਕੀ ਜਬਾਨ ਸੇ ਨਿਕਲ ਰਹਾ ਥਾ ਕਿ ਇਹ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਬੜਾ ਅਨਿਆਇ ਹੁਆ ਹੈ, ਆਗੇ ਐਸਾ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁਆ। 31।

32. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦੇਹ ਕਾ ਸਸਕਾਰ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਇਹ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਹੁਆ ਸਾਕਾ ਭਾਈ ਜੈਤਾ, ਗੁਰਬਖਸ਼ ਆਦਿ ਸਿੱਖਾਂ ਅਪਨੀ ਆਖੋਂ ਸੇ ਦੇਖਾ, ਇਹ 'ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ' ਅਲਾਪਦੇ ਘਰਾਂ ਕੇ ਆਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਤੀਨ ਸਿੱਖੋਂ ਕੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨੇ ਦਿਲਵਾਲੀ ਸਿੱਖਾਂ ਕੇ ਮਨਾਂ ਤੇ ਗਹਿਰਾ ਅਸਰ ਕੀਆ। ਰਾਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਦਿਲਵਾਲੀ ਸਿੱਖਾਂ ਏਕ ਦੁਜੇ ਕੇ ਬੁਲਾਇ ਭਾਈ ਨਾਨੂ ਰਾਇ ਛੀਪੇ ਸਿੱਖ ਕੇ ਘਰ ਇਕੱਠੇ ਹੁਏ। ਬੀਚਾਰ ਕਰਨੇਂ ਲਾਗੇ, ਹਮੇ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ—ਭਾਈ ਤੁਲਸੀ ਨੇ ਕਹਾ—ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕੀ ਲਾਸ਼ ਤੇ ਸੀਸ ਚਾਂਦਨੀ ਚਉਂਕ ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੈਂ ਕੈਸੇ ਉਨੇ ਉਠਾਇਆ ਜਾਏ। ਨਾਨੂ ਰਾਇ ਛੀਪੇ ਨੇ ਕਹਾ, ਨਾਇਕ ਲੱਖੀਦਾਸ ਸੇ ਪੁਛੀਏ। ਉਸਕਾ ਟਾਂਡਾ ਆਜ ਹੀ ਨਾਰਨੌਲ ਸੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਭਾਈ ਆਗਿਆ ਆਦਿ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਦਿਲਵਾਲੀ ਮਹੱਲੇ ਸੇ ਚੱਲ ਕੇ ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਜਮਨਾਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ਕੇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਇਨ੍ਹੇ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਤੀਨ ਸਿੱਖੋਂ ਕੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਕਾ ਸਾਰਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਲੱਖੀ ਦਾਸ ਸੇ ਸੁਨਾਇਆ। ਇਸੇ ਕਹਾ, ਹਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਕਾ ਕਾਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਆਜ ਹੀ ਨਾਰਨੌਲ ਸੇ ਕਲੀ ਚੁਨਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇ ਰਹਾ ਹੂੰ। ਭਾਈ ਲੱਖੀ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਅਨੀਨ ਸਿੱਖ ਥਾ, ਇਸ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਕੇ ਕਹਾ—ਆਪ ਜੈਸੇ ਕਹੈ ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਇਸੀ ਤਰਹ ਬਾਤੋਂ ਕਰਤੇ ਆਧੀ ਰਾਤ ਹੋਇ ਆਈ। ਲੱਖੀ ਦਾਸ ਕਾ ਟਾਂਡਾ ਕਿਲੇ ਸੇ ਕੱਤਵਾਲੀ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇਆ। ਭਾਈ ਨਾਨੂ ਰਾਇ, ਆਗਿਆ, ਜੈਤਾ ਤੇ ਭਾਈ ਉਦਾ ਇਹ ਚਾਰੇ ਸਿੱਖ ਟਾਂਡੇ ਬੀਚ ਚਾਂਦਨੀ ਚਉਂਕ ਪਹੁੰਚ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੀਸ ਕੇ ਉਠਾਇ ਲਾਏ। ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਦਿਲਵਾਲੀ ਮਹੱਲੇ ਭਾਈ ਜੈਤੇ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਜਾਇ ਟਿਕਾਇਆ।¹

1. ਜੈਤਾ ਬੈਟਾ ਆਗਿਆ ਕਾ, ਨਾਨੂ ਬੈਟਾ ਬਾਘੇ ਕਾ, ਉਦਾ ਬੈਟਾ ਖੇਮੇ ਕਾ, ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੀਸ ਪਾਇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪਰਗਨਾਂ ਕਹਿਲੂਰ ਆਏ। ਸਾਲ ਸਤਰਾ ਸੈ ਬਤੀਸ ਮੰਗਸਰ ਸੁਦੀ→

ਪੀਛੇ ਸੇ ਭਾਈ ਲੱਖੀ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਬੰਟੇ ਨਗਾਹੀਆ ਆਦਿ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਦੇਹ ਏਕ ਬੈਲ ਕੇ ਉਪਰ ਰਾਖ ਕੇ ਚਲਦਾ ਬਨਾ। ਟਾਂਡਾ² ਪੀਛੇ ਸੇ ਧੀਰੇ ਧੀਰੇ ਚਲਾ ਆਇਆ, ਭਾਈ ਲੱਖੀਏ ਸਿੱਖ ਨੇ ਰਸੀਨੇ ਨਗਰ ਪਹੁੰਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਧੜ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਰਾਖ ਸਮਸਤ ਘਰ ਕੇ ਆਗ ਲਗਾਇ ਦਈ। 32।

33. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੀਸ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਪਹੁੰਚਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਭਾਈ ਜੋਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸੀਸ ਏਕ ਰੁਮਾਲ ਮੇਂ ਵਲ੍ਹੇਟ ਖਾਰੀ ਮੇਂ ਪਾਇ ਮਾਥਵਾਲ ਕੀ ਤਟਫ ਚਲਦਾ ਬਣਾ। ਭਾਈ ਆਗਿਆ, ਨਾਨੂੰ ਤੇ ਉਦਾ ਰਾਠੌਰ ਜਿਹ ਤੀਨੋਂ ਸਿੱਖ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਭਾਈ ਜੋਤੇ ਕੇ ਜਾਇ ਮਿਲੇ। ਟਿਹਨਾਂ ਚਮ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਰੈਨ ਦਿਵਸ ਏਕ ਕਰ ਕੇ ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਨਾਂਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਸੀਸ ਜਾਇ ਟਿਕਾਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਮ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਕਾ ਬੜਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਆ। ਭਾਈ ਜੋਤੇ ਕੇ 'ਰੇਘਰੇਟਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬੇਟਾ' ਕਹਿ ਕੇ ਨਿਵਾਜਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦਿੱਲੀ ਕਾ ਸਾਰਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸੁਨਾਇਆ, ਕਿਹਾ ਜੀ - 'ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਜਿਸ ਦਿਹੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾਈ ਸੀ, ਉਸੀ ਦਿਵਸ ਬਾਬੇ ਬੁਢੇ ਕਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਪਰਲੰਕ ਪਿਆਨਾ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼! ਉਸ ਉਸੇ ਦਿਹੂ ਭਾਈ ਕਲਿਆਨੇ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲਾ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰੇ ਪਰਾਨ ਤਿਆਗ ਦੀਏ ਜੀ। ਦਿਲਵਾਲੀ ਸਿੱਖਾਂ ਇਸੇ ਭੋਗਲਪੁਰ ਨਦੀ ਜਮਨਾਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਲੈ ਜਾ ਕੇ ਦਾਹ ਸੰਸਕਾਰ ਕੀਆ ਬਾ। ਉਧਰ ਪੀਛੇ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਭਾਈ ਲੱਖੀਆ, ਨਗਾਹੀਆ ਅਤੇ ਤੁਲਸੀਆ ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਚੌਥੇ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀਆਂ ਅਸਤੀਆਂ ਚੁਣ ਕੇ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਆਨੇ ਕੀ ਤਿਆਗੀ ਕੀ।

ਭਾਈ ਲੱਖੀ ਦਾਸ ਦਿਹਲੀ ਸੰਗਤ ਕੇ ਗੈਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀਆਂ ਅਸਤੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਮੇਂ ਆਇ ਗਿਆ। ਇਸੇ ਦੇਖ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਲੇ ਹੋਇ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਆਈਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀਆਂ ਅਸਤੀਆਂ ਕਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਆ। ਵੇਰਾਗ

←ਦਸਮੀ ਕੇ ਦਿਹੂ। ਗਿਆਰਸ ਕੇ ਦਾਗ ਦੀਆ, ਮਾਥਵਾਲ ਮੇਂ, ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰੂ ਜਾਨੇ। ਗੁਰੂ ਆਪ ਭਾਣੇ ਕਾ ਖਾਬੰਦ ਹੈ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਖਾਤਾ ਉਦਾਨਿਓਂ ਕਾ

2. ਲਖੀਆ ਬੇਟਾ ਗੋਧੂ ਕਾ, ਨਗਾਹੀਆ, ਹੇਮਾ, ਹਾੜੀ ਬੇਟੇ ਲਖੀਏ ਕੇ ਜਾਦੋ-ਬੰਸੀ ਬੜਤੀਏ ਕਨਾਉਂਤ, ਨਾਇਕ ਧੂਮਾਂ ਬੇਟਾ ਕਾਨ੍ਹੇ ਕਾ ਤੂਮਰ ਬਿੰਜਲਉਤ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਮਹਲ ਨਾਵਾਂ ਕੀ ਲਾਸ ਉਠਾਇ ਲਾਏ, ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਬਤੀਸ ਮੰਗਸਰ ਸੁਦੀ ਛਠ ਗੁਰੁਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ। ਦਾਗ ਦੀਆ ਰਸੀਨਾ ਗਾਮ ਮੇਂ ਆਧ ਘਰੀ ਰੈਨ ਰਹੀ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਜਾਦੋਬੰਸੀਆਂ ਕੀ, ਖਾਤਾ ਬੜਤੀਏ ਕਨਾਉਂਤ ਕਾ

ਮੇਂ ਆਇ ਭਾਈ ਲਖੀਦਾਸ ਕੋ ਕਲਾਵੇ ਮੇਂ ਲੈ ਕੇ ਤੀਨ ਵਾਰ 'ਧੰਨ ਸਿੱਖੀ' ਕਹਿ ਕੇ ਸਤਿਕਾਰਿਆ। ਇਸ ਹਾਥ ਬਾਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ ਮਹਾਰਾਜ ! ਅਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਦੇਹ ਕੋ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਲੈ ਜਾਇ ਕੇ ਸਮੱਸਤ ਘਰ ਕੋ ਅਗਨੀ ਮੇਂ ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਥਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ—ਸੂਬਾ ਦਿਹਲੀ ਨੇ ਭੌਂਡੀ ਪਿਟਵਾਇ ਕੇ ਮਤੀਦਾਸ ਆਇ ਤੀਨੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਸੇ ਉਠਾਇ ਦੇਈਆਂ ਸਨ। ਦਿਲਵਾਲੀ ਸਿੱਖਾਂ ਇਨ ਕਾ ਦਾਹ ਸੰਸਕਾਰ ਜਹਾਂ ਬਾਬੇ ਬੁਢੇ ਕੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਕੀਆ ਥਾ, ਵਹਾਂ ਲੈ ਜਾ ਕੇ ਕਰ ਦੀਆ ਥਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਥੀਂ ਦਿਹਲੀ ਕਾ ਸਾਰਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸੁਨ ਕੇ—ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾਏ ਬਾਜੂ ਸੇ ਪਕੜ ਆਪਨੀ ਗੋਲ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਬਹਾਇ ਲੀਆ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਨੇ ਬੜਾ ਵੇਰਾਗ ਕੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਭ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦਈ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਬਚਨ ਕੀਆ :

ਤਿਲਕ ਜੰਵੂ ਰਾਖਾ ਪ੍ਰਭ ਤਾਕਾ। ਕੀਨੋਂ ਬਡੋਂ ਕਲ੍ਹ ਮਹਿ ਸਾਕਾ।

ਸਾਧਨ ਹੇਤ ਇਤੀ ਜਿਨ ਕਰੀ। ਸੀਸ ਦੀਆ ਪਰ ਸੀ ਨ ਉਚਰੀ।

ਧਰਮ ਹੇਤ ਸਾਕਾ ਜਿਨ ਕੀਆ। ਸੀਸ ਦੀਆ ਪਰ ਸਿਰਹੁ ਨ ਦੀਆ।

ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਇਹ ਵਾਕ ਸੁਨ ਕੇ ਸੰਗਤ ਵੇਰਾਗ ਮੇਂ ਆਇ ਗਈ। ਸਭ ਨੇ ਮੁਖ ਥੀਂ 'ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ' 'ਹਿੰਦ ਕੀ ਚਾਦਰ' ਕਹਿ ਕੇ ਅਲਾਪਿਆ। 33।

34. ਸਾਖੀ ਬਾਬਾ ਧੀਰ ਮੱਲ ਜੀ ਕੀ ਗਵ ਰਨਬੰਭੋਰ' ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਮੇਂ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬੱਤੀਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪਖੇ ਪੌਖ ਮਾਸੇ ਛਟ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਆਇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਰਾਖੇ ਸ੍ਰੀ ਗਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਕੇ ਭੋਗ ਪਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਹੂਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਭਾਈ ਚਉਪਤ ਰਾਇ ਬੈਰਾਗ ਮੇਂ ਆਇ ਨਾਮੇਂ ਮਹਲ ਕੇ ਸਲੋਕਾਂ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ! ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਸਭ ਕੇ ਮੁਖ ਥੀਂ ਏਕ ਬਾਰ 'ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਹਿੰਦ ਕੀ ਚਾਦਰ' ਨਿਕਲਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ—ਅਰਦਾਸੀਏ ਸਿੱਖ ਨੇ ਖਲੋ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਸਭ ਸੰਗਤ 'ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ' ਅਲਾਪਨੇ ਲਾਗੀ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਅਬ ਦਸਤਾਰਬੰਦੀ ਕੀ ਰਸਮ ਅਦਾਇ ਕੀ ਜਾਏ। ਬਚਨ ਪਾਇ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਜੀ ਆਗੇ ਆਇ ਬੈਠੇ। ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ ਜੀ ਨੇ ਪਗੜੀ ਭੇਟ ਕੀ। ਪਗੜੀ ਕੀ ਰਸਮ ਅਦਾਇ ਹੋਇ ਜਾਨੋਂ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀ ਦੇਗ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਵਰਤਾਈ ਗਈ। ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਇੱਕ ਟਕ ਹੋਇ ਕੇ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸੀ, ਸਭਸ ਕੇ ਨੈਣੋਂ ਮੇਂ ਜ਼ਾਰ ਜ਼ਾਰ ਨੀਰ ਬਹਿ ਰਹਾ ਥਾ। ਗੁਰੂ

1. ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਕੌਹ ਵਿਚ ਫੈਲਿਆ ਰਣ ਬੰਭੋਰ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਵਿਚ ਬਿਖੜੇ ਪਹਾੜ 'ਤੇ ਹੈ। ਮੁਗਲ ਜ਼ਮਾਨੇ ਇਥੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਕੈਦੀ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਸੇ ਧੀਰਜ ਦਈ, ਬਚਨ ਹੂਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ! ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰੱਬੀ ਭਾਣੇ ਕੋ ਮੀਠਾ ਕਰ ਕੇ ਮਾਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਖ ਥੀਂ ਸੀ ਤੱਕ ਉਦਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀ। ਇਹ ਸਾਕਾ ਜਬ ਤੀਕ ਸੂਰਜ ਤੇ ਚਾਂਦ ਖਲਾ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਚਮਕੇਗਾ।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖ ! ਭਾਣਾ ਅਮਿੱਟ ਹੈ ਇਹ ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਦੇਖੀਏ ਭਗਵਾਨ ਰਾਮਚੰਦਰ ਜੀ ਨੇ—ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਕਾ ਬਨਵਾਸ ਭੋਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਜਿਸੇ ਸੌਲਾਂ ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਨਾ ਗਿਆ ਹੈ—ਉਸੇ ਗਵਾਲਿਆਂ ਕੇ ਘਰ ਰਹਿਨਾ ਪਿਆ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਕਈ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਬੀਚ ਹੋਇ ਚੁੱਕੇ ਹੋਂ, ਸਭ ਨੇ ਭਾਣੇ ਕੋ ਮਾਨਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਰਬ ਸਕਤੀਮਾਨ ਬੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜਮਤ ਦਿਖਾਨੀ ਮਦਾਰੀਆਂ ਕਾ ਕਾਮ ਸਮਝਾ। ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਉਨ੍ਹੇ ਕਰਾਮਾਤ ਕੋ ਕਹਿਰ ਬਤਾਇਆ, ਕਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਉਸ ਰਾਜਕ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੇਂ ਚਾਲਤੇ ਹੈਂ। ਜੋ ਕਿਰਿਆ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏਸ ਕਲੀਕਾਲ ਕੇ ਜੁਗ ਮੇਂ ਕੀ ਹੈ ਨਾ ਆਗੇ ਕਿਸੇ ਕੀ, ਨਾ ਪਾਛੇ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉਹ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਸਦਾ ਕੇ ਲੀਏ ਅਮਰ ਹੈਂ, ਉਨ ਕਾ ਨਾਮ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕੇ ਲੀਏ ਅਚੱਲ ਰਹੇਗਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਸੇ ਕਹਿ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਕਰਾਈ। ਸੰਗਤਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣਿਆਂ ਤੇ 'ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ' ਆਖਦੀਆਂ ਆਇ ਗਈਆਂ। ਉਧਰ ਦਿਹਲੀ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇਖੀ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਜਾਇ ਕਹਾ ਕਿ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਮੇਂ ਹਰ ਸਾਲ ਬੈਸਾਖੀ ਤੇ ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਨਾਨਕਪੰਥੀ ਇਕੱਤਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਇਹ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਕੇ ਭਤ੍ਰੀਏ - ਧੀਰ ਮੱਲ ਕੋ ਅਪਨਾਂ ਪੀਰ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ, ਹਮ ਨੇ ਆਇ ਕੇ ਉਸ ਕਾ ਪਤਾ ਦੇ ਦੀਆ ਹੈ ਆਗੇ ਜਨਾਬ ਕੀ ਮਰਜੀ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੁਨ ਕੇ ਆਗ ਬਘੋਲਾ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਵਪੁਰੀ ਹਾਕਮ ਕੇ ਨਾਮ ਫੁਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਆ ਕਿ ਉਸੇ ਪਕੜ ਕੇ ਮੇਰੇ ਰੋਬਰੂ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਆ ਜਾਏ। ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਸੂਬਾ ਲਵਪੁਰੀ ਨੇ ਅਪਨਾ ਏਕ ਅਹਿਲਕਾਰ ਭੇਜ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਸੇ ਧੀਰਮੱਲ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਭੇਜਾ। ਇਸ ਕੇ ਗੈਲ ਦੋ ਸਿੱਖ—ਭਾਈ ਸ਼ੀਹਾ ਤੇ ਭਾਈ ਦਮੋਦਰ ਆਏ। ਸੂਬਾ ਲਵਪੁਰੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਦਿਹਲੀ ਰਵਾਨਾ ਕਰ ਦੀਆ। ਸੂਬਾ ਦਿਹਲੀ ਨੇ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਕੋਤਵਾਲੀ ਮੇਂ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਅਗਲੇ ਦਿਹੁ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਆ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਹਾ—ਅੱਵਲ ਤੋਂ ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਾਈਏ, ਜੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸਲਾਮ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਇਗਾ। ਆਗੇ ਸੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ—ਕਰਾਮਾਤ ਤੋਂ ਨਾਮ ਕਹਿਰ ਕਾ ਹੈ, ਇਹ ਹਮੇ ਦਿਖਾਨੀ ਨਹੀਂ। ਦੂਜਾ ਜੋ ਇਸਲਾਮ ਕਬੂਲ ਕਰ ਕੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਐਸਾ ਦੀਨ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਬਾਬਾ ਧੀਰ ਮੱਲ ਕੀਆਂ ਖਰੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਸੁਨ ਕੇ ਚੁਪ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਇਸੇ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਕੋ ਗਢ ਰਨਬੰਬੋਰ ਮੇਂ ਭਿਜਵਾਇ ਦੀਆ। ਵਹਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਘਣਾ ਕਸਟ ਦੀਆ। ਇਸੀ ਗੜ੍ਹ ਮੇਂ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ

1. ਨਾਟਕ ਚੇਟਕ ਕੀਏ ਕੁਕਾਜਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਲੌਗਨ ਕੈ ਆਵਤ ਲਾਜਾ।

[ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ]

ਸੇ ਚਉਂਤੀਸ ਮੰਗਸਰ (ਮਘਰ) ਸੁਦੀ ਦੂਜ ਸੁਕਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਏਸ ਫਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਡੇਢ ਪਹਿਰ ਦਿਹੂੰ ਚਢੇ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰ ਗਏ ।' ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਚਾਹਤਾ ਥਾ ਕਿ ਹਿੰਦ ਮੇਂ ਇਸਲਾਮ ਕੇ ਬਗੈਰ ਔਰ ਕਾਈ ਧਰਮ ਵਧੇ ਫੁਲੇ ਨਾ, ਮੁਹੰਮਦੀ ਦੀਨ ਹੀ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਇ । ਇਸੇ ਪੰਜਾਬ ਮੇਂ ਕੇਵਲ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਗਾਦੀ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਇ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾ ਅਸਰ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦ ਮੇਂ ਪੜ ਰਹਾ ਥਾ । ਇਹ ਏਸ ਗਾਦੀ ਕਾ ਅਸਰ ਰਸੂਖ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦ ਮੇਂ ਖਤਮ ਕੀਆ ਚਾਹਤਾ ਥਾ । ਇਸੇ ਪਤਾ ਚਲਾ ਕਿ ਸੋਢੀ ਧੀਰ ਮੱਲ ਕਾ ਬੇਟਾ ਰਾਮ ਚੰਦ ਭੀ ਆਪਨੇ ਵਾਲਦ ਕੀ ਤਰਹ ਗਾਦੀ ਕੋ ਚਲਾਇ ਰਹਾ ਹੈ । 34 ।

35. ਸਾਖੀ ਬਾਬਾ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਕੀ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਸੇ ਫੜੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਬੜਾ ਮੁਤਸਬੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਥਾ । ਇਸ ਹਾਕਮ ਲਵਪੁਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਆ ਕਿ ਇਸੇ ਪਕੜ ਕੇ ਮੇਰੇ ਰੋਬਰੂ ਪੇਸ਼ ਕੀਆ ਜਾਏ । ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਲਵਪੁਰੀ ਸੂਬੇ ਨੇ ਏਕ ਅਹਿਲਕਾਰ ਭੱਜ ਬਾਬਾ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਕੋ ਪਕੜ ਮੰਗਾਇਆ । ਇਨ ਕੇ ਗੱਲ —ਭਾਈ ਈਸਰ, ਭਾਈ ਧਰਮਾ ਤੇ ਤੁਲਸੀ ਤੀਨ ਸਿੱਖ ਆਏ । ਬਾਬਾ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਸੇ ਹਾਕਮ ਲਵਪੁਰੀ ਨੇ ਕਹਾ, 'ਪੀਰ ਜੀ ! ਆਪ ਕੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਦਿਹਲੀ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ।' ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਇਨ੍ਹੇ ਲਵਪੁਰ ਸੇ ਦਿਹਲੀ ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਕੀਆ ਗਿਆ । ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਕੇ ਸਮੇਤ ਤੀਨ ਸਿੱਖੋਂ ਕੇ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ । ਸੂਬਾ ਦਿਹਲੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਏਕ ਰਾਤ ਕੋਤਵਾਲੀ ਮੇਂ ਰਾਖ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਆ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਕਹਾ, 'ਪੀਰ ਜੀ ! ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਈ ਅਜਮਤ ਦਿਖਾਈਏ ਜਾਂ ਇਸਲਾਮ ਕਬੂਲ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਏ । ਅਗਰ ਆਪ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੇਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਾ ਮਾਨੇ ਫਿਰ ਮਰਨਾ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਹੋਇਗਾ ।' ਬਾਬਾ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਬੋਲੇ—'ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਜਮਤ ਤਾਂ ਕਹਿਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਇਹ

1. (ੳ) ਗੁਰੂ ਧੀਰ ਮੱਲ ਬੇਟਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਕਾ, ਪੱਤਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਮਹਿਲ ਛਟੇ ਕਾ, ਪੜਪੱਤਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਾ—ਬੰਸ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਸੂਰਜ-ਬੰਸੀ ਗੋਸਲ ਗੋਤਰਾ ਸੋਢੀ ਖੱਤਰੀ ਬਾਸੀ ਬਕਾਲਾ...ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਸੇ ਗਢ ਰਨਬੰਭੋਰ ਆਏ—ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਚਉਂਤੀਸ ਮੰਗਸਰ (ਮਘਰ) ਸੁਦੀ ਦੂਜ ਗੁਰੂਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਡੇਢ ਪਹਿਰ ਦਿਹੂੰ ਚਢੇ ਸਮਾਣੇ । ਏਕ ਸਾਲ ਦੋ ਮਾਸ ਪਾਂਚ ਦਿਹੂੰ ਬੰਦੀਖਾਨੇਂ ਬੰਦ ਰਹੇ । ਦੁਸ਼ਟੋਂ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਘਨਾਂ ਕਸ਼ਟ ਦੀਆ, ਗੁਰੂ ਨੇ ਭਾਣੇ ਕੋ ਮਾਨਾਂ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਢਾ ਤੇ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਖਾਤਾ ਰਮਾਨਿਆਂ ਕਾ

(ਅ) 'ਸੰਮਤ 1734 ਮਘਰ ਸੁਦੀ 2 ਸੁਕਰਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਧੀਰ ਮੱਲ ਜੀ ਸਮਾਣੇ ਡੇਢ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਰਨਬੰਭੋਰ ਬਿਖੇ ।'

[ਚਰਿਤਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਵਣੇ ਕਾ (ਲਿਖਤੀ ਆਦਿ ਬੀੜ, ਬੁੰਗਾ ਰਾਗੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ)]

ਹਮੇ ਦਿਖਾਨੀ ਨਹੀਂ। ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦੀ ਤਦ ਕਬੂਲ ਕਰੀਏ ਜੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਨਾ ਹੋਏ, ਜੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਏ ਕੇ ਵੀ ਮਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ—ਅਪਨਾਂ ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮੀ ਧਰਮ ਕਿਉਂ ਛੋਰੀਏ? ਤੀਜੀ ਸ਼ਰਤ ਜੋ ਆਪ ਨੇ ਹਮੇ ਕਹੀ ਹੈ, ਹਮੇ ਮੌਤ ਕਬੂਲ ਹੈ, ਹਮ ਇਸ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।

ਬਾਬਾ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਕੀ ਆਯੂ ਅਜੇ ਤੀਸ ਸਾਲਾਂ ਕੇ ਕਰੀਬ ਸੀ, ਇਨ੍ਹੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੇ ਚੰਗੇ ਸੁਆਲ ਜਬਾਬ ਕੀਏ। ਨਜ਼ਦੀਕ ਬੈਠੇ ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਜ਼ੀ ਨੇ ਕਹਾ, 'ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ! ਇਨ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਸੇ ਹੀ ਐਸੀ ਗੁੜ੍ਹਤੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਇਹ ਲੰਗ ਮਾਨਨੇ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਇਨ ਕੇ ਬਡੇਰੇ (ਗੁਰੂ) ਅਰਜਨ ਨੇ ਕਬ ਮਾਨਾ ਬਾ, ਅਜੇ ਕੱਲ ਕੀ ਬਾਤ ਹੈ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਇਨ ਕਾ ਪਿਤਾ ਧੀਰਮੱਲ ਆਪ ਨੇ ਦੇਖ ਹੀ ਲੀਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਉਨ ਕਾ ਪੁਤਰ ਪੋਤਰਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਵੀ ਦੰਡ ਦੇ ਕੇ ਦੇਖ ਲੀਆ ਜਾਏ, ਵਰਨਾ ਇਸੇ ਵੀ ਉਨ ਕੇ ਪਾਛੇ ਜਹੰਨਮ ਮੇਂ ਭੇਜ ਦੀਆ ਜਾਏ।' ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਕੌਤਵਾਲੀ ਮੇਂ ਭੇਜ ਦੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸਖਤੀ ਕਾ ਦੌਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਆ। ਕੌਤਵਾਲ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਘਣਾ ਕਸ਼ਟ ਦੀਆ ਪਰੰਤੂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਇਨ ਕੀ ਏਕ ਨ ਮਾਨੀ। ਕੌਤਵਾਲ ਨੇ ਜਦ ਸਖਤੀ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖ ਲੀਆ, ਇਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੇ ਕਹਿ ਭੇਜਾ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਪੀਰ ਕਾਈ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਆ, ਆਖਰ ਇਸ ਕਹਿ ਭੇਜਾ ਕਿ ਉਸੇ ਮੌਤ ਕੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰ ਦੀਆ ਜਾਏ। ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਆਨੇ ਕੀ ਦੇਰ ਸੀ, ਕੌਤਵਾਲ ਨੇ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਕੋ ਕੌਤਵਾਲੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਂਕ ਮੇਂ ਲੈ ਆਂਦਾ। ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਪੈਂਤੀਸ ਭਾਦਵ ਵਦੀ ਏਕਮ ਬੁਧਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦਿਵਸ ਚਢੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥੀ ਤੀਨ ਸਿੱਖੋਂ ਕੋ ਕਾਜ਼ੀ ਨੇ ਫਤਵਾ ਦੀਆ, ਕਹਾ ਇਨ ਕੇ ਬਦਨ ਸੇ ਹੂੰਈ ਵਲ੍ਹੇਟ ਲਾਠ ਕੇ ਗੈਲ ਬਾਂਧ ਅਨਲ (ਅੱਗ) ਲਗਾਇ ਜਿੰਦਾ ਜਲਾਇ ਦੀਏ ਜਾਇੰ। ਹੁਕਮ ਪਾਏ ਦਰੋਗਾ ਜੇਲ੍ਹ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਈਸਰ, ਬਾਦ ਮੇਂ ਧਰਮਾਂ ਤੇ ਤੁਲਸੀ ਕੋ ਲਾਠ ਸੇ ਬਾਂਧ ਸ਼ਹਾਦਤ ਕਾ ਜਾਮ ਪੀਲਾਇ ਦੀਆ।

ਇਨ ਤੀਨ ਸਿੱਖੋਂ ਨੇ ਭਾਣੇ ਕੋ ਮਾਨ ਹਸੂੰ ਹਸੂੰ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਮਾਤ ਲੋਕ ਸੇ ਪਿਆਨਾ ਕੀਆ। ਬਾਬਾ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਇਨ ਸਿੱਖੋਂ ਕੀ ਸਹਾਦਤੋਂ ਬਰੋਟੇ ਕੇ ਨੀਚੇ ਬੈਠੇ ਅਪਨੀ ਆਂਖੋਂ ਸੇ ਦੇਖੀਂ। ਬਾਬਾ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ ਰਹੇ ਥੇ, ਇਨ੍ਹੇ ਦੇਖ ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਜ਼ੀ ਬੋਲਾ, ਇਹ ਕਾਈ ਕਲਾਮ ਪੜ੍ਹ ਰਹਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਵੀ ਇਨ ਕੇ ਗੈਲ ਅਗਲੇ ਜਹਾਨ ਕੋ ਤੋਰਾ ਜਾਏ। ਹੁਕਮ ਪਾਏ—ਪੂਰਬੀਏ ਜੱਲਾਦ ਮੁਹੰਮਦ ਹੁਸੈਨ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਸੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਾ ਸੀਸ ਧੜ ਸੇ ਜੁਦਾ ਕਰ ਦੀਆ। ਕੌਤਵਾਲ ਨੇ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਹਿੰਦੂਆਂ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਚਾਰੋਂ ਕੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਉਠਾਇ ਕੇ ਲੈ ਜਾਈਏ। ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰਾਇ ਆਦਿ ਦਿਲਵਾਲੀ ਸਿੱਖਾਂ ਲਾਸ਼ਾ ਉਠਾਇ ਭੋਗਲਪੁਰ ਗਾਉਂ ਕੇ ਸਮੀਪ

1. 'ਸੰਮਤ 1735 ਭਾਦਉਂ ਵਦੀ 1 ਬੁਧਵਾਰ ਇਕ ਘੜੀ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਸਮਾਣੇ—ਦਿਹਲੀ ਵਿਖੇ।'

[ਲਿਖਤੀ ਆਦਿ ਬੀੜ, ਬੁੰਗਾ ਰਾਗੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ

ਜਮਨਾ ਨਦੀ ਕੇ ਤਟ ਪਰ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਕਾ ਦਾਹ ਸੰਸਕਾਰ ਕੀਆ। ਦੋਥੇ ਦਿਵਸ ਦਿਨ ਕੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਚੁਣ ਕੇ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਮੇਂ ਭੇਜ ਦੀਂ। ਸਤਾਰਮੀਂ ਤੇ ਭਾਦਵ ਸੁਦੀ ਦੂਜ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਭਾਈ ਕਲਿਆਣੇ ਕੀ ਧਰਮਕਾਲਾ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਰਾਖੇ ਪਾਠ ਕਾ ਭੋਗ ਪਾਇਆ। ਉਧਰ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਤੇ ਨਾਨੂ ਦੋਇ ਸਿੱਖ ਇਨ ਚਹੁਵਾਂ ਕੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਆਈਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਦੇਖ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕੀ ਮਾਤਾ ਤੁਲਸਾਂ ਦੇਈ ਨੇ ਬੜਾ ਬੈਰਾਗ ਕੀਆ। ਸੁਨਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਕੀ ਆਖੋਂ ਸੇ ਆਸੂ ਵਹਿ ਤੁਰੇ। ਬਾਬਾ ਭਾਰ ਮੱਲ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦੀ। 35।

36. ਸਾਖੀ ਬਾਬਾ ਭਾਰਮੱਲ ਕਾ ਬਕਾਲਾ ਛੋਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਬਾਬਾ ਭਾਰ ਮੱਲ ਜੀ ਨੇ ਬਕਾਲਾ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਭਾਦਵ ਸੁਦੀ ਦੂਜ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਸਤਾਰਮੀਂ ਤੇ ਆਪਨੇ ਭਰਾਤਾ ਬਾਬਾ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਅਤੇ ਉਨ ਕੇ ਸਾਥੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨਮਿੱਤ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਰਾਖੇ ਪਾਠ ਕਾ ਭੋਗ ਪਾਇਆ। ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਚੰਕ ਨਾਨਕੀ ਸੇ ਆਪ ਤਾਂ ਕਈ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਕਰਕੇ ਨਾ ਗਏ, ਦੀਵਾਨ ਧਰਮ ਚੰਦ ਛਿਬਰ ਕੋ ਇਕੋਤਰ ਸੋ ਰੁਪਇਆ ਦੇ ਕੇ ਭੇਜ ਦੀਆ। ਸੰਗਤ ਨੇ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕੇ ਲਘੂ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰ ਮੱਲ ਜੀ ਕੋ ਬਕਾਲਾ ਗਾਦੀ ਤੇ ਬਹਾਇਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਉਪਰੰਤ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕੀ ਨਿਗਾਹ ਬਕਾਲਾ ਗਾਦੀ ਪਰ ਹੈ। ਇਸੈ ਛੋਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੇ ਬਸਾਏ ਨਗਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਮੇਂ ਚਲੇ ਜਾਨਾ ਉਚਿਤ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕਾ ਕਹਿਨਾ ਠੀਕ ਮਾਨਾ। ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਛੋਰ ਕੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਮਸੰਦਾਂ ਕੇ ਨਾਮ ਹੁਕਮਨਾਮੇਂ ਜਾਰੀ ਕੀਏ ਗਏ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਨਾ ਹੋਇ, ਉਹ ਆਗੇ ਸੇ ਦੁਆਬੇ ਮੇਂ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਆਏ। ਅਸੀਂ ਦੇਸ-ਚਾਲ ਕਰਕੇ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਛੋਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸੀ ਸਮੇਂ ਚੰਕ ਨਾਨਕੀ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਭੋਜਾ ਭਾਈ ਮਨੀ ਰਾਮ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇਆ। ਇਸ ਨੇ ਹਾਥ ਬਾਧ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀਆ। ਬੇਨਤੀ ਕੀ—ਮਹਾਰਾਜ! ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪੰਚਮ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਵਾਲੀ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਬੀੜ ਮਾਂਗੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੀਛੇ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੀੜਾਂ ਕੀ ਸੁਧਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਭਾਰ ਮੱਲ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ—ਤੁਸਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਦੇਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਛੋੜ ਕੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਜਾਇ ਰਹੇ ਹਾਂ।

1. ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਗਿਆਤ ਲਈ ਇਥੇ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਧੀਰ ਮੱਲ ਸੰਮਤ 1734 ਬਿ. (1677 ਈ.) ਮੱਘਰ ਸੁਦੀ ਦੂਜ ਗੁਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੋ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਹ ਆਦਿ ਬੀੜ ਮੰਗਵਾਈ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੱਦੀ ਤੇ ਭਾਰ ਮੱਲ ਸੀ। ਪਹੇਵਾ ਵਹੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਭਾਵ ਸਿੰਘ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰੀ ਬੀੜ ਵਿਚ ਟੁਕ ਹੈ :

ਮੇਰੀ ਤਰਫ਼ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਕਹਿਨਾਕਿ ਉਹ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਬੀੜ ਮੰਗਵਾ ਲੈਣ ਜਾਂ ਅਪਨੇ ਕਿਸੀ ਲਿਖਾਰੀ ਕੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕੇ ਭੇਜ ਦੇਣ। ਉਹ ਆਇ ਕੇ ਲਗ ਮਾਤਰਾਂ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਸੰਧ ਲਏਗਾ। ਭਾਈ ਮਨੀ ਰਾਮ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਸੇ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਆਇਆ—ਇਸ ਸਾਰੀ ਬਾਰਤਾ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਸੇ ਜਾਇ ਸੁਨਾਈ। ਉਧਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੋਂ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਸੇ ਖਬਰ ਆਈ ਕਿ ਰਾਜਪੂਤ ਰਾਜੇ ਆਕੀ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ, ਇਹ ਉਨ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਲੀਏ ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਚਲਾ ਗਿਆ। 36।

37. ਸਾਖੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰ ਵਸਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਇਧਰ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਛਤੀਸ ਹੋਲੀਆਂ ਕੇ ਦਿਹੁ ਮੇਂ ਏਕ ਨਗਾਰਾ ਬਨਵਾਇਆ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਉਂ ਰਨ ਮੇਂ ਬਿਜੈ ਪਾਨੇ ਵਾਲਾ ਰਣਜੀਤ ਨਗਾਰਾ ਰਾਖਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਆਯੂ ਕੇਵਲ ਅਠਾਰਾਂ ਕੁ ਵਰਖਾਂ ਕੀ ਸੀ। ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਮੇਂ ਸੂਬਹ ਸ਼ਾਮ ਦੋ ਵੇਲੇ ਰਣਜੀਤ ਨਗਾਰਾ ਬਾਜਨੇ ਲਾਗਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਨਗਾਰਾ ਬਜਾਇ ਜ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਨੇ ਜਾਨੇ ਲਾਗੇ। ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਮੇਂ ਬੜੀਆਂ ਰੌਣਕਾਂ ਹੋਇ ਆਈਆਂ। ਦੜ੍ਹਦੇ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਸੈਤੀਸ ਮੇਂ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਸੇ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੇ ਨਾਉਂ ਹੁਕਮਨਾਮੇਂ ਜਾਰੀ ਕੀਏ ਗਏ। ਹੁਕਮ ਲਿਖਾ, ਜਿਹੜਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਚੰਗੀ ਪੋਥੀ, ਵਧੀਆ ਘੋੜਾ ਅਤੇ ਸਸਤਰ ਲੈ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਦਰਬਾਰ ਹੋਇਗਾ, ਉਸ ਸਿੱਖ ਤੇ ਅਸਾਂ ਕੀ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਗੀ। ਇਸ ਤਰਹ ਏਕ ਸਾਲ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਉਨਤਾਲੀਸ ਬਸੰਦੇ ਕੇ ਮੇਲੇ ਤੇ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ—ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਫਾਰਸੀ ਤੇ ਅਰਬੀ ਕਾ ਚੰਗਾ ਲਿਖਾਰੀ ਤੇ ਸ਼ਾਇਰ ਭਾਈ ਨੰਦਲਾਲ 'ਗੋਯਾ' ਮੁਲਤਾਨੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਆਇਆ। ਗੋਯਾ ਨੇ ਦਸਤੀ ਲਿਖੀ ਏਕ ਕਿਤਾਬ 'ਬੰਦਗੀ ਨਾਮਾ' ਤੇ ਦੂਜੀ ਹਿਰਦਾ ਰਾਮ 'ਭੱਲੇ' ਕੀ ਲਿਖੀ ਹੂਈ ਕਾਵਿ ਮੇਂ 'ਹਨੂੰਮਾਨ ਨਾਟਕ' ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਭੇਟ ਕੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ 'ਬੰਦਗੀ ਨਾਮਾ' ਵਾਚ ਨੰਦ ਲਾਲ ਤੇ ਬੜੇ ਬਿਗਸੇ। ਇਸੇ ਚਰਨ ਪਾਹੁਲ ਦੇ ਕੇ ਸਿੱਖ ਬਣਾਇਆ। ਬਚਨ ਹੋਆ, 'ਨੰਦ ਲਾਲ ! ਤੇਰੀ ਰਚਨਾਂ ਮਨ ਕੋ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੀ ਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੋ ਨਏ ਸਿਰੇ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਨੈ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਅਸਾਂ ਆਜ ਸੇ ਏਸ ਕਿਤਾਬ ਕਾ ਨਾਉਂ 'ਬੰਦਗੀ ਨਾਮਾ' ਸੇ 'ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਮਾ' ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ, ਇਸ ਕਾ ਸਤਿਕਾਰ ਹਮਾਰੀ ਰਚਨਾਂ ਕੇ ਤੁਲ ਹੋਇਗਾ।' ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੂਜੀ ਕਤਾਬ ਜੋ ਹਿਰਦਾ ਰਾਮ ਕੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਥੀ, ਇਸੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਵਾਚ ਕੇ ਨੰਦ ਲਾਲ ਸੇ ਇੰਜ ਬਚਨ ਹੋਆ। ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ! ਏਸ ਕੇ ਪੜਨੇ ਸੇ ਬੁਜ਼ਦਿਲ ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸ਼ਖਸ ਜੱਧਾ ਬਣ

← 'ਸੰਮਤ 1748 ਚੇਤ ਸੂਦੀ 11 ਸੌਮਵਾਰ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਰਹਿੰਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ, ਭਾਵ (ਭਾਰ) ਮੱਲ ਜੀ ਸਮਾਣੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਚ।

(ਚਰਿਤਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਵਣੋਂ ਕਾ, ਆਦਿ ਬੀੜ ਕਰਤਾਰਪੁਰ)

ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਪੱਖੀ ਬੀਰ ਰਸ ਸੇ ਭਰੀ ਹੁਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਮੇਂ ਸੇ ਚਾਰ ਵਰਕੇ 'ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦਰ ਪਰਸਰਾਮ ਸੰਬਾਦ' ਵਾਲੇ, ਫਟੇ ਹੁਏ ਬੇ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਵੀ ਜਨਾਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਤਰਫ ਦਿਲਾਇਆ। ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਜੋ ਸ਼ਾਇਰ ਇਨ ਚਾਰ ਵਰਕੇ ਕੋ ਭੱਲਾ ਜੀ ਜੈਸੀ ਕਾਵਿ ਮੇਂ ਰਚ ਕੇ ਹਮੇਂ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਵੁਹ ਮੂੰਹ ਮਾਂਗਾ ਇਨਾਮ ਪਾਏਗਾ। ਲਵਪੁਰ ਨਗਰੀ ਕਾ ਰਹਿਨੇ ਵਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਾਇ ਨਾਮੀ ਸ਼ਾਇਰ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਖਲਾ ਹੋਇ ਬੋਲਾ, ਇਹ ਸੇਵਾ ਮੁਝੇ ਦੀਜੀਏ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਮੈਂ ਹੰਸਰਾਜ 'ਭੱਲੇ' ਕੀ ਬੰਸ ਸੇ ਹੂੰ, ਮੈਂ ਏਸ ਗ੍ਰੰਥ ਕੋ ਦੇਖਾ ਤੇ ਵਾਚਾ ਹੈ।'

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਇ ਨੇ ਚਾਰੇ ਪੱਤਰੇ ਕਾਵਿ ਮੇਂ ਲਿਖ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਭੇਟਾ ਕੀਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ੍ਹੇ ਦੇਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ। ਇਸੇ ਚੰਗਾ ਇਨਾਮ ਦੀਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਹੋਲੀਆਂ ਕੇ ਤਿਉਹਾਰ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਹੁਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਕਹਨੇ ਤੇ ਹੋਲੀ ਕਾ ਤਿਉਹਾਰ ਮਨਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਪੂਰੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਅਗੰਮਪੁਰੇ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਤਿਉਹਾਰ ਮਨਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਆਏ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਭਾਈ ਆਲਮਚੰਦ ਆਦਿ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਪਿਚਕਾਰੀ ਭਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਚਲਾਈ। ਆਗੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਿਚਕਾਰੀ ਕਾ ਜਵਾਬ ਪਿਚਕਾਰੀ ਭਰ ਕੇ ਦੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਤੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਲਾਲੋਂ ਲਾਲ ਹੋਇ ਗਈ। ਫਲਗੁਨ ਸੁਦੀ ਅਸ਼ਟਮੀ ਸੇ ਫਲਗੁਨ ਸੁਦੀ ਪੂਰਨਮਾ ਤੀਕ ਅੱਠ ਦਿਹੂ ਖੂਬ ਰੋਣਕਾਂ ਰਹੀਆਂ। ਏਸ ਸੁਹਾਵਣੇ ਸਮੇਂ ਕੋ ਦੇਖ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਨੇ ਫਾਰਸੀ ਮੇਂ ਇਕ ਛੰਦ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੜੇ ਬਿਗਸੇ, ਕਹਾ, ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਰੂਹ ਕੋ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪਾਵਨ ਦਿਹਾੜਾ ਬਿਤੀਤ ਹੁਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਚੇਤਰ ਵਦੀ ਏਕਮ ਕੇ ਦਿਹੂ ਪਿਛਲੇ ਪਹਰ ਸ਼ਸਤਰ ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਕਰਤੱਵ ਤੇ ਘੋੜ ਦੌੜ ਹੋਈ। ਇਹ ਨਜ਼ਾਰਾ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਥਾ। ਸਿੱਖਾਂ ਕੇ ਪੂਛਨੇ ਸੇ ਇਸ ਦਿਹੂ ਕਾ ਨਾਮ 'ਹੋਲਾ ਮਹੱਲਾ' ਰੱਖਾ। ਇਹ ਦਿਹੂ ਹਰ ਸਾਲ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਮੇਂ ਮਨਾਇਆ ਜਾਨੇ ਲਾਗਾ। 37।

38. ਸਾਖੀ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਕੀ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਇਕਤਾਲੀ ਵੈਸਾਖੀ ਕੇ ਤਿਉਹਾਰ ਤੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਚਾਰੇਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਆਈਆਂ। ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਅਪਨੇ ਬੇਟੇ ਭੀਮਚੰਦ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਆਈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸੇ ਮਹਿਲਾਂ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਦੀਆ, ਰਾਣੀ ਨੇ ਮਾਤਾਵਾਂ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ। ਗਾਉਂ ਬਸਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਅਗੰਮਪੁਰਾ ਤੇ ਤਾਰਾਪੁਰ ਕੀ ਭੋਇਂ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਕੇ ਗੈਲ ਨਏ ਗਾਮ ਕੀ

1. ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਵੀ ਕਾਸ਼ੀ ਰਾਮ ਵਲੋਂ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਮੰਨਿਆ ਹੈ।

ਨੀਂਹ ਰਾਖੀ। ਭਾਈ ਚਉਪਤ ਰਾਇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਪਾਂਚ ਪਉੜੀ ਪੜ੍ਹਾਇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈ। ਨਏ ਨਗਰ ਕਾ ਨਾਉਂ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬੀਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ 'ਅਨੰਦਪੁਰ' ਰਾਖਾ। ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਰਾ ਤਰੀ ਵਰਤਾਇਆ ਗਿਆ। ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਨੇ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਿ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਸੇ ਰੁਖਸਤ ਮਾਂਗੀ। ਬੇਟੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਮੇਂ ਆਇ ਗਈ। ਇਸੀ ਸਾਲ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਸ਼ਟਮੀ ਤੇ 'ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰ' ਕਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕੀਆ :

ਅਬ ਬਰਨੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਵਤਾਰੂ। ਜੇਸ ਭਾਂਤ ਬਪੁ ਧਰਾ ਮੁਰਾਰੂ।
ਪਰਮ ਪਾਪ ਤੇ ਭੂਮਿ ਡਰਾਨੀ। ਡਗਮਗਾੜ ਬਿਧ ਤੀਰ ਸਿਧਾਨੀ।

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਸੰਤਨ ਹੋਤ ਸਹਾਇ।

ਮਥਰਾ ਮੰਡਲ ਕੇ ਬਿਖੈ ਜਨਮ ਧਰੋਂ ਹਰਿ ਜਾਇ।

ਜੈ ਜੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚਰਿਤਰ ਦਿਖਾਏ। ਦਸਮ ਬੀਚ ਸਭ ਭਾਖ ਸੁਨਾਏ।

ਗਿਆਰਾਂ ਸਹਿਸ ਛਿਆਸੀ ਛੰਦਾ¹। ਕਹੇ ਦਸਮ ਪੁਰ ਬੈਠ ਅਨੰਦਾ।

ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਪਾਂਵਟੇ ਨਗਰ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪੈਂਤਾਲੀਸ ਸਾਵਨ ਸੁਦੀ ਸੱਤੇ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਜਮਨਾਂ ਨਦੀ ਕੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਹੋਈ :

ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪੈਂਤਾਲ ਮੇਂ, ਸਾਵਨ ਸੁਦਿ ਤਿਥ ਦੀਪ।

ਨਗਰ ਪਾਂਵਟਾ ਸੁਭ ਕਰਨ, ਜਮਨਾ ਬਹੈ ਸਮੀਪ। 38।

39. ਸਾਖੀ ਸਰਮੌਰ ਦੇਸ਼ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਅਗਲੇ ਬਰਖ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਤਾਲੀਸ ਬੈਸਾਖੀ ਕੇ ਮੇਲੇ ਤੇ ਨਾਹਨਪਤੀ ਰਾਜਾ ਮੋਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਾ ਭੋਜਾ ਵਜ਼ੀਰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇਆ। ਇਸ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਤੁਮ੍ਹੈ ਸਣੈ ਪਰਵਾਰ ਰਾਜਾ ਮੋਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਨਾਹਨ ਬੁਲਾ ਭੋਜਾ ਹੈ, ਜਾਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਕੋ ਦੇਖ ਦੇਸ ਚਾਲ ਕਰ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਸਰਮੌਰ ਕੇ ਦੇਸ ਸਤਰਾਂ ਬੈਸਾਖ ਕੇ ਦਿਵਸ ਨਾਹਨ ਨਗਰੀ ਜਾਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਰਾਜਾ ਮੋਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਬੜਾ ਆਉ-ਭਗਤ ਕੀਆ। ਇਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਰਾਜ ਮਹਿਲ ਮੇਂ ਕੀਆ ਗਿਆ। ਏਕ ਦਿਵਸ ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ ਜੀ ਸੇ ਪੁਛਾ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਕਿਆ ਬੀਚਾਰ ਹੈ, ਹਮੇਂ ਬਤਾਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਆਗੇ ਸੇ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਰਾਜਨ ! ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਮਨਾਂ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕਾਈ ਇਕਾਂਤ ਥਾਇ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ, ਵੁਹ ਹਮੇਂ ਬਤਾਇ ਦੀਜੀਏ। ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਨਾ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ ਕੇ ਗੈਲ ਭੇਜਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਕੇ ਨਜਦੀਕ ਜਮਨਾਂ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਏਕ ਰਮਣੀਕ ਥਾਇ ਆਇ ਦੇਖੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨਾਹਨ ਸੇ ਚਲ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਬੈਸਾਖ ਮਾਸ ਕੇ ਅਖੀਰ ਪਾਂਵਟਾ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਆਇ ਬਿਸਰਾਮ ਪਾਇਆ। ਯਹਾਂ ਜੋਨ ਮਾਸ ਕੀ ਸੰਕਰਾਂਤ ਕੇ ਦਿਹੂ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ

1. ਪਿਛੋਂ ਹੋਰ ਛੇ ਛੰਦ ਪਾ ਕੇ ਗਿਣਤੀ 1192 ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ — ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਰਾਮ ਕੁਇਰ ਜੀ ਕੇ ਪਾਵਨ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਨੀਂਹ ਰਾਖੀ ਗਈ ।¹ ਪੰਚਾਂਮ੍ਰਿਤ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਤਰਾ ਤਰੀ ਵਰਤਾਇਆ ਗਿਆ । ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬੜੀ ਚਹਿਲ ਪਹਿਲ ਹੋਈ । ਵਸਮੇ ਦਿਵਸ ਪਰੋਹਤ ਦਯਾ ਰਾਮ ਕੋ ਪਾਂਵਟੇ ਸੇ ਖੁਰਵੱਧੀ (ਦੇਹਰਾਦੂਨ) ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਭੇਜਾ । ਆਗੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ (ਰਾਮ ਰਾਇ) ਨੇ ਇਨ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ-ਭਗਤ ਕੀਆ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਪੁਛੀ ।

ਦੋਇ ਦਿਵਸ ਪਰੋਹਤ ਜੀ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬਿਰਾਜੇ । ਤੀਜੇ ਦਿਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭਾਈ ਬਹਿਲ ਕੇ ਗੁਰਦਾਸ ਸੇ ਕਹਾ, ਅਸਾਂ ਪ੍ਰੋਹਤ ਕੇ ਗੈਲ ਪਾਂਵਟੇ ਜਾਨਾ ਹੈ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ । ਸਾਹਿਬ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਗੈਲ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ, ਭਾਈ ਤਾਰਾ ਆਦਿ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖ ਆਏ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਨ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਆਗੇ ਬੜਾ ਸਤਕਾਰ ਕੀਆ । ਪਰਸਪਰ ਚਰਨ-ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਕੇ ਆਪਸ ਮੇਂ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਪੁਛੀ, ਦੋਹ ਤਰਫੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਬਾਦਲ ਛਾਇ ਗਏ ।² ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਕੋ ਨਾਹਨ ਨਗਰੀ ਭੇਜ ਰਾਜਾ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਭੇਜਾ । ਰਾਜਾ ਜੀ ਰਾਣੀ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਗਾਮ ਮੇਂ ਆਇ ਗਿਆ । ਦੋਹਾਂ ਇਸਤਰੀ ਭਰਤਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ, ਬੜੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹੋਈਆਂ । ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕਾ ਪਾਂਵਟੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਨਾਂ ਸੁਨ ਚਾਰੇਂ ਦਿਸਾ ਸੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ । ਦੋਇ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਤੀਜੇ ਦਿਹੂੰ ਸਹਿਤ ਅਦਬ ਚਾਚਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮਾਂਗੀ । ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਸਮੇਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਆਪ ਕਾ ਟਿਕਾਣਾ ਹੁਣ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਹੈ, ਕਦੇ ਆਪ ਵੀ ਮੇਰੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਕਿਰਤਾਰਥ ਕਰਨਾ । 39 ।

40. ਸਾਖੀ ਪਾਂਵਟੇ ਨਗਰ ਦੀਪਮਾਲਾ ਪੁਰਬ ਮਨਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਰਾਜਾ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕੋ ਨਦੀ ਜਮਨਾ ਤੀਰ ਬੇੜੀ ਤੀਕ ਵਿਦਿਆ ਕਰਨੇ ਆਏ । ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਨਦੀ ਪਾਰ ਹੋਇ ਰੁਮਕੇ ਰੁਮਕੇ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰੀ ਆਪਣੇ ਆਸਨ ਤੇ ਆਏ ਬਿਰਾਜੇ । ਇਧਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੇ ਨਾਮ ਹੁਕਮਨਾਮੇਂ ਜਾਰੀ ਕੀਏ, ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਤੱਕੀ ਦੀਪਮਾਲਾ ਕਾ ਪੁਰਬ ਮਨਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਨਾ ! ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦਿਹਲੀ,

1. ਦੋਸ ਚਾਲ ਹਮ ਤੇ ਪੁਨ ਭਈ । ਸਹਰ ਪਾਂਵਟਾ ਕੀ ਸੁਧ ਲਈ ।

[ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ]

2. ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਆਯੋ ਜਬਹੀ । ਮਿਲ ਬੈਠੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੋਊ ਤਬਹੀ ।

ਭਾਨ ਸੁਤਾ ਤਬ ਹੋਇ ਇਕੰਤਾ । ਦੋਊ ਬੈਠ ਕੀਨੇ ਇੱਕ ਮੰਤਾ ॥12॥

'ਪਾਈ ਪਾਈ' ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਯੋ । ਰਾਮ ਰਾਇ ਤਬ ਧਾਮ ਸਿਧਾਰਯੋ ॥13॥

[ਸਿੰਘ ਸਾਗਰ—ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਬੱਲ (1827 ਈ.)]

ਪੂਰਬ, ਅਸਾਮ, ਮਾਝਾ, ਮਾਲਵਾ, ਦੁਆਬਾ, ਪੰਨੋਹਾਰ, ਰਾਬਲ ਆਦਿ ਦੇਸਾਂ ਕੀਆਂ ਪਾਂਵਟੇ ਨਗਰੀ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਆਈਆਂ। ਅਸਾਮ ਸੇ ਰਾਜਾ ਸੁੰਗ ਦੇਰੁ ਕਾ ਬੇਟਾ ਰਤਨਰਾਇ ਆਪਨੀ ਮਾਤਾ ਤੇ ਚਾਚਾ ਰਾਮਰਾਇ ਕੇ ਗੈਲ ਬੜੀਆਂ ਕੀਮਤੀ ਸੁਗਾਤਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੂਆ। ਪ੍ਰਿਥਮੋਂ ਰਤਨ ਰਾਇ ਜਬ ਕਿ ਇਸ ਕੀ ਆਯੂ ਯਾਰਾਂ ਕੁ ਵਰਖਾਂ ਕੀ ਥੀ, ਇਹ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਗੈਲ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਮੇਂ ਆਇਆ ਥਾ। ਉਸ ਕਾਲ ਏਸ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਅਸਾਮ ਦੇਸ ਸੇ ਬੜੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਵਸਤੂ ਲਿਆਇਕੇ ਭੇਟਾ ਕੀ ਥੀ। ਇਨ ਵਸਤੂਆਂ ਮੇਂ ਸੇ ਏਕ ਪਾਂਚ ਕਲਾ ਸਸਤਰ ਥਾ ਜਿਸ ਕੀ ਕਲਾ ਮਰੋੜਨੇ ਸੇ ਨੇਜਾ, ਗੁਰਜ, ਤਲਵਾਰ, ਪਸਤੌਲ ਤੇ ਬਰਛੀ ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ ਬਨ ਜਾਤੇ ਬੇ। ਏਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹਾਥੀ ਅਰਪਨ ਕੀਆ ਥਾ, ਜਿਸ ਕੀ ਸੰਭੂ ਸੇ ਪਿਛਲੀ ਨੌਕ ਤੀਕ ਸਢੇਦ ਧਾਰੀ ਸੀ। ਏਕ ਚੰਨਣ ਕੀ ਚਉਂਕੀ ਚਾਰ ਪੁਤਲੀਆਂ ਵਾਲੀ ਹਾਜ਼ਰ ਖਿਦਮਤ ਕੀ। ਇਨ ਕੇ ਇਲਾਵਾ ਸੱਨੇ ਕਾ ਬਨਾਂ ਹੂਆ ਚਿਤਰਦਾਰ ਕਟੋਰਾ ਭੇਟ ਕੀਆ। ਇਨ ਵਸਤੂਆਂ ਕੇ ਇਲਾਵਾ ਜਿਗਹ, ਕਲਗੀ ਮੋਤੀਆਂ ਕੀ ਸੁੰਦਰ ਮਾਲਾ ਇਕੋਤਰ ਸੇ ਮੋਹਰਾਂ ਭੇਟਾ ਰਾਖ ਮਸਤਕ ਟੋਕਾ ਥਾ।

ਇਸੀ ਤਰਹ ਦੇਸਾਂ ਦੇਸਾਂਤਰਾਂ ਕੀਆਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਆਪੋ ਆਪਨੀਆਂ ਭੇਟਾ ਲੈ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇ ਰਹਾ। ਇਸੀ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਇ ਲਵਪੁਰੀ, ਟਹਿਕਨ ਗੁਜਰਾਤੀਆ, ਅਣੀਰਾਇ, ਆਲਮ ਆਦਿ ਬਾਵਨ ਸ਼ਾਇਰ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੂਏ। ਇਨ ਸਾਰਿਆਂ ਕੇ ਇਲਾਵਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਏਕ ਉਚ ਪਾਇ ਕੇ ਕਵੀਰਾਜ ਬੇ। ਰੰਜਾਨਾ ਸ਼ਾਇਰੀ ਦਰਬਾਰ ਹੋਨੇ ਲਾਗਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕਾ ਛੋਰਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰ ਲਿਖਨਾ ਅਰੰਭ ਕੀਆ। ਇਸੀ ਤਰਹ ਪਾਂਵਟੇ ਮੇਂ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਹੋਨੇ ਲਾਗਾ। 40।

41. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਖੁਰਵੱਧੀ ਗਾਉਂ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਭੇਜਾ ਭਾਈ ਬਹਿਲੋਂ ਕਾ ਗੁਰਦਾਸ, ਪਾਤੀ ਲੈ ਕੇ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਆਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਤੀ ਵਾਚ ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਕੀਆਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੇ ਨਾਉਂ ਸੱਦਾ-ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕੀਏ। ਲਿਖਾ ਕਿ ਤੋਕੀ ਬੈਸਾਖੀ ਕਾ ਤਿਉਹਾਰ ਖੁਰਵੱਧੀ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਮਨਾਨਾ ਹੈ, ਵਹਾਂ ਆਈਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਤਿਰਤਾਲੀ ਬੈਸਾਖੀ ਦਿਵਸ ਸੇ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਪਹਿਲੋਂ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਪਾਇਆ। ਖੁਰਵੱਧੀ ਗਾਉਂ ਗੜ੍ਹਵਾਲ ਦੇਸ ਮੇਂ ਏਕ ਰਮਣੀਕ ਥਾਇਂ ਤੇ ਸੀ। ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਤੇ ਲਹਿਰ ਲਹਿਰਾਇ ਰਹੇ ਜੰਗਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਖੁਰਵੱਧੀ ਕੇ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫੀਂ ਘੁਮਾਇਆ ਤੇ ਪਰਾਚੀਨ ਥਾਇ ਦਿਖਾਈਆਂ। ਬੈਸਾਖੀ ਕਾ ਤਿਉਹਾਰ ਬੜੀ ਧੂਮ-ਧਾਮ ਸੇ ਮਨਾਇਆ ਗਿਆ। ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਤਰਫਾਂ ਕੀਆਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਟਰਾ।

ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਆਪਨੇ ਦਾਈਂ ਤਰਫ ਬੈਠਾਇਆ । ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਮੇਂ ਚਾਚਾ ਭਤੀਜਾ ਕਾ ਸੰਗਮ ਦੇਖ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀ ਲਹਿਰ ਦੌੜ ਗਈ । ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਰਹੇ, ਚੌਥੇ ਦਿਵਸ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਰਾਇ ਸੇ ਵਿਦਾਈ ਮਾਂਗੀ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹਿਤ ਪਰਵਾਰ ਖੁਰਵੱਧੀ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਇ ਪਾਂਵਟੇ ਨਗਰ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ । ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਰਾਜਾ ਮੋਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਾਹਨਪਤੀ ਰਾਣੀ ਕੋ ਗੱਲ ਲੈ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਪਾਂਵਟੇ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਏ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਂਵਟੇ ਨਗਰ ਆਇਆਂ ਅਜੇ ਤੀਨ ਕੁ ਬਰਖ ਹੁਏ ਥੇ ਕਿ ਖੁਰਵੱਧੀ ਗਾਉਂ ਸੇ ਮਾਤਮੀ ਸੁਨਾਉਨੀ ਆਈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਸਾਲ 1744 ਭਾਦਵ ਸੁਦੀ ਅਸਟਮੀ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰ ਗਏ ਹੈਂ । ਉਨ ਕੀ ਸਤਾਰਮੀਂ ਅਸੂ ਵਦੀ ਨਾਮੀ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜਾ ਅਫਸੋਸ ਕੀਆ । ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਨੇ ਭਾਈ ਬਹਿਲੋਂ ਕੇ ਗੁਰਦਾਸ ਕੋ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਭੇਜਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ, ਰਾਜ ਕੁਇਰ, ਲਾਲ ਕੁਇਰ ਤੇ ਮਲੂਕ ਕੁਇਰ (ਲੁਛਕੀ) ਨੇ ਆਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਪਰਸਪਰ ਮਾਤਮੀ ਪਰਚਾਵਨੀ ਕੀ । ਉਪਰੰਤ ਅਪਨੇ ਨਿਵਾਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਆਇ ਗਏ । 41 ।

42. ਸਾਖੀ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਕੋ ਖੁਰਵੱਧੀ ਕੀ ਗਾਦੀ ਤੇ ਬਿਠਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕੀ ਦੋਮਾਂ ਸਵਾਣੀਆਂ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਪੂਛਾ ਕਿ ਡੇਰੇ ਕੀ ਮਹੰਤੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਾਏ । ਆਗੇ ਸੇ ਮਾਤਾ ਰਾਜ ਕੁਇਰ ਨੇ ਕਹਾ, ਚਾਚਾ ਜੀ ! ਹਮ ਨੇ ਯਹਾਂ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਨਾ, ਸਤਾਰਮੀ ਕੋ ਆਪਨੇ ਨਿਵਾਸ ਅਸਥਾਨ ਮਨੀ ਮਾਜਰਾ ਮੇਂ ਚਲੇ ਜਾਨਾ ਹੈ । ਡੇਰੇ ਕੀ ਸੇਵਾ - ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਕੋ ਦੀ ਜਾਏ, ਇਹੋ ਮਾਤਾ ਲਾਲ ਕੁਇਰ ਤੇ ਮਲੂਕੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਕਾ ਵੀ ਇਹੋ ਬਿਚਾਰ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਤੇ ਈਸਰ ਦਾਸ ਆਇ ਮਾਤਬਰ ਮਸੰਦਾਂ ਸੇ ਪੂਛਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੀਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸਵਾਣੀਆਂ ਕੇ ਕੀਏ ਫੈਸਲੇ ਕੋ ਸਹੀ ਕਿਹਾ । ਮੁੱਖੀ ਮਸੰਦਾਂ ਮੇਂ ਸੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਬੋਲਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਚਾਹਤੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਚੰਦ ਏਕ ਮਸੰਦ ਰੋੜਾ ਅਟਕਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ । ਇਹ ਮਸੰਦ ਬੜੇ ਈਰਖਾਲੂ ਤੇ ਝਗੜਾਲੂ ਹੈਂ ਤੇ ਇਹ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਨ-ਮਾਨੀਆਂ ਕਰੀ ਆ ਰਹੇ ਹੈਂ । ਇਨ ਮਸੰਦੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਮੀਹਾਂ ਮੁਖੀਆ ਹੈ ਜੋ ਸੰਗਤ ਕੋ ਪਰੇਰ ਕੇ ਚਰਨਦਾਸ 'ਬਾਹੀਏ' ਕੋ ਗਾਦੀ ਤੇ ਬਿਠਾਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ । ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਥੇ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਪੁਰਸ਼ ਮਿਰਦੰਗ ਕੇ ਤੁਲ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਮਿਰਦੰਗ ਮੇਂ ਜਬ ਗੀਲਾ ਆਟਾ ਲਾਗੇ ਤਾਂ ਅੱਛੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜਬ ਆਟਾ ਲੁਹਿ ਜਾਏ ਤਾਂ ਅਵਾਜ਼ ਕੁਰੱਸ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਨੇ ਸਮਝਾਨੇ ਬੁਝਾਨੇ ਕੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀ । ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਮਸੰਦ ਰਾਸਤੇ

ਤੇ ਨਾ ਆਏ । ਇਹੋ ਕਹੀ ਗਏ ਕਿ 'ਬਾਹੀਆ' ਠੀਕ ਤੇ ਸਹੀ ਹੈ, ਇਸੇ ਮਹੰਤੀ ਕੀ ਪਾਗ ਬੰਨ੍ਹਾਨੀ ਚਾਹੀਏ । ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸਤਾਰਮੀਂ ਤੇ ਰਬਾਬੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਕਾ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਰ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਹੋਈ । ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਰਾਖੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਭੋਗ ਪੈਨਾ ਬਾ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਅਪਨੇ ਨਿਵਾਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਕੋ ਭੇਜ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਲੀਆ । ਇਨ ਕੇ ਗੈਲ ਮਾਤਾ ਰਾਜ ਕੁਇਰ, ਲਾਲ ਕੁਇਰ ਤੇ ਮਾਤਾ ਮਲੂਕੀ ਤੀਨੋਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਆਈਆਂ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਬਹਿਲੋਂ ਕੇ ਗੁਰਦਾਸ ਆਦਿ ਮੁਖੀਏ ਮਾਤਬਰਾ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਫਿਰ ਪੁਛਾ ਕਿ ਅਬ ਕਿਆ ਹੋਨਾ ਚਾਹੀਏ । ਇਨ੍ਹੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਕੇ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਹਮ ਨੇ ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਛੋਰਾ ਇਹ ਲਾਤੋਂ ਕੇ ਭੂਤ ਮਾਨਨੇ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ । ਇਹ ਮਾਤਾਵਾਂ ਕਾ ਕੀਆ ਫੈਸਲਾ ਕਦਾਚਿਤ ਮਾਨਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ, ਆਗੇ ਆਪ ਕੀ ਰਜਾਇ । ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਸੰਦਾਂ ਕਾ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਗੈਲ ਬੁਲਾਇ ਲੀਆ । ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਚਰਨ ਦਾਸ ਬਾਹੀਆ, ਮੀਹਾਂ, ਕਰਮ ਚੰਦ, ਧਰਮਾਂ ਤੇ ਤੁਲਸੀ—ਮੁਖੀਏ ਪਾਂਚ ਮਸੰਦਾਂ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ । ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਆਦਿ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖਾਂ ਸੇ ਹੁਕਮ ਹੂਆ ਕਿ ਇਨ ਕੇ ਸਿਰੋਂ ਮੇਂ ਤੱਤੇ ਤੇਲ ਕਾ ਏਕ ਏਕ ਕੜਛਾ ਪਾਇ ਕੇ ਇਨੇ ਜਮਪੁਰੀ ਕੋ ਰਵਾਨਾ ਕੀਆ ਜਾਏ ।

ਇਨ ਕੇ ਪਸਚਾਤ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਸੇ ਪੂਛ ਪੂਛ ਚੋਣਮੇਂ ਮਸੰਦ ਪਾਂਚ ਪਾਂਚ ਕਰ ਕੇ ਬੁਲਾਇ ਗਏ, ਇਨ੍ਹੇ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਪਾਂਚੋਂ ਕੀ ਤਰਹ ਦੰਡ ਦੀਆ ਗਿਆ । ਜਬ ਬਾਹਰ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਪਤਾ ਚਲਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਗੜੇ ਮਸੰਦਾਂ ਕਾ ਸੁਧਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ, ਸਭ ਨੇ ਇਸ ਦੀਏ ਦੰਡ ਕੋ ਠੀਕ ਮਾਨਾ । ਤੀਜੇ ਪਹਰ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਰਾਖੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਭੋਗ ਪਿਆ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਡੇਰੇ ਕੀ ਮਹੰਤੀ ਦੇਣ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰੀ ਕੀ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੰਗਤ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਮਾਤਾ ਰਾਜ ਕੁਇਰ ਆਦਿ ਤੀਨੋਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਕੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮੇਂ ਖੁਰਵੱਧੀ ਡੇਰੇ ਕੀ ਗਾਦੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਕੋ ਟਿਕਾਇਆ । ਆਪਨੇ ਦਾਂਇ ਹਾਥ ਸੇ ਇਨ ਕੇ ਭਾਲ ਮੇਂ ਚੰਦਨ ਕਾ ਟੀਕਾ ਦੀਆ । ਸਭਨਾਂ ਇਲਾਕੇਵਾਰ ਭੋਟਾ ਦਈ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸਭਨਾਂ ਕੋ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇ ਕੇ ਨਿਵਾਜਿਆ । ਬਚਨ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ ! ਕਰਤੇ ਕਾ ਭਾਣਾ ਅਮਿਟ ਹੈ, ਇਹ ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ । ਸਭ ਨੇ ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ ਏਸ ਛਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਚਾਲਨਾਂ ਹੈ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਗਾਦੀ ਸੇ ਉਠ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਗੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਈ । ਉਪਰੰਤ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਸੇ ਕਹਾ, ਬੇਟੀ, ਅਸੀਂ ਤੇਰੀ ਪੀਠ ਤੇ ਹਾਂ । ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਸਭ ਤੇਰੇ ਪੀਛੇ ਹੈ । ਆਪ ਗੁਰਪੁਰ ਵਾਸੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕੀ ਗਾਦੀ ਕੋ ਠੀਕ ਕਰ ਕੇ ਚਲਾਏ, ਸਭ ਕਾਮ ਠੀਕ ਹੋਇੰਗੇ । ਅਗਰ ਆਪ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਿਸਮ ਕੀ ਕਾਈ ਦਿਕਤ ਆਏ ਤਾਂ ਹਮੇਂ ਪਾਂਵਟੇ ਲਿਖ ਭੇਜਨਾ, ਹਮ ਆਪ ਸੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ । 42 ।

43. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਤੇ ਸਤਾਰ੍ਹਮੀ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰੀ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਰਾਖਾ । ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਸੇ ਆਈਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਆਪੋ ਅਪਨੇ ਨਗਰਾਂ ਕੋ ਆਈਆਂ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਾਰ੍ਹਮੀ ਸੇ ਚੌਥੇ ਦਿਵਸ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਪਾਂਵਟਾ ਗਾਉਂ ਮੇ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ । ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪੈਂਤਾਲੀਸ ਵੈਸਾਖੀ ਕੇ ਤਿਉਹਾਰ ਤੇ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰ ਖੁਰਵੱਧੀ ਪਾਂਵਟਾ ਮੇਲਾ ਸੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ । ਬਰਸਾਤ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਮੇਂ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਨੇ ਪਾਤੀ ਦੇ ਕੇ ਬਹਿਲੋਂ ਕੇ ਗੁਰਦਾਸ ਕੋ ਪਾਂਵਟੇ ਭੇਜਾ । ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਰਾਜਾ ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਪਾਂਵਟੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਕੇ ਆ ਸਕਤਾ ਹੈ । ਉਸੇ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਆਇ ਮਸੰਦ ਜਹਾਂ ਸੇ ਪਾਤੀਆਂ ਭੇਜ ਕਾਫੀ ਭੜਕਾ ਰਹੇ ਹੈਂ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਖੁਰਵੱਧੀ ਸੇ ਆਈ ਪੜ੍ਹਕਾ ਵਾਚ ਕੇ ਮੁਖ ਥੀਂ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਖਲੇ ਹੋਇ ਉਸ ਮਹਾਂਕਾਲ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਇੰਜ ਅਰਦਾਸ ਕੀ :

ਛੱਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪੂਤ ਹੋਂ ਬਾਹਮਨ ਕੋ ਨਾਹਿ, ਕੈ ਤਪੁ ਆਵਤ ਹੋਂ ਜੁ ਕਰੋ ।

ਅਰ ਔਰ ਜੰਜਾਰ ਜਿਤੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕੋ, ਤੁਹਿ ਤਿਆਗ ਕਹਾਂ ਚਿੱਤ ਤਾ ਮੈਂ ਧਰੋ ।

ਅਬ ਰੀਝ ਕੈ ਦੇਹੁ ਵਹੈ ਹਮ ਕੋ, ਜੋਉ ਹਉਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰੋਂ ।

ਜਬ ਆਉ ਕੀ ਅਉਧ ਨਿਦਾਨ ਬਨੈ, ਅਤਿ ਹੀ ਰਨ ਮੈ ਤਬ ਜੂਝ ਮਰੋਂ ।488।

[ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਵਤਾਰ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਰਾਜਾ ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਕੀ ਹਿਲਜੁਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪੈਂਤਾਲੀਸ ਸਾਵਨ ਸੁਦੀ ਸੱਤੇ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਵਤਾਰ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਕਰ ਦਈ :

ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪੈਂਤਾਲ ਮੇਂ ਸਾਵਨ ਸੁਦਿ ਤਿਬ ਦੀਪ ।

ਨਗਰ ਪਾਂਵਟਾ ਸੁਭ ਕਰਨ ਜਮਨਾਂ ਬਹੈ ਸਮੀਪ । 2490 ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜਾ ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਕੇ ਗੈਲ ਜੁੱਧ ਕਰਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦਈ । ਲਾਗੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਇੰਜ ਬਚਨ ਕੀਆ :

ਧੰਨ ਜੀਉ ਤਿਹ ਕੁ ਜਗ ਮੇਂ ਮੁਖ ਤੇ ਹਰਿ, ਚਿੱਤ ਮਹਿ ਜੁਧ ਬੀਚਾਰੈ ।

ਦੇਹ ਅਨਿੱਤ ਨ ਨਿੱਤ ਰਹੈ, ਜਸ ਨਾਵ ਚੜੈ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਤਾਰੈ ।

ਧੀਰਜ ਧਾਮ ਬਨਾਇ ਇਹੈ ਤਨ, ਬੁਧਿ ਸੁ ਦੀਪਕ ਜਿਉਂ ਉਜੀਆਰੈ ।

ਗਿਆਨਹਿ ਕੀ ਬਢਨੀ ਮਨੋਂ ਹਾਥ ਲੈ, ਕਾਤਰਤਾ, ਕੁਤਵਾਰ ਬੁਹਾਰੈ ।2491।

(ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਵਤਾਰ)

ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਵਤਾਰ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਸੇ ਏਕ ਮਾਂਹ ਪਾਛੇ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪੈਂਤਾਲੀਸ ਭਾਦਵਾ ਸੁਦੀ ਅਸ਼ਟਮੀ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੀ ਪਹਿਲੀ ਬਰਸੀ ਸੀ । ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਨੇ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰੀ ਸੇ ਪਾਂਵਟਾ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਪਾਤੀ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜੀ । ਲਿਖਾ ਮਹਾਰਾਜ ! ਤੁਸਾਂ ਸਮੇਤ ਪਰਿਵਾਰ ਆਇ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਵਾਜਨਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਾਤੀ ਵਾਚ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਸੇ ਲਿਖਾ ਕਿ ਅਸਾਂ ਕੋ ਕੁਝ ਐਸੇ ਰੁਝੇਵੇਂ ਹੈਂ, ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਆ

ਸਕਤੇ। ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਬਰਸੀ ਕੇ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕੇ ਲੀਏ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਆਦਿ ਸਿੱਖ ਭੇਜ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਦੀਵਾਨ ਕਾ ਸਾਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਰੇਗੇ। ਅਸੀਂ ਆਪ ਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹਾਂ ਤੁਸਾਂ ਘਬਰਾਨਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਭੇਜੇ ਸਿੱਖ ਬਰਸੀ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਖੁਰਵੱਧੀ ਪਹੁੰਚ ਜਾਏਗੇ। ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਰਾਮ ਆਦਿ ਜੋਧਿਆਂ ਗੈਲ— ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਬਰਸੀ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਖੁਰਵੱਧੀ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਬਰਸੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਨਮਿੱਤ ਰਾਖੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਭੋਗ ਪਿਆ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਜੀ ਖਲੇ ਹੋਇ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਅਜੇ ਏਸ ਕੇ ਮੁਖ ਥੀਂ

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਹੀ ਨਿਕਲੀ ਸੀ ਕਿ ਇਨ ਕਾ ਤਕਰਾਰ ਤਾਬਿਆ ਬੈਠੇ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰਾਇ ਦਿਲਵਾਲੀ ਸੇ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਅਰਦਾਸ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਦੀਜੀਏ, ਇਸੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਾ ਕਹਾ ਵੀ ਨਾ ਮਾਨਾ।

ਸੰਗਤ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਾ ਅਪਮਾਨ ਨਾ ਸਹਾਰਦੀ ਹੋਈ ਸਭ ਨੇ ਏਕ ਜ਼ਬਾਨ ਹੋਇ ਕੇ ਕਹਾ ਕਿ ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰੇਗੇ—ਇਸੇ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਤਾਬਿਆ ਸੇ ਉਠਾਇ ਦੀਆ ਜਾਏ। ਭਾਈ ਮਨੀ ਰਾਮ ਨੇ ਸੰਗਤ ਕਾ ਆਸਾ ਦੇਖ ਇਸੇ ਬਾਜ਼ੂ ਸੇ ਪਕੜ ਨੀਚੇ ਲਾਇ ਦੀਆ। ਗੁਰਬਖਸ਼, ਅਪਨੀ ਹੋਈ ਹੇਠੀ ਦੇਖ ਬੋਲ ਕੁਬੋਲ ਬੋਲਨੇ ਲਾਗਾ। ਇਨ੍ਹੇ ਦੇਖ ਕੁਝ ਮਨਚਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਮਿਆਨਾਂ ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨਾਂ ਧੂਹ ਲਈਆਂ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਐਸਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਰੋਕਾ। ਇਸੇ ਸਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਭਾਗ ਕੇ ਜਾਨ ਬਚਾਈ। ਗੁਰਬਖਸ਼ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਨੇ ਬਾਦ ਭਾਈ ਮਨੀ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਤਾਬਿਆ ਬੈਠਾ, ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ। ਉਪਰੰਤ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਤਰਾ ਤਰੀ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕੀ ਦੇਗ ਵਰਤਾਈ ਗਈ। ਗੁਰਬਖਸ਼ ਭਾਗ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਨਗਰ ਰਾਜਾ ਫਤੇ ਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਏਧਰ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਸੇ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਆਇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੂਏ। ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੇ ਸਾਰੀ ਬਾਰਤਾ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰਾਇ ਮਸੰਦ ਕੀ ਸੁਨਾਈ। ਆਗੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ! ਦੇਖੀਏ ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਕਾਲ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰਾਇ ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਇ ਸ੍ਰੀ ਨਗਰ ਰਾਜਾ ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਸੇ ਫਰਿਆਦੀ ਹੂਆ। ਇਸੇ ਕਹਾ ਰਾਜਨ! ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਸੇ ਆਇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਬੜਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਨੇ ਇਨ ਕੀ ਸ਼ਹਿ ਸੇ ਮੁਝੇ ਖੁਰਵੱਧੀ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਨੇ ਆਗੇ ਵੀ ਆਪ ਸੇ ਕਹਾ ਥਾ ਅਬ ਫੇਰ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਪਾਂਵਟੇ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੋ ਆਪਨੇ ਪੀਛੇ ਲਗਾਇ ਰਹਾ ਹੈ। ਰਿਸਤੇ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਇਨ ਕੇ ਭਤਰੀਏ ਬੇ, ਇਸੇ ਉਨ ਕੀ ਸਤਾਰਮੀ ਕੇ ਮੈਕਾ ਪਰ ਗੁਰੂ ਕੋ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਸੇ ਬੁਲਾਇ ਲੀਆ ਥਾ। ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ, ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਰਸੂਖ ਖੁਰਵੱਧੀ ਮੇਂ ਦੇਖਨਾ ਚਾਹਤੇ ਬੇ, ਉਨੇ ਚੁਨ ਚੁਨ ਕੇ ਸਿਰੋਂ ਮੇਂ ਤੱਤਾ ਤੇਲ ਪਾਇ ਕੇ ਮਾਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਨ ਬਚਾਇ ਭਾਗ ਕੇ ਆਪ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਹੂੰ, ਵਰਨਾਂ ਅਬ ਮੇਰਾ ਵੀ ਵਹੀ ਹਾਲ ਹੋਤਾ ਜੋ ਉਨ ਕਾ ਹੂਆ ਥਾ। ਪਾਂਵਟੇ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਪ ਕਾ ਪੱਖੀ ਕਾਈ ਸਿੱਖ ਨਾ ਰਹੇ, ਹਮ ਨੇ ਆਪ ਮੇਂ ਖੁਰਵੱਧੀ ਕੀ ਸਹੀ ਬਾਤ ਬਤਾਇ ਵਾਈ ਹੈ। 43।

44. ਸਾਖੀ ਰਾਜਾ ਫਤੇਚੰਦ ਕੀ ਪਾਂਵਟੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਰਾਜਾ ਫਤੇ ਸ਼ਾਹ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਕੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਸੁਨ ਕੇ ਆਗ ਬਘੋਲਾ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਵਜ਼ੀਰ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬੋਲਾ—ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹਤਾ ਝਗੜੇ ਕੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾਏ। ਅਜੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ (ਜੀ) ਨੇ ਖੁਰਵੱਧੀ ਮੇਂ ਹੀ ਪੈਰ ਰਾਖਾ ਹੈ, ਉਹ ਦਿਨ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜਾ ਮੇਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀ ਇਮਦਾਦ ਸੇ ਰਿਆਸਤ ਦਾ ਕਾਫੀ ਹਿੱਸਾ ਛੀਨ ਲੇ। ਸੰਤ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰਾਇ ਨੇ ਹਮੇਂ ਸਾਰੀ ਬਾਤ ਸੇ ਜਾਣੂ ਕਰਾਇ ਦੀਆ, ਅਬੇ ਢੀਲ ਕਰਨੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਸੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਨੇ ਨਗਾਰੇ ਤੇ ਚੰਟ ਲਗਾਇ ਦਈ। ਇਹ ਹਰੀਚੰਦ ਜੇਹੇ ਗਿਣਤੀ ਕੇ ਜੱਧੇ ਗੈਲ ਲੈ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ। ਰਾਜਾ ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਤੀਨ ਚਾਰ ਦਿਹੂੰ ਮੇਂ ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਪੈਂਤਾਲੀਸ ਅਸੂ ਸੁਦੀ ਤੀਸ ਸੋਮਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਅਪਨੀ ਹੱਦ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਮਨਾ ਕੇ ਤੀਰ ਆਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਸੁੰਹੀਏ ਆਇ ਪਤਾ ਦੀਆ, ਮਹਾਰਾਜ! ਰਾਜਾ ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਨੇ ਨਦੀ ਜਮਨਾ ਕੇ ਪਾਰ ਉਸੇ ਆਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ ਹੈ, ਸੂਬਹ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ! ਸਾਡਾ ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਸੇ ਨਾ ਪੀਛੇ ਨ ਅਬ ਕਾਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਬਗੈਰ ਕਿਸੀ ਕਾਰਨ ਅਸਾਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ ਹੈ।¹ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਉਸ ਕਾ ਆਗਾ ਰੋਕਨਾ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਪਾਂਵਟਾ ਨਗਰੀ ਕੀ ਤਰਫ ਨਾ ਆ ਸਕੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਅਸੂ ਸੁਦੀ ਚੌਥ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਪਹੁ ਫੁਟਾਲੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਕੇ ਗੈਲ ਪਾਂਵਟੇ ਸੇ ਸਾਤ ਕੋਸ ਕੇ ਫਾਸਲੇ ਤੇ ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਕਾ ਆਗਾ ਆਇ ਰੋਕਾ। ਨਦੀ ਗਿਰੀ²—ਜਮਨਾ ਕੇ ਮਧਿਆਨ ਮੋਰਚੇ ਕਾਇਮ ਕਰ ਕੇ ਜੰਗ ਲੜਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਲਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਂਚ ਭੂਆ ਕੇ ਬੇਟੇ, ਮਾਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ, ਭਾਈ ਜੈਤਾ, ਪਰੋਹਤ ਦਯਾ ਰਾਮ, ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਉਦਾਸੀ ਤੇ ਬਚਿਤਰ ਰਾਇ ਆਦਿ 'ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦਦਾਸ ਕੀ ਜੈ' ਬੁਲਾਇ ਆਗੇ ਜਾਇ ਖਲ੍ਹੇ ਹੂਏ। ਦੁੱਹ ਤਰਫੀਂ ਨਗਾਰੇ ਤੇ ਚੰਟ ਲਾਗ ਗਈ। ਡੇਢ ਪਹਿਰ ਘਮਸਾਨ ਕੀ ਜੰਗ ਹੋਈ।³ ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਰਹਾ। ਰਾਜਾ ਫਤੇ ਸ਼ਾਹ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਹਰੀ ਚੰਦ, ਪਹਾੜ ਚੰਦ, ਬੀਰ ਚੰਦ, ਨਿਜਾਬਤ ਖਾਨ, ਭੀਖਨ ਖਾਨ ਤੇ ਹਯਾਤ ਖਾਨ ਆਦਿ ਮੁਖੀਏ ਪਰਬਤੀ ਫੌਜ ਕੇ ਆਗੇ ਹੋਇ ਕੇ ਲਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਦੋਨੋਂ ਤਰਫੀਂ ਬੜਾ ਜੁੱਧ ਹੋਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਤੇ ਬੀਬੀ ਵੀਰੋ ਕੇ ਦੋ ਬੇਟੇ ਸੰਗੇ ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਜੀਤਮੱਲ ਸਾਂਹਵੇਂ ਮਾਥੇ ਲੜ ਕੇ

1. ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਕੋਪਾ ਤਬ ਰਾਜਾ। ਲੋਹ ਪਰਾ ਹਮ ਸੋਂ ਬਿਨ ਕਾਜਾ।

[ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਪਾ. ੧੦]

2. ਮਚੱਯੋ ਜਿਹ ਇਹ ਘੋਰ ਸੰਗਰਾਮਾ। ਜਮਨਾ ਤੀਰ ਭੰਗਾਣੀ ਨਾਮਾ।

ਨਦੀ ਗਿਰੀ ਕਾ ਸੰਗਮ ਜਾਹਿ। ਡੇਢ ਜਾਮ ਭੇੜਾ ਭਯੋਂ ਤਾਂਹਿ।

ਸੇਵਾ ਹਰੀ ਜੀਤ ਘਰ ਆਇ। ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਬਾਜਨ ਬਜਵਾਇ। 59।

[ਸੁਹੀਦ ਬਿਲਾਸ (ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ)]

ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪਾਇ ਗਏ। ਦੂਜੀ ਤਰਫ਼ੋਂ—ਨਿਜਾਬਤ ਖਾਂ, ਭੀਖਨ ਖਾਂ ਆਦਿ ਫਤੇ ਸ਼ਾਹ ਕੀ ਫੌਜ ਦੇ ਮੁਖੀਏ ਜੋਧੇ ਇਸ ਜੁੱਧ ਮੇਂ ਮਾਰੇ ਗਏ। ਜਿਸ ਸੇ ਪਰਬਤੀ ਫੌਜ ਮੇਂ ਭਗਦਤ ਆਇ ਮਾਚੀ, ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਸੰਭਾਲਨੇ ਕੀ ਕਾਈ ਹੋਸ਼ ਨਾ ਰਹੀ।

ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਨੇ ਭਾਗੀ ਜਾਂਦੀ ਫੌਜ ਕੋ ਦੇਖਾ, ਪਾਸ ਖਲੇ ਹਰੀਚੰਦ ਸੇ ਕਹਾ, ਮੀਆਂ ਜੀ ! ਹਮਾਰਾ ਯਹੀ ਹਾਲ ਹੋਇਗਾ ? ਹਮ ਕੌਨ ਸਾ ਮੂੰਹ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਸ੍ਰੀ ਨਗਰ ਜਾਂਝਿੰਗੇ, ਹਮੈ ਸਵਾਣੀਆਂ ਕੀ ਕਹੈਂਗੀ ਕਿ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਸਿੱਖਾਂ ਸੇ ਹਾਰ ਖਾਇ ਕੇ ਭਾਗ ਆਏ ਹੈਂ ? ਹਰੀਚੰਦ ਗਿਣਤੀ ਕਾ ਜੋਧਾ ਸਾਰੇ ਪਰਬਤ ਮੇਂ ਮਾਨਾਂ ਹੁਆ ਸੂਰਬੀਰ ਬਹਾਦਰ ਸੀ। ਇਸੇ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜੀ ਤਮਕ ਲਾਗੀ, ਕਮਾਨ ਪਕੜ ਸਾਂਹਵੇ ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦਦਾਸ ਜੀ ਪਰ ਯਕੇ ਬਾਦ ਦੀਗਰੇ ਇਸੇ ਬੜੀ ਤੇਜ਼ੀ ਸੇ ਤੱਕ ਤੱਕ ਤੀਨ ਤੀਰ ਮਾਰੇ, ਜਿਸ ਮੇਂ ਦੋ ਵਾਰ ਇਸ ਕੇ ਖਾਲੀ ਗਏ। ਤੀਜਾ ਤੀਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੋਟੀ ਮੇਂ ਲਾਗਾ ਜਿਸ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਮਮੂਲੀ ਸਾ ਘਾਉ ਆਯਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਦੇਖ ਕਮਾਨ ਪਕੜ ਐਸਾ ਖੀਂਚ ਕੇ ਤੀਰ ਮਾਰਾ, ਜਿਸ ਕੇ ਲਾਗਨੇ ਸੇ ਹਰੀਚੰਦ ਘੋੜੇ ਸੇ ਨੀਚੇ ਆਇ ਗਿਰਾ। ਏਸ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕੀ ਡੋਰੀ ਸੀ, ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਕੀ ਫੌਜ ਕਾ ਹੌਸਲਾ ਪਸਤ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਸਭ ਨੇ ਭਾਗ ਕੇ ਜਾਨ ਬਚਾਈ। ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਜਮਨਾ ਨਦੀ ਸੇ ਇਨ੍ਹੇ ਪਾਰ ਕਰ ਦੀਆ। ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਰਨ ਭੂਮੀ ਮੇਂ ਹਾਰ ਖਾਇ ਕੇ ਵਾਪਸ ਅਲਕਾ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਨਗਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਇਧਰ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦਚੰਦ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਚਵ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹੀਦ ਸਿੱਖਾਂ ਕੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਚੁਕਵਾਇ ਕੇ ਪਾਵਟਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਲੈ ਆਏ। ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਇਨ ਕਾ ਦਾਹ ਸੰਸਕਾਰ ਜਮਨਾ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕੀਆ ਗਿਆ। ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਇਸੀ ਦਿਹੂੰ ਇਨ ਸ਼ਹੀਦ ਸਿੱਖਾਂ ਕੀ ਨਮਿੱਤ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕੀਆ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਕਾਰਤਕ ਵਦੀ ਪੰਚਮੀ ਵੀਰਵਾਰ ਦੇ ਦਿਹੂੰ ਹੋਈ। ਅਰਦਾਸ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕੀ ਦੇਗ ਵਰਤਾਈ ਗਈ। ਇਹ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਪ੍ਰਿਥਮ ਜੁੱਧ ਥਾ। 44।

45. ਸਾਖੀ ਪਾਵਟਾ ਨਗਰ ਸੇ ਕਪਾਲਮੋਚਨ ਤੀਰਥ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਇਸੀ ਦਿਹੂੰ ਪਾਵਟਾ ਗਾਉਂ ਏਕ

1. ਭੰਗਾਣੀ ਜੁੱਧ ਵਿਚ ਚਾਰ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਸੰਗੋ ਸ਼ਾਹ, ਜੀਤ ਮੱਲ, ਉਦਾ ਤੇ ਹਠੀ ਚੰਦ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ ਸੀ, ਜੈਸਾ ਕਿ ਭੱਟ ਵਹੀ ਦੀ ਲਿਖਤ ਹੈ :

ਉਦੀਆ ਬੇਟਾ ਖੇਮੇ ਚੰਦਨੀਏ ਕਾ....ਰਮਾਨਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬੁਆ ਕੇ ਬੇਟੇ ਸੰਗੋਸ਼ਾਹ ਜੀਤ ਮੱਲ ਬੇਟੇ ਸਾਧੂ ਕੇ, ਪੋਤੇ ਧਰਮੇ ਖੋਸਲੇ ਖਤਰੀਆਂ ਕੇ ਗੈਲ ਰਨ ਭੂਮੀ ਮੇਂ ਆਏ। ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪ੍ਰੈਤਾਲੀਸ ਅਸੁਜ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਅਠਾਰਾਂ, ਭੰਗਾਣੀ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਜਮਨਾਂ ਗਿਰੀ ਕੇ ਮਧਿਆਨ ਰਾਜ ਨਾਹਨ ਏਕ ਘਰੀ ਦਿਹੂੰ ਖਲੇ ਜੁਝੰਤੇ ਸੂਰਿਓ ਗੈਲ ਸਾਮ੍ਹੇਂ ਮਾਥੇ ਜੁਝ ਕਰ ਮਰਾ ਗੈਲੋਂ ਹਠੀਚੰਦ ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ...ਜਲ੍ਹਾਨਾ ਬਲਉਂਤ ਮਾਰਾ ਗਿਆ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਖਾਤਾ ਰਮਾਨਿਓਂ ਕਾ

ਉਨ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਜਿਨਾਂ ਏਸ ਧਰਮ-ਜੁੱਧ ਮੇਂ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜੀ ਦੀਆ, ਉਨੇ ਜੋਸਾ ਜੋਸਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਦੋਸ਼ ਥਾ, ਵੈਸਾ ਵੈਸਾ ਦੰਡ ਦੀਆ ਗਿਆ।¹ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਸੇ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਕਾ ਭੋਜਾ ਦੂਤ ਇਸ ਕੀ ਪਾਤੀ ਲੈ ਕੇ ਪਾਂਵਟੇ ਨਗਰੀ ਆਇਆ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਾਤੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਾਚੀ। ਜਿਸ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਥਾ ਕਿ ਆਪ ਕਬ ਆਇਕੇ ਇਸ ਨਿਮਾਣੀ ਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਂਗੇ। ਇਹਰ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਤੇ ਰਾਜਾ ਮੋਦਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਥੇ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ! ਯਹਾਂ ਸੇ ਨਾ ਜਾਈਏ। ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਧੀਰਜ ਦਈ ਤੇ ਕੁਛ ਦਿਵਸ ਪਾਂਵਟੇ ਠਹਿਰ ਕੇ ਆਨੰਦਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਕਾਰਤਕ ਸੁਦੀ ਤ੍ਰੈਦਸੀ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਪਾਂਵਟਾ ਜੁਧ ਸੇ ਏਕ ਮਹੀਨਾ ਦਸ ਦਿਵਸ ਬਾਦ ਪਾਂਵਟੇ ਠਹਿਰ ਕੇ ਕਪਾਲ ਮੋਚਨ ਤੀਰਥ ਆਦਿ ਬਿਰਾਜੇ।² ਯਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਪਾਂਵਨ ਗੁਰਪੁਰਬ ਜਾਨ ਕੇ ਪੂਰਨਮਾ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਸਿਰੋਪਾਇ ਦੀਏ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਕਪਾਲ ਮੋਚਨ ਤੀਰਥ ਸੇ—ਆਨੰਦਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋਈ। ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ, ਹਮਾਰਾ ਘੋੜਾ ਲਿਆਈਏ—ਗੁਰੂ ਜੀ ਘੋੜੇ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਸਢੇਰੇ ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾਂ ਹੂਏ। ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਲਾਹੜ ਪੁਰ, ਟੋਕਾ, ਦਾਬਰਾ, ਰਾਣੀ ਕਾ ਰਾਇਪੁਰ ਆਦਿ ਗਾਮਾਂ ਸੇ ਹੋਤੇ ਹੂਏ ਮੱਘਰ ਵਦੀ ਦਸਮੀਂ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਮਨੀ ਮਾਜਰੇ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਮਾਤਾ ਰਾਜ ਕੁਇਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਮੱਘਰ ਵਦੀ ਇਕਾਦਸੀ ਕੋ ਢਕੋਲੀ ਗਾਮ ਕੇ ਨਚਦੀਕ ਬਾਹਰ ਜੰਗਲ ਮੇਂ ਆਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ।

ਗਾਉਂ ਦਾ ਚੌਧਰੀ ਈਸਰ ਦਾਸ ਸੰਗਤ ਕੋ ਗੋਲ ਲੈ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਨਿਕਟ ਬਹਾਇ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਪੁਛੀ। ਚੌਧਰੀ ਨੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਨਿਮਰਤਾ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ਕੀ ਬੜੀ ਤ੍ਰੱਟ ਹੈ। ਆਪ ਅਸਾਂ ਤੇ ਮਿਹਰਵਾਨੀ ਕਰ ਕੇ ਨਿਵਾਜੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਕੀ ਨਿਮਰਤਾ ਦੇਖ ਦਾਏ ਹਾਥ ਮੇਂ ਨੇਜਾ ਪਕੜ ਆਸਨ ਤੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਕੇ ਅਕਾਸ਼ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ! ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਦਰ ਸੇ ਤੁਮ੍ਹੇ ਪਾਨੀ ਦਿਲਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਜ਼ਿਮੀ ਮੇਂ ਨੇਜਾ ਮਾਰਾ। ਸਭ ਕੇ ਦੇਖਦਿਆਂ ਏਕ ਸੁੰਦਰ ਜਲ ਦੀ ਧਾਰਾ ਵਗ ਤੁਰੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਈਸਰ ਦਾਸ ! ਯਹਾਂ ਬਾਉਲੀ ਲਗਾਏਂ, ਪਾਨੀ ਕੀ ਕਭੀ ਤ੍ਰੱਟ ਨਹੀਂ ਆਏਗੀ। ਚੌਧਰੀ ਈਸਰਦਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਲੈ ਆਇਆ। ਇਨ ਕਾ ਉਤਾਰਾ ਏਕ

1. ਜੈ ਜੈ ਨਰ ਤਹ ਨਾ ਭਿਰੇ ਦੀਨੇ ਨਗਰ ਨਿਕਾਲ।

ਜੇ ਤਿਹ ਠਉਰ ਭਲੇ ਭਿਰੇ, ਤਿਨੈ ਕਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ। 37।

[ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ

2. ਨਦੀ ਜਮਨ ਕੇ ਤੀਰ ਮੇਂ, ਤੀਰਥ ਮੁਚਨ ਕਪਾਲ।

ਨਗਰ ਪਾਂਵਟਾ ਛੋਰ ਹਮ, ਆਏ ਤਹਾਂ ਉਤਾਲ। 2।

[ਚਰਿਤਰੋਪਖਯਾਨ, 71 ਚਰਿਤਰ

ਹਵੇਲੀ ਮੇਂ ਕੀਆ ਗਿਆ। ਏਸ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾਰਾਮ ਭਖਣੇਟਾ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤਾ ਥਾ। ਇਹ ਅਪਨੀ ਪਤਨੀ ਦੇਸਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਗੁਰਚਰਨਾਂ ਮੇਂ ਆਇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੂਆ। ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸ ਕੀ ਮਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਜਾਨ ਗਏ, ਪੂਛਾ ਕ੍ਰਿਪਾਰਾਮ ! ਕਿਆ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ਅਸਾਂ ਕੋ ਬਤਾਈਏ। ਕ੍ਰਿਪਾਰਾਮ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਦੇਖ ਸਹੀ ਬਾਤ ਨਾ ਬਤਾ ਸਕਾ, ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ! ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਕੇ ਲੀਏ ਆਏ ਹਾਂ। ਗੈਲ ਥੀਂ ਦੇਸਾਂ ਧੀਮੀਂ ਅਵਾਜ਼ ਸੇ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ ਮੁਝੇ ! ਅਠਰਾਹ ਕਾ ਦੂਖ ਲਾਗਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਕਾਈ ਬੱਚੀ ਬੱਚਾ ਜੀਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ, ਇਸ ਲਾਗੇ ਰੋਗ ਸੇ ਬਚਾਈਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏਸ ਦੰਪਤੀ ਸੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਕਿ ਅੰਧੇਰੇ ਪੱਖ ਕੀ ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਕੋ ਤੁਸਾਂ ਏਸ ਬਾਉਲੀ ਸੁਬਾਹ ਉਠ ਕੇ ਜਾਨਾ। 'ਸਤਿਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ' ਕਹਿ ਕੇ ਸਕੇਸੀ ਚੁੱਭਾ ਲਗਾਨਾ, ਅਠਰਾਹ ਚਲਾ ਜਾਇਗਾ।

ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਸੇ ਕਹਾ, ਰਹਿਰਾਸ ਕਾ ਪਾਠ ਹੋਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਰਾਤਰੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਭਾਈ ਈਸਰਦਾਸ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਬਿਤੀਤ ਕੀ। 45।

46. ਸਾਖੀ ਰੋੜੇ ਕੀ ਭਾਠੀ ਸੀਤ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਦਵੇਲੀ ਗਾਮ ਸੇ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਕੇ ਸਨੇ ਸਨੇ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪੈਂਤਾਲੀਸ ਮੱਘਰ ਮਾਸ ਕੀ ਅਮਾਵਸ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਰੱਪਰ ਕੇ ਨੇੜੇ ਏਕ ਕਸਬੇ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਭੋਰਾ ਹੋਆ। ਕਸਬੇ ਕਾ ਮਾਲਕ ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਪਠਾਨ ਥਾ। ਇਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਰੇਜੇ ਤੇ ਰੁਪਏ ਰਾਖ ਜਾਇ ਸਿਜਦਾ ਕੀਆ। ਇਸ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਪੀਰ ਜੀ ! ਚਲ ਕੇ ਹਮਾਰੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕੋ ਪਾਵਨ ਕਰੀਏ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਕੋ ਦੇਖ ਘੋੜੇ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਲਗਾਮ ਹਿਲਾਈ, ਘੋੜੇ ਨੇ ਸਿਰ ਮਾਰਾ ਤੇ ਖਲਾ ਰਹਾ, ਆਗੇ ਨਾ ਗਿਆ। ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੇ ਚਾਬਕ ਦਿਖਾਈ, ਘੋੜਾ ਚਾਰੇ ਪਾਉਂ ਚੱਕ ਏਕ ਜਲ ਰਹੀ ਰੋੜਾਂ ਕੀ ਭਾਠੀ ਤੇ ਜਾਇ ਖਲਾ ਹੂਆ। ਭਾਠੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਇ ਗਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਘੋੜੇ ਸੇ ਉਤਰ ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ। ਯਹਾਂ ਹਮਾਰਾ ਆਸਨ ਵਿਛਾਇ ਦਈਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਉਕੜਾ ਮਾਰ ਆਸਨ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ ! ਯਿਹ ਥਾਂਇ ਅਜਮਤ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਯਹੀ ਕਉਂਤਕ ਅਸਾਂ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਖੁਰਵੱਧੀ ਵਾਲੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਹੋਆ ਥਾ। ਸਾਥ ਕੀ ਭਾਠੀ ਉਨ ਕੇ ਸਮੇਂ ਸੀਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਜੀ ਕੇ ਪੂਛਨੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਤਾਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਾਲ ਮੇਂ ਯਹਾਂ ਸਤਲੁਦਰ ਨਦੀ ਵਹਿਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਟ ਪਰ ਬਤਸ ਰਿਸ਼ੀ ਕਾ ਆਸ਼ਰਮ ਥਾ, ਅਬ ਜਹਾਂ ਰੋੜੇ ਕੀ ਭਾਠੀ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਪਾਇ ਯਹੀ ਅਸਥਾਨ ਫਿਰ ਜਗਤ ਮੇਂ ਉਜਾਗਰ ਹੋਇਗਾ। ਇਸ ਕੀ ਮਾਨਤਾ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਮੇਂ ਵਧੇਗੀ।

ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਪਠਾਣ—ਜਿਸ ਕੀ ਯਿਹ ਭਾਠੀ ਥੀ, ਯਹ ਕਉਂਤਕ ਦੇਖ ਬੜਾ ਹੈਰਾਨ ਹੂਆ—ਮਨ ਮੇਂ ਇਹ ਕਹਿਨੇ ਲਾਗਾ ਯਿਹ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ ਫਕੀਰ ਹੈਂ। ਇਸੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਅਰਜ਼ ਕੀ, ਪੀਰ ਜੀ ! ਯਿਹ ਗੈਲ ਦੀ ਭਾਠੀ ਵੀ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਆਜ ਸੇ 21 ਸਾਲ ਪਹਿਲੋਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੌਰੰਗ ਖਾਨ ਕੇ ਸਮੇਂ ਕੀਰਤਪੁਰ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਕਿਆਂ ਠਾਂਢੀ ਸੀਤ ਕੀ ਥੀ। ਆਗੇ ਏਕ ਭਾਠੀ ਥੀ ਅਬ ਦੌਇ ਹੋਇ ਗਈ ਹੈਂ ! ਯਿਹ ਸੁਨ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ ਭਾਈ ਚੌਧਰੀ ! ਯਿਹ ਸਭ ਉਸ ਮਹਾਂਕਾਲ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੂਆ ਹੈ, ਹਮ ਤੋਂ ਉਸ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੇਂ ਚਲਨੇ

ਵਾਲੇ ਹੋਂ । ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਖ ਉਠਾਇ ਪਠਾਨ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ । ਏਸ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇਖ ਭਾਣੀ ਸੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਇਸ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਆਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ । ਆਈ ਰੈਨ ਏਸ ਕੀ ਹਵੇਲੀ ਮੇਂ ਗੁਜ਼ਾਰ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਪਠਾਨ ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਹੂਏ । ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਰੋਪਰ, ਘਨੌਲਾ, ਬੁੰਗਾ ਅਟਾਰੀ ਆਇ ਨਗਰਾਂ ਥੀਂ ਵਿਚਰਦੇ ਹੂਏ ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਕੀਰਤਪੁਰ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਭਾਈ ਅਮਰ ਚੰਦ — ਦੋਹਤਰਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕਾ ਮਾਤਾ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਕੇ ਗੋਲ — ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਇਆ । ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਕੇ ਬੇਟੇ ਸ੍ਰੀ ਦੀਪ ਚੰਦ ਤੇ ਨੰਦ ਚੰਦ ਬਮੈ (ਸਮੇਤ) ਪਰਵਾਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਏ । ਨਗਰ-ਵਾਸੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਸਾਵਨ ਮਾਸ ਕੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਘਟਾਂ ਕੀ ਤਰਹ ਉਮਡ ਆਈਆਂ ।

ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਮੇਂ ਰਹਿ ਕੇ ਅਪਨੇ ਬੜੇ ਕੇ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ । ਚੰਬੇ ਦਿਵਸ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਤਿਆਰੀ ਹੂਈ, ਸਨੇ ਸਨੇ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਅਪਨੇ ਨਿਵਾਸ ਅਸਥਾਨ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ । 46 ।

47. ਸਾਖੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਕੀ ਮਾਤਾ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਬਡੇਰੀ ਹੋਇ ਚੁਕੀ ਸੀ । ਇਹ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇਂ ਮਗਨ ਰਹਿਤੀ ਥੀ । ਏਕ ਦਿਵਸ ਵੈਰਾਗ ਮੇਂ ਆਇ ਮੁਖ ਥੀਂ ਯਿਹ ਬਚਨ ਨਿਕਲਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਮੇਰਾ ਅੰਤਮ ਸਮਾਂ ਆਇ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੀ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇੰਗੇ ? ਅਜੇ ਇਹ ਬਚਨ ਰਾਣੀ ਕੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਹੀ ਬਾ ਬਾਹਰ ਸੇ ਆਇ ਗੋਲੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਰਾਣੀ ਜੀ ! ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇ ਗਏ ਹੈਂ । ਰਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ ਜਿਵੇਂ ਪਪੀਹੇ ਕੋਂ ਸਵਾਂਤ ਬੂੰਦ ਮਿਲ ਜਾਤੀ ਹੈ — ਇਸੀ ਰਾਣੀ ਕਾ ਚਿਹਰਾ ਦਗ ਮਗਾਇ ਉਠਾ, ਮਨ ਮੇਂ ਕਹਿਨੇ ਲਾਗੀ ਅਬ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇ ਜਾਏਂਗੇ । ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਨੇ ਵਜ਼ੀਰ ਕੋਂ ਬੁਲਾਇ ਕਾਨੀ ਦਵਾਤ ਮੰਗਾਇ ਕੇ ਇਸੇ ਪਾਤੀ ਲਿਖ ਕੇ ਦਈ ਕਿ ਇਹ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਜਾਇਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਂ ਦੇ । ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਪਾਤੀ ਲਿਆਇ ਕੇ ਗੁਰਚਰਨਾਂ ਮੇਂ ਜਾਇ ਰਾਖੀ ਜਿਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਾਰਾ, ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਸੁਬਾਹ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਜਾਨਾ ਹੈ, ਰਾਣੀ ਜੀ ਕਾ ਬੁਲਾਵਾ ਹਮੇਂ ਆਇਆ ਹੈ । ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੋਹਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ, ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਤੇ ਮਹਿਲਾਂ ਕੋਂ ਗੋਲ ਲੈ ਕੁਝ ਕੁ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ । ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਨੇ ਬੇਟੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਕੋਂ ਹਮਰਾਹ ਲੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ । ਇਹ ਘੜੀ ਰਾਣੀ ਕੋਂ ਤੀਨ ਸਾਲਾਂ ਕੇ ਬਾਦ ਨਸੀਬ ਹੋਈ ਸੀ ।

ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਸਭ ਮਾਈ ਭਾਈ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਏ, ਜਿਸ ਕਾ ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ । ਸਭ 'ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਧੰਨ ਗੁਰੂ !' ਅਲਾਪਨੇ ਲਾਗੇ । ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬੜਾ ਕੰਤੂਹਲ ਹੋਇਆ । ਰਾਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਦੀਪਮਾਲਾ ਜਗਾਈ ਗਈ । ਅਗਲੇ ਦਿਹੂ ਰਾਣੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ — ਮਾਤਾਵਾਂ ਕੋਂ ਸੱਤਲੁਧਰ ਨਦੀ ਮੇਂ

ਕਿਸਤੀ ਤੇ ਬਹਾਇ ਪਹਾੜੀਆਂ, ਬਿਆਹ, ਚੀਲ ਆਦਿ ਸਭ ਦਿਖਾਈਆਂ। ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਣੀ ਕੀ ਨਗਰੀ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਛੇਵੇਂ ਦਿਹੂੰ ਰਾਣੀ ਸੇ ਆਗਿਆ ਮਾਂਗੀ। ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਨੇ ਮਾਤਾਵਾਂ ਕੋ ਸੁੰਦਰ ਬਸਤਰ, ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਸ੍ਰੀ ਅਜੀਤ ਰਾਇ ਕੋ ਸੋਹਣੇ ਬਸਤਰ, ਭੂਖਨ, ਖਿਲੋਨੇ ਭੇਟਾ ਕੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਸੇ ਚਲ ਕੇ ਸਨੇ ਸਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਆਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ। 47।

48. ਸਾਖੀ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਚਾਲੀ

ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਛਿਤਾਲੀਸ ਵਿਸਾਖੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਸੇ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਬੇਟੇ ਭੀਮ ਚੰਦ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਆਇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ। ਰਾਣੀ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਸ਼ੇ ਕੋ ਜਾਨ—ਅਗੰਮਪੁਰਾ ਤੇ ਤਾਰਾਪੁਰ ਨਗਰੀ ਕੀ ਜ਼ਿਮੀਨ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਭੇਟਾ ਕੀ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਕੇ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾਂ ਪਾਂਚ ਕਿਲ੍ਹੇ ਤਿਆਰ ਕੀਏ ਜਾਏ। ਕਿਲ੍ਹੇ ਤਿਆਰ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਕੇ ਨਾਉਂ ਅਲਹਿਦਾ ਅਲਹਿਦਾ ਰਾਖੇ। ਪ੍ਰਿਥਮੋਂ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦਗਢ, ਲੋਹਗਢ, ਤਾਰਾਗਢ, ਅਗੰਮਗਢ ਤੇ ਫਤੇਗਢ ਤਿਆਰ ਹੋਏ। ਇਨ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਛੇਮਾਂ ਕਿਲ੍ਹਾ ਕੇਸਗਢ ਤੇ ਸਾਤਵਾਂ ਹੌਲਗਢ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਛਪੰਜਾ ਮੇਂ ਤਿਆਰ ਕੀਏ ਗਏ। 48।

49. ਸਾਖੀ ਨਦੋਣ ਕਾ ਜੰਗ ਤੇ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਕੇ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਆਇਆਂ ਅਜੇ ਸਵਾ ਕੁ ਸਾਲ ਹੁਆ ਥਾ ਕਿ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਕਾ ਦੂਤ ਏਕ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਲੈ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਆਇਆ। ਜਿਸ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਥਾ ਕਿ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼! ਲਵਪੁਰ ਕਾ ਹਾਕਮ ਹਮਾਰੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ ਹੈ, ਸਹਾਈ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਸੇ ਆਈ ਪੱਤ੍ਰਕਾ ਵਾਚ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਸੇ ਕਹਾ, ਦੀਵਾਨ ਜੀ! ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ, ਅਸਾਂ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੇ ਲੀਏ ਜਾਨਾ ਹੈ।¹ ਬਚਨ ਪਾਇ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ, ਧਰਮ ਚੰਦ ਛਿੱਬਰ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਰਾਮ ਤੇ ਭਾਈ ਆਲਮ ਚੰਦ ਆਦਿ ਮੁਖ ਯੋਧਿਆਂ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਕੋ ਹਮਰਾਹ ਲੈ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇ ਨਦਾਵਣ ਕੀ ਤਰਫ ਆਏ। ਅਗੇ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਸੇ ਮਿਲ ਕੇ ਨਦੋਣ ਕੇ ਮੁਕਾਮ ਤੇ ਅਲਫ਼ ਖਾਨ ਸਰਦਾਰ ਕੀ ਫੌਜ ਕੋ ਜਾਇ ਰੋਕਾ। ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਸੰਤਾਲੀ ਬਾਈਸ ਚੇਤਰ ਕੋ ਦੁੰਹ ਤਰਫੀ ਆਮੋਂ ਸਾਮ੍ਹਣੀ ਜੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ।² ਅਲਫ਼ ਖਾਨ ਮਾਠਾ ਹੁਆ ਜੋਧਾ

1. ਅਲਫ਼ ਖਾਨ ਨਾਦੋਣ ਪਠਾਵਾ। ਭੀਮਚੰਦ ਤਨ ਬੈਰ ਬਢਾਵਾ।
ਜੁਧ ਕਾਜ ਨਿਪ ਹਮੇ ਬੁਲਾਯੋ। ਆਪਿ ਤਵਨ ਕੀ ਓਰ ਸਿਧਾਯੋ। 2।

[ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ]

2. ਸਤਰਹ ਸੇ ਸੈਂਤਾਲੀਸ ਮਾਹਿ। ਚੇਤ ਮਾਸ ਕੀ ਬਾਈਸ ਆਹਿ।
ਫਤੇ ਭਈ ਜੀਤ ਘਰ ਆਇ। ਰਾਜੇ ਅਪਨੇ ਧਾਮ ਸਿਧਾਇ। 65।

[ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ—ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ]

ਬਾ, ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਲਲਕਾਰਤਾ ਹੂਆ ਆਗੇ ਆਇਆ। ਦੂਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਥੀਂ ਲੱਹੇ ਗੈਲ ਲੱਹਾ ਖੜਕਿਆ। ਬੜਾ ਬਗਮੇਲ ਜੁੱਧ ਹੂਆ। ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਾਥੀ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਆਗੇ ਹੋਇ ਪਹਿਲੋਂ ਤੁਪਕ, ਫੇਰ ਧਨੁਖ ਸੰਭਾਰ ਉਹ ਤੀਰ ਵਰਖਾ ਕੀ ਕਿ ਵਧੀ ਆ ਰਹੀ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਕੋ ਠੱਲ੍ਹਾ ਪਾਇ ਦੀਆ।

ਅਲਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਬਮੈ (ਸਣੇ) ਲਵਪੁਰੀ ਫਉਜ ਕੇ ਆਗੇ ਹੋਇ ਸਾਰਾ ਜ਼ੋਰ ਲਗਾਇਆ, ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਛੋਰਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਦੀਵਾਨ ਧਰਮ ਚੰਦ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਰਾਮ, ਮੂਲ ਚੰਦ ਤੇ ਸੋਹਨ ਚੰਦ ਆਦਿ ਜੋਧਿਆਂ ਉਹ ਤੀਰ ਵਰਖਾ ਕੀ ਕਿ ਅਲਫ਼ ਖ਼ਾਨੀ ਫੌਜ ਕੇ ਪਾਉਂ ਹਿਲਾ ਦੀਏ। ਸੂਰਜ ਅਸਤ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਪੀਛੇ ਏਸ ਕੀ ਫੌਜ ਮੇਂ ਭਗਦੜ ਮਚ ਗਈ। ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਸੇ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਕਾ ਪੀਛਾ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਤੀਕ ਕੀਆ। ਦੁੰਹ ਤਰਫ਼ ਮੇਂ ਕਾਫ਼ੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੂਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥੀ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਸੋਹਨ ਚੰਦ ਤੇ ਮੂਲ ਚੰਦ ਆਦਿ ਸਾਹਵੇਂ ਮਾਥੇ ਰਣ ਮੇਂ ਜੂਝ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾਇ ਗਏ।¹ ਅਲਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਅਪਨੀ ਹਾਰ ਦੇਖ ਘੋੜੇ ਕਾ ਮੁਖ ਪਾਛੇ ਮੋੜ ਭਾਗ ਕੇ ਜਾਨ ਬਚਾਈ। ਇਸ ਘਾਇਲ ਹੋਈ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਗੈਲ, ਲਵਪੁਰ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਸੁਬੇ ਸੇ ਨਦੋਣ ਜੰਗ ਕੀ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਨਾਈ। ਇਧਰ ਦੀਵਾਨ ਨੰਦ ਚੰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਤੇਈਸ ਚੇਤਰ ਕੋ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਹੁਏ ਸ਼ਹੀਦ ਸਿੱਖਾਂ ਕਾ ਦਾਹ ਸੰਸਕਾਰ ਕੀਆ। ਨਦੋਣ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਸਾਤ ਦਿਹੂੰ ਇਨ੍ਹੇ ਅਪਨੇ ਮਹਲੋਂ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਦੀਆ। ਰਾਜਾ ਨੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਕਾ ਦਾਰੂ ਦਰਮਲ ਕੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਠਮੇਂ ਦਿਵਸ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮਾਂਗੀ।

ਨਦੋਣ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਆਲਸੂਨ ਕੇ ਰੰਘੜਾਂ ਕੀ ਭੁਗਤ ਸਵਾਰ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਅਠਤਾਲੀ ਵਿਸਾਖੀ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦਿਵਸ ਚਢੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਜਾਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਇਸੀ ਦਿਵਸ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਦੀਵਾਨ ਵਿਖੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਰਾਮ ਨੂੰ ਦੀਵਾਨਗੀ ਦੀ ਉਚ ਪਦਵੀ ਤੇ ਨਿਯਤ ਕੀਆ।² ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਮੇਂ ਸੋਦੀ ਭਾਰਮੱਲ ਤੇ ਮਾਤਮੀ ਸੁਨਾਉਨੀ ਆਈ ਕਿ ਉਹ ਚੇਤਰ ਸੁਦੀ ਗਿਆਰਾਂ ਸੋਮਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰ ਗਏ ਹਨ। ਉਨ ਕੀ ਸਤਾਰਮੀ ਦਾ ਦਿਹਾੜਾ ਬੇਸਾਖ ਬਦੀ ਦੁਆਦਸੀ ਬੁਧਵਾਰ ਦੇ ਦਿਹੂੰ ਹੈ, ਤੁਸਾਂ

1. ਸੋਹਨ ਚੰਦ ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ ਪੌਤਾ ਬੱਲੂ ਕਾ ਪੜਪੌਤਾ ਮੂਲੇ ਕਾ ਪੁਆਰ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਸੈਂਤਾਲੀਸ ਚੇਤ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਬਾਈਸ, ਗੁਰੂਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਨਦਉਨ ਕੇ ਮਲਹਾਨ ਸਾਮੇ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕਰ ਮਰਾ। ਗੈਲ ਮੂਲਚੰਦ ਬੇਟਾ ਰਘੁਪਤਿ ਰਾਇ ਕਾ ਨਿੱਝਰ ਗੋਤਰ ਕੰਬੋਜ, ਬਾਸੀ ਖੇਮਕਰਨ ਪਰਗਨਾਂ ਕਸੂਰ, ਜੂਝ ਕਰ ਮਰਾ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਖਾਤਾ ਪੁਆਰ ਬਲਉਂਤੋਂ ਕਾ

2. ਮਨੀਏ ਤੇ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ। ਸਿਦਕੀ ਸਿੱਖ ਇਸ ਸਮ ਨਹਿ ਕੋਈ।

ਦਿਵਸ ਬਸੋਆ ਸੰਗਤ ਬੀਚ। ਗੁਰ 'ਦੀਵਾਨ' ਮਨੀਏ ਕੂੰ ਕੀਚ 1651

[ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ (ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ)]

ਸਮੇਤ ਪਰਿਵਾਰ ਆ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਨਿਵਾਜਨਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਤਾਂ ਨ ਗਏ, ਦੀਵਾਨ ਧਰਮ ਚੰਦ 'ਛਿੱਬਰ' ਕੋ ਏਕ ਪਗੜੀ ਇਕੱਤਰ ਸੌ ਰੁਪਇਆ ਦੇ ਕੇ ਭੇਜਾ। ਗੈਲ ਇਸ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਮਨੀ ਰਾਮ ਆਇਆ। ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਸਤਾਰਮੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਰਾਖੇ ਪਾਠ ਕਾ ਭੋਗ ਪਿਆ। ਸੰਗਤ ਨੇ ਬਾਬਾ ਭਾਰ ਮੱਲ ਜੀ ਕੇ ਬੜੇ ਬੇਟੇ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ਕੋ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਕੀ ਗਾਈ ਤੇ ਬਹਾਇਆ। ਉਧਰ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਸੇ ਪ੍ਰੋਹਤ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕੋ ਪਾਤੀ ਦੇ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਭੇਜਾ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ! ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਚੋਪਾ ਜੀ ਜੇਠ ਵਦੀ ਦਸਮੀ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਪਰਲੋਕ ਪਿਆਨਾ ਕਰ ਗਈ ਹੈ। ਉਨ ਕੀ ਸਤਾਰਮੀ ਕਾ ਦਿਹਾੜਾ ਜੇਠ ਸੁਦੀ ਇਕਾਦਸੀ ਹੈ, ਆਪ ਬਮੈ ਪਰਿਵਾਰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਨਿਵਾਜਨਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਤੀ ਵਾਚ ਸਤਾਰਮੀ ਸੇ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਪਹਿਲੋਂ ਸਮੇਤ ਪਰਿਵਾਰ ਮੁਖੀਏ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਏ। ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਨੇ ਇਨ ਕੇ ਆਇਆਂ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ। ਇਨ ਕਾ ਟਿਕਾਨਾ ਮਹੱਲੋਂ ਮੇਂ ਇਕਾਤ ਲਵਾਇਆ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਬਮੈ ਪਰਵਾਰ ਬੜਾ ਵੇਰਾਗ ਕੀਆ, ਕਹਾ ਰਾਜਨ! ਭਾਣਾ ਅਮਿਟ ਹੈ ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ। ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਫਾਨੀ ਹੈ ਸਭ ਚਲੋ ਚਲੀ ਕਾ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਸਤਾਰਮੀ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ। 49।

50. ਸਾਖੀ ਰਵਾਲਸਰ, ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਮਾਂ ਪਾਇ ਚਾਲੂ ਸਾਲ ਕੇ ਅੰਤ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦੇ ਸੱਦੇ ਤੇ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਉਨਿੰਜਾ ਕੀ ਵੈਸਾਖੀ ਤੇ ਰਵਾਲਸਰ ਤੀਰਥ ਤੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਨੇ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਤਾ। ਇਸੀ ਤੀਰਥ ਤੇ ਰਾਜਾ ਗਜੈ ਸਿੰਘ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਕੇ ਉਸ ਕੇ ਗੈਲ ਆਏ। ਬੈਸਾਖ ਸੁਦੀ ਪੂਰਨਮਾ ਕੇ ਦਿਵਸ ਪੁਰ ਮੰਡਲ ਤੀਰਥ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੈ ਆਈਆਂ। ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਏਕ ਦਿਵਸ ਪੁਰ ਮੰਡਲ ਤੀਰਥ ਤੇ ਰਹਿ ਕੇ ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਪਹਾੜਾਂ ਕੀ ਸੈਰ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਜੰਮੂ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ।

ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੇ ਗੈਲ ਤਿਰਕੁਟਾ ਦੇਵੀ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖਾ। ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਚਉਪਤ ਰਾਇ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਆਪਨੇ ਨਿਵਾਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਆਇ ਗਏ। ਯਹਾਂ ਸੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਚੱਕ ਕਾਨ੍ਹਾ, ਰਾਮ ਗੜ੍ਹ, ਖਿਰੜੀ, ਸਾਂਬਾ, ਪਠਾਨਕੋਟ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਆਦਿ ਨਗਰਾਂ ਬੀਂ ਹੋਤੇ ਹੁਏ ਅਪਨੇ ਨਿਵਾਸ ਅਸਥਾਨ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਆਇ ਬਿਸਰਾਮ ਪਾਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਆਨਾ ਸੁਨ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਕੀਆਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਕੰਵਰ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕਾ ਭੇਜਾ ਪਰੋਹਤ ਪਰਮਾਨੰਦ ਮਾਤਮੀ ਸੁਨਾਉਣੀ ਲੈ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁਆ। ਇਸੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼! ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਉਨਿੰਜਾ ਅੱਸੂ ਦਿਹੂੰ ਖੋੜਸ ਗਏ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਇਸ ਫਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ

ਚਲ ਬਸਾ ਹੈ ।¹ ਉਸ ਕੀ ਸਤ੍ਹਾਰਮੀ ਕਾ ਦਿਵਸ ਕਾਰਤਕ ਦੋ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਕੋ ਹੈ । ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਤੇ ਕੰਵਰ ਜੀ ਨੇ ਤ੍ਰਿਮੈਂ ਬਮੈ (ਸਮੇਤ) ਪਰਵਾਰ ਬੁਲਾਇ ਭੇਜਾ ਹੈ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਰੋਹਤ ਪਰਮਾਨੰਦ ਸੇ ਵਾਪਸੀ ਕਹਿ ਭੇਜਾ, ਹਮ ਬਰਸੀ ਸੇ ਏਕ ਦਿਹੁ ਪਹਿਲੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਆਇ ਜਾਵਾਂਗੇ । ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਆਇ ਸਾਰੇ ਪਰਵਾਰ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਭਾਈ ਚਉਪਤਿ ਰਾਇ ਆਇ ਸਿਖਾਂ ਸਮੇਤ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਨਗਰੀ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ ।

ਅਗਲੇ ਦਿਹੁ ਦੋਇ ਕਾਰਤਕ ਕੋ ਕੰਵਰ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕ੍ਰਿਆ-ਕਰਮ ਸੇ ਫਾਰਗ ਹੋਇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਗਾਦੀ ਤੇ ਬੈਠਾ । ਪ੍ਰੋਹਤ ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੇ ਸਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕੰਵਰ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕੇ ਭਾਲ ਮੇਂ ਦਾਇ ਹਾਥ ਕੀ ਉਂਗਲੀ ਸੇ ਚੰਦਨ ਕਾ ਟੀਕਾ ਕੀਆ । ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਸਨੇ ਸਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ, ਚੜ੍ਹਦੇ ਵਰਖ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪਚਾਸ ਕੋ ਬੈਸਾਖੀ ਕਾ ਤਿਉਹਾਰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਮਨਾਇ ਜੰਗਲ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ । ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਸੇ ਚੱਲ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਕੇ ਇਲਾਕੇ ਕਸਬਾ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਤਲਵੰਡੀ ਆਨਾ ਸੁਨ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਕੀਆਂ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਸਾਵਨ ਮਾਸ ਕੇ ਬਾਦਲੋਂ ਕੀ ਤਰਹ ਹਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈਆਂ । ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤਲਵੰਡੀ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਰਾਇ ਡੱਲਾ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮਾਂਗ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਬਾਂਗਰ ਦੇਸ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਨਗਰ ਧਮਧਾਨ ਗ੍ਰਾਮ ਮੇਂ ਆਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ । ਜਹਾਂ ਭਾਈ ਦਗੋ ਮਸੰਦ ਕੇ ਬੜੇ ਬੇਟੇ ਨਗਾਹੀਏ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਆਸਨ ਗਾਉਂ ਕੀ ਹਥਾਈ² ਮੇਂ ਲਵਾਇ ਦੀਆ । ਭਾਈ ਦਗੋ ਬਾਂਗਰ ਦੇਸ ਕਾ ਮੁਖੀਆ ਥਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਜਾਨੇ ਸੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲੋਂ ਇਸ ਫਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲ ਵਸਿਆ ਸੀ । ਬਚਨ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸਿਖੇ ! ਦਗੋ ਬੜਾ ਗੁਰਮਖ ਸਿਖ ਥਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਠਹਿਰਨੇਂ ਕੇ ਲੀਏ ਏਕ ਮਕਾਨ ਤੇ ਕੁੰਆਂ ਲਵਾਇ ਕੇ ਦੀਆ ਥਾ । ਯਹਾਂ ਹਰ ਸਾਲ ਨਿਮਾਣੀ ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਮੇਲਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ । 50 ।

1. ਸਤਰਹ ਸੈ ਉਨਿੰਜਵਾਂ, ਸੰਮਤ ਬਿਕਰਮਰਾਇ ।

ਭੀਮਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰਪਤਿ ਗਯੋ ਸੁਰਗ ਸਿਧਾਇ । 67 ।

ਅਸੁਨ ਦਿਨ ਖੋੜਸ ਗਯੋ, ਕੀਆ ਪਿਆਨਾ ਸੁਰਗ ਕੂੰ ।

ਪਾਛੇ ਗਾਦੀ ਪਰ ਬਹਯੋ, ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਚੰਦੇਲੀਆ । 68 ।

[ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ (ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ)]

2. ਨਗਰ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਥਾਂ ।

51. ਸਾਖੀ ਧਮਧਾਨ ਨਗਰੀ ਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਅਰੁ ਖੁਰਵੱਧੀ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਬਾਂਗਰ ਦੇਸ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਧਮਧਾਨ ਨਗਰੀ ਆਨਾ ਸੁਨ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਸੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈਆਂ। ਧਮਧਾਨ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਨਿਮਾਣੀ ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਬੜਾ ਪੁਰਬ ਲਗਾ, ਜਿਸ ਕਾ ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇ ਰਹਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਨਿਮਾਣੀ ਇਕਾਦਸੀ ਸੇ ਏਕ ਦਿਹੁ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕੇ ਬਨੇਂ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਯਹਾਂ ਭਾਈ ਨਗਾਹੀਏ ਕੋ ਇਲਾਕੇ ਕਾ ਮਸੰਦ ਥਾਪਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਾਦ ਨਿਮਾਣੀ ਇਕਾਦਸੀ ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਧਮਧਾਨ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਰੱਖ ਕੇ ਭਾਈ ਨਗਾਹੀਏ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮਾਗੀ। ਯਹਾਂ ਸੇ ਚੱਲ ਜਾਖਲ, ਗੁਰਨਾਂ, ਗਾਗਾ ਲਹਿਰਾ, ਛਾਜਲੀ ਆਦਿ ਨਗਰਾਂ ਥੀਂ ਹੋਤੇ ਹੂਏ ਸੁਨਾਮ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਆਇ ਕੰਬਿਆਂ ਕੇ ਮਹੱਲੇ ਭਾਈ ਹੀਰੇ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸੁਨਾਮ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਨਾਂ ਸੁਨ ਗਾਉਂ ਵਾਸੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈਆਂ। ਭਾਈ ਹੀਰਾ ਔਰ ਇਸ ਕੀ ਇਸਤਰੀ ਦੇਸਾਂ ਨੇ ਤਨ ਮਨ ਸੇ ਸੇਵਾ ਕੀ, ਇਨ ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਬੇਟਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਉਂ ਬੀਹਾਂ ਥਾ, ਜਿਸੇ ਕਈ ਦਿਹੁ ਸੇ ਤਾਪ ਆਤਾ ਸੀ। ਦੋਹਾਂ ਸਿੱਖ ਤੇ ਸਿੱਖਣੀ ਨੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼। ਇਸੇ ਵਾਰੀ ਕਾ ਬੁਖਾਰ ਆਤਾ ਹੈ, ਸਹਾਈ ਹੋਈਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ਼ੀਹੋ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਮੁਖ ਥੀਂ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ ਕੇ ਇਸੇ ਦਾਇਆਂ ਪਾਉਂ ਫੁਹਾਇਆ, ਤਾਪ ਜਾਤਾ ਰਹਾ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨਾਮ ਗਾਉਂ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਢੰਡਾ, ਸੈਫਾਬਾਦ, ਰਾਜਪੁਰਾ, ਬਨੂੜ, ਕੋਟਲਾ ਪਠਾਣਾ ਆਦਿ ਨਗਰਾਂ ਥੀਂ ਵਿਚਰਤੇ ਹੂਏ ਕੀਰਤਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈਆਂ। ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਜੀ ਕੇ ਦੋਇ ਬੇਟੇ ਸ੍ਰੀ ਦੀਪ ਚੰਦ ਤੇ ਨੰਦ ਚੰਦ, ਸੱਤਮੇਂ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਮਹਿਲ ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਣੀ ਜੀ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਆਏ। ਇਨ ਕੇ ਗੋਲ ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਸਪੁੱਤਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਜੀ, ਬੇਟੇ ਅਮਰ ਚੰਦ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਬੜਾ ਕੰਤੂਹਲ ਹੋਆ। ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਪਨੇ ਵਡਕਿਆਂ ਕੇ ਅਸਥਾਨਾਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ। ਕਾਰਤਕ ਮਾਸ ਕੀ ਅਮਾਵਸ ਸੇ ਏਕ ਦਿਹੁ ਪਹਿਲੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ। ਦੀਵਾਲੀ ਕਾ ਪੁਰਬ ਆਇਆ ਜਾਨ, ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬੜੀ ਚਹਿਲ ਪਹਿਲ ਹੋਈ। ਰਾਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਦੀਪਮਾਲਾ ਜਗਾਈ ਗਈ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਹਾ। ਇਸੀ ਦਿਹੁ ਖੁਰਵੱਧੀ ਗਾਉਂ ਸੇ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਕਾ ਭੇਜਾ ਭਾਈ ਬਹਿਲੋਂ ਕਾ ਗੁਰਦਾਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇਆ। ਇਸੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੀ ਲਿਖੀ ਪਾਤੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਗੇ ਰਾਖੀ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਾਚੀ।

ਪਾਤੀ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਥਾ—ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਤੋਕੀ ਕਾਰਤਕ ਮਾਸ ਕੀ ਪੂਰਨਮਾ ਕਾ ਗੁਰਪੁਰਬ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰ ਮੇਂ ਆਇ ਕੇ ਮਨਾਈਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਸੇ ਲਿਖਾ ਕਿ ਹਮ ਹੁਣੇ ਹੀ ਬਾਂਗਰ ਦੇਸ ਸੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਤੁਸਾਂ ਕਾ ਲਿਖਾ ਅਸਾਂ ਨੇ ਵਾਚ ਲਿਆ ਹੈ, ਦੋ ਮਾਸ ਤੀਕ ਅਸੀਂ ਖੁਰਵੱਧੀ ਆਵਾਂਗੇ। ਭਾਈ ਬਹਿਲੋਂ ਕਾ ਗੁਰਦਾਸ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਗਿਆ।

ਇਧਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੋ ਮਾਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਖੁਰਵੱਧੀ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਦੀਵਾਨ ਧਰਮ ਚੰਦ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ। ਅਸਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਕੇ ਹਾਂ ਖੁਰਵੱਧੀ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਸ ਕੀ ਸੰਕਰਾਂਤ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਦੀਵਾਨ ਮਨੀ ਰਾਮ ਆਇ ਕੁਝ ਚੋਣਮੇਂ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰ ਆਨਾਂ ਸੁਨ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਸੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈਆਂ। ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਬਤਲਾਇਆ, ਮਹਾਰਾਜ! ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰਾਇ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਕੇ ਪਾਵਟਾ ਸੇ ਚਲੇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਨੇ ਕੀ ਬੜੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀ ਪਰ ਉਸੇ ਕਿਸੇ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਾਇਆ, ਹੁਣ ਉਸ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਮੇਂ ਹੀ ਹੈ। 51।

52. ਸਾਖੀ ਖੁਰਵੱਧੀ ਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੌਰ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ! ਭੰਗਾਣੀ ਜੰਗ ਕੇ ਬਾਦ ਰਾਜਾ ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਨੇ ਹਮੇਂ ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਮੇਂ ਬੁਲਾਇਆ ਥਾ। ਅਸੀਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਆਇ ਮੁਖੀਏ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੀ ਨਗਰੀ ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਗਏ ਸਾਂ। ਸਾਡੇ ਗਇਆਂ ਕੀ, ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਚੰਗੀ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀ, ਹਮੇਂ ਜੋ ਪ੍ਰਛਾ ਗਇਆ ਉਸੇ ਸਹੀ ਬਾਤ ਬਤਲਾਇ ਦਈ। ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਬਾਤ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਕਰ ਕੇ ਹਮੇਂ ਵਿਦਾਇਗੀ ਦਈ। ਪੀਛੇ ਸੇ ਕਭੀ ਕਾਈ ਬਾਤ ਚੀਤ ਨਹੀਂ ਹੁਈ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਬੈਕੁੰਠ ਵਾਸੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕੀ ਸਿਖੀ ਅਬ ਦੋ ਹਿੱਸੇ ਮੇਂ ਹੈ, ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਸੇਵਕ ਹੈ—ਵਹ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਤੇ ਹੈ, ਜੋ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰਾਇ ਕੇ ਸਰਧਾਲੂ ਹੈ, ਉਹ ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਪਾਂਚ ਸਾਲ ਕਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਕਭੀ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਆਪਸ ਮੇਂ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੁਆ। ਫਰਕ ਕੇਵਲ ਇਤਨਾ ਹੈ ਕਿ ਜਹਾਂ ਖੁਰਵੱਧੀ ਮੇਂ ਆਪ ਜੀ ਕੀ ਬਤਲਾਈ ਅਰਦਾਸ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਵਹਾਂ ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਮੇਂ ਗੁਰਬਖਸ਼

1. ਬਾਬਾ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰਾਇ ਖੁਰਵੱਧੀ (ਦੇਹਰਾਦੂਨ) ਤੋਂ ਸੰਮਤ 1745 ਬਿ. (1688 ਈ.) ਨੂੰ ਸ੍ਰੀਨਗਰ (ਗੜ੍ਹਵਾਲ) ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਸੰਮਤ 1799 ਬਿ. ਵੈਸਾਖ ਸੁਦੀ ਸੱਤਵੇਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਚਲਾਣਾ ਕੀਤਾ। ਪੋਥੀ ਸਾਹਿਬ ਬਾਬਾ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰਾਇ (ਕੁਲ ਪੰਨੇ 471) ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

‘ਸੰਮਤ 1799 ਬੈਸਾਖ ਸੁਦੀ 7 ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰਾਇ ਜੀ ਸਮਾਣੇ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹੀ ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਗੜ੍ਹਵਾਲ ਦੇਸ।

ਇਸ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ਕੁਰਸੀਨਾਮਾ ਇਉਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ :

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰਬਖਸ਼ਰਾਇ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਨਰੈਣ

[ਪੱਤਰਾ 470

ਰਾਇ ਵਾਲੀ ਉਚਾਰਨ ਕੀ ਹੋਈ ਪਉੜੀ ਪਠੀ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਖੁਰਵੱਧੀ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਨੇ ਕੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਾਂਗੀ। ਆਗੇ ਸੇ ਸਹਿਤ ਨਿੰਮਰਤਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਸੰਗਤ ਕਾ ਇਰਾਦਾ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਦੁਆਰ ਜਾਨੇ ਕਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਨ ਕੇ ਗੈਲ ਜਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਉਥੇ ਸੰਗਤ ਚਾਹਤੀ ਹੈ, ਆਪ ਭੀ ਸਾਥ ਗੰਗਾ ਜੀ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰੋਂ।

ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਤੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਕੋ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਖੁਰਵੱਧੀ ਨਗਰੀ ਸੇ ਇਨ ਕੇ ਗੈਲ ਚਾਲੇ ਪਾਏ। ਪਹਾੜੀ ਸੰਗਤ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਕੇ ਸਾਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਸਬ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਕੇ ਸਾਥ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਗੰਗਾ ਜੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਚੌਥੇ ਦਿਹੂੰ ਇਨ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲਈ। ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਇਕਵੰਜਾ ਕੀ ਵੈਸਾਖੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਪਹਿਲੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਖੁਰਵੱਧੀ ਤੇ ਹਰਿਦੁਆਰ ਸੇ ਵਾਪਸੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਆਨਾ ਸੁਨ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਇਕਾਵਨ ਕੀ ਵੈਸਾਖੀ ਤੇ ਬੜੀ ਚਹਿਲ ਪਹਿਲ ਹੋਈ। ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹਾ। ਕੋਟਲੇ ਕਾ ਸਰਦਾਰ ਚੌਧਰੀ ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ—ਬੇਗਮ ਨਸੀਰਾ ਤੇ ਦੋਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ, ਆਲਮ ਤੇ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਗੈਲ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇਆ। ਇਸੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਆਗੇ ਹੋਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਿਜਦਾ ਕੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸੇ ਨਿਕਟ ਬਹਾਇ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਪ੍ਰਛੀ। ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਅਰਜ਼ ਕੀ, ਜੀ ਯਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਮੇਰੇ ਇਸ ਛੋਕਰੇ ਆਲਮ ਕੀ ਮੰਗਨੀ ਜੇਠ ਦਿਹੂੰ ਪੰਚਮੀਂ ਕੋ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਬਮੇ (ਸਣੇ) ਧਰਵਾਰ ਆਇ ਮੁਝੇ ਨਿਵਾਜਨਾਂ। ਆਗੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਹਮ ਜੇਠ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਪਾਂਚਮੀ ਸੇ ਏਕ ਦਿਹੂੰ ਪਹਿਲੇ ਆਪ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਆਇ ਜਾਇਗੇ। ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਏਕ ਦਿਵਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਕੋਟਲੇ ਮੇਂ ਆਇ ਗਿਆ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਂਚਮੀ ਸੇ ਏਕ ਦਿਵਸ ਪਹਿਲੇ ਬਮੇ ਧਰਵਾਰ ਆਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਚਲ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਮੇਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਦੀਵਾਨ ਧਰਮ ਚੰਦ 'ਛਿੱਬਰ' ਆਇ ਮੁਖੀਏ ਸਿੱਖ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਆਏ। ਇਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਭਾਈ ਗੁਰਸੇ ਗਹੂਣੀਏ ਸਿੱਖ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਕੀਆ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਕੋਟਲੇ ਮੇ ਆਨਾ ਸੁਨ ਰੋਪਰ, ਲੱਛਮੀਪੁਰ ਆਇ ਨਗਰਾਂ ਕੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਪਠਾਨ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਚੌਥੇ ਦਿਹੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇਆਂ ਅਜੇ ਦੋ ਕੁ ਮਾਹ ਕਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਹੋਆ ਸੀ ਕਿ ਲਖਨੌਰ ਪਰਗਨਾਂ ਅੰਬਾਲਾ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਲਘੂ ਮਾਮਾ ਮੋਹਰਚੰਦ ਸੁਭਿਖੀ ਨੇ ਮਾਤਮੀ ਸੁਨਾਉਨੀ ਭੇਜੀ। ਇਸ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਲਿਖਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਸ੍ਰੀ ਲਾਲ ਚੰਦ ਜੀ ਸਾਵਨ ਦਿਹੂੰ ਗਿਆਰਾਂ ਗਏ ਯਹਾਂ ਲਖਨੌਰ ਮੇਂ ਪਰਲੋਕ

1. ਲਿਖਤ ਮਨੀ ਰਾਮ ਬੇਟਾ ਨਾਇਕ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕਾ ਵਾਸੀ ਅਲੀਪੁਰ ਪਰਗਨਾ ਮੁਲਤਾਨ। ਸੰਮਤ 1751 ਮਿਤੀ 2 ਚੇਤ ਕੋ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਕੇ ਸਾਥ ਦੀਵਾਨ ਹੋ ਕਰ ਹਰਿਦੁਆਰ ਆਏ। ਸੁਖ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ... [ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਪੰਡਾ ਵਹੀ ਹਰਿਦੁਆਰ

ਗਮਨ ਕਰ ਗਏ ਹੈਂ। ਉਨ ਕੀ ਸਤਾਰਮੀ ਸਾਵਨ ਦਿਨ ਸਤਾਈਸ ਕੋ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੋਂ ਲਖਨੌਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇਕੇ ਇਸ ਕਾਰਜ ਕੋ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਾਨਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਪਹਿਲੋਂ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਤੇ ਮਾਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਸੁਭਿਖੀ ਆਦਿ ਸਹਿਤ ਪਰਵਾਰ ਲਖਨੌਰ ਮੇਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਪਰਸਪਰ ਪਰਚਾਵਨੀ ਹੋਈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, ਮਾਮਾ ਮੇਹਰ ਚੰਦ! ਉਸ ਅਕਾਲ ਕੇ ਭਾਣੇ ਕੋ ਕਾਦੀ ਮੇਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ। ਸਤਾਰੂਮੀ ਤੇ ਕੀਰਤਪੁਰ, ਮੱਲ੍ਹਾਂ, ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਤੇ ਬਕਾਲਾ ਆਦਿ ਨਗਰਾ ਥੀਂ ਸਾਰੇ ਸਾਕ ਸਬੰਧੀ ਚਲ ਕੇ ਆਏ, ਸਭਨਾਂ ਮਾਤਮੀ ਪਰਚਾਵਨੀ ਕੀ। 52।

53. ਸਾਖੀ ਰੁਸਤਮ ਲਾਹੌਰੀ ਕੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਇਸੀ ਸਾਲ ਸੰਮਤ 1751 ਫਲਗੁਨ ਸੁਦੀ ਸੱਤੇ ਕੇ ਦਿਵਸ ਦੀਵਾਨ ਧਰਮ ਚੰਦ ਛਿੱਬਰ ਕੇ ਪਿਤਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਜੀ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰ ਗਏ। ਇਹ ਖਸ਼ਟਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਦੀਵਾਨਗੀ ਦੀ ਪਦਵੀ ਤੇ ਰਹੇ ਸੀ। ਉਮਰ ਬਡੇਰੀ ਹੋਨੇ ਕਰਕੇ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਤੇਤੀਸ ਵੈਸਾਖੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਤੇ ਇਨ ਕੇ ਵਡੇ ਬੇਟੇ ਸ੍ਰੀ ਧਰਮ ਚੰਦ ਕੋ ਦੀਵਾਨਗੀ ਕੀ ਪਦਵੀ ਤੇ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ ਕਾ ਮਿਰਤਕ ਸੰਸਕਾਰ ਦੀਵਾਨ ਧਰਮਚੰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਮਾਤਾ ਜੀਤੋਂ ਜੀ ਕੇ ਅੰਗੀਠੇ ਕੇ ਪਾਸ ਅਗਮ ਪੁਰ ਨਗਰੀ ਕੀ ਜੂਹ ਮੇਂ ਕੀਆ। ਵਾਪਸੀ ਤੇ ਆਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀਵਾਨ ਦਰਘਾ ਮੱਲ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕਰਾਇਆ, ਜਿਸ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਭਾਈ ਚਉਪਤਰਾਇ ਨੇ ਚੇਤਰ ਵਦੀ ਅਸ਼ਟਮੀ ਕੇ ਦਿਹੂ ਕੀ। ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਾਲ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਬਾਵਨ ਕੀ ਵੈਸਾਖੀ ਕੇ ਦਿਹੂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਚਾਰੇ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਆ, ਆਗੇ ਸੇ ਹਰ ਏਕ ਸਿੱਖ ਸਿਖਨੀ ਦਾਂਦਿ ਹਾਥ ਮੇਂ ਸਰਬਲੋਹ ਕਾ ਕੜਾ ਪਾਏ। ਜਿਹੜਾ ਸਿੱਖ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਏ ਉਹ ਸਕੇਸੀ ਹੋਇ, ਮਰਨੇ ਪਰਨੇ ਤੇ ਭੱਦਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਛੱਚੋਂ ਕੇ ਕੇਸ ਜਮਾਂਦਰੂ ਰਾਖਨੇ। ਦਾੜ੍ਹੇ ਕੇਸੋਂ ਕਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਸਿੱਖ ਸਿੱਖਣੀ ਗੁਟੂ ਕੇ ਬਚਨਾਂ ਕੋ ਮਾਨੇਗਾ, ਗੁਰੂ ਰਿੱਸ ਕੀ ਬਾਹੁੜੀ ਕਰੇਗਾ।

ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਬਾਵਨ ਸਾਵਨ ਮਾਸ ਕੇ ਮੱਧ ਮੇਂ ਲਵਪੁਰ ਕੇ ਸੂਬੇਦਾਰ ਦਿਲਾਵਰ ਖਾਨ ਨੇ ਆਪਨੇ ਬੇਟੇ ਰੁਸਤਮ ਖਾਨ ਕੋ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਕੇ ਸੁਧਾਰ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਕੀਆ। ਇਸੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਫੌਜ ਦੇ ਕੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਭੇਜਾ। ਚੜ੍ਹਾਈ ਸਮੇਂ ਦਿਲਾਵਰ ਖਾਨ ਨੇ ਬੇਟੇ ਰੁਸਤਮ ਖਾਂ ਸੇ ਕਹਾ, ਪਹਿਲੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕੋ ਫਤੇ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ। ਅਨੰਦਪੁਰੀ ਗੁਰੂ, ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਮੱਦਦ ਤੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਇਮਦਾਦ ਸੇ ਪੀਛੇ ਨਦੋਨ ਕੀ ਜੰਗ ਮੇਂ ਅਲਫ ਖਾਂ ਕੋ ਹਾਰ ਹੋਈ ਸੀ। ਰੁਸਤਮ ਖਾਂ ਪਿਤਾ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਦਿਹੂ ਰਾਤ ਏਕ ਕਰਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇਆ। ਭਾਦਵ ਵਦੀ ਪੰਚਮੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਏਕ ਨਾਲੇ ਤੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਰਾਤ ਕੀ ਸਮਾਂ ਥਾ, ਨਾਲਾ ਬੂਝ ਬੂਝ ਕੰਢਿਆਂ ਤੀਕ ਭਰ ਕੇ ਵਗ ਰਹਾ ਥਾ। ਬਾਰਸ਼ ਤੇ ਠੱਕਾ ਏਸ ਦਿਹੂ ਪੂਰੇ ਜੰਬਨ ਮੇਂ ਸੀ। ਨਾਲਾ ਅਬੂਰ ਕਰਕੇ ਪਾਰ ਜਾਨਾ ਕਿਸੀ ਜੁਆਨ ਕਾ ਹੀਆ ਨਾ ਪਿਆ, ਸਭੀ ਨਦੀ ਕੇ

ਉਤਾਰ ਕੇ ਪਾਸ ਹੀ ਖਲੇ ਰਹੇ। ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਪਹਿਲੇ ਸੇ ਹੀ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਇਨ੍ਹੈ ਸੂਹੀਏ ਆਇਕੇ ਹੁਸਤਮ ਖਾਂ ਕੇ ਆਨੇ ਕੀ ਸਾਰੀ ਬਾਤ ਬਤਾਇ ਦਈ। ਡਿਉਢੀਬਰਦਾਰ ਭਾਈ ਆਲਮ ਚੰਦ ਨੱਚਣਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਜਾਇ ਖਬਰ ਦਈ। ਨਗਾਰਚੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਨਗਾਰੇ ਤੇ ਦੌਹਰੀ ਚੋਟ ਲਗਾਈ, ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਇਕੋ ਵਾਰੀ ਨਾਲੇ ਤੀਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੀ।

ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਸਿਖਾਂ ਕਾ ਆਨਾ ਦੇਖ ਪਿਠ ਦਿਖਾਇ ਲਵਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਭਾਗ ਗਈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਨੇ ਉਪਰੰਤ ਨਾਲੇ ਕਾ ਨਾਉਂ 'ਹਮੈਤੀ' ਰੱਖਾ। ਲਵਪੁਰੀ ਸੂਬੇਦਾਰ ਦਿਲਾਵਰ ਖਾਂ ਨੇ ਬੋਟੇ ਹੁਸਤਮ ਕੀ ਹਾਰ ਦੇਖ ਬੜਾ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕੀਆ। ਇਸੇ ਦੇਖ ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਨੇ ਕਹਾ - ਜੰਗ ਮੇਂ ਜੀਤ ਹਾਰ ਏਕ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਦੇਖਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਇਮਦਾਦ ਮੇਂ ਅਨੰਦਪੁਰੀ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਇਸ ਲੀਏ ਹਮੇਂ ਹਾਰ ਕਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਨਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਖਾਨ ਜੀ ! ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਾਮਯਾਬੀ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਬ ਮੁਝੇ ਸਮਾਂ ਦੀਆ ਜਾਏ, ਮੈਂ ਖੁਦ ਆਪ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਹਮਲਾ ਕਰੂੰਗਾ। ਫੇਰ ਦੇਖਨਾ ਹਾਰ ਕਿਸ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਫੌਜਦਾਰ ਹੁਸੈਨੀ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕੀ ਬਜਾਇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੀ। ਜਿਵੇਂ ਦਰਿਆਇ ਮੇਂ ਤੁਗਿਆਨੀ ਆਨੇ ਸਮੇਂ ਕਾਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਅੜ ਸਕਤੀ, ਵਹੀ ਹਾਲ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਕਾ ਹੂਆ। ਆਖਰ ਮੇਂ ਡਢਵਾਲੀਏ ਤੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰੀਏ ਰਾਜਯੋਂ ਨੇ ਫੌਜਾਂ ਇਕੱਤਰ ਕਰ ਕੇ ਹੁਸੈਨੀ ਕਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਰੰਤੂ ਪਹਾੜੀ ਫੌਜਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਤੁਰਕਾਨੀ ਫੌਜ ਆਗੇ ਨਾ ਅੜ ਸਕੀਆਂ। ਬਿਲਾਸਪੁਰੀਆ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਅਖੀਰ ਸਾਥੀ ਰਾਜਯੋਂ ਸਮੇਤ ਕਾਂਗੜੇ ਕੇ ਕਿਲੇਦਾਰ ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਸੇ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ। ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਕੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਦੂਨ ਕੋ ਲੂਟ ਕੇ ਖਾਕਸ਼ਾਹ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ। ਸਾਰੇ ਪਹਾੜ ਮੇਂ ਹੁਸੈਨੀ ਕਾ ਡੰਕਾ ਬਾਜ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਏਸ ਕੇ ਆਗੇ ਅੜਨੇ ਵਾਲਾ ਕਾਈ ਨਹੀਂ ਰਹਾ। 53।

54. ਸਾਖੀ ਗੁਲੇਰ ਕੀ ਜੰਗ ਹੋਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਨੇ ਦੂਨ ਕੋ ਸਰ ਕਰ ਕੇ ਗੁਲੇਰਪਤੀ ਰਾਜਾ ਗਜ ਸਿੰਘ ਗੁਪਾਲ ਕੀ ਨਗਰੀ ਕੋ ਜਾਇ ਘੇਰਾ। ਇਹ ਘੇਰਾ ਪੰਦਰਾਂ ਪਹਿਰ ਰਹਾ, ਰਾਜਾ ਗੁਪਾਲ ਨੇ ਅਪਣਾ ਵਜ਼ੀਰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਭੇਜ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਇਮਦਾਦ ਮਾਂਗੀ। ਸਤਿਗੁਰ ਏਸ ਕੀ ਅਧੀਨਗੀ ਦੇਖ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਆਇ ਚੋਣਮੇਂ ਮੁਖੀਏ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਗੁਲੇਰ ਨਗਰੀ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਗੁਲੇਰਪਤੀ ਗੈਲ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਹੁਸੈਨ ਖਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝੋਤਾ ਕਰ ਲੇਨਾ ਠੀਕ ਸਮਝਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਰਾਜਾ ਗਜ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਆਇ ਕੁਛ ਸਿੱਖ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਸੇ ਦੇ ਕੇ ਹੁਸੈਨੀ ਕੇ ਡੇਰੇ ਭੇਜਾ। ਹੰਕਾਰੇ ਹੋਇ ਹੁਸੈਨੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਕੋ ਵੀ ਆਖ ਰਲੇ ਨਾ ਆਨਾ, ਉਲਟਾ ਘਾਤ ਪਾ ਕੇ ਗੁਲੇਰਪਤੀ ਕੋ ਪਕੜ ਲੈਨਾ ਚਾਹਾ। ਇਹ ਭਿਣਕ ਰਾਜਾ ਗਜ ਸਿੰਘ ਤਕ ਆਇ ਮਿਲੀ, ਇਹ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਆਇ ਮੁਖੀ ਜੋਧਿਆ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਵਾਪਸ ਆਇ ਗਿਆ। ਦੋਥੇ ਦਿਵਸ ਦੁੰਹ ਤਰਫਾਂ

ਸੇ ਘਮਸਾਨ ਕੀ ਜੰਗ ਹੁਈ। ਭੇੜ ਪਹਿਰ ਲੰਹੇ ਨਾਲ ਲੰਹਾ ਖੜਕਿਆ, ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਰਹਾ। ਹੁਸੈਨੀ ਫੌਜਦਾਰ, ਸਾਰੀ ਤੁਰਕਾਨੀ ਫੌਜ ਮੇਂ ਮਾਨਾਂ ਹੂਆ ਗਿਨਤੀ ਕਾ ਜੋਧਾ ਬਾ। ਇਹ ਘੋੜਾ ਭਜਾਇ ਲਲਕਾਰਤਾ ਹੂਆ ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਆਗੇ ਆਇਆ। ਇਸੇ ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਰਾਇ ਕੋ ਸਾਥੀ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਇਸ ਕੇ ਸਾਹਵੇਂ ਭੇਜਾ। ਆਖਰ ਇਸ ਕੇ ਤੀਰ ਸੇ ਹੁਸੈਨੀ ਪਾਰ ਬੋਲਾ।

ਹੁਸੈਨੀ ਕੇ ਮਰਨੇ ਸੇ ਰਾਜਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਕਟੋਚੀਆ ਤੇ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰੀ ਹੁਸੈਨੀ ਕਾ ਬਦਲਾ ਲੇਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਆਗੇ ਆਏ। ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਰਾਇ ਗੁਲੇਰੀ ਫੌਜ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਇਨ ਕੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਤੇ ਆਇ ਡਟਿਆ। ਦੁਹ ਤਰਫੀਂ ਬੜੀ ਬਗਮੇਲੀ ਜੰਗ ਹੁਈ। ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਦਿਆਂ ਤੀਰਾਂ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਕਾਲੀ-ਬੋਲੀ ਅੰਧੇਰੀ ਲਾਇ ਦਈ। ਇਸ ਬਹਾਦਰ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਕਟੋਚੀਏ ਕੇ ਕੀਏ ਹਮਲੇ ਕੋ ਪਛਾੜ ਕੇ ਰਖ ਦੀਆ। ਪਰਬਤੀ ਫੌਜ ਮੇਂ ਸੇ ਕਿਸੇ ਮਨਚਲੇ ਜੁਆਨ ਨੇ ਇਸੇ ਤੱਕ ਕੇ ਤੀਰ ਮਾਰਾ— ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਪਰਲੋਕ ਪਿਆਨਾ ਕਰ ਗਿਆ। ਇਸ ਕੀ ਲਾਸ਼ ਉਠਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਭਾਈ ਲਹਿਨੀਆ², ਹਨਮੰਤ ਤੇ ਦਰਸੋ ਆਦਿ ਸਪਤ ਸਿੱਖ ਜਾਨਾਂ ਹੂਲ ਕੇ ਲਰੇ। ਆਖਰ ਸਾਤੋਂ ਸਿੱਖ ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਸੇ ਆਗੇ ਹੋਇ ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਲੜ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ ਸਾਤ ਸਿੱਖਾਂ ਕੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਪਨੀ ਆਂਖੋਂ ਸੇ ਦੇਖੀ ਬੀ ਅਤੇ ਆਗੇ ਹੋਇ ਬਚਿੱਤਰ ਰਾਇ ਆਦਿ ਜੋਧਿਆਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਮਾਰੇ ਮਾਰ ਕਰਦੇ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਰਾਇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀ ਲਾਸ਼ ਕੋ ਉਠਾਇ ਲਾਏ। ਰਾਜਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਕਟੋਚੀਆ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਖਮੀ ਹੂਆ। ਕਹਿਲੂਰੀ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕੇ ਦਾਏਂ ਬਾਜੂ ਮੇਂ ਤੀਰ ਲਾਗਨੇ ਸੇ ਫੌਜ ਮੇਂ ਭਗਦੜ ਮੱਚ ਗਈ। ਰਾਜਾ ਗਜ ਸਿੰਘ ਗੁਲੇਰਪਤੀ ਕੀ ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਜੀਤ ਹੋਈ, ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਕੀ ਲਾਸ਼ਾਂ ਕਾ ਸਸਕਾਰ ਕੀਆ ਗਿਆ।

ਗੁਲੇਰ ਕੀ ਜੰਗ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਾਵਨ ਫਾਗ ਮਾਸ ਕੀ ਬਾਈਸ ਕੋ ਗੁਲੇਰ ਨਗਰੀ ਕੇ ਮੈਦਾਨ ਮੇਂ ਹੁਈ। ਦੁਹ ਤਰਫੀਂ ਚੰਗਾ ਲੰਹੇ ਸੇ ਲੰਹਾ ਖੜਕਿਆ, ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਜੰਗ ਲਵਪੁਰੀ ਤੇ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਿਆਂ ਕੀ, ਰਾਜਾ ਗਜ ਸਿੰਘ ਗੁਲੇਰਪਤੀ ਕੇ ਗੈਲ ਹੋਈ। ਗੁਲੇਰ ਕੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸ਼ਿਵਾਲਕ ਪਹਾੜ ਕੀਆਂ ਬਾਈ ਧਾਰਾ ਮੇਂ ਸੇ ਏਕ ਛੋਟੀ ਰਿਆਸਤ ਸੀ। ਇਸ ਕੀ ਜੀਤ ਕਾ ਕਾਰਨ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਅਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਹੁਸੈਨੀ ਕੀ ਵੱਡੀ ਤਾਕਤ ਕੋ ਪਛਾੜ ਕੇ ਰਖ ਦਿਤਾ। ਲਵਪੁਰ ਕੇ ਸੂਬੇ ਦਿਲਾਵਰ ਖਾਨ ਨੇ ਇਸ ਹਾਰ ਕੋ ਦੇਖ ਬਹੁਤ

1. ਗੁੱਥਮਗੁੱਥਾ

2. ਲਹਿਨੂ ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਬੱਲੂ ਕਾ ਜਲ੍ਹਾਨਾਂ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਾਵਨ ਫਾਗਨ ਦਿਹੂੰ ਤੇਈਸ, ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਗੁਲੇਰ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਸਾਮ੍ਹੇ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕਰ ਮਰਾ। ਗੈਲੋਂ ਸੰਗਤਰਾਇ, ਹਨੁਮੰਤ ਬੇਟੇ ਜਗਤੇ ਕੇ, ਪੌਤੇ ਪਦਮਾ ਕੇ, ਪੜਪੌਤੇ ਕਉਲ ਕੇ, ਚੰਦਰਬੰਸੀ ਬਤਸ ਗੋਤਰੇ ਚਾਹਿਮਾਨ ਹਜਾਬਤ ਆਬਿਆਨੇਂ ਮਾਰੇ ਗਏ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਭਾਦਸੋਂ ਪਰਗਨਾਂ ਥਾਨੇਸਰ, ਖਾਤਾ ਜਲ੍ਹਾਨੇ ਪੁਆਰੋਂ ਕਾ

ਅਫਸੋਸ ਕੀਆ । ਅਹਿਲਕਾਰੋਂ ਕੋਂ ਬੁਲਾਇ ਪ੍ਰਫਾ ਅਥ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ । ਆਖਰ ਇਸ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ 'ਹਾਂਡੇ' ਕੋਂ ਤੀਨ ਹਜ਼ਾਰ ਫੌਜ ਦੇ ਕੇ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਸੇ ਚਾਰ-ਸਾਲਾ ਮਾਮਲਾ ਵਸੂਲ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਭੇਜਾ । ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰੀਆ ਅਪਨੀ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਇਸੇ ਆਇ ਮਿਲਿਆ । ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਤਿਰਵੰਜਾ ਬੈਸਾਖ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਨਾਂਵੀਂ—ਗਾਂਵ ਭਲਾਨ ਕੇ ਇਲਾਕੇ ਜਸਵਾਰੀਆ ਸੇ ਜਾਇ ਇਸ ਮਾਅਰਕੇ ਕੀ ਜੰਗ ਲੜੀ । ਇਸ ਸੰਗਰਾਮ ਮੇਂ ਹਾਂਡੇ ਕਾ ਸਾਥੀ ਨਰੈਣ ਚੰਦ, ਚੰਦੇਲੀਆਂ ਸੇ ਦੋ ਹਾਥ ਕਰ ਕੇ ਪਰਲੋਕ ਪਿਆਨਾ ਕਰ ਗਿਆ । ਏਸ ਕੀ ਮਿਰਤੂ ਕੋਂ ਦੇਖ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਹਾਂਡਾ ਆਗ ਬਘੋਲਾ ਹੋਇ ਗਿਆ । ਘੋੜਾ ਦੌੜਾਇ ਇਕੋਲਾ ਹੀ ਨਰੈਣ ਚੰਦ ਕੀ ਲਾਸ਼ ਪਾਸ ਆਇ ਉਹ ਤੀਰ ਵਰਖਾ ਕੀ ਕਿ ਏਕ ਬਾਰੀ ਕਾਲੀ ਬੋਲੀ ਅੰਧੇਰੀ ਲਾਇ ਦਈ । 54 ।

55. ਸਾਖੀ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ ਮੁਅੱਜ਼ਮ ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਹਾਂਡੇ ਕੋਂ ਇਕੋਲਾ ਦੇਖ—ਵੈਰੀ ਦਲ ਨੇ ਇਸੇ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਸੇ ਘੇਰਾ ਪਾਇ ਲੀਆ । ਇਹ ਜੇਧਾ ਲੜਤਾ ਹੁਆ ਆਖਰ ਦੇਵਪੁਰੀ ਪਧਾਰ ਗਿਆ । ਏਸ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤੂ ਸੇ ਲਵਪੁਰੀ ਫੌਜ ਮੇਂ ਭਗਦੜ ਮੱਚ ਗਈ । ਕਾਈ ਸੂਰਮਾਂ ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਖਲਾ ਨਾ ਰਹਾ । ਸੂਬੇਦਾਰ ਦਿਲਾਵਰ ਖਾਂ ਲਵਪੁਰੀ ਨੇ ਆਪਨੀ ਦੋਇ ਤੀਨ ਦਫਾ ਹੋਈ ਹਾਰ ਕੇ ਦੇਖ ਦਿੱਲੀ ਦਰਬਾਰ ਕੋਂ ਲਿਖਾ ਕਿ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜੇ ਆਕੀ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ । ਇਨ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਚਾਰ ਬਰਖ ਕਾ ਮਾਮਲਾ ਰੁਕਾ ਹੁਆ ਹੈ, ਲਵਪੁਰ ਮੇਂ ਅਜੇ ਤੀਕ ਨਹੀਂ ਆਇਆ । ਅਨੰਦਪੁਰੀ ਗੁਰੂ ਇਨ ਕੀ ਇਮਦਾਦ ਤੇ ਹੈ, ਉਸ ਕੀ ਵਜ੍ਹਾ ਸੇ ਇਹ ਹਮਾਰਾ ਕਾਈ ਹੁਕਮ ਮਾਨਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ । ਦਿੱਲੀ ਦਰਬਾਰ ਸੇ ਬੇਟੇ ਮੁਅੱਜ਼ਮ (ਬਹਾਦਰਸ਼ਾਹ) ਕੋਂ ਹੁਕਮ ਹੁਆ ਇਹ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਲਵਪੁਰੀ ਸੂਬੇ ਕੀ ਇਮਦਾਦ ਤੇ ਜਾਏ । ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਮੁਹੰਮਦ ਮੁਅੱਜ਼ਮ ਆਗਰਾ ਸੇ ਮਦਰ ਦੇਸ ਕੀ ਤਰਫ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਇਆ । ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਇਨ ਕਾ ਆਨਾਂ ਸੁਨ ਕੁਝ ਮਨਚਲੇ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਾਥ ਛੋਰ ਉਪਰ ਪਰਬਤ ਮੇਂ ਚਲੇ ਗਏ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਅਠਤਾਲੀ ਸੇ ਪਰਾਰੰਭ ਕੀਆ ਗ੍ਰੰਥ 'ਚਰਿਤਰੋਪਖਯਾਨ' ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਤਿਰਵੰਜਾ ਭਾਦਵ ਸੁਦੀ ਅੱਠੇ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਆ । ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਵਲੋਂ ਉਠਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਉਤਪਾਦ ਮੇਂ ਰੱਖਿਆ ਕੇ ਲੀਏ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿਧੁਜ ਆਗੇ ਇੰਜ ਜੋਦੜੀ ਕੀ :

ਹਮਰੀ ਕਰੋ ਹਾਥ ਦੇ ਰੱਛਾ । ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਚਿੱਤ ਕੀ ਇੱਛਾ ।

ਤਵ ਚਰਨਨ ਮਨ ਰਹੀ ਹਮਾਰਾ । ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰੋ ਪ੍ਰਿਤਪਾਰਾ ।੧।

ਹਮਰੇ ਦੁਸਟ ਭੈ ਤੁਮ ਘਾਵਹੁ । ਆਪ ਹਾਥ ਦੇ ਮੋਹਿ ਬਚਾਵਹੁ ।

ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮੋਰੋ ਪਰਵਾਰਾ । ਸੇਵਕ ਸਿੱਖ ਸਭੈ ਕਰਤਾਰਾ ।੨।

ਮੇਂ ਰੱਛਾ ਨਿਜ ਕਰ ਦੇ ਕਰੀਐ । ਸਭ ਬੈਰਿਨ ਕੋ ਆਜ ਸੰਘਰੀਐ ।

[ਚਰਿਤਰੋਪਖਯਾਨ, 404 ਚਰਿਤਰ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਕੀਤੀ ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਪੂਰ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋਇ ਗਈ । ਮੁਗਲ ਬਲਾ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਚਲ ਕੇ ਲਵਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲੀ ਗਈ । ਦਿੱਲੀ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਬਾਦਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਈ ਦੇਖ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਤਿਰਵੰਜਾ ਕੇ ਚੁਮਾਸਾ ਬੀਤਨੇ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਖਾਨ ਮਿਰਜਾ ਬੇਗ ਕੋ ਭੇਜਾ । ਦਿਹਲੀ ਦਰਬਾਰ ਸੇ ਦੂਰ ਬੈਠੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕੀ ਫਿਰ ਵੀ ਪੂਰੀ ਨਿਸ਼ਾ ਨਾ ਹੋਈ । ਇਸ ਨੇ ਦਿਲੀ ਦਰਬਾਰ ਕੋ ਤਾੜਨਾ ਕੀ ਕਿ ਮਦਰ ਦੇਸ ਕਾ ਪੂਤਾ ਖਿਆਲ ਰਖਾ ਜਾਏ । ਏਧਰ ਇਸੇ ਸਾਲ ਮਗਹਰ ਸੁਦੀ ਤੀਜ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੁ ਮਾਤਾ ਜੀਤੋ ਜੀ ਕੇ ਉਦਰ ਥੀਂ ਤੀਜੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਕਾ ਜਨਮ ਹੋਆ । ਓਧਰ ਦਿਹਲੀ ਦਰਬਾਰ ਸੇ ਚਾਰ ਅਹਿਦੀਏ ਔਰ ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੇ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਤਰਫ ਭੇਜੇ ਗਏ । ਇਨ੍ਹੇ ਵੀ ਮਦਰ ਦੇਸ ਜਾਇ ਮਿਰਜਾਬੇਗ ਕੇ ਲਿਖੇ ਕੀ ਪ੍ਰੌੜ੍ਹਤਾ ਕੀ, ਜਿਸ ਤੇ ਦਿਲੀ ਦਰਬਾਰ ਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕੋ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੋਇ ਗਿਆ ।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਝਗੜੇ ਕੇ ਖਾਤਮੇਂ ਪਰ ਅਪਨੀ ਕਥਾ ਮੇਂ ਇੰਜ ਲਿਖਾ ਹੈ :

ਬਾਬੇ ਕੇ ਬਾਬਰ ਕੇ ਦੋਉ । ਆਪ ਕਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਸੋਉ ।

ਦੀਨ ਸਾਹ ਇਨ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨੋ । ਦੁਨੀਪਤਿ ਉਨਕੋ ਅਨਮਾਨੋ ।

ਜੋ ਬਾਬੇ ਕੇ ਦਾਮ ਨ ਦੇ ਹੈ । ਤਿਨ ਕੇ ਗਹਿ ਬਾਬਰ ਕੇ ਲੈ ਹੈ ।

[ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ]

ਜਿਹੜੇ ਸਿੱਖ ਸਨਮੁਖ ਗੁਰੂ ਹਜ਼ੂਰੀ ਮੇਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਰਹੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਵਾਲ ਤਕ ਬਿੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਤੇ ਜਿਹੜੇ ਸਿੱਖ ਬਗੈਰ ਆਗਿਆ ਲਏ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਭਾਗ ਗਏ ਸੀ, ਉਨ ਕੋ ਗ੍ਰਹਿ ਦਿਲੀ ਦਰਬਾਰ ਸੇ ਆਏ ਮਿਰਜਾ ਬੇਗ ਨੇ ਦਾਹ ਕੇ ਸਾਫ ਕਰ ਦਿਤੇ ਸਨ ।

ਹਮ ਤੇ ਭਾਗ ਬੇਮੁਖ ਜੇ ਗਏ । ਤਿਨ ਕੇ ਧਾਮ ਗਿਰਾਵਤ ਭਏ ।੪।

ਮਿਰਜਾ ਬੇਗ ਹੁਤ ਤਿਹਾ ਨਾਮੰ । ਜਿਹ ਦਾਏ ਬੇ ਮੁਖਨ ਕੇ ਧਾਮੰ ।

ਸਭ ਸਨਮੁਖ ਗੁਰ ਆਪ ਬਚਾਏ । ਤਿਨ ਕੇ ਬਾਰ ਨ ਬਾਕਨ ਪਾਏ ।...

[ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ]

ਇਹ ਕਲਹ ਜੋ ਲਵਪੁਰੀ ਸੂਬੇ ਦਿਲਾਵਰ ਖਾਂ ਦੀ ਤਰਫ ਤੇ ਖਲੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਟਲ ਗਈ ਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇ ਸਾਰੇ ਇਲਾਕੇ ਮੇਂ ਅਮਨ ਅਮਾਨ ਹੋਇ ਗਿਆ ।55।

56. ਸਾਖੀ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖੋਂ ਕੇ ਮੀਏਂ ਕੇ ਮੌਤ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸੰਮਤ ਬਿਤੀਤ ਹੋ ਜਾਨੇ ਉਪਰੰਤ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਾਲ 1754 ਕੀ ਖੈਸਾਖੀ ਕੇ ਸ਼ੁਭ ਦਿਵਸ ਤੇ ਭਾਈ ਚਉਪਤ ਰਾਇ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਮੈਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ਕਰਤਾ ਹਾਂ, ਆਪ ਇਨ ਤੁਕਾਂ ਕਾ ਭਾਵ ਅਰਥ ਸਮਝਾਈਏ :

ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਆਤਮਾਂ ਉਚਰਯੋ ਮਤਿ ਸਿਉਂ ਬੈਨ ।

ਸਭ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਗਦੀਸ ਕੋ, ਕਹੋ ਸਕਲ ਬਿਧ ਤੈਨ ।20।।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੈਨ ਉਘਾਰ ਚਉਪਤ ਰਾਇ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਕਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੇਰਾ ਠੀਕ ਹੈ, ਅਸਾਂ ਇਸ ਕੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੁਕਾਂ ਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ :

ਨਮਸਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਖੜਗ ਕੋ, ਕਰੋਂ ਸੁ ਹਿਤ ਚਿਤ ਲਾਇ ।

ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਗੁੰਥ ਇਹ, ਤੁਮ ਮੁਹਿ ਕਰੋਂ ਸਹਾਇ ।੧।

ਚਉਪਤ ਰਾਇ ਤਸਾਂ ਇਸ ਦੋਹੇ ਸੇ ਅਵਤਾਰ ਲੀਲਾ ਕੇ ਅੰਤ ਤੀਕ ਮਨ ਚਿੱਤ ਲਾਇ ਕੇ ਵੀਚਾਰਨਾ, ਆਪ ਕਾ ਉਤਰ ਇਸੀ ਮੇਂ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ । ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਹਤਾ ਗਿਆ, ਦੀਵਾਲੀ ਕਾ ਪੁਰਬ ਆਇਆ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇ ਰਹਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੇਖਾ, ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਸੇ ਕੇਸਾਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ । ਬਚਨ ਹੋਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਖਾਂ ਅਜੇ ਕੇਸ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਏ, ਅਗਲੇ ਸੰਮਤ ਚੜ੍ਹਤੇ ਬੈਸਾਖ ਤੇ ਕੇਸ ਰਾਖ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਏਂ ਅਤੇ ਦਾਂਏ ਹਾਥ ਮੇਂ ਸਰਬ ਲੋਹ ਕਾ ਕਤਾ ਪਾਇਆ ਜਾਏ ।

ਹੋਲੀਆਂ ਕੇ ਦਿਹੂ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਕੇ ਸਾਹਵੇਂ ਭੰਡਾਂ ਨੇ ਮਸੰਦਾਂ ਕੀ ਨਕਲ ਕੀ । ਜਿਸੇ ਦੇਖ ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਭਾਈ ਨਾਨੁਰਾਮ ਦਿਲਵਾਲੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਦਿਲ ਹਿਲਾ ਦੇਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਇਨ ਕੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਸੁਨਾਈਆਂ । ਇਸੇ ਸੁਨ ਅਤੇ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਰੋਂਗਟੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਗਏ । ਦੀਵਾਨ ਮਨੀਰਾਮ ਸੇ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਸੰਦ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਬੁਝਾਇ ਜਾਏਂ । ਨੱਕੇ ਕਾ ਮਸੰਦ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਾਹਿਬ ਜਿਸੇ ਭਾਈ ਫੇਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬੁਝਾਇਆ ਜਾਤਾ ਥਾ, ਇਸੇ ਭੀ ਗੁਰਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਲਾਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹਆ । ਡਿਊਢੀਬਰਦਾਰ ਭਾਈ ਆਲਮਚੰਦ ਨੱਚਣਾ ਆਦਿ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖ ਇਨ੍ਹੇ ਲਾਨ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ । ਇਨ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਇਸ ਕੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਬਾਂਧ ਕੇ ਉਸ ਕੀ ਦਾਹੜੀ ਦੋਹਾਂ ਤਟਫਾਂ ਸੇ ਪਕੜ ਹਜ਼ੂਰ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਆ ਜਾਏ । ਭਾਈ ਆਲਮਚੰਦ ਆਦਿ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖ ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮਝਾਇ ਲੰਮੇ ਦੇਸ ਨਗਰ ਮੀਏਂ ਕੇ ਮੌੜ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਬਾਹਰ ਦੇਸ ਕੇ ਡੇਰੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ । ਇਨ੍ਹੇ ਜਾਇ ਏਕ ਡੇਰੇ ਕੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਸੇ ਪੁਛਾ ਕਿ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਾਹਿਬ ਕਹਾਂ ਹੈ ? ਇਸੇ ਬੁਝਾਇਆ ਕਿ ਵੁਹ ਜੰਗਲ ਦਿਸ਼ਾ ਗਏ ਹੁਏ ਹੈਂ, ਅਭੀ ਆਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ । ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖ ! ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਆਪ ਭੋਜਨ ਪਾਈਏ, ਪਾਛੇ ਅੌਰ ਬਾਤ-ਚੀਤ ਕੀ ਜਾਏਗੀ । ਚੇਤਰ ਮਾਸ ਕੀ ਅਮਾਵਸ ਕਾ ਦਿਹੂ ਜਾਣ ਦਿਲਾਕੇ ਕੀ ਸੰਗਤ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ ਆਇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ।

ਭਾਈ ਆਲਮਚੰਦ ਨੇ ਇਨ ਆਏ ਲੋਕਾਂ ਸੇ ਪੁਛਾ, 'ਬੁਝਾਈਏ, ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਾਹਿਬ ਕਿਆ ਕਾਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ, ਉਨ ਕਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਿਆ ਹੈ ?' ਇਨ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਬਤਲਾਇਆ ਕਿ ਉਨ ਕਾ ਕਾਮ ਲੰਗਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ, ਜੂਠੇ ਬਰਤਨ ਮਾਂਜਨਾ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਬੰਦਗੀ ਮੇਂ ਮਸਤ ਰਹਿਨਾਂ ਹੈ । ਆਪ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖ ਜਾਪਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹੇ ਆਜ ਅਮਾਵਸ ਕੇ ਦਿਹੂ ਏਕ ਐਸੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਨਾਂ ਹੈ, ਜਿਨ ਕੇ ਕੀਏ ਦਰਸਨ ਸੇ ਕਲਿਆਨ ਹੋਤੀ ਹੈ । ਭਾਈ ਸਿੱਖ ! ਇਹ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਪ ਮੇਂ ਮਗਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ । ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਾਹਰ ਸੇ ਆਇ ਗਏ । ਜਿਨ ਕੇ ਗਲੇ ਮੇਂ ਮਜੀਠੀ ਰਾਂਗ ਕਾ ਚੌਲਾ ਤੇ ਦਾਏਂ ਹਾਥ ਮੇਂ ਤੁੰਬਾ ਪਕੜਾ ਹੁਆ ਥਾ । ਭਾਈ ਆਲਮਚੰਦ ਆਦਿ ਪਾਂਚੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾਂ ਕੀ । ਪਾਛੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਆਈ ਪਾਤੀ ਇਨ ਕੇ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ ਦੀ । ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਸਤਵੰਜਾ ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਪਾਤੀ ਕੋ ਚੂਮਾ, ਬਾਦ ਮੇਂ ਮਸਤਕ ਸੇ ਲਗਾਇਆ ਫੇਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਾਚੀ । ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਆਖੋਂ

ਮੈਂ ਚਾਰ ਚਾਰ ਆਂਸੂ ਬਹਿ ਤੁਰੇ, ਗਲਾ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਮੁਖ ਥੀਂ ਬੋਲੇ, ਸੰਗਤੇ ! ਮੈਂ ਅਪਰਾਧੀ ਹਾਂ, ਮੁਝੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖਾਂ ਸੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਆਲਮ ਚੰਦਾ ! ਡੇਰੀ ਨਾ ਲਗਾਈਏ, ਅਪਨਾ ਮੁਖ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਕਰ ਲੀਆ। ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਕੀ ਅੰਸੀ ਦਸਾ ਦੇਖ ਇਸ ਕੇ ਚਾਰੇ ਚੋਲੇ ਭਾਈ ਚਰਨਦਾਸ, ਬਿੰਦਰਾਬਨ, ਖਾਨਸਾਹ ਤੇ ਚੌਖਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸੋਚਾਂ ਮੇਂ ਪੜ ਗਈ 1561

57. ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਫੋਰੂ ਤੇ ਮਸੰਦਾਂ ਕੇ ਸੁਧਾਰ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਭਾਈ ਫੋਰੂ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਏਕ ਜਗਾ ਹੋਇ ਕਹਿਨੇ ਲਗੀ - ਗੁਰੂ ਕੀ ਰਾਤਿ ਗੁਰੂ ਹੀ ਜਾਨੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਐਡੀ ਸਖਤੀ ਸੇ ਕਿਉਂ ਬੁਲਾ ਭੇਜਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਮੁਖ ਸੇ ਸਭਨਾਂ ਕੇ ਧੀਰਜ ਦਈ। ਸਹਿਤ ਨਿਮਰਤਾ ਬੋਲੇ, ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ ! ਪਾਤੀ ਤੁਸਾਂ ਸੁਨ ਹੀ ਲਈ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਕੈਦੀ ਹਾਂ, ਸਿੱਖ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਕੀ ਰਜਾਇ ਕੇ ਮਾਨੇ, ਡੋਲੇ ਨਹੀਂ, ਬਚਨਾਂ ਕੇ ਮਾਨੇ। ਸੰਗਤ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਚਰਨਦਾਸ ਬੋਲਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਅਸੀਂ ਭੀ ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਤਰਹ ਕੈਦੀ ਬਨ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਜਰੂਰ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਸਾਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦੀਜੀਏ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਕੀ ਦਸਾ ਦੇਖ ਗੈਲ ਜਾਨੇ ਕੀ ਇਜਾਜਤ ਦੇ ਦਈ। ਭਾਈ ਆਲਮਚੰਦ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਦੇਖ ਤੀਨ ਦਫਾ 'ਧੰਨ ਸਿੱਖੀ, ਧੰਨ ਸਿੱਖੀ, ਧੰਨ ਸਿੱਖੀ' ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ। ਭਾਈ ਫੋਰੂ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਆਏ ਸਿੱਖਾਂ ਸੇ ਕਹਾ ਅਬ ਢੀਲ ਨਾ ਪਾਈਏ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜੈਸਾ ਹੁਕਮ ਹੈ, ਵੈਸਾ ਬਜਾਇਆ ਜਾਏ। ਭਾਈ ਆਲਮਚੰਦ ਆਦਿ ਪਾਂਚੋਂ ਸਿੱਖ ਏਕ ਗਹਿਰੀ ਸੋਚ ਮੇਂ ਪੈ ਗਏ, ਅਬ ਕਿਆ ਕੀਆ ਜਾਏ। ਜੇ ਇਨ੍ਹੇ ਪਕੜ ਕੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਤੇ ਤਾਂ ਸਿੱਖੀ ਸੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਲੈ ਜਾਤੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਐਡਾ ਘੋਰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੀ। ਆਖਰ ਇਨ੍ਹੇ ਪਾਂਚੋਂ ਨੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਕੇ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕਾ ਰਾਸਤਾ ਆਪ ਹੀ ਨਿਕਾਲੀਏ, ਅਸੀਂ ਬੇਬੱਸ ਹਾਂ।

ਬਾਬਾ ਸੰਗਤ ਸਾਹਿਬ ਏਕ ਪੁਜੇ ਹੂਏ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਬੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈ ਆਲਮਚੰਦ ਆਦਿ ਪਾਂਚੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਕੀ ਦਸਾ ਦੇਖ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇ ਇੰਜ ਬਚਨ ਕੀਆ - ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ ! ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਸਿਰ ਮਾਥੇ ਤੇ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਸਿੱਖ ਨਹੀਂ ਮਾਨੇਗਾ ਉਸ ਕੀ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਕਾਈ ਥਾਂਇ ਨਹੀਂ। ਲਉ ਤੁਸੀਂ ਪਾਂਚੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਚਾਰ ਸਿੱਖ ਮੇਰੇ ਦੂਹੀਂ ਤਰਫੀਂ ਹੋਇ ਜਾਇ ਅਤੇ ਪਾਂਚਮਾਂ ਸਿੱਖ ਮੇਰੇ ਆਗੇ ਲਾਗ ਜਾਇ। ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਏਕ ਰੱਸਾ ਜਿਸ ਕੀ ਲੜੀ ਆਗੇ ਰਾਖ ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਮੇਂ ਲਪੇਟ ਲੀਆ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੀ ਦਾੜੀ ਦਾਏ ਬਾਜੂ ਸੇ ਪਕੜ ਬਾਂਇਆ ਬਾਜੂ ਪੀਛੇ ਕਰ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇ ਲੀਏ। ਇਨ ਕੇ ਪੀਛੇ ਚਰਨਦਾਸ ਆਦਿ ਚਾਰੇ ਚੋਲੇ ਤਿੰਨੇ ਮਾਲੀ ਦਾਸ ਆਦਿ ਪੋਤੇ ਚੋਲੇ ਬਾਕੀ ਇਲਾਕੇ ਕੀ ਸੰਗਤ ਆਇ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਸੰਗਤ ਸਾਹਿਬ ਦਿਹੂ ਰਾਤ ਏਕ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕੇ ਨੇੜੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਇਨ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖਾਂ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੂਆ, ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਕਾ ਕਹਾ ਮਾਨਾ ਹੈ ਏਕ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਾਡਾ ਕਹਾ ਮਾਨ ਲੈ। ਮੈਂ ਭੁਲਨਹਾਰ, ਗੁਰੂ ਕਾ ਦੇਣਦਾਰ ਹਾਂ, ਤੁਸਾਂ ਸੇ ਚਾਰ ਸਿੱਖ ਦੋ

ਦਾਇੰ ਦੋ ਬਾਇੰ ਸੇ ਮਰੀ ਦਾੜੀ ਪਕੜ ਤੇ ਪਾਂਚਮਾਂ ਆਗੇ ਸੇ ਲੱਕ ਕਾ ਰੱਸਾ ਪਕੜ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਮੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਈਏ । ਭਾਈ ਆਲਮ ਚੰਦ ਆਇ ਪਾਂਚੋਂ ਜਿੱਖਾਂ ਬਚਨ ਪਾਇ ਐਸਾ ਹੀ ਕੀਆ । ਇਹ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਗੁਰਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁਏ । ਇਨ ਕੇ ਆਨੇ ਕੀ ਪਖਰ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਦੀਵਾਨ ਧਰਮਚੰਦ ਨੇ ਦਈ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇਸੇਂ ਮੇਂ ਕੰਘਾ ਕਰ ਰਹੇ ਥੇ । ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਕੋ ਆਇਆ ਦੇਖ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਸਿੰਘਾਸਨ ਥੇ ਨੀਚੇ ਉਤਰ ਇਸੇ ਜੱਫੀ ਮੇਂ ਲੈ ਕੇ ਤੀਨ ਬਾਰ ਬਚਨ ਕੀਆ, 'ਧੰਨ ਸਿੱਖੀ, ਧੰਨ ਸਿੱਖੀ, ਧੰਨ ਸਿੱਖੀ' ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਲਹਿਜੇ ਸੇ ਪੂਛਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ! ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਦਸਾ ਹੈ । ਬਚਨ ਪਾਇ ਆਗੇ ਸਹਿਤ ਨਿਮਰਤਾ ਇੰਜ ਬੋਲਾ :

ਰਾਗ ਸੂਹੀ ਲਲਿਤ

ਸਹੁ ਦੀਆਂ ਮੰਨ ਰਜਾਈਂ ਵੇ ਅੜਿਆ ।

ਦਰਦਵੰਦਾਂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਧੁੰਦੇਂ ਪੁਖਣ ਸੰਝ ਸਬਾਹੀਂ ਵੇ ਅੜਿਆ ।

ਡਰਦਾਰਹੀਂ ਤੂੰ ਜਬ ਲਗ ਜੀਵੇਂ ਉਹ ਭਾਣੇ ਦਾ ਸਾਈਂ ਵੇ ਅੜਿਆ ।

ਯਾਦ ਕਰੀਂ ਇਕ ਪਲ ਨਾ ਵਿਸਾਰੀਂ, ਕਦੇ ਨਾ ਕੰਡ ਵਲਾਈਂ ਵੇ ਅੜਿਆ ।

ਦਿਹੁ ਰਾਤੀ ਰਖੀਂ ਯਾਦ ਸਜਣ ਨੂੰ, ਕਦੇ ਨਾ ਮੁਖ ਛਿਪਾਈਂ ਵੇ ਅੜਿਆ ।

ਫੇਰੂ ਹਾਸਲ ਕੀਆ ਲੋੜੇਂ, ਤਾਂ ਮੂਲ ਨਾ ਕੱਢੀਂ ਆਹੀਂ ਵੇ ਅੜਿਆ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਦਾ ਰਸ ਭਿੰਨਾ ਸਬਦ ਸੁਨ ਕੇ ਵੈਰਾਗ ਮੇਂ ਆਇ ਜਿਸ ਕੰਘੇ ਨਾਲ ਕੇਸ ਵਾਹੇ ਸਨ—ਉਹ ਕੰਘਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਕੇਸ ਅੜੇ ਹੋਏ ਸੀ ਅਤੇ ਲਘੂ ਦਸਤਾਰ ਫਾੜ ਅੱਧੀ ਅਪਨੇ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਏਸ ਕੇ ਸੀਸ ਤੇ ਸਜਾਇ ਦਈ । ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਮਸਤੀ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ ਤੇ ਅਗੋਂ ਦੂਜਾ ਬਚਨ ਇੰਜ ਕੀਆ :

ਰਾਗ ਸ਼ਾਮ ਕਲਿਆਣ

ਸਾਡੇ ਸੱਜਣਾ ਜੀ ! ਸਾਨੂੰ ਤੇਰੀ ਮਣੀ ।

ਨਿਮਾਣਿਆ ਦਾ ਮਾਣ ਸੁਣੀ ਵੇ, ਸਾਡੀ ਵੀ ਤਾਂਘ ਤਣੀ ।

ਤੈਂ ਜਿਹਾ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਨਾ ਕਾਈ, ਅਸੀਂ ਢੂੰਢੀ ਵਣੀ ਵਣੀ ।

ਫੇਰੂ ਜਾਨ ਜਾਨੀ ਤੋਂ ਵਾਰੀ, ਤਾਂਤੇ ਭਲੀ ਬਣੀ ।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਕੇ ਪੀਛੇ ਇਸ ਕੇ ਚਾਰੇ ਚੇਲੇ ਭਾਈ ਚਰਨਦਾਸ, ਬਿੰਦਰਾਬਨ, ਖਾਨ ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਚੰਖਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਤਿੰਨੇ ਪੋਤੇ ਚੇਲੇ ਭਾਈ ਮਾਲੀ ਰਾਮ, ਜਗਤਾ ਤੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਜੀ ਆਇਆਂ ਕਿਹਾ । ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਕੇ ਗੈਲ ਡੇਰੇ ਸੇ ਆਏ ਭਾਈ ਚੇਤਨ ਦਾਸ ਆਇ ਉਦਾਸੀ ਸਾਧੂਆਂ ਕੀ ਜਮਾਤ ਤੇ ਇਲਾਕੇ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ । ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਨੇ ਡੇਰੇ ਸੇ ਚਲਤੇ ਵਕਤ—ਏਕ ਸੁਹੇਲੀ ਨਾਮ ਕੀ ਘੋੜੀ ਤੇ ਹੋਰ ਕੀਮਤੀ ਵਸਤੂ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਗੇ ਭੇਟਾ ਕੀ । ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ ਮਸੰਦ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਪਕੜੇ ਆਏ । ਇਨ ਮੇਂ ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਖੀਏ ਮਸੰਦ ਭਾਈ ਬਖਤ ਮਲ ਸੂਰੀ ਜਲਾਲਪੁਰ ਜੱਟਾਂ, ਭਾਈ ਰਾਉ ਕੰਬੋ ਦੀਪਾਲਪੁਰੀਆ,

ਭਾਈ ਜੋਧ ਕਮਾਲੀਏ ਕਾ, ਭਾਈ ਦੁਰਗਾਦਾਸ 'ਹਜਾਬਤ' ਦਬਰਜੀ ਕਾ, ਭਾਈ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਛੀਪਾ² ਦਿਲਵਾਲੀ ਦਿੱਲੀ ਕਾ—ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਸਭ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਲਿਆਇ ਹਾਜ਼ਰ ਕੀਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਗੇ ਸੇ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਤੇਰੇ ਦਰੋਂ ਵਰੋਸਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਤੇ ਇਨ ਕਾ ਲੰਗਰ ਦੋ ਵੇਲੇ ਚਲਤਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਕੋਂ ਸਿਰੋਪਾਇ ਦੇ ਨਿਵਾਜਿਆ। 57।

58. ਸਾਖੀ ਪਾਂਚ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਸੀਸ ਭੇਟ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਸੰਦ ਮਸੰਦੀਆਂ ਕਾ ਬੰਝਾ ਬਹੁਤ ਕਸੂਰ ਨਿਕਲਾ, ਉਨ੍ਹੇ ਜੋਗ ਦੇਡ ਲਾਇਕੇ ਬਖਸ਼ ਦੀਆ। ਜਿਨ ਮਸੰਦਾਂ ਕੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਭੈੜੀਆਂ ਤੇ ਕੋਝੀਆਂ ਸਨ ਤੇ ਬਖਸ਼ਨੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਸੇ ਐਸੇ ਕੁਝ ਕੁ ਮਸੰਦਾਂ ਕੇ ਸਿਰਾਂ ਮੇਂ ਗਰਮ ਤੇਲ ਕੇ ਕੜਛੇ ਪਾਇ ਉਹ ਜਮਪੁਰੀ ਕੋ ਰਵਾਨਾ ਕਰ ਦੀਏ। ਆਗੇ ਸੇ ਮਸੰਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਭੇਟਾ ਆਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇਂ ਜਾਰੀ ਕੀਏ ਕਿ ਹਰ ਏਕ ਸਿੱਖ ਦਸਵੰਧ, ਚਾਲੀਹਾ, ਮਨੌਤ ਸੀਧੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਭੇਜੇ, ਕਿਸੀ ਮਸੰਦ ਰਾਹੀਂ ਭੇਟਾ ਆਈ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੀ। ਮੇਰਾ ਸਿੱਖ ਦੇਖੇ ਕਿ ਏਕ ਤਰਫ ਸੇ ਮਦ ਮਤ ਹੁਆ ਖੂਨੀ ਹਾਥੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਸੇ ਮਸੰਦ—ਮਸੰਦੀਆ। ਮੇਰਾ ਸਿੱਖ ਖੂਨੀ ਹਾਥੀ ਕੀ ਤਰਫ ਤੋ ਚਲਾ ਜਾਏ—ਪਰ ਮਸੰਦ ਮਸੰਦੀਏ ਕੇ ਮੁਖ ਨ ਲਾਗੇ। ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਪਚਾਵਨ ਬੈਸਾਖੀ ਕੇ ਏਕ ਦਿਵਸ ਪਹਿਲੇ ਦੀਵਾਨ ਮਨੀਰਾਮ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ, ਪਾਂਚ ਤੰਬੂ ਅਲਹਿਦਾ ਅਲਹਿਦਾ ਲਾਇ ਦੀਏ ਜਾਏ। ਭਾਈ ਚਉਪਤ ਰਾਇ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ ਪਾਂਚ ਅਜਾ ਸੁਤ ਆਜ ਹੀ ਸੰਝ ਸਮੇਂ ਲਾਇ ਜਾਏ, ਤੰਬੂਓਂ ਮੇਂ ਏਕ-ਏਕ ਕਰਕੇ ਬੰਧਾਇ ਦੇਨਾ³, ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਬੈਸਾਖੀ ਕੇ ਦਿਹੂ ਸੁਬਾ ਰਬਾਬੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਾ। ਪਸ਼ਚਾਤ ਭਾਈ ਮਨੀਰਾਮ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਕੀ ਕਥਾ ਕੀ। ਉਪਰੰਤ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਖਲੇ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਮਿਆਨ ਸੇ ਨਿਕਾਲਾ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਸਿੱਖੋਂ! ਮੁਝੇ ਕਿਸੀ ਸਿੱਖ ਕਾ ਸੀਸ ਚਾਹੀਏ, ਛੇਤੀ ਕਰੋਂ ਡੇਰ ਨਾ ਲਗਾਏਂ। ਤੀਨ ਬਾਰ ਮੁਖ ਬੀਂ ਯਹੀ ਬਚਨ ਕੀਆ। ਭਾਈ ਦਯਾ ਰਾਮ ਸੰਫਤੀ

1. ਇਹ ਭਾਈ ਆਲਮਚੰਦ ਨੱਚਣਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਗਨਾ ਸੋਹਦਰਾ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਜਰਾਂ ਵਾਲਾ ਦਾ ਸੀ।
2. ਇਹ ਭਾਈ ਨਾਨੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਕਾ ਭਾਈ ਸੀ ਜੋ ਦਿਲੀ ਨਿਵਾਸੀ ਸੀ।
3. (ੳ) ਤੰਬੂ ਚਾਰ ਸੌ ਅਧਿਕ ਮੰਗਾਏ। ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਤਹਾ ਲਗਾਏ।
ਪਾਂਚ ਅਜ ਸੁਤ ਗੁਪਤ ਮੰਗਾਈ। ਤਾਂ ਮੇਂ ਦੀਏ ਨਿਸਾ ਬੰਧਾਈ। 2।

[ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾ: 10 ਕੁਇਰ ਸਿੰਘ (1751 ਈ.)

(ਅ) ਤੰਬੂ ਚਾਰ ਅਧਿਕ ਤਿਹ ਲਾਯੋਂ। ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਗ੍ਰਿਹ ਦਿਪਤ ਸੁਹਾਯੋਂ।

ਪਾਂਚ ਅਜ ਸੌ ਗੁਪਤ ਮੰਗਾਈ। ਤਾਂ ਮੇਂ ਸੌ ਨਿਸ ਦੀਨ ਬੰਧਾਈ। 7। ਅ. 12

[ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾ: 10 ਭਾਈ ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ (1797 ਈ.)

ਖੱਤਰੀ ਸ਼ੱਲ ਕੋਟ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਹਵੇਂ ਆਇ ਖਲਾ ਹੁਆ ।¹

ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਖਤ ਸੇ ਨੀਚੇ ਉਤਰ ਇਸੇ ਬਾਏਂ ਬਾਜੂ ਸੇ ਪਕੜ ਪਹਿਲੇ ਤੰਬੂ ਮੇਂ ਲੇ ਜਾਇ ਖਲਾ ਕੀਆ । ਬਚਨ ਹੋਆ, ਦਯਾ ਰਾਮ ! ਪਕੜ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ, ਏਸ ਅਜਾ ਸੁਤ ਕੇ ਪਾਰ ਬੁਲਾਇ ਦੇ । ਬਚਨ ਪਾਇ ਇਸ ਏਕ ਝਟਕੇ ਸੇ ਪਾਰ ਬੁਲਾਇ ਦੀਆ । ਬਾਹਰ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਤਲਵਾਰ ਵੱਜਨ ਤੇ ਧੜ ਡਿਗਨੇ ਕੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਈ । ਰੁਧਰ ਕੀ ਧਾਰਾ ਤਬੂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਵਗ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ, ਜਿਸੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਦੇਖਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਹੂ ਸੇ ਭਿਗੀ ਤਲਵਾਰ ਲੇ ਕੇ ਤੰਬੂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਏ, ਦੂਜੇ ਸਿਰ ਕੀ ਮਾਂਗ ਕੀ । ਏਸ ਦਫਾ ਦਵਾਰਕਾ ਵਾਸੀ ਮੋਹਕਮ ਚੰਦ ਛੀਪਾ ਉਠ ਕੇ ਖਲਾ ਹੁਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸੇ ਬਾਜੂ ਸੇ ਪਕੜ ਦੂਜੇ ਤੰਬੂ ਮੇਂ ਲੈ ਗਏ । ਏਸ ਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਦੂਸਰਾ ਬੱਕਰਾ ਕਟਵਾਇ ਦੀਆ । ਆਗੇ ਕੀ ਤਰਹ ਬਾਹਰ ਲਹੂ ਕੀ ਧਾਰਾ ਦੇਖ ਕੁਝ ਸਿੱਖ ਘਬਰਾਇ ਹੁਏ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪਾਸ ਗਏ । ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਾਤਾ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਮਝਾਏ ਕਿ ਬਗੈਰ ਕਿਸੀ ਕਾਰਨ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਅਜਾਈਂ ਨਾ ਮਾਰੀ ਜਾਏ । ਉਧਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੀਜੇ ਸਿਰ ਕੀ ਮਾਂਗ ਕੀ, ਏਸ ਦਫਾ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਬਿਦਰ ਸ਼ਹਿਰ ਕੇ ਰਹਿਨੇ ਵਾਲਾ ਨਾਈ ਸਿੱਖ ਖਲਾ ਹੁਆ, ਇਸੇ ਵੀ ਤੀਜੇ ਤੰਬੂ ਮੇਂ ਲੈ ਜਾਇ ਆਗੇ ਕੀ ਤਰਹ ਕਉਤਕ ਕੀਆ । ਚੌਥੀ ਵਾਰੀ ਫੇਰ ਏਕ ਸਿਰ ਕੀ ਮਾਂਗ ਕੀ, ਤੋਂ ਹਸਤਨਾਪੁਰ ਕੇ ਵਸਨੀਕ ਧਰਮਚੰਦ ਨਾਮੀ ਜਾਟ ਨੇ ਸੀਸ ਭੇਟ ਕੀਆ ।

ਪਾਂਚਵੀਂ ਵਾਰ ਹਿੰਮਤਚੰਦ ਮੋਹਰਾ ਸਿੱਖ ਜਗਨਨਾਥ ਵਾਸੀ ਖਲਾ ਹੁਆ । ਇਸ ਸੇ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਚਵਾਂ ਕੀ ਤਰਹ ਹਾਥ ਮੇਂ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਦੇ ਕੇ ਬੱਕਰਾ ਕਟਵਾਇ ਦੀਆ । ਉਪਰੰਤ ਇਨ ਪਾਂਚੋਂ ਕੋ ਤੰਬੂਓਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਲ ਕੇਸੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਇ ਸਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨਾਏ ਗਏ । ਇਨ ਪਾਂਚੋਂ ਕੋ ਬਾਦ ਇਸ਼ਨਾਨ ਪਾਂਚ ਪਾਂਚ ਕਕਾਰ ਦੀਨੇ, ਰਾਂਗ ਕੀਆਂ ਦੂਹਰੀਆਂ ਦਸਤਾਰਾਂ ਸਜਾਇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ।² ਵਹੀ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਪ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਜੋ ਇੰਨ

1. ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਸੰਬਤੀ ਜਾਤ, ਸਿਆਲਕੋਟ ਤਾਂਕੋ ਵਤਨ ।

ਮਹਾਂ ਬੀਰ ਸੂਭ ਗਾਤ, ਮਨ ਤਨ ਗੁਰ ਅਰਪਨ ਕੀਆ ।

[ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ - ਸਰੂਪ ਚੰਦ ਭੱਲਾ (1776 ਈ.)]

2. (ੳ) ਤਾਂ ਸੀਸ ਕੇਸ ਰੱਖ ਸਿਪਾਹੀ ਕਰਨੇ । ਕੱਛ ਸ਼ਸਤਰ ਬੰਧਵਾਇ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਧਰਨੇ ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਦਾ ਬਾਣਾ ਨੀਲਾ ਪਹਿਰਾਵਣਾ ।

ਕਰਨਾ ਜੁਧ ਨਾਲ ਤੁਰਕਾਂ ਅਤੇ ਤੁਰਕਾਂ ਕੋ ਮਾਰ ਹਟਾਵਣਾ । 293।

[ਬੰਸਾਵਲੀ ਨਾਮਾ— ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ (1769 ਈ.)]

(ਅ) ਨਵਤਨ ਪੰਥ ਮਰਯਾਦ ਕਰ ਕਰੈਂ ਕਲਕੀ ਧਰਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ।

ਸੀਸ ਕੇਸ ਨੀਲਅੰਬਰੀ, ਸਿੰਘ ਸੰਗਿਆ ਤੇਜ ਨਿਵਾਸ ।

[ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼—ਸਰੂਪ ਚੰਦ (1776 ਈ.)]

(ੲ) ਦੁਹੂੰ ਪੰਥ ਮੈਂ ਕਪਟ ਬਿਦਿਆ ਚਲਾਨੀ । ਬਹੁਰ ਤੀਸਰੇਂ ਪੰਥ ਕੀਜੇ ਪ੍ਰਧਾਨੀ । →

ਪਾਂਚੋਂ ਕੋਂ ਦੀਆ ਬਾ । ਉਪਰੰਤ ਇਨ ਪਾਂਚੋਂ ਕੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਆਏ, ਦੇਖਨੇ ਵਾਲੇ ਚਕ੍ਰਿਤ ਰਹਿ ਗਏ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੈਠੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ! ਜਿਥੇ ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਿੱਖੀ ਕੀ ਪਰਖ ਕੀ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਰਖ ਬੀਚ ਇਕੋਲਾ ਭਾਈ ਲਹਿਣਾ ਹੀ ਸਾਬਤ ਨਿਕਲਾ ਥਾ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਉਸੇ ਆਪਨੇ ਅੰਗ ਕੇ ਗੈਲ ਲਗਾਇ ਉਸ ਕਾ ਨਾਉਂ ਅੰਗਦ ਰਾਖਾ ਥਾ । ਅਬਕੀ ਵਾਰ ਪਾਂਚ ਮਰਜੀਵੜੇ ਸਿਖ ਪਰਖ ਮੇਂ ਸਾਬਤ ਨਿਕਲੇ ਹੈਂ, ਮੈਂ ਇਨ ਕੋਂ 'ਪਾਂਚ ਪਿਆਰੇ' ਕੀ ਪਦਵੀ ਦੇਤਾ ਹੂੰ । ਜਬ ਤੀਕ ਸੂਰਜ ਤੇ ਚਾਂਦ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਰਹੇਂਗੇ ਇਨ ਕਾ ਨਾਉਂ ਰਹਿੰਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਕ ਰਹੇਗਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖ ! ਆਜ ਸੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਮੇਂ ਇਨ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਲਿਆ ਕਰੇਂਗੀ । ਜਬ ਕਹੀਂ ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀ ਦੇਗ ਤਿਆਰ ਹੋਇਗੀ ਇਨ ਪਾਂਚੋਂ ਕਾ ਛਾਂਦਾ ਹਮਾਰੇ ਪੀਛੇ ਨਿਕਾਲਾ ਜਾਇਗਾ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਭਾਈ ਚਉਪਤਿ ਰਾਇ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ! ਇਹ ਬਨੀ ਹੁਈ ਚਰਨ ਪਾਹੁਲ ਗਾਗਰ ਮੇਂ ਪਾਇ ਸਤਿਲੁਧਰ ਨਦੀ ਮੇਂ ਪ੍ਰਵਾਹ ਆਈਏ । ਵਾਪਸੀ ਤੇ ਇਸੀ ਗਾਗਰ ਮੇਂ ਸਵੱਛ ਨਦੀ ਕਾ ਪਾਨੀ ਪਾਇ ਕੇ ਲਈ ਆਨਾਂ, ਹਮ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਤਿਆਰ ਕਰਨੀ ਹੈ । 58 ।

59. ਸਾਖੀ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਦੇਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੀਵਾਨ ਧਰਮਚੰਦ ਸੇ ਕਹਾ, ਤੁਮ੍ਹੇ ਏਕ ਪਥਤੀ ਕਾ ਕ੍ਰੰਤਾ ਤੇ ਲੋਹੇ ਕਾ ਬਾਟਾ ਅਤੇ ਖਾਂਡਾ ਲੇ ਆਈਏ । ਬਚਨ ਪਾਇ ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਲੈ ਆਏ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਟੇ ਕੋਂ ਕ੍ਰੰਤੇ ਤੇ ਰਾਖ ਬੀਚ ਸਤਿਲੁਜ ਨਦੀ ਕਾ ਪਾਨੀ ਪਾਇ ਪਾਹੁਲ ਤਿਆਰ ਕੀ । ਭਾਈ ਦਯਾ ਰਾਮ ਆਦਿ ਪਾਂਚ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਸਾਮ੍ਹੇਂ ਹਾਥ ਸੇ ਖਾਂਡਾ ਫੇਰਨੇ ਲਾਗੇ । ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ । ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬਾ ਨੇ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾਰਾਮ ਸੇ ਪੁਛਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ? ਇਨ੍ਹੇ ਆਗੇ ਬਤਾਇਆ, ਮਾਤਾ ਜੀ ! ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿੱਖਾ ਕੋਂ ਦੇਨੇ ਲੀਏ ਖਾਂਡੇ ਦੀ ਪਾਹੁਲ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਸੁਨ ਵੈਰਾਗ ਮੇਂ ਆਇ ਗਈ । ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਝੋਲੀ ਮੇਂ ਪਤਾਸੇ ਪਾਇ ਗੁਰਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਇ ਰਈ । ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਇਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਝੋਲੀ ਮੇਂ ਸੇ ਪਤਾਸੇ ਬਾਟੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਪਾਇ ਦੀਏ । ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ

← ਕਰੂੰ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਤੀਸਰ ਪ੍ਰਵੇਸਾ । ਜਗੇ ਸਿੰਘ ਜੱਥੇ ਧਰੇ ਨੀਲ ਭੇਸਾ । [ਉਗ੍ਰਦੰਤੀ (ਸ) ਸੱਚ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜੀਤਯੋਂ ਰਣ ਭਾਰਾ ।
ਸਭ ਦੌਂਤ ਅਰਿਨ ਕੋਂ ਘੇਰ ਕਰਿ ਕੀਜੈ ਪ੍ਰਹਾਰਾ ।
ਤਬ ਸਹਿਜੇ ਪ੍ਰਗਟਿਓਂ ਜਗਤ ਮੇਂ ਗੁਰ ਜਾਪ ਉਤਾਰਾ ।
ਯੋਂ ਉਪਜੈ ਸਿੰਘ ਭੁਝੰਗੀਏ ਨੀਲੰਬਰ ਧਾਰਾ ।

[ਵਾਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ, ਪਉੜੀ ਪੰਧਰਵੀਂ]

1. ਪਤਾਸੇ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕਾਰ ਮਾਤਾ ਜੀਤੋਂ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ । ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਈ 1757 ਬਿ. ਸਾਵਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਈ ਸੀ ।

ਇਨ ਕੀ ਤਰਫ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ, ਮਨ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਇਕਾਗਰ ਕਰੀ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੀ ਗਏ ।
ਉਪਰੰਤ ਜਾਪ, ਸਵੈਯੇ, ਦੁਇਪਣੀ ਕਾ ਉਚਾਰਣ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ।
ਬਾਟਾ ਤਿਆਰ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਖਲੇ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਅੰਤਮ 'ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ
ਸਰਬਤ ਕਾ ਭਲਾ' ਕਹਿ ਕੇ ਫਤੇ ਗਜਾਈ ਤੇ ਜੈਕਾਰਾ ਛੋਰਾ ।

ਉਪਰੰਤ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਖਾਂਡੇ ਕੇ ਪਿਪਲੇ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਇ ਪਾਂਚ ਦਫਾ ਅਪਨੇ ਮੁਖ ਮੇਂ
ਚੁਆਇ ਪਾਂਚ ਹੀ ਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਗਜਾਈ । ਬਾਦ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਨੇ ਖਾਂਡੇ ਕੋ ਦਾਏ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜ, ਬਚਨ ਕੀਆ ਕਿ ਇਹ ਖਾਂਡਾ ਸਰਗੁਨ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਕਾਲ
ਨੇ ਹੇਮ ਕੁੰਟ ਪਰਬਤ ਸੇ ਮੁਝੇ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਦੀਆ ਥਾ । ਜਿਸ ਕੀ ਰਗੜ ਸੇ ਤੁਮੇਂ ਆਜ
ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਦੇਨੇ ਲਾਗਾ ਹੂੰ । ਇਸੇ ਲਘੂ ਦਸਤਾਰ ਕੇ ਨੀਚੇ ਰਾਖਨਾਂ । ਇਸ ਕੀ
ਬਰਕਤ ਸ ਤੁਮ ਹਰ ਮੈਦਾਨ ਮੇਂ ਫਤਿਹ ਪਾਇਗੇ । ਇਸ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਗਰਜਵੀਂ ਆਵਾਜ਼
ਸੇ ਤੀਨ ਦੌਹੇਂ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ :

ਅਸਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਖੰਡੋਂ ਖੜਗ ਤੁਬਕ ਤਬਰ ਅਰ ਤੀਰ ।

ਸੈਫ ਸਰੋਹੀ ਸੈਹਬੀ, ਯਹੀ ਹਮਾਰੇ ਪੀਰ ।

ਅਸਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਖੰਡੋਂ ਖੜਗ, ਸੈਫ ਤੇਗ ਤਰਵਾਰ ।

ਰੱਛ ਕਰੋ ਹਮਰੀ ਸਦਾ, ਕਵਚਾਂਤਕ ਕਰਵਾਰ ।

ਕਾਲ ਤੂੰਹੀ ਕਾਲੀ ਤੂੰਹੀ, ਤੂੰਹੀ ਤੇਗ ਅਰ ਤੀਰ ।

ਤੂੰਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਜੀਤ ਕੀ, ਆਜ ਤੂੰਹੀ ਜਗ ਬੀਰ ।

[ਸ਼ਸਤਰ ਨਾਮਮਾਲਾ

ਇਹ ਦੌਹੇ ਕਹਿ ਕੇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਰਾਮ ਆਇ ਪਾਂਚੋਂ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਜੋ ਸਾਹਵੇਂ
ਖਲੇ ਏਕ ਟਕ ਲਗਾਏ ਬਾਟੇ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਰਹੇ ਥੇ । ਇਨੇ ਏਕ ਏਕ ਕੋ ਬੀਰ-ਆਸਨ
ਬੈਠਾਇ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਦਈ । ਉਪਰੰਤ ਬਾਟੇ ਮੇਂ ਬਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ
ਭਾਈ ਦਯਾ ਰਾਮ ਸੇ ਲੈ ਭਾਈ ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ ਤੀਕ ਤੀਨ ਤੀਨ ਘੁਟ ਪੀਲਾਇ ਦੀਏ । ਬਾਦ
ਮੇਂ ਵਾਪਸੀ ਤੇ ਦੌਇ ਦੌਇ ਘੁਟ ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ ਸੇ ਲੈ ਦਯਾ ਰਾਮ ਤੇ ਆਇ ਖਤਮ ਕੀਏ । ਗੁਰੂ
ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਗੈਲ ਉਪਰੰਤ ਪਾਂਚੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਮਾਂ ਕੇ ਸਾਥ 'ਸਿੰਘ' ਸ਼ਬਦ
ਲਾਇ ਕੇ ਫਤੇ ਗਜਾਈ ਤੇ ਜੈਕਾਰਾ ਛੋੜਾ ।

ਬਚਨ ਹੋਆ—ਤੁਸਾਂ ਕਾ ਪਿਛਲਾ ਜਨਮ, ਧਰਮ, ਕਰਮ, ਭਰਮ ਤੇ ਸ਼ਰਮ ਪਾਂਚੋਂ
ਜਾਤੀ ਰਹੀ ਹੈਂ । ਤੁਮ੍ਹੇ ਖਾਲਸਾ ਬਨਾਇ ਸਰਗੁਨ ਸਰੂਪ ਕਾਲ ਕਾ ਬਾਣਾ ਦੀਆ ਹੈ, ਇਸ
ਕੀ ਲਾਜ ਪਾਲਨਾ । ਤੁਮ੍ਹੇ ਪਾਹੁਲ ਦੇਨੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ—ਹਮੇਂ ਪਾਂਚ ਕਕਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ—ਇਨ੍ਹੇ
ਭੂਲ ਕੇ ਬਚਨ ਸੇ ਜੁਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ । ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਨੀਲੀ ਰਾਂਗ ਕੀ ਕੇਸਕੀ, ਕੰਘਾ,
ਕ੍ਰਿਪਾਨ, ਸਰਬਲੋਹ ਕਾ ਕੜਾ ਤੇ ਸਵੈਦ ਰੰਗ ਕਾ ਕਛਹਿਰਾ ਦੀਆ ਹੈ । ਇਨ ਮੇਂ ਏਕ
ਵੀ ਜੁਦਾ ਹੋਇ ਜਾਇ, ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਜਾਇ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਬਖਸ਼ਾਨਾ, ਦੀਲ ਨਹੀਂ ਪਾਨਾ ।
ਹੁਣ ਆਪ ਚਾਰ ਬੱਜਰ ਕੁਰਹਿਤ ਸੁਨੀਏ ਜਿਸ ਸੇ ਸਿੱਖ ਸਿੱਖੀ ਸੇ ਪਤਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਤੇ ਸੰਗਤ ਪੰਗਤ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਸਕਦਾ । ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਚੋਟੀ ਸੇ ਲੈ ਕੇ ਪਾਉਂ ਕੇ
ਅੰਗੂਠੇ ਤੀਕ ਰੋਮਾਂ ਕੀ ਬੇਅਦਬੀ, ਕੁੱਠਾ ਮਾਸ ਖਾਨਾ, ਤਮਾਕੂ ਕਾ ਸੇਵਨ, ਤੁਰਕਨੀ ਕਾ

ਸੰਗ, ਇਨ ਮੇਂ ਏਕ ਵੀ ਕੁਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਏ ਦੁਬਾਰਾ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਲੈ ਕੇ ਭੂਲ ਬਖਸ਼ਾਨਾ। ਮੀਣੇ, ਧੀਰਮੱਲੀਏ, ਰਾਮਰਾਈਏ, ਮਸੰਦ ਔਰ ਸਿਰਗੁਮ ਇਨ ਪਾਂਚੋਂ ਸੇ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਇਨ ਪਾਂਚੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਏਕ ਵੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਆਇ ਕੇ ਭੂਲ ਬਖਸ਼ਾਏ, ਬਖਸ਼ ਦੇਣਾ। ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਤੁਸਾਂ ਸਿਵਾਇ ਮਹਾਂਕਾਲ ਕੇ ਮਨ, ਮੜ੍ਹੀ, ਗੋਰ ਕੋ ਭੂਲ ਕੇ ਨਾਹੀ ਮਾਨਨਾ, ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਸੁਨਹਿਰੇ ਮੇਂ ਰਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ, ਆਪਸ ਮੇਂ ਭਰਮ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਰਾਖਨਾ। 59।

60. ਸਾਖੀ ਖਾਲਸਾ ਰਹਿਤ ਮਰਜਾਦਾ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ! ਕਿਸੀ ਕੋ ਭੈ ਨਹੀਂ ਦੇਨਾ ਨਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਾਨਨਾ। ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰਾਖਨਾ—ਉਹੀ ਹਰ ਥਾਂਇ ਸਹਾਈ ਹੋਇਗਾ। ਦਸਾਂ ਨੌਂਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਕਮਾਈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਦਾ ਦਸਵੰਧ ਨਿਕਾਲਨਾ। ਘਰ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗੋਲਕ ਰਾਖਨਾ, ਗਰੀਬ ਦੀ ਰਸਨਾ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗੋਲਕ ਜਾਨਨਾ, ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨੀ, ਜੇ ਕੋਈ ਕਰੇ ਉਸੇ ਧੀਰ ਸੇ ਸਮਝਾਨਾ, ਨਾ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਉਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਭੇਟ ਕਰ ਦੇਨਾ ਜਾਂ ਉਸੇ ਛੋੜ ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਹੋਇ ਜਾਨਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਗਨਾ, ਦਾਤਨ ਕਰ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ। ਨਾਮ ਜਪਨਾ, ਜਪਾਨਾ, ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪੜ੍ਹਾਨਾ, ਦਿਵਸ ਚੜ੍ਹੇ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਜਾਨਾ। ਚੌਥੇ ਦਿਵਸ ਸੇ ਕੇਸੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ, ਦੋ ਵੇਲੇ ਕੰਘਾ ਕਰਨਾ, ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨਾ, ਜੂਠੇ ਹਾਥ ਨਹੀਂ ਲਗਾਨਾ, ਇਨ ਕਾ ਸਤਿਕਾਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਕਰਨਾ। ਕੁੜੀ ਮਾਰ, ਨੜੀ ਮਾਰ, ਕਿਸੀ ਦਾ ਪੈਸਾ ਲੇਨੇ ਵਾਲਾ, ਪਾਹੁਲ ਲੈ ਕੇ ਕੁਕਰਮ ਥਰਨੇ ਵਾਲਾ, ਗੁਰੂ ਧਰੋਹੀ, ਇਨ ਪਾਂਚੋਂ ਸੇ ਦੂਰ ਰਹਿਨਾ। ਗਉ ਗਰੀਬ ਕੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨੀ, ਭਾਦਨੀ ਕੀ ਬੇਟੀ ਕਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਲੈ ਲੈਨਾ ਤੇ ਉਸੇ ਭੂਲ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੇਨਾ, ਜੋ ਦੇਇਗਾ ਸੰਗਤ ਪੰਗਤ ਮੇਂ ਅਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਸਕਤਾ। ਪਰ ਬੇਟੀ ਕੋ ਬੇਟੀ ਜਾਨਨਾ, ਪਰ ਇਸਤਰੀ ਕੋ ਮਾਤਾ ਸਮਾਨ ਮਾਨਨਾ। ਅਪਨੀ ਇਸਤਰੀ ਬਗੈਰ ਗੰਦੀ ਵਾਸਨਾ ਲੈ ਕੇ ਕਿਸੀ ਤਰਫ ਨਹੀਂ ਦੇਖਨਾ। ਬੱਚੇ ਬੱਚੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅੱਖਰ ਪੜ੍ਹਾਨ ਉਪਰੰਤ ਹੋਰ ਵਿਦਿਆ ਯਹਾਂ ਮਿਲੇ ਲੈ ਲੈਨਾ, ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸੁਬਾ ਸ਼ਾਮ ਦੋ ਵੇਲੇ ਜਾਨਾ, ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਜਾਇ ਦੋਇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਫਤੇ ਗਜਾਨਾ, ਬਿਨਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਿਆਂ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮੋਂ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਇ ਪਾਂਚੋਂ ਕੋ ਰਹਿਤ ਮਰਜਾਦਾ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਦ ਮੇਂ ਉਨ ਪਾਂਚੋਂ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ ਜੋ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਕੇ ਪਸ਼ਚਾਤ ਸੀਸ ਭੇਟ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਉਤਾਵਲੇ ਹੋਇ ਖਲੇ ਬੈ। ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਵੇਰਾਗ ਮੇਂ ਆਇ ਇੰਜ ਬਚਨ ਕੀਆ :

ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਰ ਮਸਤਿਕ ਹਾਥ ਧਰਿਓ ਵਹ ਜਾਨਤ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਘਟ ਕੀ।

ਉਸ ਅੰਤਰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਯੋ ਹੈ ਆਸਾ ਅਰ ਮਨਸਾ ਸਭ ਛਟਕੀ।

ਆਤਮ ਚੀਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਚੀਨਯੋ ਫੋਰਿ ਦਈ ਭਰਮ ਕੀ ਮਟਕੀ।

ਦੂਖ ਸੂਖ ਸਭ ਤਿਆਗ ਦਯੋ ਮਤਿ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨ ਮੇਂ ਅਟਕੀ।

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬੀਂ ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਇਨ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖੋਂ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦਈ, ਕਹਾ,
 ਭਾਈ ਸਿੱਖੋਂ ! ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਾਂਚ ਮਰਜੀਵੜੇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਇਨ ਪਾਂਚ
 ਪਿਆਰੋਂ ਕੀ ਤਰਹ ਤੁਸਾਂ ਕਾ ਨਾਉਂ ਵੀ ਅਮਰ ਰਹੇਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਕੋ 'ਮੁਕਤੇ' ਪਦਵੀ
 ਦੇਤਾ ਹਾਂ। ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਇਨ ਪਾਂਚੋਂ ਕੋ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ
 ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਪਿਲਾਈ ਜਾਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਇ
 ਪਾਂਚੋਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਇਨ ਪਾਂਚੋਂ ਸਿੱਖੋਂ ਕੋ ਪੀਲਾਇ
 ਦਈ। ਆਗੇ ਕੀ ਤਰਹ ਇਨ ਪਾਂਚੋਂ ਭਾਈ ਦੇਵਾ ਰਾਮ, ਰਾਮ ਚੰਦ, ਟਹਿਲ ਦਾਸ, ਦੀਸ਼ਰ
 ਦਾਸ ਤੇ ਫਤੇ ਚੰਦ ਦੇ ਨਾਮਾਂ ਨਾਲ 'ਸਿੰਘ' ਪਦ ਲਾਇ ਕੇ ਰਹਿਤ ਮਰਜਾਦਾ ਦੱਸੀ ਗਈ।
 ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬੀਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ :

ਜਾਗਤ ਜੋਤ ਜਪੈ ਨਿਸ ਬਾਸਰ, ਏਕ ਬਿਨਾਂ ਮਨ ਨੈਕੁ ਨਾ ਆਨੈ।

ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਤੀਤ ਸਜੈ, ਬ੍ਰਤ, ਗੋਰ ਮੜੀ ਮਠ ਭੂਲ ਨ ਮਾਨੈ।

ਤੀਰਥ ਦਾਨ ਦਯਾ ਤਪੁ ਸੰਜਮ, ਏਕ ਬਿਨਾ ਨਹਿ ਏਕ ਪਛਾਨੈ।

ਪੂਰਨ ਜੋਤਿ ਜਗੈ ਘਟ ਮੇਂ, ਤਬ ਖਾਲਸਾ ਤਾਂਹਿ ਨਖਾਲਸ ਜਾਨੈ।

ਇਸ ਦਸ ਸਿੱਖਾਂ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਦੀਵਾਨ ਮਨੀ ਰਾਮ, ਚਿਤ੍ਰ ਦਾਸ, ਬਚਿਤ੍ਰ ਦਾਸ, ਉਦੈ
 ਰਾਇ, ਅਨਿਕ ਦਾਸ, ਅਜਬ ਦਾਸ, ਅਜਾਇਬ ਚੰਦ, ਚਉਪਤ ਰਾਇ, ਦੀਵਾਨ ਧਰਮ ਚੰਦ,
 ਆਲਮ ਚੰਦ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਰਾਮ ਕੁਇਰ — ਯਾਰਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕੀਆ। ਇਨ ਕੇ
 ਬਾਦ ਰਾਇ ਚੰਦ ਮੁਲਤਾਨੀ, ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰਾਇ, ਗੁਰਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਰਾਇ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਦੱਤ,
 ਸੁਬੇਗ ਚੰਦ, ਗੁਰਮੁਖ ਦਾਸ, ਸਨਮੁਖ ਦਾਸ, ਅਮਰੀਕ ਚੰਦ ਸਾਂਹਵੇਂ ਖਲੇ ਹੂਏ। ਇਨ ਕੇ ਗੈਲ
 ਪ੍ਰੋਹਤ ਦਯਾ ਰਾਮ, ਬਰਨ, ਅਣੀ ਦਾਸ, ਲਾਲ ਚੰਦ ਪਿਸ਼ੌਰੀਆ, ਰੂਪ ਚੰਦ, ਸੋਢੀ ਦੀਪ ਚੰਦ,
 ਨੰਦ ਚੰਦ, ਨਾਨੂ ਰਾਮ ਦਿਲਵਾਲੀ ਤੇ ਸੀਰੰਦ ਦੇ ਵਾਸੀ ਹਜ਼ਾਰੀ, ਭੰਡਾਰੀ ਤੇ ਦਰਬਾਰੀ
 ਆਦਿ ਸਿੱਖਾਂ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਲਈ ਤੇ ਸਿੰਘ ਪਦਵੀ ਹਾਸਲ ਕੀ। ਬੈਸਾਖੀ ਕਾ ਦਿਵਸ
 ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਦੇਨ ਲੈਨ ਮੇਂ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਪਾਂਚ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖਾਂ
 ਕੇ ਜਥੇ ਬਾਹਰੋਂ ਆਈਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਕੋ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਦੇਨੇ ਲਾਗੇ। ਇਸੀ ਤਰਹ
 ਲਗਾਤਾਰ ਕਈ ਦਿਹੂੰ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਦੇਨ ਲੈਨ ਮੇਂ ਬਿਤੀਤ ਹੂਏ। ਕਾਈ ਪਾਰਾਵਾਰ
 ਨ ਰਹਾ। 60।

61. ਸਾਖੀ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖੋਂ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਚੱਕ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਇਸੀ ਸਾਲ ਬੈਸਾਖੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੇ ਆਈ ਸੰਗਤ ਨੇ ਕੁਝ ਦਿਹੂੰ ਬਾਦ
 ਬੰਨਤੀ ਕੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਮੁਖ ਪੁਜਾਰੀ ਪਰਲੋਕ ਪਿਆਨਾ ਕਰ
 ਗਏ ਹੈਂ।¹ ਇਨ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤੂ ਕੇ ਬਾਦ ਸੋਢੀ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ, ਹਰਿ ਗੋਪਾਲ ਤੇ ਕਮਲ ਨੰਨ

1. ਸੋਢੀ ਹਰਿ ਜੀ ਦਾ 1753 ਬਿ. 20 ਵਿਸਾਖ ਨੂੰ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋਇਆ ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ
 ਬਾਦ ਫੁੱਟ ਕਾਰਣ ਇਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਪੰਤਰੇ ਹਰਿਮੰਦਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਾ ਚਲਾ ਸਕੇ। ਇਸ
 ਲਈ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਿੰਘ ਭੇਜੇ ਸਨ।

ਨੇ ਸੰਗਤ ਕੋ ਤੀਨ ਹਿਸੇਂ ਮੇਂ ਬਾਂਟ ਲੀਆ ਥਾ। ਆਖਰ ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਛੋਰ ਮਾਲਵੇ ਮੇਂ ਘਰਾਚੋਂ ਆਦਿ ਨਗਰੋਂ ਮੇਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ। ਇਨ ਕੇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ 'ਗੁਰੂ ਚੱਕ' ਨਗਰੀ ਕੀਆਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀ ਸਿੱਖਾਂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਾ — ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸਪੁਰੇ ਇਨ ਕੇ ਸਾਥ ਜਾਈਏ।

ਬਚਨ ਪਾਇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਤਿਆਰੀ ਕੀ, ਇਨ ਕੇ ਸਾਥ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਭੂਪਤ ਸਿੰਘ, ਗੁਲਜਾਰ ਸਿੰਘ, ਕੰਇਰ ਸਿੰਘ 'ਚੰਦਰਾ', ਦਾਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕੀਰਤ ਸਿੰਘ ਦੀਏ। ਇਸੇ ਜਾਨੇ ਸਮੇਂ ਏਕ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬੀੜ, ਸੁਰਮਈ ਪੁਸ਼ਾਕੇ ਵਾਲਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਕੇ ਵਿਦਿਆ ਕੀਆ। ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖੋਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇਆ। ਜੇਠ ਸੁਦੀ ਚੌਥ ਸੇ ਏਕ ਦਿਹੂੰ ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਗਰੀ ਭਾਈ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਤਖਣੋਟਾ ਸਿੱਖ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ ਝੁਲਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਆ। ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕਾ ਗੁਰਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਨਾ ਸੁਨ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਉਧਰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਦੀਵਾਨ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕੇ ਦਲੇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਛਿੱਬਰ ਕੋ ਦਰਬਾਰੀ ਦੀਵਾਨ ਨਿਯਤ ਕੀਆ। ਘਰਬਾਰੀ ਦੀਵਾਨ ਆਗੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਛਿੱਬਰ ਸੀ। ਦੌਇ ਮਿਲ ਕਰ ਗੁਰੂ ਘਰ ਕਾ ਕਾਮ ਚਲਾਨੇ ਲਾਗੇ। 61।

62. ਸਾਖੀ ਬੱਚੇ ਬੱਚੀ ਕੋ ਪਾਹੁਲ ਦੇਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਬੇਸਾਖੀ ਸੇ ਕੁਝ ਦਿਹੂੰ ਬਾਦ ਨਿਰਜਲਾ ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਦੀਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਕਿ ਪਾਂਚ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖੋਂ ਕੇ ਜਥੇ ਬਨਾਇ ਜਾਇ। ਇਹ ਜਥੇ ਖੰਡਾ ਬਾਟਾ ਗੈਲ ਲੈ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕੇ ਚਮ੍ਹੀ ਪਾਸੀਂ ਜਾਇ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਦੇ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏਂ। ਭਾਈ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਬਚਨ ਕੀਆ, ਮਹਾਰਾਜ! ਤੁਸਾਂ ਏਕ ਦਿਹੂੰ ਕਹਾ ਥਾ ਕਿ ਖਾਲਸਾ ਆਗੇ ਸੇ ਅਪਨੇ ਬੱਚੇ ਬੱਚੀਆਂ ਕੋ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਦੀਆ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਕੈਸੇ ਤੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਨਵਿਰਤ ਕਰੀਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ ਠੀਕ ਤੁਸਾਂ ਯਥਾਰਥ ਪੁਛਾ ਹੈ। ਆਲਮ ਸਿੰਘ! ਜਬ ਸਿੱਖ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਬੱਚਾ-ਬੱਚੀ ਦਸ ਦਿਹੂੰ ਕਾ ਹੋਇ ਜਾਇ, ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੇਂ ਜਾਇ। ਵਹਾਂ ਏਕ ਜਾਂ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬੀਚ ਆਂਦਾ ਜਾਇ,

ਪਾਂਚ ਸਿੱਖ ਗੈਲ ਕੀਏ ਤਿਆਰ। ਭੂਪਤ ਸਿੰਘ ਔਰ ਸਿੰਘ ਗੁਲਜਾਰ।
ਚੰਦਰਾ ਕੁਇਰ ਸਿੰਘ, ਸਿੰਘ ਦਾਨ। ਪੰਚਮ ਕੀਰਤ ਸਿੰਘ ਪਛਾਨ।
ਸੇਵਾ ਹਰੀ ਗੁਰ ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲ। ਮੰਨ ਬੇਨਤੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲ। 83।
[ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ—ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ]

ਇਨ੍ਹੇ ਸਕੇਸੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਇ ਪਾਹੁਲ ਦੇਨੇ ਕੀ ਸਮੱਗੀ ਤਿਆਰ ਕੀ ਜਾਨੀ ਚਾਹੀਏ । ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਲੋਹੇ ਕਾ ਬਾਟਾ, ਖਾਂਡਾ ਤੇ ਪਤਾਸੇ ਮੰਗਾਏ ਜਾਏ । ਉਪਰੰਤ ਏਕ ਸਿੱਖ ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਕਰੇ, ਤਿਆਰ ਹੁਆ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਵੱਛ ਚੌਂਕੀ ਤੇ ਲਾਇ ਰਾਖੇ । ਸਿੱਖਨੀ ਬਮੈ (ਸਮੇਤ) ਬੱਚੇ ਸਕੇਸੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਚਉਂਕੜਾ ਮਾਰ ਕੇ ਆਇ ਬੈਠੇ । ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ । ਪਾਹੁਲ ਤਿਆਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਖਾਲਸਾ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਲੋਹੇ ਕੇ ਬਾਸਨ ਮੇਂ ਜਲ ਤੇ ਪਤਾਸੇ ਪਾਇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਖਾਂਡਾ ਰਾਖ ਕੇ ਖਲਾ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੇ । ਸਿੱਖਨੀ ਤੇ ਸੰਗਤ ਅਰਦਾਸ ਮੇਂ ਖਲੇ ਹੋਏਂ ਤੇ ਪਾਹੁਲ ਤਿਆਰ ਕੀ ਜਾਏ ।

ਪਾਹੁਲ ਤਿਆਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸਿੱਖ ਬੀਰ-ਆਸਨ ਹੋਇ ਬਾਏਂ ਹਾਥ ਸੇ ਬਾਟਾ ਪਕਰ ਦਾਏਂ ਹਾਥ ਸੇ ਖਾਂਡਾ ਫੇਰੇ । ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਜਪੁਜੀ ਕੀਆਂ ਪਾਂਚ ਪਉੜੀਆਂ, ਜਾਪ ਕਾ ਪਹਿਲਾ ਛੰਦ ਉਪਰੰਤ ਅਨੰਦ ਜੀ ਕੀਆਂ ਪਾਂਚ ਪਉੜੀਆਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਖਲਾ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੇ । ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਤਿਆਰ ਹੋਈ ਪਾਹੁਲ ਕੇ ਪਾਂਚ ਤੁਬਕੇ ਬੱਚੇ ਬੱਚੀ ਕੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਪਾਇ ਪਾਂਚ ਵਾਰੀ ਮੁਖ ਬੀਂ ਫੜੇ ਗਜਾਇ । ਆਗੇ ਸੇ ਫੜੇ ਕਾ ਉਤਰ ਫੜੇ ਮੇਂ ਬੱਚੇ ਬੱਚੀ ਕੀ ਮਾਤਾ ਦੇਵੇ । ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਖ ਤੇ ਕੇਸਾਂ ਮੇਂ ਚੁਆਇਆ ਜਾਏ । ਬਾਕੀ ਬਚੀ ਪਾਹੁਲ ਬੱਚੇ ਬੱਚੀ ਕੀ ਮਾਤਾ ਕੋ ਪੀਲਾਇ ਕੇ ਫੜੇ ਉਪਰੰਤ ਜੈਕਾਰਾ ਬੁਲਾਏ । ਬੱਚੇ ਬੱਚੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਵਾਕ ਲੈ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਖਰ ਸੇ ਰਾਖੇਂ ਅਗਰ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪੋਥੀ ਸੇ ਰਾਖਾ ਜਾਏ । ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ 'ਸਿੰਘ' ਤੇ ਬੱਚੀ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ 'ਕੌਰ' ਸ਼ਬਦ ਲਾਇਆ ਜਾਏ । ਉਪਰੰਤ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਸੰਗਤ ਸੇ ਲਏ ਤੇ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀ ਤਾਬਿਆ ਬੈਠਾ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੇ । ਬਾਦ ਮੇਂ ਪਾਹੁਲ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਸਿੱਖ ਖਲਾ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੇ ਤੇ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇਂ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਭੇਟ ਕੀ ਜਾਏ । ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਦੇਗ ਵਰਤਾਨੇ ਵਾਲਾ ਸਿੱਖ ਪਾਂਚ ਪਿਆਰੇਂ ਕਾ ਛਾਂਦਾ ਨਿਕਾਲ ਫੇਰ ਸਿੱਖਨੀ ਕੋ ਦੂਹਰਾ ਗੱਫਾ ਦੇ ਕੇ ਬਾਕੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਵਰਤਾਏ । ਇਸ ਕੇ ਬਾਦ ਸਿੱਖਨੀ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਲੰਗਰ ਆਦਿ ਕਾ ਕਾਮ ਕਰੇ, ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ । ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਕੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲਏ । 62 ।

63. ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮਦਾਸ ਉਦਾਸੀ ਪਰਗਨਾਂ ਝੰਗ ਵਾਲੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਏਕ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਲਾਗਾ ਹੁਆ ਥਾ । ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਸ 'ਉਦਾਸੀ' ਲਊ ਗਾਮ ਵਾਲੇ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ — ਤੁਸੀਂ ਅਪਣੇ ਵਤਨ ਲਹਿੰਦੇ ਮੇਂ ਜਾਇ ਸਿੱਖੀ ਕਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੋਂ ਤੇ ਲੰਗਰ ਚਲਾਏਂ । ਇਸ ਸਹਿਤ ਨਿਮਰਤਾ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਯਹਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ, ਵਹਾਂ ਜਾਏ ਕੈਸੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਉਂਗਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸਿੱਖ ਕੀ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇਖ ਬਚਨ ਕੀਆ ਕਿ ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ! ਤੁਸਾਂ ਸਵੇਰੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕਿਸੇ ਰਹਿਤ ਬਹਿਤ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇ ਲਿਆ ਕਰਨਾ, ਮੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏਗਾ । ਆਗੇ ਸੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਸ ਬੋਲਾ — ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ ! ਜੇ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾ ਹੋਇ ਤਾਂ ਉਹ ਦਿਵਸ ਮੇਰਾ ਅਸਫਲ ਗਿਆ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ

ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਸ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਦੇਖਾ, ਕਹਾ ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ਤੇਰਾ ਦਾਹੜਾ ਕੈਸਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ, ਇਸੇ ਦਾਇੰ ਹਾਥ ਸੇ ਆਗੇ ਕਰ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਲੈਨਾ—ਮੇਰਾ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇਗਾ। ਬਚਨ ਹੋਆ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਸਾ ! ਅਸਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਸਰਗੁਨ ਸਰੂਪ ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਕਾ ਬਾਣਾ ਲੈ ਕੇ ਦੀਆ ਹੈ ਜੋ ਕਾਲਾਂ ਕਾ ਕਾਲ ਹੈ। ਕੇਸ ਦਾਹੜਾ ਉਸੀ ਕਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਭੂਲ ਕੇ ਜੂਠੇ ਹਾਥ ਨਹੀਂ ਲਗਾਨੇ, ਮੇਰੀ ਉਸ ਸਿੱਖ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਗੀ। ਦੋ ਵੇਲੇ ਸਵੇਰੇ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਕੇਸਾਂ ਮੇਂ ਕੰਘਾ ਕਰਨਾ, ਜਿਹੜੇ ਕੇਸ ਟੂਟੇ ਕੰਘੇ ਮੇਂ ਆਣੇ, ਉਨ੍ਹੇ ਨਿਕਾਲ; ਸਹਿਤ-ਅਦਬ ਜਲ ਜਾਂ ਅਗਨੀ ਕੀ ਭੇਟਾ ਕਰ ਦੇਨਾ।

ਜੋ ਸਿੱਖ ਦਾੜ੍ਹੇ ਕੋ ਬਾਧੇ ਜਾਂ ਇਸੇ ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਚੜ੍ਹਾਏਗਾ, ਉਹ ਤਨਖਾਹੀਆ ਹੈ। ਕੇਸਾਂ ਤੇ ਦਾੜ੍ਹੇ ਕੋ ਮਹਿੰਦੀ ਖਿਜਾਬ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਲਗਾਨਾ, ਜੋ ਰਾਂਗ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਾਲਾ ਸਫੈਦ ਦੀਆ ਹੈ, ਉਸੇ ਰਾਖਨਾਂ। ਜਿਹੜਾ ਸਿੱਖ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਨੇਗਾ ਉਹ ਤਨਖਾਹੀਆ, ਉਸੇ ਸੰਗਤ ਬਖਸ਼ੇਗੀ, ਹੋਰ ਕਾਈ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ ਸਾਕੇਗਾ। ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮਦਾਸ ਦੋਇ ਆਖ ਭਰ ਆਇਆ, ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਮੁਖ ਸੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਾ। ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸ ਕੇ ਮਨ ਕੀ ਜਾਨ ਗਏ। ਦੀਵਾਨ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ—ਭਾਈ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਬੜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਲਾਈਏ, ਉਸੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਸ ਕੇ ਗੋਲ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਸ ਜੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ, ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਬੋਲਾ, ਆਗੇ ਮਹਾਰਾਜ ਲਹਿੰਦੇ ਮੇਂ ਬਾਰਸ਼ ਬੜੀ ਕੰਮ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਲੰਗਰ ਕੈਸੇ ਚਲੇਗਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੋਆ ਦੀਵਾਨ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਮੰਠ ਤੇ ਬਾਜਰਾ ਲੈ ਆਈਏ। ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਮੰਠ ਤੇ ਬਾਜਰਾ ਲੈ ਆਏ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ ਮੇਂ ਸੇ ਪਾਉ ਪਾਂਚ ਮੁੱਠਾਂ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਕੋ ਦੇਈਆਂ। ਬਚਨ ਹੋਆ ਸੋਣੀ ਬੀਜਣੇ ਕਾ ਸਮਾਂ ਆਇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਸਤਿਨਾਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਹਿ ਕੇ ਦੂਜੇ ਬੀਜ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਬੀਜ ਦੇਨਾ, ਕਾਈ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਆਏਗੀ। ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਸ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਲਹਿੰਦੇ ਕੀ ਸੰਗਤ ਗੋਲ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ, ਸਨੇ ਸਨੇ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਇ ਝੰਗ ਸੇ ਆਗੇ ਲਊ ਗਾਮ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੂਏ। ਨਗਰੀ ਕੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਇਨ ਕੋ ਆਨੇ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ।

ਇਸੀ ਵਰਖ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਉਨਤਾਲੀ ਕਾ ਛੋਹਿਆ ਗ੍ਰੰਥ 'ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕ' 'ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਪਚਾਵਨ ਹਾੜ ਬਦੀ ਏਕਮ ਕੇ ਦਿਹੁ ਸੰਪੂਰਨ ਹੂਆ, ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ :

ਸੰਮਤ ਸਤਰਹ ਸਹਸ ਪਚਾਵਨ। ਹਾੜ ਬਦੀ, ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸੁਖ ਦਾਵਨ।

ਤਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁਧਾਰਾ। ਭੂਲ ਪਰੀ ਕਵਿ ਲੇਹੁ ਸੁਧਾਰਾ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਗੇ ਸੇ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਧਰਮ-ਜੁੱਧ ਕੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਅਰੰਭ ਹੋਈਆਂ। 63।

1. ਸਾਖੀਆਂ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮਦਾਸ ਉਦਾਸੀ ਕੀਆਂ, ਲੇਖਕ ਭਾਈ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਬੜੀ।
(ਲਿਖਤੀ)

64. ਸਾਖੀ ਬਲੀਆ ਚੰਦ ਤੇ ਆਲਮ ਚੰਦ ਸਾਥ ਜੰਗ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਸਿਗਲੀਗਰ ਸਿੱਖ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ! ਤੁਸਾਂ ਚੰਗੇ ਤੇ ਸੁਥਰੇ ਹਥਿਆਰ ਬਨਾਨੇ । ਬਾਹਰ ਸੇ ਵੀ ਮੰਗਾਨੇ ਕਾ ਉਦਮ ਕੀਆ ਗਿਆ । ਇਸ ਮਹੀਨੇ ਅਸਾਢ ਬਦੀ ਦਸਮੀ ਕੇ ਦਿਹੂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਇ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਕਟੋਚਾਂ ਕੀ ਹਦੂਦ ਕੀ ਤਰਫ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਨੇ ਰਏ । ਰਾਜਾ ਬਲੀਆ ਚੰਦ ਤੇ ਆਲਮ ਚੰਦ ਘਾਤ ਪਾਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਆਇ ਅਚਾਨਕ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦੀਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਰਾਕੀ ਕੋ ਭਜਾਇ ਏਕ ਕਰੋਂਦੇ ਕੇ ਬੂਟੇ ਦਲੇ ਜਾਇ ਖਲੇ ਹੂਏ । ਉਦੈ ਸਿੰਘ, ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿੰਘਾਂ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਇਨ੍ਹੇ ਕੀਏ ਹਮਲੇ ਕਾ ਪੂਰੀ ਤਰਹ ਮਜਾ ਚਖਾਏਂ । ਬਚਨ ਪਾਇ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ, ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿੰਘਾਂ ਰਾਜਾ ਬਲੀਆ ਚੰਦ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥੀਆਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕੇ ਪੀਛੇ ਧਕੇਲ ਦੀਆ । ਦੁੰਹੀ ਤਰਫੀਂ ਬੜਾ ਬਗਮੇਲ ਜੰਗ ਹੂਆ, ਬਲੀਆ ਚੰਦ ਤੇ ਆਲਮ ਚੰਦ ਦੋਨੋਂ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਤੇ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਘਾਇਲ ਹੂਏ ਤੇ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਇ ਕੇ ਭਾਗ ਗਏ । ਇਸ ਘਟਨਾ ਕੇ ਕੁਝ ਦਿਹੂ ਬਾਦ ਸਾਵਨ ਬਦੀ ਏਕਮ ਕੇ ਦਿਵਸ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਸਾਥੀ ਸਿੱਖਾ ਸਮੇਤ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਨੇ ਗਿਆ । ਆਗੇ ਸੇ ਏਕ ਬੱਥਰ ਸ਼ੇਰ ਭਬਕ ਮਾਰ ਕੇ ਇੱਕ ਸਿੰਘ ਸੇ ਆਇ ਲਪਕਾ । ਇਸੇ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੰਦੂਕ ਕੀ ਏਕ ਗੋਲੀ ਸੇ ਢਹਿ-ਢੇਰੀ ਕਰ ਦੀਆ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਤੇ ਆਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਨੇ ਕੀ ਸੁਨਾਈ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਕੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇਖ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਏ । 64 ।

65. ਸਾਖੀ ਗਧੇ ਕੋ ਸ਼ੇਰ ਕੀ ਖਾਲ ਪਹਿਨਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਦੀਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸੇ ਬਚਨ ਹੂਆ ਕਿ ਇਸ ਕੀ ਪੋਸ਼ਿਸ਼ ਉਤਾਰ ਕੇ ਕਿਸੀ ਗਧੇ ਤੇ ਮੜਾਇ ਦੀ ਜਾਵੇ । ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਸਿੰਘਾਂ ਐਸਾ ਕੀਆ । ਸੰਧਿਆ ਕੇ ਬਾਦ ਇਸੇ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦਗਢ ਸੇ ਦੁਰਾਡੇ ਬਾਹਰ ਖੇਤੋਂ ਮੇਂ ਛੋਰਾ ਗਿਆ । ਦਿਵਸ ਚਢੇ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਇਸੇ ਬਾਹਰ ਪੈਲੀਓ ਮੇਂ ਜੋਂ ਛੋਲੇ ਚਰਤਾ ਹੂਆ ਦੇਖਾ ! ਗਾਉਂ ਵਾਸੀ ਪੈਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਕਿਲਾ ਅਨੰਦਗਢ ਮੇਂ ਆਏ, ਹਾਥ-ਬਾਂਧ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਸ਼ੇਰ ਕੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਸੁਨਾਈ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਏ । ਦੀਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸੇ ਬਚਨ ਹੂਆ, ਤੁਸਾਂ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿੰਘਾਂ ਕੋ ਗੋਲ ਲੈ ਇਸੇ ਮਾਰ ਕੇ ਭਗਾਇ ਆਓ । ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਨੇ ਐਸਾ ਹੀ ਕੀਆ, ਸ਼ੇਰ ਰੂਪੀ ਖੰਡਾ ਭਾਗ ਕੇ ਅਪਨੇ ਮਾਲਕ ਘੁਮਾਰ ਕੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ । ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਤਾਂ ਘੁਮਿਆਰ ਇਸੇ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰਾ ਬਾਦ ਮੇਂ ਜਬ ਇਹ ਬਾਕੀ ਕੇ ਖੇਤੋਂ ਗੋਲ ਹੀਂਗਨੇ ਲਾਗਾ ਤਬੇ ਮਾਲਕ ਇਸੇ ਪਛਾਨ ਲੀਆ । ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਨਗਰ-ਵਾਸੀ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦਗਢ ਮੇਂ ਜਾਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਸੁਨਾਈ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜੇ ਹੱਸੇ । ਬਚਨ ਹੋਆ 'ਭਾਈ ਖਾਲਸਾ ! ਇਹ ਕਉਂਤਕ ਹਮ ਤੁਸਾਂ ਕੋਂ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ । ਭਾਈ ਸਿੱਖੇ ! ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਂ ਕੋਂ ਸਰਗੁਨ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿਕੋਤ ਜੀ ਕਾ ਬਾਣਾ ਪਹਿਰਾਇਆ ਹੈ, ਜਬ ਤੀਕ ਸਿੰਘ ਨਾਉਂ ਤੇ ਬਾਣੇ ਕੀ ਲਾਜ ਪਾਲੋਗੇ, ਤੁਸਾਂ ਕੋਂ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਦਬਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗੀ । ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ

ਪਿਛਲੀ ਜਾਤ ਪਾਤ ਮੇਂ ਜਾਇ ਰਲੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਕਾ ਵੀ ਏਸ ਗਧੇ ਵਾਲਾ ਹਾਲ ਹੋਏਗਾ ।

ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਖਲੇ ਹੋ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਵਲ ਦੇਖਨੇ ਲਾਗੇ । ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਸਿਗਲੀਗਰ ਕੋ ਥਾਪਨਾ ਦਈ । ਅਗਲੇ ਵਰਖ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਛਪਿੰਜਾ ਕੀ ਵੈਸਾਖੀ ਤੇ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ ਖਾਲਸਾ ਹੁਮ-ਹੁਮਾਇਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇਆ । ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਤਨ ਤੇ ਸਜੇ ਸੁਰਮਈ ਬਸਤਰ ਤੇ ਸ਼ਸਤਰ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸਾਵਨ ਮਾਸ ਕੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਘਟਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਚਮਕ ਰਹੇ ਸੀ । ਇਸੀ ਵਰਖ ਪੋਠੋਹਾਰ ਸੇ ਆਇ ਰਹੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਕੋ ਜੇਠ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਕੇ ਦਿਹੂ ਨੂਹ ਗਾਉਂ ਕੇ ਰੰਘੜਾਂ ਲੁਟ ਲੀਆ, ਸੰਗਤ ਅਨੰਦਪੁਰ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਫਰਿਆਦੀ ਹੋਈ, ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ! ਹਮੇਂ ਉਚੀ ਸੇ ਆਪ ਕਾ ਨਾਉਂ ਲੀਆ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਧਿਆਨ ਤੀਕ ਨਹੀਂ ਦੀਆ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਾਰੀ ਬਾਰਤਾ ਸੁਨ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੀ ਜਥੇਦਾਰੀ ਨੀਚੇ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸੇ ਸਿੰਘਾਂ ਕੋ ਰਵਾਨਾ ਕੀਆ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਮਾਂ-ਰਮੀ ਜਾਇ ਨੂੰਹ ਗਾਉਂ ਵਾਲੋਂ ਕੀ ਚੰਗੀ ਖੁੰਭ ਠੱਪੀ । ਇਨ ਕੇ ਆਗੂ ਕੇਸੋਰਾਮ ਰੰਘੜ ਕੋ ਪਕੜ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਲੈ ਆਂਦਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਭੂਲ ਮਾਨਨੇ ਸੇ ਛੋਰ ਦੀਆ । ਅਗਲੇ ਵਰਖ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸਤਵੰਜਾ ਸਾਵਨ ਵਦੀ ਛਟਕੇ ਦਿਹੂ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਲਵਪੁਰ ਜਾਂਦੇ ਪੈਂਦੇ ਖਾਨ ਤੇ ਦੀਨਾ ਬੇਗ ਕੋ ਚੜਾਇ ਆਂਦਾ, ਇਨ ਕੀ ਗੱਲ ਏਕ ਪਹਿਰ ਜੰਗ ਹੂਈ । ਦਵੇਂ ਸਰਦਾਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਇ ਤੇ ਸਾਥੀ ਮਰਵਾਇ ਲਵਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਭਾਗ ਗਏ । 65।

66. ਸਾਖੀ ਤੀਨ ਦਿਹੂ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਜੰਗ ਤੇ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਜੀਤ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸਤਵੰਜਾ ਭਾਦਵ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਉਨੱਤੀਸ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਘਾਤ ਪਾਇ ਅਨੰਦਗੜ ਸੇ ਦੁਰਾਡੇ ਕਿਲਾ ਤਾਰਾਗੜ ਤੇ ਆਇ ਹਮਲਾ ਕੀਆ । ਖਾਲਸੇ, ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੀ ਜਥੇਦਾਰੀ ਨੀਚੇ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਕੇ ਚੰਗੇ ਦਾਂਤ ਖੱਟੇ ਕੀਏ । ਏਕ ਪਹਿਰ ਬੜੀ ਮਾਅਰਕੇ ਕੀ ਜੰਗ ਹੂਈ ! ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦਗੜ ਸੇ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਕੀ ਸਰਕਰਦਗੀ ਨੀਚੇ ਸਵਾ ਸੈ ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਏਕ ਜਥਾ ਭੇਜਾ । ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਸਾਥੀ ਮਰਵਾਇ ਹਾਰ ਖਾਇ ਕੇ ਭਾਗ ਨਿਕਲਾ । ਏਸ ਧਰਮ ਜੁੱਧ ਮੇਂ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਫਤੇ ਹੂਈ । ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਇਸ ਜੰਗ ਮੇਂ ਭਾਈ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ, ਕਲਿਆਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਮੁਖੀਏ ਸਾਮ੍ਹੇ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪਾਇ ਗਏ ।

ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਕਾ ਮੁਖੀਆ ਰਾਜਾ ਘੁਮੰਡ ਚੰਦ ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਸਖਤ ਜ਼ਖਮੀ

1. ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਕੇਵਲ ਕਾ ਪੋਤਾ ਆੜੂ ਕਾ ਬਿੰਜਲਉਤ, ਕਲਿਆਨ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ ਬੰਝਰਉਤ, ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਬਿੰਨੈ ਉਪਲ ਕਾ...ਵਾਸੀ ਅੰਬ ਮਾੜੀ ਪ੍ਰਗਨਾ ਲਾਹੌਰ...ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸਤਵੰਜਾ ਭਾਦਵ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਉਨੱਤੀਸ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ । ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਹਿਜਾਦੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਕਿਲਾ ਤਾਰਾਗੜ ਕੇ ਮਲਹਾਨ ਪ੍ਰਗਨਾ ਤਾਰਾਪੁਰ, ਏਕ ਪਹਿਰ ਘੋਰ ਜੁਧ ਕਰ ਕੇ ਘਟੇ→

ਹੁਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਗੇ ਸੇ ਸਾਹੀਆਂ ਚੌਂਕੀਆਂ ਕੇਸਰਦਾਰਾਂ ਕੋ ਚੌਕਸ ਕਰ ਦੀਆ। ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਆਪਣੀ ਹਾਰ ਹੋਈ ਵੇਖ ਬੜਾ ਘਬਰਾਇਆ — ਕਹਿਨੇ ਲਾਗਾ — ਅਬ ਕੌਨ ਸਾ ਮੁਖ ਲੈ ਕੇ ਪੀਛੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਅਬ ਤੋ ਲੜ-ਮਰਨਾ ਹੀ ਅੱਛਾ ਹੋਇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੀਟੀਆਂ ਗਿਣਤੇ ਰਾਤਰੀ ਬਿਤੀਤ ਕੀ, ਦਿਹੂੰ ਚੜ੍ਹੇ ਫਿਰ ਜੰਗ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ।

ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ 30 ਭਾਦਰੋਂ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹਾ ਫਤੇਗਢ ਤੇ ਮਾਰੂ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦੀਆ। ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਧੂਰਾ ਅਜੇ ਬਨ ਰਹਾ ਥਾ, ਏਸ ਕੀ ਏਕ ਦੀਵਾਰ ਕਿਲ੍ਹਾ ਕੇਸਗਢ ਕੇ ਤਰਫ ਕੀ ਅਧੂਰੀ ਸੀ। ਕਿਲੇ ਕਾ ਜਥੇਦਾਰ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਥਾ, ਖਾਲਸੇ ਇਸ ਕੀ ਜਥੇਦਾਰੀ ਹੇਠ ਵਧੀ ਆ ਰਹੀ ਪਰਬਤੀ ਫੌਜ ਦੇ ਆਹੂ ਲਾਹ ਸੁੱਟੇ। ਢਾਈ ਪਹਿਰ ਦੁੰਹ ਤਰਫੀਂ ਬੜਾ ਬਗਮੇਲ ਜੰਗ ਹੁਆ, ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਰਹਾ। ਸੂਰਜ ਅਸਤ ਹੋ ਜਾਨੇ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਜੰਗ ਬੰਦ ਹੋਈ। ਏਸ ਧਰਮ ਜੁਧ ਮੇਂ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ, ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਕਈ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾਈ।¹ ਰੈਨ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਇਕੱਤੀਸ ਭਾਦਰੋਂ ਦਿਨ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕੋ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਗੰਮ ਗੜ੍ਹ ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਹਮਲਾ ਕੀਆ। ਡੇਢ ਪਹਿਰ ਜ਼ੋਰ-ਅਜ਼ਮਾਈ ਕੇ ਬਾਦ ਕਿਲ੍ਹਾ ਫਤੇ ਨਾ ਹੋਇ ਸਾਕਾ, ਪੀਛੇ ਹਟਣਾ ਪਿਆ। ਏਸ ਦਿਹੂੰ ਭਾਈ ਬਾਘ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਘਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿੰਘਾਂ ਸਾਮ੍ਹੇ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਈਆਂ।² ਤੀਨ ਦਿਹੂੰ ਕੀ ਜੰਗ ਨੇ

→ ਪਰਬਤੀ ਮਾਰ ਸਾਹਮੇਂ ਮਾਥੇ ਰਣ ਮੇਂ ਜੂਝ ਕਰ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ। ਘੁਮੰਡ ਚੰਦ ਬੋਟਾ ਗੰਭੀਰ ਚੰਦ ਕਾ, ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਘਾਇਲ ਹੁਆ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤੁਮਰ ਬਿੰਜਲਉਂਤੋਂ ਕੀ

1. ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਬੋਟਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਪੰਤਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ... ਪੁਆਰ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਬੋਟਾ ਲਖੀਏ ਕਾ, ਪੰਤਾ ਗੋਪੂ ਕਾ ਬੜਤੀਆ ਕਨਾਵਤ, ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਬੋਟਾ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਪੰਤਾ ਦਰੀਆ ਕਾ... ਪੁਆਰ ਜਲਹਾਨਾਂ ਆਦਿ — ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸਤਵੰਜਾ ਭਾਦਵ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਤੀਸ ਗੁਰੂਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਕਿਲ੍ਹਾ ਫਤੇਗਢ ਪਰਗਨਾ ਸਹੋਟਾ ਕੇ ਮਲਹਾਨ ਸਾਮ੍ਹੇ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕਰ ਮਰੇ, ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਭਾਣੇ ਕਾ ਖਾਬੰਦ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰੂ ਜਾਨੇ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਜਦੋਂਬੀਸੀਆਂ ਕੀ, ਖਾਤਾ ਬੜਤੀਏ ਕਨਉਂਤੋਂ ਕਾ

2. ਬਾਘ ਸਿੰਘ ਬੋਟਾ ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਪੰਤਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ... ਘਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਬੋਟਾ ਨਾਨੂੰ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਪੰਤਾ ਬਾਘੀ ਕਾ... ਵਾਸੀ ਦਿਲਵਾਲੀ ਆਦਿ ਸਿੱਖਾਂ — ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸਤਵੰਜਾ ਭਾਦਵ ਦਿਹੂੰ ਇਕੱਤੀਸ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਗੰਮਗਢ ਪਰਗਨਾਂ ਪੁਰਾ ਕੇ ਮਲਹਾਨ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਕੇ ਗੈਲ ਡੇਢ ਪਹਿਰ ਘੋਰ ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਸਾਮ੍ਹੇ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕਰ ਸੁਆਸ ਦੀਏ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਦਾ ਪਰਗਨਾਂ ਜੀਂਦ, ਖਾਤਾ ਜਲ੍ਹਾਨੇ ਪੁਆਰੋਂ ਕਾ

ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕਾ ਹੋਂਸਲਾ ਤੋੜ ਦੀਆ। ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਸੇ ਪੀਛੇ ਹਟ ਸਾਬੀ ਰਾਜਯੋਂ ਸੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਲਗਾ। ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕੀ ਬਾਤੋਂ ਸੁਨ ਸਭ ਸ਼ੱਕ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਂ ਝੂਥ ਗਏ, ਕਿਸੀ ਨੇ ਆਗੇ ਸੇ ਜਬਾਬ ਨ ਦੀਆ। ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਨੇ ਲਾਗੇ। ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਜਸਵਾਰੀਆ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਮੇਂ ਮਾਨਾ ਹੂਆ ਜੋਧਾ ਬਾ। ਇਸ ਸਭ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਦੇਸ਼ਾ ਦੇਖ ਮੁਖ ਬੀ' ਇਹ ਕਹਾ, 'ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਕਿਉਂ ਛਾਇ ਗਈ ਹੈ, ਕੌਨ ਸਾ ਮੁਖ ਜਾਇ ਸਵਾਣੀਆਂ ਕੋ ਦਿਖਾਇੰਗੇ ?'

ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਨੇ ਸਭਸ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਕਹਾ, ਰਾਜਨ ! ਹਮ ਪੀਛੇ ਤੋਂ ਜਾਇ ਨਹੀਂ ਸਾਕਤੇ—ਹੁਣ ਤਾਂ ਜੀਤ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੋਹਾਂ ਮੇਂ ਸੇ ਏਕ ਹਮੇਂ ਹਾਸਲ ਕਰਨੀ ਪਏਗੀ। ਇਸ ਕਸਮ ਖਾਇ ਕੇ ਕਹਾ ਭਾਈਓ ! ਮੈਂ ਕੱਲ ਕੀ ਜੰਗ ਖੁਦ ਆਗੇ ਹੋਇ ਕੇ ਲੜੁੰਗਾ। ਮੈਂ ਦੇਖੂੰ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਵੇਂ ਕੌਨ ਆਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਭਾ ਮੇਂ ਬਤਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨਿਖਾਸਤਾ ਮੁਝੇ ਹਾਰ ਹੂਈ ਤੋਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਂਗਾ, ਵਹਾਂ ਹੀ ਲੜ ਕੇ ਮਰ ਜਾਉਂਗਾ। ਏਸ ਕਾ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀਵਾਨ ਕਰਮਚੰਦ ਬੋਲਾ, ਰਾਜਨ ! ਜਿਨ ਲੋਗੋਂ ਕੇ ਗੈਲ ਆਪ ਕਾ ਸੁਝਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹੋਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰ ਪੈ ਖਫਨ ਬਾਂਧ ਕੇ ਜਾਨ ਕੀ ਬਾਜ਼ੀ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਹੋਂ। ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਆਪ ਨੇ ਦੇਖ ਹੀ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਰਹਾ ਹੈ, ਅਬ ਕਿਆ ਕੀਆ ਜਾਏ। ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਬੁੱਢੇ ਵਜ਼ੀਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੱਲ ਕੀ ਜੰਗ—ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਤ ਕਿਲੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਲੋਹਗਢ ਕੇ ਕਿਲੇ ਕੇ ਸਿਖੋਂ ਗੈਲ ਲਗੀ ਜਾਏ, ਠੀਕ ਰਹੇਗੀ। ਦੇਖਨਾ ਅਬ ਯਹ ਹੈ ਕਿ ਲੋਹਗਢ ਕਿਲ੍ਹੇ ਕਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੜਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ ਤੇ ਇਸੇ ਕੈਸੇ ਤੋੜਾ ਜਾਏਗਾ। ਬੁੱਢੇ ਵਜ਼ੀਰ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨ ਦੀਵਾਨ ਕਰਮਚੰਦ ਫਿਰ ਬੋਲਾ ਕਿ ਕਿਲ੍ਹੇ ਕਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜਨਾ ਕਾਈ ਬੱਚਿਓਂ ਕੀ ਬਾਤ ਨਹੀਂ, ਇਸੇ ਅੱਛੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚ ਲੈਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਵਜ਼ੀਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਫਿਰ ਬੋਲਾ ਅਬ ਤੋਂ ਲੜੋ ਮਰੇ ਹੀ ਖਹਿੜਾ ਛੂਟੇਗਾ, ਦੇਖੀਏ ਮੈਂ ਆਪ ਕੋਂ ਬਤਲਾਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਸੁਬਹ ਏਕ ਹਾਥੀ ਜਿਸੇ ਮਦ ਪੀਲਾਏ ਤਿਆਰ ਕੀਆ ਜਾਏ ਤੇ ਉਸ ਕੇ ਸਿਰ ਪੈ—ਏਕ ਜਾਂ ਦੋਇ ਫੁਲਾਦੀ ਤਵੀਆਂ ਬਾਂਧ ਉਸ ਤੇ ਦੋਧਾਰੀ ਸਾਂਗ ਖੀਂਚ ਕੇ ਬਾਂਧ ਦੀ ਜਾਏ ਤੋਂ ਹੱਛਾ ਰਹੇਗਾ। 66।

67. ਸਾਖੀ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਕੀ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਸੇ ਭਾਗਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦ ਗੜ੍ਹ ਮੇਂ ਸੰਧਿਆ ਕੇ ਬਾਦ ਸੂਹੀਏ ਸਿੱਖ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਬਰਾੜ ਨੇ ਆਇ ਆਜ ਕੀ ਸਾਰੀ ਵਿਥਿਆ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਸੁਣਾਈ, ਜਿਸੇ ਸੁਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਸਾਡਾ ਪੰਥ ਦਾ ਰਾਖਾ ਮਹਾਂਕਾਲ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬੀ' ਇੰਜ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ—

ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਰਖਵਾਰ ਹਮਾਰੋਂ। ਮਹਾਂ ਲੋਹ ਮੈਂ ਕਿੰਕਰ ਬਾਰੋਂ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਵਾਕ ਸੁਨ ਭਾਈ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਨੱਚਨਾ ਬੋਲਾ, ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਇੰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਤਾਈਏ ਕਿ ਸੁਬਹ ਜਿਹੜੀ ਬਲਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਤੇ ਆਇ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਕਾ ਟਾਕਰਾ ਕੌਣ ਰਹੇਗਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ—ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਤੈਂ ਠੀਕ ਪੂਛਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸੇ ਬੀ' ਪਤਾ ਲਾਗ ਜਾਏ ਕਿ ਮਦਮਸਤ ਕੁੰਚਰ ਕਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੈਸੇ ਤੇ ਕਿਸ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਗਾ। ਦੇਖ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ! ਉਹ ਤਾਂ ਰਾਜਯੋਂ ਕਾ ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਕਿਲਾ ਲੰਹਗੜ੍ਹ ਕਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜਨੇ ਆਏਗਾ। ਸਾਡਾ ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਪੁੱਜੇ ਹੁੰਦੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਕਾ ਪੋਤਾ ਦੁਨੀ ਚੰਦਾ ਜੋ ਸਾਮ੍ਹੇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਇਹ ਉਸੇ ਮਾਰ ਭਗਾਏਗਾ। ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਨੇ ਇਹ ਬਚਨ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਮੁਖ ਥੀਂ ਸੁਣ ਸੋਚਾ, ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਿਰਤੂ ਕਾ ਸਮਾਂ ਆਇ ਗਿਆ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਝੇ ਨਿਹੱਕ ਮਰਵਾਇ ਦੇਨੇ ਲਾਗੇ ਹੈ। ਹਾਥੀ ਤੇ ਬੰਦੇ ਕਾ ਕਿਆ ਮੁਕਾਬਲਾ, ਇਹ ਗਿਣਤੀਆਂ ਗਿਣਤਾ ਉਠ ਕੇ ਆਪਨੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਆਇਆ। ਟਿਕੀ ਰਾਤ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਉਠ ਕੇ, ਮੁਖੀ ਸਿਖਾਂ ਪਾਸ ਜਾਇ ਫਰਿਆਦੀ ਹੂਆ—ਬੇਨਤੀ ਕੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਕਹੋ ਕਿ ਹਾਥੀ ਕਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਿਸੀ ਔਰ ਢੰਗ ਸੇ ਕੀਆ ਜਾਏ। ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਾਰਿਆਂ ਇਸੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਹਾ, ਦੁਨੀ ਚੰਦਾ ! ਤੂੰ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਸਿੱਖ ਹੈਂ, ਮਦਮਸਤ ਹਾਥੀ ਕੋ ਭਗਾਨੇ ਕਾ ਸੋਹਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤੁਮ੍ਹੇ ਦੀਆ ਹੈ। ਤੂੰ ਧੀਰਜ ਰਾਖ, ਤੇਰੀ ਜੀਤ ਹੋਇਗੀ। ਇਸੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾ ਆਈ। ਇਹ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਇ ਮੁਖੀ ਸਿਖਾਂ ਸੇ ਮਾਯੂਸ ਹੋਇ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਪਾਸ ਆਇ ਗਿਆ।

ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਘਿਗਾਇ ਕੇ ਬੋਲਾ, ਤੁਸੀਂ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਕੇ ਜਥੇਦਾਰ ਹੈਂ—ਆਪ ਜਾਇ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਸਮਝਾਏਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਾਹੱਕ ਖੂਨੀ ਹਾਥੀ ਸੇ ਨਾ ਮਰਵਾਏਂ। ਅਗਰ ਨਾ ਮਾਨੇਂ ਤਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੀਏ, ਆਜ ਮੇਰੀ ਵਾਰੀ ਹੈ ਕੱਲ ਕੋ ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਵਾਰੀ ਭੀ ਆ ਜਾਏਗੀ। ਰਾਜਯੋਂ ਕੋ ਗੈਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ,—ਉਨ ਕੀ ਪੀਠ ਤੇ ਹਕੂਮਤ ਹਿੰਦ ਹੈ, ਆਖਰ ਜੀਤ ਉਨੋਂ ਕੀ ਹੋਨੀ ਹੈ। ਅਗਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਠ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤੇ ਤਾਂ ਹਮੇਂ ਇਨ੍ਹੇ ਤਿਆਗ ਕੇ ਸੌਢੀ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ਪਾਸ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਜਾਂ ਮਾਤਾ ਪੰਜਾਬ ਕੁਇਰ ਪਾਸ ਖੁਰਵੱਧੀ ਚਲੇ ਜਾਨਾਂ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ। ਇਨ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਗੈਲ ਕਾਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ। ਜਬ ਹਮ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਏਕ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਏਗਾ ਤਾਂ ਹਮਾਰਾ ਯਹਾਂ ਸੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਹੋਇਗਾ। ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੇਖਾ ਕਿ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਭਾਵੇਂ ਇਕ ਪੁੱਜੇ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਕਾ ਪੁੱਤਰ ਪੋਤਰਾ ਹੈ ਮਗਰ ਦਿਲ ਛੋਰ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਕਾਇਰ ਹੋਇ ਕੈ ਭਾਗਨਾਂ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਨੇ ਏਸ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਹਾ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੈ—ਜੀਤ ਤੇਰੀ ਹੋਇਗੀ। ਜੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਸਮਾਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਝੇ ਕਾਈ ਬਚਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ। ਤੂੰ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਸਿੱਖ ਹੈਂ, ਜੇ ਤੂੰ ਜੀਤ ਕੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਵੀ ਤੇ ਜੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਵੀ ਤੇਰਾ ਜਸ ਦੋਹੀਂ ਜਹਾਨੀਂ ਹੋਇਗਾ। ਕਾਇਰ ਹੋਇ ਕੇ ਭਾਗਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਅਖੀਰ ਭਾਈ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਸੇ ਮਾਯੂਸ ਹੋਇ ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਕਿਆ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਇਸੇ ਵੀ ਉਹੋ ਕੁਝ ਕਹਾ,

1. ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਸਾਲ੍ਹੋ ਕਾ ਪੋਤਾ। ਧਾਲੀਵਾਲ ਜਾਟ ਸਿੱਖ ਹੋਤਾ। 34।

ਗਿੱਲਨ ਕਰ ਮਸੰਦ ਜਗ ਜਾਨਾਂ। ਸਭ ਹੀ ਮਾਨਤ ਤਾਂ ਕਰ ਆਨਾ।

ਤਾਂਕੇ ਸੰਗ ਗਿੱਲ ਸਤਪੰਚਾ। ਤਿਨ ਸਬ ਮਿਲ ਕਿਯ ਅਸ ਸੁਪ੍ਰੰਚਾ। 35।

[ਗੁਰੂ ਪਦ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼—ਬਾਵਾ ਸੁਮੇਰ ਸਿੰਘ (1882 ਈ.)

ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਕਹਾ ਸੀ। ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਕੀ ਦਸਾ ਦੇਖ ਇਸੇ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਮਜੀਠੀਏ ਵੀ ਬੜਾ ਸਮਝਾਇਆ, ਇਸ ਕਿਸੇ ਏਕ ਕੀ ਏਕ ਨਾ ਮਾਨੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਹਿਰ ਕੁ ਰੇਣ ਰਹਿ ਗਈ, ਦੁਨੀਚੰਦ ਕਾ ਸਾਥੀ ਕਾਈ ਨਾ ਬਨਾ। ਅਖੀਰ ਭਾਈ ਕੇ ਪਟਵਾਂ ਨਿਵਾਸੀ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਆਇ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਗੋਲ ਲੈ ਭਾਗ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥੀ ਏਕ ਦੀਵਾਰ ਕੇ ਬੁਰਜ ਗੋਲ ਰੱਸਾ ਬਾਂਧ ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਹੋਇ ਚੁਪ-ਚਾਪ ਸਾਰੇ ਕਿਲੇ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਇ ਗਏ। ਪੀਛੇ ਸੇ ਜਬ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਰੱਸਾ ਪਕੜ ਨੀਚੇ ਉਤਰਨੇ ਲਾਗਾ, ਭਾਵੀ ਪ੍ਰਬਲ ਜਿਸਮ ਬੋਲ ਹਨੇ ਕੀ ਵਜ੍ਹਾ ਸੇ ਰੱਸਾ ਟੁਟ ਗਿਆ। ਏਕ ਦਾਂਇ ਪਾਉਂ ਕੋ ਕੁਝ ਚੋਟ ਆਇ ਗਈ। ਇਸ ਕੇ ਸਾਥੀ ਇਸੇ ਗੋਲ ਲੈ ਚਲਦੇ ਬਨੇ। ਦਿਵਸ ਚੜ੍ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਫਨੇ ਸੇ ਭਾਈ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਰਾਤ ਕੀ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਨਾਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਜਿਸ ਮੌਤ ਸੇ ਡਰਤਾ ਦੁਨੀਚੰਦ ਕਾਇਰ ਹੋਇ ਜਹਾਂ ਸੇ ਭਾਗ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਮੌਤ ਉਸ ਕੇ ਆਗੇ ਮੂੰਹ ਪਾੜੀ ਖੜੀ ਹੈ। ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਸਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਰਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਰਮਾਂ-ਰਮੀਂ ਮਜੀਠੇ ਨਗਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਰਾਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਭਾਵੀ ਪ੍ਰਬਲ ਇਹ ਚਾਰਪਾਈ ਸੇ ਨੀਚੇ ਉਤਰ ਜੁੱਤੀ ਪਾਨੇ ਲਾਗਾ ਤਾਂ ਸਰਪ ਨੇ ਐਸਾ ਡੰਗ ਮਾਰਾ ਜਿਸ ਸੇ ਏਸ ਕੀ ਮਿਰਤੂ ਹੋਇ ਗਈ। ਕੁਝ ਦਿਹੂ ਬਾਦ ਇਸ ਕੇ ਦੁੰਹ ਪੰਤਰਿਆਂ ਅਨੂਪ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨਿਰਮੋਹਗਢ ਪਹੁੰਚ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਆਪਨੇ ਬਾਬੇ ਕੀ ਭੂਲ ਜਾਇ ਬਖਸ਼ਾਈ।¹ ਇਸੀ ਸਾਲ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਸਤਵੰਜਾ ਸਾਤ ਕਾਤਕ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਕੀ ਜੰਗ ਮੇਂ ਦੀਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਕੀ ਜਥੇਦਾਰੀ ਨੀਚੇ ਨਿਰਮੋਹ-ਗਢ ਦੋਇ ਭਰਾ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ। 67।

68. ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਕੀ ਹਾਥੀ ਮਾਰ ਭਗਾਨੇ ਤੇ ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਇਧਰ ਜਬ ਦੁਨੀਚੰਦ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਸੇ ਮੌਤ ਸੇ ਡਰਤਾ ਭਾਗ ਆਇਆ, ਪਸ਼ਚਾਤ ਦਿਵਸ ਚੜ੍ਹੇ-ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਸੂਹੀਏ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਆਇ ਖਬਰ ਦਈ ਕਿ ਕਹਿਲੂਰੀ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਆਜ ਮਦਮਸਤ ਹਾਥੀ ਕੋ ਆਗੇ ਲਾਇ ਕਿਲਾ ਲੰਹਗੜ੍ਹ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰੇਗਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਸੇ ਖਬਰ ਪਾਇ, ਲਗੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਚਵੀਂ ਪਾਸੀਂ ਦੇਖਾ ਕਿ ਹਾਥੀ ਕੇ ਮੁਕਾਬਲਾ ਮੇਂ ਕਉਨ ਸਾ ਜੋਧਾ ਭੇਜਾ ਜਾਏ। ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਆਇ ਪਚੀਸ

1. ਦੋਇ ਪੋਤਰੇ ਸੁਨਿ ਅਪਵਾਦਾ। ਨਹੀਂ ਸਹਾਰਤ ਹੋਤਿ ਬਿਖਾਦਾ।
ਨਾਮ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਇੱਕ ਕੇਰਾ। ਦੁਤੀਯ ਅਨੂਪ ਸਿੰਘ ਤਿਸ ਬੇਰਾ। 28।
ਕਟਿ ਕਸ ਕੇ ਗੁਰ ਦਿਸ ਚਲ ਪਰੇ। ਦੋਸ ਪਿਤਾਮਾ ਕੋ ਬੜ ਪਰੇ।
ਜੋ ਮਝੈਲ ਸ਼ਰਧਾ ਕਰ ਮਿਲੇ। ਲੈ ਕਰ ਸੰਗ ਅਨੰਦਪੁਰ ਚਲੇ। 29।

[ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰੰਥ, ਰੁਤ ਚੌਥੀ, ਅੰਸੂ 24 (ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ)]

ਸਿੱਖ ਜਿਹੜੇ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਲੰਘ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਰਹਿਤੇ ਥੇ, ਇਨ ਮੇਂ ਭਾਈ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤਰਫ ਨਿਗਾਹ ਜਾਇ ਪਈ। ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਖਲਾ ਹੋਇ ਬੋਲਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ, ਹੁਕਮ ਕਰੀਏ। ਬਚਨ ਹੋਆ ਸਿੰਘਾ ! ਕਿਲਾ ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਮੇਂ ਜਾਇ ਰਾਜਯੋਂ ਕਾ ਆਇ ਰਹਾ ਮਦਮਸਤ ਹਾਥੀ ਕਾ ਸਾਮ੍ਹਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਉਹ ਬਰਛਾ ਦੀਆ ਜਿਸੇ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਤੀਸ, ਜੇਠ ਮਾਸ ਕੀ ਪੰਦਰਸ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ-ਦੇੜ ਪਹਾੜੀ ਕੀ ਠੇਰੀ ਤੇ ਇਸੇ ਭੂਮੀ ਬੀਚ ਮਾਰ ਕੇ ਪਾਨੀ ਨਿਕਾਲਾ ਥਾ, ਜਿਸੇ ਤਿਰਬੈਨੀ ਬੋਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਕਿਲ੍ਹਾ ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇਆ। ਉਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਂ ਦੇਕ ਸੁਹੀਏ ਨੇ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਮੇਂ ਆਇ ਪਤਾ ਦੀਆ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਨਗਰ ਅਗੰਮਪੁਰੇ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਫੌਜ ਆਇ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਸੇ ਆਗੇ ਮਦਮਸਤ ਹਾਥੀ, ਇਸ ਕੇ ਪਾਛੇ ਘੋੜ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਜਸਵਾਰੀਆ ਚਲਾ ਆਇ ਰਹਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਮੁਸਾਹਿਬ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਸੇ ਆਤੇ ਹੁਏ ਕੋਂ ਦੇਖਾ।

ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਜਿਵੇਂ ਗਜ ਕੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਤੇ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਕੋਂ ਭੇਜਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸੇ ਸੋਧਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਕਿਸੀ ਸੇਵਕ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਤੁਸਾਂ ਠੀਕ ਬਾਤ ਕਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੀ ਗੁਸਤਾਖੀ ਕਾ ਫਲ ਇਸੇ ਜ਼ਰੂਰ ਭੁਗਤਾਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਕਾ ਕਿਹਾ, ਸੁਨ ਤੀਨ ਦਫਾ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਅਵਾਜ਼ਾ ਦੀਆ ਕਿ ਕੋਈ ਸੂਰਮਾ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤਰਹ ਇਕੋਲਾ ਏਸ ਕੇ ਸੋਧਨੇ ਲਈ ਖਲਾ ਹੋਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕੇ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਸਾਵ੍ਹੇਂ ਆਇ ਖਲਾ ਹੁਆ, ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੋਲਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਰਾਵਰ ਕੀ ਮਰਜ਼ੀ, ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਦੂਜਾ ਬਰਛਾ ਦੀਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਿ ਕੇ ਮੰਗਵਾਇ ਦੀਆ। ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਅਰਾਕੀ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਕਿਲਾ ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਮੇਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਕਿਲਾ ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਕੇ ਭਾਈ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਨਾਹਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਨ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕੋਂ ਸਮਝਾਇ ਬੁਝਾਇ ਇਸ ਕੇ ਗੋਲ ਹੋਰ ਗਿਨਤੀ ਕੇ ਜੋਧੇ ਦੇ ਕੇ —ਕਿਲਾ ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਮੇਂ ਭੇਜ ਦੀਆ। ਉਪਰ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦਿਹੂੰ ਚੜ੍ਹੇ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰੀ ਬਮੇ ਫੌਜ ਕਿਲਾ ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਭਾਈ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੇਖਾ, ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਆਇ ਚੁਕਾ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਸਾਥੀ ਸਿੰਘਾਂ ਸੇ ਆਗਿਆ ਲੈ ਘੋੜੇ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਕਿਲਾ ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ।

ਇਸ ਨੇ ਦੇਖਾ ਕਿ ਹਾਥੀ ਪੀਛੇ ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਜਸਵਾਰੀਆ—ਮਗਰ ਪਰਬਤੀ ਫੌਜ ਬੜੀ ਤੇਜ਼ੀ ਸੇ ਕਿਲਾ ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਕੀ ਤਰਫ ਨੂੰ ਆਇ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ 'ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ' ਕਾ ਜੈਕਾਰਾ ਗਜਾਇ ਆਖ ਕੀ ਫੌਰ ਮੇਂ ਬਿਜਲੀ ਕੀ ਤਰਹ ਘੋੜੇ ਕੋਂ ਭਜਾਇ ਹਾਥੀ ਕੇ ਨਿਕਟ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਦੋਨੋਂ ਪਾਉਂ ਕਾ ਭਾਰ ਘੋੜੇ ਕੀ ਰਕਾਬੇਂ ਮੇਂ ਪਾਇ ਐਸੇ ਜ਼ੋਰ ਸੇ ਹਾਥੀ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਬਰਛਾ ਮਾਰਾ ਕਿ ਉਸ ਕੇ ਮਾਥੇ ਕੀਆਂ ਤਵੀਆਂ ਵਿੰਨ੍ਹ ਕੇ ਬੀਚ ਫਸ ਗਈਆਂ। ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਤੇਜ਼ੀ ਸੇ ਜ਼ੋਰ ਕੇ ਸਾਥ ਬਰਛਾ ਹਾਥੀ

ਕੇ ਮਸਤਕ ਸੇ ਖੀਂਚਾ, ਹਾਥੀ ਚਿੰਘਾਰਤਾ ਹੁਆ ਪਾਛੇ ਕੀ ਤਰਫ ਮੁੜ ਆਇਆ। ਇਸੇ ਸਿਰ ਨਾਲ ਬਾਂਧੀ ਤੇਗ ਸੇ ਤੇ ਪਾਉਂ ਗੈਲ ਲਤਾੜ ਕਈ ਪਰਬਤੀ ਜਮਪੁਰੀ ਰਵਾਨਾ ਕਰ ਦੀਏ। ਇਹ ਦੇਖ - ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਜੋ ਕਿਲ੍ਹਾ ਲੰਹਗੜ੍ਹ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਮੇਂ ਘੋੜੇ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਥਾ, ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕਾ ਜੈਕਾਰਾ ਬੁਲਾਇ ਘੋੜੇ ਸੇ ਐਡੀ ਮਾਰ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਕੇ ਸਾਵੇਂ ਜਾਇ ਖਲਾ ਹੁਆ। ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਬਿਜਲੀ ਕੀ ਕੜਕ ਸੇ ਬੱਲਾ, 'ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ! ਅਪਨਾ ਵਾਰ ਕਰ ਲੈ, ਨਹੀਂ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਵਾਰ ਆਇਆ।' ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਨੇ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਪੈ ਤਲਵਾਰ ਸੇ ਵਾਰ ਕੀਆ ਜੋ ਖਾਲੀ ਗਿਆ। ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਰਤਵਾ ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਸੇ ਐਸਾ ਕੀਆ ਜਿਸ ਸੇ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਕਾ ਸੀਸ ਧੜ ਸੇ ਜੁਦਾ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਇਸ ਬਹਾਦਰ ਜੋਧੇ ਨੇ ਫੁਰਤੀ ਸੇ ਪਰਬਤੀਆਂ ਕੇ ਦੇਖਦੇ ਦੇਖਦੇ ਨੀਚੇ ਪਰੇ ਸਿਰ ਕੋਂ ਨੇਜੇ ਮੇਂ ਪਰੋਇ ਵਾਪਸ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇ ਗਿਆ। ਉਧਰ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ, ਸੇਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਨਾਹਰ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ - ਕਿਲ੍ਹਾ ਲੰਹਗੜ੍ਹ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਏ। 68।

69. ਸਾਖੀ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਤੇ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਛੋੜਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਚਰਨ ਗੰਗਾ ਨਦੀ ਕੇ ਮੈਦਾਨ ਮੇਂ ਭੱਜੀ ਜਾ ਰਹੀ ਪਰਬਤੀ ਫੌਜ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਚੰਗੇ ਆਹੂ ਲਾਹੇ। ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਬਖਸੀ ਹੋਇ ਤੇ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਕੋ ਮਰਵਾਇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਗਿਆ। ਉਧਰ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦ ਗੜ੍ਹ ਮੇਂ ਜਾਇ ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਕਾ ਸੀਸ ਗੁਰਚਰਨਾਂ ਮੇਂ ਟਿਕਾਇ ਗੱਜ ਕੇ ਗੁਰ ਫਤੇ ਗਜਾਈ। ਇਸ ਧਰਮ ਜੁੱਧ ਮੇਂ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਸੋਧਰੀਆ, ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕੁਸ਼ਾਲ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਧਰਮੀ ਜੋਧਿਆਂ ਸਾਵੇਂ ਮਾਥੇ ਲੜ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਈਆਂ। ਜੰਗ ਸੇ ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਬਾਦ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਏਕ ਇਕੱਤਰਤਾ ਹੋਈ। ਜਿਸ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮੁਕਾਬਲਾ ਮੇਂ ਹੋਈ ਇਸ ਹਾਰ ਸੇ ਸਭ ਨੇ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕੀਆ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਦਮਾਂ ਇਨ੍ਹੇ ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਕੀ

1. ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਬੱਲੂ ਰਾਇ ਕਾ...ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕਾ...ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਦੁਰਗਾਦਾਸ ਕਾ ਪੌਤਾ ਪਦਮੇਂ ਕਾ...ਹਜ਼ਾਵਤ ਆਬਆਨਾ...ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸਤਵੰਜਾ ਅਸੂਜ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਪਹਿਲੀ ਰਵੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਕਿਲ੍ਹਾ ਲੰਹਗੜ੍ਹ ਪਰਗਨਾ ਮਾਥੇਵਾਲ ਸੇ ਖਾਲਸਾ ਦਲ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਚਰਨ ਗੰਗਾ ਨਦੀ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਸਾਮ੍ਹੇਂ ਮਾਥੇ ਘੋਰ ਜੁਧ ਕੀਆ। ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਾਥੀ ਕੋ ਮਾਰ ਭਗਾਇਆ। ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਜਸਵਾਰੀਆ ਮਾਰਾ ਗਿਆ। ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਸਖਤ ਘਾਇਲ ਹੂਏ। ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਦਰੀਆ ਕਾ ਪੌਤਾ ਮੂਲੇ ਕਾ ਜਲ੍ਹਾਨਾ, ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ, ਕੁਸ਼ਾਲ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮੱਖਨਸ਼ਾਹ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਦਾਸੇ ਕਾ ਪੇਲੀਆ ਬਨਜਾਰਾ ਰਣ ਮੇਂ ਜੂਝ ਕਰ ਮਰੇ। ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਭਾਣੇ ਕਾ ਖਾਵਿੰਦ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰੂ ਜਾਣੇ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਢਾ ਪਰਗਨਾਂ ਜੀਂਦ, ਖਾਤਾ ਜਲਹਾਨੋਂ ਕਾ

ਮਿਰਤੁ ਸੇ ਹੋਆ, ਇਹ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਮੇਂ ਸਭ ਸੇ ਸਿਆਣਾ ਤੇ ਮਾਨਾਂ ਹੂਆ ਗਿਨਤੀ ਕਾ ਜੋਧਾ ਬਾ। ਆਖਰ ਬਾਹਰ ਸੇ ਆਏ ਰਾਜਯੋਂ ਨੇ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦਈ ਤੇ ਇਨ ਕੇ ਸਾਥ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਵਜ਼ੀਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕੋ ਪਾਤੀ ਦੇ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਭੇਜਾ। ਇਹ ਰਾਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੇ ਆਗੇ ਗਾਇ ਬਾਂਧ, ਪੌਚਾ ਦੇ ਕੇ ਏਕ ਜੱਗਯੋਪਵੀਤ (ਜੰਝੂ) ਜਿਸ ਕੇ ਗੈਲ ਪੱਤ੍ਰਕਾ ਬਾਂਧੀ ਹੋਈ ਥੀ, ਰਾਖ ਕੇ ਚਲਦਾ ਬਣਾ। ਪਾਤੀ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਥਾ ਕਿ 'ਸਤਿਗੁਰੋਂ! ਹਮ ਭੂਲਨਹਾਰ ਹਾਂ, ਹਮੇਂ ਇਸ ਗੁਰੂ ਮਾਤਾ ਤੇ ਜੱਗਯੋਪਵੀਤ ਕੀ ਆਣ ਹੈ, ਹਮ ਆਗੇ ਸੇ ਕਥੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਹਮੇਂ ਪਰਬਤੀ ਲੋਗ ਬਾਹਰ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਕਾਢਨੇ ਦੇਤੇ। ਆਪ ਏਕ ਦਫ਼ਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਤਿਆਗ ਕੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਆਇ ਜਾਨਾ, ਇਸ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਰਹਿ ਜਾਇਗੀ।'

ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਸਿਖ ਨੇ ਕਾਰਤਕ ਮਾਂਹ ਕੀ ਸੰਗਰਾਂਦ ਕੇ ਦਿਵਸ ਇਹ ਪੱਤ੍ਰਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਲਿਆਇ ਰਾਖੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਤੀ ਵਾਚ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ! ਇਹ ਪੱਥਰਪੂਜ ਪਹਾੜੀਏ ਹੈਂ, ਹਮੇਂ ਇਨ ਕੀ ਕਸਮ ਤੇ ਕਾਈ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ। ਦੇਖ ਲੈਨਾ ਇਸ ਸੁਗੰਦ ਮੇਂ ਕਿਆ ਰਾਜ ਹੈ ਜੋ ਛੇਤੀ ਸਾਹਵੇਂ ਆਇ ਜਾਇਗਾ, ਪੱਤ੍ਰਕਾ ਆਪ ਕੇ ਆਗੇ ਪੜੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਕਹਾ—ਸਾਡਾ ਤੇ ਪੰਥ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂਕਾਲ ਜੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਸੇ ਇਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਸਮ ਪਾਇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਛੁੜਾਨਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ, ਹਮੇਂ ਕਿਲ੍ਹਾ ਛੋਰ ਦੇਨਾ ਹੀ ਚਾਹੀਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ—ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਗੈਲ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਛੋਰ ਦੀਆ, ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਸੇ ਚਲ ਕੀਰਤਪੁਰ ਕੇ ਆਗੇ ਨਿਰਮੋਹ ਗਢ ਕੀ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਜਾਇ ਡੋਰਾ ਕੀਆ। ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਕੀਆਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਿਰਮੋਹ ਗਢ ਕੀ ਟਿੱਬੀ ਤੇ ਆਨਾਂ ਸੁਨ ਕਾਲੇ ਬਾਦਲੋਂ ਕੀ ਤਰਹ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਮਜੀਠਾ ਗਾਉਂ ਕੇ ਵਾਸੀ ਭਾਈ ਅਨੂਪ ਸਿੰਘ, ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਮਾਝੇ ਦੀ ਸੰਗਤ ਗੈਲ—ਅਪਨੇ ਦਾਦਾ ਦੁਨੀਚੰਦ ਕੀ ਆਇ ਭੂਲ ਬਖਸ਼ਾਈ। ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਛੋਰ ਕੇ ਚਲਾ ਜਾਨਾ ਸੁਨ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ। ਇਸ ਵਜ਼ੀਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਹਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਰਾਜਯੋਂ ਕਾ ਇਕੱਠ ਮੇਰੇ ਹਾਂ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਮੇਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਏ। ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਸਾਰੇ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਇਕੱਤ੍ਰਤਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬੁਲਾਇ ਲਈ।

ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਇਕੱਤ੍ਰਤਾ ਮੇਂ ਕਹਾ, 'ਦੇਖੋ ਰਾਜਨ! ਹਮੇਂ ਐਸਾ ਸੁਨਹਿਰੀ ਮੌਕਾ ਫਿਰ ਕਥੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ, ਇਸ ਮਿਲੇ ਸਮੇਂ ਸੇ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਨਾਂ ਚਾਹੀਏ। ਦੇਖੀਏ, ਗੁਰੂ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਕਿਲੇ ਕੀ ਓਟ ਕੇ ਏਕ ਪਹਾੜੀ ਠੇਰੀ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਘੇਰਾ ਪਾਇ ਕੇ ਜਾਨ ਸੇ ਮਾਰ ਦੀਆ ਜਾਏ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਪਕੜ ਹਾਕਮ ਸਰਹੰਦ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਰੋਜ਼ ਰੋਜ਼ ਕਾ ਰੋੜਕਾ ਮੁਕਾ ਦੀਆ ਜਾਏ।' ਨਿਕਟ ਬੈਠਾ ਬਸਾਲੀ ਵਾਲਾ ਰਾਜਾ ਸਲਾਹੀ ਚੰਦ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਬਾ, ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ, ਰਾਜਨ! ਤੁਮ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਹੇ।

ਧੱਖਾ ਖਾਇੰਗੇ। ਇਹ ਗੱਦੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਕਹਾ ਜਾਦ ਰਖਨਾ, ਤੂੰ ਨੀਚਾ ਦੇਖਨਾ ਪਭੇਗਾ। ਤੁਸਾਂ ਉਸੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜੱਗਯੋਪਵੀਤ ਕੀ ਕਸਮ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਸੇ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਛੁਡਾਇਆ ਹੈ, ਅਬ ਐਸੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ! ਇਸ ਕੇ ਬਾਦ ਕਈ ਏਕ ਔਰ ਰਾਜਯੋਂ ਨੇ ਵੀ ਕਹਾ ਪਰੰਤੂ ਕਹਿਲੂਰੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਾ ਮਾਨੀ, ਤਿਆਰੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦੀਆ। ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ, ਸਾਥੀ ਰਾਜਯੋਂ ਕੇ ਗੈਲ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਸਤਵੰਜਾ ਸਾਤ ਕਾਰਤਕ ਕੇ ਦਿਹੂ, ਰੋਜ਼ ਮੰਗਲਵਾਰ ਨਿਰਮੋਹ ਗੜ੍ਹ ਕੇ ਟਿਲੇ ਕੋ ਆਇ ਘੇਰਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਮੁਖੀ ਸਿਖਾਂ ਸੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਪਾਹਨ ਕੇ ਪੁਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਸੁਗੰਦਾਂ ਕੋ ਤੋੜ ਕੇ ਆਇ ਗਏ ਹੈਂ। ਇਨ੍ਹੇ ਇਨ ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾ ਮਜ਼ਾ ਚਖਾਇਆ ਜਾਇ ਤਾਂ ਕਿ ਆਗੇ ਲੀਏ ਜਾਦ ਰੱਖਨ ਕਿ ਕਸਮਾਂ ਤੋੜ ਕੇ ਕਿਵੇਂ ਆਇ ਕੇ ਹਮਲਾ ਕਰੀਦਾ ਹੈ। 69।

70. ਸਾਖੀ ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਜੰਗ ਹੋਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਵਾ ਪਹਿਰ - ਦੁਹ ਤਰਫੀਂ ਬੜੀ ਘਮਸਾਨ ਕੀ ਜੰਗ ਹੂਈ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ-ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ। 'ਫੜੋ' 'ਮਾਰ ਲੋ' ਕੇ ਨਾਹਰਿਆਂ ਨੇ ਅਸਮਾਨ ਗੂੰਜਾ ਦਿੱਤਾ। ਦੀਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਗੇ ਹੋਇ ਏਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਿੰਘਾਂ ਕੇ ਜਥੇ ਮੇਂ ਸੇ ਉਹ ਜੰਗ ਲੜੀ ਕਿ ਵਧੀ ਆਇ ਰਹੀ ਪਰਬਤੀ ਫੌਜ ਕੋ ਠੱਲ੍ਹਾ ਪਾਇ ਦੀਆ। ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਏਕ ਗੱਲੀ ਆਇ ਲਾਗੀ, ਇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਇ ਗੁਰਪੁਰ ਕੋ ਪਿਆਨਾਂ ਕਰ ਗਿਆ। ਇਨ ਕੇ ਸਾਥੀ - ਭਾਈ ਮਥਰਾ ਸਿੰਘ, ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ, ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਅਨੂਪ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਪਹਿਲੇ ਦਿਹੂ ਕੀ ਜੰਗ ਮੇਂ ਸਾਵੇਂ ਮਾਥੇ ਲੜ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਕੋ ਸ਼ਹੀਦ ਹੂਆ ਦੇਖ ਬੜੇ ਜੋਸ਼ ਮੇਂ ਆਏ, ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਾ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ, ਹਮ ਨੇ ਬਹਾਦਰ ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਕੀ ਲਾਸ਼ ਕੋ ਉਠਾਇ ਕੇ ਲਾਨਾਂ ਹੈ। ਬਚਨ ਪਾਇ ਭਾਈ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ, ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਤੇ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਮੁਖੀਏ ਸਿੱਖ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਆਏ। ਦੁਹ ਤਰਫੀਂ ਬੜੀ ਬਗਮੇਲ ਜੰਗ ਹੋਈ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ। ਆਖਰ ਪਰਬਤੀਓਂ ਕੇ ਪਾਉਂ ਖਿਸਕ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ - ਦੀਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਕੀ ਲੋਭ ਉਠਾਇ ਕੇ ਲੈ ਆਂਦੀ ਤੇ ਇਸ ਕਾ ਸਸਕਾਰ ਬਾਕੀ ਸਿੰਘਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਨਿਰਮੋਹ ਗਵ ਟਿੱਬੀ ਕੇ ਨੀਚੇ ਕੀਆ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਆਠ ਕਾਰਤਕ ਬੁਧਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਪਾਤੀ ਦੇ ਕੇ ਵੇਜ਼ੀਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕੋ ਸਰਹੰਦ ਭੇਜਾ। ਸੂਬੇ ਸੇ ਲਿਖਾ, 'ਗੁਰੂ ਆਕੀ ਹੋਇ ਕੇ ਨਿਰਮੋਹ

1. ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਤੀਦਾਸ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਹੀਰਾ ਮੱਲ ਕਾ.. ਛਿਬਰ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਮਥਰਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਮਾਈਦਾਸ ਦਾ ਬੰਝਰਉਤ ਜਲ੍ਹਾਨਾ।... ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ, ਬੇਟਾ ਕੇਵਲ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਆਤ੍ਰ ਕਾ। ਤੂਮਰ ਬਿੰਜਲਉਤ, ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਤੇਗੋ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਸੁਖੇ ਕਾ ਉਦਾਨਾ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਸਤਵੰਜਾ ਕਾਰਤਿਕ ਪ੍ਰਵਿਸਟੇ ਸੱਤਮੀਂ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਨਿਰਮੋਹ ਗਵ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ, ਪਰਗਨਾਂ ਕਹਿਲੂਰ ਕੀ ਜੰਗ ਮੇਂ ਸਾਮ੍ਹੇਂ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕਰ ਮਰੇ। [ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ, ਖਾਤਾ ਪੁਆਰ ਜਲ੍ਹਾਨੋਂ ਕਾ

ਗਵ ਕੀ ਠੇਗੀ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਆਪ ਹਮਾਰੇ ਸਹਾਈ ਹੋਈਏ ।'

ਇਧਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੂਹੀਏ ਨੇ ਆਇ ਪਤਾ ਦੀਆ ਕਿ ਸਰਹੰਦ ਸੇ ਨਾਜ਼ਮ ਕਾ ਭੇਜਾ ਰੁਸਤਮ ਖਾਂ ਸਰਦਾਰ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਆਇ ਰਹਾ ਹੈ । ਇਸ ਦਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਨੇ ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਦੁਹਾਂ ਭਾਈਆਂ— ਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਤਲਵਾਰ ਕੇ ਮੁੱਠੇ ਤੇ ਹਾਥ ਰਾਖ ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਕੀ ਕਿ ਹਮ ਦੋਵੇਂ ਇਸ ਪਠਾਨ ਕੇ ਗੋਲ ਆਗੈ ਹੋਇ ਕੇ ਲੜਾਂਗੇ ।' ਉਧਰ ਕਾਰਤਕ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਬਾਰਾਂ ਰਵਿਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੁ ਰੁਸਤਮ ਖਾਂ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਆਇ ਗਿਆ । ਇਸ ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਸੇ ਏਕ ਕੱਸ ਕੇ ਫਾਸਲਾ ਤੇ ਸਾਹੀ ਟਿਬੀ ਤੇ ਆਇ ਮੌਰਚੇ ਕਾਇਮ ਕਰ ਲੀਏ । ਇਧਰ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਬੈਠੇ ਕੇਸੇ ਮੇਂ ਕੰਘਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ । ਰੁਸਤਮ ਖਾਂ ਕੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈ ਨਾਸਰ ਅਲੀ ਖਾਨ ਨੇ ਸ਼ਿਸ਼ਤ ਬਾਂਧ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਤੋਪ ਕਾ ਗੋਲਾ ਮਾਰਾ, ਜਿਸ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਚੌਰਬਰਦਾਰ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾਇ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਪਕੜ ਸ਼ਿਸ਼ਤ ਬਾਂਧ ਐਸਾ ਤੀਰ ਮਾਰਾ ਕਿ ਤੋਪਚੀ ਕੇ ਪਾਸ ਖਲਾ ਰੁਸਤਮ ਖਾਨ ਪਹਿਲੇ ਤੀਰ ਸੇ ਪਾਰ ਬੋਲਾ । ਦੂਜਾ ਤੀਰ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਨੇ ਐਸਾ ਤੱਕ ਕੇ ਮਾਰਾ ਜਿਸ ਸੇ ਰੁਸਤਮ ਖਾਂ ਕਾ ਭਾਈ ਨਾਸਰ ਅਲੀ ਖਾਨ ਮਾਰਾ ਗਿਆ । ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਦੁਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਕੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਆਮ੍ਹੇਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਆਇ ਗਈਆਂ । ਏਕ ਪਹਿਰ ਲੱਗੇ ਕੇ ਗੋਲ ਲੱਗਾ ਖੜਕਿਆ । ਆਜ ਕੀ ਜੰਗ ਮੇਂ ਭਾਈ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ, ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਈਆ ।² ਸੂਰਜ ਅਜਤ ਹੋਇ ਜਾਨੈ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਜੰਗ ਬੰਦ ਹੋਇ ਗਈ ।

1. ਸਮਕਾਲੀ ਢਾਡੀ ਦੀ ਵਾਰ ਵਿਚ ਇਸ ਪ੍ਰਣ ਦਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ :

ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਅਲਾਯਾ, ਆਨੰਦ ਮਨੋ ਮੁਸਕਾਇ ਕੈ ।

ਚੈਂਚਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪਾਸਿ ਬੈਠਾਇ ਕੈ ।

ਤੁਰਕਾਂ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਆਈਆਂ, ਸਿੰਘਾਂ ਉਪਰ ਗੁੱਸਾ ਖਾਇ ਕੈ ।

ਭਾਈ ਸੈਣਾ ਸੱਦਿਆ, ਅਰਦਾਸਿ ਧਰੀ ਲਿਖਵਾਇ ਕੈ ।

ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਹੋਰ ਸੂਰ ਸੰਤ, ਸਭ ਪੁਛੇ ਮਤਾ ਪਕਾਇ ਕੈ ।

ਕੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਉਤ ਸਮੇਂ, ਜਾਂ ਬਿੱਜ ਪਵਹਿ ਝਰਲਾਇ ਕੈ ।

ਬਲਿਆ ਚਿੱਤਰ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ, 'ਰਣ' ਹੋਲੀ ਖੇਲਾਂ ਜਾਇ ਕੈ ।

ਪਹਿਲਾ ਖੰਡਾ ਝਾੜਨਾ ਰੁਸਤਮ ਦੇ ਸਿਰ ਕੜਕਾਇ ਕੈ । 7 ।

[ਵਾਰਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀਆਂ—ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ, ਪੰਨਾ 67 (1967)]

2. ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਬੋਟਾ ਜੀਤੋ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਰਾਮੋ ਕਾ— ਉਦਾਨਾਂ, ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਬੋਟਾ ਧੂਮੇ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਕਾਨ੍ਹੇ ਕਾ...ਤੂਮਰ ਬਿੰਜਲਉਤ । ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸਤਵੰਜਾ ਕਤਿਕ ਪ੍ਰਵਿਸਟੇ ਬਾਰਾਂ ਰਵਿਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੁ ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਪਰਗਨਾਂ ਕਹਿਲੂਰ ਸਾਮ੍ਹੇਂ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕਰ ਮਰੇ ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਢਾ ਪਰਗਨਾਂ ਜੀਂਦ, ਖਾਤਾ ਉਦਾਨਿਓਂ ਕਾ

ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਤੇਰੇ ਕਾਤਕ ਸੋਮਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਨਿਰਮੋਹ-ਗੜ੍ਹ ਕੇ ਚਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਥੀਂ ਨਾਕਾਬੰਦੀ ਕਰ ਕੇ ਇੱਕੇ ਵਾਰੀ ਮਾਰੂ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦੀਆ। ਉਧਰ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਹੀ ਚਹੁਵੀਂ ਪਾਸੀ ਫੌਜ ਵੰਡ ਕੇ ਪੂਰੀ ਤਕੜਾਈ ਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਦੁਸ਼ਮਨ ਕੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਨੇਂ ਦੀ। ਢਾਈ ਪਹਿਰ ਦੁਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਥੀਂ ਜੰਮ ਕੇ ਲੜਾਈ ਹੁਈ, ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹਾ। ਇਸ ਜੰਗ ਮੇਂ ਦੁੰਹ ਤਰਫੀਂ ਕਾਫੀ ਜਾਨੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁਆ—ਆਜ ਇਸ ਧਰਮ ਯੁਧ ਮੇਂ ਭਾਈ ਜੀਤਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਨੇਤਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਮੁਖੀ ਸਿਖਾਂ ਜਾਨਾਂ ਹੂਲ ਕੇ ਸਾਮ੍ਹੇਂ ਮਾਥੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਈਆਂ। ਰਾਜਾ ਸਲਾਹੀ ਚੰਦ ਕੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਤਿਲੁਧਰ ਨਦੀ ਕੇ ਪਾਰਲੀ ਤਰਫ ਸੀ। ਇਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਰਪਾਲੂ ਤੇ ਸਿਖੀ ਮੇਂ ਪ੍ਰਪੱਕ ਸੀ। ਰਾਜਾ ਸਲਾਹੀ ਚੰਦ ਕੀ ਰਾਣੀ ਹੀਰਾਦੇਈ ਜਿਸੇ ਪਤਾ ਚਲਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਂ ਕਈ ਦਿਹੂੰ ਸੇ ਨਿਰਮੋਹ ਗੜ੍ਹ ਕੀ ਟਿੱਬੀ ਤੇ ਪਹਾੜੀ ਫੌਜ ਨੇ ਘੇਰਾ ਪਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ। ਇਸ ਹਾਥ ਬਾਧ ਪਤੀ ਦੇਵ ਸੇ ਅਰਜ਼ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਅਸੀਂ ਏਸ ਦਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਅਪਨਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਭੇਜ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਂ ਬਸਾਲੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਲੈ ਆਈਏ। ਰਾਜਾ ਸਲਾਹੀ ਚੰਦ ਬਮੇ (ਸਮੇਤ) ਫੌਜ ਚੰਦਾਂ ਕਾਰਤਕ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਦਿਹੂੰ ਚਢਨੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਜਾਇ ਪੁਜਾ। ਇਸ ਆਪਨਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਭੇਜ ਸਹਿਤ-ਨਿਮਰਤਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਅਸੀਂ ਸਤਿਲੁਧਰ ਨਦੀ ਕੇ ਪਾਰਲੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਆਇ ਗਏ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਉਧਰੋਂ ਆਇ ਜਾਈਏ। 70।

71. ਸਾਖੀ ਬਸਾਲੀ ਨਗਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਜਾ ਸਲਾਹੀ ਚੰਦ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਨਿਰਮੋਹ ਗੜ੍ਹ ਕਾ ਟਿਕਾਨਾ ਫੌਰ ਸਿਖ ਫੌਜ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਸਤਿਲੁਧਰ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਆਇ ਗਏ। ਉਧਰ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕੋ ਪਤਾ ਚਲਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਦੀ ਪਾਰ ਹੋਇ ਰਾਜਾ ਸਲਾਹੀ ਚੰਦ ਪਾਸ ਜਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਇਸੇ ਰੋਕਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਕਹਿਲੂਰੀ ਰਾਜਾ ਪਰਬਤੀ ਤੇ ਤੁਰਕਾਨੀ ਫੌਜ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਇਕੇ ਵਾਰੀ ਖਾਲਸਾ ਫੌਜ ਤੇ ਆਇ ਮਾਰੂ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦੀਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਲੂਰੀ ਰਾਜੇ ਕੀ ਕੁਟਲ-ਨੀਤੀ ਸੇ ਜਾਣੂ ਬੇ, ਇਨ੍ਹੇ ਸਿਖ ਫੌਜ ਕੋ ਦੋ ਹਿਸੇ ਮੇਂ ਤਕਸੀਮ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਬਮੇ ਪਰਵਾਰ ਨਦੀ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋਇ ਗਏ। ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਜੋਧਿਆਂ ਪੀਛੇ ਨਦੀ ਕੇ ਕੰਢੇ ਉਹ ਤੀਰ ਗੋਲੀ ਕਾ ਮੀਂਹ ਬਰਸਾਇਆ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰੀ ਕਾਲੀ ਬੋਲੀ ਅੰਧੇਰੀ ਲਾਇ ਦਈ। ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿਖ ਫੌਜ ਕੋ ਪਾਰ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਸਭ ਕੇ ਪੀਛੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਆਇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ। ਇਸ ਮੁੱਠ-ਭੇੜ ਮੇਂ ਬਸਾਲੀ ਜਾਇਆਂ ਭਾਈ ਕੇਸਰਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਗੋਂਕਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਮ੍ਹੇਂ ਮਾਥੇ ਦੋ ਹਾਥ ਕਰ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਈਆਂ।

1. ਉਪਰੋਕਤ ਸਮਕਾਲੀ ਲਿਖੀ ਵਾਰ ਵਿਚ ਵੀ ਦਿਨ ਸੋਮਵਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ :
ਗਾਲਬ ਭਏ ਪਠਾਣ ਰਣ, ਦੀਨੇ ਸਿੰਘ ਹਟਾਇ।
ਜਾਮ ਰਹੇ ਦਿਨ ਸੋਮ ਕੇ, ਸੂਰਨ ਕੀਨੋਂ ਤਾਇ। 48।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਜਾ ਸਲਾਹੀ ਚੰਦ ਕੇ ਨਗਰੀ ਬਸਾਲੀ ਨਗਰ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ, ਨਗਰ ਵਾਸੀਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ।

ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਗੁਰੂ ਪਰਵਾਰ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਮਹਲੋਂ ਮੇਂ ਕੀਆ ਤੇ ਸਿਖ ਫੌਜ ਕੇ ਲੀਏ ਨਗਰੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਤੰਬੂ ਲਗਾਇ ਦੀਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਸਾਲੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਨੇ ਤੇ ਰੋਜਾਨਾ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਹੋਨੇ ਲਗਾ। ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਸੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਨੇ ਲਾਗੀਆਂ। ਬਸਾਲੀ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਏ, ਉਧਰ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਜਾਨੀ ਮਾਲੀ ਨੁਕਸਾਨ ਉਠਾਇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਏਧਰ ਏਕ ਦਿਹੂ ਕਾਰਤਕ ਮਾਸ ਕੀ ਉਨੀਸ ਰਵਿਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਇ ਖਾਲਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਨਗਾਰਚੀ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨਗਾਰੇ ਤੇ ਚੋਟ ਲਗਾਇ ਦਈ, ਸਭਸ ਖਾਲਸੇ ਕੇ ਮੁਖ ਥੀਂ ਇੰਜ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਆਈਆਂ :

ਦੀਹਰੇ ਦੀਹਰੇ ਦੀਹ ਦਮਾਮਾਂ।

ਕਰਹੋਂ ਰੁੰਡ ਝੁੰਡ ਮੈਂ ਸਗਰੇਂ ਬਰੇਂ ਸੁਰਗ ਕੀ ਬਾਮਾ।

ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨਿਸ਼ਾਨਚੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲੈ ਕੇ ਅਰਾਕੀ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਸਭ ਕੇ ਆਗੇ ਨਿਕਲ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਸੁਰਮਈ ਬਸਤਰਾਂ ਤੇ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਦੀ ਚਮਕ ਨੇ ਸਾਵਨ ਮਾਸ ਦੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਘਟਾਂ ਤੇ ਬਿਜਲੀ ਨੂੰ ਮਾਤ ਪਾਇ ਦੀਆ। ਬਸਾਲੀ ਨਗਰੀ ਸੇ ਕੁਝ ਫਾਸਲੇ ਤੇ ਏਕ ਬਾਘ-ਬੱਚਾ ਜੰਗਲ ਸੇ ਨਿਕਲਾ, ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਸ ਕੇ ਪੀਛੇ, ਘੋੜਾ ਲਾਇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦੀਆ।

ਬਾਘ ਜ਼ਖਮ ਖਾਇ ਕਲਮੇਂਟ ਨਗਰੀ ਕੀ ਤਰਫ ਭਾਗ ਗਿਆ, ਸਿੰਘਾਂ ਇਸ ਕਾ ਪੀਛਾ ਕੀਆ, ਇਹ ਕੁਝ ਫਾਸਲੇ ਤੇ ਜਾਇ ਗਿਰਾ। ਕਲਮੇਂਟ ਵਾਸੀ ਰੰਘੜ ਤੇ ਗੁੱਜਰ ਇਸੇ ਦੇਖ ਗਾਉਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਏ। ਖਾਲਸੇ ਤੇ ਨਗਰ ਵਾਸੀਆਂ ਮੇਂ ਕਿਸੀ ਨਿਗੁਣੀ ਜਹੀ ਬਾਤ ਸੇ ਝਗੜਾ ਹੋਇ ਪਿਆ। ਹਾਲਾਤ ਕਾਬੂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਹੋਇ ਗਏ। ਆਖਰ ਸਿਖਾਂ ਤੇ ਨਗਰ ਵਾਸੀਆਂ ਮੇਂ ਮੁੱਠ ਭੇੜ ਹੋਇ ਪਈ, ਜਿਸ ਤੇ ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਚੰਗੀ ਚੋਟ ਆਈ, ਉਹ ਥਾਂ ਤੇ ਹੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾਇ ਗਿਆ।¹ ਏਸ ਕੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਕੋ ਦੇਖ ਜਥੇਦਾਰ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਨਗਾਰਚੀ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨਗਾਰੇ ਤੇ ਚੋਟ ਲਗਾਇ ਦਈ। ਆਗੇ ਸੇ ਗਾਮ ਵਾਸੀਆਂ ਰੰਘੜਾਂ ਤੇ ਗੁੱਜਰਾਂ ਬੋੜਾ ਸਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਆ — ਇਹ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਝਾਲ ਨ ਝੱਲ ਸਕੇ। ਅਖੀਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੱਜ ਕੇ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਈਆਂ। ਸਿਖ ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਕੀ ਲਾਸ਼ ਉਠਾਇ ਬਸਾਲੀ ਗਾਮ ਮੇਂ ਲੈ ਆਏ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਇਸ ਕਾ ਦਾਹ ਸਸਕਾਰ ਕੀਆ। ਰਾਜਾ

1. ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਮੂਲੇ ਕਾ.. ਪੁਆਰ ਜਲ੍ਹਾਨਾ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸਤਵੰਜਾ ਕਾਰਤਕ ਪਰਵਿਸ਼ਟੇ ਉਨੀਸ ਰਵਿਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਕਲਮੇਂਟ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਪਰਗਣਾ ਬਸਾਲੀ ਸਾਮ੍ਹੇ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕਰ ਸੁਆਸ ਦੀਏ। ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰੂ ਜਾਨੇ, ਗੁਰੂ ਆਪ ਭਾਣੇ ਕਾ ਖਾਬਿੰਦ, ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਨਾ।

[ਭੋਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਢਾ, ਪਰਗਣਾ ਜੀਂਦ, ਖਾਤਾ ਜਲ੍ਹਾਨੋਂ ਕਾ

ਸਲਾਹੀਚੰਦ ਬਾਈ ਧਾਰ ਕੇ ਰਾਜਯੋਂ ਮੇਂ ਚੰਗਾ ਅਸਰ-ਰਸੂਖ ਰਖਤਾ ਥਾ, ਇਸ ਬੀਚ ਪੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਕਹਿਲੂਰੀ ਰਾਜੇ ਕਾ ਝਗੜਾ ਮੁਕਾਇ ਦੀਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਵਸ ਬਸਾਲੀ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ। 71।

72. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਸਾਲੀ ਨਗਰ ਰਹਿ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪਹੁੰਚ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਸਾਰੇ ਕਿਲਿਓਂ ਕੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਾਈ, ਰਾਜਾ ਸਲਾਹੀ ਚੰਦ ਕੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸੇ ਸਾਰੇ ਅਮਨ-ਅਮਾਨ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਕੇ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਮੇਂ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਆਨੇ ਲਗ ਗਈਆਂ। ਰਾਜਯੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਨ ਕੇ ਮਾਨ ਲੀਆ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਗਾਉਂ ਕੇ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾਂ ਖਾਲਸਈ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਪਰਜਾ ਕੋ ਸੁਖ ਕਾ ਸਾਹ ਆਨੇ ਲਾਗਾ। ਇਸੀ ਸਾਲ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸਤਵੰਜਾ ਪੱਖ ਪ੍ਰਵਿਸਟੇ ਛੇ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਮਾਤਾ ਜੀਤ ਕੁਇਰ ਜੀ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਿਆਨਾ ਕਰ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ ਕਾ ਦਾਹ ਸੰਸਕਾਰ ਅਗੰਮਪੁਰਾ ਨਗਰੀ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਜਾਇ ਕੇ ਕਰ ਦੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸੱਤ ਪੱਖ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਮਾਤਾ ਜੀਤ ਕੁਇਰ ਨਮਿਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਰਾਖਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਸਤਾਰਮਾਂ ਤੇ ਪੱਖ ਮਾਸੇ ਬਾਈ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਹੋਈ। ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਸਮੇਂ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਚੰਦ ਤੇ ਸੰਢੀ ਨੰਦ ਚੰਦ, ਮਾਤਾ ਹਰੀ ਜੀ, ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ, ਭਾਈ ਖੇਮ ਕਰਨ ਤੇ ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਜੀ ਆਏ। ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬੀਚ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੁਇਰ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੁਇਰਾਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਨੰਦਮਈ ਨਗਰ ਬਨ ਗਿਆ ਥਾ, ਹਰ ਮਾਈ ਭਾਈ ਕੇ ਮੁਖ ਥੀਂ ਇਹ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਂਦਾ ਸੀ :

ਆਨੰਦਪੁਰ ਦਾ ਵਾਜਾ, ਨਿਤ ਵਜਦਾ ਅਨੰਦਪੁਰ...

ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸਤਵੰਜਾ ਕੇ ਆਖਰੀ ਚੇਤਰ ਵਦੀ ਦੂਜ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਦੜਪ ਦੇਸ ਕੀ ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈ ਰਹੀ ਕੋ ਬਜਰੂੜ ਗਾਉਂ ਕੇ ਰੰਘੜਾਂ ਤੇ ਗੁੱਜਰਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਲੁੱਟ ਲਿਆ। ਇਸ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹਿਜਧਾਰੀ ਤੇ ਚਰਨ-ਪਾਹੁਲੀਏ ਸਿਖ ਸਨ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇ ਗੁਰਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਫਰਿਆਦੀ ਹੂਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ ਕੀ ਤਰਸ ਜੋਗ ਹਾਲਤ ਦੇਖ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਇੰਜ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ :

ਜਮਧਰ ਜਮਦਾੜ੍ਹਾ ਜਬਰ, ਜੋਧਾ ਤੱਕ ਜਿੱਹ ਨਾਂਹਿ।

ਲੂਟ ਕੂਟ ਲੀਜਤ ਤਿਨੈ, ਜੋ ਬਿਨ ਬਾਧੇ ਜਾਂਹਿ।

ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵਲ ਦੇਖਾ—ਹੁਕਮ ਹੂਆ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਇ ਕੇ ਬਜਰੂੜ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਾ ਫਲ ਭੁਗਤਾਈਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸੌ ਸਿੰਘ ਇਨ ਕੇ ਗੈਲ ਦੇ ਕੇ ਇਨ ਕੋ ਰਵਾਨਾ ਕੀਆ। ਇਹ ਚੇਤਰ

1. ਨਿਕਟਿ ਗਾਂਵ ਜੇਤੇ ਬਸੇ ਲਏ ਖਾਲਸੇ ਜੀਤ।

ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਅਰ ਦੋਇ ਬਰਸ ਇਹਿ ਬਿਧ ਭਏ ਬਤੀਤ। 4।

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੱਭਾ, ਅਧਿਆ 11 (ਸੈਣਾ ਸਿੰਘ)]

ਵਦੀ ਪੰਚਮੀਂ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਚਲ ਦਰਿਆ ਸਤਿਲੁਪਤ ਪਾਰ ਹੋਇ ਬਜਰੂੜ ਗਾਉਂ ਕੋ ਜਾਇ ਘੇਰਾ। ਸਿਖਾਂ, ਨਗਰਵਾਸੀਆਂ ਕੀ ਚੰਗੀ ਭੁਗਤ ਸਵਾਰੀ। ਇਨ ਕੇ ਦੋਇ ਮੁਖੀਏ ਚਿੱਤ੍ਰ, ਮਿੱਤ੍ਰ ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਮਾਰੇ ਗਏ। ਰੰਘੜੀਆਂ ਤੇ ਗੁੱਜਰੀਆਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਦਿੰਜ ਸਿਆਪਾ ਕੀਆ ਜਿਹੜਾ ਸਿਆਪਾ ਬਜਰੂੜ ਵਿਚ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ :

ਹਾਏ-ਹਾਏ ਨੀਂ ਕੀਤੋਂ ਮਾਏ। ਜਿਹਨੇਂ ਚਿੱਤ੍ਰ ਮਿੱਤ੍ਰ ਭੈੜੇ ਜਾਏ।

ਨੀਂ ਤੇਰੇ ਸਿੰਘ ਜਮਾਈ ਆਏ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਠੇ ਬਠਲੇ ਢਾਏ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਹਿਬ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਜਰੂੜੀਆਂ ਕੀ ਭੁਗਤ ਸਵਾਰ ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇ ਗਏ। ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਫਨੇ ਸੇ ਸਾਰੀ ਵਿਥਿਆ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਸੁਨਾਈ। ਇਸ ਵਾਕਿਆ ਕੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਕਾਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਅਗਲੇ ਵਰਖ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਅਠਾਵਨ ਪੋਖ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਦੂਜ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਕੇ ਮਹਿਲ ਮਾਤਾ ਹਰੀ ਜੀ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਿਆਨਾ ਕਰ ਗਏ। ਇਨ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਰਾਖੇ ਪਾਠ ਕਾ ਭੋਗ ਮਾਘ ਵਦੀ ਤਰੋਦਸੀ ਕੋ ਪਾਵਣਾ ਥਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਏਕ ਦਿਵਸ ਪਹਿਲੋਂ ਸੋਢੀ ਦੀਪ ਚੰਦ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਜਾਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸੇ ਬਾਬਾ ਭਾਰ ਮੱਲ ਕਾ ਬੋਟਾ ਸੋਢੀ ਨਿਰੋਜਨ ਹੋਇ ਆਇਆ, ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਸੇ ਮਾਤਾ ਸੁਲੱਖਨੀ, ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਆਦਿ ਸਾਰੇ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਚੰਦ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਆਏ। ਮਾਘ ਵਦੀ ਤਰੋਦਸੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਸਤਾਰ੍ਹਮੀ ਕੇ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਮਾਤਾ ਹਰੀ ਜੀ ਨਿਮਿਤ ਰਾਖੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਭੋਗ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸਿਖ ਨੇ ਪਾਇਆ। ਬਾਦ ਅਰਦਾਸ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਦਸਤਿ ਮੁਬਾਰਕ ਸੇ ਸੋਢੀ ਨੰਦ ਚੰਦ ਕੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾਤਾ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਚੰਦ ਕੋ ਪਗੜੀ ਬੰਨ੍ਹਾਨੇ ਕੀ ਰਸਮ ਅਦਾਇ ਕੀ। 72।

73. ਸਾਖੀ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦ ਗਢ ਸੇ ਹੋਲਾ ਮਹਲਾ ਚਢਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਇਸੀ ਵਰਖ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਲੀਆਂ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਮੇਂ ਕਿਲਾ ਹੋਲ ਗਢ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਬੜੀ ਚਹਿਲ ਪਹਿਲ ਹੋਈ। ਖਾਲਸਾ ਆਪਸ ਮੇਂ ਟੋਲੀਆਂ ਬਨਾਇ ਫਲਗੁਨ ਸੁਦੀ ਅਸ਼ਟਮੀ ਸੇ ਪੂਰਨਮਾ ਤੀਕ ਹੋਲੀ ਖੇਲਨੇ ਲਾਗਾ। ਕਿਲਾ ਅਨੰਦ ਗਢ ਸੇ ਬਾਹਰ ਕਿਲਾ ਹੋਲ ਗਢ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਬੜੀਆਂ ਰੋਨਕਾਂ ਰਹੀਆਂ ਜਿਸ ਕਾ ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇ ਰਹਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮੁਬਾਰਕ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ ਫੜੀ ਹੋਈ ਪਿਚਕਾਰੀ ਬੜੀ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋਇ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸੇ ਏਕ ਦਫਾ ਜ਼ਿਮੀ ਤੇ ਅਸਮਾਨ ਕੋ ਸੂਹੇ ਰਾਂਗ ਮੇਂ ਬਦਲ ਦੀਆ। ਇਹ ਸੁਹਾਵਨਾ ਸਮਾਂ ਦੇਖਨੇ ਵਾਲਾ ਥਾ ਕਿ ਗੁਲਾਬ ਅੰਬਰ ਅਰ ਕਸਤੂਰੀ ਕੀ ਵਰਖਾ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ ਹੋਇ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਚੇਤਰ ਵਦੀ ਏਕਮ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦ ਗਢ ਕੇ ਸਾਮ੍ਹੇ ਆਏ। ਅਰਦਾਸੀਏ ਸਿਖ ਨੇ ਖਲੇ ਹੋਇ 'ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰ ਕੇ... ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ' ਕਹਿ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ। ਉਪਰੰਤ ਸਾਰਿਆਂ ਸਿਖਾਂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਛਤੇ ਬੁਲਾਇ, ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕੇ ਜੈਕਾਰੇ ਗੈਲ ਅਸਮਾਨ ਗੂੰਜਾਇ

ਦੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਆਪੋ ਆਪਨੇ ਅਰਾਕਿਆਂ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਏਕ ਸਿਖ ਨੇ ਮੁਖ ਥੀਂ ਇੰਜ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਾ :

ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੋਇਆ ਬੋਲਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੋਇਆ—
ਪੈਜ ਰਾਖੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਕੀ ਜੀ।

ਪਹਿਲ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਭੇਟ ਵਜੋਂ ਪਾਂਚ ਮੁੱਠਾਂ ਭਰ ਕੇ ਗੁਲਾਲ ਕੀਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਚਲਾਈਆਂ। ਆਗੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਏਕ ਮੁੱਠ ਚਲਾਈ, ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਚੀ ਸੁਰ ਮੇਂ ਏਸ ਸਵੈਯੇ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ :

ਮਾਘ ਬਿਤੀਤ ਭਈ ਰੁਤ ਫਾਗਨ ਆਇ ਗਈ ਸਭ ਖੇਲਤਿ ਹੋਰੀ।
ਗਾਵਤ ਗੀਤ ਬਜਾਵਤ ਤਾਲ, ਕਹੈ ਮੁਖ ਥੀਂ ਭਰੂਆ ਮਿਲ ਜੋਰੀ।
ਭਾਰਤ ਹੈ ਅਲਤਾ ਬਨਿਤਾ, ਛਟਕਾ ਸੰਗ ਮਾਰਤ ਬੇਸਨ ਬੋਰੀ।
ਖੇਲਤ ਸਯਾਮ ਧਮਾਰ ਅਨੂਪਮ, ਹਾਂ ਮਿਲ ਸੁੰਦਰਿ ਸਾਂਵਲ ਗੋਰੀ। 224।

[ਕ੍ਰਿਸ਼ਣਾਵਤਾਰ]

ਸਵੈਯੇ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕੇ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਸੇ ਅਸਮਾਨ ਕੇ ਗੂੰਜਾਇ ਦੀਆ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨਿਸ਼ਾਨਚੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਆਗਿਆ ਪਾਇ, ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਮੁਖ ਥੀਂ ਫਤੇ ਗਜਾਇ ਕੇ ਅਰਾਕੀ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੂਆ। ਪਾਛੇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਪਾਂਚੋਂ ਪਿਆਰੇ ਘੋੜਿਆਂ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਜੈਕਾਰਾ ਬੁਲਾਇ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਸਿਆਨਾਂ ਸੇ ਧ੍ਰੁਹ ਉਚੀ ਸੁਰ ਮੇਂ, ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਛੰਦ ਬੋਲਾ :

ਖਗ ਖੰਡ ਬਿਹੰਡ ਖਲ ਦਲ ਖੰਡੇ, ਅਤਿ ਰਨ ਮੰਡੇ ਬਰ ਬੰਡੇ।
ਭੁਜ ਦੰਡ ਅਖੰਡੇ ਤੇਜ ਪ੍ਰਚੰਡੇ ਜੋਤ ਅਮੰਡੇ ਭਾਨ ਪ੍ਰਭੇ।
ਸੁਖ ਸੰਤਾ ਕਰਨੰ ਦੁਰਮਤਿ ਦਰਣੇ ਕਿਲ ਬਿਖ ਹਰਣੇ ਅਸਿ ਸਰਣੇ।
ਜੈ ਜੈ ਜਗਿ ਕਾਰਣ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਉਬਾਰਣ ਮਮ ਪ੍ਰਤਪਾਰਣ ਜੈ ਤੇਗੰ।

[ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ]

ਇਸ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਨਗਾਰਚੀ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨਗਾਰੇ ਤੇ ਦੂਹਰੀ ਚੋਟ ਚਲਾਈ। ਖਾਲਸੇ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕੇ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਸੇ ਅਸਮਾਨ ਗੂੰਜਾਇ ਦੀਆ। ਇਕੈ ਵਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੁਕਾਂ ਦਾ ਉਚਾਰਣ ਹੋਆ :

ਦੀਹਰੇ ਦੀਹਰੇ ਦੇਹ ਦਮਾਮਾ
ਕਰਿਹੋਂ ਰੁੰਡ ਝੁੰਡ ਮੈਂ ਸਗਰੋਂ ਬਰੋਂ ਸੁਰਗ ਕੀ ਬਾਮਾ।

ਇਸ ਉਪਰੰਤ ਖਾਲਸਾ ਹੋਲ ਗਢ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇਆ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਪਾਂਚ ਨਿਸ਼ਾਨਚੀ, ਇਨ ਕੇ ਪੀਛੇ ਪਾਂਚ ਪਿਆਰੇ, ਜਿਨ ਕੇ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ ਲੰਮੀਆਂ ਕ੍ਰਿਪਾਨਾਂ ਪਕੜੀਆ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇਨ ਕੇ ਪੀਛੇ ਨਗਾਰਚੀ ਸਿੰਘ ਅਰਾਕੀ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਨਗਾਰੇ ਨੂੰ ਦੂਹਰੀ ਚੋਟ ਸੇ ਅਸਮਾਨ ਗੂੰਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੀਲੇ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਜਾਇ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਰਬਤ੍ਰ ਖਾਲਸਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪੀਛੇ ਆਇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਅਰਾਕੀ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਖਾਲਸਾ ਦਲ ਕੇ ਦਾਏ ਪਾਸੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਗੁਰ ਅਸਥਾਨ ਤਖਤ ਸ੍ਰੀ ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਇ ਖਾਲਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਘੋੜਿਆਂ

ਚਾਬਕ ਦਿਖਾਇ ਐੜੀ ਲਗਾਈ। ਕਿਸੇ ਸਿੰਘ ਕਾ ਅਰਾਕੀ ਸਤਿਕਾਰ ਵਜੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਸੇ ਆਗੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਸਭ ਲਗਾਮੇਂ ਖੀਂਚੀ ਪੀਛੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਮਾਂ ਦੇਖਨੇ ਵਾਲਾ ਸੀ ਖਾਲਸੇ ਕੀਆਂ ਸੁਰਮਈ ਦਸਤਾਰਾਂ ਤੇ ਬਸਤਰਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਨੇ ਸਾਵਨ ਮਾਸ ਕੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਘਟਾਂ ਤੇ ਬਿਜਲੀ ਕੀ ਚਮਕ ਦਮਕ ਕੋ ਮਾਤ ਕਰ ਦੀਆ ਬਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲਸਈ ਦਰਿਆਇ ਠਾਠਾਂ ਮਾਰਦਾ ਹੂਆ ਪੂਰੇ ਜੋਬਨ ਸੇ ਹੋਲ ਗਢ ਕੇ ਮੈਦਾਨ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਸ਼ਿਅਰ ਅਪਨੀ ਮੁਬਾਰਕ ਜ਼ਬਾਨ ਸੇ ਇੰਜ ਕਿਹਾ :

ਗੁਲੇ ਹੋਲੀ ਬ ਬਾਗੇਂ ਦਹਰ ਬੂ ਕਰਦ।

ਲਬਿ ਚੂੰ ਗੁੰਚਾ ਰਾ ਫਰਖੰਦਾ ਖੂੰ ਕਰਦ। 1।

ਗੁਲਾਬੇ ਅੰਬਰੇ—ਮੁਸਕੇ ਅੰਬੀਰੇ।

ਚੂੰ ਬਾਰਾਂ ਬਾਰਸੇ ਅਜ ਸੂ ਬਸੂ ਕਰਦ। 2।

ਜਹੇ ਪਿਚਕਾਰੀਏ, ਪੁਰ ਜਾਅਫਰਾਨੀ,

ਕਿ ਹਰ ਬੇ ਰੰਗ ਰਾ ਖੁਸ਼ ਰੰਗ ਬੂ ਕਰਦ। 3।

ਗੁਲਾਲ ਅਫਸਾਨੀ ਏ ਦਸਤੇ ਮੁਬਾਰਿਕ,

ਜ਼ਿਮੀਨੇਂ ਆਸਮਾਂ ਰਾ ਸੁਰਬਰੂ ਕਰਦ। 4।

ਦੁ-ਆਲਮ ਗਸ਼ਤ ਰੰਗੀ ਅਜ ਤੂਫੈਲ ਸ਼,

ਚੂੰ ਸ਼ਾਹਮ ਜਾਮਿ ਰੰਗੀ ਦਰ ਗੁਲੂ ਕਰਦ। 5।

ਕਸੇ ਕੇ ਦੀਦਹ ਦੀਦਾਰਿ ਮੁਕੱਦਸ,

ਮੁਰਾਦੇ ਉਮਰ ਰਾ ਹਾਸਲ ਨਿਕੋ ਕਰਦ। 6।

ਸਵਦ ਕੁਰਬਾਨ ਖਾਕੇ ਰਾਹਿ ਸੰਗਤ,

ਦਿਲੇ 'ਗੋਯਾ' ਹਮੀਂ ਰਾ ਆਰਜੂ ਕਰਦ। 7।

ਇਸ ਸ਼ੇਅਰ ਤੋਂ ਬਾਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਖਾਲਸੇ ਸ਼ਸਤਰ ਵਿਦਿਆ ਕੇ ਜੋਹਰ ਦਿਖਾਏ। ਉਪਰੰਤ ਬਚਨ ਹੂਆ, ਸਿਖੋ! ਤਿਆਰੀ ਕਰੋ ਅਸਾਂ ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਅਰਦਾਸੀਏ ਸਿਖ ਨੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਸਰਬਤ ਖਾਲਸਾ ਹੋਲ ਗਢ ਸੇ ਘੋੜਿਆਂ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਚਰਨ ਗੰਗਾ ਨਦੀ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇਆ। ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਜਸਵਾਰੀਏ ਕੀ ਮਝ੍ਹੀ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਿੰਘਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਪਨਹੀਂ ਤੇ ਸੋਟੇ ਆਦਿ ਸੇ ਇਸ ਮਝ੍ਹੀ ਕੀ ਚੰਗੀ ਭੁਗਤ ਸਵਾਰੀ। ਉਪਰੰਤ ਖਾਲਸਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਅਰਾਕੀਆਂ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਆਗੇ ਚਲਾ। ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਆਦਿ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਆਦਿ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨਾਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦ ਗੜ੍ਹ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਅਰਾਕੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਅਰਦਾਸੀਏ ਸਿਖ ਨੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਪਾਂਚ ਅਜਾ ਸੁਤ² ਪਾਂਚੇ ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਝਟਕਾਇ ਦੀਏ। ਸਿੰਘ ਫੌਜਾਂ

1. ਜੁੱਤੀ।

2. ਬੱਕਰੇ।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਡੇਰਿਆਂ ਮੇਂ ਪਧਾਰ ਗਈਆਂ। ਇਸ ਹੋਲੇ ਮਹਲੇ ਦੀ ਸਾਰੀ ਵਿਧਿ ਕਿਸੇ ਦੁੱਖੀ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੂੰ ਜਾਇ ਸੁਨਾਈ। ਉਸੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਆਈ ਵਾਰਤਾ ਸੁਨ ਕੇ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਏਕ ਇਕੱਤ੍ਰਤਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬੁਲਾਈ।

ਰਾਜਯੋਂ ਕੇ ਆਨੇ ਪਰ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਚੇਤਰ ਵਦੀ ਏਕਮ ਕੇ ਦਿਹੁ ਹੋਇਆ - ਵਾਕਿਆ ਸੁਨਾਇਆ। ਕਹਿਨੇ ਲਾਗਾ ਕਿ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਾਮੂ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਕੀ ਮੜੀ ਤੇ ਜਾਇ ਕੇ ਜੋ ਅਸਥਾਨ ਕੀ ਦੁਰਗਤ ਕੀ ਹੈ, ਉਸ ਸੇ ਲੂੰ ਕੰਡੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ। ਰਾਜਯੋਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜਾ ਅਫਸੋਸ ਕੀਆ। ਸਭਾ ਮੇਂ ਸਿਆਣਿਆਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਇਹੋ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕੀਆ ਫਿ ਦੋ ਵਰ੍ਹੇ ਅੱਛੇ ਲੰਘ ਗਏ ਹੈਂ, ਆਗੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕਾਈ ਕਦਮ ਉਠਾਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਆਇਆ ਸਮਾਂ ਟਲ ਗਿਆ। ਪਹਾੜੀਆਂ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਕਾਈ ਨਾ-ਖੁਸ਼ਗਵਾਰ ਵਾਕਿਆ ਨਾ ਹੁਆ। 73।

74. ਸਾਖੀ ਸੋਢੀ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ਤੇ ਰਾਜਾ ਸਲਾਹੀ ਚੰਦ ਕੇ ਪਰਲੋਕ ਗਮਨ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਅਗਲੇ ਵਰਖ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਉਨਾਹਟ ਮੱਘਰ ਵਦੀ ਤੀਜ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੁ ਸੋਢੀ ਭਾਰ ਮੱਲ ਕਾ ਬੇਟਾ ਸੋਢੀ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ਇਸ ਫਾਨੀ ਦੁਨੀਆ ਸੇ ਚਲ ਵਸਿਆ। ਇਸ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਰਾਖੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਭੋਗ ਸਤਾਰੂਮੀ ਤੇ ਮੱਘਰ ਸੁਦੀ ਚੌਥ, ਦਿਨ ਵੀਰਵਾਰ ਕੋ ਪੈਣਾ ਸੀ।

ਉਧਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਅਨੰਨ ਸੇਵਕ ਰਾਜਾ ਸਲਾਹੀ ਚੰਦ ਜੋ ਬਡੇਰੀ ਉਮਰ ਕਾ ਥਾ, ਸੋਢੀ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ਸੇ ਦੋ ਦਿਵਸ ਪਹਿਲੋਂ ਮੱਘਰ ਵਦੀ ਏਕਮ ਰਵੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੁ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰ ਗਿਆ। ਇਸ ਕੀ ਸਤਾਰੂਮੀ ਕਾ ਦਿਹੁ ਮੱਘਰ ਸੁਦੀ ਛਟ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੁ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਕੀ ਬਜਾਇ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਪਹਿਲੋਂ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਚੋਣਮੇਂ ਮੁਖੀ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਸਾਥ ਬਸਾਲੀ ਨਗਰ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੀ ਸਤਾਰੂਮੀ ਤੇ ਆਇ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਰਾਣੀ ਹੀਰਾ ਦੇਵੀ ਸੇ ਮਾਤਮੀ ਪਰਚਾਵਨੀ ਕੀ, ਕਹਾ ਮਾਤਾ ਜੀ! ਭਾਣਾ ਅਮਿਟ ਹੈ, ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਡੇ ਬਡੇ ਅਵਤਾਰ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਹੋਇ ਗਏ, ਪੀਛੇ ਉਨ ਕੇ ਸਭਸ ਨੇ ਭਾਣੇ ਕੋ ਮਾਨਾਂ। ਰਾਣੀ ਗੁਰੂ ਘਰ ਕੀ ਸਰਧਾਵਾਨ ਤੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਵਾਲੀ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਕੀ ਛੋਟੀ ਬਹਿਨ ਸੀ। ਇਸੇ ਸਹਿਤ ਨਿਮਰਤਾ ਅਰਜ਼ੋਈ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ! ਤੁਹਾਡੇ ਸੇਵਕ ਰਾਜਾ ਜੀ ਏਸ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਚਲ ਵਸੇ ਹਨ, ਤੁਸਾਂ ਏਸ ਦਾਸੀ ਕੋ ਵਿਸਾਰਨਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਤਨਾਂ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਨੇਤਰ ਭਰ ਆਈ, ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੜੀ ਬਹਿਨ ਚੰਪਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਕੇ ਸਾਂਈ ਦੋਵੇਂ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰ ਗਏ ਹਨ, ਮੈਂ ਦੁਖਾਂ-ਜੋਗੀ ਪੀਛੇ ਰਹਿ ਗਈ ਹਾਂ।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਧੀਰਜ ਦੇ ਕੇ ਕਹਾ, ਰਾਣੀ ! ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਨਗਰੀ ਜਰੂਰ ਆਵਾਗਾ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਾਰ੍ਹਮੀ ਸੇ ਦੇ ਦਿਹੂ ਪੀਛੇ ਹੀਰਾ ਦੇਈ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੇ ਕੇ ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ । ਇਸੀ ਸਾਲ ਕੁਰਖੇਤਰ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਨ ਕਾ ਮੇਲਾ ਮਾਘ ਪੁਵਿਸ਼ਟੇ ਆਠ—ਬੁਧਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਮੁਖੀ ਸਿਖਾਂ ਸਮੇਤ ਕੁਝ ਵਿਵਸ ਮੇਲੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਉਥੇ ਜਾਇ ਬਿਰਾਜੇ । ਵਾਪਸੀ ਕੁਰਖੇਤਰ ਤੋਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਉਂਦਿਆਂ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕੀ ਸ਼ਹਿ ਤੇ ਸੈਦ ਬੇਗ ਤੇ ਅਲਫ ਖਾਨ ਦੁਹਾਂ ਸਰਦਾਰਾਂ ਅਚਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦੀਆ । ਇਹ ਹਮਲਾ ਚਮਕੌਰ ਨਗਰੀ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ 16 ਮਾਘ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਮਰਕਾਬ ਕੇਵਲ ਸਵਾ ਕੁ ਸੌ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਆਦਿ ਤੀਨੋਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਸਨ । ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਜੋਧਿਆਂ ਆਗੇ ਹੋਇ ਇਨ ਕੀ ਚੰਗੀ ਖੁੰਬ ਠੱਪੀ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਹਾਂ ਸਰਦਾਰਾਂ ਸਣੇ ਸਾਥੀਆਂ—ਭਾਗ ਕੇ ਜਾਨ ਬਚਾਈ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਚਮਕੌਰ ਸੇ ਸਨੋਂ ਸਨੋਂ ਚਲ ਕੇ ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਮੇਂ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਨਾਂ ਸੁਨ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈਆਂ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ । 74 ।

75. ਸਾਖੀ ਦੇਵਕੀ ਦਾਸ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਕੀ ਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਜੰਗ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਆਇਆਂ ਕੇਵਲ ਦੋ ਮਾਸ ਕਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਹੁਆ ਥਾ ਕਿ ਦੇਵਕੀ ਦਾਸ ਨਾਮੀ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਆਇ ਫਰਿਆਦੀ ਹੁਆ । ਇਸੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਮੇਰੀ ਇਸਤਰੀ ਦੁਆਬੇ ਕੇ ਸਰਦਾਰ ਜਬਰ ਜੰਗ ਖਾਂ ਨੇ ਖੋਹ ਲਈ ਹੈ, ਸਹਾਈ ਹੋਈਏ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਦੁਖੀਏ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਕੀ ਫਰਿਆਦ ਸੁਨ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਾ, ਇਸ ਕੀ ਔਰਤ ਬੱਸੀ ਜਾਇ ਕੇ ਇਸੇ ਦਿਲਾਇ ਦੀਜੀਏ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਕੇ ਗੈਲ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸੇ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇ ਰਵਾਨਾ ਕੀਆ । ਸਾਹਿਬ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਥੀ ਸਿੰਘਾਂ ਸਮੇਤ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਉਨਾਹਟ - ਚੇਤਰ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਏਕਮ ਕੇ ਦਿਹੂ ਬਸੀ ਗਾਮ ਕੋ ਜਾਇ ਘੇਰਾ । ਆਗੇ ਸੋ ਮਮੂਲੀ ਜਿਹੀ ਮੁਠ ਭੇੜ ਹੁਈ, ਜਬਰ ਜੰਗ ਖਾਂ ਕੋ ਬਸੈ ਬ੍ਰਾਹਮਨੀ ਪਕੜ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਲਿਆਇ ਪੇਸ਼ ਕੀਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੇਵਕੀ ਦਾਸ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਕੋ ਉਸ ਕੀ ਔਰਤ ਦਿਲਾਇ ਜਬਰ ਜੰਗ ਖਾਂ ਪਠਾਨ ਕੋ ਉਸ ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾ ਫਨਾ ਭੁਗਤਾਇਆ ।¹ ਇਹ ਵਾਕਿਆ—ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਕੇ

1. ਨਾਰਿ ਦਈ ਦਿਜ ਕੋ ਗੁਰ ਪੂਰਨ, ਆਦਰ ਸੋਂ ਨਿਜ ਤੀਰ ਬਿਠਾਈ ।
ਤੀਰਨ ਛੇਦ ਪਠਾਨ ਕਰਯੋ, ਸਿਰ ਤੇਲ ਪਵਾਇ ਸਬੈ ਸੁ ਦਿਖਾਈ ।
ਸਾਚੁ ਅਦਾਲਤ ਕੋ ਭਵ ਭੂਖਣ, ਦੂਖਣ ਦੂਰ ਕਰੈ ਅਰਿ ਹਾਈ ।
ਤਾਂ ਦਿਨ ਤੇ ਗੁਰ ਕੋ ਜੋਸ ਪਾਵਨ, ਗਾਵਤ ਹੈਂ ਕਬਿ ਬਿੰਦ ਬਨਾਈ । 262 ।
[ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ—ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ (1797 ਈ.)]

ਦਮੀਂ ਪਾਸੀਂ ਸੁਨਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਜਸ ਸਾਰੇ ਪਰਬਤੀ ਤੇ ਮੈਦਾਨੀ ਇਲਾਕਾ ਮੇਂ ਫਾਇ ਗਿਆ ।

ਕਹਿਲੂਰ ਕੀ ਰਾਜਧਾਨੀ, ਸਰਕਾਰੇ ਦਰਬਾਰੇ—ਬਾਈ ਰਾਜਯੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਮੁਖ ਭਾਈ ਮਾਨੀ ਜਾਤੀ ਸੀ । ਕਹਿਲੂਰ ਤੇ ਹੰਡੂਰ ਦੋਹਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਕੀ ਆਪਸ ਮੇਂ ਸਾਂਝੀ ਹੋਂਦ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਤੀਕ ਸੀ, ਪਾਰ ਕਾ ਇਲਾਕਾ ਰੋਪੜੀਏ ਨਬਾਬ ਕਾ ਲਗਦਾ ਸੀ । ਕੀਰਤਪੁਰ, ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤਿੰਨੋਂ ਨਗਰੀਆਂ ਰਾਜ ਕਹਿਲੂਰ ਮੇਂ ਆਬਾਦ ਸਨ । ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਨੇ ਲੰਘੀਪੁਰ, ਸਹੋਟਾ ਤੇ ਚੱਕ ਗਾਮ ਕੀ ਜ਼ਮੀਨ—ਨਾਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀ ਸੀ । ਉਪਰੰਤ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪੈਂਤਾਲੀਸ ਮੇਂ ਪਾਂਵਟਾ ਗਾਮ ਸੇ ਵਾਪਸੀ ਸਮੇਂ ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਨੇ ਤਾਰਾਪੁਰ, ਅਗਮਪੁਰਾ ਕੀ ਭੋਇੰ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਭੇਟਾ ਕੀ । ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਕਾ ਹੁਦੂਦ-ਅਰਬਾ ਰਾਣੀ ਨੇ ਚਾਰ-ਚਾਰ, ਪਾਂਚ-ਪਾਂਚ ਕੋਸ ਤੀਕ ਵਧਾਇ ਦੀਆ ਬਾ । ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਤੇ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਕੀ ਮਿਰਤੂ ਉਪਰੰਤ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਦੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਅਣਬਣ ਹੋਇ ਗਈ । ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ, ਹੰਡੂਰੀਏ ਰਾਜੇ ਗੈਲ ਮਿਲ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਈਨ ਮਨਾਨਾ ਚਾਹਤਾ ਬਾ ਪਰ ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ ਮਕਸਦ ਮੇਂ ਕਾਮਯਾਬ ਨਾ ਹੋਇ ਸਕਿਆ । ਬੁੱਢੇ ਰਾਜਾ ਸਲਾਹੀ ਚੰਦ ਬਸਾਲੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਕਹਿਲੂਰੀ ਰਾਜਾ ਕੇ ਦਰਮਿਆਨ ਸਮਝੋਤਾ ਕਰਾਇ ਦੀਆ ਬਾ । ਰਾਜਾ ਸਲਾਹੀ ਚੰਦ ਇਸ ਹੋਏ ਫੈਸਲੇ ਸੇ ਦੋਇ ਸਾਲ ਬਾਦ ਇਸ ਫਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲ ਵਸਿਆ ।

ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ—ਕਹਿਲੂਰੀ ਰਾਜੇ ਕੀ ਸ਼ਹ ਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਘੋੜਿਆਂ ਲਈ ਘਾਸ ਪੱਠਾ ਲੈਨ ਗਿਆ ਸਿਖਾਂ ਗੈਲ ਛੋੜਖਾਨੀ ਕਰਨੇ ਲਾਗ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਨਿਤ ਨਵੇਂ ਸੂਰਜ ਇਸ ਕੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਆਨੇ ਲਾਗ ਗਈਆਂ । ਇਹ ਰੋਜ਼ ਕੀ ਧੁਖ ਰਹੀ ਅਗਨੀ ਪੂਰੇ ਰੂਪ ਮੇਂ ਪਰਚੰਡ ਹੋਇ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਇ ਗਈ । ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਸਾਠ-ਮੱਘਰ ਸੁਦੀ ਪਾਂਚਮੀ ਰਵੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੀ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਹੰਡੂਰੀ ਆਇ ਰਾਜਯੋਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦੀਆ । ਢਾਈ ਪਹਿਰ ਦੁੰਹ ਪਾਸਿਆਂ ਥੀਂ ਲੋਹੇ ਗੈਲ ਲੋਹਾ ਖੜਕਿਆ । ਮਰਨੇ ਮਾਰਨੇ ਮੇਂ ਕਾਈ ਦਕੀਕ ਬਾਕੀ ਨਾ ਰਹਾ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨਿਸ਼ਾਨਚੀ ਨੇ ਆਗੇ ਹੋਇ ਭੂਮੀ ਮੇਂ ਝੰਡਾ ਗਾਡ ਕੇ ਜੰਮ ਕੇ ਲੜਾਈ ਲੜੀ । ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨਿਸ਼ਾਨਚੀ ਜਖਮੀ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕੇ ਵਾਰ ਸੇ ਟੂਟ ਕੇ ਭੋਇੰ ਤੇ ਗਿਰ ਪਿਆ । ਇਸ ਘਟਨਾ ਕੀ ਖਬਰ ਕਿਸੇ ਸਿਖ ਨੇ ਤਖਤ ਸ੍ਰੀ ਕੇਸ ਗੜ੍ਹ ਮੇਂ ਆਇ ਦਈ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸੀ ਵਕਤ ਬੜੀ ਦਸਤਾਰ ਕੋ ਉਤਾਰ ਨੀਚੇ ਕੇਸਗੀ³ ਮੇਂ ਸੇ ਨੀਲੇ ਰਾਗ ਕਾ ਫਰਰਾ ਨਿਕਾਲ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਆ, ਇਹ ਖਾਲਸਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਭੀ ਆਗੇ ਸੇ ਟੂਟੇਗਾ ਨਹੀਂ । ਉਪਰੰਤ ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ, ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ, ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ,

1. ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਹੋਂਦ ।

2. ਉਪਰਾਲਾ ।

3. ਛੋਟੀ ਦਸਤਾਰ ਨੂੰ ਪੁਰਾਤਨ ਸਿੰਘ ਕੇਸਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ।

ਮੋਹਕਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਕੀਆਂ ਨੀਲੀਆਂ ਕੋਸਕੀਆਂ ਮੇਂ ਸੇ ਫਰਤਾ ਨਿਕਾਲਾ ਗਿਆ ।

ਸਾਹਿਬ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਜਿਨ ਕੀ ਆਯੂ ਕੇਵਲ ਛੇ ਕੁ ਸਾਲ ਕੀ ਸੀ, ਇਸ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲ ਦੇਖ ਫਰਰਾ ਸਜਾਇ ਲੀਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੋਆ—ਬੇਟਾ ! ਇਹ ਅਕਾਲੀ ਫਰਰਾ ਪੰਥ ਮੇਂ ਸਦੀਵ ਰਹੇਗਾ । ਇਹ ਸਰਗੁਨ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂਕਾਲ ਕਾ ਬਾਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸਮਾਨ ਕਰਨਾ । ਸੂਰਜ ਅਸਤ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਜੰਗ ਬੰਦ ਹੋਇ ਗਈ, ਰਾਜੇ ਮੂੰਹ ਕੀ ਖਾਇ ਕੇ ਭਾਗ ਗਏ । ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਹਮਲਾ ਕਰਨੇ ਕਾ ਹੀਆ ਨ ਪਿਆ । 75 ।

76. ਸਾਖੀ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੇ ਵਿਵਾਹ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਾਲ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕਾਸਠ ਦੀਪਮਾਲਾ ਕੇ ਮੌਕਿਆ ਤੇ ਇਕ ਖਤਰੀ ਸਿਖ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਬੁਰਹਾਨਪੁਰੀ ਸਹਿਤ ਪਰਵਾਰ ਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਕੇ ਲੀਏ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਆਇਆ । ਏਕ ਦਿਹੂੰ ਏਸ ਕੀ ਪੁਤਰੀ ਬੀਬੀ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਆਪਣੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਕੇ ਗੈਲ ਸਤਲੁਧਰ ਨਦੀ ਮੇਂ ਨ੍ਹਾਨੇ ਆਈ । ਆਗੇ ਸਾਹਿਬ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹਵਾਣੀ ਭੁਜੰਗੀਆਂ ਗੈਲ ਨਦੀ ਮੇਂ ਨ੍ਹਾਇ ਰਹੇ ਥੇ । ਬੀਬੀ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਸੇ ਏਕ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਮਸਕਰਾਇ ਕੇ ਕਹਾ ਕਿ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸ਼ਾਦੀ ਤੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਕਰ ਦੇਵੇਂ ਤਾਂ ਕਹਾਂ ਪਾਈਏ । ਬੀਬੀ ਭਰੋਸੇ ਵਾਲੀ ਲੜਕੀ ਸੀ, ਇਸੇ ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਗਿਆਨ ਹੋਇ ਗਿਆ । ਬੀਬੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਕੀ ਪੁਤਰੀ ਬੀਬੀ ਅਮਰ ਵਾਲੀ ਸਾਖੀ ਸੁਨੀ ਹੋਈ ਸੀ ।

ਇਸੇ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਸੇ ਕਹਾ, ਭੈਣਾਂ ! ਮੈਂ ਬੇਬਸ ਹਾਂ ਪਰ ਯਾਦ ਰੱਖੀਂ ਮੈਂ ਸ਼ਾਦੀ ਹੁਣ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰਾਵਾਂਗੀ ਜੇ ਮੇਰੀ ਸ਼ਾਦੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਇਸੀ ਕੇ ਗੈਲ ਹੀ ਹੋਇਗੀ । ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਚੁਪ ਸਾਧ ਲਈ । ਗੱਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਦੀ ਸਹੇਲੀ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਗੱਲ ਦਾ ਗਲਾਨ ਬਣ ਗਿਆ । ਏਸ ਕੀ ਦੂਜੀ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰੀ ਬਾਰਤਾ ਇਸ ਕੀ ਮਾਤਾ ਲੱਛਮੀ ਬਾਈ ਕੋ ਸੁਨਾਈ । ਮਾਤਾ ਲੱਛਮੀ ਦੇਵੀ ਸੁਨ ਕੇ ਅਚੰਭਾ ਰਹਿ ਗਈ, ਮਨ ਮੇਂ ਸੋਚਾ—ਅਸੀਂ ਪਰਦੇਸੀ, ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਅਣਹੋਣੀ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹੇਗੀ । ਇਸ ਪਤੀ ਦੇਵ—ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਸਾਰੀ ਹਕੀਕਤ ਬਿਆਨ ਕੀ, ਉਹ ਵੀ ਸੁਣ ਕੇ ਡੂੰਘੀ ਸੋਚ ਮੇਂ ਪੈ ਗਿਆ । ਆਖਰ ਦੋਹਾਂ ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਰਾਤ ਕੋ ਮਹਿਲਾਂ ਮੇਂ ਜਾਇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜ ਲਏ । ਸਾਰੀ ਬਾਰਤਾ ਸੁਨਾਈ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਇਨ ਕੀ ਅਧੀਨਗੀ ਦੇਖ ਇਨ ਕੀ ਅਰਜ਼ੋਈ ਕੋ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ । ਕੁਝ ਦਿਹੂੰ ਪਾਇ ਤਾਰਾ

1. ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਤਬ ਬਾਤ ਬਖਾਨੀ । ਸੁਨੋਂ ਸਿੰਘ ਜਿਉਂ ਸੁਨੀ ਸੁ ਕਾਨੀ ।
ਏਕ ਦੱਖਣੀ ਕੋ ਜੋ ਸਾਹਾ । ਗੁਰ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਯੋਂ ਤਾਹਾ । 110 ।
ਸਹਿਤ ਕੁਟੈਬ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਯੋਂ । ਤਾਸ ਕੰਨਿਆ ਚੀਤ ਲੁਭਾਯੋਂ ।
ਆਈ ਨ੍ਹਾਵਨ ਨਦੀ ਸੁਜਾਨਾ । ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੋ ਬਦਨ ਪਿਖਾਨਾ । 111 ।

[ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ—ਕੁਇਰ ਸਿੰਘ ਅਧਿਆ. 16 (1751 ਈ:)]

ਬਾਈ ਕੀ ਮੰਗਨੀ ਸਾਹਿਬ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਗੋਲ ਹੋਇ ਗਈ। ਸੁਨ ਕੇ ਸਾਰੇ ਨਗਰ ਮੇਂ ਬੜੀ ਚਹਿਲ ਪਹਿਲ ਹੋਈ। ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ, ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੁਇਰ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਈਆਂ ਮਿਲਨ ਲਗੀਆਂ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕੇ ਬਾਦਲ ਛਾਇ ਗਏ। ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕਾਹਟਾ ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਏਕਮ ਦਾ ਸ਼ੁਭ ਦਿਹਾੜਾ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਬੜਾ ਸੁਹਾਵਨਾ ਸੀ।

ਗਾਉਂ ਕੀ ਨਾਰੀਆਂ ਮੰਗਲ ਕੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦ ਗਢ ਮੇਂ ਆਈਆਂ, ਬੜੀ ਚਹਿਲ ਪਹਿਲ ਹੋਈ। ਆਸਾ ਜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕਥਾ ਉਪਰੰਤ ਸਾਹਿਬ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬੀਬੀ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਕਾ ਸ਼ੁਭ ਵਿਵਾਹ ਹੁਆ।¹ ਸਿੰਘਾਂ ਅਰਦਾਸ ਉਪਰੰਤ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕੇ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਸੇ ਅਸਮਾਨ ਗੂੰਜਾਇ ਦੀਆ। ਨਰ ਨਾਰੀਆਂ ਮਿਲ ਕੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ, ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੁਇਰ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੋਰਾਂ ਕੋ ਵਧਾਈਆਂ ਦੇਈਆਂ। ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀ ਦੇਗ ਤਰਾ ਤਰੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਵਰਤਾਈ ਗਈ ਤੇ ਰਾਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦਗਢ ਅਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਦੀਪਮਾਲਾ ਜਗਾਈ ਗਈ। ਇਸੀ ਵਰਖ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕਸੱਠਾ ਮੇਂ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰੀ ਨੇ ਹੰਝੂਰੀ ਆਦਿ ਰਾਜਿਆਂ ਕੋ ਗੋਲ ਲੈ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦੀਆ। ਇਹ ਜੰਗ ਦੋਇ ਦਿਨ ਚੇਤਰ ਵਦੀ ਚੌਦਸ ਤੇ ਅਮਾਵਸ ਕੇ ਦਿਹੂ ਹੋਈ। ਕਹਿਲੂਰੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਸੇ ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਛੋੜਾ, ਆਖਰ ਇਸੇ ਹਾਰ ਕਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਨਾ ਪਿਆ 176।

77 ਸਾਖੀ ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤੇ ਬੀਬੀ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਕੋ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਤੋਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਏਸ ਹਮਲੇ ਸੇ ਏਕ ਮਾਹ ਬਾਦ ਬੰਸਾਖੀ ਕੇ ਦਿਵਸ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਹੁਕਮ ਹੁਆ ਅਬ ਜੁੱਧ ਕਾ ਸਮਾਂ ਆਇ ਗਿਆ ਹੈ। ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਸਿਖ ਸਭ ਇਸਤਰੀਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਕੋ ਗੋਲ ਲੈ ਵਤਨਾਂ ਕੋ ਚਲੇ ਜਾਏਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਐਸੇ ਸਿਖ ਸਭ ਚਲੇ ਗਏ। ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਮੁਲਤਾਨੀ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਕਹਾ, ਰਾਇ ਸਿੰਘਾ! ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਤੂੰ ਭੀ ਯਹਾਂ ਸੇ ਚਲਾ ਜਾ। ਇਸੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼! ਮੈਂ ਘਰ ਕਾ ਮੋਹ ਚੁਕਾਇ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਮੁਝੇ ਯਹਾਂ ਆਪ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨੇਂ ਕੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੀਜੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਸਿਖਾ! ਤੂੰ ਗਰਿਸਤੀ ਹੈਂ, ਅਸਾਂ ਕਿਸੀ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਸਿਖ ਕੋ ਜਹਾਂ ਨਹੀਂ ਰਾਖਨਾ। ਇਸ ਲਈ ਚਲਾ ਜਾਹ। ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਬਚਨ ਪਾਇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਏਕ ਸਿਖ ਘੁੱਦਾ ਸਿੰਘ ਗੋਲ ਮਾਝੇ ਦੇਸ

1. ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਿਲ ਦਸਮੇਂ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ, ਪੜਪੋਤਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਾ — ਬੰਸ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੀ, ਸੂਰਜਬੰਸੀ ਗੋਸਲ ਗੋਤਰਾ ਸੋਢੀ ਖਤਰੀ, ਬਾਸੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪਰਗਨਾ ਕਹਿਲੂਰ ਕਾ ਬਿਵਾਹ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਬੇਟੀ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਇਕਾਹਟ ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਏਕਮ ਕੇ ਦਿਵਸ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦ ਗਢ ਮੇਂ ਹੁਆ। ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੜਾਹੀ ਕੀ... [ਭੱਟ ਵਹੀ ਪੂਰਬੀ ਦੱਖਣੀ

ਲਵਪੁਰ ਕੇ ਨਿਕਟ ਆਇ ਗਿਆ। ਏਸ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਚੁਮਾਸੇ ਕੇ ਦਿਨੋਂ ਮੇਂ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਬੁਰਹਾਨ ਪੁਰੀ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ, ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੇ ਲੈ ਕੇ ਅਪਨੇ ਵਤਨਾਂ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਈਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੁਇਰ ਸੇ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਕਹਾ, ਆਪ ਇਨ ਕੇ ਗੈਲ ਯਹਾਂ ਸੇ ਚਲੇ ਜਾਈਏ।

ਬੀਬੀ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਨੇ ਸਹਿਤ ਅਧੀਨਗੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, 'ਮਹਾਰਾਜ! ਆਪ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੈਂ, ਸਭ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਕੀ ਜਾਨਤੇ ਹੋ, ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਾ ਤਾਂ ਏਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਜੀਵਾਂਗੀ, ਨਾ ਰਹਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਫਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਚਲ ਵਸਾਂਗੀ।' ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਸੇ ਕਹਾ, 'ਬੇਟੀ! ਡੋਲਨਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋਏਗਾ, ਇਹ ਸਭ ਉਸ ਰਾਜਨ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੇਂ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ।' ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਅਪਨੇ ਦਾਂਇ ਪੈਰ ਕਾ ਏਕ ਜੂਤਾ ਦੇ ਕੇ ਕਹਾ, ਇਸ ਕਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਭੀੜ ਬਨੇ ਇਹ ਸਹਾਈ ਹੋਇਗਾ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੁਇਰ ਪਤੀ ਦੇਵ ਸੇ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਅਪਨੇ ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਕੇ ਗੈਲ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਚਲਤੀ ਬਨੀ। ਬੀਬੀ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ, ਪੰਧ ਦੂਰ ਕਾ ਥਾ, ਸਨੇ-ਸਨੇ ਸਫਰ ਤੈ ਕਰਤੇ ਅੰਥਾਲੇ ਸੇ ਆਗੇ ਲਖਨੌਰ ਮਾਮਾ ਮਿਹਰ ਚੰਦ ਸੁਭਿੱਖੀ ਪਾਸ ਆਇ ਗਏ। ਯਹਾਂ ਕੁਝ ਦਿਹੂੰ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਮਾਮਾ ਮਿਹਰ ਚੰਦ ਜੀ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਧੀਰੇ ਧੀਰੇ ਦਿੱਲੀ 'ਮਹੱਲਾ ਦਿਲਵਾਲੀ ਸਿਖਾਂ' ਮੇਂ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ। ਯਹਾਂ ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਠਹਿਰ ਆਗੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ, ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਮਥਰਾ ਪੁਰੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇ ਆਗਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ।

ਇਸ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਿਖੀ ਸੀ, ਗੁਰੂ ਕੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿਖ ਭਾਈ ਸ਼ਰਧਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਲੈ ਜਾਇ ਕੀਆ। ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਬਿਤੀਤ ਹੋਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਬੀਬੀ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਕੀ ਕੁੱਖ ਕੋ ਭਾਗ ਲਾਗਾ, ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਾਸਠ ਪੋਖ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਏਕ ਚਮਤਕਾਰੀ ਬਾਲ ਨੇ ਜਨਮ ਲੀਆ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੁਇਰ ਨੇ ਏਸ ਕਾ ਸੁਭ ਨਾਉਂ ਹਨੀ ਸਿੰਘ ਰਾਖਾ। ਭਾਈ ਸ਼ਰਧਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਨੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬੀਚ ਬੜੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨਾਈਆਂ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਸਿਦਕੀ ਸਿਖ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਚਾਰ ਮਾਸ ਕਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਕਰ ਕੇ ਬੁਰਹਾਨ ਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਕੂਚ ਕੀਆ। ਉਧਰ ਕਹਿਲੂਰਪਤੀ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਬਾਈ ਧਾਰ ਕੇ ਰਾਜਯੋਂ ਕੀ ਏਕ ਇਕੱਤਰਤਾ ਬਿਲਾਸਪੁਰ

1. ਹਨੀ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਿਲ ਦਸਮੇਂ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ, ਬੰਸ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ, ਸੂਰਜਬੰਸੀ ਗੋਸਲ ਗੋਤਰ, ਸੱਚੀ ਖਤਰੀ, ਬਾਸੀ ਅਨੰਦਪੁਰ, ਪਰਗਨਾਂ ਕਹਿਲੂਰ, ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਾਸਠ ਪੋਖ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਆਗਰਾ ਨਗਰੀ, ਪਰਗਨਾ ਮਥਰਾ ਭਾਈ ਸ਼ਰਧਾ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮੋਹਕਮ ਦਾਸ 'ਗੁਲਾਟੀ' ਅਰੋੜਾ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਹੁਆ। ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੜਾਹੀ ਕੀ, ਅਥਿਤ ਗਰੀਬ ਗੁਰਬੇ ਕੋ ਮਾਨਾ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਪੂਰਬੀ ਦੱਖਣੀ, ਖਾਤਾ ਹਜਾਵਤ ਆਂਬਿਆਨੋਂ ਕਾ

ਮੇਂ ਬੁਲਾਈ। ਇਸ ਇਨ ਰਾਜਯੋਂ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਾਕਾਬੰਦੀ ਕਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸੇ ਆਨਾਂ ਜਾਨਾ ਬੰਦ ਕੀਆ ਜਾਏ। ਹਮ ਇਨ ਕੇ ਸਾਮ੍ਹੇ ਲੜਾਈ ਲੜ ਕੇ ਕਾਮਯਾਬੀ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਆਗੇ ਕਈ ਵਾਰ ਲੜ ਕੇ ਦੇਖ ਹੀ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੰਫ਼ੂਰੀ ਰਾਜਾ ਆਗੇ ਸੇ ਬੋਲਾ ਕਿ ਜੋ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਹਮੇਂ ਬਤਲਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਦਰੁਸਤ ਤੇ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਈ ਬਾਤ ਕਾਰਗਰ ਨਹੀਂ ਆਇ ਸਕੇਗੀ, ਬਸ ਇਸੀ ਤੇ ਪੂਰਨਾ ਪਾਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਸਭਾ ਮੇਂ ਬਾਹਰ ਸੇ ਆਏ ਸਭ ਰਾਜਯੋਂ ਨੇ ਏਕ-ਜੁਬਾ ਹੋਇ 'ਠੀਕ-ਠੀਕ' ਕਹਾ 177।

78. ਸਾਖੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੋੜ ਦੇਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਬਾਸਠ ਜੇਠ ਦਿਹੂ ਪਾਂਚ ਗਏ ਅਨੰਦਪੁਰ ਗਾਮ ਕੋ ਚਵ੍ਹਾ-ਦਿਸਾ ਸੇ ਘੇਰਾ ਪਾਇ ਲੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਿਲਾ ਤਾਰਾ ਗਢ ਤੇ ਅਗੰਮ ਗਢ ਆਦਿ ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਕਿਲਿਓਂ ਕੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਕੜਾਈ ਕਰ ਦਈ। ਇਸ ਘੇਰੇ ਕੋ ਪਿਆ ਛੇ ਮਾਸ ਕਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਿਆ ਥਾ। ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰਚੰਦ ਨੇ ਘੋਰੇ ਕੋ ਹੋਰ ਮਜਬੂਤ ਕਰ ਦੀਆ। ਲੰਗਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮਸਤਾਨਾ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਸਿਖ ਚਾਰ ਪਹਿਰ ਕੱਚੇ ਛੋਲਿਆਂ ਕਾ ਏਕ ਮੁੱਠ ਚਬਾਇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ। ਅੰਸੇ ਭਿਆਨਕ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਦੱਖਨ ਵਿਖੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕੋ ਭੇਜੀ ਪੱਤ੍ਰਿਕਾ ਕੀ ਉਡੀਕ ਮੇਂ ਸਨ, ਜਿਸੇ ਦੇਰੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਸੀ।¹ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਬਾਸਠ ਪੋਖ ਮਾਸੇ ਦਿਹੂ ਪਾਂਚ ਗਏ ਦੱਖਨ ਦਿਸਾ ਸੇ ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਜੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਪਰਵਾਨਾਂ ਲੈ ਕੇ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦ ਗਢ ਆਇ ਗਿਆ, ਇਹ ਪਰਵਾਨਾ ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ ਕੀ ਜਿਲਦ ਤੇ ਲਗਾ ਹੂਆ ਥਾ। ਇਸ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਥਾ ਕਿ ਪੀਰ ਜੀ! ਤੁਸਾਂ ਮਾਘਵਾਲ ਗਾਮ ਕੋ ਛੋਰ ਕੇ ਕਸਬਾ ਕਾਂਗੜ ਮੇਂ ਆਇ ਜਾਈਏ, ਵਹਾਂ ਪਰਸਪਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਇਗੀ।² ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਮੁਖੀਏ ਸਿੰਘਾਂ ਕੇ ਸਾਮ੍ਹੇ ਇਹ ਆਈ ਪੱਤ੍ਰਿਕਾ ਰਾਖੀ ਕਿ ਹੁਣ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਛੇ ਪੋਖ ਕੇ ਦਿਹੂ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਸੂਹੀਏ ਆਇ ਪਤਾ ਦੀਆ ਕਿ ਸਰਹੰਦ ਨਗਰੀ

1. ਇਤਿਹਾਸ ਇਹ ਦੱਸਣ ਵਲੋਂ ਖਾਮੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਪੱਤ੍ਰਿਕਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਿਸ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮੇ ਦੀ ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵਲੋਂ ਕੋਈ ਪਰਵਾਨਾ ਤੇ ਜ਼ਬਾਨੀ ਸੁਨੇਹਾ ਵੀ ਆਇਆ ਸੀ, ਜੈਸਾ ਕਿ ਸੰਕੇਤ ਹੈ :

ਨਵਿਸਤਾ ਰਸੀਦੋ ਬਗੁਫਤਾ ਜ਼ਬਾਨ।

ਬਬਾਯਦ ਕਿ ਕਾਰੀਂ ਬਰਾਹਤ ਰਸਾਂ 154।

2. ਚਿ ਤਸ਼ਰੀਫ ਦਰ ਕਸਬਾ ਕਾਂਗੜ ਕੁਨਦ।

ਵਜ਼ਾ ਪਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਹਮ ਸ਼ਵਦ 158।

ਇਹੋ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਦੁਹਰਾਈ ਹੈ। ਜੋ ਹੋਰ ਅਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ।

ਸੋ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਕੀ ਬੁਲਾਈ ਹੁਈ ਫੌਜ ਆਇ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾ ਆਜ ਰੋਪਰ ਮੇਂ ਮੁਕਾਮ ਹੈ।

ਅਨੰਦ ਪੁਰੀ ਸਾਰੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਸਿੰਘ ਜਿਹੜੇ ਬਚੇ ਹੁਏ ਸਨ, ਉਹ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲੋਂ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦਗੜ ਬੀਚ ਆਇ ਗਏ ਥੇ। ਸਤਿਗੁਰਾ ਇਨ ਕੇ ਸਾਥ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਕੇ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦਗੜ ਤਿਆਗਨੇ ਕਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲੀਆ। ਦੋ ਘਰੀਆਂ ਰਾਤ ਗਈ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਇ ਮੁਖੀਏ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਗੋਲ ਲੈ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸੀਸਗੰਜ ਆਏ। ਯਹਾਂ ਪਹੁੰਚ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਦਾਸ ਉਦਾਸੀ ਕੋਂ ਬਾਪਨਾ ਦੇ ਕੇ ਸੀਸ ਗੰਜ ਛੋਰਾ। ਆਪ ਰਮਾ-ਰਮੀਂ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦਗੜ ਆਇ ਗਏ। ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ, ਦੋਇ ਲਘੂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਇਨ ਕੇ ਸਾਥ ਏਕ ਦਾਸ ਤੇ ਦਾਸੀ ਦੇ ਕੇ ਇਨ੍ਹੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਤੋਰਾ। ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਮੌਕਮ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਿ ਕੇ ਔਰੰਗਜੇਬ ਕੀ ਆਈ ਚਿਠੀ ਕੋ ਸੋਝਾਲਾ। ਫਿਰ ਨਗਰ ਵਾਸੀਆਂ ਕਾ ਵਹੀਰ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਕੇ ਪੀਛੇ ਆਇਆ। ਬਾਦ ਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਡੇਢ ਪਹਿਰ ਹੋਣ ਗਈ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਗੋਲ ਲੈ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਨੰਦਗੜ ਸੇ ਜਾ ਰਹੇ ਵਹੀਰ ਕੇ ਪੀਛੇ ਪਿਆਠਾ ਕੀਆ। ਗੁਰੂ ਕੀਰਤਪੁਰ ਲੰਘ ਨਿਰਮੋਹਗੜ ਸੇ ਆਗੇ ਸਾਹੀ ਟਿੱਬੀ ਤੇ ਜਾਇ ਖਲੇ ਹੁਏ। ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਨੇ ਸਮਾਂ ਗਨੀਮਤ ਜਾਨ ਪੀਛੇ ਸੇ ਤੀਰ ਗੋਲੀ ਸੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ—ਇਸੇ ਜੋੜਾ ਜਾਮਾ ਬਖਸ਼ ਲੜਨੋਂ ਕੇ ਲੀਏ ਪਚਾਸ ਸਿਖ ਦੇ ਕੇ ਸਾਹੀ ਟਿੱਬੀ ਪਰ ਤਾਈਨਾਤ ਕੀਆ। ਬਚਨ ਹੋਆ—ਉਦੈ ਸਿੰਘ ! ਪੀਛੇ ਸੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਭਾਈ ਬੁੱਢਾ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਗੋਲ ਆਇ ਰਹਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਕਹਿਨਾ ਤੇਰੀ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ, ਆਗੇ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਯਹਾਂ ਲੜ ਕੇ ਸਹਾਦਤ ਪਾਨਾ, ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੋਇਗਾ। ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਵਹੀਰ ਕੇ ਪੀਛੇ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਕੇ ਤਟ ਪਰ ਜਾਇ ਮਿਲੇ।

ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਚਾਸ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਗੋਲ ਲੈ ਏਕ ਪਹਿਰ ਪੀਛੇ ਆ ਰਹੀ ਪਰਬਤੀ ਫੌਜ ਕੇ ਸਾਥ ਘਮਸਾਨ ਕੀ ਜੰਗ ਲੜੀ, ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਛੋਰਾ। ਦਿਵਸ ਚੜ੍ਹੇ ਤੀਕ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪਾਇ ਗਏ। ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰੀ ਨੇ ਆਗੇ ਵਧ ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਕਾ ਸੀਸ ਕਟਵਾਇ ਰੋਪਰ ਭੇਜਾ, ਕਹਾ—ਅਸਾਂ ਗੁਰੂ ਮਾਰ ਲੀਆ ਹੈ। ਪਰਬਤੀ ਰਾਜੇ ਫਤੇ ਕਾ ਡੰਕਾ ਬਜਾਤੇ ਵਾਪਸ ਘਰਾਂ ਕੋ ਪਰਤ ਆਏ, ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਸਾਹੀ

1. ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ, ਪੌਤਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਬੱਲ੍ਹਰਾਇ ਕਾ ਚੰਦਰ-ਬੰਸੀ ਭਾਰਦੁਆਜੀ ਗੋਤਰਾ ਪੁਆਰ ਬੰਸ, ਬੀਝੇ ਕਾ ਬੰਝਰਉਤ ਜਲਹਾਨਾਂ—ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਾਸਠ ਪੱਖ ਮਾਸੇ ਦਿਹੂੰ ਸਾਤ ਗਏ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਪਚਾਸ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਗੋਲ ਲੈ ਸਾਹੀ ਟਿੱਬੀ ਕੇ ਮਲਹਾਨ ਪਰਗਨਾਂ ਭਰਬਗੜ ਰਾਜ ਕਹਿਲੂਰ ਆਧ ਘਰੀ ਦਿਹੂੰ ਨਿਕਲੇ, ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰਚੰਦ ਬੇਟਾ ਭੀਮਚੰਦ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਦੀਪ ਚੰਦ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਤਾਰਾਚੰਦ ਕਾ ਬੰਸ ਕਲਿਆਨਚੰਦ ਕੀ, ਚੰਦੇਲ ਗੋਤਰਾ ਰਾਣੇ ਕੀ ਫੌਜ ਗੋਲ ਬਾਰਾਂ ਘਰੀ ਜੂਝ ਕੇ ਮਰਾ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਕਰਸਿੰਧ. ਪਰਗਨਾਂ ਸਫੀਦੋਂ

ਟਿੱਬੀ ਸੇ ਰੋਪਰ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇ ਗਈ। ਉਥਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਤੇ ਦੋਇ ਨਿਕੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ—ਸਾਹਿਬ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਫਤੇ ਸਿੰਘ, ਏਕ ਦਾਸ ਤੇ ਦਾਸੀ ਸਮੇਤ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕੀਆ। ਇਨ ਕੇ ਪੀਛੇ ਗੈਲ ਆਇ ਰਹਾ ਵਹੀਰ ਪਾਰ ਹੋਆ ਅਤੇ ਪਾਸ ਖਲੇ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਰੰਘਰੋਟੇ ਸਿਖ ਕੋ ਏਕ ਸੇ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਕੇ ਤੀਰ ਛੋਰਾ। ਇਸ ਕੇ ਬਾਦ ਭਾਈ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਬਚਨ ਹੋਆ, ਤੁਸੀਂ ਰੋਪਰ ਕੀ ਤਰਫ ਪਿਆਨਾ ਕਰੀਏ। ਇਸੇ ਸੇ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇ ਬਾਪਨਾ ਦਈ, ਕਹਾ ਤੁਸਾਂ ਆਗੇ ਸੇ ਆਇ ਰਹੀ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਕੋ ਰੋਕਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਜਾਇ ਰਹਾ ਵਹੀਰ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਸੇ ਦੁਰੇਡਾ ਚਲਾ ਜਾਏ! ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਸਵਾ ਘਰੀ ਰੈਨ ਰਹੀ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਸਿੰਘ, ਗੁਰਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਆਇ ਮੁਖੀ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਚੋਧਰੀ ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਕੀ ਹਵੇਲੀ ਕੋਟਲਾ ਗ੍ਰਾਮ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਪਠਾਨ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ-ਭਗਤ ਕੀਆ, ਸਹਿਤ ਪਰਵਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਉਂ ਚੂਮੇਂ। ਜਖਮੀਂ ਸਿਖਾਂ ਕਾ ਦਾਰੂ ਦਰਮਲ ਕੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਏਕ ਇਕਾਂਤ ਕੋਠੜੀ ਮੇਂ ਕੀਆ ਗਿਆ। ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਨੇ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦਗੜ ਤਿਆਗਨੇ ਕੇ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤ ਪੂਛੇ 178।

79. ਸਾਖੀ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤੇ ਚਮਕੌਰ ਜੰਗ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਸੇ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ ਆ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਪੀਛੇ ਨਦੀ ਕੇ ਤਟ ਪਰ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਬਲ ਜੁੱਧ ਹੂਆ। ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ਤੀਰਾਂ ਏਕ ਦਫਾ ਕਾਲੀ ਬੋਲੀ ਅੰਧੇਰੀ ਲਾਇ ਦਈ। ਸਾਰੇ ਸਿੰਘ ਆਮ੍ਹੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਗੈਲ ਜਾਨਾਂ ਤੋੜ ਕੇ ਲੜੇ, ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਛੋਰਾ। ਵਧੀ ਆਇ ਰਹੀ ਫੌਜ ਕੋ ਏਕ ਬਾਰ ਠੱਲ੍ਹਾ ਪਾਇ ਦੀਆ। ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਏਕ ਗੋਲੀ ਲਗੀ, ਜਾਂਦੀ ਵਾਰੀ ਉਸ 'ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ' ਬੁਲਾਇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦੀਏ। ਦਿਹੂੰ ਲਹਿੰਦਿਆਂ ਤੀਕ ਸਾਰੇ ਸਿੰਘ ਰਣ ਮੇਂ ਜੁਝ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ। ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਪਾਰ ਹੋਇ ਕੇ ਰੋਪਰ ਕੀ ਤਰਫ ਆਈ। ਭਾਈ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਸੇ ਰੋਪਰ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇਆ, ਇਸ ਕੀ ਮੁੱਠ-ਭੇੜ ਮਲਕ ਪੁਰ ਰੰਘੜਾਂ ਕੇ ਮੈਦਾਨ ਮੇਂ ਸਰਹੰਦੀ ਫੌਜ ਗੈਲ ਹੋਈ, ਇਸ ਕੇ ਸਾਥੀ ਏਕ ਏਕ ਕਰਤੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ। ਇਹ ਸਖਤ ਘਾਇਲ ਹੋਇ ਜ਼ਿੰਮੀਨ ਤੇ ਗਿਰ ਪੜਾ, ਹਾਲਤ ਇਸ ਕੀ ਕਾਬੂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਹੋਇ ਗਈ ਸੀ। ਪੀਛੇ ਸੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਇਸ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਉਠਾਇ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਮੇਂ ਲੈ ਆਂਦਾ, ਇਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ।

1. ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਆਗਿਆ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਦੁੱਲੇ ਕਾ...ਬਾਸੀ ਦਿਲੀ, ਮਹੱਲਾ ਦਿਲਵਾਲੀ ਸਿਖਾਂ, ਸੇ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਾਸਠ ਪੋਖ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਦੂਜ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਕੇ ਤੀਰ ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਬੇਟਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਕਾ—ਰਾਣੇ ਕੀ ਫੌਜ ਗੈਲ ਦਸ ਘਰੀ ਜੁਝ ਕੇ ਮਰਾ। ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਭਾਣੇ ਕਾ ਖਾਵਿੰਦ ਗੁਰੂ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰੂ ਜਾਨੇ। ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਨਾ ਜਨਮ ਸਉਰੰਗਾ। [ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਵਲ ਦੇਖਾ, ਇਨ੍ਹੇ ਏਕ ਇਕਾਂਤ ਕੋਠੜੀ ਮੇਂ ਯਹਾਂ ਇਨ ਕਾ ਆਪਨਾ ਨਿਵਾਸ ਥਾ, ਚਾਰਪਾਈ ਤੇ ਲਿਟਾਇ ਦੀਆ। ਸਾਰਾ ਦਿਵਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਠਾਨ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਰਹਿ ਕੇ ਰਾਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਚਲਨੇਂ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਕੇ ਹੋਰ ਜ਼ਖਮਾਂ ਕੇ ਇਲਾਵਾ ਏਕ ਕਾਰੀ ਜ਼ਖਮ ਥਾ, ਇਸੇ ਪਠਾਨ ਕੇ ਘਰ ਛੋਰਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਬੜੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸਾਹਿਬ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਏਕ ਤਖਣੇਟਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਜੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਗੈਲ ਲੀਆ। ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਕੇ ਇਲਾਵਾ ਭਾਈ ਮੋਹਕਮ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਲਖਮੀਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਆਏ। ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਕਾ ਬੇਟਾ ਆਲਮਖਾਨ ਰਾਹ ਦਿਖਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੈਲ ਆਇਆ। ਸਭਨਾਂ ਬੂਰ ਮਾਜਰੇ ਕਾ ਰੁਖ ਕੀਆ, ਪਹੁ-ਢੁਟਾਲੇ ਸੇ ਦੋ ਘਰੀ ਪਹਿਲੇ ਚਮਕੌਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਭਾਈ ਮੋਹਕਮ ਸਿੰਘ ਕੋ ਭੇਜ ਗੜ੍ਹੀ ਕੇ ਮਾਲਕ ਚੌਧਰੀ ਬੁਧੀ ਚੰਦ ਰਾਉਤ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਲੀਆ। ਇਹ ਗੜ੍ਹੀ ਸੇ ਚਲ ਗੁਰਚਤਨਾਂ ਮੇਂ ਆਇ ਹਾਜਰ ਹੂਆ, ਬਿਨੈ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ! ਆਪ ਸਮੇਤ ਸਾਥੀ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਮੇਰੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਧਾਰੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਕੇ ਗੈਲ ਇਸ ਕੀ ਹਵੇਲੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ। ਭਾਈ ਬੁਧੀ ਚੰਦ ਨੇ ਤਨ ਮਨ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ, ਜ਼ਖਮੀ ਸਿਖਾਂ ਕਾ ਦਾਰੂ ਦਰਮਲ ਕੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਚੌਧਰੀ ਬੁਧੀ ਚੰਦ ਸੇ ਕਹਿ ਕੇ ਕ੍ਰਮੇ ਮਾਸਕੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਭੇਜਾ। ਪ੍ਰਛਾ, 'ਭਾਈ! ਤੇਰੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਤੇ ਉਨ ਕੇ ਗੈਲ ਦੋ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਛੋਟੇ ਆਏ ਥੇ, ਅਬ ਕਹਾਂ ਹੈਂ ?'

ਉਸ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਜੀ ਗੰਗੀਬਨਿਵਾਜ਼! ਉਹ ਆਜ ਫਜ਼ਰੇ ਯਹਾਂ ਸੇ ਚੌਤੇ ਗਾਉਂ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ। ਉਨ ਕੀ ਗੈਲ ਸਹੇੜੀ ਗਾਮ ਕੇ ਦੋ ਹਜ਼ੂਰੀ ਮਸੰਦ ਹੈਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਧੂਮਾਂ ਤੇ ਦਰਬਾਰੀ ਬਤਾਇਆ ਸੀ।' ਇਧਰ ਚਮਕੌਰ ਨਗਰੀ ਸੇ ਕਿਸੇ ਦੋਖੀ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਰੋਪਰ ਜਾਇ ਚੌਂਕੀ ਮੇਂ ਖਬਰ ਦਈ ਕਿ ਚੌਧਰੀ ਬੁਧੀਚੰਦ ਕੀ ਹਵੇਲੀ ਮੇਂ ਕੁਝ ਸਿਖ ਆਇ ਕੇ ਠਹਿਰੇ ਹੂਏ ਹਨ। ਇਹ ਪਤਾ ਪਾਇ ਨਾਹਰ ਖਾਂ 'ਮਲੇਰੀਆ' ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਚਮਕੌਰ ਨਗਰੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ। ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਜੰਗ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਜੇਦਾ ਕੁੰਡਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਕੇ ਜੁੱਧ ਕਰਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਇੰਜ ਵੰਡ ਕੀ। ਗੜ੍ਹੀ ਕੀ ਚਮ੍ਹੀਂ ਪਾਸੀ ਦੀਵਾਰਾਂ ਗੈਲ ਆਠ ਆਠ ਸਿੰਘ ਵੰਡ ਕੇ ਭਾਈ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕਾਠਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਖਲਾ ਕੀਆ। ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਕੋ ਚੂਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਕੀ ਤਕੜਾਈ ਕੇ ਲੀਏ ਮੁਕਰਰ ਕੀਆ। ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ, ਮੋਹਕਮ ਸਿੰਘ, ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਾਖੇ। ਬਾਹਰੋਂ ਆਈ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਨੇ ਇੱਕੋ ਵਾਰੀ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦੀਆ, ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਰਹਾ, ਆਗੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਗੜ੍ਹੀ ਸੇ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਇਕੋ

1. 'ਕਥਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੁਤਨ ਕੀ' ਕਿਰਤ ਕਵਿ ਦੁੱਨਾ ਸਿੰਘ ਹੰਡੂਰੀ ਵਿਚ ਇਹੋ ਬਿਉਰਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਦੁੱਨਾ ਸਿੰਘ ਤਖਣੇਟਾ ਸਿਖ ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੁਭਿਖੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਤਾ ਨੇ ਦਾਸ ਤੇ ਦਾਸੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਚਮਕੌਰ ਤਕ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। [ਦੇਖੋ 'ਚਾਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ' ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ (ਸੰਪਾਦਿਤ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪਦਮ)]

ਵਾਰੀ ਉਹ ਤੀਰ ਵਰਖਾ ਕੀ ਕਿ ਵਧੀ ਆ ਰਹੀ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਕੇ ਨੱਲ੍ਹਾ ਪਾਇ ਦੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਤੀਰਾਂ ਨੇ ਇਕੋ ਵਾਰੀ ਕਾਲੀ-ਬੋਲੀ ਅੰਧਰੀ ਲਾਇ ਦਈ। ਜਿਸੇ ਤੀਰ ਵੱਜਾ ਉਹ ਪਾਰ ਬੋਲਿਆ, ਮੁੜ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਾ 179।

80. ਸਾਖੀ ਚਮਕੌਰ ਮੇਂ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਕੋ ਜਿਗਹ ਕਲਗੀ ਦੇਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਨਾਹਰ ਖਾਨ ਮਲੇਰੀਆ ਮਾਨਾ ਹੂਆ ਸਿਪਹ-ਸਲਾਰ ਤੇ ਗਿਨਤੀ ਕਾ ਜੋਧਾ ਬਾ। ਇਹ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਪਕੜ ਬੜੀ ਤੇਜ਼ੀ ਸੇ ਆਗੇ ਆਇਆ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸੇ ਤੱਕ ਕੇ ਐਸਾ ਤੀਰ ਮਾਰਾ। ਇਹ ਬਾਂਇ ਵਹਿ ਵੇਰੀ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਇਸ ਕੇ ਮਰਨੇ ਸੇ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਕੇ ਪੈਰ ਹਿਲ ਗਏ। ਪੀਛੇ ਹਟ ਰਹੀ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਕੇ ਦੇਖ ਏਕ ਪਠਾਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇਆ। ਇਸ ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਇ ਕਈ ਹਮਲੇ ਕੀਏ, ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਛੋਰਾ। ਆਖਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਗੇ ਲੜ ਰਹੇ ਦੁੰਹ ਸਿੰਘਾਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕੇ ਆਪ ਵੀ ਜਾਨ ਦੇ ਗਿਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਭਾਈ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕਾਠਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾਇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਭਾਈ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਨਾਹਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਗੇ ਖਲਾ ਕੀਆ। ਸੂਰਜ ਅਸਤ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਤੀਕ ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਭਾਈ ਨਾਨੂੰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਅਠੱਤੀ ਸਿੱਖ ਗੁੜੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਦੋਵੇਂ ਤੇ ਏਕ ਪਾਲਿਤ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ¹ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਇਹ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਸਮਸ਼ੀਰ ਪਕੜ ਗੜ੍ਹੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਅੰਧੇਰਾ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਵਜ੍ਹਾ ਸੇ ਇਹ ਲੜਤਾ ਭਿੜਤਾ ਬੂਰ ਮਾਜਰੇ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇ ਗਿਆ। ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਗਈ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ, ਭਾਈ ਬੱਗਾ ਸਿੰਘ ਤਖਣੋਟੇ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੰਚਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਰਾਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਬੱਗਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਗੁਰਸਾ ਸਿੰਘ ਗਹੂਣੀਏ ਸਿਖ ਨੇ ਇਸੇ ਬੈਲ ਗਾੜੀ ਤੇ ਬੈਠਾਇ ਗਾਉਂ ਡਡੇਰੋੜੀ ਮਾਈ ਪੂਪਾਂ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਛੋਰ ਦੀਆ, ਆਪ ਵਾਪਸ ਕੋਟਲੇ ਆਇ ਗਏ।

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਨੇ ਬਾਦ ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਕਾ ਚੇਹਰਾ-ਮੋਹਰਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਮਿਲਤਾ-ਜੁਲਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਕੇ ਸੀਸ ਤੇ ਜਿਗਾਹ ਕਲਗੀ ਬਾਂਧ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਬੰਗੋਸਰੀ ਇਸ ਕੇ ਗੋਲ ਕੀਆ। ਬਚਨ ਹੋਆ, 'ਭਾਈ ਸਿਖੋ ! ਮਹਾਂਕਾਲ ਤੁਸਾਂ ਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਮਾਲਵੇ ਦੇਸ ਜਾਇ ਕੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਾਰਜ ਕਰਨੇ ਹੈਂ। ਤੁਸਾਂ ਦੌਰਾਂ ਪੀਛੇ ਰਹਿ ਕੇ ਜੰਗ ਕਰ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾਨਾ, ਮੇਰੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ।' ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਗੜ੍ਹੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ ਤੇ ਗਨੀ ਖਾਂ, ਨਬੀ ਖਾਂ ਕਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ। ਗਨੀ ਖਾਂ ਤੇ ਨਬੀ ਖਾਂ ਦੋਵੇਂ ਭਾਈ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮੁਰੀਦ ਬੇ, ਉਥੇ ਮਲੇਰੀ ਫੌਜ ਮੇਂ ਉਘੇ ਸਿਪਾਹ-ਸਲਾਰ ਸਨ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਭਾਈ ਕੋਟਲਾ ਨਿਵਾਸੀ ਚੌਧਰੀ ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ ਕੀ ਢੁੱਢੀ, ਬੀਬੀ ਉਮਰੀ ਕੇ ਬੇਟੇ ਬੇ, ਜੋ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਕੇ

1. ਇਹ ਬਸੀ ਪਠਾਣਾਂ ਨਿਵਾਸੀ ਭਾਈ ਨੱਥੂ ਰਾਮ ਲੋਟੇ ਤਰਖਾਣ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਬਾਸਿੰਦੇ ਸਨ, ਇਨ ਕਾ ਡੇਰਾ ਗੜੀ ਕੇ ਲਹਿੰਦੇ ਕੀ ਤਰਫ ਸੀ। ਇਨੀ ਪਾਸੇ ਬੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਗੜੀ ਤਿਆਗ ਕੇ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਕੀ ਤਰਫ ਜਾਨਾ ਬਾ, ਉਹ ਇਨ ਕਾ ਰਾਹ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਗਨੀ ਖਾਨ ਨੇ ਟਿਕੀ ਰਾਤ ਆਇ ਗੜੀ ਕੇ ਝਰੋਖੇ ਮੇਂ ਸੇ ਅਵਾਜ਼ ਦਈ, ਗੁਰੂ ਜੀ ! ਅਸੀਂ ਆਏ ਗਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਨਯਾ ਨੀਲਾ ਪਹਿਰਾਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦੀਆ। ਇਸੇ ਪਹਿਨ ਸਿਪਹ ਸਿਲਾਰ ਕਾ ਭੇਜ ਬਨਾਇ ਗੜੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਕ ਝਰੋਖੇ ਮੇਂ ਸੇ ਨੇਜਾ ਪਕੜ ਇਸ ਕੇ ਸਹਾਰੇ ਗੜੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਏ। ਗਨੀ ਖਾਂ ਤੇ ਨਬੀ ਖਾਂ ਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਸਿਜਦਾ ਕੀਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਭਾਈਆ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਚਮਕੌਰ ਸੇ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਕਾ ਰਾਹ ਪਕੜਾ। ਪਹੁ-ਫੁਟਾਲੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਧੀਰੇ ਧੀਰੇ ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਗਨੀ ਖਾਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਪੰਜਾਬੇ ਖੱਤਰੀ ਕੇ ਵੱਡੇ ਭਾਈ ਗੁਲਾਬੇ ਮਸੰਦ ਕੇ ਬਾਗ ਮੇਂ ਜਾਇ ਵਹਾਂ ਬੈਠਾਇ ਦੀਆ। ਗੈਲ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਨਬੀ ਖਾਨ ਰਹਿਆ। ਆਪ ਜਾਇ ਕੇ ਇਹ ਸਿਖ ਕੇ ਬੇਟੇ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਲਾਏ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸ ਕੇ ਚੁਬਾਰੇ ਮੇਂ ਜਾਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਪੀਛੇ ਇਸੀ ਦਿਹੂੰ ਨੇ ਪੱਖ ਕੇ ਦਿਵਸ ਸੂਰਜ ਉਦੈ ਹੋਨੇ ਕੇ ਪਸ਼ਚਾਤ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਦੋਵੇਂ ਬੰਗੋਸਰੀ ਚਮਕੌਰ ਕੀ ਗੜੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਸਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ। ਮਲੇਰੀਆਂ, ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਕਾ ਸੀਸ ਕਾਟ ਕੇ ਸਰਹੰਦ ਭੇਜ ਦੀਆ, ਲਿਖਾ ਕਿ ਸਿਖਾਂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਮਾਰ ਲੀਆ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤ ਪੰਹ ਵੀਰਵਾਰ ਕੀ ਰਾਤ ਕੋ ਚਮਕੌਰ ਕੀ ਜੰਗ ਸੇ ਏਕ ਦਿਵਸ ਪਹਿਲੇ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੁਏ ਬੇ। ਇਨ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਪਸ਼ਚਾਤ ਕਿਸੇ ਦੋਖੀ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਰੋਪਰ ਚੌਂਕੀ ਕੇ ਸਰਦਾਰ ਸੇ ਜਾਇ ਕਹਾ ਕਿ ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਕੀ ਹਵੇਲੀ ਮੇਂ ਕੁਝ ਸਿਖ ਠਹਿਰੇ ਹੁਏ ਹਨ, ਚਲ ਕੇ ਦੇਖੀਏ। ਚੌਂਕੀ ਕਾ ਸਰਦਾਰ ਜਾਫਰ ਅਲੀ ਖਾਨ ਸੁਨ ਕੇ ਆਗ ਬਘੇਲਾ ਹੋਇ ਗਿਆ, ਉਸ ਆਇ ਗੜੀ ਕੋ ਘੇਰਾ ਪਾਇ ਲੀਆ। 80।

81. ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ ਮੇਂ ਗੁਰਪੁਰੀ ਸਿਧਾਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਚੌਧਰੀ ਜਾਫਰ ਅਲੀ ਖਾਨ ਨੇ ਚੌਧਰੀ ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਕੀ ਹਵੇਲੀ ਮੇਂ ਦਾਖਲ ਹੋਇ ਕੇ ਦੇਖਾ, ਕਾਈ ਸਿਖ ਗੜੀ ਮੇਂ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ। ਗੜੀ ਬੀਚ ਏਕ ਕੋਠੜੀ ਰਹਿ ਗਈ ਜਿਸ ਮੇਂ ਭਾਈ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਮਰਗਿ ਬਿਸਤਰ ਪਰ ਪੜਾ ਬਾ ਤੇ ਪਠਾਨ ਕੀ ਬੇਟੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਇਸ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਖਿਦਮਤ ਸੀ। ਚੌਂਕੀ ਸਰਦਾਰ ਕੇ ਪੁਛਨੇ ਸੇ ਇਸ ਕਹਾ ਕਿ ਇਸ ਮੇਂ ਮੇਰੀ ਲੜਕੀ ਤੇ ਮੇਰਾ ਦਾਮਾਦ ਹੈ, ਬਤਾਈਏ ਇਸੇ ਖੱਲੂ ਕੇ ਦਿਖਾਇ ਦ੍ਰੇ। ਚੌਂਕੀ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਕਹਾ, ਮੁਝੇ ਮਾਫ ਕਰਨਾ, ਇਤਲਾਹ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ ਕੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਚੌਂਕੀ ਜਾਇ ਰਹਾ ਹੂੰ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਗੈਲ ਆਇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ

1. ਜੀਵਨ ਬਿਰਤਾਂਤ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਕੇ ਪਠਾਨੋਂ ਕਾ।

ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਗੜੀ ਸੇ ਵਾਪਸ ਰੋਪਰ ਆਇ ਗਿਆ। ਬੀਬੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਭਾਵੇਂ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਕੀ ਬੀ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੈ ਵਾਲੀ ਲੜਕੀ ਸੀ, ਇਸੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਇਹ ਵਾਕ ਸੁਣ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਕੇ ਪਾਉਂ ਪਰ ਰਾਖ ਦੀਆ। ਬੀਬੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਕੇ ਸੀਨੇ ਮੇਂ ਐਸੀ ਝਰਨਾਟ ਉਠੀ ਤੇ ਮੁਖ ਬੀਂ ਜਿਹ ਅਵਾਜ਼ ਆਈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਆਜ ਸੇ ਇਹੋ ਮਰਗਿ ਬਿਸਤਰ ਪਿਆ ਖਾਵੰਦ ਹੂਆ, ਸੋ ਬੱਸੀ ਪਠਾਣਾਂ ਨਕਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਂਗੀ। ਇਸ ਕੀ ਮਾਤਾ ਜੈਨਾ ਨੇ ਸੁਨ ਕੇ ਕਹਾ, 'ਬੇਟੀ ! ਇਹ ਕਿਆ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਸੁਨ ਕੇ ਕੀ ਕਹੇਗਾ।' ਆਗੇ ਸੇ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਬੋਲੀ 'ਮਾਤਾ ! ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮੁਝੇ ਇਸ ਕੇ ਲੜ ਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹੋ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੈ।' ਭਾਈ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਮੌਤ ਕੀ ਘੜੀਆਂ ਗਿਣ ਰਹਾ ਸੀ, ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਨੇਂ ਪੰਹ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਡੇਢ ਪਹਿਰ ਰੈਣ ਗਈ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਚਲ ਵਸਿਆ।

ਚੌਧਰੀ ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਨੇ ਭਾਈ ਗੁਰਸਾ ਸਿੰਘ ਗਹੂਣੀਆ ਤੇ ਬੱਗਾ ਸਿੰਘ ਤਖਣਟੇ ਸਿੱਖ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਇਸ ਕਾ ਦਾਹ ਸੰਸਕਾਰ ਗੜੀ ਮੇਂ ਦਿਹੂੰ ਚੜ੍ਹਨੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਕੂੰਏ ਕੇ ਪਾਸ ਕਰ ਦੀਆ। ਇਸੀ ਦਿਹੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਨੀ ਖਾਂ ਨਬੀ ਖਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਪਹੁ ਫੁਟਾਲੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ਚੁਬਾਰੇ ਮੇਂ ਜਾਇ ਬਿਰਾਜੇ ਬੇ। ਗਨੀ ਖਾਨ ਨਬੀ ਖਾਨ ਦੇਵੇਂ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਆਗਿਆ ਲੈ ਵਾਪਸ ਰੋਪਰ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ ਬੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਰਾ ਦਿਹੂੰ-ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ਚੁਬਾਰੇ ਮੇਂ ਬਿਰਾਜੇ ਰਹੇ, ਰੈਣ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ,

1. (ੳ) ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ ਪੜਪੋਤਾ ਬੱਲੂ ਕਾ ਚੰਦਰਬੰਸੀ ਭਾਰਦਵਾਜੀ ਗੋਤਰ ਪੁਆਰ ਬੰਸ ਬੀਝੇ ਕਾ ਬੰਝਰਉਤ ਜਲ੍ਹਾਨਾ ਬਲਾਉਂਤ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਸੰਮਤ 1762 ਪੰਖ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਦੂਜ ਕੋ ਮਲਕਪੁਰ 'ਰੰਘੜਾ' ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਰੰਘੜਾਂ ਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਘਾਇਲ ਹੋਇ ਪੰਖ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਚਉਥ ਸੁਕਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਡੇਢ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਗਈ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਮੇਂ ਸੁਆਸ ਪੂਰੇ ਹੂਏ। ਸੁਦਾਗਰ ਕੀ ਪਤ ਗੁਰੂ ਰਾਖੀ, ਇਸ ਕੀ ਬੇਟੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਕਾ ਸਤ ਰਹਾ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲਉਂਢਾ, ਪਰਗਨਾਂ ਜੀਂਦ

ਦੁਜੀ ਭੱਟ ਵਹੀ ਵਿਚ ਟੂਕ ਇਉਂ ਹੈ :

- (ਅ) ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ...ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਬਾਸਠ ਪੰਖ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਦੂਜ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਮਲਕਪੁਰ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਪ੍ਰਗਨਾ ਰੋਪਰ ਰੰਘੜਾਂ ਗੈਲ ਜੁਧ ਮੇਂ ਘਾਇਲ ਹੋਇ ਗਾਮ ਕੋਟਲਾ ਪ੍ਰਗਨਾਂ ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰਹਾ। ਪੰਖ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਚੌਥ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਡੇਢ ਪਹਿਰ ਰੈਣ ਗਈ ਸੁਆਸ ਪੂਰੇ ਹੋਏ। ਨਿਹੰਗ ਖਾਨ ਕੀ ਪਤ ਗੁਰੂ ਰਾਖੀ, ਏਸ ਕੀ ਬੇਟੀ ਕਾ ਸਤ ਰਹਾ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਧੀ

ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਰਾਮ ਸਿੰਘ' ਚਾਰੇ ਸਿਖ ਨਿਰਬਾਣ ਭੇਸ ਮੇਂ ਆਏ, ਇਹਨਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ। ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਸ਼ਾਹੀ ਟਿੱਬੀ ਸਰਸਾ ਨਦੀ ਤੇ ਚਮਕੌਰ ਕਾ ਵਾਕਿਆ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜਾ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ੍ਹੇ ਧੀਰਜ ਦਈ, ਕਹਾ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ! ਭਾਣਾ ਅਮਿਟ ਹੈ, ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਭੋ ਕੁਝ ਉਸ ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ। ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਕੇ ਪਸਚਾਤ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਕਾਜੀ ਚਰਾਗ ਸ਼ਾਹ ਅਜਨੇਰੀਆ, ਇਨਾਇਤ ਅਲੀ ਨੂਰਪੁਰੀਆ, ਕਾਜੀ ਪੀਰ ਮੁਹੰਮਦ ਸਲੋਹ ਵਾਲਾ, ਸੁਬੇਗਸ਼ਾਹ ਹਲਵਾਰੀਆ, ਆਇਆ। ਇਨ ਕੇ ਗੈਲ ਪਾਂਚਵਾਂ ਹਸਨ ਅਲੀ ਮੌਨੂ ਮਾਜਰੀਆ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਪਹੁੰਚ ਸਾਹਿਬਾਂ ਕਾ ਆਇ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ। ਇਨ ਪਾਂਚੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਿਜਦਾ ਕਰ ਕੇ ਪੂਛਾ, ਮਹਾਰਾਜ। ਅਸਾਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਕਿਆ ਦੇਖਾ ਸੀ, ਆਜ ਕਿਆ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ੍ਹੇ ਧੀਰਜ ਦਈ। 81।

82. ਸਾਖੀ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਸੇ ਪੀਰ ਮੁਰੀਦੋਂ ਕੇ ਗੈਲ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਇਸੀ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਸੋਮਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਨੀ ਤੇ ਦੇਸਾਂ ਖਤਰਾਣੀ ਰਹਿਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਹਰ ਸਾਲ ਖੱਦਰ ਕਾ ਰੋਜ਼ਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਲੈ ਜਾਇਆ ਕਰਤੀਆਂ ਸਨ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਭੇਜ ਹਜ਼ੂਰ ਬੁਲਾਇਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਬੀਬੀਆਂ ਰੋਜ਼ਿਆਂ ਤੇ ਪਾਂਚ ਪਾਂਚ ਰੁਪਏ ਭੇਟਾ ਰਾਖ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹਾਜੀ ਚਰਾਗਸ਼ਾਹ ਸੇ ਕਹਾ, ਏਕ ਰੋਜ਼ਾ ਖੱਦਰ ਕਾ ਨੀਲੇ ਰਾਂਗ ਕਾ ਰੰਗਵਾਇ ਲਵੇਂ। ਜਿਸ ਸੇ ਏਕ ਪਟਕਾ ਸੀਸ ਕਾ, ਏਕ ਚੌਲਾ ਤੇ ਏਕ ਚਾਦਰ ਬਨਵਾਈ ਜਾਏ, ਜਿਸੇ ਪਹਿਨ ਸਿਪਹ ਸਲਾਰ ਕਾ ਭੇਸ ਬਦਲ ਲੀਆ ਜਾਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਤ ਧਿਤੀਤ ਕਰਕੇ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਬਾਰਾਂ ਪੋਹ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਪੀਰ ਉਚ ਸ਼ਰੀਫ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ 'ਸ੍ਰੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ' ਆਖ ਕੇ ਪਲੰਘ ਤੇ ਆਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਪਹੁ ਫੁਟਾਲੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਇ ਚਵਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਸਮਝਾਇ-ਬੁਝਾਇ ਬਿਦਾਇਗੀ ਦਈ। ਇਨ੍ਹੇ ਕਹਾ ਤੁਸਾਂ ਸਾਡੇ ਆਗੇ ਇਸੀ ਭੇਸ ਮੇਂ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਾਸ ਕੇ ਡੇਰੇ ਨਗਰ ਹੋਹਰਾਂ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਨਾ, ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਂ ਕੇ ਪੀਛੇ ਆਇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਕਾਜੀ ਚਰਾਗ ਸਾਹ² ਸੇ ਬਚਨ ਹੂਆ—ਮਹਾਰਾ ਪਲੰਘ ਜਹਾਂ ਸੇ ਉਠਾਇਕੇ ਅਜਨੇਰ ਗਾਮ ਕੀ ਤਰਫ ਪਿਆਨਾ ਕਰੀਏ। ਹਾਜੀ ਚਰਾਗਸ਼ਾਹ ਮੌਰ ਪੰਖ ਕਾ ਮੁੱਠਾ ਪਕੜ ਪਲੰਘ ਕੇ ਪੀਛੇ ਹੋਇ ਲੀਆ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਂਚੋਂ ਮੁਰੀਦੋਂ ਕੇ ਗੈਲ ਪਹੁ ਫੁਟਾਲੇ ਨਾਲ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਸੇ ਚਲ ਦੀਏ।

ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਸਨੇ ਸਨੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੇਤੇ ਕਿੜੀ ਪਠਾਣਾਂ, ਘੁੰਘਰਾਲੀ ਤੇ ਮਾਨੂੰ-ਪੁਰ ਆਇ ਨਗਰਾਂ ਥੀਂ ਹੋਤੇ ਹੂਏ ਅਜਨੇਰ ਨਗਰੀ ਕੇ ਬਾਹਰ ਹਾਜੀ ਚਰਾਗਸ਼ਾਹ ਕੋ ਤਕੀਏ

1. ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ—

ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਲੀਓ ਬੁਲਾਇ ਅਨੂਪ ਸਰੂਪੀਆ। ਸਿੰਘ ਬਚਿਤਰ ਤਾਤ ਅਨੁਜ ਬਹਿਰੂਪੀਆ।

[ਸਿੰਘ ਸਾਗਰ, ਕਿਰਤ ਵੀਰ ਸਿੰਘ 'ਬੱਲ' (1827 ਈ.)]

2. ਚਰਾਗਸ਼ਾਹ ਦੀ ਖਾਨਗਾਹ ਅਜਨੇਰ ਨਗਰ ਵਿਚ ਤਲਾ ਕੰਢੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।

ਮੈਂ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਗਾਉਂ ਵਾਸੀ ਮਾਈ ਭਾਈ ਉਚ ਸਰੀਫ ਕੇ ਪੀਰ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇਂ ਆਏ। ਇਸੀ ਨਗਰੀ ਕਾ ਬਸਿੰਦਾ ਭਾਈ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਛੀਪਾ ਸਿਖ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਇਲਾਕੇ ਕਾ ਮਸੰਦ ਮਾਨਾ ਹੂਆ ਬਾ, ਸਹਿਤ ਪਰਵਾਰ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇਂ ਆਇਆ। ਇਸੇ ਹਾਜੀ ਚਰਾਗਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਾਰੀ ਬਾਰਤਾ ਸਮਝਾਇ ਦਈ, ਕਹਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਕੇ ਪੀਛੇ ਹਟ ਆਨਾ, ਕਾਈ ਬਾਤ-ਚੀਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਕ ਦਿਵਸ ਅਜਨੇਰ ਗਾਮ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਰਖ ਕੇ ਅਗਲੇ ਦਿਹੁ ਚੌਦਾਂ ਪੰਹ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਰੋਜ਼ ਨਗਰੀ ਸੇ ਰਵਾਨਾ ਹੂਏ। ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਮਲਕਪੁਰ, ਲੱਲਾਂ ਤੇ ਕਟਾਣਾਂ ਆਦਿ ਗਾਵਾਂ ਸੇ ਹੱਤੇ ਹੂਏ ਰਾਮਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ। ਜਹਾਂ ਏਕ ਕੇਰੀਨ ਬਖਸ਼ ਨਾਮੀ ਸਿਪਾਹੀ, ਚੌਂਕੀ ਦੁਰਾਹੇ ਸੇ ਆਇਆ ਹੂਆ ਜੋ ਹਾਜੀ ਚਰਾਗ ਸ਼ਾਹ ਕਾ ਮੁਰੀਦ ਸੀ, ਇਨ੍ਹੇ ਆਇ ਮਿਲਿਆ। ਹਾਜੀ ਚਰਾਗ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਬਿਨੈ ਪਰਵਾਨ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ—ਰਾਮਪੁਰ ਸੇ ਦੁਰਾਹੇ ਗਾਮ ਮੇਂ ਲੈਂ ਆਂਦਾ। ਚੌਂਕੀ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਸਹਿਤ ਅਦਬ ਪੀਰ ਜੀ ਕਾ ਪਲੰਘ ਏਕ ਖੰਮੇ ਮੇਂ ਟਿਕਾਇ ਦੀਆ। ਉਪਰੰਤ ਇਸੇ ਸਹਿਤ ਅਦਬ ਝੁਕ ਕੇ ਸਿਜਦਾ ਕੀਆ। ਪੀਰ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਦਾਏ ਹਾਥ ਸੇ ਜਿਸ ਮੇਂ 'ਤਸਬੀ' ਪਕੜੀ ਹੂਈ ਥੀ, ਇਸ਼ਾਰੇ ਸੇ 'ਜੀ ਆਇਆ' ਕਹਾ।

ਚੌਂਕੀ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਹਾਜੀ ਜੀ ਸੇ ਪੂਛਾ, ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਬੱਲਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਇਨ੍ਹੇ ਆਗੇ ਸੇ ਕਹਾ, ਇਨ ਕਾ ਰੰਜਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੀ ਸੇ ਬਾਤ-ਚੀਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ। ਬਾਦ ਮੇਂ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਹੂਆ, ਚੌਂਕੀ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਪਾਂਚੋਂ ਮੁਰੀਦੋਂ ਕੇ ਗੈਲ ਮਿਲ ਕੇ ਖਾਇਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਫ਼ਜ਼ਰੇ ਹਾਜੀ ਚਰਾਗ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਚੌਂਕੀ ਸਰਦਾਰ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮਾਂਗੀ। ਦੁਰਾਹੇ ਸੇ ਚਲ ਕਨੇਚ ਗਾਉਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਏਕ ਰੇਰੂ ਕੇ ਨੀਚੇ ਪਲੰਘ ਜਾਇ ਟਿਕਾਇਆ। ਇਸ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਹਾਜੀ ਚਰਾਗਸ਼ਾਹ ਕੀ ਪੀਰੀ ਮੁਰੀਦੀ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸੇ ਕਹਿ ਕੇ ਚੌਧਰੀ ਫਤੇ ਚੰਦ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਭੇਜਾ। ਉਸ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਪੀਰ ਜੀ ਕੋ ਸਲਾਮ ਕਰਿ, ਆਗੇ ਸੇ ਹਾਜੀ ਜੀ ਨੇ ਚੌਧਰੀ ਸੇ ਕਹਾ, ਤੇਰੀ ਘੋੜੀ ਪੀਰ ਜੀ ਕੋ ਚਾਹੀਏ, ਜਾ ਲੈ ਆ। ਚੌਧਰੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਪਛਾਨ ਲੀਆ। ਕਹਿਨੇ ਲਾਗਾ, ਹਾਜੀ ਜੀ! ਮੇਰੀ ਘੋੜੀ ਲਵੇ ਗਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਘਰ ਮੇਂ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਧੀਰੇ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ—ਚੌਧਰੀ! ਦੇਖ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਰੰਗ ਉਹ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਕਿਆ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਚੌਧਰੀ ਪੀਰ ਜੀ ਕੋ ਸਲਾਮ ਕਹਿ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਆਇਆ, ਆਗੇ ਘੋੜੀ ਮਰੀ ਪਈ ਦੇਖੀ। ਪੂਛਨੇ ਸੇ ਪਤਾ ਚਲਾ ਕਿ ਘੋੜੀ ਕੋ ਸਾਂਪ ਡੱਸ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਕਿਆ ਸੁਨ ਕੇ ਚੌਧਰੀ ਨੇ ਬੜਾ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕੀਆ। ਆਇ ਕੇ ਪੀਰ ਜੀ ਸੇ ਅਪਣਾ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸ਼ਾਇਆ। ਦਰਸਕਾਂ ਮੇਂ ਏਕ ਖੁਦਾ ਬਖਸ਼ ਨਾਮੀ ਮੀਰਜ਼ਾਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਕਹਾ, ਸ਼ਾਹ ਜੀ! ਪੀਰ ਜੀ ਕੋ ਲੀਏ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਘੋੜੀ ਲੈ ਆਵਾਂ?

ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸੇ ਦੇਖ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਧੀਰੇ ਸੇ ਬਚਨ ਕੀਆ—ਮੀਰਜ਼ਾਦਾ ਭਾਈ! ਤੇਰੀ ਘਾਲਨਾ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਕਬੂਲ ਹੋਈ—ਏਸ ਘੋੜੀ ਤੇ ਤੂੰ ਹੀ ਅਸਵਾਰੀ ਕਰੇਂਗਾ, ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਹਾਜੀ ਚਰਾਗ ਸ਼ਾਹ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ—ਹਮਾਰੀ ਤਰਫ ਸੇ ਇਸੇ ਪਾਂਚ ਮੋਹਰਾਂ ਦੇ ਦੀਜੀਏ।

ਬਚਨ ਹੋਆ ਮੀਰਜਾਦਾ ! ਇਹ ਮੋਹਰਾਂ ਘਰ ਮੈਂ ਲੈ ਜਾ, ਖੁਦਾ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਤੁਝੇ ਕਿਸੀ ਕਿਸਮ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਏਗੀ । ਤੇਰਾ ਦਿਨ ਬਦਿਨ ਖੀਸਾ ਦੂਣਾ ਚੋਣਾ ਹੋਇਗਾ । 82 ।

83. ਸਾਖੀ ਕਨੇਚ ਸੇ ਆਲਮਗੀਰ ਤੇ ਹੋਹਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨ ਚਰਾਗ ਸਾਹ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ, ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ । ਕਾਜੀ ਪੀਰ ਮੁਹੰਮਦ ਆਦਿ ਚੜ੍ਹਾ ਮੁਰੀਦਾ ਪਲੰਘ ਉਠਾਇ ਲੀਆ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਨੇਚ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਰ ਆਲਮਗੀਰ ਗਾਉਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਟਿਕਾਨਾਂ ਕੀਆ । ਗਾਉਂ ਕੇ ਨਰ ਨਾਰੀ ਸਭ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਏ, ਏਕ ਕੀਰਤ ਸਿੰਘ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇਆ । ਇਸੇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿਖ ਬਤਾਇ ਗਏ ਥੇ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਪੀਛੇ ਤੁਰਕ ਭੇਸ ਮੇਂ ਏਕ ਦੁੰ ਦਿਹੁ ਮੇਂ ਆਇ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਉਹ ਤੁਝੇ ਆਪ ਬੁਲਾਏਂਗੇ ਤਾਂ ਜਾਣਾ । ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਚਾਰੇ ਸਿਖ ਨਿਰਬਾਣ ਭੇਸ ਮੇਂ ਰਾਤਰੀ ਭਾਈ ਕੀਰਤ ਸਿੰਘ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਫਜ਼ਰੇ² ਆਗੇ ਚਲਦੇ ਬਣੇ । ਇਧਰ ਪੀਛੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਲਮਗੀਰ ਆਇ ਗਏ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪਣਾ ਮੁਰੀਦਾ ਭੇਜ ਭਾਈ ਕੀਰਤ ਸਿੰਘ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਭੇਜਾ । ਇਹ ਸਮੇਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੂਧ ਆਦਿ ਘਰ ਸੇ ਲੈ ਆਇਆ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਧੀਰਜ ਦੇ - ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ, ਅਗਲੇ ਦਿਹੁ, ਤੜਕੇ ਆਲਮਗੀਰ ਸੇ ਚਲਤੇ ਬਨੇ ।

ਯਹਾਂ ਸੇ ਚਲ ਸਨੇ ਸਨੇ ਸ਼ਾਮ ਕੇ ਵਕਤ ਸੂਰਜ ਅਸਤ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਮੌਰੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ । ਯਹਾਂ ਰਾਤਰੀ ਬਿਤੀਤ ਕਰ ਕੇ-ਦਿਹੁ ਚਦੇ 17 ਪੌਹ ਰਵੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਹੋਹਰ ਨਗਰੀ ਕੀ ਤਰਫ ਪਿਆਨਾ ਕੀਆ । ਕਾਜੀ ਪੀਰ ਮੁਹੰਮਦ ਆਦਿ ਚੜ੍ਹਾ ਮੁਰੀਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਪਲੰਘ ਕਾਧੇ ਪੇ ਉਠਾਇ ਲੀਆ, ਹਾਜੀ ਚਰਾਗ ਸਾਹ ਚਵਰ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ । ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਧੀਰੇ ਧੀਰੇ ਲੰਗਾਂ ਕੋ ਦੀਦਾਰ ਦੇਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਦਕ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾਲਦਾਸ ਕੇ ਡੇਰੇ ਹੋਹਰ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ।³ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਗਰੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ । ਗਾਉਂ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੀਰ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਸਭ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਏ । ਮਹੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਾਸ ਨੇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿੱਖੋਂ ਕੋ ਹਮਰਾਹ ਲੇ ਆਇ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ । ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠਾ । ਦੇਖਾ ਕਿ ਪਾਂਵਟੇ ਕੀ ਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਕਿਆ ਦੇਖਾ, ਆਜ ਮੇਰੀ ਆਖ ਕਿਆ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ । ਮਹੰਤ ਜੀ ਕੀ ਆਖੋਂ ਭਰ ਆਈ । ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਸਭੀ ਬਾਰਤਾ ਬਤਾਇ ਦਈ ਸੀ । ਮੁਖ ਥੀਂ ਬੋਲੇ,

1. ਫਕੀਰੀ ਪਹਿਰਾਵਾ

2. ਸੁਬਾਹ ਸਵੇਰੇ

3. ਮਹੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਸੀ, ਜੋ ਭੰਗਾਣੀ ਵਾਲੀ ਸੰਮਤ 1745 ਬਿ.

18 ਅੱਸੂ ਨੂੰ ਲੜੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ । ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕੋਪੀਯੋ ਕੂਤਕੋ ਸੰਭਾਰੀ । ਹਠੀ ਖਾਨ ਹਯਾਤ ਕੇ ਸੀਸ ਝਾਰੀ ।

[ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ

ਜਗਤ ਕੋ ਸਾਈਆਂ ਇਹ ਕੀ ਦੂਸ ਵਿਖਾਇਆ ਜੇ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੁਨ ਕੇ ਇਸੇ ਧੀਰਜ ਦਈ।
ਕਹਾ ਸੰਤ ਜੀ ! ਇਹ ਸਭੋ ਕੁਝ ਉਸ ਮਹਾਕਾਲ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ। ਸੁਰਜ ਅਸਤ
ਹੋਇ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਬਿਨੈ ਕੀ, ਸਾਂਈ ਜੀ ! ਦਲੋਂ ਮੇਰੇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਪਾਉਂ ਪਾਇ ਕੇ ਉਸੇ
ਪਾਵਨ ਕਰੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹਾਜੀ ਚਰਾਗ ਸ਼ਾਹ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਇਹ ਛੀਟੇ ਮਹੰਤ ਜੀ
ਕੇ ਗੋਲ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ।

ਮਹੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਾਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਸਨ ਇਕਾਂਤ ਕੋਠੜੀ ਮੇਂ ਲਵਾਇ ਦੀਆ।
ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਅਠਾਰਾਂ ਪੋਹ ਸੰਮਵਾਰ ਕੇ ਇਹੁ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਹਾਜੀ
ਚਰਾਗਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਗਾਉਂ ਕੇ ਪੰਚ ਬੁਲਾਇ, ਇਨ੍ਹੇ ਕਹਾ, ਤੁਸਾਂ ਪੀਰ
ਜੀ ਕਾ ਪਲੰਘ ਅਗਲੇ ਮੁਕਾਮ ਤੀਕ ਪਹੁੰਚਾਨਾਂ ਹੈ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਹੋਹਰ ਨਗਰੀ ਸੇ ਚਲੇ। ਮਹੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਾਸ ਪਲੰਘ ਕੇ ਆਗੇ ਅਪਨਾ ਦਾਂਇਆਂ ਮੱਢਾ
ਦੀਆ। ਇਹ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਗੋਲ ਨਗਰੀ ਸੇ ਸਵਾ ਕੋਸ ਸਾਥ ਮੇਂ ਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ
ਵਿਦਾਇਗੀ ਦੀ, ਮਹੰਤ ਜੀ ਵਾਪਸ ਅਪਨੇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਆਇ ਗਿਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ
ਯਹਾਂ ਪਾਲੀ ਭੈਂਸਾਂ ਚਾਰ ਰਹੇ ਥੇ ਵਹਾਂ ਏਕ ਟਾਹਲੀ ਕੇ ਨੀਚੇ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਗੁਰੂ
ਜੀ ਨੇ ਹਾਜੀ ਚਰਾਗਸ਼ਾਹ ਸੇ ਕਹਿ ਕੇ ਏਕ ਪਾਲੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਸ ਆਇ ਪੀਰ ਜੀ
ਕੋ ਸਿਜਦਾ ਕੀਆ। ਖਲਾ ਹੋਇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੋਲਾ, ਸਾਂਈ ਜੀ ! ਮੁਝੇ ਆਪ ਕਾ ਕਿਆ
ਹੁਕਮ ਹੈ, ਵਰਮਾਈਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਕੀ ਅਧੀਨਗੀ ਦੇਖ ਕਹਾ, ਬੇਟਾ ! ਅਸਾਂ ਤੇਰੀ ਭੈਂਸ
ਕਾ ਦੂਧ ਪੀਨਾ ਹੈ, ਹਮੇਂ ਪਿਲਾਈਏ। ਇਸ ਸਹਿਤ ਅਧੀਨਗੀ ਬਿਨੈ ਕੀ, ਪੀਰ ਜੀ ! ਮੇਰੀ
ਕਾਈ ਭੈਂਸ ਦੂਧ ਨਹੀਂ ਦੇਤੀ, ਜੇ ਕਾਈ ਬੋੜਾ ਬਹੁਤ ਦੇਤੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਦੂਧ ਦੋਹਨੇ ਕੇ
ਲੀਏ ਕਾਈ ਬਰਤਨ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹਾਜੀ ਚਰਾਗਸ਼ਾਹ ਸੇ ਕਹਾ, ਇਸੇ ਹਮਾਰਾ
ਲੋਟਾ ਦੀਜੀਏ। ਬਚਨ ਪਾਇ ਹਾਜੀ ਜੀ ਨੇ ਦੂਧ ਚੋਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਪਾਲੀ ਕੋ ਲੋਟਾ ਦੇ ਦੀਆ।
ਇਸ ਲੋਟੇ ਮੇਂ ਇਕੋਤਰ ਸੌ ਛੇਕ ਥਾ, ਜਿਸੇ ਦੇਖ ਪਾਲੀ ਬੜਾ ਹੈਰਾਨ ਹੂਆ। ਜਬ ਦੂਧ
ਨਿਕਾਲਾ ਤਉ ਇਨ ਛੇਕਾਂ ਮੇਂ ਸੇ ਦੂਧ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਇਆ। 83।

84. ਸਾਖੀ ਰਾਇ ਕੱਲ੍ਹੇ ਤੇ ਆਲਮ ਖਾਂ ਕੀ ਰਾਇ ਕੋਟ ਸੇ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੂਧ ਆਪ ਪੀਆ, ਉਪਰੰਤ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਭਨਾਂ ਮੁਰੀਦਾਂ
ਨੇ ਪੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਪਾਸ ਬਹਾਇ ਥਾਪਨਾ ਦਈ, ਕਹਾ ਬੇਟਾ ! ਆਪ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ
ਮੇਂ ਦੂਧ ਆਦਿ ਕੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਬਚਨ ਕੀਆ,
ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ। ਜਹਾਂ ਸੇ ਚਲ ਕੇ ਲੰਮੇ ਜੱਟਪੁਰੇ ਜਾਇ ਬਿਸਰਾਮ ਕੀਆ। ਪਾਲੀ ਨੇ ਏਸ
ਵਾਕਿਆ ਕੀ ਚਰਚਾ ਸਾਰੇ ਰਾਇਕੋਟ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਰਾਇ ਕੱਲ੍ਹੇ ਸੇ ਭੀ ਆਇ

1. ਇਸ ਲੋਟੇ ਦੀ ਖੂਬੀ ਸੀ ਕਿ ਰੋਤ ਪਾਓ ਵਗ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਪਰ ਦੂਧ ਨਹੀਂ ਸੀ
ਚੌਂਦਾ। ਇਹ ਲੋਟਾ ਰਾਇਕੋਟ ਵਾਲੇ ਚੌਧਰੀਆਂ ਪਾਸ ਸੀ, ਜੋ 1947 ਵਿਚ ਪਾਕਿਸਤਾਨ
ਚਲੇ ਗਏ।

ਸੁਨਾਈ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸੂਬਾ ਹੋਂਤੇ ਹੀ ਰਾਇ ਕੱਲ੍ਹਾ ਆਪਨੇ ਦਾਮਾਦ ਆਲਮ ਖਾਂ ਵਾਸੀ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ। ਦੋਹਾਂ ਆਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਪਾਉਂਦੇ ਚੁੰਮੇ। ਆਲਮ ਖਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਰਫ਼ ਦੇਖਾ, ਏਸ ਕੇ ਆਸੂ ਵਹਿ ਤੁਰੇ, ਗਲਾ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਦ ਬੋਲਾ, ਜਗਤ ਕੇ ਸਾਈਆਂ! ਇਹ ਕਿਆ ਕੌਤਕ ਰਚਾ ਹੈ। ਮੇਰੀਆਂ ਇਨ ਆਖੋਂ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਕਿਆ ਦੇਖਾ, ਕੋਟਲੇ ਮੇਂ ਕੀ ਸੀ, ਆਜ ਮੇਂ ਕਿਆ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੂੰ। ਆਗੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਆਲਮ ਖਾਂ! ਇਹ ਸਭ ਉਸ ਕਰਤੇ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੇਂ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ। ਛਾਣਾ ਅਮਿਟ ਹੈ ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ। ਦੇਖੀਏ ਆਗੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਅਵਤਾਰ-ਪੈਗੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਹੋਇ ਚੁੱਕੇ ਹੈਂ, ਸਭ ਨੇ ਛਾਣਾ ਮਾਨਾ, ਹਮ ਭੀ ਉਸ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੇਂ ਚਲ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਪਰੋਹਤ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਨਿਰਬਾਣ ਭੇਸ ਮੇਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ, ਇਹ ਮਸਰਕ ਟੇਕ ਆਇ ਕੇ ਬੋਲਾ, ਮਹਾਰਾਜ! ਬੜੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਨਿਕੀਆਂ ਜਿੰਦਾਂ ਸਰਹੰਦ ਮੇਂ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪਾਇ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਸੂਬਾ ਸਰਹੰਦ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਭੂਕੇ ਰਾਖ ਦੀਰਘ ਕਸ਼ਟ ਦੇ ਕੇ ਨੀਹਾਂ ਬੀਚ ਚਿਨ ਕੇ ਮਾਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਮੁਝੇ ਭਾਈ ਦੁਨਾ ਸਿੰਘ ਤਖਣੋਟੇ ਸਿਖ ਸਹੇੜੀ ਨਿਵਾਸੀ ਨੇ ਇਹ ਖਬਰ ਦੀ ਜੋ ਆਪ ਸੇ ਆਇ ਸੁਨਾਇ ਦਈ ਹੈ। ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਰਾਇ ਕੱਲ੍ਹੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਰਫ਼ ਦੇਖ ਬਿਨੈ ਕੀ, ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼! ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਬੰਦਾ ਸਰਹੰਦ ਭੇਜਤਾ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਰੀ ਵਾਕਫ਼ੀਅਤ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਤਨੇ ਕਹਿ ਰਾਇ ਕੱਲ੍ਹੇ ਨੇ ਨੂਰੇ ਮਾਹੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਘੋੜ ਅਸਵਾਰ ਕਰ ਸਰਹੰਦ ਭੇਜਾ। ਇਹ ਪੰਥ ਮੁਕਾਇ ਦੀਵਾਨ ਟੋਡਰ ਮੱਲ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਸੇ ਸਾਰੀ ਵਾਕਫ਼ੀਅਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਬੀਸ ਪੌਹ ਬੁਧਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਡੇਢ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਖਲੇ ਲੰਮੇ ਜੱਟ ਪੁਰੇ ਮੇਂ ਆਇ ਗਿਆ। ਏਸ ਨੇ ਆਇ ਕਹਾ, ਪੀਰ ਜੀ! ਚਮਕੌਰ ਮੇਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਕਰੀਮ ਬਖਸ਼ ਮਾਛੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਏਕ ਰਾਤ ਰਹਿ ਕੇ ਆਪ ਕੇ ਜਾਨੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਸਹੇੜੀ ਗਾਉਂ ਕੇ ਦੁੰਹ ਮਸੰਦਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਉਨ ਕੇ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ ਥੇ। ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੰਦਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਕੀ ਮੋਹਰੇਂ ਕੀ ਏਕ ਬੈਲੀ ਚੁਰਾਇ ਲਈ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪੂਛਨੇ ਸੇ ਇਨ ਮਸੰਦਾਂ ਮੋਰੰਡੇ ਵਾਲੇ ਖਾਨ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਇਨ੍ਹੇ ਪਕੜਾਇ ਦੀਆ। ਮੁਰੰਡੇ ਵਾਲਿਆਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ ਦੁੰਹ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਕੋ ਠੰਢੇ ਬੁਰਜ ਮੇਂ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਦੁਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਕੋ ਦੀਵਾਨ ਸੁੱਚਾਨੰਦ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੀਆ। ਇਨ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਕੋ ਚਾਰ ਦਿਹੂ ਘਨਾ ਕਸ਼ਟ ਦੇ ਕੇ ਪਾਂਚਮੇਂ ਦਿਨ ਪੰਥ ਮਾਸੇ ਤੇਰਾਂ, ਸੋਮਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਸੂਬਾ ਸਰਹੰਦ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਨੀਹਾਂ ਮੇਂ ਚਿਨ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦੀਆ। ਦੀਵਾਨ ਟੋਡਰ ਮੱਲ ਨੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਸਾਰੀ ਬਾਰਤਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸੇ ਜਾਇ ਸੁਨਾਈ, ਜਿਸ ਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਹੀਰਾ ਚਾਟ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦੀਏ ਸਨ।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਉਪਰੰਤ ਦੀਵਾਨ ਟੋਡਰ ਮੱਲ ਕਪੂਰ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈ ਨੇ ਗੈਲ ਹੋਇ ਬਸਤੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਦਿਨ ਤੀਨੋਂ ਕੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਲੈ ਜਾਇ ਕੇ ਸਸਕਾਰ ਕਰ ਦੀਆ ਥਾ। ਸਸਕਾਰ ਕੇ ਪਾਛੇ ਤੀਜੇ ਦਿਹੂ ਏਕ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਨਾਮੀ ਸਿੱਖ ਤੀਨੋਂ ਕੀ ਭਸਮ

ਉਠਾਇ ਆਪਨੇ ਗਾਮ ਮੇਂ ਲੈ ਆਇਆ। ਬਾਹਰੇ ਝਿੜੀ ਮੇਂ ਲੈ ਜਾਇ ਏਕ ਸਾਗਰ ਮੇਂ ਪਾਇ ਜ਼ਿਮੀਂ ਮੇਂ ਦਬਾਇ ਦਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂਰੇ ਮਾਹੀ ਸੇ ਯੇਹ ਸਾਰੀ ਬਾਰਤਾ ਸੁਨ ਧੀਰੇ ਧੀਰੇ ਕਰਦ ਕੀ ਨੌਕ ਸੇ ਕਾਹੀ ਕਾ ਬੂਟਾ ਉਖਾੜਨੇ ਲਾਗੇ। ਰਾਇ ਕੱਲ੍ਹੇ ਨੇ ਹਾਥ ਬਾਧ ਕੇ ਪੂਛਾ, ਜਗਤ ਕੇ ਸਾਈਆਂ! ਇਹ ਕਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਆਗੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਅਸਾਂ ਤੁਰਕ ਰਾਜ ਕੀਆਂ ਨੀਹਾਂ ਉਖੇੜ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਰਾਇ ਜੀ! ਇਹ ਤੁਰਕ-ਰਾਜ ਹੁਣ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਸਮਾਂ ਪਾਇ ਕੇ ਇਹ ਰਾਜ ਖਤਮ ਹੋਇ ਜਾਇਗਾ, ਇਸ ਰਾਜ ਮੇਂ ਨਿਆਇ ਨਹੀਂ, ਅਨਿਆਇ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ। ਰਾਇ ਕੱਲ੍ਹਾ ਬੜਾ ਭੈ-ਭੀਤ ਹੁਆ। ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਆਲਮ ਖਾਂ ਨੇ ਕਹਾ, ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਪੀਰ ਜੀ ਕਾ ਕਹਿਨਾ ਵਾਜਬ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਇ ਕੇ ਰਹੇਗਾ, ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਾਕੇਗਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਲਮ ਖਾਂ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਰਾਇ ਜੀ! ਕਿਆ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੈਂ। ਆਗੇ ਸੇ ਆਲਮ ਖਾਂ ਬੋਲਾ ਕਿ ਇਹ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਰਕ ਹਾਂ, ਕਿਆ ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਕੀਆਂ ਜੜਾਂ ਵੀ ਹਿਲ ਜਾਣਗੀਆਂ? ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ—ਆਲਮ ਖਾਂ ਰਾਇ ਜੀ ਕਾ ਘਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਦਰ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੈ। ਇਸੇ ਤੱਤੀ ਵਾਉ ਨਹੀਂ ਲਾਗੇਗੀ। ਅਸਾਂ ਉਸ ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਸੇ ਏਸ ਘਰ ਕੋ ਬਖਸ਼ਾਇ ਦੀਆ ਹੈ। 84।

85. ਸਾਖੀ ਦੀਨਾ ਨਗਰ ਪਹੁੰਚ ਬਫਰਨਾਮਾ ਲਿਖਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਰਾਇ ਕੱਲ੍ਹਾ ਸਹਿਤ ਨਿਮਰਤਾ ਫਿਰ ਬੋਲਾ, ਪੀਰ ਜੀ! ਆਗੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਪੋਤਰੇ ਤਾਂ ਤੁਰਕ ਹੋਇਗੇ, ਉਨ ਕਾ ਕਿਆ ਹਾਲ ਹੋਇਗਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਇ ਕੱਲ੍ਹੇ ਕੀ ਇਹ ਵਾਜਬ ਬਾਤ ਸੁਨ ਕੇ ਏਕ ਘਰੀ ਚੁਪ ਹੋਇ ਗਏ, ਬਾਦ ਮੇਂ ਬੋਲੇ, ਰਾਇ ਜੀ! ਯੇ ਹਮਾਰੇ ਗਾਤਰੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਤੇ ਲੋਟਾ ਜਿਸ ਮੇਂ ਛੋਕ ਥੇ, ਇਨ੍ਹੇ ਆਪ ਲੈ ਜਾਈਏ। ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਜਬ ਤੀਕ ਆਪ ਕੀ ਬੰਸ ਇਨ ਕਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੇਗੀ, ਰਾਜ ਅਟੱਲ ਚਹੇਗਾ। ਰਾਇ ਕੱਲ੍ਹਾ ਬਚਨ ਸੁਨ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੁਆ, ਵਿਦੇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਪਨੀ ਨਗਰੀ ਰਾਇਕੋਟ ਮੇਂ ਆਇ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲੰਮੇ ਜੱਟ ਪੁਰੇ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਤਖਤੂ ਪੁਰੇ ਗਾਮ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਏਕ ਢਾਬ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦਿਹੁ ਚਢੇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਪਰੋਹਤ ਦੀਨਾਂ ਗਾਉਂ ਕੇ ਵਾਸੀ ਭਾਈ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਲਘੂ ਭਾਈ ਹਰਿਦਿਤ ਸਿੰਘ ਤਖਣੋਟੇ ਸਿੱਖ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਤਖਤੂ ਪੁਰੇ ਆਇਆ। ਤੀਨੇਂ ਸਿੰਘ ਰਬ ਬਹਿਲੀ ਸੇ ਨੀਚੇ ਉਤਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਆਇ ਮਾਥਾ ਟੇਕਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਿਹੁ ਢਲੇ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਹਾਜੀ ਚਰਾਗ ਸ਼ਾਹ ਆਦਿ ਪਾਂਚੋਂ ਕੋ ਵਿਦਾਇਗੀ ਦੇ ਕੇ ਵਾਪਸ ਤੌਰ ਦੀਆ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਬ ਬਹਿਲੀ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਬਹਾਇ ਤਖਤੂ ਪੁਰਾ ਗਾਮ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੂਏ। ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਮਧੇਅ ਨਗਰੀ ਕੇ ਲੋਗ ਪੀਰ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਏ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਭ ਕਾ ਆਉ-ਭਗਤ ਕੀਆ। ਯਹਾਂ ਏਕ ਉਮਰਦੀਨ ਨਾਮੀ ਲੁਹਾਰ ਹਿਕਮਤ ਕਾ ਕਾਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਦਾਇ ਹਾਥ ਕੀ ਉਂਗਲੀ ਤੇ ਬਾਇ ਪਾਉਂ ਕੀ ਪੱਟੀ ਖੁਲ੍ਹਾਇ ਮੱਲ੍ਹਮ ਪੱਟੀ ਕੀ। ਉਂਗਲੀ ਜੰਗ ਚਮਕੌਰ ਮੇਂ ਤੇ

ਪਾਉਂ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਕੇ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਏਕ ਕਚਰਾ ਲਾਗਨੇ ਸੇ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਇ ਗਿਆ ਥਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸੇ ਦੌਇ ਮੁਹਰੇਂ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਕੀ, ਇਸ ਕੀ ਪੀਠ ਤੇ ਥਾਪਨਾ ਦੇ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮਧੋਅ ਨਗਰੀ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਸਨੇਂ ਸਨੇਂ ਭਦੌੜ ਗਾਮ ਮੇਂ ਭਾਈ ਚਰਨਦਾਸ ਕੇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਜਾਇ ਆਸਨ ਲਾਇਆ। ਇਹ ਦੀਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਛਿੱਬਰ ਕਾ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਭਦੌੜ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕੇ ਸਾਥ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਆਇ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਦੌੜ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਸਿੱਖੀ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਮੇਂ ਕੀ ਸੀ। ਯਹਾਂ ਕਾ ਮੁਖੀਆ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਂ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਲੈ ਆਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਰਾਤਰੀ ਭਦੌੜ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬਿਤੀਤ ਕਰ ਕੇ ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਬਾਸਨ ਪੋਖ ਮਾਸ ਕੀ ਇਕੀਸ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਆਗੇ ਕੀ ਤਰਫ ਪਿਆਨਾ ਕੀਆ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਦੌੜ ਗਾਉਂ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਦੀਨੇ ਗਾਮ ਮੇਂ ਭਾਈ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਤਖਣਟੇ ਸਿੱਖ ਕੇ ਚੌਬਾਰੇ ਮੇਂ ਆਇ ਆਸਨ ਲਾਇਆ। ਦੀਨਾ ਕਾਂਗੜ ਕਾ ਚੌਧਰੀ ਰਾਇ ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਰਿਆਸਤ ਕਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਤੇ ਇਹ ਰਿਆਸਤ ਧਾਲੀਵਾਲ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਦੇਸ ਚੌਧਰੀ ਕੇ ਦੋ ਲਘੂ ਭਾਈ—ਚੌਧਰੀ ਲਖਮੀਰ ਚੰਦ ਤੇ ਤਖਤ ਮੱਲ ਸਨ। ਦੇਸ ਘਰ ਕੋਂ ਸਿੱਖੀ ਕੀ ਲਾਗ ਛੇਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਮੇਂ ਸੇ ਲਾਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਨਾ ਕਾਂਗੜ ਪਹੁੰਚਨੇ ਸਮੇਂ ਅਜੇ ਇਸਲਾਮੀ ਲਿਬਾਸ ਮੇਂ ਥੇ, ਗੈਲ ਕੇ ਪਾਂਚੇਂ ਸਿੱਖਾਂ ਕਾ ਲਿਬਾਸ ਨਿਰਬਾਣ ਸਾਧੂਆਂ ਕਾ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੋਆ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਚੌਬਾਰੇ ਮੇਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬੀ ਪਤ੍ਰੀਕਾ, ਜੋ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਆਈ ਸੀ, ਉਸ ਕਾ ਉਤਰ ਦੇਨਾ ਅਰੰਭ ਕੀਆ :

ਕਮਾਲਿ ਕਰਾਮਾਤ ਕਾਇਮ ਕਰੀਮ,

ਰਜਾ ਬਖਸ਼ ਰਾਜਿਕ ਰਿਹਾ ਕੁਨ ਰਹੀਮ। 1।

ਅਮਾ ਬਖਸ਼ ਬਖਸ਼ਿੰਦਹ ਓ ਦਸਤਗੀਰ।

ਖਤਾ ਬਖਸ਼ ਰੰਜੀ, ਦਿਹੋ ਦਿਲ ਪਸ਼ੀਰ। 2। ਆਦਿ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਉਸ ਮਹਾਂਕਾਲ ਕੀ ਸਿਫਤ ਮੇਂ ਚੰਦ ਸ਼ੇਅਰ ਕਹਿ ਕੇ ਫੌਰ ਅਪਨੀਂ ਦਾਸਤਾਨ ਬਿਆਨ ਕੀ। ਜਿਹ ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ ਲਿਖ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ ਤੁਸੀਂ ਅਹਿਦੀਆ ਭੇਸ ਮੇਂ ਦੱਖਨ ਦੇਸ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੇ ਜਾਇ ਕੇ ਦੀਨਾਂ ਹੋ। ਇਸ ਕੇ ਗੈਲ ਦੂਜਾ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰੇ ਕੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਆ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਿੱਖ ਅਹਿਦੀਆ ਭੇਸ ਮੇਂ ਦੀਨਾ ਨਗਰੀ ਸੇ ਦੱਖਨ ਦੇਸ ਕੋਂ ਰਵਾਨਾ ਹੂਏ। 85।

86. ਸਾਖੀ ਦੀਨਾ ਕਾਂਗੜ ਸੇ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਦੋਹਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਕੇ ਦੱਖਨ ਦਿਸ਼ਾ ਜਾਨੇ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਕਹਾ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਚੌਧਰੀ ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ ਸੇ ਪਤਾ ਚਲਾ ਹੈ ਕਿ ਸੂਬਾ ਸਰਹੰਦ ਆਪ ਕੋਂ ਪਕੜਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਦੀਨਾ ਨਗਰੀ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਕੇ ਆਇ ਰਹਾ ਹੈ, ਆਗੇ ਜਿਵੇਂ ਆਪ ਕੀ ਰਜਾਇ। ਉਪਰੰਤ ਚੌਧਰੀ

ਸਮੀਰ ਚੰਦ ਨੇ ਆਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਗੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ। ਉਸ ਸਾਰੀ ਬਾਰਤਾ ਸਵਹੰਦੀ
 ਵੇਜ ਕੇ ਆਨੇ ਕੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਸੁਨਾਈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿੱਖਾਂ ਸੇ ਵੀਚਾਰ
 ਕਰ ਕੇ ਪੱਖ ਮਾਸੇ ਛਕੀਸ ਮੰਗਲਵਾਰ ਕੇ ਇਹੂੰ ਦੀਨਾ ਨਗਰੀ ਸੇ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ
 ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਉਧਰੋਂ ਭਾਈ ਪਰਮ ਸਿੰਘ, ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਦੋਵੇਂ ਤਖਣਟੇ ਸਿੱਖਾਂ ਆਇ
 ਪਾਂਚ ਰੁਪਏ ਉਪਰ ਰਾਖ ਸੁੰਦਰ ਬਸਤਰ ਭੇਟਾ ਕੀਏ। ਇਨ ਦੋਹਾਂ ਸਹਿਤ ਅਦਬ ਭੇਨਤੀ
 ਕੀ ਮਹਾਰਾਜ। ਇਹ ਬਸਤਰ ਸਾਡੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਆਗੇ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਨੇ ਹਾਥ ਸੇ
 ਕਾਤ ਕੇ ਬਨਵਾਏ ਹੇ। ਪਗੜੀ ਅਸਾਂ ਕੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਬੜੀ ਰੀਝ ਸੇ ਬਨਵਾਇ ਅਤ
 ਲੀਲਾਰੀ ਸੇ ਨੀਲੀ ਰੰਗਵਾਇ ਗਲ ਦੀ ਹੈ, ਆਪ ਮੀਸ ਤੇ ਬਾਧ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀਜੀਏ।
 ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ ਸਿੱਖਾਂ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਮੁਸਕਰਾਏ ਤੇ ਪਗੜੀ ਸੀਸ ਗਲ ਛੁਹਾਇ
 ਸਾਰੇ ਬਸਤਰ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੀਏ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਸਿੱਖੇ! ਇਹ
 ਬਸਤਰ ਅਸੀਂ ਆਗੇ ਜਾਇ ਕੇ ਪਹਿਨਾਗੇ, ਇਤਨਾਂ ਕਹਿ ਭਾਈ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿੱਖਾਂ
 ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਆਗੇ ਕੀ ਟੋਰਫ ਰਵਾਨਾ ਹੂਏ।

ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਰੁੱਖਾਲਾ ਆਇ ਨਗਰਾਂ ਸੇ ਹੋਤੇ ਹੂਏ ਭਗਤਾ ਗਾਮ ਮੇਂ ਜਾਇ ਡੇਰਾ
 ਕੀਆ। ਏਸ ਨਗਰੀ ਕਾ ਬਾਸਿੰਦਾ ਭਾਈ ਬਹਿਲੋ ਕਾ ਗੁਰਦਾਸ ਅਪਨੇ ਤੀਨ ਬੇਟੇ -
 ਭਾਈ ਸੁੱਖ, ਚੰਦਰਭਾਨ ਤੇ ਆਸਾ ਰਾਮ ਕੇ ਗੋਲ ਲੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਇ ਦਰਸਨ
 ਪਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ ਕੋ ਦਸਾਂ ਨਹੂੰ ਕੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨਾ, ਸਵੇਰੇ ਜਾਗਨਾਂ ਤੇ ਨਾਮ
 ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿ ਕਰਨੇ ਕਾ ਸੁਭ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰੋਣ ਭਾਤੇ ਨਗਰ
 ਗੁਜਾਰ ਪ੍ਰਭਾਤ ਹੋਤੇ ਹੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਆਇ ਸਿੱਖਾਂ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਨੇ
 ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਬਾਂਦਰ, ਬਰਗਾਤੀ ਤੇ ਬਹਿਬਲ ਆਇ ਨਗਰਾਂ ਖੀਂ ਹੋਤੇ
 ਹੂਏ ਸਰਾਵੀ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇਂ ਹੁਮ
 ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਆਈਆਂ ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇ ਰਹਾ। ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ
 ਕੇ ਗੋਲ ਆਏ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦੇ ਪਾਨੇ ਆਪੋ ਆਪਨੇ ਘਰਾਂ ਮੇਂ ਲੈ ਆਏ। 86।

87. ਸਾਖੀ ਮੈਲਾਗਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਏਕ ਮੈਲਾਗਰ ਸਿੰਘ ਨਾਮੀ ਸਿੰਘ ਕੋ ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਛੀਪਾ ਸਿੱਖ ਆਪਨੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ਮੇਂ ਲੈ ਆਇਆ। ਇਸ ਕੀ ਸਿੱਖਨੀ ਨੇ ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਕਰ ਕੇ ਸਿੱਖ ਕੇ ਪੈਰ ਧੁਲਾਏ।
 ਉਪਰੰਤ ਚਾਰਪਾਈ ਤੇ ਖੋਸ ਪਾਇ ਇਸੇ ਬਿਠਲਾਇਆ। ਉਪਰੰਤ ਸਿੱਖਨੀ ਸੁਕਾਏ ਹੂਏ
 ਵਣਾਂ ਕੇ ਪੀਂਝੂ ਗਰਮ ਜਲ ਮੇਂ ਪਾਇ ਨਰਮ ਕਰ ਕੇ ਬਾਲੀ ਮੇਂ ਪਰੋਸ ਲਾਈ। ਸਿੱਖਨੀ ਨੇ
 ਭਾਈ ਮੈਲਾਗਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਚਉਂਕੇ ਮੇਂ ਖੋਸ ਪਾਇ, ਬਾਲੀ ਉਸ ਕੇ ਆਗੇ ਰਾਖੀ। ਸਿੱਖ
 'ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ' ਕਹਿ ਕੇ ਭੋਜਨ ਪਾਨੇ ਲਾਗਾ। ਮੈਲਾਗਰ ਸਿੰਘ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਸਰਧਾ
 ਭਗਤੀ ਦੇਖ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੂਆ। ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕ ਕੇ ਚੁਲਾ ਕੀਆ। ਭਾਈ
 ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਸਿੱਖਨੀ ਨੇ ਚੁਲਾ-ਪੜ੍ਹਾਈ ਪਾਂਚ ਪੈਸੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਏ।
 ਮੈਲਾਗਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਪਾਇ ਚਾਰਪਾਈ ਤੇ ਆਇ ਬੈਠਾ। ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਇਸ

ਸਿੱਖ ਕੋ ਗੋਲ ਲੈ ਘਰ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਭੇਰੇ ਤੀਕ ਵਿਦਾ ਕਰਨੇ ਆਇਆ। ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਨਗਰੀ ਸੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਇ ਕੇ ਆਇ ਗਏ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪ੍ਰਛਾ ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ! ਮੁਝੇ ਬਤਲਾਈਏ ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਗਾਉਂ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਕੈਸਾ ਕੈਸਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਇਆ ਹੈ। ਆਗੇ ਸੇ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿੱਖਾਂ ਕਹਾ, ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼! ਨਗਰੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਬੜੇ ਸਰਧਾਵਾਨ ਹੈਂ, ਇਨ੍ਹੇ ਹਮੇ ਬੜੇ ਆਦਰ-ਭਾਉ ਸੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਇਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਮੇ ਮਾਲ ਪੂੜੇ ਤੇ ਕਿਸੇ ਤਸਮਈ ਦਸਿਆ ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਮੁਝੇ ਤਾਂ ਖੀਰ ਤੇ ਕੁਣਕਾ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਖਲਾਇਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਾ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼! ਮੈਨੂੰ ਲਹੋਰੇ ਕੀ ਰੋਟੀ ਘੀ ਸੇ ਚੋਪੜ—ਗੋਲ ਸਰਸੋਂ ਕਾ ਸਾਗ ਮੱਖਣੀ ਪਾਇ ਕੇ ਦੀਆ ਹੈ। ਸਭ ਸਿੱਖਾਂ ਜੈਸਾ ਜੈਸਾ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਇਆ—ਬਿਆਨ ਕਰ ਦੀਆ, ਭਾਈ ਮੈਲਾਗਰ ਸਿੰਘ ਚੁੱਪ ਕੇ ਬੈਠਾ ਰਹਾ, ਮੁਖ ਥੀਂ ਕਾਈ ਬਾਤ ਨਾ ਕਹੀ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੈਲਾਗਰ ਸਿੰਘ ਸੇ ਪ੍ਰਛਾ। ਇਹ ਆਗੇ ਸੇ ਖਲਾ ਹੋਇ ਬੋਲਾ, ਗਰੀਬ-ਨਿਵਾਜ਼! ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਖ ਨੇ ਐਸਾ ਉਮਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਇਆ ਹੈ, ਨਾ ਕਭੀ ਪੀਛੇ ਖਾਇਆ ਹੈ ਨਾ ਹੀ ਐਸਾ ਕਹੀਂ ਫਿਰ ਮਿਲੇ। ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਸਾਰੇ ਸੁਨ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਏ। ਇਹ ਤਾਂ ਗਰੀਬ ਸਿੱਖ ਹੈ ਇਸੇ ਕਉਨ ਸਾ ਉਤਮ ਪ੍ਰਸਾਦ ਇਸ ਕੋ ਖਵਾਇਆ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕੋ ਭੇਜ ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਬੁਲਾਇ ਪ੍ਰਛਾ, ਤੁਮ੍ਹੇ ਮੈਲਾਗਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਕਿਆ ਖਵਾਇਆ ਹੈ? ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਹੀ ਬਾਰਤਾ ਬਤਲਾਇ ਦਈ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ। ਤੀਨ ਵਾਰੀ ਕਹਾ, 'ਸਿੱਖਾਂ! ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ।' ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੰਗਤ ਕੋ ਵਿਦਾਇਗੀ ਦੇ ਕੇ ਰਾਤਰੀ ਬਿਤੀਤ ਕੀ, ਸੁਬਾਹ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ। 87।

88. ਸਾਖੀ ਸੋਢੀ ਕਵਲ ਨੈਨ ਪਾਸ ਢਿੱਲਮੀ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਰਾਵਾਂ ਸੇ ਚਲ ਕੇ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਕਈ ਨਗਰਾਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਪਹਿਰ ਦਿਹੂੰ ਖਲੇ ਕੋਟ ਕਪੂਰਾ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਆਗੇ ਸੇ ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਸਹਿਤ ਅਦਬ ਏਕ ਸੁੰਦਰ ਘੋੜਾ ਤੇ ਢਾਲ ਤੇ ਤਲਵਾਰ ਤੇ ਗੀਝੇ ਸੇ ਪਾਂਚ ਮੋਹਰਾਂ ਨਿਕਾਲ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਸੇ ਅਜੇ ਬਾਤ-ਚੀਤ ਕਰ ਰਹੇ ਥੇ ਕਿ ਪੀਛੇ ਸੇ ਚੋਧਰੀ ਲਖਮੀਰ ਚੰਦ ਕਾ ਭੇਜਾ ਭਾਈ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਇਸ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼! ਸੂਬਾ ਸਰਹੰਦ ਪਾਂਚ ਹਜ਼ਾਰ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਰਾਤ ਏਕ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਦੇ ਪੀਛੇ ਆਇ ਰਹਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਰੋਹਤ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ। ਅਸਾਂ ਅਜ ਕੀ ਰਾਤ ਢਿਲਮ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਸੋਢੀ ਕੋਲ ਜੀ ਪਾਸ ਠਹਿਰਾਂਗੇ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਗੋਲ—ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਆਇ ਦਸ ਕੁ ਸਿੱਖ ਸਨ—ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਸਭ ਅਰਾ-ਕੀਆਂ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਗਏ। ਕੋਟ ਕਪੂਰਾ ਨਗਰੀ ਸੇ ਚਲ ਰਮਾਂ-ਰਮੀਂ ਸੂਰਜ ਅਸਤ ਹੋਨੇ ਤੀਕ ਨਗਰ ਢਿਲਮੀਂ ਸੋਢੀ ਕਵਲ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਸੋਢੀ ਕਵਲ ਨੈਨ—ਗੁਰੂ ਜੀ

ਕਾ ਤਾਇਆ-ਜਾਂਦ ਭਾਈ ਸੋਚੀ ਹਰਿ ਜੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਸੀ, ਇਸ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ ਭਗਤ ਕੀਆ। ਇਨ ਕਾ ਆਸਨ ਸੋਚੀ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਇਕਾਂਤ ਕੋਠੜੀ ਮੇਂ ਲਵਾਇਆ। ਉਪਰੰਤ ਸੋਚੀ ਕਵਲ ਨੈਨ ਨੇ ਪਰਸਪਰ ਪ੍ਰਚਾਵਣੀ ਕੀ। ਇਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਏਹ ਕੀ ਖੇਡ ਵਰਤਾਈ ਹੈ, ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ, ਚਾਰੇ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ, ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਿੱਖ ਕਹਾਂ ਛੋਰ ਆਏ ਹੈਂ। ਇਹ ਕੀ ਭਾਣਾ ਵਰਤਾਇਆ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਲ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ 'ਉਸ ਕਰਤੇ ਕੋ ਇਹੋ ਭਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਸਾਂ ਉਸ ਅਕਾਲ ਕੀ ਰਜਾਇ ਕੋ ਮਾਨਾਂ ਹੈ। ਦੇਖੋ, ਜਿੰਨੇ ਅਵਤਾਰ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਹੁਏ ਹੈਂ, ਸਭ ਨੇ ਭਾਣੇ ਕੋ ਮਾਨਾ ਹੈ, ਭਾਣਾ ਅਮਿਟ ਹੈ, ਇਸੇ ਕਾਈ ਮੋਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ। ਇਹ ਅਸੀਂ ਪੀਛੇ ਮਾਨ ਆਏ ਹਾਂ ਆਗੇ ਕੋ ਵੀ ਮਾਨੇਂਗੇ। ਜਬ ਹਮ ਚਮਕੌਰ ਸੇ ਨਿਕਲ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਆਏ ਤਾਂ ਚਰਾਗ ਸਾਹ ਆਦਿ ਮੁਰੀਦੋਂ ਕੀ ਅਰਜ਼ ਮਾਨ ਕੇ ਇਹ ਉੱਚ ਸ਼ਰੀਫ ਕੇ ਪੀਰ ਕਾ ਬਾਣਾਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਥਾ, ਵਰਨਾਂ ਐਸਾ ਕਰਨੇ ਕੀ ਕਾਈ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਾ ਸੀ।'

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚਨ-ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੇ ਰੈਣ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਈ। ਸੁਭਾ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਹੁਈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ। ਬਚਨ ਹੋਆ - ਜਿਹੜੇ ਬਸਤਰ ਭਾਈ ਪਰਮ ਸਿੰਘ, ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਦੀਨੇ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਲੇ ਆਏ ਥੇ, ਉਹ ਹਮੇਂ ਦੀਜੀਏ। ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਖੁਰਜੀ ਸੇ ਸਾਰੇ ਬਸਤਰ ਨਿਕਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਚ ਸ਼ਰੀਫ ਕੇ ਪੀਰ ਕਾ ਬਾਣਾ ਉਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖ ਸੀਸ ਤੇ ਦਸਤਾਰ ਸਜਾਇ ਲਈ। ਇਹ ਬਾਣਾ ਉਤਾਰ ਸਹਿਤ ਅਦਬ ਸੋਚੀ ਕਵਲਨੈਨ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਆ, ਕਹਾ ਇਸੇ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰਾਖਨਾਂ, ਕਾਈ ਤਰੋਟ ਨਹੀਂ ਆਏਗੀ। 88।

89. ਸਾਖੀ ਹਰੀਏ ਸਿਖ ਕੀ ਤੇ ਜੋਗਰਾਜ ਜਾਟ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਇਤਨਾਂ ਬਚਨ ਕਹਿ ਸੁਭਾ ਸੂਰਜ ਉਦੈ ਹੋਨੇ ਗੈਲ ਸੋਚੀ ਕਮਲ ਨੈਨ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਕੇ ਪੱਖ ਮਾਸੇ ਉਨਤੀਸ ਬੁਧਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਜੈਤੋ ਨਗਰੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਏਕ ਟਿੱਬੀ ਤੇ ਜਾਇ ਖਲੇ ਹੁਏ। ਯਹਾਂ ਏਕ ਝਾੜੀ ਮੇਂ ਸੇ ਸਹਿਆ ਨਿਕਲ ਕੇ ਭਾਗ ਚਲਾ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ— ਭਾਈ ਸਿਖੋ ! ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਮਸੰਦ ਥਾ, ਪਕੜੀਏ, ਜਾਨਾਂ ਨਾ ਪਾਏ। ਬਚਨ ਪਾਇ ਸਿੰਘ ਇਸੇ ਪਕੜ ਲਾਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ—ਦੇਖੋ ਏਸ ਕੀ ਏਕ ਆਖ ਕਾਣੀ ਹੈ, ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵੀ ਕਾਣੀ ਸੀ। ਇਹ ਨਾਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਮੇਂ ਮਸੰਦ ਥਾ, ਇਸੇ ਕਾਣਾਂ ਮਸੰਦ ਬੋਲਾ ਜਾਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਕਾ ਨਾਉਂ ਹਰੀਆ ਥਾ, ਇਹ ਪੂਰਬ ਦਿਸ਼ਾ ਕੇ ਰਹਿਨੇ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਸਿੰਘਾਂ ਏਸ ਕੋ ਪਕੜ ਕੇ ਦੇਖਾ ਏਸ ਕੀ ਦਾਂਦੀ ਆਖ ਕਾਣੀ ਸੀ। ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੂਛਾ, ਏਸ ਕੋ ਸਹੇ ਕੀ ਜੂਨੀ ਕਿਉਂ ਪਾਨੀ ਪਈ।

ਸਿਖਾਂ ਪੂਛਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਇਸੇ ਐਸਾ ਕਉਨ ਸਾ ਕ੍ਰ-ਕਰਮ ਕੀਆ ਥਾ ਜਿਸ ਸੇ ਐਸਾ ਹੋਇਆ। ਜਿਹ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਨਵਿਰਤ ਕਰੀਏ। ਆਗੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿਖੋ ! ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨਾਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਜਬ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਸੇ—ਚੱਕ

ਨਾਨਕੀਆਏ, ਇਹ ਵੀ ਪੂਰਬ ਦਿਸਾ ਸੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਇਆ। ਏਕ ਦਿਹੂੰ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਤਸਮਈ ਤਿਆਰ ਹੁਈ। ਇਸ ਕਾ ਮਨ ਲਲਚਾਇ ਗਿਆ। ਇਸੇ ਅਰਦਾਸ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਕਉਲੇ ਮੇਂ ਖੀਰ ਨਿਕਾਲ ਚੋਰੀ ਖਾਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੀਆ। ਭਾਈ ਚਉਪਤ ਰਾਇ ਨੇ ਇਸੇ ਦੇਖਾ, ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ਸਹੇ ਕੀ ਤਰਹ ਚੁਪਕੇ ਚੁਪਕੇ ਸ਼ਹਿ ਲਾਇ ਖਾਇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਇਸ ਆਗੇ ਸੇ ਕਹਾ—ਜੀ ਭੂਲ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਮੁਝੇ ਬਖਸ਼ ਲੈਨਾ। ਭੁਭ ਇਹ ਪਤਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਮਿਲਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ—ਸਿਖ ਕਾ ਕਹਾ ਵਾਕ ਸਹੀ ਹੋਇਗਾ। ਹਰੀਏ ਨੇ ਇਹ ਸੁਨ ਕੇ ਆਪਨੀ ਭੂਲ ਮਾਨੀ—ਖਲਾ ਹੋਇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੋਲਾ ਮਹਾਰਾਜ! ਮੇਰਾ ਉਧਾਰ ਕਬ ਤੇ ਕੌਨ ਕਰੇਗਾ। ਬਚਨ ਹੋਆ—ਭਾਈ ਸਿਖਾ! ਦਸਵੇਂ ਜਾਮੇਂ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਹੋਇਗੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੂੰ ਸਹੇ ਕੀ ਜੋਨਿ ਮੇਂ ਹੋਇਗਾ। ਆਜ ਅਸਾਂ ਬੜੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਬਚਨ ਸੇ ਏਸ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ। ਹਰੀਆ ਸਹੇ ਕੀ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਗੁਰਪੁਰੀ ਕੇ ਪਧਾਰ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹੇ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਕੇ ਟਿਥੀ ਸੇ ਨੀਚੇ ਉਤਰ ਏਕ ਤਾਲ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਆਇ ਖਲੇ ਹੁਏ, ਘੋੜੇ ਕੋ ਪਾਨੀ ਪਿਲਾਇਆ।

ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਪੁਛਨੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਤਾਇਆ ਕਿ ਤੇਤੇ ਜੁਗ ਮੇਂ ਏਸ ਤਾਲ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਭਗਵਾਨ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕੁਝ ਦਿਵਸ ਯਹਾਂ ਨਿਵਾਸ ਪਾਇਆ ਥਾ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਯਹਾਂ ਆਏ ਹਾਂ। ਪ੍ਰੋਤ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਸੁਨੀਅਰ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਯਹਾਂ ਕੋਟ ਕਪੂਰਾ ਸੇ ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਕਾ ਭੋਜਾ ਇਸ ਕਾ ਛੋਟਾ ਭਾਈ ਹਮੀਰ ਸਿੰਘ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਇਸ ਆਏ ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਕੀ ਲਿਖੀ ਪਾਤੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਦਈ, ਜਿਸ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਥਾ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀ ਭਾਗੀ ਆਪ ਕੇ ਪੀਛੇ ਆਇ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਰਕ ਜਾਸੂਸ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਪਿੰਡਾਂ ਮੇਂ ਛਾਇ ਗਏ ਹੈਂ, ਤੁਸਾਂ ਛੇਤੀ ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਛੋਰ ਕੇ ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਕੇ ਇਲਾਕਾ ਮੇਂ ਚਲੇ ਜਾਈਏ। ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਕੇ ਗੈਲ ਹਮਾਰੀ ਬਹਨ ਕਪੂਰੋ ਵਿਆਹੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤੇ ਕਪੂਰੋ ਕਈ ਬਾਰ ਸਾਡੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਗੈਲ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ ਹਮੀਰ ਸਿੰਘ! ਉਸ ਮਹਾਂਕਾਲ ਕੇ ਭਾਣੇ ਬੀਚ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ, ਹਮੇਂ ਉਸ ਕਾ ਹੀ ਤਕੀਆ ਹੈ। ਇਤਨਾਂ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਹਮੀਰ ਸਿੰਘ ਸੇ ਢਾਲਾ ਤੇ ਬਰਛਾ ਦੇ ਕੇ ਕਹਾ, ਇਨ੍ਹੇ ਸੂਬਹ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਵੇਲੇ ਧੂਪ ਧੁਖਾਨਾ, ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਵਾਇ ਵਲ ਕਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇਗਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੂਰਜ ਅਸਤ ਹੋਤੇ ਯਹਾਂ ਸੇ ਚਲ ਰਾਮੇਆਣੇ ਭਾਈ ਘੁੱਦਾ ਸਿੰਘ ਵਡਿੰਗ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਫਜ਼ਰੇ ਸੂਰਜ ਕੀ ਟਿੱਕੀ ਨਿਕਲਤੇ ਹੀ ਰਾਮੇਆਣੇ ਨਗਰੀ ਸੇ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਚਾਲੇ ਪਾਏ।

ਗਾਉਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਜੋਗਰਾਜ ਵਡਿੰਗ ਗੋਤ ਕਾ ਜਾਟ ਜੰਗਲ ਮੇਂ ਮੱਝਾਂ ਚਾਰਨ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਮਿਲਿਆ, ਇਸ ਝੁਕ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਿਹਾ। ਆਗੇ ਸੇ ਪ੍ਰੋਤ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਾ, ਚੌਧਰੀ ਪੀਛੇ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਆਇ ਰਹੀ ਹੈ, ਤੈਥੋਂ ਜੇ ਪੁਛਨ

1. ਹਮੀਰ ਸਿੰਘ—ਚੌਧਰੀ ਕਪੂਰੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸੁੱਖੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਭਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਕਿ ਏਧਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਏ — ਕਹੀਂ ਮੁਝੇ ਕਾਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਪੀਛੇ
 ਕੁਰਕ ਫੌਜ ਦਿਹੁ ਰਾਤ ਏਕ ਕਰੀ ਬੜੀ ਤੇਜ਼ੀ ਸੇ ਆਇ ਰਹੀ ਸੀ । ਇਹ ਫੌਜ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਢਾਈ ਪਹਿਰ ਦਿਹੁ ਖਲੇ ਰਾਮੇਆਣੇ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚੀ ।
 ਆਗੇ ਜੰਗਲ ਮੇਂ ਇਨ੍ਹੇ ਜੋਗਰਾਜ ਮੱਝਾਂ ਚਾਰਦਾ ਮਿਲਾ । ਫੌਜ ਕੇ ਏਕ ਆਗੂ ਨੇ ਆਗੇ
 ਹੋਇ ਪੁਛਾ — ਚੌਧਰੀ ! ਬਤਲਾਈਏ ਯਹਾਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਥੀਂ ਸਿਖੋਂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ
 ਲਾਘਾ ? ਇਸੇ ਆਗੇ ਸੇ ਕਹਾ ਸੁਭਾ ਜਬ ਮੈਂ ਘਰ ਸੇ ਮੱਝਾਂ ਲੈ ਕੇ ਜੰਗਲ ਕੀ ਤਰਫ
 ਚਰਾਨੇ ਆਇ ਰਹਾ ਥਾ, ਤਬ ਮੈਂ ਨੇ ਦੇਖਾ ਥਾ । ਦੁਬਾਰਾ ਪੁਛਨੇ ਸੇ ਇਸ ਕਹਾ ਕਿ ਉਨਾਂ
 ਕੀ ਗਿਣਤੀ ਦਸ ਕੁ ਕੇ ਕਰੀਬ ਸੀ । ਉਹ ਸਭ ਨੀਲੇ ਰਾਂਗ ਕੇ ਲਿਬਾਸ ਮੇਂ ਘੋੜਿਆਂ ਤੇ
 ਚੜ੍ਹੇ ਜਾਇ ਰਹੇ ਸਨ । ਸੂਬਾ ਸਰਹੰਦ ਨੇ ਆਪਨੀ ਫੌਜ ਕੇ ਹੱਲਾਸ਼ੇਰੀ ਦਈ, ਕਹਾ ਬਹਾਦਰ !
 ਤੇਜ਼ੀ ਸੇ ਆਗੇ ਵਧੋ, ਗੁਰੂ ਅਬੀ ਨੇੜੇ ਜਾਇ ਰਹਾ ਹੈ । ਉਸੇ ਘੋਰਾ ਪਾਇ ਕੇ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਦਾ
 ਪਕੜ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪੇਸ਼ ਕਰੋ ਜਾਂ ਸਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਜਾਨ ਸੇ ਮਾਰ ਕੇ ਫਸਤਾ ਮੁਕਾਇ ਦਿਓ, ਢੀਲ
 ਪਾਨਾ ਅਬ ਠੀਕ ਨਾ ਰਹੇਗਾ । 89 ।

90. ਸਾਖੀ ਮਝੈਲ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਭਾਈ ਘੁੱਦਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਏਕ ਮਹੀਨਾ ਬਾਦ ਇਹ ਬੀਤੀ ਵਾਰਤਾ ਸਾਬੋਂ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ
 ਪਹੁੰਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਜਾਇ ਸੁਨਾਈ । ਆਗੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿਖਾ ! ਉਹ ਚੌਧਰੀ
 ਨਿਗੁਣੀ ਜਿਹੀ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਚਾਇ ਸਕਾ ਤੇ ਉਸੇ ਅਫਰੇਮਾ ਹੋਇ ਗਿਆ ਕਿ ਛੇਤੀ
 ਦੱਸਾਂ । ਆਗੇ ਸੇ ਉਸ ਕੀ ਬੰਸ ਕੇ ਲੋਕ ਮਰਨ ਸਮੇਂ ਅਫਰੇਮਾ ਪਾਇ ਕੇ ਮਰਿਆ ਕਰਨਗੇ ।
 ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਨੇ ਲਾਗ ਗਏ । ਉਧਰ ਮਾਝੇ ਮੇਂ ਪੱਟੀ
 ਨਗਰੀ ਕੇ ਬੀਚ ਭਾਈ ਸੁਲਤਾਨ ਸਿੰਘ ਕਾ ਪਿਤਾ ਚੌਧਰੀ ਏਸ ਰਾਜ ਵੜੇਚ ਗੁਰਪੁਰੀ
 ਪਧਾਰ ਗਿਆ ਥਾ, ਇਸ ਕੀ ਸਤਾਰੂਮੀ ਤੇ ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਸੇ ਚਟਾ ਕੇ ਮਾਤਮੀ ਪਰਚਾਵਨੀ
 ਕਰਨ ਸਾਕ ਸੱਜਨ ਆਏ । ਇਸ ਹੁਦੇ ਇਕੱਠ ਮੇਂ ਕਿਸੇ ਏਕ ਸਿਖ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰੀ
 ਕੇ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤ ਦਸੇ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸੇ ਛੋਰ ਮਾਲਵਾ ਦੇਸ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ ਹੈਂ । ਉਨ
 ਕੀ ਬਿਰਧ ਮਾਤਾ, ਚਾਰੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ, ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਭ ਮੁਖੀਏ ਮੈਦਾਨੇ
 ਜੰਗ ਮੇਂ ਲੜ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਏ ਗਏ ਹੈਂ । ਅਸੀਂ ਨਿਮਾਣੇ, ਨਿਭਾਗੇ ਸਿਖ ਪੀਛੇ ਰਹਿ
 ਗਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਐਸੇ ਭਿਆਨਕ ਸਮੇਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪਹੁੰਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੀਆ
 ਤੇ ਭਾਈ ਸਾਲ ਕਾ ਪੌਤਾ, ਮਾਝੇ ਕਾ ਮੁਖੀਆ ਸਿਖ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਚਾਰ ਪਾਂਚ ਕੁ ਮਝੈਲ ਸਿਖਾਂ
 ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦਗੜ ਸੇ ਭਾਗ ਆਇਆ ਸੀ । ਇਸ ਮਾਥੇ ਤੇ ਲਾਗੇ ਕਲੰਕ ਕੋ ਏਸ
 ਕੇ ਦੋਹਾਂ ਪੋਤਿਆਂ — ਭਾਈ ਅਨੂਪ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨਿਰਮੋਹਗੜ ਕੀ ਜੰਗ ਮੇਂ
 ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਥਾ ।

ਹੁਣ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਸ ਮਾਲਵਾ ਮੇਂ ਦੀਨਾ ਕਾਂਗੜ ਕੇ ਇਰਦ ਗਿਰਦ ਹੈਂ, ਹਮੇਂ
 ਮਾਤਮੀਂ ਪਰਚਾਵਨੀ ਕਰਨੇ — ਉਨ ਕੀ ਗੈਲ ਜਾਨਾ ਚਾਹੀਏ । ਅਗਰ ਉਹ ਮਾਝਾ ਦੇਸ ਮੇਂ
 ਆਨਾਂ ਚਾਹੇਂ ਤਾਂ ਹਮਾਰਾ ਫਰਜ਼ ਬਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹਮ ਉਨ੍ਹੇ ਯਹਾਂ ਲੇ ਆਏਂ । ਹਮਾਰੇ ਮੇਂ
 ਸੇ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਝਬਾਲੀਏ ਸਿਖ ਜੋ ਦੇਸ ਮਾਤਮੀ ਇਕੱਠ ਮੇਂ ਆਏ ਹੁਦੇ ਹੈਂ, ਇਹ

ਆਪਣੇ ਅਸਰ-ਰਸੂਖ ਨਾਲ ਦਿਲੀ ਸਰਕਾਰ ਗੈਲ ਸਮਝੋਤਾ ਕਰਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ । ਆਖਰ ਫੈਸਲਾ ਹੂਆ ਕਿ ਹਮੇਂ ਮਾਤਮੀ ਪਰਚਾਵਨੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਕਰਨੇ ਜਾਨਾ ਚਾਹੀਏ । ਇਸ ਮੇਂ ਢੀਲ ਪਾਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ । ਪੱਟੀ ਨਗਰੀ ਸੇ ਭਾਈ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਝਬਾਲੀਆ, ਭਾਈ ਸੁਲਤਾਨ ਸਿੰਘ ਆਦਿ 40 ਸਿੰਘ ਤੇ ਇਕਤਾਲਵੀਂ ਮਾਤਾ ਭਾਗ ਕੋਰ ਪੁਤਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾਂ ਲੈ ਕੇ ਗੈਲ ਇਸ ਜਥੇ ਕੇ ਆਈ । ਇਹ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਜਥਾ ਬਿਆਸ ਤੇ ਸਤਲੁਧਰ ਨਦੀ ਪਾਰ ਹੋਇ ਜੀਰੇ ਨਗਰੀ ਆਇ ਮੁਕਾਮ ਕੀਆ । ਯਹਾਂ ਸੇ ਚਲ ਜਦ ਮੋਤਾ ਨਗਰੀ ਕੇ ਕਰੀਬ ਗਏ ਤਾਂ ਤਿਸੇ ਸਿਖ ਆਇ ਪਤਾ ਦੀਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਨਾ ਕਾਂਗੜ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਛੋਰ ਕੇ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਦੇਸ ਕੀ ਤਰਫ ਪਧਾਰ ਗਏ ਹੈਂ । ਇਹ ਜਥਾ ਪੁਛਦਾ ਪੁਛਾਂਦਾ ਰਾਮੇਆਣਾ ਨਗਰੀ ਸੇ ਆਗੇ ਰੂਪੇਆਣੇ ਕੇ ਪਾਸ ਹੋਹੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨੈ ਆਇਆ ਦੇਖ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਘੋੜੇ ਸੇ ਉਤਰ ਚਾਦਰਾ ਵਿਛਾਇ ਦੇਹ ਤਾਂ ਕਿ ਇਨ ਆਏ ਸਿਖਾਂ ਸੇ ਬਾਤਚੀਤ ਕੀ ਜਾਏ ।

ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿੰਘਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਮਾਤਮੀ ਪਰਚਾਵਨੀ ਕੀ, ਪਾਛੇ ਇਨ੍ਹੇ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਮਾਤਾ ਦੇਸ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਦਿਹਲੀ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਗੈਲ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਮਝੋਤਾ ਕਰਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ । ਤੁਸੀਂ ਆਗੇ ਸੇ ਬਾਕੀ ਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਹਿਸਾ ਚੰਗੀ ਤਰਹ ਸੇ ਬਿਤੀਤ ਕਰ ਸਕੇਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪ ਕੇ ਸੇਵਕ ਬਨੇਂ ਰਹੀਏ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਕਹਾ ਤੁਸੀਂ ਕਉਨ ਹੋ ਸਮਝੋਤਾ ਜ਼ਰਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਡੇਰੇ ਪੰਚਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮੇਂ ਕਹਾਂ ਚਲੇ ਗਏ ਥੇ । ਛੇਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਕਤ ਮਝੈਲ ਸਿਖ ਕਹਾਂ ਥੇ । ਜਦ ਉਨ੍ਹੇ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੇ ਗਵ ਗਵਾਲੀਅਰ ਕਈ ਬਰਖ ਬੰਦ ਰਾਖਾ ਸੀ । ਜਥ ਨਾਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦਿਲੀ ਮੇਂ ਲੈ ਜਾਇ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ਥਾ ਤਾਂ ਕਿਸ ਸਿਖ ਨੇ ਨਾਂ ਤੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਿਆ । ਅਨੰਦਪੁਰ ਕਈ ਮਾਸ ਘੇਰਾ ਪੜਾ ਰਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਆਏ । ਹੁਣ ਕੀ ਲੈਣ ਆਏ ਹੋ, ਤੁਮ੍ਹੇ ਲੱਜਿਆ ਨਹੀਂ ਆਤੀ । ਇਹ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਆਗੇ ਸੇ ਭਾਗ ਸਿੰਘ 'ਝਬਾਲੀਏ' ਨੇ ਕਹਾ, ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਇਸੇ ਤਰਹ ਰਹਿਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਮਾਰੇ ਸੇ ਆਪ ਕੀ ਸਿਖੀ ਨਹੀਂ ਨਿਭ ਸਕਤੀ, ਹਮ ਵਾਪਸ ਜਾਤੇ ਹਾਂ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਗੇ ਸੇ ਫਿਰ ਕਹਾ, ਭਾਗ ਸਿੰਘਾ ! ਅਸਾਂ ਤੁਮ੍ਹੇਂ ਬੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ । ਜੇ ਤੁਮ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਦੇ ਜਾਈਏ ਕਿ ਆਜ ਸੇ ਮਾਤਾ ਦੇਸ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਰਹਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਾ, ਖੁਰਜੀ ਮੇਂ ਸੇ ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਨਿਕਾਲੇ, ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬਚਨ ਪਾਇ ਐਸਾ ਹੀ ਕੀਆ । 90 ।

91. ਸਾਖੀ ਖਿਦਰਾਣਾ ਢਾਬ ਕੇ ਜੰਗ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਭਾਈ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਆਗੇ ਰਾਖਾ । ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਝਬਾਲੀਏ ਲਿਖਾ, ਇਸੇ ਦੇਖ ਦਿਲਬਾਗ ਸਿੰਘ, ਘਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਚੋਹਾਂ ਝਬਾਲੀਆ ਕਲਮ ਪਕੜ ਦਸਖਤ ਕਰ ਦੀਏ । ਬਾਕੀ ਪੈਂਤੀ ਸਿਖਾਂ ਨੀਵੀਆਂ ਪਾਇ ਲਈਆਂ ਤੇ ਪੰਚਾਇਤੀ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਾਈ । ਇਹ

ਸਾਰੇ ਸੋਚੀਂ ਪਏ, ਦਿਲ ਸੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ, ਅਬ ਕੀਆ ਕਿਆ ਜਾਏ । ਜੇ ਇਸ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਦਸਖਤ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਘੋਰ ਅਪਰਾਧ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਜੇ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਫੇਰ ਹਮੇਂ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ । ਪੀਛੇ ਸੇ ਸੂਹੀਏ ਸਿਖ ਨੇ ਆਇ ਪਤਾ ਦੀਆ ਮਹਾਰਾਜ ! ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਆਇ ਢੁਕੀ ਹੈ, ਯਹਾਂ ਸੇ ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਹੁਣ ਚਲਨਾਂ ਚਾਹੀਏ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿਖਾਂ ਸੇ ਕਹਾ, ਅਰਾਕੀਆਂ ਤੇ ਅਸਵਾਰੀ ਕਰੋ—ਹਮੇਂ ਅਬ ਯਹਾਂ ਸੇ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਨੈ ਬਾਦ ਮਾਤਾ ਭਾਗ ਕੌਰਾਂ ਜੋ ਭਾਗ ਸਿੰਘ, ਦਿਲਬਾਗ ਸਿੰਘ ਕੀ ਬੜੀ ਬਹਿਨ ਤੇ ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ ਵੜੇਚ ਕੀ ਪਤਨੀ ਸੀ, ਇਸ ਸਭ ਕੀ ਤਰਫ ਮੁਖ ਕਰ ਕੇ ਇੰਜ ਕਹਾ—ਆਗੇ ਤਾਂ ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਕੇ ਗੈਲ ਚਾਰ ਪਾਂਚ ਮਝੈਲ ਸਿੰਘ ਕਿਲਾ ਅਨੰਦਗਢ ਸੇ ਦੀਵਾਰ ਸੇ ਰਸਾ ਬਾਂਧ ਭਾਗ ਆਇਆਂ ਕਾ ਕਲੰਕ ਹਮਾਰੇ ਮਾਥੇ ਲਾਗਾ ਹੂਆ ਹੈ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਭੂਲਾ । ਅਬ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਾਮ੍ਹੇਂ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਕਿਹੜਾ ਮੁਖ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਵਤਨਾਂ ਕੋ ਜਾਓਗੇ ?

ਮਾਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਕਹਾ ਕਿ ਘਰ ਗਇਆਂ ਕੋ ਸਵਾਣੀਆਂ ਕੀ ਕਹਿਣਗੀਆਂ ਕਿ ਇਹ ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇ ਕੇ ਆਏ ਹੈਂ ? ਲੋਕੀਂ ਲਾਨੂਤਾਂ ਪਾਉਣਗੇ ਫੇਰ ਕਿਹੜਾ ਮੁਖ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਬਾਹਰ ਫਿਰੋਗੇ ? ਉਠ ਸੋਰੋ ! ਹੰਭਲਾ ਮਾਰੋ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਖਸ਼ਨ ਜੋਗ ਹੈਂ, ਅਸਾਂ ਕੋ ਬਖਸ਼ ਦੇਂਗੇ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ । ਮਾਤਾ ਨੇ ਖਲੀ ਹੋਇ ਪੱਲੂ ਫੇਰਿਆ । ਫਿਰ ਕੀ ਸੀ ਭਾਈ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਆਇ ਚਾਲੀ ਸਿਖਾਂ ਕਮਰਕੱਸੇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਛੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ । ਸਭ ਸਿਖ 'ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ' ਕਾ ਜੈਕਾਰਾ ਛੋਰ ਅਰਾਕੀਆਂ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਪਾਛੇ ਰਸਾਂ-ਰਸੀ ਖਿਦਰਾਣਾ ਨਗਰ ਕੀ ਢਾਕ ਕੇ ਕੰਢੇ ਆਏ ਖਲੇ ਹੂਏ । ਇਹ ਸਾਰੇ ਪੂਰਬ ਦਿਸ਼ਾ ਵਲ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਸੇ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਆਇ ਹਹੀ ਸੀ, ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਕੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕਾ ਇਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ । ਉਧਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਢਾਬ ਸੇ ਆਗੇ ਏਕ ਟਿਬੀ ਤੇ ਜਾਇ ਠਹਿਰੇ । ਸੂਬਾ ਸਰਹੰਦ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਏਕ ਸੂਹੀਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਪਤਾ ਪਾਨੇ ਆਇਆ । ਇਹ ਏਕ ਝਾੜ ਕੇ ਉਹਲੇ ਹੋਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਦੇਖਨੇ ਲਾਗਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਦੇਖ ਲਿਆ, ਇਸੇ ਏਕ ਤੀਰ ਸੇ ਪਾਰ ਬੁਲਾਇਆ, ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਸੂਬਾ ਸਰਹੰਦ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਢਾਬ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ । ਆਗੇ ਸੇ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਤੀਰ ਤੁਫੰਗਾਂ ਕੀ ਇਕੇ ਵਾਰ ਸਲਕ ਕੀ, ਵਧੀ ਆਇ ਰਹੀ ਫੌਜ ਇਕ ਬਾਰ ਉਥੇ ਹੀ ਰੁਕ ਗਈ ।

ਕਿਸੇ ਮੁਜ਼ੀ ਕਾ ਆਗੇ ਜਾਨੈ ਕਾ ਹੀਆ ਨਾ ਪਿਆ, ਦੋ ਘਰੀਆਂ ਤੀਰ ਤੇ ਗੋਲੀ ਮੀਂਹ ਵਾਂਗ ਬਰਸੀ ਕਿ ਮਾਨੋਂ ਕਾਲੀ ਬੋਲੀ ਅੰਧੇਰੀ ਛਾਇ ਗਈ । ਤੀਰ ਗੋਲੀ ਮੁਕ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਸਿੰਘ ਮਿਆਨਾਂ ਖੰਡੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਧੂਹ ਕੇ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਦੇ ਜੈਕਾਰੇ ਗਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਵੈਰੀ ਦਲ ਤੇ ਜਾਇ ਪਏ । ਇਕ ਬਾਰ ਦੂੰਹ ਤਰਫੀ ਚੰਗਾ ਲੋਹੇ ਸੇ ਲੋਹਾ ਖੜਕਾ, ਜਿਸ ਗੈਲ ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਰਹਾ । ਸਿਖਾਂ ਭਗੋਤੀਆਂ ਸੇ ਉਹ ਵਾਢ ਕੀ ਕਿ ਏਕ ਬਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਲ੍ਹਾ ਯਾਦ ਕਰਾਇ ਦੀਆ । ਲੋਹੇ ਸੇ ਲੋਹਾ ਖੜਕਿਆ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ । ਸੂਬਾ ਸਰਹੰਦ ਨੇ ਦੇਖਾ ਕਿ ਆਗੇ ਲੜਨੇ ਵਾਲਾ ਕਾਈ ਸਿਖ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇ

ਰਹਾ, ਇਸੇ ਫੌਜ ਸੇ ਪੀਛੇ ਹਟ ਜਾਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਦੀਆ। ਪੂਰਜ ਅਸਤ ਹੋਇ ਚੁਕਾ ਥਾ, ਇਧਰ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਈਸਰ ਸਰ ਤਾਲ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਆਇ ਗਏ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਹੂਏ ਸਿੰਘ ਕੀ ਲਾਸ ਉਠਾਇ ਲਿਆਓ। ਇਹ ਸਭ ਸੇ ਆਗੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੂਆ ਪੜਾ ਥਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਕਾ ਮੁਖ ਆਪਨੇ ਰੁਮਾਲ ਸੇ ਝਾੜਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ ਇਹ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਸਵਾ ਲੱਖੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਕੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਉਠਾਇ ਕੇ ਲਾਏ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰੀ, ਕਿਸੇ ਬੀਸ ਹਜ਼ਾਰੀ ਕਾ ਵਰ ਦੀਆ, ਕਿਸੇ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰੀ ਕਹਿ ਕੇ ਨਿਵਾਜਿਆ।

92. ਸਾਖੀ ਸਿੰਘਾਂ ਕਾ ਬੇਦਾਵਾ ਪਾੜਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਇਨ ਚਾਲੀ ਸਿਖੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਤੀਨ ਸਿਖ ਭਾਈ ਰਾਇ ਸਿੰਘ, ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਅਜੇ ਸਹਿਕਦੇ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਅੰਤਮ ਸਮੇਂ ਇਨ ਕੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ਚੁਆਇਆ ਤੇ ਰੁਮਾਲ ਸੇ ਮੁਖ ਝਾੜੇ। ਇਨ ਤੀਨ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਇਲਾਵਾ ਚੌਥੀ ਮਾਤਾ ਭਾਗ ਕੁਇਰਾਂ ਘਾਇਲ ਹੋ ਗਈ। ਏਕ ਕਰੀਰ ਕੇ ਬੂਟੇ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਵਣ ਕੇ ਨੀਚੇ ਪੜੀ ਸੀ। ਏਸ ਕੀ ਬਾਈ ਰਾਂਦ ਮੇਂ ਗੋਲੀ ਕਾ ਜ਼ਖਮ ਥਾ, ਜਿਸ ਸੇ ਨਿਛਾਲ ਹੋਇ ਕੇ ਇਹ ਮੁੱਖ ਥੀਂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਪ ਜਪ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਲਿਆਂਦਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਾ, ਬੇਟੀ ! ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਦਸਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਤੇਰੀ ਮੋਹਰ ਸੇ ਠੀਕ ਹਾਂ, ਮੁਝੇ ਕੇਵਲ ਏਕ ਹੀ ਜ਼ਖਮ ਹੈ ਔਰ ਕਾਈ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਤੀਨ ਸਿਖੋਂ ਕੀ ਭਰਫ ਦੇਖਾ, ਪੁਛਾ, ਆਪ ਕਿਆ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ? ਇਨ ਮੇਂ ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਬੋਲਾ, ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼। ਜੇ ਆਪ ਅਸਾਂ ਤੇ ਤਰੁਠੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪ ਅਸਾਂ ਕਾ ਲਿਖਾ ਸਿਖੀ ਸੇ ਪੰਚਾਇਤੀ ਬੇਦਾਵਾ ਪਾੜ ਕੇ ਸਿਖੀ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ੀਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੀਨ ਦਫ਼ਾ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ 'ਧੰਨ ਸਿਖੀ, ਧੰਨ ਸਿਖੀ, ਧੰਨ ਸਿਖੀ' ਕਹਿ ਕੇ ਖੀਸੇ ਸੇ ਬੇਦਾਵੇ ਵਾਲਾ ਕਾਗਜ਼ ਨਿਕਾਲ ਲੀਰੋ ਲੀਰ ਕਰ ਦੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਤੀਕ ਇਨ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਗੈਲ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੇ ਰਹੇ। ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਭਾਈ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਝੱਲੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਬਾਦ ਮੇਂ ਦੋਹਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦੀਏ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਬਾਸਨ ਪੱਖ ਮਾਸੇ ਤੀਸ ਰਵੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਕੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਚਾਲੀ ਸ਼ਹੀਦ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਮੁਕਤਿਆਂ ਕਾ ਵਰ ਦੀਆ।

1. ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਮਾਈਦਾਸ ਕਾ, ਪੌਤਾ ਬੱਲੂਰਾਇ ਕਾ, ਪੜਪੌਤਾ ਮੂਲ ਚੰਦ ਕਾ ਜਲ੍ਹਾਨਾ ਸੰਬਤ ਸਤ੍ਰਾਂ ਸੇ ਬਾਸਨ ਪੱਖ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਤੀਸ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਖਿਦਰਾਣਾ ਗਾਮ ਕੇ ਮਲ੍ਹਾਨ ਢਾਬ ਈਸਰ ਸਰ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਚਾਲੀ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਚਉਂਕੀ ਮੇਂ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਗੈਲ ਲੜ ਕੇ ਸਾਹਵੇਂ ਮਾਥੇ ਜੂਝ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾਈ, ਗੈਲੋਂ ਬੇਟਾ—ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਸੀਤਲ ਸਿੰਘ ਮਾਰੇ ਗਏ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਘੀ, ਖਾਤਾ ਪੁਆਰ ਬੰਝਰਉਤੋਂ ਕਾ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਏਸ ਢਾਬ ਕਾ ਨਾਮ ਈਸਰ ਸਰ ਮੁਕਤਸਰ ਰਾਖਾ। ਤੀਸ ਪੌਹ ਕੀ ਰਾਤਰੀ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਈ। ਸੂਰਜ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਆਇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ। ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦਿਹੁ ਚੜ੍ਹੇ ਤੀਕ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਭੋਗ ਪਾਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਦਾਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਭੇਜ ਖਿਦਰਾਣੇ ਸੇ ਘੀ ਮੈਦਾ ਖੰਡ ਮੰਗਵਾਏ, ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ ਕੀ ਦੇਗ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਈ। ਸਹੀਦ ਸਿੰਘਾਂ ਕਾ ਅੰਤਮ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਇ ਇਨ ਕੀਆਂ ਦੇਹਾਂ ਏਕ ਲੱਕੜੀ ਕੇ ਢੇਰ ਤੇ ਰਾਖੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਸੌਹਲੇ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਉਪਰੰਤ ਖਲੇ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕੇ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਸੇ ਅਸਮਾਨ ਗੂੰਜਾਇ ਦੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖ ਆਪਣੇ ਹਸਤ ਕਮਲਾਂ ਸੇ ਅੰਗੀਠੇ ਕੋ ਅਨਲਾ ਦੀ। ਉਪਰੰਤ ਕੜਾਹ ਪੁਸ਼ਾਦਿ ਕੀ ਦੇਗ ਵਰਤਾਈ ਗਈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਅੰਗੀਠੇ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿਖਾਂ ਸਮੇਤ ਏਕ ਮਾਲੂ ਕੇ ਬਿਰਛ ਨੀਚੇ ਆਇ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿਖੋ! ਇਨ ਚਾਲੀ ਮੁਕਤਿਆ ਧਰਮ ਹੋਤ ਸੀਸ ਦੀਏ ਹੈਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਉਚ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਆਜ ਮਾਘ ਕੀ ਸੰਕਰਾਂਤ ਕਾ ਦਿਹੁ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਸਿਖ ਸਿਖਨੀ ਏਸ ਦਿਵਸ ਏਸ ਮੁਕਤ ਸਰੋਵਰ ਮੇਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ, ਉਸੇ ਅਠਾਹਟ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰਦਿਆਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਹੁ ਬਿਤੀਤ ਕੀਆ, ਰਾਤਰੀ ਸਮੇਂ ਸਿੰਘਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਅੰਗੀਠੇ ਕੇ ਚਮ੍ਰੀ ਪਾਸੀਂ ਆਸਨ ਲਗਾਇ ਲੀਏ।

ਸੁਭਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਨੇ ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਦਾਨ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿਖਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਅੰਗੀਠੇ ਉਪਰ ਮਿਟੀ ਪਾਇ ਦਈ। ਉਪਰੰਤ ਤਿਆਰੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੂਆ। ਖਿਦਰਾਣਾਂ ਵਾਸੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਆਪਣੇ ਗਾਉਂ ਲੋਂ ਆਈਆ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਸਿਖੋ! ਤੁਸਾਂ ਹਮਾਰੇ ਪੀਛੇ ਸੇ ਅੰਗੀਠਾ ਫੋਲਨਾ ਨਹੀਂ, ਇਸੇ ਤੇ ਹੋਰ ਮਾਟੀ ਢਾਲ ਕੇ ਬੜਾ ਬਨਾਇ ਦੇਨਾਂ, ਇਸ ਮੇਂ ਆਪ ਕੀ ਕਲਿਆਨ ਹੋਇਗੀ। ਸਮਾਂ ਪਾਇ ਕੇ ਮੇਰਾ ਇਕ ਸਿਖ ਆਏਗਾ, ਜੋ ਇਨ ਸ਼ਹੀਦੋਂ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਬਨਾਏਗਾ।² ਆਜ ਸੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਚਾਲੀ ਮੁਕਤਿਆਂ ਕਾ ਨਾਉਂ ਦੱਵੇਂ ਵੇਲੇ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਮੇਂ ਲਏਂਗੀ। 1921।

93. ਸਾਖੀ ਘੋਗੜ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਖਿਦਰਾਣਾਂ ਗਾਉਂ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੋਏ ਰੂਪਾਣਾ ਨਗਰੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਏਕ ਢਾਬ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾਂ ਸੁਨ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ। ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ। ਭਾਈ ਜੋਰਾ ਸਿੰਘ

1. ਅੱਗ।

2. ਬਾਦ ਵਿਚ ਭਾਈ ਲੰਗਰ ਸਿੰਘ ਹਰੀਕੇ ਕਲਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਹੀਦੀ ਅਸਥਾਨ ਬਣਵਾਇਆ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾਸੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਉਦਮ ਨਾਲ ਦਸੰਬਰ 1725 ਈ. ਤੋਂ ਮਾਘੀ ਮੇਲਾ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਪਿਆ।

ਨੇ ਸਹਿਤ ਨਿਸਰਤਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀ—ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਡੇਰਾ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਕਰੀਏ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਏਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਉ ਦੇਖ ਗਾਉਂ ਕੀ ਹਥਾਈ ਬੀਚ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ । ਅਗਲੇ ਦਿਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿਖਾਂ ਗੋਲ ਗਾਉਂ ਕੇ ਬਾਹਰ ਢਾਬ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ ਖਲੇ ਹੁਏ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਾਹਵੇਂ ਬਰੋਟੇ ਤੇ ਏਕ ਘੋਗੜ ਬੈਠਾ ਦੇਖਾ, ਇਸ ਕਾ ਮੁਖ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਵਲ ਸੀ ਤੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਇਸੇ ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਹਰੀ ਚੰਦਾ ! ਅਸੀਂ ਆਇ ਗਏ ਹਾਂ । ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕਮਾਨ ਕਾ ਚਿਲਾ ਚੜਾਇ ਤੀਰ ਛੋਰਾ, ਘੋਗੜ ਤੀਰ ਲਾਗਤੇ ਹੀ ਨੀਚੇ ਆਇ ਗਿਰਾ ।

ਪਾਸ ਖਲੇ ਜੋਰਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਛਾ ਕਿ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਇਸ ਕਉਨ ਸਾ ਬੋਟਾ ਕਰਮ ਕੀਆ ਥਾ ਜਿਸ ਤੇ ਇਸੇ ਘੋਗੜ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਸੀ । ਹਮਾਰੀ ਸੰਕਾ ਆਪ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰੀਏ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿਖਾ ! ਇਹ ਇਸ ਗਾਉਂ ਕਾ ਮਾਨਾ ਹੁਆ ਚੌਧਰੀ ਥਾ, ਇਸ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਏਕ ਸੰਤਰਾਮ ਨਾਮੀ ਗਰੀਬੜਾ ਸਿਖ ਰਹਿਤਾ ਸੀ, ਏਸ ਨੇ ਅੱਸੂ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਦਸਮੀ ਕਾ ਸਰਾਧ ਕੀਆ । ਏਸ ਕੀ ਕੰਵਾਰੀ ਲੜਕੀ ਸੁਮਿਤਰਾ ਕੁੰਏ ਸੇ ਪਾਣੀ ਲੇਨੇ ਗਈ । ਗਾਉਂ ਕੇ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਇਸੇ ਦੇਖਾ । ਇਸ ਕਾ ਮਨ ਲਲਚਾਇ ਗਿਆ । ਇਸੇ ਅਪਨਾ ਬੰਦਾ ਭੇਜ ਸੰਤਰਾਮ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਪਨੀ ਬੇਟੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਭੇਜ ਦੇਵੇ, ਜੋ ਮੁਖ ਥੀਂ ਮਾਂਗੇਗਾ ਉਹੀ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ । ਗਾਮ ਕੇ ਚੌਧਰੀ ਕੇ ਆਏ ਪਿਆਏ ਸੇ ਇਤਨਾ ਸੁਨ ਸੰਤਰਾਮ ਕਾ ਧੀਰਜ ਛੂਟ ਗਿਆ । ਕਹਨੇ ਲਾਗਾ, ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ! ਆਪ ਏਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੀਏ । ਏਸ ਕੀ ਬੇਟੀ ਸੁਮਿਤਰਾ ਨੇ ਪਿਆਏ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਤੁਮ ਨੇ ਜਾਇ ਚੌਧਰੀ ਸੇ ਕਹਿ ਦੇਨਾ ਕਿ ਸਿਖ ਕੀ ਬੇਟੀ ਰਾਤਰੀ ਸਮੇਂ ਖੁਦ ਆਇ ਜਾਇਗੀ । ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਸਿਖ ਬੀਬੀ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਸੇ ਜ਼ਹਿਰ ਮੰਗਾਇ ਪਾਂਚ ਦਫਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਹਿ ਕੇ ਪੀ ਲੀਆ ਤੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਬੀਬੀ ਕੇ ਮੁਖ ਥੀਂ ਇੰਜ ਬਚਨ ਨਿਕਲਾ । ਕਹਿਨੇ ਲਾਗੀ, ਗਾਉਂ ਕਾ ਚੌਧਰੀ ਸਭ ਅਮੀਰ ਗਰੀਬ ਕਾ ਸਾਂਝਾ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੁਕਰਮੀ ਘੋਗੜ-ਕੰਨਾ ਨਗਰੀ ਕਾ ਸਰਦਾਰ ਦਿਲ ਕਾ ਖੋਟਾ ਤੇ ਏਸ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਭੇੜੀ ਹੈ । ਇਹ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਮਰ ਕੇ ਨਰਕਗਾਮੀ ਹੋਇਗਾ, ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦੀਏ ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਜੋਰਾ ਸਿੰਘ ! ਏਸ ਗਾਉਂ ਕੇ ਸਰਦਾਰ ਨੇ ਮਰ ਕੇ ਕਈ ਜਨਮ ਘੋਗੜ ਕੇ ਪਾਏ ਹਨ, ਆਜ ਅਸਾਂ ਏਸ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ । ਆਗੇ ਸੇ ਜੋਰਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪ੍ਰਛਾ, ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਅੰਸੇ ਨੀਚ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਆਪ ਨੇ ਕਿਉਂ ਉਧਾਰ ਕੀਆ । ਇਸੇ ਕਰਨੀ ਕਾ ਫਲ ਮਿਲਨਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿਖਾ ! ਚੌਧਰੀ ਹਰੀਚੰਦ, ਬੀਬੀ ਸੁਮਿਤਰਾ ਕੀ ਮਿਰਤੂ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਭੈ ਭੀਤ ਹੁਆ । ਇਸੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕੇ ਅਪਨੀ ਭੂਲ ਬਖਸ਼ਾਈ ਸੀ । ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਜੋਰਾ ਸਿੰਘਾ ! ਆਜ ਅਸਾਂ ਆਇ ਕੇ ਇਸ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ । ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਰੁਪਾਣਾਂ ਵਾਸੀ ਸਿਖਾਂ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮਾਂਗੀ 1931

94. ਸਾਖੀ ਭੁੰਦੜ ਨਗਰ ਵਿਚ ਭੂਤ ਨਿਕਾਲਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਕਈ ਏਕ ਨਗਰਾਂ ਮੇਂ ਹੋਤੇ ਹੁਏ ਭੁੰਦੜ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ

ਪਾਇਆ। ਇਸ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਏਕ ਘਰ ਭੂਤਾਂ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਥਾ, ਘਰ ਵਾਲੇ ਨੇ ਬਾਹਰ ਸੇ ਕਈ ਵਾਰ ਚੰਗੇ ਮਾਂਦਰੀ ਬੁਲਾਏ, ਭੂਤ ਘਰ ਸੇ ਜਾਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਨਾ ਸੁਨ ਭਾਈ ਅਉਲੀਆ ਸਿੰਘ ਸਿਖ ਕੇ ਗੈਲ ਆਇ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ। ਭਾਈ ਅਉਲੀਆ ਸਿੰਘ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਿਖ ਥਾ, ਇਸ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਕਹਾ—ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼! ਇਸ ਦਰਸਨ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਭੂਤਾਂ ਕੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਹੈ, ਸਹਾਈ ਹੋਵੋ। ਆਗੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾਂ! ਅਉਲੀਆ ਸਿੰਘ! ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਇੰਜ ਕਹਾ ਹੈ :

ਕਬੀਰ ਜਾ ਘਰਿ ਸਾਧ ਨ ਸੇਵੀਅਹਿ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਹਿ।

ਤੇ ਘਰ ਮਰਹਟ ਸਾਰਖੇ, ਭੂਤ ਬਸਹਿ ਤਿਨ ਮਾਹਿ।

ਸੋ ਭਾਈ ਅਉਲੀਆ ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਕਬੀ ਕਿਸੇ ਸਿਖ ਸਾਧ ਕੋ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਖੁਆਇਆ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭੂਲ ਕੇ ਕਹੀਂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ, ਵਹਾਂ ਜੀਤੇ ਜੀ ਵੀ ਭੂਤਨੇ ਤੇ ਮਰ ਕੇ ਵੀ ਭੂਤਨੇ ਬਨਨਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਅਉਲੀਆ ਸਿੰਘ ਕਾ ਕਹਾ ਮਾਨ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਏਸ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰੇਮੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਂ ਜਾਇ ਭੋਜਨ ਪਾਇਆ। ਉਪਰੰਤ ਅਰਦਾਸ ਹੋਈ, ਅੰਦਰ ਸੇ ਉਚੀ ਸੇ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਆਈਆਂ 'ਮਹਾਰਾਜ! ਅਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਸੇ ਜਾਇ ਰਹੇ ਹੀਂ। ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਅਸਾਂ ਕਾ ਵੀ ਉਧਾਰ ਹੋਆ ਹੈ।' ਏਸ ਸਿਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖੀ ਧਾਰਨ ਕੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਕੇ ਦਾਂਏ ਹਾਥ ਮੇਂ ਸਰਬਲੱਹ ਕਾ ਕੜਾ ਪਹਿਨਾਇਆ 194।

95. ਸਾਖੀ ਕਾਂ ਤੇ ਸਰਪ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਡੇਰੇ ਆਇ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਾ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ। ਬਚਨ ਪਾਇ ਸਿਖ ਅਰਾਕੀਆਂ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਏ ਇਸ ਨਗਰੀ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੁਏ। ਸਨੇ ਸਨੇ ਕਈ ਏਕ ਨਗਰਾਂ ਬੀਂ ਵਿਚਰਦੇ ਹੁਏ ਗਿਦੜਬਾਹੇ ਗਾਉਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਏਕ ਢਾਬ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ। ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਭਾਈ ਕੀਰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ! ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਜਾਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਏਸ ਕੀ ਹਵੇਲੀ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਰਾਤਰੀ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਸੁਬਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਲਾਗਾ, ਮਾਤਾ ਭਾਗ ਕੁਇਰ ਨੇਜਾ ਪਕੜ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਖਲੀ ਹੋਇ ਗਈ। ਭਾਈ ਕੀਰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੁਛਾ—ਮਹਾਰਾਜ! ਯਿਹ ਮਾਈ ਕੌਨ ਤੇ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਈ ਹੈ? ਆਗੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਾ, ਕੀਰਤ ਸਿੰਘ! ਇਹ ਮਾਤਾ ਖਿਦਰਾਣੇ ਢਾਬ ਤੇ ਆਈ ਸੀ ਤੇ ਮਾਝੇ ਸੇ ਚਾਲੀ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਚਉਂਕੀ ਮੇਂ ਇਕਤਾਲਮੀ ਹੈ।

ਇਹ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਆਗੇ ਸੇ ਆਇ ਰਹੀ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਸਾਬ ਬੜੀ ਬਹਾਦਰੀ ਸੇ ਲੜੀ ਸੀ। ਇਹ ਏਕ ਗਹਿਰਾ ਜਖਮ ਲਾਗਨੇ ਸੇ ਲੜਤੀ ਹੋਈ ਨੀਚੇ ਗਿਰ ਪੜੀ ਸੀ। ਏਸ ਕਾ ਪਤੀ ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਲਘੂ ਵੀਰ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਝਬਾਲੀਆ ਦੋਵੇਂ ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਤੁਰਕਾਂ ਗੈਲ ਲੜ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ ਸਨ। ਭਾਈ ਕੀਰਤ ਸਿੰਘ! ਇਹ ਘਰ ਬਾਰ

ਕਾ ਮੋਹ ਚੁੜਾਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਆਇ ਗਈ ਹੈ । ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਸੁਨ ਭਾਈ ਕੀਰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਨਾ ਸੀਸ ਮਾਤਾ ਭਾਗ ਕੌਰਾਂ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਮੇਂ ਟਿਕਾਇ ਮੁਖ ਥੀਂ ਤੀਨ ਵਾਰ 'ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖੀ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖੀ' ਕਹਾ । ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਨੀਲੇ ਅਰਾਕੀ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ । ਗਿਦੜਬਾਹਾ ਸੇ ਰਮਕੇ ਰਮਕੇ ਆਇ ਨਗਰਾਂ ਥੀਂ ਹੋਤੇ ਹੂਏ ਕਾਲ ਝਿਰਾਣੀ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਪਿੰਡ ਕੀ ਹਥਾਈ ਬੀਚ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ । ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਇਸ ਨਗਰੀ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਨਗਰੀ ਕੇ ਛਿਪਤੇ ਪਾਸੇ ਏਕ ਢਾਬ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ ਖਲੇ ਹੂਏ । ਯਹਾਂ ਏਕ ਫਲਾਹੀ ਕਾ ਬੁਟਾ ਥਾ, ਜਿਸ ਕੇ ਉਪਰ ਆਲੂਣੇ ਮੇਂ ਕਉਏ ਕੇ ਬੱਚੇ ਥੇ । ਬਚਨ ਹੁਆ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ! ਇਸ ਫਲਾਹੀ ਤੇ ਚਢ । ਜਿਹੜਾ ਬੱਚਾ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਝਈਆਂ ਲੈ ਕੇ ਪਏ, ਉਸੇ ਪਕੜ ਨੀਚੇ ਸੁਟ ਦੇਈਂ । ਉਸ ਐਸਾ ਹੀ ਕੀਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨਾ ਦਾਇਆਂ ਪਾਉਂ ਏਸ ਕੇ ਸੀਸ ਤੇ ਲਾਇਆ ਤਾਂ ਕਾਉਂ ਬੱਚਾ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਿਆਨਾ ਕਰ ਗਿਆ । ਪਾਸ ਖਲੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੂਛਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਇਹ ਕਉਨ ਤੇ ਕਿਥੋਂ ਦਾ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਨਿਵਰਤ ਕਰੀਏ ।

ਆਗੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਸਿਖਾ ! ਇਹ ਇਸੀ ਗਾਉਂ ਕਾ ਰਹਿਨੇ ਵਾਲਾ ਸਾਡਾ ਲਾਂਗਰੀ ਸੀ ਤੇ ਏਸ ਕਾ ਨਾਉਂ ਚਤਰ ਦਾਸ ਸੀ । ਇਹ ਸਿਖ ਕਾਹਲੇ ਸੁਭਾ ਦਾ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੋਲਦਾ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਝਈਆਂ ਲੈ ਲੈ ਪੈਂਦਾ ਸੀ । ਇਹ ਇਸ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਬਣ ਚੁਕਾ ਥਾ । ਏਕ ਦਿਹੂੰ ਏਕ ਸਿਖ ਨੇ ਇਸ ਸੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਮਾਂਗਾ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸੇ ਝਈ ਲੈ ਕੇ ਪਿਆ । ਕਹਨੇ ਲਾਗਾ, ਅਜੇ ਰੋਟ ਨਾਹੀ ਪਾਕਾ, ਬਹਿ ਜਾ ਰੋਟੀ ਤੁਝੇ ਮਿਲ ਜਾਏਗੀ । ਸਿਖ ਸਹਿਤ ਨਿਮਰਤਾ ਬੋਲਾ, ਭਾਈ ਲਾਂਗਰੀਆ ! ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੇਵਾਦਾਰ ਹੈਂ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਦੇਨਾਂ ਤਾਂ ਦਰ ਕਿਨਾਰ ਰਿਹਾ, ਤੂੰ ਕਉਏ ਕੀ ਤਰਹ ਝਈਆਂ ਲੈ ਕੇ ਕਿਉਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈਂ, ਤੇਰੇ ਸੇ ਸਾਂਤੀ ਹੋਨੀ ਚਾਹੀਏ । ਚਤਰੂ ਨੇ ਸਿਖ ਕੇ ਬਚਨ ਤੇ ਕਉਏ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਹੈ—ਆਜ ਅਸੀਂ ਏਸ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਇਸ ਢਾਬ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਫਲਾਹੀ ਨੀਚੇ ਆਏ ਹਾਂ ।

ਇਸੀ ਫਲਾਹੀ ਕੇ ਸਮੀਪ ਏਕ ਬਰਮੀ ਥੀ ਜਿਸ ਮੇਂ ਏਕ ਫਨੀਅਰ ਸਾਂਪ ਨਿਕਲਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸੇ ਦੇਖ ਮੁਸਕਰਾਏ । ਬਚਨ ਹੋਆ, ਈਸ਼ਰ ਚੰਦਾ ! ਤੂੰ ਭੀ ਆਇ ਗਿਆ ਹੈਂ । ਸਾਂਪ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਰਫ ਅਪਨਾ ਤੀਨ ਦਫਾ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕੀਆ, ਆਗੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ ਕਿ ਚਤਰੂ ਕੀ ਤਰਹ ਆਜ ਤੇਰਾ ਵੀ ਉਧਾਰ ਕਰਤੇ ਹਾਂ, ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾ । ਸਾਂਪ ਨੇ ਆਪਨਾ ਫਣ ਉਚਾ ਕੀਆ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੀਰ ਮਾਰਾ, ਸਾਂਪ ਤੀਰ ਕੇ ਲਾਂਗਨੇ ਸੇ ਪਾਰ ਬੋਲਾ । ਫੇਰ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਚਿਲਾਇਆ । ਸਿਖਾਂ ਪੂਛਾ ਇਹ ਸਰਪ ਕੀ ਜੂਨੇ ਪਿਆ ਕਉਨ ਥਾ ? ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਇਹ ਵੀ ਸਾਡਾ ਮਸੰਦ ਤੇ ਇਹ ਵਡਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ਸੀ । ਇਹ ਕਿਸੇ ਛੋਟੇ ਵਡੇ ਕਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ । ਆਜ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਾ ਵੀ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਗਾਉਂ ਸੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਮੰਗਵਾਇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਿ

96. ਸਾਖੀ ਬੱਗ ਸਰ ਜੱਸੀ ਗਾਮ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਬਾਦ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਲ ਝਿਰਾਣੀ ਸੇ ਚਲ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਫਹੀਦਕੋਟ ਆਇ ਨਗਰਾਂ
ਬੀਂ ਹੋਤੇ ਹੂਏ ਬਾਂਡੀ ਗਾਉਂ ਕੇ ਬਾਹਰ ਏਕ ਟਿੱਬੇ ਕੇ ਉਪਰ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਇਸ
ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਕਾ ਤਖਣੇਟਾ ਸਿਖ ਰਹਿਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਆਪਣੀ ਸਵਾਣੀ ਕੋ
ਗੈਲ ਲੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਛਾ, ਸਿਖਾ! ਅਨੰਦ ਹੋਂ ?
ਇਸ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਦਸਤਿ ਮੁਖਾਰਕ² ਸੇ ਲਈ ਸੀ। ਇਸ
ਕੋ ਪੀਛੇ ਸਭ ਨਗਰਵਾਸੀ, ਜੋਕ-ਦਰ-ਜੋਕ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਏ, ਕਾਟੀ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ
ਆਇ ਰਹਾ। ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬੜਾ ਕੰਤੂਹਲ ਹੋਆ। ਕਾਈ ਕਿਸੀ ਭਾਵਨਾਂ ਵਾਲਾ, ਕਾਈ
ਕਿਸੀ ਸ਼ਰਧਾ ਸੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਕੀ ਮਨਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰਨ
ਕੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਏਕਮ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਗਾਉਂ ਸੇ ਤਉਤਿਆਂ ਕੇ
ਤਉੜੇ ਦੂਧ ਆਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੜਾਹੇ ਚੜਾਇ ਤਸਮਈ ਤਿਆਰ ਕਟਵਾਈ। ਕੁਣਕਾ
ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਰੇ ਤਰੀ ਤਿਆਰ ਹੂਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖ ਫਕੀਰ ਸਭ ਕੋ ਭੋਜਨ ਦੀਆ,
ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕੀ ਕਮੀ ਨਾ ਰਹੀ। ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਬਾਂਡੀ ਨਗਰੀ ਸੇ ਤਿਆਰੀ ਹੋਈ,
ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਪਾਂਚ ਰੁਪਏ ਰੇਜੇ ਤੇ ਰਾਖ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਬਹਾਇ
ਬਾਪਨਾ ਦਈ। ਬਚਨ ਹੋਆ ਸਿਖਾ! ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ
ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਨਾਂ, ਅੰਨ ਧਨ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਕੀ ਕਮੀ ਨਾ ਆਏਗੀ।

ਚਾਰ ਘਰੀ ਦਿਹੂ ਖਲੇ ਬਾਂਡੀ ਗਾਮ ਸੇ ਫੂਚ ਹੂਆ। ਸਨੇ ਸਨੇ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਧ
ਮੁਕਾਇ ਜੱਸੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬਾਹਰ ਸਵੇਤ ਸਰ ਤਾਲ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਸਿਖ
ਸੰਗਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾਂ ਸੁਨ ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਸਭ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਏ।
ਸਭਨਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਭੇਟਾ ਚਾੜੀ। ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਸੇ ਭਾਈ ਮਿੱਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਖਲੇ ਹੋਇ
ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ! ਤੁਸੀਂ ਡੇਰਾ ਮੇਰੀ ਹਵੇਲੀ ਮੇਂ ਕਰੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖ ਕੀ
ਸ਼ਰਧਾ ਦੇਖ ਡੇਰਾ ਇਸ ਕੀ ਹਵੇਲੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਲਾਇਆ। ਇਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਇਆਂ
ਕਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਧਾ ਭਾਉ ਕੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦਿਹੂ ਚਢੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਵੇਤ
ਸਰ ਤਾਲ ਕੇ ਕੰਢੇ ਜਾਇ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਆਇ ਪਾਂਚ ਸਿਖਾਂ ਸਣੈ ਘੋੜ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ
ਤਲਾਉ ਮੇਂ ਠਿੱਲ੍ਹ ਕੇ ਅਗਲੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਬਾਤਰ ਪਾਂਚ ਸਿਖਾਂ
ਸਮੇਤ ਜੋ ਸੁਰਮਈ ਰਾਂਗ ਕੇ ਪਹਿਨੇ ਹੂਏ ਥੇ, ਸਾਰੇ ਸਫੈਦ ਹੋਇ ਗਏ। ਕੇਵਲ ਸਿਰਾਂ ਦੀਆਂ
ਦਸਤਾਰਾਂ ਸੁਰਮਈ ਰਹਿ ਗਈਆਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਘੋੜਾ ਜੋ ਮੁਸ਼ਕੀ ਰਾਂਗ ਕਾ ਥਾ, ਸਫੈਦ
ਹੋਇ ਗਿਆ। ਕੇਵਲ ਸਿਰ ਕਾ ਰਾਂਗ ਇਸ ਕਾ ਮੁਸ਼ਕੀ ਹੀ ਰਹਾ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ
ਸਿਖੋ! ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਲਈ ਸੀਸ ਕਾ ਬਾਣਾਂ ਸੁਰਮਈ —ਜੋ ਸਰਗੁਨ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂਕਾਲ
ਜੀ ਸੇ ਲੈ ਕੇ ਦੀਆ ਹੈ, ਇਸੇ ਲਈ ਇਹ ਸੁਰਮਈ ਰਹਾ, ਸਫੈਦ ਨਹੀਂ ਹੂਆ। ਜਬ ਤੀਕ
ਤੁਸਾਂ ਇਸ ਬਾਣੇ ਕੀ ਲਾਜ ਪਾਲੰਗੇ, ਆਪ ਕੀ ਹਰ ਮੈਦਾਨ ਮੇਂ ਫਤੇ ਹੋਏਗੀ ਤੇ ਕਿਸੀ

ਵਸਤੂ ਕੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਆਏਗੀ ।

ਭਾਈ ਸਿਖੋ ! ਇਹ ਤਾਲ ਸਤਿਗੁਰੀ ਹੈ, ਯਹਾ ਇਸ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਸਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਸਨਾਨ ਪਾਇਆ ਥਾ, ਤ੍ਰੇਤੇ ਜੁਗ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦਰ ਮਹਾਰਾਜ ਠਹਿਰੇ ਥੇ । ਉਨ ਕੇ ਨ੍ਹਾਨੇ ਸੇ ਪੀਲੇ ਰਾਂਗ ਕੇ ਬਸਤਰ ਸਫੈਦ ਹੋਇ ਗਏ ਥੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਏਸ ਤਾਲ ਕਾ ਨਾਉਂ ਸਵੈਤ ਸਰ ਰਾਖਾ । ਅਸੀਂ ਆਜ ਇਸ ਕਾ ਨਾਉਂ 'ਬਗ ਸਰ' ਰਾਖਤੇ ਹਾਂ । ਸਾਡੇ ਸੁਰਮਈ ਰਾਂਗ ਕੇ ਬਸਤਰ ਤੁਸਾਂ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਬੱਗੇ ਹੋਇ ਗਏ ਹਨ ! ਆਜ ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਏਕਮ ਕਾ ਦਿਹੂ ਹੈ, ਜੋ ਸਿਖ ਸਿਖਨੀ ਸੁੱਧ ਮਨ ਹੋਇ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਇਸ ਦਿਹੂ ਏਸ ਤਾਲ ਮੇਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇਗਾ—ਉਸ ਕਾ ਮਨ ਸਾਫ ਤੇ ਸੁਧ ਹੋਇ ਜਾਏਗਾ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਮਾਨ ਸਿੰਘਾ ! ਹਮਾਰੇ ਸੁੱਕੇ ਹੂਏ ਬਸਤਰ ਲੈ ਆਈਏ । ਬਚਨ ਪਾਇ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਲੈ ਆਇਆ । ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਦੂਜ ਕੇ ਦਿਹੂ ਮੱਖਨਸ਼ਾਹੀਆ ਵਣਜਾਰਾ ਸਿਖ ਭਾਈ ਲਾਲ ਸਿੰਘਾ ਬੇਲਾਂ ਤੇ ਗੁੜ ਕੀਆਂ ਗੋਣਾਂ ਭਰੀ ਲਈ ਜਾਇ ਰਹਾ ਥਾ । ਇਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਲਗੇ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਆਇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੂਆ । ਇਸ ਕੇ ਪਾਸ ਤੀਸ ਮਣ ਗੁੜ ਥਾ ਜਿਸ ਮੇਂ ਇਸੇ ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਿਮਿਤ ਦਸਵੰਧ ਨਿਕਾਲਾ ਹੂਆ ਥਾ, ਗੈਲ ਲੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਇ ਭੇਟਾ ਕੀਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਨਜਾਰੇ ਤੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਏ, ਪਾਸ ਬਹਾਇ ਇਸ ਸੇ ਕੁਸਲਤਾ ਪੂਛੀ । ਇਸ ਦਿਹੂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਗੁੜ ਹੀ ਵਰਤਾਇਆ, ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਸਿੱਖ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਕੋ ਦੇਖ ਬੜੀਆਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈਆਂ । 96 ।

97. ਸਾਖੀ ਪੱਕੇ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਜੰਡ ਕੇ ਕੀਲੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਜੱਸੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਰਾਖ ਅਗਲੇ ਦਿਹੂ ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਛਟ ਬੁਧਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ ਭਾਈ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਪੱਕੇ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਏਕ ਹਵੇਲੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਡੋਰਾ ਕੀਆ । ਨਗਰੀ ਕਿਆਂ ਸਿੱਖਾਂ ਤਰਖਾਣ ਸੇ ਜਾਡ ਕੇ ਕੀਲੇ ਬਨਵਾਇ, ਹਵੇਲੀ ਮੇਂ ਗਾਡ ਕੇ ਇਨ ਕੇ ਸਾਬ ਘੋੜੇ ਬੰਨ੍ਹਵਾਇ ਦੀਏ । ਰਾਮ-ਵਾਸੀ ਸਿੱਖਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਇਆਂ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ-ਭਗਤ ਕੀਆ । ਸਾਰੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀ ਲਹਿਰ ਦੌੜ ਗਈ । ਸਾਰੇ ਰਾਮ ਵਾਸੀ ਏਕ-ਜੁਥਾਂ ਹੋਇ ਕੇ ਕਹਿ ਰਹੇ ਥੇ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਰਬ-ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੱਸੀ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਚਮਤਕਾਰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ । ਇਨ ਮੇਂ ਸੇ ਏਕ ਮਨਚਲਾ ਸਜਨ ਬੋਲ ਉਠਾ, ਜੋ ਜੱਸੀ ਵਾਲਾ ਵਾਕਿਆ ਠੀਕ ਹੈ ਤਾਂ ਇਥੇ ਪੱਕੇ ਨਗਰ ਮੇਂ ਵੀ ਕਾਈ ਚਮਤਕਾਰ ਦਿਖਾਏ । ਇਹ ਜੋ ਜਾਡੇ ਕੇ ਕੀਲੇ ਜਿਨ ਕੇ ਗੈਲ ਗੁਰੂ ਕੇ ਘੋੜੇ ਬਾਧੇ ਹੂਏ ਹੈਂ, ਇਹ ਹਰੇ ਹੋਇ ਕੇ ਸਾਖਾਂ ਕਾਢ ਆਣ ਤਾਂ ਹਮ ਠੀਕ ਮਾਨੇਂਗੇ । ਰਾਤਰੀ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਈ, ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਏਕ ਕਿੱਲੇ ਮੇਂ ਪਾਂਚ ਲਗਰਾਂ ਤਾਜੀਆਂ ਫੂਟ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਇ ਗਈਆਂ, ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਸਭ ਨੇ ਦੇਖੀਆਂ । ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਹ ਲਗਰਾਂ ਦੇਖ ਮਹਾਰਾਜ ਸੇ ਜਾਇ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਹੋਰ ਕੀਲੇ ਤੋਂ ਐਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਪਰ ਜਿਸ ਕੀਲੇ ਸੇ ਆਪ ਕਾ

ਅਰਾਕੀ ਬਾਂਧਾ ਹੈ ਉਸ ਕਿੱਲੇ ਮੇਂ ਸੇ ਪਾਂਚ ਲੋਗਰਾਂ ਫੂਟ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬੋਲੇ—ਮਾਨ ਸਿੰਘਾ ! ਸਾਮ੍ਹੇ ਖਲੇ ਸਿੱਖ ਸੇ ਪੁਛੀਏ, ਇਹ ਕੀਲੇ ਮੇਂ ਸੇ ਪਾਂਚ ਲੋਗਰਾਂ ਦੇ ਨਿਕਲਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਤਿਲਾਏਗਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਇਹ ਵਾਕ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਮ੍ਹੇ ਖਲੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਡਿਗ ਅਪਨੀ ਭੂਲ ਬਖਸ਼ਾਈ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੰਗਤ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ ! ਜਿਹੜਾ ਜੱਸੀ ਚਮਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਕਰਤਾ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੇਂ ਹੁਆ ਥਾ, ਹਮੇ ਕਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ—ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ ! ਆਗੇ ਸੇ ਭੂਲ ਕੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਸੇ ਕਰਾਮਾਤ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਨਾ, ਕਰਾਮਾਤ ਨਾਉਂ ਕਹਿਰ ਕਾ ਹੈ, ਕਹਿਰ ਵਰਤ ਜਾਇ, ਫਿਰ ਉਸ ਕਾ ਹਟਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੋ ਕੀਲਾ ਹਰਾ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਉਸ ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੇਂ ਹੁਆ ਹੈ, ਅਸਾਂ ਯਹਾਂ ਵੀ ਕਾਈ ਕਰਾਮਾਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ! ਇਹ ਅਸਾਂ ਕੇ ਆਇਆਂ ਕੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗੀ। ਯਹਾਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਬਨੇਗਾ, ਨਗਾਰੇ ਵੱਜਣਗੇ, ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਸੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਏਗੀਆਂ। 97।

98. ਸਾਖੀ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਦੇਸ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਉਧਰ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਮੇਂ ਬੀਬੀ ਕਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਖਿਨ ਖਿਨ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਕਾ ਪੰਗਾਮ ਲੈ ਕੇ ਏਕ ਸਾਦਨੀ ਸਵਾਰ ਪੱਕੇ ਗਾਮ ਮੇਂ ਆਇਆ। ਇਸ ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਕੀ ਭੇਜੀ ਪਾਤੀ ਗੁਰ ਚਰਨਾਂ ਮੇਂ ਲਾਇ ਰਾਖੀ ਜਿਸੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਾਚਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਾਪਸੀ ਇਸੇ ਲਿਖ ਕੇ ਦੀਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਆਇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੌਦਿ ਦਿਵਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪੱਕੇ ਨਗਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ ਅਗਲੇ ਦਿਹੂੰ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ, ਸਨੇ ਸਨੇ ਕਈ ਏਕ ਨਗਰਾਂ ਮੇਂ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੇਤੇ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਮਾਘ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਚੰਦਸ ਵੀਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਇਲਾਕਾ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਕੇ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਸਾਇਕ ਸਿੱਖ ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਕੋ ਜਾਇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆ। ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਇਹ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਜਾਇ ਖਲੇ ਹੁਏ, ਅਰਾਕੀ ਸੇ ਉਤਰ ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਤੀਰ ਸੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ।

ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਨਿਕਟ ਬੁਲਾਇ ਬਚਨ ਹੁਆ—ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ ! ਪੰਚਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰਾਨਾ ਹੈ—ਗਾਉਂ ਸੇ ਜਾਇ ਰਸਦ ਲੈ ਆਈਏ। ਉਪਰੰਤ ਪ੍ਰਹਤ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ ! ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਗੈਲ ਲਗਤੀ ਬਰਮੀ ਇਸੇ ਉਪਰ ਸੇ ਸਾਫ ਕੀਆ ਜਾਏ ਅਸਾਂ ਯਹਾਂ ਕਮਰਕਸਾ ਖੋਲ੍ਹਨਾ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਅਜੇ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਨਹੀਂ। ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ, ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕੋ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਗਿਆਂ ਏਕ ਮਾਂਹ ਕਾ ਅਰਸਾ ਹੋਇ ਚੁਕਾ ਹੈ, ਉਨ ਕਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਇਸੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਠਹਿਰ ਕੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਬਰਮੀ ਕੋ ਸਾਫ ਕਰ ਕੇ ਉਪਰ ਬਿਛਾਉਣਾ ਬਿਛਾਇ ਦੀਆ, ਕਮਰਕਸਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਸ਼ਸਤਰ ਰਾਖ, ਆਸਨ ਕੀਆ। ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ ! ਇਹ ਤਾਂ

ਅਨੰਦਪੁਰੀ ਦਮਢਮਾਂ ਹੈ, ਅਸਾਂ ਆਜ ਏਸ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਾਉਂ ਦਮਦਮਾ ਰਾਖਾ ਹੈ।
 ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ! ਇਹ ਤਾਂ ਆਪ ਕੇ ਜੋਜ ਹਨ, ਏਸ
 ਥਾਂ ਕੋ ਵੀ ਭਾਗ ਲਗਨਾ ਸੀ। ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ! ਏਸ ਬਰਮੀ ਤੇ
 ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਨਹੀਂ ਆਇ ਸਕਤੇ, ਤੁਸੀਂ ਡੇਰਾ ਅੰਦਰ ਕਿਲੇ ਮੇਂ ਲਾਓ, ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ।
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ - ਰਾਇ ਡੱਲਾ ਅੰਦਰ ਕਿਲੇ ਕੇ ਡੇਰਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ, ਵਹਾਂ ਆਪ ਕੇ ਜਨਾਨੈ
 ਹੈ, ਅਸਾਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਠਹਿਰਨਾਂ ਹੈ, ਫੇਰ ਚਲੇ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਡੇਰਾ ਬਾਹਰ
 ਹੀ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ, ਜਿਹੜੇ ਸਿੱਖ ਬਰਮੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਤੰਬੂ ਬਰਮੀ ਕੇ
 ਗੈਲ ਨੀਚੇ ਲਗਵਾ ਦਿਆਂਗੇ। ਖੁਲਾਸੇ ਸਿੱਖਾਂ ਕਾ ਲੰਗਰ ਦੋ ਵੇਲੇ ਰਾਇ ਕੇ ਘਰ ਹੋਨੇ
 ਲਾਗਾ, ਬਾਕੀ ਬਿਬੇਕੀ ਸਿੰਘ ਖੁਦ ਤਿਆਰ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ। 98।

99. ਸਾਖੀ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ-ਸਰੂਪ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੌਰ ਕੋ ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਮੰਗਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਏਕ ਦਿਹੁ ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਤੁਹਾਡੇ ਦਰ ਕੀ
 ਸੇਵਕਨ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕਪੂਰੋ ਕਈ ਬਾਰ ਕਹਿ ਚੁਕੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚਰਨ ਅੰਦਰ ਮਹਿਲਾਂ
 ਵਿਚ ਪਾਓ। ਸੋ ਆਜ ਕਿਲੇ ਬੀਚ ਜਾਨੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਕਰੀਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਕੀ
 ਅਧੀਨਗੀ ਦੇਖ ਸਮੇਤ ਸਿੱਖਾਂ ਕਿਲੇ ਬੀਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਕੀਆਂ ਸਵਾਣੀਆਂ ਨੇ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਕ ਪਲੰਘ ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਇ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਾਇ ਸੇ ਕਹਾ,
 ਖੁਲਾਸੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਕਾ ਲੰਗਰ ਏਕ ਪਾਸੇ ਤੇ ਬਿਬੇਕੀ ਸਿੰਘਾਂ ਕਾ ਲੰਗਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹੋਨਾ
 ਚਾਹੀਏ। ਰਾਇ ਨੇ ਬਚਨ ਮਾਨ ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਆ। ਹਰ ਦੋ ਲੰਗਰਾਂ ਮੇਂ ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ
 ਪ੍ਰਸਾਦ ਤੇ ਤਸਮਈ ਤਿਆਰ ਕਰਾਈ ਗਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮੇਤ ਸਾਰਿਆਂ ਸਿੱਖਾਂ ਭੋਜਨ
 ਪਾਇਆ। ਬੀਬੀ ਕਪੂਰੋ ਨੇ ਸਹਿਤ ਅਦਬ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਬੜੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ
 ਚਾਰੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰ ਚੁਕੇ ਹਨ—ਬਾਕੀ ਦੋਵੇਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਕਿੱਥੇ ਹਨ ?
 ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬੀਬੀ ਕਪੂਰੋ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਏਸ ਵੇਲੇ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ
 ਹੈਂ। ਬੀਬੀ ਕਪੂਰੋ ਨੇ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ, ! ਉਨ੍ਹੈਂ ਇਥੇ ਬੁਲਾਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ,
 ਜਿਵੇਂ ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਰਜ਼ਾ। ਬੀਬੀ ਕਪੂਰੋ ਨੇ ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਸੇ ਕਹ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਕੋ
 ਬੁਲਾਨੇ ਕਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਹੁ ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਨੇ ਸਾਂਢਨੀ-ਸਵਾਰ ਦਿਹਲੀ
 ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਕੀਏ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਦਿਹਲੀ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ
 ਕੌਰਾਂ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਦੋਵੇਂ ਸੱਜਨ ਸਾਂਢਨੀਆਂ ਸੇ ਉਤਰ ਦੋਹਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ
 ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲੋਂ ਲਿਖੀ ਪਾਤੀ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਜੀ ਕੇ ਹਾਥ
 ਮੇਂ ਫੜਾਈ।

ਦੋਵੇਂ ਮਾਤਾ, ਭਾਈ ਸ਼ੀਹਾਂ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਦਿਲੀ
 ਸੇ ਸਾਥੋਂ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਕੋ ਤਿਆਰ ਹੋਈਆਂ। ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਾਥੋਂ ਕੀ
 ਤਲਵੰਡੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੌਰ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੌਰਾਂ ਦੋਵੇਂ
 ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਗੈਲ ਬੈਠ ਗਈਆਂ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੌਰ ਨੇ ਸਹਿਤ

ਅਧੀਨਗੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੋ ਪੂਛਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਬੜੀ ਮਾਤਾ ਤੇ ਚਾਰੇ ਨਿਕੀਆਂ ਜਿੰਦਾਂ ਲਗੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਕਿਥੇ ਹਨ ? ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, ਸੁੰਦਰੀ ! ਉਹ ਪੰਜੇ ਧਰਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪਾਇ ਗਏ ਹਨ । ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਦੇ ਭਾਣੇ ਬੀਚ ਹੋਆ ਹੈ । ਭਾਣੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਡੇ ਅਵਤਾਰ, ਰਿਸ਼ੀ, ਮੁਨੀ ਭਾਣੇ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਆਏ ਹਨ, ਭਾਣਾ ਅਮਿਟ ਹੈ, ਇਹ ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ । ਏਕ ਦਿਹੂ ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਂ ਸਮੇਤ ਸਿਖਾਂ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕਿਲੇ ਬੀਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਬਿਬੇਕੀ ਤੇ ਖੁਲਾਸੇ ਸਿਖਾਂ ਕਾ ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਕਰਾਇਆ । ਮਾਲ ਪੂੜੇ, ਕੁਣਕ ਤੇ ਤਸਮਈ ਤਰੇਂ ਤਰੀ ਸਿਖਾਂ ਕੋਂ ਛਕਾਈ, ਬੜੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਕਾਈ ਦਕੀਕਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਛੋਰਾ । ਵਿਦਾਇਗੀ ਸਮੇਂ ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਨੇ ਏਕ ਘੰਤਾ ਤੇ ਦੁਸਾਲੇ, ਇਕੱਤ੍ਰ ਸੋ ਦਮੜਾ ਰਾਖ ਕੇ ਭੇਟਾ ਕੀ, ਰਾਣੀਆਂ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਆਗੇ ਪੱਚੀ ਪੱਚੀ ਰੁਪਏ ਤਿਉਰਾਂ ਉਪਰ ਰਾਖ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ ।

ਰਾਇ ਡੱਲਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਂ ਵਿਦਾਇਗੀ ਦੇ ਕੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੋ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਨੇ ਲਗਾ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਆਇਆਂ ਸਵਾ ਦੋ ਕੁ ਮਹੀਨੇ ਕਾ ਅਰਸਾ ਹੋਇ ਗਿਆ ਥਾ, ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਤ੍ਰੈਸਠ ਕੋ ਬੈਸਾਖੀ ਕਾ ਪ੍ਰਤਬ ਲਗਾ । ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਕੀਆਂ ਹੁਮ ਹੁਮਾਇਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇ ਰਹਾ । ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਕਾ ਇਲਾਕਾ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਮੇਂ ਕਈ ਕੋਸਾਂ ਮੇਂ ਥਾ, ਇਸ ਕੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਮੇਂ ਸੀ । ਰਾਇ ਡੱਲਾ ਏਸ ਇਲਾਕੇ ਕਾ ਮੁਖ ਸਰਦਾਰ ਸੀ, ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਿੱਧੀ ਮੁਲਤਾਨ ਕੇ ਅਧੀਨ ਤੇ ਇਹ ਜੰਗਲ ਦੇਸ ਮੇਂ ਮਾਨਾ ਹੂਆ ਏਕ ਇਲਾਕਾ ਸੀ । ਏਸ ਘਰ ਕੋ ਸਿਖੀ ਕੀ ਲਾਗ ਛੇਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਮੇਂ ਸੋ ਲਗੀ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸਮੇਂ ਗਿਆਰਾਂ ਦਿਹੂ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਰਹੇ ਸਨ । ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਬਕਾਲਾ ਗਾਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਛੋਰ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਆਏ ਤੇ ਏਕ ਮਾਂਹ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਥਾ । ਨਗਰ-ਵਾਸੀ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਤੇ ਸਰੋਵਰ ਤਿਆਰ ਕਰਾਨੇ ਲਾਗੇ । ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੱਸੀ ਪਕੜ ਪਾਂਚ ਟੱਕ ਆਪ ਲਾਏ, ਫੇਰ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨੇ ਲਗੀਆਂ । ਸਰੋਵਰ ਕਾ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬੀਂ 'ਗੁਰੂਸਰ' ਰਾਖਾ । ਇਹ ਸਰੋਵਰ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਗਿਆਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਮੇਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲੀਆ । ਬਚਨ ਹੋਆ - ਜੋ ਸਿਖ ਸਿਖਨੀ ਸੁਧ ਮਨ ਹੋਇ ਕੈ ਬੈਸਾਖੀ ਕੇ ਦਿਹੂ ਏਸ ਸਰੋਵਰ ਮੇਂ ਆਇ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇਗਾ, ਉਸ ਕੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇਗੀਆਂ । ਭਾਈ ਸਿਖੋ ! ਰਾਇ ਕਾ ਘਰ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਮੇਂ ਸੋ ਸਰਧਾਵਾਨ ਸਿਖ ਚਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਘਰ ਕੋ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਨਾ ਆਗੇ ਆਏਗੀ । 99 ।

100. ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਬਚਨ ਹੋਆ, ਅਸਾਂ ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਪਾਸ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਠਹਿਰ ਕੇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਦੱਖਨ ਦੇਸ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਗਏ ਹੂਏ ਹਨ ।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸੀ ਅਸਥਾਨ ਸੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੇ ਨਾਮ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਜਾਰੀ ਕੀਏ, ਜਿਨ੍ਹੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨਾਂ ਹੋਇ ਉਹ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਕੇ ਇਲਾਕੇ ਸਾਬ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਮੇਂ ਆਇ ਜਾਏ, ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਯਹਾਂ ਠਹਿਰੇਂਗੇ। ਹੁਕਮਨਾਮੇਂ ਚਾਰੇਂ ਦਿਸਾ ਪਹੁੰਚਨ ਤੇ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰੇ ਸੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਆਇਆ, ਸੰਗਤ ਕੇ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ, ਰਾਮਦਾਸੋਂ ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਕਾ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ (ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੁਇਰ) ਆਇਆ, ਦੀਨਾ ਕਾਂਗੜ ਸੇ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈ ਹਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਕੇ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ। ਦਿਹਲੀ ਸੇ ਨਾਨ੍ਹੇ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਦਿਲਵਾਲੀ ਸੰਗਤ ਕੇ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ, ਸਭਨਾਂ ਆਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ। ਫੂਲ ਗਾਉਂ ਸੇ ਚੌਧਰੀ ਰਾਮਾਂ ਤੇ ਤਿਲੋਕਾ ਆਏ — ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਚਮਕੌਰ ਕਾ ਹਾਲ ਸੁਨਾਇਆ, ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ! ਅਸਾਂ ਤੀਜੇ ਦਿਹੁ ਚੌਧਰੀ ਬੁਧੀ ਚੰਦ ਕੇ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ ਦੁੰਹਾਂ ਸਾਹਿਬ-ਜਾਦਿਆਂ ਤੇ ਸ਼ਹੀਦ ਸਿਖਾਂ ਕੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਇਕੱਤਰ ਕਰ ਕੇ ਸਸਕਾਰ ਕਰ ਦੀਆ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਨ ਕੀ ਨਿਡਰਤਾ ਦੇਖ ਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਏ। ਬਚਨ ਹੋਏ, ਸਿਖੇ! ਤੁਹਾਡੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਭੇ, ਅੰਨ ਧਨ ਕਿਸੀ ਕਿਸਮ ਕੀ ਤੁੱਟ ਨਹੀਂ ਆਏਗੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਸਿਖਾ! ਆਜ ਵੈਸਾਖੀ ਕਾ ਪੁਰਬ ਹੈ, ਖੰਡਾ ਬਾਟਾ ਤਿਆਰ ਕਰੇਂਗੇ ਜਿਨ੍ਹੇ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲੀ ਲੇਨੀ ਹੈ, ਸਨਮੁਖ ਆ ਕੇ ਖਲਾ ਹੋਇ ਜਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਸੋਢੀ ਅਭੈਰਾਮ, ਭਾਈ ਰਾਮਾਂ, ਭਾਈ ਤਿਲੋਕਾ, ਭਾਈ ਦਾਨਾ ਆਦਿ ਸੈਂਕੜੇ ਸਿਖ ਸਾਵੇਂ ਆਇ ਖਲੇ ਹੂਏ। ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਆਇ ਪਾਂਚ ਸਿਖਾਂ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਇਨ੍ਹੇ ਛਕਾਈ ਤੇ ਰਹਿਤ ਮਰਜਾਦਾ ਬਤਾਈ। ਇਸੀ ਤਰਹ ਹਰ ਰੰਜ ਸਿਖ ਸਿਖਣੀਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਖਲੇ ਹੋਏ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਵਾਲੇ ਬਣਨੇ ਲਾਗ ਗਏ। ਸੰਗਰਾਂਦ, ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਤੇ ਅਮਾਵਸ ਆਦਿ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕੀ ਤਰਹ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਮਹੱਲਾ ਨਿਕਾਲਨੇ ਲਾਗੀਂ। ਸੈਂਕੜੇ ਨਵੇਂ ਸਿੰਘ ਸਜ ਕੇ ਪਿੰਡਾਂ ਮੇਂ ਜਾਨੈ ਲਾਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਮੇਂ ਪਾਂਚ ਮਾਸ ਕਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜਿਹੜੇ ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ ਲੈ ਕੇ ਦੱਖਨ ਦੇਸ ਗਏ ਹੂਏ ਬੇ, ਉਨ ਕੀ ਕਾਈ ਖਬਰ ਨਾ ਆਈ। ਏਕ ਦਿਹੁ ਸਾਵਨ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਤੀਜ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਦੋਵੇਂ ਸਿਖ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਲਿਖੀ ਪਾਤੀ ਲਿਆ ਕੇ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਗੁਰਚਰਨਾਂ ਮੇਂ ਰਾਖੀ ਤੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ! ਅਸਾਂ ਜੇਠਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਗੈਲ ਲੈ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਸੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਸਕਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਦੋਹਾਂ ਸਿਖਾਂ ਸੇ ਪਾਂਚ ਹੁਕਮ ਲਿਖ ਕੇ ਦੀਏ, ਇਨ੍ਹੇ ਕਹਾ, ਜਾਓ ਜ਼ਰੂਰ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਵੋਂਗੇ। ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਦੋਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਅਹਿਦੀਆ ਭੇਸ ਮੇਂ ਸਾਂਚਨੀ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਸੇ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਹੂਏ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਤੇ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਸੇ ਚਲ ਚੱਕ ਭਾਈ

ਕਾ, ਭਾਗੂ, ਭੁੱਚੋ, ਬਠਿੰਡਾ ਆਦਿ ਨਗਰਾਂ ਮੇਂ ਜਾਇ ਦੀਦਾਰੇ ਦੇਤੇ ਪਰੰਤੂ ਰਾਤ ਕੋ ਆਪਨੇ ਆਸਨ ਸਾਬੋਂ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਆਇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਏਕ ਦਿਹੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਤੇ ਬੜੇ ਦਿਆਲ ਹੁਏ, ਬਚਨ ਹੁਆ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ! ਤੁਸਾਂ ਅਜੇ ਤੀਕ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਨਹੀਂ ਲੀ। ਹੁਣ ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ। ਭਾਈ ਡੱਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੋਲਾ, ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਚ ! ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਦੋ ਵੇਲੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਾਈ ਦਿਹੂੰ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ। ਤੁਸਾਂ ਕਾ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਮੇਂ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਭੇਟ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ! ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਖਾਂਡੇ ਮੇਂ ਕੌਨ ਸਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਣ ਕੇ ਹੱਸੇ, ਕਹਾ, ਭਾਈ ਡੱਲਾ ! ਤੂੰ ਬੜੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਜੋ ਸਿਖ ਸਿਖਨੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਲੰਗਰ ਕਦੇ ਨਿਖੁੱਟੇਗਾ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਮੇਂ ਵਾਧਾ ਹੋਏਗਾ। ਜਿਹੜਾ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਜਾਂ ਸਿਖਨੀ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ, ਮੈਂ ਉਸ ਕਾ ਇਥੇ ਜਾਂ ਉਥੇ ਸਹਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਰਾਇ ਡੱਲਾ ਬੜਾ ਸਿਆਣਾ ਸਿਖ ਸੀ। ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੋਲਾ, ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਜੇ ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਤਾਂ ਛੇਤੀ ਕਰੀਏ, ਹਮੇਂ ਗੁਰੂ ਵਾਲਾ ਬਣਾਇ ਕੇ ਸਿਖੀ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ। ਅਗਲੈ ਦਿਵਸ ਰਾਇ ਡੱਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਪਾਂਚ ਕਕਾਰ ਅਤੇ ਸੀਸ ਤੇ ਸੁਰਮਈ ਦਸਤਾਰ ਸਜਾਇ ਗਾਤਰੇ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਢਾਲਾ ਲਾਇ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਆਇ ਖਲਾ ਹੁਆ। 1100।

101. ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਰਾਮੇ ਤਿਲੋਕੇ ਕੀ ਤੇ ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਪਹੁੰਚਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਾਇ ਡੱਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਸਤ ਮੁਬਾਰਕ ਸੇ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਦੇ ਕੇ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦਸ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬੀਂ ਰਾਇ ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਰਾਖਾ। ਰਾਇ ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਕਾ ਇਲਾਕਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਿੰਘ ਸਜਨੇ ਲਾਗਾ। ਏਕ ਦਿਵਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਕੇਸੋਂ ਮੇਂ ਕੰਘਾ ਕਰ ਰਹੇ ਥੇ, ਇਨ੍ਹੇ ਰਾਇ ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਰਾਇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੜੇ ਬਿਗਸੇ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਗਲ ਕਾ ਕੇਸਰੀ ਚੋਲਾ, ਗਾਤਰੇ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਢਾਲਾ ਬਖਸ਼ਾ। ਬਚਨ ਹੋਆ— ਭਾਈ ਸਿਖਾ ! ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਬਾਇ ਪਈ ਹੈ, ਤੂੰ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਕਾ ਮੁਖ ਸਰਦਾਰ ਹੈਂ, ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਬੋਲ-ਬਾਲਾ ਰਹੇਗਾ। ਏਕ ਦਿਹੂੰ ਫੂਲ ਨਗਰੀ ਸੇ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਤਰਲੋਕ ਸਿੰਘ ਦੋਇ ਭਾਈ ਰਸਦ ਸੇ ਭਰਾ ਹੁਆ ਗੱਡਾ ਲੈ ਕੇ ਸਾਬੋਂ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਆਇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਨ੍ਹੇ ਦੇਖ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਸਿਖੋ ! ਰਸਤ ਘਰ ਸੇ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਸੇ ਸੰਗਤ ਕੀ ਇਕੱਤਰ ਕੀ ਹੋਈ, ਬਤਾਈਏ। ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੋਲਾ—ਤੁਹਾਡੀ ਬਖਸ਼ੀ ਅਪਨੀ ਕਿਰਤ ਕਮਾਈ ਸੇ ਜੋ ਦਸਵੰਧ ਨਿਕਲਾ, ਉਹ ਲੈ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਭਾਈਚਾਰਾ ਆਪੋ ਅਪਨਾ ਦਸਵੰਧ ਗੁਰ-ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਇਕੱਤਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਲਦੀ ਲੈ ਕੇ ਆਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਸਿਖੋ ! ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਚਮਕੌਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਸੇਵਾ ਕੀ ਹੈ ਤੇ ਹੁਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਤੁੰਨਾ ਹਾਂ,

ਮੁਖ ਥੀ ਮਾਂਗੋ, ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਸੇ ਦਿਵਾ ਦੀਜੀਏ ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਸਿਖਾਂ ਹਾਥ ਬਾਧ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਆਪ ਕਾ ਦੀਆ ਸਭੋ ਕੁਝ ਹੈ, ਕਿਸੀ ਵਸਤੂ ਕੀ ਕਾਈ ਘਾਟ ਨਹੀਂ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਫਿਰ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿਖੋ ! ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਮਨਸਾ ਹੈ ਮਾਂਗੀਏ । ਢੀਲ ਪਾਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਡੇ ਬੜੇ ਚਕਰੇਲ ਬੇ, ਸੱਤਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਾਦ ਜੰਗ ਹੋਨੇ ਕੇ ਸਾਡਾ ਮੇਲ ਕਉੜੇ ਤੇ ਜਾਦਮਾਂ ਸੇ ਕਰਾਇ ਦੀਆ ਥਾ । ਇਹ ਧਰਤੀ ਜਿਸ ਮੇਂ ਹਮ ਬੱਸ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸ ਤੇ ਅਜੇ ਸਾਡਾ ਪੂਰਾ ਅਹਿਦ ਨਹੀਂ ਬੈਠਾ, ਜੇ ਤੁੱਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਏਸ ਭੂਮੀ ਤੇ ਸਾਡੇ ਪੂਰਾ ਅਹਿਦ ਜਮਾਂ ਦੇਈਏ । ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕੇ ਏਕ ਘਰੀ ਸਤਿਗੁਰਾ ਚੁਪ ਸਾਧ ਲਈ, ਬਾਦ ਮੇਂ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿਖੋ ! ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕਿਸਮ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ । ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਬੰਸ ਕੇ ਘੋੜੇ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਸੇ ਪਾਨੀ ਪੀਏਂਗੇ, ਪਹਾੜਾਂ ਤੀਕ ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਬੰਸ ਕਾ ਬੋਲ-ਬਾਲਾ ਹੋਏਗਾ । ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਤਿਰਲੋਕ ਸਿੰਘ ਸਾਤ ਦਿਹੂ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਗੁਰ ਚਰਨਾਂ ਮੇਂ ਰਹਿ ਕੇ ਇਨ੍ਹੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮਾਂਗੀ । ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਦੋਇ ਭਾਈ ਫੂਲ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ । ਓਧਰ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਦੋਵੇਂ ਸਿਖ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਦੀ ਹੋਈ ਪਾਤੀ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਦਈ । ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਇਸੇ ਸੀਨੇ, ਫੇਰ ਮਸਤਕ ਤੇ ਲਗਾਇ ਬੋਲ ਕੇ ਵਾਚਾ । ਜਿਸ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਥਾ ਕਿ ਦਯਾ ਸਿੰਘਾ ! ਅਸਾਂ ਕੇ ਲਿਖੇ ਹੂਏ ਪਾਂਚ ਬਚਨਾਂ ਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨਾ, ਤੁਸਾਂ ਕਾ ਮੇਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੇ ਅਵੱਸ ਹੋਇ ਜਾਏਗਾਂ ।

ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਾਤੀ ਵਾਚ ਕੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਕੀ ਤਰਫ ਮੁਖ ਕਰ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ! ਏਸ ਕਾਰਜ ਮੇਂ ਆਪ ਸਹਾਈ ਹੋਵੋ । ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ, ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਜੇਠਾ ਸਿੰਘ, ਸ਼ਿਵ ਸਿੰਘ ਤੇ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਾ ਥਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕੋ ਜਾਇ ਮਿਲੇ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਆਪਣੀ ਦਾਸਤਾਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਇ ਰਾਖੀ, ਉਸ ਆਪਣੇ ਮੁਨਸ਼ੀ ਸੇ ਬੜੇ ਗਉਰ ਕੇ ਸਾਥ ਸੁਨੀ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ ਸੁਣ ਕੇ ਕਈ ਬਾਰ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਤੇ ਤੇਬਾ ਕਰੀ । ਮੁਖ ਥੀ ਕਹਾ ਕਿ ਦਿਲੀ ਵਾਲਿਆ ਮੁਝੇ ਆਜ ਤੀਕ ਅੰਧੇਰੇ ਮੇਂ ਹੀ ਰਾਖਾ ਹੈ, ਵਰਨਾ ਐਸੇ ਖੁਦਾ-ਪ੍ਰਸਤ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਾਲ ਇਹ ਗਲਤ ਵਰਤਾਉ ਨਾ ਹੋਤਾ । ਮੁਨਸ਼ੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਹਜ਼ਰਤ ! ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸਤ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਆਪ ਸੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਮਾਂਗੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਕਿਆ ਲਿਖਾ ਜਾਏ, ਆਪ ਬਤਾਈਏ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬੋਲਾ, ਮੁਨਸ਼ੀ ਮੇਂ ਐਸੇ ਮੁਸੀਬਤਬਦਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਸੇ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ਤਾਂ ਕਿ ਮੇਂ ਉਸ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕੂੰ । ਮੇਰੀ ਸਿਹਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰਾ ਦਿੱਲੀ ਜਾਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਚੋਕਸੀ ਸੇ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਬੁਲਾਇ ਲੀਆ ਜਾਏ । ਉਸੇ ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ ਕੀ ਜਿਲਦ ਤੇ ਜੈਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਂਗਾ ਹੈ, ਲਿਖ ਕੇ ਫੁਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਆ ਜਾਏ ਕਿ ਉਹ ਮੁਝੇ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਆਨ ਕੇ ਮਿਲਨ । ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਫੁਰਮਾਨ ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ ਕੀ ਜਿਲਦ ਤੇ ਲਿਖਵਾਇ, ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਜ਼ੀ ਕੋ ਦਿਹਲੀ ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਕੀਆ । 101 ।

102. ਸਾਖੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਕੇ ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਬੋ ਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਕਾਜ਼ੀ ਕੇ ਗੈਲ ਦੋ ਗੁਰਜਬਰਦਾਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦੀਏ, ਦੋਵੇਂ ਸਿਖ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਸੇ ਸਾਬ ਆਏ। ਇਹ ਪਾਂਚੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਦਿਹਲੀ ਕੀ ਤਰਫ ਆਏ। ਫਿਰ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਦੋਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਨੂੰ ਗਏ। ਉਧਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਬੈਠੇ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਾ ਇਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਬੜਾ ਸਮਾਂ ਹੋਇ ਗਿਆ ਅਜੇ ਤੀਕ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਏਕ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਉਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਜੋਤਿ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੋਇ ਗਏ, ਸਮਾਧੀ ਖੁਲੀ, ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਰਾਇ ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਸਿੰਘਾ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕੋ ਧੁਰ ਦਰਗਾਹ ਸੇ ਸੱਦਾ ਆਇ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਕਾ ਮੇਲ ਉਸ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਏਸ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਇਆਂ ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਕੇ ਕਰੀਬ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਆਗੈ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਦੋਵੇਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੋ ਮਿਲ ਕੇ ਆਏ ਹਨ, ਅਸਾਂ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਉਨ ਸੇ ਮਿਲਨਾ ਹੈ। ਰਾਇ ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ! ਇਥੇ ਹੀ ਠਹਿਰੀਏ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਮੇਂ ਹੀ ਆਇ ਮਿਲਨਗੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਡੱਲਾ ਸਿੰਘਾ! ਤੁਸਾਂ ਇਥੇ ਕੀ ਸਰਦਾਰੀ ਕਰੋ, ਸਾਡੇ ਸੇ ਓਸ ਮਹਾਂਕਾਲ ਨੇ ਕੁਝ ਐਸੇ ਕਾਮ ਲੀਨੇ ਹੈ, ਅਸਾਂ ਕਾ ਯਹਾਂ ਸੇ ਜਾਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਇਤਨਾਂ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਨਿਕਟ ਬੁਲਾਇ ਹੁਕਮ ਦੀਆ। ਅਸਾਂ ਦੱਖਣ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ ਹੈ। ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਜਾਰੀ ਕੀਏ ਜਾਏਂ। ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਤੈਸਠ ਕਾਰਤਕ ਮਾਸੇ ਬਦੀ ਇਕਾਦਸੀ ਕੇ ਦਿਹੂ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਲਿਖ ਕੇ ਜਾਰੀ ਕੀਏ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਲਿਖੇ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰਾਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਇੰਜ ਲਿਖਾਇਆ :

ਮਿਤਰ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਹਾਲ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ।

ਤੁਧ ਬਿਨ ਰੋਗ ਰਜਾਈਆਂ ਦਾ ਓਢਨ, ਨਾਗ ਨਿਵਾਸਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣਾ।

ਸੂਲ ਸੂਰਾਹੀ ਖੰਜਰ ਪਿਆਲਾ, ਬਿੰਗ ਕਸਾਈਆਂ ਦਾ ਸਹਿਣਾ।

ਯਾਰੜੇ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਸੱਥਰ ਚੰਗਾ, ਭੱਠ ਖੰਡਿਆਂ ਦਾ ਰਹਿਣਾ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਇਹ ਵਾਕ ਸੁਨ ਕੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਵੈਰਾਗ ਮੇਂ ਆਇ ਗਈ, ਮਨ ਬੀਚ ਬੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਦਸ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਛੋਰ ਕੇ ਦੱਖਨ ਦੇਸ ਜਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਦੇ ਹੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀ ਪੱਤ੍ਰਕਾ ਜਾਰੀ ਕੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਘਰਬਾਰੀ—ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਛਿੱਬਰ ਤੇ ਦਰਬਾਰੀ—ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਮਾਝਾ, ਮਾਲਵਾ, ਪੋਠੋਹਾਰ ਕੀਆਂ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਸਭ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਯਹਾਂ ਆਇ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਦੱਖਨ ਦਿਸ਼ਾ ਜਾਇ ਕੇ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੁਨ ਕੇ ਸਭ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦਈ, ਕਹਾ ਸਾਡਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਾਰਜ ਹੈ, ਅਸਾਂ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਪਾਤੀ ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਕੇ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕੇ ਰਾਮਦਾਸ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਲਿਖਵਾਈ, ਫੇਰ ਸੁਧਾਸਰ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕੋ ਲਿਖਾ। ਉਪਰੰਤ ਸਰਬਤ੍ਰ ਖਾਲਸੇ ਕੋ ਯਾਦ ਕੀਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ

ਕਾ ਦੱਖਣ ਪਿਆਨਾ ਸੁਣ ਸਾਬ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਕੇ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਹੁਮ
ਹੁਮਾਇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇਂ ਆਈਆਂ ।

ਰਾਮਦਾਸੋਂ ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਕਾ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਆਇਆ, ਸੰਗਤ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ,
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਭੂਪਤ ਸਿੰਘ, ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ, ਸ੍ਰੀ
ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸਵਾਰੀ ਆਈ । ਅਜਨਾਲੇ ਸੇ, ਮਹਿਤਾਬ ਸਿੰਘ ਨਿਝਰ ਆਇਆ, ਢਿਲਮਾ
ਸੇ ਸੰਢੀ ਕਮਲਨੈਨ ਆਇਆ ਬੇਟੇ ਅਭੈ ਸਿੰਘ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ । ਦਬੁਰਜੀ ਉਦੈ ਕਰਨ
ਵਾਲੀ ਸੇ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਬੇਟੇ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ । ਭਾਈ ਰੂਪੇ ਕਿਆ
ਤੇ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਬੰਰਾੜਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ । ਭਾਈ ਚੱਕ ਸੇ
ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ । ਸੰਧਰੇ ਸੇ ਭਾਈ
ਬੱਜਰ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ, ਫੂਲ ਤੇ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਭਾਈ
ਤਿਲੋਕ ਸਿੰਘ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ, ਭੁਚੇ ਨਗਰੀ ਸੇ ਭਾਈ ਗੋਦੜੀਆ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਸਿਖ
ਸੰਗਤ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਕੇ, ਅਬਲੂ ਮਹਮੋਂ ਬੀਂ ਦਾਨ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਬੇਟੇ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ
ਕੋ ਸਾਬ ਲੈ ਕੇ । ਬਾਂਡੀ ਸੇ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਅਪਨੀ ਇਸਤਰੀ ਸਭਰਾਈ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ
ਕੇ, ਸਭਨਾਂ ਆਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ, ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਭੇਟਾ ਚਾੜੀ ।

ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਨ ਕੈ ਆਨੇ ਤੇ ਇੰਜ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਜੈਸਾ ਕਿ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਖਾਲਸਾ, ਆਇ ਦੀਦਾਰ ਲਗਾ, ਤਬ ਉਚਾਰ ਹੋਇਆ :

ਸੁਣ ਕੇ ਸਦੁ ਮਾਹੀ ਦਾ, ਮੇਲੀਂ ਪਾਣੀ ਘਾਹੁ ਮੁਤੋਂ ਨੇ ।

ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨ ਰਲੀਆ ਕਾਈ, ਕੰਈ ਸ਼ੈਕ ਪਇਓਂ ਨੇ ।

ਗਇਆ ਫਿਰਾਕ ਮਿਲਿਆ ਮਿਤੁ ਮਾਹੀ, ਤਾਂਹੀ ਸੁਕਰ ਕੀਤੋਂ ਨੇ ।

[ਮਾਝ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ 10

ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਸੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੋ ਆਨੇ ਤੇ ਸਾਬ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਬੀਚ ਬੜੀ ਚਹਿਲ
ਪਹਿਲ ਹੋਈ । 102 ।

103. ਸਾਖੀ ਦੱਖਣ ਦਿਸ਼ਾ ਕੂਚ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੱਖਣ ਦਿਸ਼ਾ ਜਾਨੇ ਸੇ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਪਹਿਲੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਸੇ
ਬਚਨ ਹੋਆ, ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਲੈ ਆਈਏ ਅਸਾਂ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਾਨਾ ਹੈ । ਭਾਈ
ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ, ਸਿੱਖਾ ! ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੇ ਜਾਇ ਪਾਠ ਕੀ ਸਮੱਗਰੀ ਲੈ
ਆਓ । ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਅਪਨੇ ਘਰ ਜਾਇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕੀ ਸਮੱਗਰੀ ਲੈ ਆਇਆ ।
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਿ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਏਕ ਉਚੀ ਠੇਰੀ ਤੇ
ਕਰਾਇਆ । ਇਸ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਰਾਖਾ । ਇਸੀ ਅਸਥਾਨ
ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਹਿਲ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਾਬੋਂ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਆ ਕੇ ਕਮਰਕਸਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ । ਸਿੱਖਾਂ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਉਪਰ ਚੰਦੋਆ ਤਾਣਿਆ, ਲਾਂਗਰੀ ਸਿੱਖ
ਨੇ ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀ ਦੇਗ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਏਕ ਚੌਂਕੀ ਤੇ
ਲਿਆਇ ਰਾਖੀ । ਸੰਗਤ ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨੇ ਲਾਗੀ, ਪਸਚਾਤ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੇ,

ਤਾਬਿਆ ਬੈਠੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਕੀਆਂ ਪਾਂਚ ਪਉੜੀਆਂ ਤੇ ਏਕ ਚਾਲੀਵੀਂ ਪਉੜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਉਪਰੰਤ ਅਰਦਾਸੀਏ ਸਿੱਖ ਨੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕੀਆ।

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫

ਸਤਿਗੁਰ ਆਇਓ ਸਰਣ ਤੁਹਾਰੀ।

ਮਿਲੈ ਸੂਖ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਚਿੰਤਾ ਲਾਹਿ ਹਮਾਰੀ। ੧।

ਤੀਜੇ ਦਿਹੁ ਕਾਰਤਕ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀਂ ਕੇ ਦਿਵਸ ਏਕ ਪਹਿਰ ਦਿਹੁ ਚਢੇ ਪਾਠੀ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਾਠ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਕੀ। ਸਿੰਘਾਂ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕੇ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਸੇ ਅਸਮਾਨ ਗੁੰਜਾ ਦਿਤਾ। ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਤਰਾ ਤਰੀ ਦੇਗ ਵਰਤਾਈ ਗਈ। ਏਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਕਰਾਨੇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਪੂਛਾ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ! ਤੈਂ ਨੇ ਯਥਾਰਥ ਪੂਛਾ ਹੈ, ਹਮ ਤੁਝੇ ਬਤਲਾਤੇ ਹਾਂ। ਦੇਖੀਏ, ਅਬ ਕਲੂ ਕਾ ਪਹਿਰਾ ਹੈ, ਇਸ ਸੇ ਨਜਾਤ ਪਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਐਸਾ ਉਪਾਉ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ਜਿਸ ਸੇ ਇਸ ਕੀ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੇ। ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ! ਦੇਖਨਾਂ ਅਸਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂਕਾਲ ਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਸੁਖੈਨ ਮਾਰਗ ਬਤਾਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਸਿੱਖ ਸਹਿਤ ਭਾਵਨਾਂ ਮਰਯਾਦਾ ਪੂਰਬਕ ਪਾਠ ਕਰੇ ਕਰਾਏਗਾ ਉਸੇ ਇਕੋਤਰ ਸੇ ਅਸੁਮੇਧ ਜੱਗ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਅਸਾਂ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਸੇ ਕੂਚ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ। ਸੰਮਤ ਸਤਾਰਾਂ ਸੇ ਤ੍ਰੈਸਠ ਮਾਹ ਕਾਰਤਕ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਡੇਵ ਪਹਿਰ ਦਿਹੁ ਚਢੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਨਾਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਆਏ, ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀ ਦੇਗ ਤਿਆਰ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਵਰਤਾਈ। ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਭੂਪਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਕੀਏ। ਰਾਇ ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਕੇ ਮੁੱਖ ਸਰਦਾਰ ਹੋ, ਰਿਆਸਤ ਕੇ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਭਾਨਾਂ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਬਚਨ ਹੋਆ, ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ! ਅਸਾਂ ਨਾਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਕੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਤੇ ਦੀਵਾ ਬੱਤੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਛੋਰ ਚਲੇ ਹਾਂ, ਇਨ ਕਾ ਪੂਰਾ ਖਿਆਲ ਰਖਨਾ, ਕਾਈ ਕਮੀ ਨਾ ਆਏ। ਉਪਰੰਤ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੌਰ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੌਰਾਂ ਕੋ ਰਬ ਬਹਿਲੀ ਮੇਂ ਚਢਾਇਆ, ਇਨ ਕੇ ਗੈਲ ਭਾਈ ਡੱਲਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਭਾਈ ਮੱਲਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਗੋਦੜੀਆ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਪਾਂਚ ਸਿੱਖ ਘੋੜਿਆਂ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਕੇ ਸਾਬ ਆਏ। ਪਾਂਚ ਹੀ ਨਾਮਦਾਰ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ, ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਕਾ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਹਮ ਰਕਾਬ ਅਰਾਕੀਆਂ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਤਿਆਰ ਹੁਏ। 103।

104. ਸਾਖੀ ਜਾਜਉਂ ਕੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਸੇ ਕੁਝ ਫਾਸਲੇ ਤੇ ਜਾਇ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਤਿਲੋਕ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਵਿਦਾਇਗੀ ਦਈ। ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਕਾ ਬੋਟਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਬਾਵਾ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬਿਨੰਦ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਕੁਝ ਸਿੱਖ ਅਰਾਕੀਆਂ

ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਪੀਛੇ ਪੀਛੇ ਆ ਦਹੇ ਸਨ। ਸਭ ਸੇ ਆਗੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਪਹਿਲਾ ਟਿਕਾਣਾ ਕੇਵਲ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਬਾਹਰ ਤਾਲ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਹੁਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਕੇਵਲ ਗਾਮ ਸੇ ਚਲ ਝੱਰੜ, ਝੰਡਾ ਤੇ ਸਰਸਾ ਆਦਿ ਨਗਰਾਂ ਮੇਂ ਠਹਿਰਤੇ ਹੁਏ ਨੌਹਰ ਗਾਮ ਮੇਂ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ। ਯਹਾਂ ਕੇ ਬਸਿੰਦਿਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਉ-ਭਗਤ ਨਾ ਕੀਆ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੁਤੇ ਸੁਭਾ ਬਚਨ ਕੀਆ ਕਿ ਨੌਹਰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੋਹਰ, ਇਸੇ ਖਾਲਸਾ ਲੁਟੇਗਾ। ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਚੁਪ ਸਾਧ ਲੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਮੇਤ ਖਾਲਸੇ ਅਰਾਕੀਆਂ ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਕੀ। ਨੌਹਰ ਸੇ ਚਲ ਸਫ਼ਰ ਦਰ ਸਫ਼ਰ ਕਰਤੇ ਪੱਖ ਮਾਸ ਕੀ, ਸੰਗਰਾਂਦ ਕੇ ਦਿਹੂ ਕਲਾਇਤ ਕੇ ਮੁਕਾਮ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਇਸੀ ਨਗਰ ਸੰਗਰਾਂਦ ਕੇ ਦਿਵਸ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਦੋਵੇਂ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਆਇ ਮਿਲੇ, ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਸਿੱਖਾਂ ਫਤਿਹ ਗਜਾਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ! ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਤੇ ਏਕ ਪੱਤ੍ਰਿਕਾ ਕੁਰਾਨ ਕੀ ਜਿਲਦ ਕੇ ਉਪਰ ਲਿਖਵਾਇ ਕਾਜ਼ੀ ਕੋ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਦੋ ਗੁਰਜਬਰਦਾਰ ਦੇ ਕੇ ਦਿਹਲੀ ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਕਰ ਦੀਏ ਬੇ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੋਆ, ਦਯਾ ਸਿੰਘ! ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਾ ਅੰਤਮ ਸਮਾਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ, ਉਸ ਕਾ ਅਸਾਂ ਸੇ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ। ਇਤਨਾਂ ਕਹਿ ਕੇ ਆਗੇ ਕੋ ਚਾਲੇ ਪਾਏ। ਅਜੇ ਅਰਾਵਲੀ ਪਹਾੜੀ ਲੰਘੇ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕੀ ਖਬਰ ਆਇ ਮਿਲੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨਾ ਡੇਰਾ ਬਘੌਰ ਨਗਰੀ ਕੇ ਬਾਹਰ ਲਗਾਇ ਦੀਆ। ਯਹਾਂ ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਉਠਾਂ ਕੇ, ਬਾਗ ਮੇਂ ਪੜਨੇ ਸੇ ਏਸ ਨਿਗੁਣੀ ਜਹੀ ਬਾਤ ਪਰ ਗਾਮ ਕੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਸੇ ਜੰਗ ਛਿੜ ਗਈ। ਗਾਉਂ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਸਰਦਾਰ ਚੰਧਰੀ ਮਹਾਂ ਨੰਦ ਤੇ ਮੱਖਰਾ ਖਾਲਸੇ ਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਮਾਰੇ ਗਏ। ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਜੀਤ ਹੋਈ, ਸਰਦਾਰੋਂ ਕੇ ਆਦਮੀ ਮੈਦਾਨ ਛੋਰ ਕੇ ਭਾਗ ਗਏ। ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕੇ ਕਾਫੀ ਚਖਮ ਲਾਗਾ, ਜਿਸ ਕੀ ਮੱਲ੍ਹਮ ਪੱਟੀ ਕੀ ਗਈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੀ ਮਿਰਤੂ ਕੇ ਬਾਦ ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਜਾਨੇ ਕਾ ਖਿਆਲ ਤਰਕ ਕਰ ਦੀਆ। ਬਘੌਰ ਨਗਰੀ ਸੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ, ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਕਾ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕੋ ਤੀਨ ਸਿੱਖਾਂ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਵਾਪਸ ਮਦਰ ਦੇਸ ਕੋ ਰਵਾਨਾ ਕੀਆ। ਇਨ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਘੌਰ ਨਗਰੀ ਸੇ ਸਾਹਜਹਾਨਾਬਾਦ ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਹੁਏ। ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਸਾਂਢਨੀ ਸਵਾਰ ਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੀ ਪੱਤ੍ਰਿਕਾ ਮਿਲੀ, ਜਿਸ ਮੇਂ ਲਿਖਾ ਬਾ, ਮਹਾਰਾਜ! ਆਪ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੰਗ ਮੇਂ ਸਹਾਈ ਹੋਏ। ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਚੌਸਠ ਅਸਾਵ ਮਾਸ ਕੀ ਆਠ ਕੇ ਦਿਹੂ ਚੰਬਲ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਜਉਂ ਕੇ ਮੈਦਾਨ ਮੇਂ ਜੰਗ ਲੜੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਜੰਗ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਤਾਰਾ ਆਜ਼ਮ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਏਸ ਜੰਗ ਮੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇ ਕੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੀਏ। ਪੱਤ੍ਰਿਕਾ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਪੰਝੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇ ਪੀਛੇ ਆਪ ਬਾਕੀ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਜੰਗ ਮੇਂ ਆਇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਤਾਰਾ ਆਜ਼ਮ ਮੇਂ ਬੜੀ ਬਗਮੇਲ ਲੜਾਈ ਹੁਈ, ਤਾਰਾ ਆਜ਼ਮ ਬੋਟੇ ਸਮੇਤ ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਮੇਂ ਲੜ ਕੇ ਵਫਾਤ ਪਾਇ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਤੇ ਅਸੀਸ ਸਦਕੇ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਕੀ

ਜੀਤ ਹੋਈ। ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਫਤੇ ਪਾਇ ਆਗਰੇ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਇਸ ਤਖ਼ਤ ਬੈਠਣ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਂ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸਤਿਕਾਰ ਸਨਮਾਨਿਆ। ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਗਰੇ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਂ ਜੋੜਾ ਜਾਮਾ, ਕਲਗੀ ਜੜਾਊ ਤੇ ਇਕੋਤਰ ਸੌ ਮੋਹਰ ਭੇਟ ਕੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਾ, ਇਨ੍ਹੇ ਉਠਾਇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਲੈ ਜਾਈਏ। ਬਚਨ ਪਾਇ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਲੈ ਆਏ। ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਕੋਂ ਆਗਰੇ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਬੈਠਿਆਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਹੀ ਹੁਆ ਸੀ ਕਿ ਯਹਾਂ ਪਤਾ ਚਲਾ ਕਿ ਕਾਮ ਬਖਸ਼ ਨੇ ਦੱਖਨ ਦੇਸ ਮੇਂ ਬਗ਼ਾਵਤ ਖਲੀ ਕਰ ਦੀ ਹੈ। ਇਧਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਂ ਮਦਰ ਦੇਸ ਸੇ ਆਇਆਂ ਏਕ ਸਾਲ ਸੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਚੁਕਾ ਥਾ। ਪੰਜਾਬ ਕੀਆਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਬ ਮਦਰ ਦੇਸ ਮੇਂ ਆਏਂਗੇ, ਸਭ ਕੀ ਨਿਗਾਹ ਪੂਰਬ ਦੇਸ ਵਲ ਲਗੀ ਹੁਈ ਸੀ। 104।

105. ਸਾਖੀ ਦੱਖਣ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਂ ਤਨਖਾਹ ਲਗਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ! ਉਧਰ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਕਾਮ ਬਖਸ਼ ਨੇ ਬਗ਼ਾਵਤ ਖਲੀ ਕਰ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਇਧਰ ਪੰਜਾਬ ਕੇ ਹਾਲਾਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਨਵਾਂ ਨਵਾਂ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹਾਂ, ਮੁਝੇ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, ਪਹਿਲੋਂ ਕਾਮ ਬਖਸ਼ ਕੀ ਹਿਲਜੁਲ ਕੋਂ ਦਬਾ ਕੇ ਫੇਰ ਪਰਬਤੀ ਰਾਜਯੋਂ ਕੋਂ ਸੋਧਣਾ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੁਆ, ਕਹਿਨੇ ਲਗਾ - ਆਪ ਨੇ ਜੋ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਆਪ ਕੋਂ ਇਕੋਲਾ ਛੋਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਊਂਗਾ, ਆਪ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਆਈਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਗਰੇ ਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੋਂ ਗੈਲ ਜਾਨੇ ਕਾ ਮਨ ਬਨਾਇ ਲੀਆ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਗਿਆ। ਵਹਾਂ ਕਾ ਝਗੜਾ ਮੁਕਾਇ ਦੱਖਨ ਦੇਸ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਆਇਆ। ਇਧਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗਰੇ ਸੇ ਚਲ ਇਤਮਾਦਪੁਰ ਏਕ ਤਾਲ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਯਹਾਂ ਹੀ ਪਾਲਿਤ ਬੇਟਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਕੁਝ ਸਾਥੀ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਆਇ ਮਿਲਿਆ, ਬੜੇ ਸ਼ਾਦਿਆਨੇ ਹੁਏ। ਇਹ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਚਮਕੌਰ ਕੀ ਜੰਗ ਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਨਿਕਲ ਆਇਆ ਸੀ। ਚਮਕੌਰ ਕੀ ਜੰਗ ਮੇਂ ਦੋ ਬੜੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ, ਬਾਕੀ ਦੇ ਪੈਂਤੀ ਸਿੰਘ ਸੂਰਜ ਅਸਤ ਹੋਣ ਤੀਕ ਗੜ੍ਹੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਵਾਰੋਂ ਵਾਰੀ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ ਸੀ ! ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਬੰਗੋਸ਼ਰੀ ਅਤੇ ਇਕ ਇਹ ਪਾਲਿਤ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੜੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਕੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਖ ਪਾਲਿਤ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਕੇ ਖੂਨ ਨੇ ਉਬਾਲਾ ਖਾਧਾ ਤੇ ਡੁਲੇ ਫਰਕ ਉਠੇ।

ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਬੋਲਾ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਝੇ ਵੀ ਗੜ੍ਹੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਜੰਗ ਮੇਂ ਜਾਨੇ ਕੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੀਜੀਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸੇ ਆਗਿਆ ਦੇ ਦਈ। ਸੂਰਜ ਅਸਤ ਹੋਇ ਚੁਕਾ ਥਾ, ਇਹ ਗੜ੍ਹੀ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਫੌਜ ਗੜ੍ਹੀ ਸੇ ਪੀਛੇ ਹਟ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਕਾ ਬਾਣਾ ਨੀਲਾ ਥਾ ਤੇ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਗੜੀ ਤੇ ਚੋਲਾ ਵੀ ਨੀਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿੱਖ ਹੈ।

ਦੂਜਾ, ਇਸ ਕੀ ਉਮਰ ਛੁਟੇਗੀ ਤੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਕੇ ਬਚ ਜਾਨੇ ਕਾ ਇਹ ਦੂਜਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਤੀਜਾ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦੇ ਥੱਕੇ ਹੁਏ ਪਠਾਣ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੇ ਆਹਰ ਵਿਚ ਰੁਝੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਪਾਸੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ। ਚੌਥਾ ਉਸ ਦਿਹੁੰ 8 ਪੌਹ, ਸੁਦੀ ਤੀਜ ਸੀ ਤੇ ਚੰਦ ਜਲਦੀ ਅਸਤ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਅੰਧੇਰਾ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਐਡੀ ਵੱਡੀ ਫੌਜ ਦੇ ਇਕੱਠ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਬਚ ਜਾਣਾ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਮਾ ਸੀ। 'ਜਿਸ ਰਾਖੇ ਤਿਸ ਕੋਟਿ ਨਹਿ ਮਾਰੈ' ਦੇ ਮਹਾਂ-ਵਾਕ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਲੜਤਾ-ਭਿੜਤਾ ਬੂਰ ਮਾਜਰੇ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਰੱਪਰ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ। ਭਾਈ ਗੁਰਸਾ ਸਿੰਘ ਸੈਣੀ ਸਿਖ ਨੇ ਇਸ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕੀ, ਦਾਰੂ ਦਰਮਲ ਕੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਤਖਣੇਟੇ ਸਿੱਖ ਕੋਂ ਗੋਲ ਲੀਆ। ਰਾਤਰੀ ਸਮੇਂ ਰਬ ਗਾੜੀ ਤੇ ਬਹਾਇ ਗਾਮ ਡਡਹੇੜੀ ਮਾਈ ਪੂਪਾਂ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਹੁੰਚਾਇ ਦੀਆ ਜਿਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਕੀ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀ। ਜਖਮ ਠੀਕ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਉਗਾਨਾ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਭਜਨ ਦਾਸ ਉਦਾਸੀ ਕੇ ਹਾਂ ਆਇ ਗਿਆ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਤਮਾਦਪੁਰ ਸੇ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਹੀ ਕੀ, ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਕਈ ਏਕ ਨਗਰਾਂ ਮੇਂ ਠਹਿਰਤੇ ਹੁਏ ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਗਰ ਨਰੋਣਾ ਗਾਉਂ ਮੇਂ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਅਰਾਕੀ ਸੇ ਉਤਰ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋ ਪਰਖਨੇਂ ਲੀਏ ਤੀਰ ਸੇ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਬੈਰਾਗੀ ਕੀ ਸਮਾਧਿ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀ। ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੇਖਾ ਤੇ ਇਸ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਇੰਜ ਬਚਨ ਕੀਆ। ਮਹਾਰਾਜ! ਭਾਵੇਂ ਆਪ ਅਸਾਂ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਹੋ ਪਰ ਆਪ ਤਨਖਾਹੀਏ ਹੈਂ, ਖਾਲਸਾ ਆਪ ਕੋ ਦੰਡ ਲਗਾਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ, ਦਯਾ ਸਿੰਘ! ਅਸਾਂ ਕੋ ਬਤਾਈਏ ਕਿ ਹਮ ਤਨਖਾਹੀਏ ਕੈਸੇ ਹਾਂ? ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਬੋਲੇ, ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼! ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ—

‘ਜਾਗਤ ਜੋਤਿ ਜਪੈ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ, ਏਕ ਬਿਨਾ ਮਨ ਨੈਕੁ ਨ ਆਨੈ।

ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਤੀਤ ਸੰਜੈ ਬ੍ਰਤ, ਗੋਰ ਮੜੀ ਮਠ ਭੂਲ ਨਾ ਮਾਨੈ।’

ਪੁਨ .. ‘ਬਿਨ ਕਰਤਾਰ ਨ ਕਿਰਤਮ ਮਾਨੈ।

ਆਇ ਅਜੋਨਿ ਅਜੈ ਅਬਨਾਸੀ ਤਿਹ ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਨੈ।’

ਅਬ ਆਪ ਸੇ ਬੜੀ ਅਵੱਗਿਆ ਹੋਈ ਹੈ, ਕਿ ਤੀਰ ਸੇ ਸਮਾਧਿ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀ ਹੈ, ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਆਪ ਕੋ ‘ਤਨਖਾਹੀਆ’ ਕਰਾਜ ਦੀਆ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੋਆ, ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ! ਅਸਾਂ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਖਾਲਸਾ ਪੂਰਨ ਖਾਲਸਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਾਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, ਲਉ ਭਾਈ ਸਿਖੋ! ਮੈਂ ਤਨਖਾਹੀਆ ਹਾਂ, ਆਪ ਜੋ ਮੁਝੇ ਤਨਖਾਹ ਲਾਏਂਗੇ, ਕਾਈ ਇਨਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਪਾਂਚ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੇ ਗਰਮਤਾ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਸਵਾ ਸੌ ਰੁਪਇਆ ਦੰਡ ਲਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਖਜ਼ਾਨਚੀ ਸੇ ਕਹਾ, ਇਹ ਲਾਗਾ ਦੰਡ ਇਨ੍ਹੇ ਦੇ ਦੀਜੀਏ। ਬਚਨ ਪਾਇ ਖਜ਼ਾਨਚੀ ਨੇ ਉਸੀ ਵਕਤ

ਸਵਾ ਸੌ ਰੁਪਇਆ ਖਾਲਸੇ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੀਆ, ਕਾਈ ਢਿੱਲ ਮੱਠ ਨਹੀਂ ਹੁਈ। ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਆਈ ਮਾਇਆ ਲੰਗਰ ਕੇ ਸਫਰੀ ਤੰਬੂ ਬਨਾਨੇ ਲੀਏ ਮਿਸਤਰੀ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੀ। ਜੈਤ ਰਾਮ ਕੇ ਚੋਲਿਆਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਡੇਰੇ ਕੇ ਮਹੰਤ ਸੇ ਜਾਇ ਸੁਨਾਈ—ਜੈਤ ਰਾਮ ਬੜਾ ਅਚੰਭਾ ਹੁਆ। ਸਭ ਸੇ ਹੈਰਾਨਗੀ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਚੋਲਿਆਂ ਕੇ ਆਗੇ ਦੰਡ ਦੇਨੇ ਮੇਂ ਕਾਈ ਉਜਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। 105।

106. ਸਾਖੀ ਮਹੰਤ ਜੈਤ ਰਾਮ ਕੇ ਡੇਰੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਮਹੰਤ ਜੈਤ ਰਾਮ ਨੇ ਡੇਰੇ ਸੇ ਦੌਇ ਸਾਧੂ ਭੇਜੇ, ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਇ ਕੇ ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਲਾਈਏ ਕਿ ਇਹ ਕਉਨ ਤੇ ਕਹਾਂ ਤੇ ਚਲ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਡੇਰੇ ਜਾਇ ਤੇ ਸਾਰਾ ਪਤਾ ਪਾਇ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਇਹ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਦਸਵੀਂ ਜਗ੍ਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਗਾਦੀ ਕਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਤੇ ਇਨ ਕਾ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ।

ਮਹੰਤ ਨੇ ਕਹਾ—ਮੈਂ ਨੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਤੇ ਸੁਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਹਿਲ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਜਹਾਂ ਇਸੀ ਗਾਉਂ ਨਰੋਣਾ ਮੇਂ ਆਏ ਥੇ। ਇਨ ਕਾ ਨਾਉਂ ਆਜ ਹੀ ਮੇਂ ਨੇ ਸੁਨਾ ਹੈ, ਚਲੋ ਚਲ ਕੇ ਗੋਸਟੀ ਕਰੀਏ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਏ। ਡੇਰੇ ਕੇ ਸਾਧੂ ਸਾਰੇ ਤਿਆਰ ਹੋਇ ਗਏ। ਮਹੰਤ ਜੈਤ ਰਾਮ ਨੇ ਏਕ ਬਾਲ ਪਤਾਸਿਆਂ ਕਾ ਲੈ ਕੇ ਉਪਰ ਪਾਂਚ ਰੁਪਏ ਟਿਕਾਇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਕ ਬਰੋਟੇ ਨੀਚੇ ਬੈਠੇ ਥੇ, ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਜਿਹ ਬਰੋਟਾ ਵਹੀ ਥਾ ਜਹਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ ਸੀ। ਵਹਾਂ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾਂ ਕੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸੇ 'ਜੀ ਆਇਆਂ' ਕਹਾ। ਨਿਕਟ ਬੈਠ ਬਚਨ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਨਿਰਦਾਵੇਦਾਰ ਸਨ ਤੇ ਉਹ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮਸਤ ਰਹਿਤੇ ਥੇ। ਮਹਾਰਾਜ ! ਤੁਸਾਂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਗਾਦੀ ਤੇ ਹੋਤੇ ਹੁਏ ਦਾਵੇਦਾਰ ਬਨੇ ਤੇ ਜੰਗ ਕਰਦੇ ਪਏ ਹੋ, ਜੈਤ ਰਾਮ ਨੇ ਇੰਜ ਬਚਨ ਕੀਆ :

ਦਾਦੂ ਦਾਵਾ ਦੂਰ ਕਰ ਬਿਨ ਦਾਵੇ ਦਿਨ ਕੱਟ।

ਕੇਤੀ ਸਉਦਾ ਕਰ ਗਈ, ਏਤ ਪਸਾਰੀ ਹੱਟ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਵਾ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਕਾ ਕਹਾ ਦੋਹਾ ਜੈਤ ਰਾਮ ਸੇ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜੇ ਮੁਸਕਰਾਏ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਸੰਤ ਜੀ ! ਤੁਸਾਂ ਠੀਕ ਤੇ ਯਥਾਰਥ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਦੇਖੀਏ, ਪੰਚਮ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਲਵਪੁਰੀ ਰਹਿ ਕੇ ਬੜਾ ਕਸਟ ਉਠਾਇਆ, ਆਖਰ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾਈ। ਛੇਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਾਲਾਂ-ਬੱਧੀ ਗੜ੍ਹ ਗੁਆਲੀਅਰ ਮੇਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਰਹਿ ਕੇ ਬੜਾ ਦੁਖ ਉਠਾਇਆ।

ਅਸਾਂ ਕੇ ਪਿਤਾ ਨਾਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿਲੀ ਜਾਇ ਕੇ ਅਸਹਿ ਤੇ ਅਕਹਿ ਕਸਟ ਝੱਲ ਕੇ ਅਖੀਰ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਾਈ। ਮਜਬੂਰ ਹੋਇ ਕੇ ਹਮੇਂ ਤਲਵਾਰ ਕੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੇ ਹਾਥ ਰਾਖਨਾ ਪੜਾ। ਸੌ ਸੰਤ ਜੀ ਐਸੀ ਹਾਲਤ ਮੇਂ ਔਰ ਕਾਈ ਰਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਥਾ। ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਇੰਜ ਬਚਨ ਕੀਆ :

ਚੂੰ ਕਾਰ ਅਜ ਹਮਾ ਹੀਲਤੇ ਦਰ ਗੁਜੱਸਤ ।

ਹਲਾਲ ਅਸਤ ਬੁਰਦਨ ਬ ਸਮਸ਼ੀਰ ਦਸਤ ।

ਇਸ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਹੰਤ ਜੈਤ ਰਾਮ ਜੀ ਸੇ ਫਿਰ ਕਹਾ, ਜੋ ਆਜ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਜੀ ਪੰਜ ਭੂਤਕ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਹੋਤੇ, ਤੋ ਉਹ ਇੰਜ ਦੋਹਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ :

ਦਾਦੂ ਸਮਾਂ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਕਲਿ ਕਾ ਕੀਜੈ ਭਾਉ ।

ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਰੇ ਈਂਟ ਢੀਮ, ਪੱਥਰ ਤਿਸੈ ਟਿਕਾਉ ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਏਸ ਦੌਹੇ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਮਹੰਤ ਜੈਤ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਇ ਗਈ । ਬਾਦ ਮੇਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਆਪ ਰਸੋਈ ਤਿਆਰ ਨ ਕਰੀਏ ਹਮ ਕਰੇਂਗੇ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ, ਸੰਤ ਜੀ ! ਹਮ ਤੋ ਭੋਜਨ ਕੇ ਲੀਏ ਤਿਆਰ ਹਾਂ, ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਜੋ ਬਾਜ਼ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਭੋਜਨ ਵੀ ਚਾਹੀਏ । ਮਹੰਤ ਜੈਤ ਰਾਮ ਜੀ ਜਾਣ ਗਏ, ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੋਲੇ, ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਜਹਾਂ ਆਪ ਰਸੋਈ ਜੀਵੇਂਗੇ, ਵਹਾਂ ਆਪ ਕਾ ਬਾਜ਼ ਵੀ ਵੈਸਾ ਹੀ ਖਾਣਾ ਪਾਇ ਲਏ ਚੰਗਾ ਹੋਏਗਾ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ ਜੈਤ ਰਾਮਾਂ ! ਆਜ ਆਪ ਕੇ ਡੇਰੇ ਹਮਾਰਾ ਬਾਜ਼ ਵੀ ਬੈਸਨੋਂ ਭੋਜਨ ਪਾਏਗਾ ।

ਸੰਤ ਜੀ ਏਸ ਕੇ ਲੀਏ ਲਹੇਰਾ ਲੈ ਆਈਏ । ਲਹੇਰਾ ਆਇ ਗਿਆ, ਬਾਜ਼ ਨੇ ਖਾਇਆ । ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋਈ । ਬਾਵਾ ਜੈਤ ਰਾਮ ਨੇ ਰੇਜ਼ੇ ਤੇ ਪਚੀਸ ਰੁਪਏ ਰਾਖ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੱਸੇ ਤੇ ਕਹਾ, ਸੰਤ ਜੀ ! ਆਪ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੀ ਹਮੇਂ ਭੇਟਾ ਸੀ, ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੀ ਤਾਂ ਹਮੇਂ ਕਾਈ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਾ ਸੀ । ਹੱਛਾ ਆਪ ਕੀ ਰਜ਼ਾਇ । ਇਤਨਾਂ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਸੰਤ ਜੀ ਕੀ ਭੇਟਾ ਉਠਾਇ ਲੀਜੀਏ, ਬਾਦ ਮੇਂ ਆਗੇ ਜਾਨੇ ਕਾ ਰੁਖ ਕੀਆ । ਮਹੰਤ ਜੈਤ ਰਾਮ ਡੇਰੇ ਸੇ ਸਵਾ ਕੋਸ ਵਿਦਾ ਕਰਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਗੈਲ ਆਇਆ । ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਪੂਛਾ, ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਆਗੇ ਕਹਾਂ ਜਾਇੰਗੇ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮਾਰਾ ਅਪਨਾ ਖਾਸ ਕਾਈ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇ ਗੈਲ ਦੱਖਨ ਦੇਸ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ । ਇਸ ਸਹਿਤ ਨਿਮਰਤਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਆਪ ਕੀਆਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਕਾ ਖਾਸ ਖਿਆਲ ਰਾਖਨਾਂ । ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਮੇਂ ਨਾ ਜਾਨਾਂ । ਇਸੇ ਆਪਣੀ ਹੱਡ ਬੀਤੀ ਸੁਠਾਈ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਗੈਲ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਕੇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਬੀਤੀ ਸੀ । ਇਸ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਉਸ ਕੇ ਬੱਸ ਮੇਂ ਜੰਗਲੀ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਹੈ । ਉਸ ਏਕ ਖੂਬਸੂਰਤ ਪਲੰਘ ਬਨਾਇ ਰਾਖਾ ਹੈ ਜੋ ਵਹਾਂ ਸਾਧੂ ਫਕੀਰ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਪਹਿਲੋਂ ਤਾਂ ਸਤਿਕਾਰ ਸੇ ਪਲੰਘ ਤੇ ਬੈਠਾਤਾ ਹੈ, ਬਾਦ ਮੇਂ ਗੁਪਤ ਬੀਰੋਂ ਸੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਪਲੰਘ ਉਲਟਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ।

ਪਲੰਘ ਉਲਟਾ ਹੁਆ ਦੇਖ ਬੈਰਾਗੀ ਉਸ ਕੀ ਹਾਸੀ ਉਡਾਤਾ ਹੈ, ਤਾੜੀ ਮਾਰਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਸੇ ਆਇਆ ਸਾਧੂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਜੈਤ ਰਾਮ ! ਹਮ ਉਸੇ ਪਹਿਲੇ ਸੇ ਜਾਨਤੇ ਹਾਂ । ਉਹ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਹਰਿਦੁਆਰ ਕਨਖਲ ਕੇ ਮੁਕਾਮ ਤੇ ਮਿਲਾ ਬਾ, ਹਮ ਉਸ ਕੇ ਆਸ਼ਰਮ ਮੇਂ ਚਰੂਰ ਜਾਇੰਗੇ । ਹਮਾਰਾ ਬੈਰਾਗੀ ਸੇ ਚਰੂਰੀ ਕਾਮ ਹੈ । 106 ।

107. ਸਾਖੀ ਚਿਤੌੜ ਗੜ੍ਹ ਮੇਂ ਜੰਗ ਹੋਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੈਤ ਰਾਮ ਸੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲੈ ਰਾਸਤੇ ਮੇਂ ਕਈ ਨਗਰਾਂ ਬੀਂ ਹੋਤੇ ਹੂਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਕੇ ਗੈਲ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਾਲ ਸਤਰਾਂ ਸੈ ਪੈਂਸਠ ਬੈਸਾਖ ਮਾਸ ਕੀ ਪਾਂਚ ਕੇ ਦਿਵਸ ਗੜ੍ਹ ਚਿਤੌੜ ਕੇ ਨਜਦੀਕ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਬੀਸ ਪਚੀਸ ਹਵਾਣੀ ਭੁਝੰਗੀਆਂ ਕੇ ਗੈਲ ਗੜ੍ਹ ਚਿਤੌੜ ਕਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਦੇਖਨੇ ਆਇਆ। ਕਿਲ੍ਹੇ ਕੇ ਉਪਰ ਜਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਵਿੰਗੇ ਟੇਢੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬਨੇ ਹੂਏ ਬੇ। ਹਰ ਏਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਤੁਰਕੀ ਪਹਿਰਾ ਥਾ। ਤੁਰਕ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਉਪਰ ਜਾਨੇ ਸੇ ਰੋਕਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਕਬਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਦਾ ਇਹ ਕਿਲਾ ਤੁਰਕ ਅਹਿਦ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਉਦੋਂ ਕਾ ਫੈਸਲਾ ਹੂਆ ਹੂਆ ਥਾ ਕਿ ਕੋਈ ਗੈਰ ਮੁਸਲਮ ਕਿਲੇ ਕੇ ਉਪਰ ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਸਕਤਾ। ਇਨ੍ਹੇ ਜਾਨੈ ਸੇ ਰੋਕਾ, ਇਹ ਨਾ ਰੁਕੇ। ਦੁੰਹ ਤਰਫੀਂ ਤੀਰ ਤਲਵਾਰ ਕੀ ਜੰਗ ਹੋਇ ਪਈ।

ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਕੋਂ ਕਹਾ ਕਿ ਦੇਖੀਏ ਕਿ ਆਪ ਜਬਰੀ ਉਪਰ ਨਾ ਜਾਈਏ, ਇਹ ਕਿਲਾ ਜਬ ਸੇ ਇਸਲਾਮੀ ਅਹਿਦ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਕਾਈ ਗੈਰ-ਮੁਸਲਮ ਏਸ ਕਿਲੇ ਕੇ ਉਪਰ ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਸਕਤਾ। ਹੋਣਹਾਰ ਭਾਵੀ ਪ੍ਰਬਲ, ਸਾਹਿਬ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਗੈਰ-ਮੁਸਲਮ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਨ ਕੇ ਤੈਸ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ। ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕਾ ਜੈਕਾਰਾ ਗਜਾਇ ਘੋੜਿਆਂ ਕਾ ਮੂੰਹ ਕਿਲੇ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੀ ਤਰਫ ਕੀਆ। ਮੁਰਖ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਬਗੈਰ ਸੋਚਿਆਂ ਸਮਝਿਆਂ ਨੌਜੁਆਨ ਭੁਝੰਗੀਆਂ ਕੇ ਗੈਲ ਮਾਥਾ ਲਾਇ ਲੀਆ। ਸਾਹਿਬ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਸੈ-ਸਵਾ ਸੌ ਰਾਖਵੀਂ ਤੁਰਕ ਫੌਜ ਗੈਲ ਰਣ ਮੰਡ ਕੇ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ। ਇਹ ਖਬਰ ਬਿਜਲੀ ਕੀ ਤਰਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੌਰ ਤੇ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਬੜਾ ਅਫਸੋਸ ਕੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਮਰਯਾਦਾ-ਸਹਿਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੇ ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਕੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਉਠਾਇ ਗੰਭੀਰ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸਸਕਾਰ ਕਰ ਦੀਆ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਅਫਸੋਸ ਕੀਆ, ਕੁਝ ਦਿਹੂ ਅਪਣਾ ਮੁਕਾਮ ਚਿਤੌੜ ਗੜ੍ਹ ਕਿਲੇ ਮੇਂ ਰਾਖਾ। ਆਖਰ ਜਹਾਂ ਸੇ ਚਲ, ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਨਰਬਾਦਾ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। 107।

108. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਕੁਝ ਸਿੰਘ ਘੋੜਿਆਂ ਲਈ ਘਾਸ ਲੈਣ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਗਏ, ਏਕ ਖੇਤ ਮੇਂ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਕੇ ਗੈਲ ਕਿਸੀ ਨਿਗੁਣੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਤੇ ਤਕਰਾਰ ਹੋਇ ਪਿਆ। ਗੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਧ ਗਈ। ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਮੌਕਿਆ ਤੇ ਝਗੜਾ ਮਿਟਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਮੇਂ ਅਜੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਮਨਚਲੇ ਦੁਸ਼ਟ ਨੇ ਗੱਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਏਸ ਮੁਠ ਭੇੜ ਮੇਂ ਤੀਨ ਚਾਰ ਸਿਖ ਹੋਰ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ। ਓੜਕ ਦਾਏਂ ਬਾਂਏਂ ਸੇ ਦੇਖਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬੀਚ ਪੈ ਕੇ ਮਾਮਲਾ ਰਫਾ ਦਫਾ ਕਰਾਇ ਦੀਆ। ਪਤਾ ਪਾਨੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ ਸ਼ਹੀਦ ਸਿੰਘਾਂ

ਕੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਕਾ ਸਸਕਾਰ ਨਰਬਦਾ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕਰ ਦੀਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜਾਂ ਆਗੇ ਕੇ ਲੀਏ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈਆਂ, ਰਾਸਤੇ ਕਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇ ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਜਾਇ ਪੁਜੀਆਂ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੇ ਕਹਾ ਕਿ ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਸਾਡੇ ਵਡੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੀ ਮਾਤਾ ਆਪਣੇ ਪੋਤੇ ਹਠੀ ਸਿੰਘ ਪਾਸ ਰਹਿਤੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਮਿਲ ਕੇ ਤੁਸਾਂ ਸੇ ਆਇ ਮਿਲਾਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਨਗਰੀ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇ ਗਏ। ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਆਇਆਂ ਕਾ ਬੜਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਆ, ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਅੱਡੀ ਚਹਿਲ ਪਹਿਲ ਹੋਈ।

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੀ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੌਰ ਪੋਤੇ ਹਠੀ ਸਿੰਘ ਕੇ ਗੈਲ ਲੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਆਇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੌਰ ਨੇ ਚਾਰੇ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਵਡੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਚਾਰੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨਜ਼ਰ ਆਏ, ਇਸ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਆਪਣੀ ਦਿਰਾਣੀ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੌਰਾਂ ਸੇ ਪ੍ਰਭਾ। ਉਸ ਜਿਉਂ ਕਾ ਤਿਉਂ ਬਤਾਇ ਦੀਆ, ਬਚਨ ਕਰਦਿਆਂ ਗਲਾ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੌਰ ਨੇ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਵੈਰਾਗ ਕੀਆ। ਕਹਿਨੇ ਲਾਗੀ ਏਕ ਤੋ ਮੈਂ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕਿਸੇ ਬੁਲਾਵਾਂਗੀ, ਦੂਜਾ ਮੇਰੀ ਨੂੰਹ ਤਾਰਾਬਾਈ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਏਗਾ। ਆਪ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇ ਆਨੇ ਸਮੇਂ ਜੋ ਤਾਰਾਬਾਈ ਨੇ ਪ੍ਰਣ ਕੀਆ ਥਾ, ਉਸ ਕਾ ਕਿਆ ਹੱਲ ਹੋਇਗਾ। ਤੀਜਾ ਮੇਰਾ ਪੋਤਾ ਹਠੀ ਸਿੰਘ ਬੜੀ ਛੁਟੇਰੀ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਾ ਕਿਆ ਹਾਲ ਹੋਏਗਾ। ਇਤਨੇ ਬਚਨ ਕਰ ਕੇ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੌਰ ਕਾ ਗਲਾ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਛਮਾਂ ਛਮ ਆਖੋਂ ਸੇ ਨੀਰ ਵਹਿਨੇ ਲਾਗਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏਕ ਘੜੀ ਚੁਪ ਸਾਧ ਲੀ, ਫਿਰ ਚਵੀਂ ਪਾਸੀਂ ਸੰਗਤ ਕੋ ਦੇਖਾ। ਏਕ ਸਿਖ ਲੜਕੇ ਤੇ ਨਿਗਾਹ ਜਾਇ ਠਹਿਰੀ। ਉਸੇ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾ, ਬੇਟਾ ! ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕੀ ਹੈ। ਸੁਣ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਬਤਲਾਇਆ। ਇਸ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸੰਗਤ ਬੀਚ ਬੈਠੇ ਥੇ, ਇਨ੍ਹੇ ਨਿਕਟ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਪ ਕਾ ਬੇਟਾ ਆਜ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਬੇਟਾ ਹੂਆ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਿਖ ਸਿਖਣੀ ਹਾਥ ਬਾਧ ਬੋਲੇ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਇਹ ਆਗੇ ਹੀ ਆਪ ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਵੀ ਆਪ ਕੀ ਰਜ਼ਾਇ, ਹਮੇਂ ਕਾਈ ਉਜਰ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਕੇ ਪਿਤਾ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਇਸ ਬੀਬੀ ਕਾ ਪੁਨਰ-ਵਿਵਾਹ ਏਸ ਸਿਖ ਕੇ ਲੜਕੇ ਸਾਥ ਕਰ ਦੀਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਤੇ ਏਸ ਭੁਝੰਗੀ ਕਾ ਨਾਮ ਅਪਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਰਾਖਾ। ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਜਹਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਗਮੀਂ ਛਾਈ ਹੂਈ ਥੀ, ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀ ਲਹਿਰ ਦੌੜ ਗਈ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੌਰ ਨੇ ਇਸੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜਾਨਾ ਅਤੇ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਇਨ ਕਾ ਮਾਥਾ ਚੂਮਾਂ ਤੇ ਸਿਰ-ਵਾਰਨਾ ਕੀਆ। ਬੀਬੀ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਜਹਾਂ ਸ਼ੋਕ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਂ ਡੁਬੀ ਹੂਈ ਥੀ, ਉਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇ ਏਸ ਨਵੇਂ ਪਤੀ ਕੋ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕਾ ਸਰੂਪ ਮਾਨਾ।

109. ਸਾਖੀ ਲੁਣੀਏ ਸਿੱਧ ਕੇ ਡੇਰੇ ਜਾਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਦਰਿਆਇ ਤਾਪਤੀ ਕੇ ਉਸ ਪਾਰ ਏਕ ਸਾਧੂ ਰਹਿਤਾ ਥਾ, ਜਿਸ ਕੀ ਆਰਬਲਾ

ਬਹੁਤ ਬੜੀ ਥੀ । ਯਿਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਨਾ ਸੁਨ ਡੰਗੋਰੀ ਕੇ ਸਹਾਰੇ ਚਲ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਾਨੇ ਆਇਆ । ਇਸੇ ਪਹਿਲ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਪਟਨਾ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਹੁਆ ਥਾ । ਇਸ ਕੇ ਪਾਸ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਬੈਰਾਗੀ, ਅਤ੍ਰਿਘੜਨਾਥ ਜੋਗੀ ਕੇ ਪਰਲੋਕ ਗਮਨ ਕਰ ਜਾਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਤੀਨ ਬਰਖ ਠਹਿਰਾ ਥਾ । ਇਸ ਸਾਧੂ ਕੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲੂਣੀਆਂ ਸਿੱਧ ਕਰਕੇ ਬੁਲਾਏ ਸਨ, ਇਸ ਆਇਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਗੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸੇ ਬਾਬੂ ਸੇ ਪਕੜ ਆਪਨੇ ਗੈਲ ਪਲੰਘ ਤੇ ਬਹਾਇ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਪੁਛੀ । ਪਰਸਪਰ ਧਰਮ ਚਰਚਾ ਹੋਈ । ਬਾਬਾ ਲੂਣੀਆਂ ਬੋਲਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਆਪ ਮੇਰੇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਚਰਨ ਪਾਇ ਕੇ ਉਸੇ ਪਾਵਨ ਕਰੀਏ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੋਆ ਸੰਤ ਜੀ ! ਆਪ ਜੇਸੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਜਹਾਂ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈਂ, ਵਹ ਅਸਥਾਨ ਆਗੇ ਹੀ ਪਾਵਨ ਹੈ । ਲੂਣੀਏ ਸਿੱਧ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਉਹ ਆਪ ਕਾ ਹੀ ਅਸਥਾਨ ਹੈ । ਆਪ ਮੇਰੀ ਕੁਟੀਆ ਮੇਂ ਰੁੱਖਾ-ਮਿਸ਼ਾ ਭੋਜਨ ਪਾਇ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਖਸ਼ੀਏ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਸਿੱਧ ਜੀ ! ਕੱਲ ਹਮ ਸੁਥਾ ਕਾ ਭੋਜਨ ਆਪ ਕੇ ਆਸ਼ਰਮ ਮੇਂ ਪਾਏਂਗੇ । ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਨਦੀ ਤੀਕ ਉਸੇ ਵਿਦਾ ਕਰਨੇ ਆਏ । ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਸਮੇਤ ਨਦੀ ਪਾਰ ਹੋਇ ਸਾਧ ਕੇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਆਏ । ਸੰਤ ਲੂਣੀਏ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉਭਗਤ ਕੀਆ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਕੇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਭੋਜਨ ਪਾਇ ਕੇ ਵਾਪਸ ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਆਇ ਗਏ । ਇਸੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਏਕ ਦਿਵਸ ਸੁਧਾਸਰ ਨਗਰੀ ਸੇ ਭੇਜੇ ਹੁਏ ਭਾਈ ਭੂਪਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਸਿੰਘ ਆਏ, ਇਨ੍ਹੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕੀ ਲਿਖੀ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਗੇ ਰਾਖੀ, ਜਿਸੇ ਖੱਲ੍ਹ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਵਾਚਾ ।

ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਵਾਚ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਲਿਖਾ, ਮਨੀ ਸਿੰਘ ! ਅਸੀਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇ ਗੈਲ ਆਗੇ ਹੋਦਰਾਬਾਦ ਦੀ ਤਰਫ ਜਾਇ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਵਾਪਸੀ ਕਾ ਕਾਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਕੁਝ ਮੁਖੀਏ ਸਿਖ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਆਦਿ ਟਿਕਾਣਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਲੀਏ ਭੇਜੇ ਤੇ ਦਾਈ ਸੇ ਅਸਵਾਰ ਅਪਣੇ ਹਮਰਕਾਬ ਰਾਖਾ । ਅਗਲੇ ਦਿਵਸ ਸ੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੌਰ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਧੀਰਜ ਦੇ ਕੇ ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਆਪਨੀ ਨੂੰਹ ਤੇ ਪੋਤਰੇ ਪਾਸ ਠਹਿਰਨੇ ਕਾ ਬਚਨ ਕੀਆ, ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਪੈਂਸਠ ਜੇਠ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਉੱਨੀਸ ਸੌਮਵਾਰ ਕੇ ਇਹੂੰ ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਸੇ ਤਿਆਗੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਦੀਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਵਿਦੇਗੀ ਦੇਨੇ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨਰਸਉਤ, ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਰੁਤਾਲ, ਭਾਈ ਭੀਕਾ ਭੂਕੀਆ—ਆਦਿ ਤੇ ਨਗਰ ਬੋਰਾ ਖੇੜਾ, ਖਾਡਵਾਂ, ਖੁੰਦੀਆ, ਬੀਉਤ, ਛਾਲਪਾ, ਮਾਤਾ ਪੁਰ, ਡੋਈ, ਫੋੜੀਆ ਆਦਿ ਨਗਰਾਂ ਕੀਆਂ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਸਵਾ ਕੋਸ ਤੀਕ ਗੈਲ ਆਈਆਂ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਈ ਕੁ ਨਗਰਾਂ ਥੀਂ ਵਿਚਰਤੇ ਹੁਏ ਸਾਵਨ ਮਾਸ ਕੇ ਅਖੀਰ ਸ਼ਾਹੀ ਲਸਕਰ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਦਰਿਆਇ ਗੋਦਾਵਰੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਨਦੇੜ ਮੇਂ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ ॥੧੦॥

110. ਸਾਖੀ ਨਾਦੇੜ ਮਾਧੋਦਾਸ ਕੇ ਡੇਰੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਪੈਂਸਠ ਅਸੁਵ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਟੇ ਤੀਜ ਕੇ ਇਹੂੰ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਨ ਕੇ ਲਭੇ

ਮੇਲੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਥੀ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਮਾਧੋਦਾਸ ਬੈਰਾਗੀ ਕੇ ਡੇਰੇ ਗਏ। ਮੇਲਾ, ਗੋਦਾਵਰੀ ਕੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਲਗਾ ਹੁਆ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਮਾਧੋਦਾਸ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਥਾ। ਕੁਟੀਆ ਮੇਂ ਏਕ ਵਿਛਾ ਹੁਆ ਪਲੰਘ ਦੇਖਾ, ਜਿਸੇ ਦੇਖ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ, ਬਚਨ ਹੋਆ, ਦਯਾ ਸਿੰਘਾ! ਇਹ ਉਹੀ ਪਲੰਘ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੰਤ ਜੈਤ ਰਾਮ ਨੇ ਕੀਆ ਥਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂਕਾਲ ਕਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਪਲੰਘ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਲਗੇ ਮਾਧੋਦਾਸ ਕਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨੇ। ਲਾਂਗਰੀ ਸਿਖ ਨੇ ਖਲੇ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ, ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼! ਦਿਹੂੰ ਢਾਲੇ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ, ਲੰਗਰ ਦੇ ਤਿਆਰ ਕਰਨੇ ਕਾ ਕਿਆ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਆਗੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਸਿਖਾ! ਅਸੀਂ ਬੈਰਾਗੀ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਵਹ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਹੁਆ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਛ ਉਸ ਕੇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ, ਵਹ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਜਾਇ। ਲਾਂਗਰੀ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ! ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਏਕ ਹਰਨ, ਏਕ ਬੱਕਰੀ ਤੇ ਦੋ ਉਸ ਕੇ ਲੇਲੇ ਹੈਂ, ਔਰ ਕਾਈ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ। ਬਸ ਹੁਕਮ ਹੋਨੇ ਕੀ ਦੇਰ ਸੀ—ਸਿੰਘਾਂ ਚਾਰੇ ਝਟਕਾਇ ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਆ। ਬੈਰਾਗੀ ਕੇ ਚੋਲਿਆਂ ਸ਼ੌਰ-ਸ਼ਰਾਬਾ ਕੀਆ। ਸਿੰਘਾਂ ਏਕ ਦੁੰਹ ਕੋ ਪਕੜ ਕੇ ਸੋਕਿਆ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਭਾਗ ਕੇ ਬੈਰਾਗੀ ਪਾਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਚੋਲਿਆਂ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਬੀਤੀ ਸਾਰੀ ਬਾਰਤਾ ਸੁਨਾਈ ਜਿਸ ਤੇ ਮਾਧੋਦਾਸ ਆਗ ਬਘੋਲਾ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਬੀਰਾਂ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਕਿ ਪਲੰਘ ਤੇ ਬੈਠੇ ਅਜਨਬੀ ਕੋ ਉਸ ਕੀ ਕੀਤੀ ਦਾ ਮਜ਼ਾ ਚਖਾਈਏ। ਬੀਰਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਆਇ ਪਲੰਘ ਉਲਟਾਨਾਂ ਚਾਹਾ, ਪਲੰਘ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਕੀ ਤਰਹ ਅਚਲ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਬੀਰਾਂ ਨੇ ਵਾਪਸ ਜਾਇ ਬੈਰਾਗੀ ਸੇ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ! ਪਲੰਘ ਉਲਟਾਨਾਂ ਤਾਂ ਕਿਨਾਰੇ ਰਿਹਾ ਉਸ ਕੀ ਤਰਫ ਤੋਂ ਦੇਖਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਤਾ। ਹਮ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਬਲ ਲਾਇ ਕੇ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ—ਉਹ ਹਮ ਸੇ ਜਾਬਰ ਹੈ, ਆਪ ਖੁਦ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖ ਲੀਜੀਏ, ਉਹ ਕਹਿਤਾ ਹੈ, ਹਮ ਮਾਧੋਦਾਸ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਯਹ ਚਰਚਾ ਆਪ ਖੁਦ ਜਾਇ ਕੇ ਸੁਨ ਲੀਜੀਏ। ਬੈਰਾਗੀ ਬੀਰਾਂ ਸੇ ਸੁਨ ਇਕਾਗਰ ਥਿਰਤੀ ਕਰਕੇ ਸੱਚਨੇ ਲਾਗਾ ਕਿ ਐਸਾ ਕੰਨ ਮੇਰੇ ਸੇ ਬਲੀ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਨਿਧੜਕ ਹੋਇ ਕੇ ਕਹਿ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਮਿਲ ਕੇ ਜਾਉਂਗਾ। ਐਸੀ ਬਾਤ ਕਰਤੇ ਇਨ੍ਹੇ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਲੁਣੀਏ ਸਿੱਧ ਨੇ ਮੁਝੇ ਬਤਾਇਆ ਥਾ ਕਿ ਮਾਧੋਦਾਸ ਇਕ ਸਮਾਂ ਤੇਰੇ ਤੇ ਐਸਾ ਆਏਗਾ ਕਿ ਤੇਰੇ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਏਕ ਐਸਾ ਰਾਜਜੋਗੀ ਆਏਗਾ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਛੀਨ ਲਏਗਾ, ਉਪਰੰਤ ਉਹ ਤੁਝੇ ਅਪਣਾ ਸ਼ਿਸ਼ ਬਨਾਇ ਕੇ ਤੁਝੇ ਆਗੇ ਸੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਵੇਗਾ। ਹੋ ਸਕਤਾ ਇਹ ਉਹੋ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਐਸੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਦਿਲ ਮੇਂ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੁਆ ਮਾਧੋਦਾਸ ਡੇਰੇ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇਆ।

ਨਿਮੋਝੁਣਾ ਹੋਇਕੇ ਪਲੰਘ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਖਲਾ ਹੁਆ, ਇਸੇ ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ। ਬਚਨ ਹੋਆ, ਮਾਧੋਦਾਸ! ਹਮ ਤੁਮੇਂ ਮਿਲਨ ਆਏ ਹਾਂ, ਤੁਮ ਕਹਾਂ ਗਏ ਹੁਏ ਥੇ। ਇਸ ਆਗੇ ਸੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਬੇਨਤੀ ਕੀ, ਜੀ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼! ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ, ਆਪ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਏ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੁਝੇ ਜਾਨਤੇ ਸੀ ਤਾਂ ਮੁਝੇ ਉਡੀਕ ਲੈਨਾ ਸੀ, ਇਹ ਜਾਨਵਰ ਕਿਉਂ ਮਾਰਨੇ ਸੀ, ਯਹ ਡੇਰਾ ਵੈਸ਼ਨੋਂ ਸਾਧੂਆਂ ਕਾ ਹੈ। ਮਾਧੋਦਾਸ ਅਸਾਂ ਸੇ ਤੇਰੀ ਜਾਨ ਪਛਾਨ ਏਕ ਦਫਾ ਰਿਖੀਕੇਸ ਹਰਿਦੁਆਰ ਮੇਂ ਹੋਈ ਥੀ, ਉਸ

ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਏਕ ਸਾਧੂਆਂ ਕੀ ਮੰਡਲੀ ਮੇਂ ਸੀ। ਜਿਸ ਮੰਡਲੀ ਕਾ ਮੁਖੀਆ ਐਘੜ ਨਾਥ ਜੋਗੀ ਨਾਸਕ ਤੀਰਥ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਬੈਰਾਗੀ ਨੇ ਆਖ ਉਠਾਇ ਕੇ ਦੇਖਾ। ਬਚਨ ਬੋਲਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਆਪ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਜੀ ਹੋ, ਜਿਨ ਕੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਦਿਲੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਅਪਨਾ ਸੀਸ ਬਲੀਦਾਨ ਕੀਆ ਥਾ ? ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ ਹਾਂ, ਮਾਧੋ ਦਾਸ ! ਮੈਂ ਉਹੀ ਹਾਂ। ਇਸੇ 'ਹਾਂ' ਕੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਨ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮਸਤਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਉਂ ਮੇਂ ਰਾਖ ਖਿਮਾਂ ਕੀ ਜਾਚਨਾ ਕੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਫਿਰ ਕਹਾ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ! ਤੁਸਾਂ ਪੁਛਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਡੇਰਾ ਵੈਸ਼ਨੋਂ ਸਾਧੂਆਂ ਕਾ ਥਾ ਜਹਾਂ ਇਹ ਜਾਨਵਰ ਕਿਉਂ ਮਾਰਨੇ ਬੇ, ਇਹ ਸੰਕਾ ਮੇਰੀ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰੀਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਮੁਝੇ ਪਤਾ ਥਾ ਤਦੇ ਹੀ ਇਹ ਜਾਨਵਰ ਮਾਰੇ ਹੈ, ਵਰਨਾਂ ਇਨ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਕਿਆ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਝੇ ਜਗਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਯਹਾਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਵਰਨਾ ਮੁਝੇ ਯਹਾਂ ਚਲ ਕੇ ਆਨੇ ਕੀ ਕਿਆ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ।

ਦੇਖਨਾਂ, ਯਿਹ ਤੀਨ ਚਾਰ ਜਾਨਵਰੋਂ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਸੇ ਤੋ ਡੇਰਾ ਭੀਟਾ ਗਿਆ, ਤੁਮ੍ਹੇ ਬੜੇ ਡੇਰੇ ਹਿੰਦ ਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਯਹਾਂ ਸੈਂਕੜੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮਜ਼ਲੂਮ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਕੋਹੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੈ, ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਦਿਲਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਜਹਾਂ ਤੇਰੇ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਤੁਬਕ ਕੇ ਬੋਲਾ, ਮੈਂ ਆਜ ਸੇ ਦਿਲੋ ਜਾਨ ਸੇ ਤੇਰਾ ਬੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੁਝੇ ਆਗੇ ਕੇ ਲੀਏ ਕਾਰ ਖਿਦਮਤ ਬਤਾਈਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਰਾਏ। ਮਾਧੋਦਾਸ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, 'ਕਹਾ, ਸੰਤ ਜੀ ! ਬੰਦਾ ਹੋਇ ਕਿਸੇ ਕੀ ਤਾਬਿਆਦਾਰੀ ਕਰਨਾ ਬੜੀ ਕਠਿਨ ਹੈ, ਬੰਦਾ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਆਪਨੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਬੀਚ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦੇ' ਮਾਧੋਦਾਸ ਪਹਿਲਾ ਮਾਧੋਦਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹਾ। ਇਹ ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਤਾਣ ਤਜ ਕੇ ਨਿਮਾਣਾਂ ਹੋਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਹੀ ਬੰਦਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਫਿਰ ਕਹਾ, ਮਾਧੋਦਾਸ ! ਇਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਦਰ ਹੈ, ਇਸ ਦਰ ਪਰ ਜੋ ਆਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਕਾ ਪਿਛਲਾ ਜਨਮ, ਧਰਮ, ਕਰਮ, ਸ਼ਰਮ ਤੇ ਭਰਮ ਸਭੀ ਜਾਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਮਾਧੋਦਾਸ ਫੇਰ ਹਾਥ ਥਾਧ ਬੋਲਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਮੈਨੂੰ ਆਜ ਸੇ ਕਿਸੀ ਤਰਫ ਕੀ ਝਾਕ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਸਹੀ ਤੌਰ ਤੇ ਤੇਰੇ ਦਰ ਕਾ ਬੰਦਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਸੰਧਿਆ ਸਮਾਂ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਰਹਿਰਾਸ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਹੋਨਾ ਚਾਹੀਏ, ਪਾਠ ਹੋਨੇ ਲਾਗਾ। ਰਹਿਰਾਸ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਕੀ ਦੇਗ ਤਿਆਰ ਹੋਈ, ਬਾਦ ਅਰਦਾਸ ਤਰਾ ਤਰੀ ਦੇਗ ਵਰਤਾਈ ਗਈ। ਉਪਰੰਤ ਤਿਆਰੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੂਆ ॥110॥

111. ਸਾਖੀ ਮਾਧੋਦਾਸ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜਨੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਖੰਜਰ ਲਗਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਹਰੀ ਦਾਸ ਦੱਖਨੀਂ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਡੇਰਾ ਉਸ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਆ। ਆਪ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਗੋਲ ਗੁਰੂ-ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਆਇ ਗਿਆ। ਰਾਤ੍ਰੀ ਬਿਤੀਤ ਹੂਈ, ਸੁਬਾ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਰਬਾਬੀਆਂ ਨੇ ਕੀਆ। ਉਪਰੰਤ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਕੀ ਕਥਾ ਹੋਈ। ਪਸ਼ਚਾਤ ਅਰਦਾਸੀਏ ਸਿਖ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਫਤੇ ਗਜਾਈ। ਸਿੰਘਾਂ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕੇ ਜੋਕਾਰਿਆਂ ਸੇ ਅਸਮਾਨ ਗੂੰਜਾਇ ਦਿਤਾ। ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਕੀ ਦੇਗ ਤਰਾ ਤਰੀ ਵਰਤਾਈ ਗਈ, ਆਜ ਬੈਰਾਗੀ

ਨੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਾ ਛਾਂਦਾ ਪਾਇਆ। ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮਾਧੋਦਾਸ ਸੇ ਕਹਾ, ਸੰਤ ਜੀ! ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ, ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਖਾਂਡੇ ਪਾਹੁਲ ਦੇਨੀ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਪਨੇ ਦਸਤ ਮੁਬਾਰਕ ਸੇ ਕੰਘਾ, ਕਰਦ, ਕੜਾ ਤੇ ਕੱਛਾ ਪਹਿਨਾਏ। ਸਿਰ ਤੇ ਛੋਟੀ ਦਸਤਾਰ-ਕੋਸਕੀ ਸਜਾ ਬੈਰਾਗੀ ਸੇ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਮੈਂ ਲੈ ਆਦਾ। ਮਾਧੋਦਾਸ ਢਾਲਾ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਗਾਤਰੇ ਸਜਾ ਨੇਜਾ ਪਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸਾਮ੍ਹੇਂ ਖਲਾ ਹੋਇ ਗਿਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸੇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਗੈਲ ਲੈ ਆਪਨੇ ਪਾਵਨ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਖਾਂਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਦੇ ਕੇ ਬੈਰਾਗੀ ਸੇ ਸਿੰਘ ਸਜਾ ਦਿੱਤਾ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬੀਂ ਮਾਧੋਦਾਸ ਸੇ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਰਾਖਾ, ਸਿੰਘਾਂ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕੇ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਸੇ ਅਸਮਾਨ ਗੂੰਜਾ ਦਿੱਤਾ।

ਉਧਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਖ਼ਬਰ ਆਈ ਕਿ ਥਾਣੇ ਗੰਗਾ ਨਦੀ ਤੇ ਪੁਲ ਤਿਆਰ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ— ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਪਨਾ ਨਿਵਾਸ ਅਜੇ ਨਦੇੜ ਮੇਂ ਹੀ ਰਾਖਾ। ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜਾਂ ਸੰਮਤ ਸਤ੍ਰਾਂ ਸੈ ਪੈਸਠ ਅਸੂ ਮਾਸ ਕੀ ਪਚੀਸ ਕੇ ਦਿਹੁ ਗੋਦਾਵਰੀ ਨਦੀ ਪਾਰ ਹੋਇ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਕੀ ਤਰਫ ਆਈਆਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਏਕ ਮਾਸ ਸੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਦੇੜ ਠਹਿਰਨਾ ਸੁਨ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਕੀਆਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਸਾਵਨ ਮਾਸ ਕੇ ਬਾਦਲੋਂ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਨੇ ਆਈਆਂ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇ ਰਹਾ। ਇਸੀ ਸਮੇਂ ਨਾਇਕ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਬੰਗੋਸ਼ਰੀ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨਸਬ ਪਾਂਚ ਹਜ਼ਾਰੀ ਤੇ ਸੋਲਾਂ ਟਾਂਡੇ ਮੇਂ ਸੇ ਮੁਖ ਟਾਂਡੇ ਕਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਅਪਨੇ ਭਾਈ ਨਾਇਕ ਕੁਇਰ ਸਿੰਘ, ਬਾਜ਼ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸਾਥੀਆਂ ਕੋ ਗੈਲ ਨਦੇੜ ਆਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਕੇ ਆਏ ਕਾ ਬੜਾ ਆਉ-ਭਗਤ ਕੀਆ। ਠਹਿਰਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਨਦੇੜ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਦੀਆ। ਸੰਮਤ ਸਤ੍ਰਾਂ ਸੈ ਪੈਸਠ ਕਾਰਤਕ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਥਿਤ ਤੀਜ ਕੇ ਦਿਹੁ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਪੰਥ ਕਾ ਜਥੇਦਾਰ ਥਾਪ ਬੰਗੋਸ਼ਰੀ ਕੇ ਟਾਂਡੇ ਮੇਂ ਮਦਰ ਦੇਸ ਜਾਨੇ ਕਾ ਬਚਨ ਕੀਆ। ਇਸ ਕੇ ਹਮਰਾਹ ਪਾਂਚ ਚੋਣਮੇਂ ਸਿਖ ਭਾਈ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ,

1. ਇਹ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਚਾਚੇ ਨਠੀਏ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਤੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰੀ ਦਾ ਮਨਸਬ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਭਾਈਆਂ ਸਮੇਤ ਅੰਤ ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਮਤ 1773 ਹਾੜ ਸੁਦੀ ਏਕਮ ਨੂੰ ਦਿਲੀ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਕੁਇਰ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਬਾਜ਼ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਨਠੀਆ ਕਾ, ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਨਠੀਆ ਕਾ—ਪੌਤੇ ਬੱਲੂ ਰਾਉ ਕੇ ਪਛਪੌਤੇ ਨਾਇਕ ਮੂਲਚੰਦ ਕੇ ਚੰਦ੍ਰਬੰਸੀ ਭਾਰਦਵਾਜੀ ਗੋਤ੍ਰੇ ਪੁਆਰ, ਬੰਸ ਬੀਝੇ ਕਾ ਬੰਝਰਾਵਤ ਜਲ੍ਹਾਨੇ ਸੰਮਤ 1773 ਅਸਾਢ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਏਕਮ ਕੇ ਦਿਵਸ ਸਵਾ ਪਹਰ ਦਿਹੁ ਚਢੇ ਬਖਤਯਾਰ ਕਾਕੀ ਦੇ ਮਕਬਰੇ ਪਾਸ ਜਮਨਾ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਪਾਇ ਗਏ। ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਭਾਣੇ ਕਾ ਖਾਵਿੰਦ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰੂ ਜਾਣੇ, ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ, ਜਨਮ ਸਉਰੇਗਾ।

[ਭੱਟ ਵਹੀ ਭਾਦਸੋਂ, ਪਰਗਣਾ ਥਾਨੇਸਰ

ਕੋਇਰ ਸਿੰਘ, ਬਾਜ਼ ਸਿੰਘ, ਬਿਨੋਦ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਦੀਏ । ਬਚਨ ਹੋਆ—ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ! ਜਹਾਂ ਭੀੜ ਬਨੇ ਪਾਂਚੋਂ ਸੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਨਾ; ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੋਏਗਾ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਇਕ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਕਾ ਟਾਂਡਾ ਨਦੇੜ ਸੇ ਦੱਖਨ ਕੀ ਤਰਫ ਰਵਾਨਾ ਹੂਆ ।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸੇ ਗਾਤੇ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ; ਏਕ ਮੋਹਰ, ਪਾਂਚ ਤੀਰ ਤੇ ਏਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕੇ ਪੰਜਾਬ ਕੀ ਤਰਫ ਵਿਦਾ ਕੀਆ । ਟਾਂਡੇ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਨੇ ਉਪਰੰਤ ਇਸੀ ਦਿਹੂ ਰਹਿਰਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਕੇ ਪਸ਼ਚਾਤ ਦੋ ਪਠਾਣ ਆਏ ਇਹ ਆਗੇ ਭੀ ਆਤੇ ਜਾਤੇ ਥੇ । ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਿਜਦਾ ਕਰ ਕੇ ਪਲੰਘ ਪਾਸ ਬੈਠ ਗਏ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਕੇ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਪ੍ਰਫੀ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸੇ ਬਾਤ ਚੀਤ ਕਰਤੇ, ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਰਾਤ੍ਰੀ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਗਈ । ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਪਠਾਨੋਂ ਮੇਂ ਸੇ ਬਾਸ਼ਲ ਬੇਗ ਖੈਮੇ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਇ ਗਿਆ, ਦੂਜਾ ਜਮਸ਼ੈਦ ਖਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਰਹਾ । ਭਾਈ ਲੱਖਾ ਸਿੰਘ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਹਰੇ ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾ ਥਾ । ਪਲੰਘ ਕੇ ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਪਠਾਣ ਨੇ ਮੌਕਾ ਤਾੜ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਉਤੋੜਿਤੀ ਖੰਜਰ ਕੇ ਦੋ ਵਾਰ ਕਰ ਕੇ ਭਾਗ ਜਾਨੇ ਕੀ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਕੀ । ਲੱਖਾ ਸਿੰਘ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਮੌਕਿਆ ਤੇ ਆਇ ਗਿਆ । ਇਸ ਭਾਗੇ ਜਾਤੇ ਪਠਾਨ ਕੇ ਤਲਵਾਰ ਸੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦੀਏ । ਦੂਜਾ ਅੰਧੇਰੇ ਮੇਂ ਭਾਗ ਜਾਨੇ ਮੇਂ ਸਫਲ ਹੋਇ ਗਿਆ । ਭਾਈ ਲੱਖਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੇ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਆਇ ਸਾਰੇ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਉਠਾਇਆ, ਇਨ੍ਹੇ ਆਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖਾ, ਪਲੰਘ ਲਹੂ-ਲੁਹਾਨ ਹੂਆ ਪੜਾ ਥਾ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਲਗਾ ਘਾਉ ਦੇਖ ਖਾਲਸਾ ਬੈਰਾਗ ਮੇਂ ਆਇ ਗਿਆ, ਕਹਿਨੇ ਲਾਗਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਇਹ ਕੀ ਭਾਣਾ ਵਰਤਾਇਆ ਹੈ ।

ਆਗੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿਖੋ ! ਇਹ ਸਭੋ ਕੁਝ ਉਸ ਮਹਾਂਕਾਲ ਜੀ ਕੀ ਰਚਾਇ ਮੇਂ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ, ਭਾਣਾ ਅਮਿੱਟ ਹੈ ਮਿਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ । ਰਾਤ੍ਰੀ ਬਿਤੀਤ ਹੋਇ ਜਾਨੇ ਉਪਰੰਤ ਦਿਹੂ ਚਢੇ ਜਿਰਾਹ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ, ਘਾਉ ਸਮਾਇ ਕੇ ਤੇ ਮੱਲ੍ਹਮ ਪੱਟੀ ਕੀ ਗਈ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਕਹਾ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ! ਅੰਤਮ ਸਮਾਂ ਆਇ ਗਿਆ, ਅਸਾਂ ਉਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਜਾਨਾ ਹੈ, ਯਹਾਂ ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਅਵਤਾਰ ਜਾਇ ਚੁਕੇ ਹੈ । 111 ।

112. ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਰਲੋਕ ਪਿਆਨੇ ਕੀ ਚਾਲੀ

ਸਿਖਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ, ਖੂਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਗ ਜਾਨੇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਦੁਬਲਾ ਹੋਇ ਗਿਆ ਥਾ, ਸਿਖ ਬੇਬਸ ਹੋਇ ਕੇ ਕਹਿ ਰਹੇ ਥੇ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਅਸਾਂ ਕੋ ਕਿਸ ਕੇ ਸਹਾਰੇ ਛੋਰ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਹਮੇਂ ਬਤਾਈਏ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਧੀਰੇ ਸੇ ਕਹਾ, ਸਿਖੋ ! ਇਹ ਪੰਥ ਅਸਾਂ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੇ ਸਾਜਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਕਾ ਹਰਿ ਥਾਂਇ ਹਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਮੇਂ ਸਹਾਈ ਹੋਏਗਾ । ਮੈਂ ਸੀਧਾ ਤੁਸਾਂ ਕੋ ਉਸ ਕੇ ਲੜ ਲਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਆਪੇ ਲੜ ਲਗਿਆਂ ਕੀ ਲਾਜ ਪਾਲੇਗਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਾ, ਭਾਈ ਸਿਖਾ ! ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਲੈ ਆਈਏ, ਅਸਾਂ ਇਸੇ ਗੁਰਤਾ ਦੇਨੀ ਹੈ । ਬਚਨ ਪਾਇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਲਿਆਇ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਆ, ਪੰਚਾਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਏਕ ਸਿਖ ਨੇ ਚੌਂਕੀ ਤੇ ਲਿਆਇ ਰਾਖਾ, ਅਰਦਾਸ ਉਪਰੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰਤਾ ਦੇਨੇ ਲਾਗੇ ।

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪਾਂਚ ਪੈਸੇ ਏਕ ਨਲੀਏਰ ਹਾਥ ਮੇਂ ਲੈ ਕੇ ਚਾਰ ਪਾਈ ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਇਆਂ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਕਹਾ—ਇਨ੍ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਟਿਕਾਇ ਦਿਉ, ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਥੀਂ ਇੰਜ ਬੋਲੇ—

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਬਚਨ ਸਿਉਂ ਪਰਗਟ ਚਲਾਯੋ ਪੰਥ ।
ਸਭ ਸਿਖਨ ਕੋ ਬਚਨ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਮਾਨੀਓ ਗ੍ਰੰਥ ।
ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਮਾਨੀਐ, ਪਰਗਟ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦੇਹਿ ।
ਜੋ ਸਿਖ ਮੇਂ ਮਿਲਬੋ ਚਹਹਿ ਖੋਜ ਇਨਹੁ ਮਹਿ ਲੇਹੁ ।

ਉਪਰੰਤ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਧੀਮੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੇ ਆਪਨੀ ਰਸਨਾਂ ਸੇ ਇਸ ਸਬਦ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ :

ਖੁਲਿਆ ਕਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਠਾਕੁਰ, ਕੀਰਤਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਈ ।
ਸਰਮ ਬਾਕਾ ਪਾਏ ਬਿਸਰਾਮਾਂ, ਮਿਟ ਗਈ ਸਗਲੀ ਧਾਈ ।
ਅਬ ਮੋਹਿ ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ।
ਚੀਤ ਆਇਓ ਮਨਿ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤਾ, ਸੰਤਨ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ।੧।

[ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫

ਉਪਰੰਤ ਰਬਾਬੀਆਂ ਕੀਰਤਨ ਅਰੰਭ ਕੀਆ, ਬਾਦ ਅਰਦਾਸੀਏ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀ ਦੇਗ ਵਰਤਾਈ । ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰਤਾ ਮਿਲਨੇ ਉਪਰੰਤ ਮਹਾਨ ਜੱਗ ਹੋਆ, ਸਭ ਗ੍ਰੰਥ ਅਥਿੱਤ ਸਾਧੂ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਏਸ ਜੱਗ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਵਣ ਆਏ, ਕਾਈ ਵਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਰਹਾ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਮਾਰੂ ਹਮਲਾ ਹੋਏ ਕੀ ਖਬਰ ਚਹੁੰਆਂ ਦਿਸ਼ਾਂ ਮੇਂ ਫੈਲ ਗਈ, ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਸੇ ਆਨੇ ਲਾਗੀਆਂ । ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੁਇਰ ਪਤੀ ਦੇਵ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਬੈਠੀ ਸ਼ੋਕ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਂ ਡੁਬੀ ਹੋਈ ਥੀ ਤੇ ਇਸ ਬੜਾ ਬੈਰਾਗ ਕੀਆ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਧੀਰਜ ਦਈ, ਧੀਰੇ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਆ—ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਝੋਲੀ ਮੇਂ ਖਾਲਸਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਮਾਤਾ ਹੋ । ਇਹ ਪੰਜ ਭੂਤਕ ਸਰੀਰ ਬਿਨਸਨਹਾਰ ਹੈ, ਇਸੇ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਨਾ, ਏਕ ਦਿਹੂੰ ਬਿਨਸਨਾ ਹੈ । ਕਿਸੇ ਆਗੇ, ਕਿਸੇ ਪੀਛੇ ਚਲਨਾ ਹੈ । ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ :

ਜੋ ਉਪਜਯੋ ਸੋ ਬਿਨਸ ਹੀ ਪਰੋ ਆਜ ਕੇ ਕਾਲ ।
ਨਾਨਕ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਇ ਲੈ, ਛਾਡਿ ਸਕਲ ਜੰਜਾਲ ।

ਇਸ ਕੇ ਉਪਰੰਤ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਹਾ, ਦਯਾ ਸਿੰਘਾ । ਅਸਾਂ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਕਾਲ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਸੱਦਾ ਆਇ ਗਿਆ ਹੈ, ਤੁਸਾਂ ਧੀਰਜ ਸੇ ਕਾਮ ਲੈਨਾ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉਸ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਜਾਇ ਰਹੇ ਹਾਂ ।

ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਥੀਂ ਫਤੇ ਗਜਾਇ ਛਿਤਾਲੀ ਬਰਖ ਨੈਂ ਮਹੀਨੇ ਚੌਦਾਂ ਦਿਵਸ ਕੀ ਆਰਬਲਾ ਭੰਗ ਸੰਮਤ ਸਤਰਾਂ ਸੇ ਪੈਂਸਠ ਕਾਰਤਕ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀਂ ਕੇ ਦਿਹੂੰ ਇਸ ਮਾਤ ਲੋਕ ਸੇ—

ਜਿਉਂ ਜਲ ਮਹਿ ਜਲੁ ਆਇ ਖਟਾਨਾ । ਤਿਉਂ ਜੋਤੀ ਸੰਗ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨਾ ।
 ਕੇ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਜੋਤ ਮੇਂ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ਗਈ । ਨਿਕਟ ਬੈਠੀ ਮਾਤਾ
 ਸਾਹਿਬ ਕੌਰਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਰੁਦਨ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ । ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਭ ਕੋ ਧੀਰਜ
 ਦਈ । ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਅੰਗੀਠਾ ਤਿਆਰ ਕੀਆ ਗਿਆ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਦੇਹ ਕਾ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਕਰਾਇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਬਸਤ੍ਰ ਸਜਾਇ ਚਿਖਾ ਤੇ ਰਾਖ ਅਗਨੀ ਦੇਈ ਗਈ । ਸੋਹਲਾ ਕੇ ਪਾਠ
 ਉਪਰੰਤ ਅਰਦਾਸਾ ਸੋਧ ਕੇ ਦੇਗ ਵਰਤਾਈ ਤੇ ਦਿਹੂੰ ਚੜ੍ਹਨੇ ਸੋ ਪਹਿਲੇ ਸਾਰਾ ਕਾਰਜ
 ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ । ਪਸ਼ਚਾਤ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਰਾਖਾ ਗਿਆ ।
 ਬੁਰਹਾਨ ਪੁਰੇ ਸੇ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੌਰ, ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪਾਲਿਤ ਕੋ ਗੈਲ
 ਲੈ ਨਦੇੜ ਮੇਂ ਆਇ ਗਈ । ਪਰਸਪਰ ਮਾਤਮੀ ਪਰਚਾਵਨੀ ਹੋਈ, ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ
 ਨੇ ਸਭ ਕੋ ਧੀਰਜ ਦਈ । ਦਸ ਦਿਹੂੰ ਕਾਰਤਕ ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਚੌਦਸ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਕੇ ਦਿਵਸ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਮਿੱਤ ਰਾਖੇ ਪਾਠ ਕਾ ਭੋਗ ਪਿਆ । ਉਪਰੰਤ ਦਸਤਾਰਬੰਦੀ ਹੂਈ, ਭਾਈ ਦਯਾ
 ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੇ ਸੀਸ ਤੇ ਪਾਗ ਬੰਧਾਈ, ਉਪਰੰਤ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ
 ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਕੀ ਦੇਗ ਵਰਤਾਈ ਗਈ । 112 ।

ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਕੀ ਪੋਥੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ । ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ।

ਅੱਖਰ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਭੁਲਾਂ ਚੁਕਾਂ ਬਖਸ਼ਨਾ, ਸੰਮਤ 1847 ਜੇਠ ਮਾਸ ਕੀ ਪੰਦਰਸ
 ਕੇ ਦਿਵਸ ਭਾਦਸੋਂ ਨਗਰੀ ਪਰਗਣਾ ਬਾਨੇਸਰ ।

ਸੰਪੂਰਨਮਸਤ ਸ਼ੁਭ ਮਸਤ

ਭੱਟ ਅੱਖਰੀ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅੱਖਰਾਂ ਮੇਂ ਉਤਾਰਾ ਕੀਆ ਫਲਗੁਨ ਸੁਦੀ ਦਸਮੀ
 ਸਾਲ 1925, ਨਕਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ—ਭੱਟ ਛੱਜੂ ਸਿੰਘ ਕੋਸ਼ਿਸ਼, ਭਾਦਸੋਂ ਵਾਸੀ,
 ਪਰਗਣਾ ਬਾਨੇਸਰ ।

1. ਅੰਤਿਕਾ

ਸੰਮਤਵਾਰ ਜੀਵਨ-ਘਟਨਾਵਲੀ

21 ਹਾੜ, 1647 ਬਿ.	... ਜਨਮ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ
22 ਭਾਦੋਂ, 1661	... ਵਿਆਹ
ਜੇਠ ਸੁਦੀ ਏਕਮ, 1663	... ਗੁਰਗੱਦੀ (ਜੇਠ ਸੁਦੀ ਚੌਥ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਸ਼ਹੀਦ)
ਅਸੂ, ਪੂਰਨਮਾ, 1665	... ਜਨਮ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਡਰੌਲੀ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ
28 ਕੱਤਕ, 1676	... ਗੜ੍ਹ ਗੁਆਲੀਅਰ ਤੋਂ 101 ਰਾਜੇ ਰਾਣਿਆਂ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਕਰਾਈ
1 ਫੱਗਣ, 1676	... ਕਲਾਨੌਰ ਦੇ ਮੁਕਾਮ ਤੇ ਪੂਰਨ ਬੰਦ-ਖਲਾਸ
28 ਅੱਸੂ, 3 ਕੱਤਕ, 1678	... ਰੁਹੀਲੇ (ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰ) ਪਹਿਲੀ ਜੰਗ
ਵਿਸਾਖ ਸੁਦੀ ਚੌਥ, 1687	... ਰਾਜਾ ਕਲਿਆਣ ਚੰਦ ਨੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਵਸਾਉਣ ਲਈ ਚਾਰ ਪਿੰਡ ਦਿਤੇ
ਵਿਸਾਖ ਪੂਰਨਮਾ, 1687	... ਬਾਬਾ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਨੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਦੀ ਮੌੜੀ ਗੱਡੀ
ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਏਕਮ, 1687	... ਬਾਬਾ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਕੀਰਤਪੁਰ ਵਿਖੇ ਚੌਲਾ ਛੱਡਿਆ
ਮੱਘਰ ਸੁਦੀ ਚੌਥ, 1688	... ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਪਰਲੋਕ ਸਿਧਾਰੇ—ਪਿੰਡ ਰਾਮਦਾਸ
17 ਵਿਸਾਖ, 1691	... ਗੁਰੂ ਕੇ ਚੱਕ—ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਦੂਜੀ ਜੰਗ
17 ਪੋਹ, 1691	... ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ ਮਰਾਝ ਲਾਗੇ ਤੀਜੀ ਜੰਗ
29,30,31 ਵਿਸਾਖ, 1692	... ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਨਾਲ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਚੌਥੀ ਜੰਗ
3 ਜੇਠ, 1692	... ਜੰਗ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀਰਤ ਪੁਰ ਆ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ
1 ਸਾਵਣ, 1692	... ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤਾ ਨੇ ਨੰਗਲ ਗੁੱਜਰਾਂ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਨਵਾਬ ਰੋਪੜ ਦੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਭਾਜ ਦਿਤੀ
ਭਾਦੋਂ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ, 1693	... ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਚਲਾਣਾ (ਗੋਇੰਦਵਾਲ)
ਫੱਗਣ ਵਦੀ ਤੇਰਾਂ, 1693	... ਰਾਜਾ ਕਲਿਆਣ ਚੰਦ ਕਹਿਲੂਰ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ
ਚੇਤ ਸੁਦੀ 10, 1695	... ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗਿਆ
ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ, 1696	... ਬਾਬਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ

17 ਹਾੜ, 1697

ਚੇਤ ਵਦੀ 13, 1701

ਚੇਤ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ, 1701

ਮਾਘ ਸੁਦੀ 13, 1686

ਚੇਤ ਵਦੀ ਪੰਚਮੀ, 1703

ਵਿਸਾਖ ਸੁਦੀ ਸੱਤਮੀ, 1706

ਸਾਵਣ ਵਦੀ ਦਸਮੀ, 1709

13 ਹਾੜ, 1713

ਜੇਠ ਵਦੀ ਪੰਚਮੀ, 1717

2 ਵਿਸਾਖ, 1718

ਕੱਤਕ ਵਦੀ ਨੌਵੀਂ 1718

ਪੋਹ ਸੁਦੀ ਸਪਤਮੀ, 1718

ਮੱਘਰ ਸੁਦੀ 3, 1719

ਚੇਤਰ ਵਦੀ ਪੰਚਮੀ, 1720

ਚੇਤਰ ਸੁਦੀ ਚੌਦੇ, 1721

ਭਾਦੋਂ ਵਦੀ 15, 1721

ਕੱਤਕ ਵਦੀ 4, 1721

ਮੱਘਰ ਪੂਰਣਮਾ, 1721

ਵਿਸਾਖੀ 1722

21 ਹਾੜ, 1722

ਕੱਤਕ ਸੁਦੀ 11, 1722

ਪੋਹ ਵਦੀ 5, 1722

1724 ਤੋਂ 1728

ਵਿਸਾਖੀ, 1729

ਜੇਠ ਸੁਦੀ 11, 1732

ਸਾਵਣ 8, 1732

... ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਦੀ ਅਰੂਪ ਨਗਰ ਸ਼ਾਦੀ
ਹਾੜ 1699 ਮੁਕਲਾਵਾ

... ਗੁਰਗੱਦੀ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ

... ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਏ

... ਜਨਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ (ਕੀਰਤਪੁਰ)

... ਜਨਮ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ

.. ਜਨਮ ਥੀਥੀ ਰੂਪ ਕੁਇਰ

... ਜਨਮ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਜੀ

... ਬਾਬਾ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਸੰਗ ਸਮੇਤ ਤੀਰਥ
ਯਾਤਰਾ ਗਏ

... ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸਿਰੀ ਨਗਰ ਕਲਮੀਰ ਗਏ

... ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਨੂੰ ਦਿਲੀ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ

... ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਏ

... ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਦਾ ਜਨਮ ਪਟਨੇ (ਬਿਹਾਰ)

... ਰੂਪ ਕੁਇਰ ਦੀ ਪਸਰੂਰ ਵਾਸੀ ਖੇਮਕਰਨ
ਨਾਲ ਸ਼ਾਦੀ

... ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਜੀ ਦਾ ਦਿਲੀ ਨੂੰ ਕੂਚ

... ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਜੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਏ

... ਬਕਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ
ਗੁਰਿਆਈ ਤਿਲਕ

... ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਜੀ ਦੀ ਮਾਤਾ ਬਸੀ ਦਾ
ਦੇਹਾਂਤ

... ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ 'ਗੁਰੂ ਕੇ ਚੱਕ'
(ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ) ਆਏ

... ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਬੋਂ ਕੀ ਪਧਾਰੇ

... 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' (ਅਨੰਦਪੁਰ) ਦੀ ਮੋੜੀ
ਗੱਡੀ ਗਈ

... ਨੌਵੇਂ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਧਮਧਾਣ ਤੋਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ

... ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੇ ਰਿਹਾਈ

... ਬੰਗਾਲ ਅਸਾਮ ਦੀ ਲੰਮੀ ਯਾਤਰਾ

... ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਆਏ

.. ਪੰ. ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਲੈ ਕੇ
ਅਨੰਦਪੁਰ

... ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰਿਆਈ ਦਾ ਤਿਲਕ

ਸਾਵਣ 12, 1732

... ਮਲਕਪੁਰ ਰੰਘੜਾ (ਰੋਪੜ) ਤੋਂ ਨੌਵੇਂ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ

ਮੱਘਰ ਵਦੀ 13, 1732

... ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਲੋਹੇ ਦੇ ਪਿੰਜਰੇ ਪਾ ਦਿਲੀ ਪਹੁੰਚਾਇਆ

ਮੱਘਰ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ, 1732

... ਤਿੰਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ

ਮੱਘਰ ਸੁਦੀ ਦੂਜ, 1734

... ਰਣਬੰਭੋਰ ਕਿਲੇ ਵਿਚ ਕੈਦ ਧੀਰਮੱਲ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ

ਭਾਦਰੋਂ ਵਦੀ ਏਕਮ, 1735

... ਧੀਰਮੱਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ, 11 ਦਿਨ ਕੈਦ ਬਾਦ ਦਿਲੀ ਸ਼ਹੀਦ। ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਸਿੱਖ—ਭਾਈ ਈਸ਼ਰ, ਧਰਮਾ ਤੇ ਕੁਲਸੀ ਰ੍ਹੂ ਲਪੇਟ, ਲੱਠ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਜਲਾਏ ਗਏ

ਫੱਗਣ ਹੌਲੀ, 1736

... ਰਣਜੀਤ ਨਗਾਰਾ ਮੜ੍ਹਾਇਆ ਤੇ ਵਜਾਇਆ ਗਿਆ

ਵਿਸਾਖੀ, 1739

... ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਮੁਲਤਾਨੀ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਆਇਆ

ਚੇਤਰਵਦੀ ਏਕਮ, 1740

... ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਨੁਮਾਇਸ਼—
ਹੌਲਾ ਮਹੱਲਾ ਸ਼ੁਰੂ

ਵਿਸਾਖੀ, 1741

.. ਰਾਣੀ ਚੰਪਾ ਵਲੋਂ ਅਗੰਮਪੁਰ ਤੇ ਤਾਰਾ ਪੁਰ ਦੀ ਭੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਭੇਟ

17 ਵਿਸਾਖ, 1742

... ਦੇਸ ਚਾਲ ਕਾਰਣ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਨਾਹਣ ਗਏ

1 ਜੇਠ, 1742

... ਜਮਨਾ ਕਿਨਾਰੇ ਪਾਂਵਟੇ ਟਿਕਾਣਾ ਕੀਤਾ

ਵਿਸਾਖੀ, 1743

... ਖੁਰਵੱਧੀ (ਡੇਹਰਾਦੂਨ) ਰਾਮਰਾਇ ਪਾਸ ਗਏ

ਭਾਦਰੋਂ ਸੁਦੀ 8, 1744

... ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ

18 ਅੱਸੂ, 1745

... ਫਤੇਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭੰਗਾਣੀ ਜੁੱਧ

28 ਕੱਤਕ, 1745

... ਪਾਉਂਟਾ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਕਪਾਲਮੋਚਨ

ਵਿਸਾਖੀ, 1746

... ਅਗੰਮਗੜ੍ਹ, ਤਾਰਾਗੜ੍ਹ, ਲੱਹਗੜ੍ਹ, ਫਤਿਹਗੜ੍ਹ ਤੇ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਕਿਲੇ ਬਣਵਾਏ।

22 ਚੇਤਰ, 1747

... ਨਦੌਣ ਦੀ ਜੰਗ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲੋਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ

ਵਿਸਾਖੀ, 1748

... ਭਾਈ ਮਨੀ ਰਾਮ ਨੂੰ ਦੀਵਾਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ

ਚੇਤਰ ਸੁਦੀ 11, 1748	... ਧੀਰਮੱਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਭਾਚਮੱਲ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ, ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ
ਵਿਸਾਖੀ, 1749	... ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਵਾਲਸਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਸੰਮੇਲਨ ਤੇ ਗਏ
ਵਿਸਾਖ ਪੂਰਨਮਾ, 1749	... ਰਾਜਾ ਗਜੇ ਸਿੰਘ ਦੀ ਬਿਨੈ ਤੇ ਪੁਰਮੰਡਲ (ਜੰਮੂ) ਗਏ
ਜੇਠ ਵਦੀ 10, 1749	... ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ
ਅਸੂ 16, 1749	... ਮਾਤਾ ਚੰਪਾ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ
ਵਿਸਾਖੀ, 1750	... ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਿਸਾਖੀ ਕਰ ਕੇ, ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ
2 ਚੇਤਰ, 1751	... ਖੁਰਵੱਧੀ ਤੋਂ ਵਾਪਸੀ ਸਮੇਂ ਹਰਿਦੁਆਰ ਆਏ
5 ਜੇਠ, 1751	... ਨਿਹੰਗ ਖਾਂਦੇ ਲੜਕੇ ਆਲਮ ਖਾਂ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਤੇ ਕੋਟਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਏ
27 ਸਾਵਣ, 1751	... 11 ਸਾਵਣ ਨਾਨਾ ਲਾਲ ਚੰਦ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ, ਲਖਨੌਰ ਗਏ
ਫੱਗਦ ਸੁਦੀ 7, 1751	... ਧਰਮਚੰਦ ਛਿੱਬਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਰਗਹ ਮੱਲ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ
ਵਿਸਾਖੀ, 1752	... ਭੱਦਣ ਤੇ ਤੰਬਾਕੂ ਦੀ ਮਨਾਹੀ, ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੜੇ ਪੁਆਏ
ਭਾਦਰੋਂ ਵਦੀ ਪੰਚਮੀ, 1752	... ਸੂਬਾ ਲਾਹੌਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਰੁਸਤਮ ਖਾਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਇਆ
22 ਫੱਗਣ, 1752	... ਜੰਗ ਗੁਲੇਰ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮੱਦਦ ਕਾਰਣ ਜਿਤਿਆ
20 ਵਿਸਾਖ, 1753	... ਗੁਰੂ ਕੇ ਚੱਕ ਵਿਖੇ ਹਰਿ ਜੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ
ਭਾਦਰੋਂ ਸੁਦੀ ਅਸ਼ਟਮੀ, 1753	... ਚਰਿਤ੍ਰਪ੍ਰਯਾਨ ਗ੍ਰੰਥ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ
ਵਿਸਾਖੀ, 1755	... ਪੰਜ ਸਿੱਖਾਂ ਵਲੋਂ ਸੀਸ ਭੇਟ, ਖੰਡੇ ਦੀ ਪਾਹੁਲ
ਜੇਠ ਸੁਦੀ 3, 1755	... ਭਾ. ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਿੱਖ ਦੇ ਕੇ 'ਗੁਰੂ ਕਾ ਚੱਕ' ਭੇਜਿਆ
ਹਾੜ ਵਦੀ 1, 1755	... ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ
ਹਾੜ ਵਦੀ 10, 1755	... ਬਲੀਆ ਚੰਦ ਤੇ ਆਲਮ ਚੰਦ ਵਲੋਂ ਛੇੜਖਾਨੀ
ਸਾਵਣ ਵਦੀ 6, 1757	... ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਤੇ ਦੀਨਾ ਬੇਗ ਅਨੰਦਪੁਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਏ
ਭਾਦ੍ਰੋਂ 29, 30, 31, 1757	... ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਅਨੰਦਪੁਰ ਉਤੇ ਭਾਰੀ ਹਮਲਾ

1 ਅੰਸੂ, 1757	... ਬਚਿਤ੍ਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਾਥੀ ਮਾਰ ਭਜਾਇਆ, ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਜਸਵਾਰੀਆ ਮਾਰਿਆ
1 ਕੱਤਕ, 1757	... ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਆਟੇ ਦੀ ਗਊ ਤੇ ਜਨੇਊ ਰੱਖ ਕੇ ਫਰਿਆਦ ਦਾ ਫ਼ਰੇਬ ਕੀਤਾ
7 ਕੱਤਕ, 1757	... ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਗਏ, ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਘੇਰਾ ਪਾਇਆ, ਦੀਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ
12, 13 ਕੱਤਕ, 1757	... ਰੁਸਤਮ ਖਾਂ ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਆਇਆ, ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ
14 ਕੱਤਕ, 1757	... ਰਾਜਾ ਸਲਾਹੀ ਚੰਦ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਸਾਲੀ
7 ਪੋਹ, 1757	... ਮਾਤਾ ਜੀਤੋ ਜੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ
ਪੋਹ ਸੁਦੀ ਦੂਜ, 1758	... (ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਦੀ ਸੁਪਤਨੀ) ਮਾਤਾ ਹਰੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ
ਮੱਘਰ ਵਦੀ ਤੀਜ, 1759	... ਸੋਢੀ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ, ਕਰਤਾਰਪੁਰ
ਮਾਘ 8, 1759	... ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਣ ਸਮੇਂ ਕੁਰਬੇਤਰ ਗਏ
ਮਾਘ 16, 1759	... ਕੁਰਬੇਤਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸੀ, ਚਮਕੌਰ ਲਾਗੇ ਸੈਦ ਬੇੜਾ ਤੇ ਅਲਫ਼ ਖਾਂ ਵਲੋਂ ਹਮਲਾ
ਚੇਤ੍ਰ ਸੁਦੀ 1, 1760	... ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਛੁਡਾ ਕੇ ਦੇਵਕੀ ਦਾਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ
ਮੱਘਰ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ, 1760	... ਰਾਜਾ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਦਾ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੇ ਹਮਲਾ
ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਏਕਮ, 1761	... ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਤਾਰਾਬਾਈ ਨਾਲ ਸ਼ਾਦੀ
ਚੇਤਰ ਵਦੀ ਦੂਜ, 1762	... ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ, ਸਾਹਿਬ ਕੌਰ ਤੇ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਭੇਜਿਆ
5 ਜੇਠ, 1762	... ਅਨੰਦਪੁਰ ਨੂੰ ਮੁਕੰਮਲ ਘੇਰਾ, ਰਸਦ ਪਾਣੀ ਬੰਦ
5 ਪੋਹ, 1762	... ਔਰੰਗੇ ਦਾ ਕਾਜ਼ੀ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਵਾਨਾ ਲੈ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ
6 ਪੋਹ, 1762	... ਅਨੰਦਪੁਰ ਦਾ ਤਿਆਗ
7 ਪੋਹ, 1762	... ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਹੀ ਟਿੱਬੀ ਤੇ ਸ਼ਹੀਦ, ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਸਰਸੋ ਸ਼ਹੀਦ
8 ਪੋਹ, 1762	... ਜੰਗ ਚਮਕੌਰ
9 ਪੋਹ, 1762	... ਭਾਈ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗੇ
12 ਪੋਹ, 1762	... ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਤੋਂ ਉੱਚ ਦੇ ਪੀਰ ਬਣ ਕੇ ਨਿਕਲੇ
30 ਪੋਹ, 1762	... ਜੰਗ ਮੁਕਤਸਰ

ਵਿਸਾਖੀ, 1763
29 ਕੱਤਕ, 1763
19 ਚੇਤ, 1764

ਹਾੜ 8, 1764
ਵਿਸਾਖ 6, 1765

ਕੱਤਕ ਸੁਦੀ ਤੀਜ, 1765
ਕੱਤਕ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ, 1765

... ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ
... ਦਮਦਮੇ ਤੋਂ ਮਾਰਵਾੜ ਰਸਤੇ ਦੱਖਣ ਨੂੰ ਕੂਚ
... ਬਘੌਰ ਮਹਾਨੰਦ ਤੇ ਮੱਖਰਾ ਮਾਰੇ, ਮਾਨ ਸਿੰਘ
ਸ਼ਹੀਦ
... ਜਾਜਉਂ ਦੀ ਜੰਗ, ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਜਿੱਤ
... ਪਾਲਿਤ ਸਾਹਿਬਚਾਦਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਸਣੇ ਮਾਨ
ਸਿੰਘ ਪੁਆਰ ਚਿਤੌੜ ਸ਼ਹੀਦ
... ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਰਵਾਨਾ
... ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਨਾਦੇੜ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਏ

ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਿੱਖ ਨਾਮਾਵਲੀ

ਉਦੈ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ, ਜਨਮ 27 ਕੱਤਕ 1722, ਸ਼ਹੀਦ 7 ਪੋਹ 1762, ਸ਼ਾਹੀਟਿੱਬੀ

ਉਦੀਆ—ਪਿਤਾ ਖੇਮਾ ਚੰਦਨੀਆ, ਸ਼ਹੀਦ ਭੰਗਾਣੀ, 18 ਅੱਸੂ 1745

ਅਉਲੀਆ ਸਿੰਘ—1. ਭੁੰਦੜ ਦਾ ਉਪਕਾਰੀ ਸਿਖ, 2. ਪਾਲਿਤ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ
ਸਿੰਘ ਦਾ ਮਾਮਾ

ਅਜਬ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ, ਜਨਮ 19 ਹਾੜ 1729, ਸ਼ਹੀਦੀ ਚਮਕੌਰ

ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ, ਜਨਮ 13 ਮਾਘ 1733, ਸ਼ਹੀਦੀ ਚਮਕੌਰ

ਅਨਿਕ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ, ਜਨਮ 10 ਚੇਤ੍ਰ 1725, ਸ਼ਹੀਦੀ ਚਮਕੌਰ

ਅਨੂਪ ਸਿੰਘ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ—ਦੁਨੀਚੰਦ ਦਾ ਪੋਤਾ, ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ, 7 ਕੱਤਕ 1757

ਅਮਰ ਚੰਦ—1. ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੌਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, 2. ਰਘੁਪਤਿ ਰਾਇ ਦਾ ਖੁੱਤਰ

ਆਲਮ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਦਰੀਆ, 1 ਅੱਸੂ 1757, ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ

ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਨੱਚਣਾ—ਪਿਤਾ ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ, ਦਸਮੇਸ਼ ਦਾ ਮੁਸਾਹਬ, ਚਮਕੌਰ ਸ਼ਹੀਦ

ਆਲਮ ਖਾਂ—ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਰਾਇ ਕੱਲ੍ਹੇ ਦਾ ਜਵਾਈ

ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਕੇਵਲ, 29 ਭਾਦਰੋਂ 1757, ਤਾਰਾਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ

ਸਤੀ ਦਾਸ—ਪਿਤਾ ਕਬੂਲ ਦਾਸ, ਦਿੱਲੀ ਰੁੱ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਤੇਲ ਪਾ ਸਾੜਿਆ ਗਿਆ

ਸਬਲਾ—ਸੂਰੀ ਖੱਤਰੀ, ਵਾਸੀ ਜਲਾਲਪੁਰ ਜੱਟਾਂ, ਮਸੰਦ

ਸਰਧਾ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਮੁਹਕਮ ਦਾਸ ਗੁਲਾਟੀ, ਆਗਰਾ, ਇਸ ਦੇ ਘਰ ਹਨੀ ਸਿੰਘ ਜਨਮਿਆ

ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਨਠੀਆ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ, ਲਾਹੌਰ

ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ—ਜੰਗ ਚਮਕੌਰ ਸ਼ਹੀਦ

ਸੰਗਤ ਰਾਇ—ਪਿਤਾ ਜੱਗੂ, ਜੰਗ ਗੁਲੇਰ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ

ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਬੰਗੋਸ਼ਰੀ—ਪਿਤਾ ਨਠੀਆ, ਜੰਗ ਚਮਕੌਰ ਸ਼ਹੀਦ

ਸੰਗਤੀਆ—ਪਿਤਾ ਬਿੱਨਾ, ਵਾਸੀ ਮੀਏਂ ਕੀ ਮੰਡ, ਪਿਛੋਂ ਨਾਂ ਫੇਰੂ ਸ਼ਾਹ

ਸੰਗੋ ਸ਼ਾਹ—ਪਿਤਾ ਸਾਧੂ ਰਾਮ, ਸ਼ਹੀਦ ਜੰਗ ਭੰਗਾਣੀ

ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਦੀਵਾਨ—ਪਿਤਾ ਮਤੀ ਦਾਸ, 7 ਕੱਤਕ 1757, ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ

ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰਾ—ਬਿਦਰ ਵਾਸੀ, ਸ਼ਹੀਦ ਜੰਗ ਚਮਕੌਰ

ਸਾਧੂ ਰਾਮ—ਬੀਬੀ ਵੀਰੋ ਦਾ ਪਤੀ

ਸ਼ੀਹਾ ਸਿੰਘ—ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦਾ ਸੇਵਕ

ਸੀਤਲ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਰਾਇ ਸਿੰਘ, ਸ਼ਹੀਦ ਜੰਗ ਮੁਕਤਸਰ

ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਰਾਇ ਸਿੰਘ, 1 ਅਸੂ 1757, ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ

ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਨਠੀਆ, 15 ਮੱਘਰ 1767, ਸਰਹੰਦ ਜੂਝ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ

ਸੁਖੀਆ—ਪਿਤਾ ਮਾਂਡਨ, ਸ਼ਹੀਦ ਜੰਗ ਮਰਾਥ, 17 ਪੋਹ 1691

ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਝੱਲੀਆਂ ਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਸ਼ਹੀਦੀ ਜੰਗ ਮੁਕਤਸਰ

ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਕੇਵਲ, 7 ਕੱਤਕ 1757, ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ

ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ—ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਵਾਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਤਾਰਾ ਬਾਈ ਵੱਡੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਨਾਲ
ਵਿਆਹੀ

ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਜੀਤਾ ਸਿੰਘ, 12 ਕੱਤਕ 1757 ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ

ਸੋਹਣ ਚੰਦ—ਪਿਤਾ ਮਾਈਦਾਸ, ਜੰਗ ਨਦੌਣ ਸ਼ਹੀਦ

ਹਠੀ ਸਿੰਘ—ਜਨਮ ਪੋਹ ਸੁਦੀ 5, 1762, ਆਗਰੇ, ਦੇਹਾਂਤ ਫੱਗਣ ਸੁਦੀ 10, 1839,
ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ

ਹਠੀ ਚੰਦ—ਪਿਤਾ ਮਾਈਦਾਸ, ਜੰਗ ਭੰਗਾਣੀ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ

ਹਨੁਮੰਤ ਰਾਇ—ਪਿਤਾ ਜੱਗੂ, ਜੰਗ ਗੁਲੋਰ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ

ਹਰਿਦਾਸ ਬਨਜਾਰਾ—ਗੜ੍ਹ ਗੁਆਲੀਅਰ ਦਾ ਜੇਲ੍ਹ ਦਰੋਗਾ

ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਜੀਤਾ ਉਦਾਨਾ, 12 ਕੱਤਕ 1757, ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ

ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰਾ—ਜਗੰਨਾਥਪੁਰੀ ਦਾ ਵਾਸੀ, ਜੰਗ ਚਮਕੌਰ ਸ਼ਹੀਦ

ਹਿੰਮਤ ਚੰਦ—ਹੰਡੂਰ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰਾਂ ਗੁਆਲੀਅਰ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ

ਹੀਰਾਬਾਈ—1. ਚੌਲ੍ਹੇ ਨਗਰ ਦਾ ਵਾਸੀ, 2. ਸੁਨਾਮ ਵਾਸੀ ਸਿਖ

ਕਲਿਆਣ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਦਿਆਲਾ; ਲੋਹਗੜ੍ਹ...ਸ਼ਹੀਦ...1 ਅਸੂ 1757

ਕਲਿਆਣ ਚੰਦ—ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਜਿਸਨੂੰ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰਾਂ ਗੁਆਲੀਅਰ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ

ਕਲਿਆਣ ਦਾਸ ਮੁਨਸ਼ੀ—ਸੱਤਵੇਂ ਅੱਠਵੇਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਸਿਖ

ਕਾਨ੍ਹਾ—ਕਸ਼ਮੀਰ ਦਾ ਮਸੰਦ ।

ਕਿਸ਼ਨਾ—ਪਿਤਾ ਕੌਲਾ, 30 ਵਿਸਾਖ 1692, ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸ਼ਹੀਦ

ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ—ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦਾ ਅਧਿਆਪਕ, ਸ਼ਹੀਦ ਜੰਗ ਚਮਕੌਰ

ਕੀਰਤ ਭੱਟ—ਪਿਤਾ ਭਿਖਾ, 17 ਵਿਸਾਖ 1691 ਬਿ. ਗੁਰੂ ਕੇ ਚੱਕ ਸ਼ਹੀਦ

ਕ੍ਰਿਪਾਲਚੰਦ—ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦਾ ਮਾਮਾ, ਦਿਲੀ, ਮਾਘ ਸੁਦੀ 4, 1780 ਸ਼ਹੀਦ

ਕਿਸ਼ਨਾ—ਪਿਤਾ ਕਉਲਾ, 30 ਵਿਸਾਖ 1692, ਜੰਗ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸ਼ਹੀਦ

ਕੀਰਤ ਸਿੰਘ—1. ਪਿਤਾ ਫਤਿਹ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ 2. ਆਲਮਗੀਰ
ਦਾ ਇਕ ਸਿਖ 3. ਗਿੱਦੜਬਾਹੇ ਦਾ ਇਕ ਸਿਖ

ਕੀਰਤੀਆ—ਗਲ੍ਹੇਟੀਆਂ ਦਾ ਵਾਸੀ; ਸੱਤਵੇਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਚੌਰਬਰਦਾਰ ਸਿਖ

ਕੁਸ਼ਾਲ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਮੱਖਣਸ਼ਾਹ ਲੁਥਾਣਾ, 1 ਅਸੂ 1757 ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ

ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਫਥੀਲਾ, ਬਾਬਾ ਚੰਦਨ ਰਾਇ, 14 ਕੱਤਕ 1757, ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ

ਕੌਰ ਸਿੰਘ—ਨਠੀਏ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ
ਕੌਲ ਸੱਦੀ—ਹਰਿ ਜੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜੋ ਢਿਲਵੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ
ਖੇਮਕਰਨ—ਪਸਰੂਰ ਵਾਸੀ ਪੇੜਾ ਮੱਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਬੀਬੀ ਰੂਪ ਕੌਰ ਦਾ ਪਤੀ
ਗੁਰਸਾ ਸਿੰਘ ਗੁਹੁਣੀਆ—ਕੱਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ ਦਾ ਵਾਸੀ
ਗੁਰਦਾਸ—ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਬਹਲੋਂ, ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਪਾਸ ਰਿਹਾ
ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਦੁਰਗਾਦਾਸ, ਦਬਰਜੀ ਸਿਆਲਕੋਟ ਦਾ ਵਾਸੀ
ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰਾਇ—ਪਿਤਾ ਬਾਘਾ, ਦਿਲਵਾਲੀ ਮਹੱਲਾ ਦਿਲੀ ਦਾ ਵਾਸੀ
ਗੁਲਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਆਲਮ ਸਿੰਘ, ਬਾਬਾ ਦਰਿਆ, ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ, ਪੁੱਠੀ

ਖੱਲ ਲੱਖੀ

ਗੋਕਲ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਦਰੀਆ, 14 ਕੱਤਕ 1757, ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ
ਘਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਨਾਨੂ ਸਿੰਘ, 31 ਭਾਦੋਂ 1757, ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ
ਘੁੱਦਾ ਸਿੰਘ ਵੜਿੰਗ—ਰਾਮੇਆਣੇ ਇਸੇ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਦਸਮੇਸ਼ ਰਹੇ
ਚਉਪਤਿਰਾਇ—ਪਿਤਾ ਪੇਰਾ ਛਿੱਬਰ, ਵਾਸੀ ਕਰਿਆਲਾ, ਦਿਲੀ, ਮਾਘ 1780 ਬਿ. ਸ਼ਹੀਦ
ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਬੈਰਾੜ—ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸੂਹੀਆ, ਜੋ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਭੇਤ ਰਖਦਾ ਸੀ
ਚਰਨਦਾਸ—ਦੀਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਭਦੇੜ ਭੇਰੇ ਦਾ ਮਹੰਤ
ਚੰਦੂਲਾਲ—ਮੱਖਣਸ਼ਾਹ ਲੁਬਾਣੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ
ਜੱਗੂ—ਪਿਤਾ ਪਦਮ ਰਾਇ, 7, 8, 9ਵੇਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ
ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਲੱਖੀਸ਼ਾਹ, 30 ਭਾਦੋਂ 1757, ਫਤੇਗੜ੍ਹ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸ਼ਹੀਦ
ਜੀਤਮੱਲ—ਪਿਤਾ ਸਾਧੂਰਾਮ, ਬੀਬੀ ਵੀਰੋ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਭੰਗਾਣੀ ਸ਼ਹੀਦ
ਜੀਤਾ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਰਾਮਾ ਉਦਾਨਾ, ਸੋਧਰਾ-ਪਰਗਣਾ ਵਜ਼ੀਰਾਬਾਦ, 13 ਕੱਤਕ 1757,
ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ

ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਆਗਿਆ ਰਾਮ, ਦਿਲਵਾਲੀ ਮਹੱਲਾ ਦਿਲੀ, ਸਰਸਾ ਕੈਢੇ ਸ਼ਹੀਦ
ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ, 19 ਕੱਤਕ 1757, ਕਲਮੋਟ ਸ਼ਹੀਦ
ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ—ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਦਾ ਇਕ ਸਿਖ ਜਿਸਦੇ ਚੁਖਾਰੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਹੇ
ਜੋਗਰਾਜ ਵੜਿੰਗ—ਰਾਮੇਆਣੇ ਦਾ ਚੌਧਰੀ, ਜਿਸਦੇ ਗੱਲ ਨ ਪਰੀ
ਜੋਧ ਸਿੰਘ—ਸਰਹੰਦ ਵਾਸੀ ਸਿਖ, ਜਿਸ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਭਸਮ ਸੰਭਾਲੀ
ਡੱਲਾ ਰਾਇ—ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਦਾ ਚੌਧਰੀ, ਜਿਸ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਹਿਬ ਰਹੇ
ਫੁਲਸੀਦਾਸ—ਬਾਘੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਦਿਲਵਾਲੀ ਮਹੱਲਾ ਦਿਲੀ ਦਾ ਮਸੰਦ
ਦਗੋ—ਧਮਧਾਣ ਦਾ ਚੌਧਰੀ, ਗੁਰੂ ਕਾ ਮਸੰਦ
ਦਯਾ ਰਾਮ—ਸਿਲੀ ਖੜ੍ਹੀ, ਅਰੂਪ ਵਾਸੀ ਸੱਤਵੇਂ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਸਹੁਰਾ
ਦਯਾ ਰਾਮ—ਸੋਬਤੀ ਖਤਰੀ, ਸਿਆਲਕੋਟ ਵਾਸੀ, ਮੁਖੀ ਪਿਆਰਾ
ਦਯਾ ਰਾਮ ਪਰੋਹਤ—ਪਿਤਾ ਜਾਤੀ ਮਲਕ, ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ-ਪਾਤਰ
ਦਯਾਲਦਾਸ—ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦਾ ਭਾਈ, ਦਿਲੀ, ਦੇਗ ਵਿਚ ਉਬਾਲ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ

ਦਰਗਹਮੱਲ — ਧਰਮਚੰਦ ਛਿੱਬਰ ਦਾ ਪਿਤਾ ਜੋ 7, 8, 9 ਗੁਰੂ ਸਮੇਂ ਦੀਵਾਨ ਰਿਹਾ
 ਦੁਨੀਚੰਦ — ਮਜੀਠਾਵਾਸੀ, ਧਾਲੀਵਾਲ, ਸਾਲ ਦਾ ਪੋਤਾ
 ਦੁਰਗਾਦਾਸ — ਪਿਤਾ ਪਦਮਰਾਇ, ਸੋਧਰਾ ਪਰਗਣਾ ਵਜ਼ੀਰਾਬਾਦ
 ਧੂਮਾ — ਪਿਤਾ ਕਾਨ੍ਹਾ ਬਿੰਜਲਰੁੱਤ, ਨਗਾਹੀਏ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਨੌਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਧੜ ਲਿਆਇਆ
 ਦਾਨ ਸਿੰਘ — ਮਾਲਵੇ ਦਾ ਬੈਰਾੜ ਆਗੂ, ਵਾਸੀ ਅਬਲੂ ਮਹਿਮਾ
 ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ — ਦੀਨੇ ਦਾ ਵਾਸੀ ਜਿਸਦੇ ਘਰ ਠਹਿਰ ਕੇ ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮਾ ਲਿਖਿਆ
 ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ — ਪਿਤਾ ਤੇਗਾ, ਬਾਬਾ ਸੁੱਖਾ ਉਦਾਨਾ, 7 ਕੱਤਕ 1757, ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ
 ਨਗਾਹੀਆ — 1. ਦਗੋ ਮਸੰਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ 2. ਲੱਖੀ ਰਾਇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ 3. ਮਲਕਪੁਰ ਦਾ ਸਿਖ
 ਨਬੀ ਖਾਂ, ਗਨੀ ਖਾਂ — ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ ਦੀ ਭੂਆ ਉਮਰੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ
 ਨੰਦ ਸਿੰਘ — ਪਿਤਾ ਆਲਮ ਸਿੰਘ, 30 ਭਾਦ੍ਰੋਂ 1757, ਫਤੇਗੜ੍ਹ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸ਼ਹੀਦ
 ਨੰਦਚੰਦ — ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਦੀਵਾਨ
 ਨੰਦ ਲਾਲ ਪੁਰੀ — ਸਿਆਲਕੋਟ ਵਾਸੀ ਸੱਤਵੇਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਿਖ, ਹਕੀਕਤ ਦਾ ਬਾਬਾ
 ਨੰਦਲਾਲ ਮੁਲਤਾਨੀ — ਬਹਾਦਰਸ਼ਾਹ ਦਾ ਮੁਨਸ਼ੀ; ਫ਼ਾਰਸੀ ਦਾ ਸ਼ਾਇਰ
 ਨਾਨੂ — ਪਿਤਾ ਮੂਲ ਚੰਦ, 3 ਕੱਤਕ 1678 ਬਿ. ਰੁਹੀਲੇ ਸ਼ਹੀਦ
 ਨਾਨੂ — ਬਹਲੋਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਛੇਵੇਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਸਿਖ
 ਨਾਨੂਰਾਇ — ਪਿਤਾ ਬਾਘਾ, ਦਿਲੀ ਦਾ ਮੁਖੀਆ ਸਿਖ, ਸ਼ਹੀਦ ਜੰਗ ਚਮਕੌਰ
 ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ — ਪਿਤਾ ਨੌਰੰਗ ਖਾਂ, ਆਲਮ ਖਾਂ ਤੇ ਮੁਮਤਾਜ ਦਾ ਪਿਤਾ
 ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ ਵੜੈਚ — ਬੀਬੀ ਭਾਗੋਂ ਦਾ ਪਤੀ, ਮੁਕਤਸਰ ਸ਼ਹੀਦ
 ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਥਰਮ ਸਿੰਘ — ਰੂਪੇ 'ਕਿਆਂ ਦੇ ਵਾਸੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿਖ
 ਪ੍ਰੇਮਦਾਸ ਉਦਾਖੀ — ਲਊ ਗ੍ਰਾਮ ਪਰਗਣਾ ਝੰਗ ਦਾ ਵਾਸੀ
 ਪ੍ਰਾਗਾ — ਪਿਤਾ ਗੋਤਮ, ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਜੋ 3 ਕੱਤਕ 1678 ਨੂੰ ਰੁਹੀਲੇ ਸ਼ਹੀਦ
 ਪੇਰਾ — ਪ੍ਰਾਗੇ ਦਾ ਭਾਈ ਜਿਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਨ — ਛੁੱਟੇ ਮੱਲ, ਚਉਪਤਿ ਤੇ ਕਬੂਲਾ
 ਪੰਜਮੁਰੀਦ — ਉਚ ਦੇ ਪੀਰ ਦੇ ਪੰਜ ਮੁਸਲਮ ਸੇਵਕ — ਕਾਜ਼ੀ ਚਰਾਗ ਸ਼ਾਹ ਅਜਨੇਰੀ,
 ਇਨਾਯਤ ਅਲੀ ਨੂਰਪੁਰੀਆ, ਕਾਜ਼ੀ ਪੀਰ ਮੁਹੰਮਦ ਸਲੋਹ ਵਾਲਾ, ਸੁਬੇਗ
 ਸ਼ਾਹ ਹਲਵਾਰੀਆ ਤੇ ਹਸਨ ਅਲੀ ਮੌਨੂ ਮਾਜਰੀਆ ।
 ਬਖਤਮੱਲ ਸੂਰੀ — ਪਿਤਾ ਸਬਲਾ, ਜਲਾਲਪੁਰ ਜੱਟਾ, ਮਸੰਦ, ਕਵੀ
 ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ — ਪਿਤਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ, ਜਨਮ 15 ਵਿਸਾਖ 1720 — ਸ਼ਹੀਦ 9 ਪੌਹ 1762
 ਬੱਜਰ ਸਿੰਘ — ਸੁਖੀਏ ਦੇ ਬੇਟੇ ਰਾਮੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਉਦਾਨਾ, ਦਸਮੇਸ਼ ਦਾ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਅਧਿਆਪਕ
 ਬੱਲੂ ਰਾਇ — ਪਿਤਾ ਮੂਲ ਚੰਦ, 17 ਵਿਸਾਖ 1691 ਬਿ. ਮੁਰਤਜ਼ਾ ਖਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ
 ਬਾਘ ਸਿੰਘ — ਪਿਤਾ ਰਾਇ ਸਿੰਘ, 31 ਭਾਦਰੋਂ 1757, ਅਗੰਮਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ
 ਬਾਬ ਸਿੰਘ — ਪਿਤਾ ਨਠੀਆ, ਹਾਕਮ ਸਰਹੰਦ, ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ
 ਬੁਧੀਚੰਦ ਰਾਵਤ — ਚਮਕੌਰ ਦਾ ਚੌਧਰੀ ਜਿਸ ਹਵੇਲੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੀ
 ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ — ਇਨਕਲਾਬ ਦਾ ਮੋਢੀ, ਹਾੜ ਸੂਦੀ ਏਕਮ 1773, ਦਿਲੀ ਸ਼ਹੀਦ

ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਨਠੀਆ, ਪ੍ਰਸਿਧ ਨਾਂ ਭਾਗੂ ਵਣਜਾਰਾ, ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ
ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਮਨੀ ਸਿੰਘ, 30 ਭਾਦਰੋਂ 1757, ਫਤੇਗੜ੍ਹ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸ਼ਹੀਦ
ਭੂਪਤਿ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਜੇਠਾ ਸਿੰਘ, ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦ, ਅੱਖਾਂ ਕੱਢੀਆਂ,
ਚਰਖੜੀ ਚਾੜ੍ਹਿਆ

ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਰਾਇ ਸਿੰਘ, ਜੰਗ ਮੁਕਤਸਰ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ
ਮੱਖਣਸ਼ਾਹ ਲੁਥਾਣਾ—ਦਾਸੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਮੋਟਾ ਟਾਂਡਾ ਪਰਗਣਾ ਮੁਜੱਫਰਾਬਾਦ ਦਾ ਵਾਸੀ

ਮਤੀਦਾਸ—ਨੌਵੇਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਦੀਵਾਨ, ਜੋ ਆਰੇ ਨਾਲ ਚੀਰਿਆ ਗਿਆ

ਮਥਰਾ ਭੱਟ—ਪਿਤਾ ਭਿਖਾ, 3 ਕੱਤਕ 1678 ਰੁਹੀਲੇ ਸ਼ਹੀਦ

ਮਥਰਾ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਦਿਆਲ ਦਾਸ, 7 ਕੱਤਕ 1757 ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ

ਮਨੀ ਸਿੰਘ—ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦਾ ਦੀਵਾਨ, 5 ਹਾੜ 1791 ਕਿ. ਲਾਹੌਰ ਸ਼ਹੀਦ

ਮਾਈ ਦਾਸ—ਪਿਤਾ ਬੱਲੂ ਰਾਇ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਿਤਾ

ਮਾਧੋ, ਦਾਸਾ, ਸੁਹੇਲਾ—ਮਾਈਦਾਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਤਿੰਨੇ ਜੰਗ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ

ਮਾਨ ਸਿੰਘ—(1) ਪਿਤਾ ਜੀਤਾ ਸਿੰਘ ਉਦਾਨਾ, 19 ਚੇਤ 1764, ਬਘੌਰ ਸ਼ਹੀਦ

(2) ਪਿਤਾ ਮਾਈਦਾਸ ਪੁਆਰ, 6 ਵਿਸਾਖ 1765, ਚਿਤੌੜ ਸ਼ਹੀਦ

ਮਿਹਰਚੰਦ—ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਦਾ ਭਾਈ ਲਖਨੌਰ ਵਾਸੀ

ਮੁਮਤਾਜ—ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ ਦੀ ਬੇਟੀ, ਜਿਸ ਜ਼ਖਮੀ ਬਚਿਤ੍ਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ

ਮੂਲ ਚੰਦ—ਰਘੂਪਤਿ ਰਾਇ ਨਿਝਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜੋ ਜੰਗ ਨਦੌਣ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਇਆ

ਰਾਉ ਕੰਬੋ—ਦੀਪਾਲਪੁਰੀਆ, ਦਸਮੇਸ਼ ਦਾ ਮਸੰਦ

ਰਘੂਪਤਿ ਰਾਇ ਨਿਝਰ—ਖੇਮਕਰਨ ਦਾ ਵਾਸੀ, ਨੌਵੇਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਿਖ

ਰਾਇ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਮਾਈਦਾਸ, ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਸਣੇ ਜੰਗ ਮੁਕਤਸਰ ਸ਼ਹੀਦ

ਰਾਮ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਬਚਿਤਰ ਸਿੰਘ; ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਨਾਲ ਦਿਲੀ ਸ਼ਹੀਦ

ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕਸ਼ਮੀਰੀ—ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦਾ ਚੌਰਬਰਦਾਰ, 12 ਕੱਤਕ, ਨਿਰਮੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਹੀਦ

ਰਾਮਦੇਵ—ਨੌਵੇਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸੇਵਕ, ਜਿਸਨੂੰ 'ਮੀਹਾਂ ਸਾਹਿਬ' ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਹੈ ਸੀ

ਲਾਲ ਸਿੰਘ—ਪਿਤਾ ਨਠੀਆ, 15 ਮੱਘਰ 1767, ਜੰਗ ਸਰਹੰਦ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ

ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਪਿਸ਼ੌਰੀਆ—ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਚੀ

ਲਾਲ ਚੰਦ—(1) ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਦਾ ਪਿਤਾ, (2) ਮੱਖਣਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, (3) ਪੰਜੋਖਰੇ
ਦਾ ਪੰਡਤ

ਰਿਆਸਤ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਦੀ ਰਾਜ-ਬੰਸਾਵਲੀ

(‘ਸ਼ਸ਼ਿਬੰਸ ਬਿਨੋਦ’ ਕਿਰਤ ਗਣੇਸ਼ਾ ਸਿੰਘ ਬੇਦੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ)

ਰਾਜਾ ਕਲਿਆਣ ਚੰਦ—1658-1693 ਬਿ.

ਤਾਰਾ ਚੰਦ—1693-1710 ਬਿ:

ਦੀਪ ਚੰਦ—1710-1722 ਬਿ:

ਭੀਮ ਚੰਦ—1722-1749 ਬਿ:

ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ—1749-1798 ਬਿ:

ਦੇਵੀ ਚੰਦ—1798-1835 ਬਿ:

ਮਹਾਂ ਚੰਦ—1835-1865 ਬਿ:

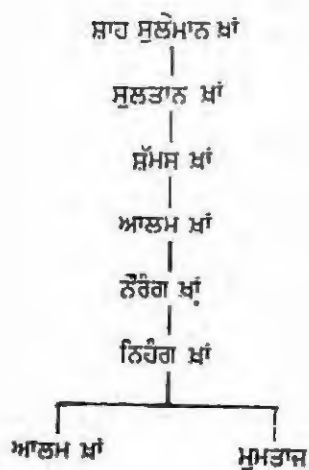
ਖੜਗ ਚੰਦ—1865-1895 ਬਿ:

ਜਗਤ ਚੰਦ—1895-1939 ਬਿ:

ਅਮਰ ਚੰਦ—1939-1945 ਬਿ:

ਬਿਜੈ ਚੰਦ—1945 ਬਿ:

ਕੁਰਸੀਨਾਮਾ ਕੋਟਲਾ ਨਿਹੰਗ ਖਾਂ

ਭੱਟਾਂ ਦੀ ਬੰਸਾਵਲੀ

